

BURMESE
CLASSIC

မာရီ
MARIE

SIR H. RIDER HAGGARD

(တစ်သံတော်)

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၄၆၉/ ၂၀၀၀ (၇)
မျက်နှာပိုးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၆၃၆/ ၂၀၀၀ (၉)

စီစဉ်သူ
ကိုမြင့်ထွန်း

ပုံနှိပ်ခြင်း

တတိယအကြိမ် - (စုလိုင်း၊ ၂၀၀၁)
အုပ်ရေ - (၁၀၀၀)

မျက်နှာပိုးပန်းချီ - တင်မောင်မျင့်
ကာလာခွဲ - Alpha
အတွင်းပလင် - ဓမ္မုအေး

ပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်ထိုက်ထိုက်အောင် (၀၅၇၀၄) အောင်စေတနာအောင်မက်
အမှတ် (၉၀)၊ ဝေပုလ္လ (၂)လမ်း၊ မြောက်ဥက္ကလာ။
ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးသန်းဆွေ (၀၁၄၇၃)၊ စစ်သည်တော်စာပေ
(၁၁၃၁/က)၊ ဥယျာဉ်လမ်း။ ဒဂုံမြို့သစ်တောင်ပိုင်း။
ရန်ကုန်မြို့။

တန်ဖိုး

အမှာစာ

၁၉၄၈ခုနှစ်က 'ရွှေမင်္ဂလာ' တိုက်မှ ထုတ်ဝေခဲ့သည့် ကျွန်ုပ်
ဘာသာပြန်သော 'လူဖြူဘုရင်မ' ဝတ္ထုကိုစာဖတ် ပရိသတ်များ
မှတ်သားမိကြပေလိမ့်မည်ဖြစ်ရာ၊ ဝတ္ထုကို မှတ်မိသည်နှင့်အမျှ
ထိုဝတ္ထု၌ ဇာတ်လိုက်ပင် မဟုတ်စေကာမူ၊ ဇာတ်လမ်းကို
ဦးဆောင်သည့် ဇာတ်ဆောင်ဖြစ်သော မုဆိုးကြီး 'အလန်
ကွာတာမိန်း' ကိုလည်း မေ့လျော့ကြလိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။
ကွာတာမိန်းသည် အာဖရိကတိုက်တွင်တွေ့လိုက်မုဆိုး
အဖြစ်နေထိုင်ခဲ့သည့်အတွင်း ထူးခြားဆန်းကြယ်သည့်
အာဖရိကတောနက်များ၏ ပြဿနာရပ်များကို ဖြေရှင်း
နိုင်ခြင်း၊ လူသူမရောက် ဖူးသော ဒေသများသို့ ရောက်ခဲ့ခြင်း၊
ကမ္ဘာက မမြင်ဖူးသည့်ထူးဆန်းသော အာဖရိက တိုင်းရင်း
သား လူရိုင်းများနှင့်တွေ့ကြုံခဲ့ခြင်း၊ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်များ
နှင့်လည်းကောင်း၊ ထိုလူရိုင်းများနှင့်လည်းကောင်း၊ တွေ့ဆုံ
တိုက်ခိုက်ခြင်းစသော စွန့်စားမှု အမျိုးမျိုးကိုလည်း ကြုံတွေ့ခဲ့
ရလေသည်။ သူ၏အတ္ထုပ္ပတ္တိများကို ကျွန်ုပ် ဘာသာပြန်ခဲ့
သည့် 'ဆာရိုက်တာဟက်ဂတ်' ၏ ဘာသာပြန်ဝတ္ထု အချို့
တွင် တွေ့မြင်ကြရပေသည်။

အလန်ကွာတာမိန်းသည် သေနတ်ပစ်ရာ၌ လည်း
ကောင်း၊ စွမ်းရည်သတ္တိ၌လည်းကောင်း၊ ဘေးအန္တရာယ်
အမျိုးမျိုးနှင့် ရင်ဆိုင်ရာ၌လည်းကောင်း၊ ရဲရဲဝဲဝဲ စွန့်စွန့်စားစား
ဆောင်ရွက်နိုင်သူ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦးဖြစ်ရကား၊ သူ၏ရဲရင့်
သော စိတ်ထားနှင့် သဘောပြည့်ဝခြင်းကို သိသူမှန်သမျှက၊
သူ့အားလေးစားကြည်ညိုကြလေသည်။ သို့သော် ကွာတာ
မိန်း သည် သူ၏စွန့်စားမှုဇာတ်လမ်းများကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု
ပြောခဲ့၍ သူ၏ 'အချစ်' နှင့်ပတ်သက်သည့် အတ္ထုပ္ပတ္တိကို
မူ လေသံမျှ မဟာခဲ့ချေ။

ပုထုဇဉ်သားတို့မည်သည် မည်မျှလောက် ကြမ်းတမ်းသောဘဝလမ်းစဉ်ကိုလိုက်၍ အသက်မွေးရသည် ဖြစ်စေကာမူ၊ ငယ်ရွယ်နုပျိုစဉ်အချိန်များက အချစ်နှင့် ပတ်သက်သော သဘောတရားတို့ကို ရှောင်ရှားသွယ်ရန်မတတ်နိုင် မြဲဖြစ်ရကား၊ ထို့အတူ မုဆိုးကြီး အလန်ကွာတာမိန်း သည်လည်း၊ သူ၏ငယ်ချစ်အား မည်ကဲ့သို့တွေ့ရပုံကို ဤဝတ္ထုနှင့် အပြည့်အစုံ ဖော်ပြထားလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည်လူဖြူတူရင်မဝတ္ထုကို ဘာသာပြန်ပြီးနောက် ၂နှစ်ကျော်ခန့်ကြာသောအခါ၊ ကျွန်ုပ်၏စာဖတ်ပရိသတ် တစ်ဦးဖြစ်သူ မန္တလေးမြို့ကျောက်သွေးတန်းနေမောင်မောင် ထွေး ဆိုသူ မိတ်ဆွေတစ်ဦးက ဤ- 'မေရီ' (Marie) ဝတ္ထုကိုဖတ်ပြီးလျှင် ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းမှာ မုဆိုးကြီးကွာတာမိန်း၏ ငယ်ဖြစ် အတ္ထုပ္ပတ္တိ ဖြစ်သဖြင့် ဆက်လက်ရေးသားထိုက်ပါကြောင်း ကျွန်ုပ်ထံ စာရေးပြီးလျှင်- စာအုပ်ကိုပါ ဓမ္မတ္ထာလက်ဆောင်အဖြစ်ဖြင့် ပေးပို့လိုက်၏။

သို့သော် ကျွန်ုပ် မှာ အခြားဝတ္ထုရှည်များကို လိုက်၍နေ၏သဖြင့် မေရီကို ရုတ်တရက် ဖတ်မကြည့်ရသေးဘဲ 'ချောင်' ထိုး၍ထား ခဲ့၏။ အချိန်ရ၍ ဖတ်ကြည့်သောအခါ မေရီဝတ္ထုမှာ ကွာတာမိန်းငယ်ဖြစ် နှင့်ငယ်ချစ်အကြောင်းကို ကွင်းကွင်း ကွက်ကွက် ရေးထားသည့်ပြင် ထူးခြားဆန်းကြယ်လှသော အတ္ထုပ္ပတ္တိ များပါသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ဤဝတ္ထုကို 'မျှန်ဦးသက်လျာ' ဟူသောအမည်ဖြင့် ဘာသာပြန်ပြီးလျှင် ပွင့်လင်းစာပေဝတ္ထုတိုက်သို့ ပေးအပ်ပါကြောင်း။

ကျွန်ုပ်အတွက် ဂရုတစိုက် ဝတ္ထုကိုရှာဖွေပေးပို့သူ မန္တလေးမြို့မှ မောင်မောင်ထွေးအားအထူးကျေးဇူးတင်ကြောင်း ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

(ဘာသာပြန်မှု တိုးတက်ပါစေ)
ဒဂုန်ရွှေမျှား

မူလဝတ္ထုထုတ်ဝေသူ၏ အမှာ

(အလန်ကွာတာမိန်း၏လက်ရေးဖြင့် ရေးသားခဲ့သောစာမူကို မူလထုတ်ဝေသူထံသို့ 'ကျောက်တစ်'က ပေးပို့သောအမှာစာ)

၁၉၁၀ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၁၇ ရက်နေ့။

မိတ်ဆွေကြီးခင်များ -

ကျွန်တော်တို့၏ချစ်မိတ်ဆွေဟောင်းကြီး အလန်ကွာတာမိန်းသည် 'ဗုဇဉ်ဒီ' သို့ ကျွန်တော်အစ်ကို ဟင်နရီနှင့် ထွက်ခွာမသွားကြမီ ကျွန်တော်အား သူ၏သေတမ်းစာကို ဆောင်ရွက်ပေးမည့်သူအဖြစ်ဖြင့် လက်မှတ်ထိုး၍လွှဲအပ်သွားခဲ့ရာ၌ ထိုအရပ်တွင်ပင် သူသေဆုံးသွားပါသော်လည်း ရုံးတော်က သူသေဆုံးသည့် အကြောင်းကို တရားဥပဒေအရ ကျေနပ်ခြင်း မရှိသေးသည့်အလျောက် ကျွန်ုပ်စွည်းများကို အစိုးရကပင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ထားရှိခဲ့ရာမှ၊ နောက်ဆုံး၌ ရုံးတော်က လွန်ခဲ့သည့် ၈ လခန့်ကပင် သေတမ်းစာပါစည်းကမ်းချက်များအရ၊ ကျွန်ုပ်စွည်းများကို ဝေးဝေလူဒါန်းရန် ခွင့်ပြုလိုက်ပါသည်။

သို့နှင့် ကျွန်တော်သည် 'ယောဂီဦးယား' မှ သူ၏နေအိမ်ကြီးကို လေလံတင် ရောင်းချခြင်း မပြုမီ၊ အစိုးရ ရှေ့နေကြီးနှင့်အတူ သွားရောက်ကြပါသည်။ ထို့နောက် အလန်ကွာတာမိန်း နေထိုင်လေ့ရှိသော အိမ်အပေါ်ထပ် အခန်းထဲ၌ ချိပ်ပိတ်ထားသော

တစ်လုံးကို ကျွန်တော်တို့ တွေ့ရှိကြရသဖြင့် ဖွင့်ကြည့်ကြရာ၊ အမြတ်တန်း သိမ်းဆည်းထားဟန် တူသည့် သူ၏ငယ်ရွယ်စဉ် ဘဝမှ ပစ္စည်းပစ္စယများကို ဗီဒီနှင့်အပြည့် တွေ့ရှိကြရ၍ ထိုပစ္စည်း စုထဲတွင် စာများနှင့် မှတ်တမ်းစာရွက်တစ်ထုပ် ပါဝင်သော သေတ္တာ တစ်လုံးကို တွေ့ရှိရပါသည်။ ထိုမှတ်တမ်း စာရွက်များကို ချည် နောင်ထားသောကြိုးအောက်တွင် အကယ်၍သူ တစ်စုံတစ်ရာဖြစ်ခဲ့ ပါက ဤမှတ်တမ်းစာရွက်ထုပ်ကို မိတ်ဆွေထံသို့ပေးပို့လိုက်ရန်နှင့် ခင်ဗျား အလိုရှိသလိုအသုံးပြုရန် ညွှန်ကြားချက်များ ရေးထား သော စက္ကူတစ်ရွက်ရှိပါသည်။ 'မေရီ' ဟု ခေါင်းစဉ်တပ်ထားသော ထိုမှတ်တမ်းကို ကျွန်တော့် သဘောအရဆိုလျှင်ကား ဝန်ုပ်ထုတ်ဝေ သင့်သည် ထင်ပါသည်။ အကြောင်းမှာ အဆိုပါ မှတ်တမ်းပါ စာတိုလမ်းမှာ ထူးဆန်း၍ စိတ်နှလုံးထိခိုက်စွယ် ကောင်းသော အချစ်စာတိုလမ်းတစ်ခုဖြစ်သည့်ပြင် အတ္ထုပ္ပတ္တိထူးတစ်ခုဖြစ်သော ကြောင့်လည်းဖြစ်ပါသည်။

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့ မိတ်ဆွေဟောင်းကြီး၏ ညွှန်ကြား ချက်အတိုင်း မိတ်ဆွေထံသို့ ကျွန်တော်ပေးပို့လိုက်သော ဤမှတ် တမ်းကို မိတ်ဆွေကြိုက်နှစ်သက်သလို အသုံးပြုစေလိုပါကြောင်း။

ရှောကားတစ်

အခန်း (၁)

ပြင်အစ်ဘအာရီ ဆင်ဖြားခြင်

ကျွန်ုပ် အလန်ကွာတာမိန်းသည် အသက်အရွယ်ကြီးရင်လာသော ထာလ၌ စာရေးသားခြင်းကို ဝါသနာတစ်ခုအနေနှင့် ပြုလုပ်ခဲ့သော်လည်း ထိတ်လန့်အံ့ဩဖွယ်ရာ၊ ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖွယ်ရာ အဖြစ်အပျက်များနှင့် ပြွမ်း ထွက်ရှိသော ကျွန်ုပ်၏ 'ချစ်ဦးသက်လျာ' အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍မူ တစ် ထီးတစ်ပါးမျှပင် ထုတ်ဖော်ရေးသားခြင်း မပြုခဲ့ဖူးပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုအကြောင်းအရာများမှာ မွန်မြတ်လှသော 'မေရီမာရေး'၏ ဝိညာဉ်ကို ထိန်း သိမ်းထားရန် ကျွန်ုပ်အဖို့ အလွမ်းဝေးလွန်းလှသော၊ မြင့်မြတ်သော ကောင်း ထင်ဘုံကဲ့သို့ စိတ်တွင် မှတ်ယူနေမိသောကြောင့်ပေတည်း။ သို့သော် ယခု အသက်အရွယ်နှင့်မူ ဝေးကွာနေသော ထိုအခြင်းအရာသည် ကျွန်ုပ်နှင့် တပြည့် ဖြည်းနီးကပ်လာခဲ့လေပြီ။ ညအချိန်၌ ကြယ်တာရာ အပေါင်းတို့ ဝိုင်းရံခဲ့သော နေသော ကောင်းကင်ယံဝယ်၊ ကျွန်ုပ်ဖြတ်သန်းသွားရမည့် တံခါးပေါက်ကြီး များသည် ဟင်းလင်းပွင့်၍ နေရောင်ရှိနေလေပြီ။ ကျွန်ုပ်မှတစ်ပါး အားလုံးကပင် မေ့ပျောက်နေခဲ့ပြီဖြစ်သော 'မေရီမာရေး'၏ အရိပ်အရောင်သည်လည်း လက်နှစ် ဘက်ကို ဆန့်တန်းကာ ထိုအပေါက်ကြီးမှ မြေပြင်ထက်သို့ ဝှံ့ကြည့်လျက်ရှိလေ ယောင် ကျွန်ုပ်ထင်မိ၏။

ဤသည်ကား လူအိုကြီးတစ်ယောက်၏ အိပ်မက်မျှသာဖြစ်၍ ဘာ မျှမဟုတ်ပေ။ ထိုသို့တိုင်အောင် တစ်သက်တွင် မှတ်တမ်းတင်လောက်အောင် ကိုယ်ကျိုးကို အစွန့်လွှတ်ကြီး စွန့်လွှတ်သွားခဲ့သော သူတစ်ယောက်၏ ရာဇဝင် မှတ်တမ်းကိုကား ဤကမ္ဘာမှ ကွယ်ပျောက်သွားခဲ့ပြီးသည့်တိုင်အောင် လူသား တစ်ဦးယောက်၏ မျက်စိဖြင့် ဖတ်ရှုကောင်းမှ ဖတ်ရှုကြရမည်ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်ုပ်ကမူ ကြီးစား၍ ရေးဖြစ်အောင် ရေးသားခဲ့ရပေမည်။ ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ အစွဲ တန်လှသော သူတစ်ယောက်အား မိမိ၏ မွန်မြတ်လှသော မေလ္လာအို ဇော်

ရောစွာ အပ်နှင်းသွားခဲ့ရာသူကလေး၏အကြောင်းရင်း အကြောင်းမှန်ကို ကောင်းစွာသိရှိ၍ ထောက်ခံပြောဆိုနိုင်သောသူမှာ ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်းသာလျှင် ကျန်ရှိနေလေတော့သည် ဖြစ်ရကား။ ယခုအချိန်သို့တိုင်အောင် ကျွန်ုပ်မှာ အသက်ရှည်နေသည့်အဖြစ်ကိုပင် ဝမ်းမြောက်မိသေး၏။ ထို့ပြင် 'မေရီနှင့် စတယ်လာ' (သူလည်း သေဆုံးခဲ့သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၍ စုတစ်ယောက်တည်းကိုသာ မေရီ၏အကြောင်းကို ကျွန်ုပ်ပြောဆိုခဲ့ဖူးသည်) ထိုသို့သော မိန်းမနှစ်ယောက်၏နှစ်မေတ္တာကို ခံယူခဲ့ရလောက်အောင် မည်သည့်အရာများကို ကျွန်ုပ်ပြုလုပ်ခဲ့ပါသနည်းဟူ၍လည်း မိမိကိုယ်ကို မိမိအံ့ခြာမိသေး၏။ မေရီအကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ စတယ်လာသည် တစ်မျိုးတစ်မည် ယူဆလိမ့်မည်ဟု ရှေးဦးစွာ ထင်မှတ်မိသော်လည်း ထိုသို့မဟုတ်ချေ။ ကျွန်ုပ်တို့ လက်ထပ်ပြီးခဲ့ကြသည့် အချိန်အတွင်းတွင် သူသည်မေရီအကြောင်းကို တတွတ်တွတ်ပြောဆိုလျက် ရှိနေတတ်ပြီးလျှင် သူနောက်ဆုံး ပြောဆိုသွားသောစကားအချို့မှာ သူသည် မေရီကို ရှာတွေ့ရန်သွားမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့နောက် သန့်ရှင်းသော အချစ်ဝိညာဉ်လောကကြီးထဲမှနေ၍ ကျွန်ုပ်အား နှစ်ယောက်အတူ စောင့်မျှော်နေကြမည်ဖြစ်ကြောင်း စသည်တို့ပင်ဖြစ်လေသည်။

စတယ်လာ ကွယ်လွန်သွားပြီးနောက်၌ကား ကျွန်ုပ်အဖို့မှာ ဘဝအဆုံးလမ်းသို့ ရောက်ခဲ့ပြီဖြစ်၍ နောင်ဆက်လက်နေထိုင်ခဲ့ရသော နှစ်ပေါင်းများစွာအတွင်းတွင် ကျွန်ုပ်သည် မည်သည့်မိန်းမကိုမျှ ချစ်စကား ကြိုက်စကားဟူ၍ တစ်ခွန်းတလေမျှပင် ပြောဆိုဖူးခြင်း မရှိတော့ချေ။ သို့ရာတွင် တစ်ခုကိုကား ကျွန်ုပ် ဝန်ခံပါ၏။ တစ်ခါက ဇူးလူး လူမျိုး မှော်ဆရာမကလေးတစ်ဦးသည် ကျွန်ုပ်အား ချစ်ကြိုက်စကားများ ပြောဆိုပြီးလျှင် သူ၏ထက်မြက်လှသော အတတ်ပညာဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ ဦးခေါင်းကို တစ်နာရီခန့်မျှ ပြောင်းလဲသွားစေဖူးခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်သည် ရိုးသားစွာဝန်ခံလို၍သာ ထိုကဲ့သို့ ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခြင်း ဖြစ်လေရာ၊ ထိုကိစ္စ၌ ကျွန်ုပ်မှာ အသည်းနှလုံးက လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ မဟုတ်ဘဲ၊ ဦးခေါင်းကသာ လိုက်ပါသွားခြင်းဖြစ်ရကား မကြာမီပင် အခြေအနေမှန်အတိုင်း ပြန်လည်ရောက်ခဲ့လေသည်။ အဆိုပါ မိန်းမကလေးမှာ 'မာမီနာ' ဆိုသူဖြစ်၍ သူ့အကြောင်းကို ကျွန်ုပ်သည် တစ်သီးတခြား ဇာတ်လမ်းတစ်ခုအဖြစ်ဖြင့် ရေးသားဖော်ပြခဲ့ပြီးဖြစ်၏။

ယခုကား ကျွန်ုပ်၏ဇာတ်လမ်းကို စရပေအံ့။ ကျွန်ုပ်သည် အခြားစာအုပ်တစ်အုပ်ထဲတွင် ရေးသားခဲ့ဖူးသကဲ့သို့ ချပ်အော့(ဖ်) အင်္ဂလန် (Church of England) ဘုန်းကြီးတစ်ပါးဖြစ်သူ ဗုခင်ကြီးနှင့် ကိပ်ကိုလိုနီနယ်၌ ယခု

'အရတ်ဒေါ့' ခေါ် ဒီစကြိုက်တစ်ခုထဲတွင် နေထိုင်လျက်ရှိ၏။ ထိုအချိန်က ထိုနယ်အတော်အတန် ရိုင်းစိုင်းသော အခြေအနေ၌ပင် ရှိနေသေးသည်ဖြစ်ရာ၊ ငယ်တုန်းက လူဦးရေနည်းပါးလှ၏။ ယင်းသို့ အနည်းငယ်မျှသာရှိကြသော ကျွန်ုပ်တို့၏ အိမ်နီးနားချင်း နားအနက် ကျွန်ုပ်တို့နေရာနှင့် ဘုရားမိနစ်ခန့်ကွာဝေး၍ အဝယာလှပသော 'မာရေးဖောင်တိန်' ခေါ် ယာတောတစ်ခု၌ နေထိုင်လျက်ရှိသော 'ဟင်နရီမာရေး' ဆိုသူ ဘိုးဝါးလူမျိုး လယ်သမားကြီးတစ်ဦးလည်း အပါအဝင် ဖြစ်လေသည်။ သူ့အား ဘိုးဝါးဟု ကျွန်ုပ်ပြောခဲ့ဖူး၏။ သို့သော် သူ၏ခရစ်ယာန်နာမည်နှင့် ရိုးရာနာမည်နှစ်ခုကို ပေါင်းစပ်၍ အကဲခတ်ကြည့်ရ၏။ သူ၏ဇာတိမှာ 'ဟင်နရီမာရေး' ဟုပင်တွင်သော 'ဟူဂိုနော့' ဆိုသူ သူ့အဘေး၏အဆက်အနွယ်ပင် ဖြစ်ရချေမည်။ ထို 'မာရေး' ဟူသော အမည်ကား 'အိစ်အော့(ဖ်)နန်တီ' အရေးတော်ပုံတွင် ဘုရားမိနစ်မြောက် လူစီးဘုရင်၏ ရက်စက်လှသော ဘေးရန်မှလွတ်မြောက်ရန် တောင်အာဖရိကတိုက်သို့ ပြေးလာကြသူများထဲမှ ရှေးအကျဆုံးသော သူတစ်ဦး၏ အမည်ဖြစ်လေသည်။

အခြားဘိုးဝါးများနှင့်မတူပဲ မာရေးမျိုးများကား မိမိတို့ဇာတိကို မည်သည့်အခါမျှ မေ့လျော့ပျက်ကွက်ခြင်း မရှိသည့်အလျောက် အဖေမှသားသို့ အစဉ်အဆက် ပြင်သစ်ဘာသာကို အဆက်မပြတ်အောင် သင်ကြားပေးခဲ့ကြသည်ဖြစ်ရကား၊ ထိုဘာသာကို မကြာခဏ သူတို့အချင်းချင်း 'ဖက်ရှင်' တစ်ခုအနေနှင့် ပြောဆိုတတ်ကြ၏။ ထို့ပြင် ဘုရားတရား ကြည်ညိုလှသော ဟင်နရီမာရေးသည် ဘိုးဝါးလူမျိုးတို့ ထုံးစံအရ နံနက်ပိုင်း သူ၏ကျမ်းစာအုပ်ကို ဇွတ်ဆိုဖတ်ရုရာ၌ ဒတ်ချ်ဘာသာဖြင့် မဟုတ်ပဲ၊ ပြင်သစ်ဘာသာ ဟောင်းကြီးဖြင့်သာလျှင် ဖတ်တတ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာသောအခါ၌ တိုလီမိုလီများကို လေလံပစ်သော လေလံပွဲတစ်ခုတွင် ထူးဆန်းစွာ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်၍ ထိုကျမ်းစာအုပ်ကြီးကို သွားရောက်တွေ့ရှိ ဝယ်ယူခဲ့ရသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်သည် ကျမ်းစာအုပ်ကြီး၏ သားရေဖုံးကို လှန်မိသောအခါ၌ ရုတ်တရက် မျက်ရှည်များပင်ကျမိ၏။ ထိုကျမ်းစာအုပ်ကြီးထဲ၌ ရှေးကလူများထုံးစံအတိုင်း စာရွက်လွတ်များ၌ မူလဟင်နရီမာရေးကြီးသည် ဘာသာရေးနှင့်ပတ်သက်၍ သူ၏ဖခင်ကြီး အသတ်ခံရပြီးနောက် ပြင်သစ်ပြည်မှ သူနှင့် သူ၏ဘက်တော်သားများအား မည်ကဲ့သို့ ဖောင်ထုတ်ခြင်းခံကြပုံများနှင့်တကွ ဆွေစဉ်မျိုးဆက်များ၏ မွေးနေ့များ၊ လက်ထပ်သည့်နေ့များနှင့်တကွ သေဆုံးသည့်နေ့များကို စုံလင်စွာ ရေးသားထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုမှတ်တမ်းကြီး၏ အဆုံးမှာ ဟင်နရီမာရေးနှင့် သူ၏တစ်ဦးတည်းသော အစ်မဖြစ်သူ၏ မွေးနေ့များကို

www.burmeseclassic.com

ထား၏။ နောက် သူနှင့် 'မာရီလာဘတ်ချန်း' လက်ထပ်သည့်နေ့၊ ထို့ပြင် နောက်တစ်နှစ်တွင် မာရီမာရေ(ကျွန်ုပ်၏မေမိ) မွေးနေ့ကို တွေ့ရပြီး နောက်ထပ် သားသမီးတစ်ယောက်မျှ မထွန်းကားတော့ပဲ နှစ်ပရိစ္ဆေဒ အတန်ကြာသော အခါ သူ့မိခင် ကွယ်လွန်သွားသည့်အဖြစ်ကို ဆက်လက်တွေ့ရှိရ၏။ ထို့ နောက် အောက်ပါထူးဆန်းသော စာကြောင်းများကို ရုတ်တရက် တွေ့ရှိရပြန် လေသည်။

'ဆိုဝါးလှသော ၁၄ကြိမ်မြောက် လူဝီဘုရင်၏လက်မှ လွတ်မြောက် အောင် ထွက်ပြေးလာခဲ့ကြသော ကျွန်ုပ်၏အဆက်အနွယ်များကဲ့သို့ ကျွန်ုပ် သည် ထိုနိမိတ်သင့်ထိုက်သော ဗြိတိသျှအစိုးရ၏လက်အောက်မှ လွတ်မြောက် အောင် ဤတိုင်းပြည်သို့ ၁၈၃၆ခု ဇန်နဝါရီလဆန်း (၃)ရက်နေ့တွင် ထွက်ပြေး ရောက်ရှိခဲ့သည်။

'ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်စွာ အုပ်စိုးသော ဘုရင်နှင့်အမတ်ကြီးများ ကျ ဆုံးပါစေ၊ လွတ်လပ်ရေး အခွန်ရှည်စွာ တည်မြဲပါစေ'

အထက်ပါအကြောင်းအရာများကို ထောက်ခြင်းအားဖြင့် ဟင်နရီ မာရေ၏ အကျင့်စာရိတ္တနှင့် အကြံအစည်များအပြင်၊ ထိုအချိန်က ထရက်ဘိုး ဝါးများ(လှည်းများနှင့် လှည့်ပတ်သွားလာ နေတတ်ကြသော ဘိုးဝါးများ)၏ စိတ်သဘောထားများကား ကောင်းစွာထင်ရှားနေတော့၏။

ဤတွင် မှတ်တမ်းပြီးဆုံးသွား၍ သူ၏အမျိုးအဆက်များပြတ်သွား ပြီးလျှင် ဟင်နရီမာရေ၏ဇာတ်လမ်းသည် အပြီးသတ်သွားလေသည်။ သူတို့ ၏ နောက်ဆုံးဇာတ်သိမ်းခန်းကိုကား ရှေ့တွင် ကျွန်ုပ်ဖော်ပြသွားပါအံ့။

မေရီနှင့်ကျွန်ုပ်တို့ တွေ့ဆုံရခြင်းမှာ သူ့အား ကျွန်ုပ်က ဝက်ရိုင်းကြီး တစ်ကောင်၏ တိုက်ခိုက်ခြင်းမှ ကယ်ဆယ်ရခြင်း၊ ရေနစ်ရာမှ ကယ်ဆယ်ရ ခြင်း၊ အစရှိသည့် ချစ်ရေးကြိုက်ရေးတွင် အရေးပါသော အကြောင်းချက်များ မဟုတ်သဖြင့် ထူးထူးခြားခြားကား မရှိလှပေ။ စင်စစ်အားဖြင့် စားပွဲကြမ်းငယ် ကလေးတစ်ခုတွင် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ကာ ကလေးတို့ဘာဝ အချင်းချင်း ရောက်တတ်ရာရာ ပြောဆိုနေကြခြင်းဖြင့် အချိန်ကုန်ခဲ့ကြ၏။

ကျွန်ုပ်ဖခင် 'ကိပ်' သို့ ပြောင်းလာပြီးနောက်၊ နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာ သောအခါ နေ့တစ်နေ့တွင် ဟင်နရီမာရေသည် (ကျွန်ုပ်စိတ်ဆင် နှားပျောက် ရင်း) ကျွန်ုပ်တို့အိမ်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့၏။ သူသည် အရပ်သေးသေးသွယ်သွယ်

ထူထဲသော မုတ်ဆိတ်၊ မည်းနက်သော မျက်လုံးများရှိသည်ဖြစ်ရာ ဒတ်(ချီ) ဘိုးဝါးတစ်ယောက်နှင့် အနည်းငယ်မျှပင် မတူချေ။ ကျွန်ုပ်ဖခင်သည် သူ့အား ပေါ်ရွှေစွာ ခရီးဦးကြိုပြုလျက် ညစာများကိုပင်ခံညံ့ခံ ကျွေးမွေးလိုက်သေး၏။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အချင်းချင်း ကျွန်ုပ်ဖခင် အနည်းအကျဉ်း နားလည်သော ပြင်သစ်စကားနှင့် ပြောဆိုနေကြ၏။ ဒတ်(ချီ)စကားကိုမူကား ကျွန်ုပ်ဖခင်က မပြောနိုင်၍သော်လည်းကောင်း၊ မပြောချင်၍သော်လည်း ကောင်း၊ မပြောသလို မစွတာမာရေးလည်း အင်္ဂလိပ်စကားကို ပြောဆိုရန်မနှစ် သက်ပေ။ သွက်သွက်လက်လက်ကြီးပင် မဟုတ်သော်လည်း သူတို့ကား အတော်စကားလက်ဆုံကျ၍ နေကြ၏။ နောက်ဆုံး၌ မစွတာမာရေးက ဆံပင် တိုနဲ့နဲ့၊ နှာခေါင်းချွန်ချွန်ကလေးနှင့် ကျွန်ုပ်အား လက်ညှိုးထိုးပြပြီးလျှင် ကျွန်ုပ် အား ပြင်သစ်ဘာသာကို သင်ကြားပေးရန် ကြိုက်နှစ်သက်ပါသလောဟု မေး မြန်းသည်တွင် ကျွန်ုပ်ဖခင်က များစွာ သဘောကျကြောင်း ပြန်လည်ဖြေကြား လိုက်၏။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် မစွတာမာရေးက သူ့သမီးအား ထိုပြင်သစ်ဘာ သာနှင့် အခြားသင်ခန်းစာများကို သင်ကြားရန်မှာထားသော ဆရာတစ် ယောက်ထံမှ ပြင်သစ်ဘာသာကို တစ်ပတ်လျှင် နှစ်ရက်ကျ မာရေးဖောင်တိန်၌ သွားရောက်သင်ကြားရန် စီစဉ်ရပေတော့၏။ ထိုပြင် ကျွန်ုပ်ဖခင်က ထိုဆရာ၏ လခ တစ်စိတ်တစ်ဒေသကိုကျခံရန် သဘောတူညီခဲ့သည်ကိုလည်း ကျွန်ုပ်ပြန် လည်အမှတ်ရမိ၏။

မာရေးဖောင်တိန်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့၏နေရာအကြားရှိ ကွင်းပြင်များထဲ တွင် တောကျွေးငှက်ကလေးများနှင့် သမင်၊ ဒရယ်စသော သားကောင်ကလေး များ အတော်ပင် ပေါများလေရာ၊ ကျွန်ုပ်မှာ ထိုအရွယ်ကတည်းကပင် အတော် အတန် ပစ်တတ်ခတ်တတ်ရှိ၍ သေနတ်တစ်လက်ကိုိုင်ဆောင်ခွင့် ရထားခဲ့ သည်ဖြစ်ရာ၊ အထက်ပါအတိုင်း စီမံခြင်းကို တစ်စုံတစ်ရာ ငြင်းဆိုခြင်းမပြုပဲ သာသာကြည်ကြည်ပင် သဘောတူညီခဲ့လေ၏။ သို့ဖြင့် ချိန်းဆိုထားသည့်နေ့ ၌ ကျွန်ုပ်သည် 'ဟန့်' ဆိုသူ ဟော်တင်တော့ လူမျိုး နောက်လိုက်အစေခံတစ်ဦး နှင့်အတူ မာရေးဖောင်တိန်သို့ မြင်းကိုယ်စီနှင့် သွားရောက်ခဲ့လေသည်။ လမ်း ခရီးစာစ်လျှောက် ပျော်ရွှင်စွာ အမဲလိုက်ခဲ့ရသော ကျွန်ုပ်တွင် ယာတောသို့ ရောက်သောအခါ၌ တောကြက်တစ်ကောင်၊ ရစ် နှစ်ကောင်နှင့် ကျောက်ဆောင် များအကြားမှ ကံအားလျော်စွာ ပစ်ခတ်ရရှိခဲ့သော ဒရယ်လေးထစ်လောင် စသည်တို့ ပါရှိခဲ့လေသည်။

ဇာတိအောင်တိန်ဝတ်လည်၌ မက်မုံသီး ခြံတစ်ခြံကို စိုက်ပျိုးထားသဖြင့် ထိုအချိန်က လှဝေသာ ပန်းရောင်အဆင်းရှိသော ပန်းပွင့်များဖြင့် ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိ၏။ ထွန်းပွင့်သည် အိမ်လမ်းကို ကောင်းကောင်းမသိဘဲ ထိုကြားထဲမှ ခြံတံဆန်၌ ခပ်တော့ခါးခါးနှင့် မြင်းကို တဖြည်းဖြည်းစီးသွားရင်း၊ မက်မုံပွင့်ရောင်နှင့် ထစ်ထေရာတည်းတူသော ဂါဝန်ကလေးကိုဝတ်၍ ရုတ်တရက် ထွန်းပွင့်သို့ ထွက်ခေါ်လာသော ပိန်ရှည်ရှည် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရှိရလေ၏။ ယခုအထိ ကျွန်ုပ်မှတ်မိသေးသည်။ မည်းနက်သော သူ၏ ဆံဝင်များသည် နောက်ဘက်သို့ ဖားလျားကျလျက် ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်၍ ရှက်ရောင်သန်းနေသော မျက်လုံးများသည် 'ကက်မီ' ခေါ် ဒတ်ချီဦးထုပ်၏ အရိပ်အောက်မှ ကျွန်ုပ်အား စူးစိုက်ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ကျွန်ုပ်က မြင်းစက်ကိုဆွဲ၍ ရပ်လိုက်ပြီးလျှင် ရှက်စိတ်ဝင်နေသဖြင့် ဧည့်သည်ကို ပြောရမှန်းမသိဘဲ သူ့အား ပြန်လည်စိုက်ကြည့်နေမိ၏။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အတန်ကြာ စိုက်ကြည့်နေကြပြီးနောက် သူကနူးညံ့ချိုသာလှသော အသံကလေးနှင့် စကားစ၍ ပြောလေသည်။

'မင်းဟာ ငါနဲ့ပြင်သစ်ဘာသာ လာသင်မယ်ဆိုတဲ့ အလန်ကွာတာ မိန်းကလေးမဟုတ်လား' ဟု သူက ဒတ်(ချီ)ဘာသာဖြင့် မေးမြန်းရာ၊ ကျွန်ုပ်ကလည်း ကောင်းကောင်းတတ်သော ထိုဘာသာနှင့် ...

'ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် နေပါဦး။ မင်းကငါ့ကို ဘာကြောင့် ကလေးလို့ ခေါ်ရတာလဲ သူငယ်မရဲ့၊ ငါကမင်းထက်တောင် အရပ်မြင့်သေးတာပဲ ဟု ခပ်တည်တည် ပြောလိုက်မိ၏။

'မင်းက မြင့်တယ်လို့ ငါတော့မထင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် မြင်းပေါ်က သာ ဆင်းခဲ့ပါလေ၊ ဟောဒီနဲ့ရုံကြီးမှာ တို့ တိုင်းကြည့်တာပေါ့'

သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် မြင်းပေါ်မှ ဆင်းသက်လာရာ၊ သူသည် ကျွန်ုပ်ဖိနပ်(ထိုအချိန်က ကျွန်ုပ်မှာ သားရေကြမ်းဖိနပ်ကြီးကို စီးထား၏) မှ ခွာများမြှုပ်မမြင့် ဆေးချာအောင် ကြည့်ရှုပြီးနောက် သူယူလာခဲ့သည့် ဘောင်မပါသည့် ကျောက်သင်ပုန်းကိုကိုင်ကာ ကျွန်ုပ်၏ဆံပင်တို့များအပေါ်မှ ဖိနှိပ်ထားပြီးလျှင် သဲကျောက်နံရံပေါ်တွင် အမှတ်ကြီးထင်အောင် ကျောက်တံအချွန်နှင့် ခြစ်ဆွဲလိုက်လေသည်။

'ကိုင်း တိုင်းပြီးသွားပြီ၊ ကဲ အလန်ကလေးရေ၊ ငါ့ကို တိုင်းပေးသို့မင်းအလှည့်ပဲ ရှိတော့တယ်ဟေ့'

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း သူ၏အရပ်ကိုတိုင်းကြည့်လေရာ သူက ကျွန်ုပ်

ထက် လက်မဝက်လုံးလုံး ဖြင့်နေသည်ကို တွေ့ရှိရ၏။

'မင်းက ခြေဖျားထောက်ပြီး ရပ်နေတာကိုးကွယ်' ဟု ကျွန်ုပ်က မခံချင်အောင် ပြောလိုက်၏။

'ခြေဖျားထောက်ရပ်ထားတယ်ဆိုတာ ဘုရားရှေ့မှာ မုသားပြောတာနဲ့အတူတူပဲ အလန်ကလေးရဲ့။ ငါ့မှာ တခြားအဖြစ်တွေရှိပေမယ့် ငါဘယ်တော့မှ မလိမ်ဖူးဆိုတာကိုတော့ မင်း ငါ့အကြောင်းသိလာတဲ့အခါ နားလည်လာလိမ့်မယ်'

ထိုသို့ပြောဆိုလိုက်ခြင်းအတွက် ကျွန်ုပ်မှာ အချိုးအနှိမ်ခံလိုက်ရသည်ဟု ယူဆလိုက်မိ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူက လူကြီးဂိုက်ဖမ်းကာ ဣန္ဒြေကြီးနှင့် ဆက်လက်၍ 'ဘုရားသခင်က ငါ့ကို မင်းထက်ပိုအရပ်ရှည်အောင် ဖန်ဆင်းထားတာနဲ့ မင်းက ဘာကြောင့် ဒေါသထွက်နေရတာလဲ၊ အထူးသဖြင့် ငါက မင်းထက် လ၊ တောင် တော်တော်ပိုကြီးသေးတယ်ကွယ်။ မေဖေက ငါ့ကို ဒီလိုပဲပြောတယ်။ ကိုင်း လာပါကွယ်၊ ဟောဒီ အမှတ်တွေပေါ်မှာ တို့နာမည်တွေကို ရေးထားကြရအောင်၊ ဒါမှ ၁ နှစ် ၂ နှစ်အတွင်းမှာ မင်းဟာ ငါ့ကို ဘယ်လိုမိလာမယ်ဆိုတာ တွေ့ရလိမ့်မယ်' ဟု ပြောလိုက်သောကြောင့်ပင်တည်း။

ထို့နောက် သူသည် တာရှည်ခံစေရန် ကျောက်တံဖြင့် သူ၏အမှတ်ပေါ်၌ 'မေရီ' ဟု ခပ်နက်နက် ရေးခြစ်လိုက်ရာ၊ ကျွန်ုပ်ကလည်း ကျွန်ုပ်၏အမှတ်ပေါ်၌ 'အလန်' ဟု ရေးခြစ်လိုက်၏။

(လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း ၁၀ နှစ် ၁၂ နှစ်အတွင်းက ကျွန်ုပ်သည် အကြောင်းအားလျော်စွာ မာရေးဖောင်တိန်သို့ တစ်ကြိမ်ထပ်မံ ဖြတ်သန်းသွားမိ၏။ အိမ်ကို အသစ်ပြန်လည် ဆောက်လုပ်ထားသော်လည်း အဆိုပါ နံရံကြီးကား ယခင်ကအတိုင်းပင် ထည့်မြဲလျက် ရှိနေသည်ကိုတွေ့ရ၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း မြင်းကို အနီးသို့စီးသွားပြီးနောက် ကြည့်ရှုရာ၊ ထိုအချိန်သို့ တစ်အောင်မှိန်မှိန်ကလေးမျှ ထင်နေသေးသော မေရီ၏အမည်နှင့် သူ့နားမှ ကျွန်ုပ် ရေးခြစ်ထားခဲ့သော အမှတ်ကြီးကို တွေ့ရှိရလေသည်။ ကျွန်ုပ်အမည်နှင့် အတိုင်း အထွာများကား နှစ်ပေါင်း ၄၀အတွင်း၌ တဖြည်းဖြည်း ကွာကျကုန်သော သဲကျောက်နုများကြောင့် ပျောက်ကွယ်၍ ကုန်ကြလေပြီ၊ ထိုသို့ သူ့အမည်ကလေး ကျန်ရှိနေသေးသည်ကို မြင်ရသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် 'မာရီဂတ်' မြို့ဈေးမှ ဝယ်ယူရရှိသော သူတို့၏ သမားကျမ်းစာအုပ်ကြီးကို တွေ့ရှိရသည်ထက်ပင် ကျွန်ုပ်အဖြစ်မှာ ဆိုးရွားသေး၏ဟု ထင်မှတ်မိ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ ထိုယာတော မည်သူလက်သို့ ရောက်သွားခဲ့သည်ဟူသော အကြောင်းကိုမျှ ရုပ်ဆိုင်စုံစမ်းခြင်း မပြုနိုင်တော့ဘဲ၊ မြင်းကို အလျင်အမြန် နိုင်သွားလေ၏။ သို့နှင့် မက်မုံခြံထဲမှ ဖြတ်သန်းစီးနင်းသွားရာ၊ အပင်များမှာ အချို့ ဝှက်အပင်များဖြစ်လျက် အချို့လည်း အခြားပင်များဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုပြင် အချိန်မှာလည်း ကျွန်ုပ်နှင့်မေရီတို့ စတင်တွေ့ရှိရသော အချိန် နှာသီဗြစ်၌ အပွင့်များမှာလည်း ပူးပွင့်ဝေဆာလျက်ရှိလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ၁၀ မိုင်ခန့်အတွင်းသို့ ရောက်သည့်တိုင်အောင် မြင်းစေ့ကို မဆွဲပဲ စီးသွားမိလေသည်။

မေရီသည် ကျွန်ုပ်ထက် ကိုယ်အမြင့်အားဖြင့် လက်မဝက်ခန့် အစဉ်အခြံ မြင့်နေခြင်းကိုကား ဤနေရာ၌ ကျွန်ုပ်ဖော်ပြရပေမည်။ သို့သော် စိတ်ဓာတ်အားဖြင့် မည်မျှလောက် ပိုမိုမြင့်မြတ်သည်ကိုမူ ကျွန်ုပ်ဖော်ပြနိုင်စွမ်းမရှိတော့ပေ။

ကျွန်ုပ်တို့ အတိုင်းအထွတ်ပြင်ပွဲကြီး ပြုလုပ်ပြီးစီးသွားသောအခါ မေရီသည် သူ၏အိမ်ရှေ့သို့ ကျွန်ုပ်အား လမ်းပြခေါ်ဆောင်သွားရန် လှည့်လိုက်ရာမှ ကျွန်ုပ်၏ မြင်းကုန်းနီးမှ တွဲရုဏ္ဏကျနေသော တောကြက်ကြီးနှင့် ရစ်နှစ်ကောင်ကို လည်းကောင်း၊ 'ဟန်' သယ်ယူခဲ့သော ဒရယ်ကောင်ကလေးကိုလည်းကောင်း၊ ယခုမှပင် သတိထားမိသကဲ့သို့ ဟန်လုပ်ကာ . . . 'ဒီဟာတွေ အားလုံး မင်းပစ်ခဲ့တာလား၊ အလန်ကွာတာမိန်း' ဟု မေးသဖြင့် . . .

'ဟုတ်တယ်' ဟု ကျွန်ုပ်ကလည်း ခပ်ကြွားကြွား ပြန်ပြောလိုက်၏။ 'တောကြက်နဲ့ ရစ်တွေနားနေတုန်း မဟုတ်ဘဲ ပျံနေတုန်း လေးချက်ထဲနဲ့ ပစ်ချစ်တာကွ၊ မင်းက ငါထက်အရပ်မြင့်ပေမယ့် ဒီတစ်ချက်မှာတော့ ငါက သာသွားပြီ မစွမေရီ'

'မသိဘူးလေ-ငါလည်း ငါ့ဖေဖေက သင်ထားလို့ ရိုင်ဖယ်ကိုတော့ ကောင်းကောင်း ပစ်တတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါက ငတ်လို့ ပြတ်လို့ လုပ်ရတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့တော့၊ သက်ရှိသတ္တဝါတွေကို ဘယ်တော့မှ ပစ်လိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သတ်တယ် ဖြတ်တယ်ဆိုတာဟာ ရက်စက်တယ်လို့ ငါထင်တာကိုး၊ ဒါပေမယ့်လေ၊ ဒါကတော့ ယောက်ျားတွေနဲ့ ကွာပေမပေါ့' ဟု ပြောပြီးမှ ဆက်၍ 'ခုလို လက်ဖြောင့်ပုံမျိုးနဲ့ ဆိုရင်တော့ မင်းဟာ တစ်နေ့ကျရင် နာမည်ကျော်မှဆိုးကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်လာဦးမှာ မလွဲဘူးပေါ့၊ အလန် ကွာတာမိန်း'

'ငါက အမဲလိုက်တာကို နှစ်သက်တော့ ဒီလိုပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်တာပဲ၊ ပြီးတော့ သားရဲတိရစ္ဆာန်တွေက ပေါတော့ ငါတို့ နည်းနည်းပါး

မင်း သတ်ရင်လည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ မင်းနဲ့ မင်းအဖေစားရအောင် ဒါတွေကို ငါဝံ့လာခဲ့တာကွ'

'ဒါဖြင့် လာလေ၊ ဒါတွေ သူ့ကိုပေးလိုက်တာပေါ့၊ သူက မင်းကို ကျေးဇူးတင်မှာပဲ' ဟု ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သူသည် ကျောက်နံရံကြီး၏ ဂိတ်ပေါက်မှ ဖြတ်ပြီးလျှင် စီးခြင်းများ ကျွဲရွားတောင်းများကို ညအခါ သိမ်းဆည်းထားသည့် ပြင်ပအဆောက်အဦများကို ကျော်ကာ အဆုံးတွင် ကျောက်တုံးများဖြင့် ဆောက်လုပ်၍ ဆေးပြာသုတ်ကာ ရှေ့သို့ဝရံတာထုတ်ထားသည့် တစ်ထပ်အိမ်တစ်အိမ်ရှိရာ ခြံဝင်းအတွင်းသို့ ကျွန်ုပ်အား လမ်းပြခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

အစုလိုက် အအုပ်လိုက်နှင့် အစီအရိပေါက်နေကြသော သစ်ပင်အုပ်များပေါ်သို့ စီး၍ကြည့်မြင်နိုင်သော ထိုဝရံတာပေါ်တွင် လူနှစ်ယောက်ထိုင်ကာ နံနက်ခင်း၌ အချိန်မဟုတ်ဘဲ ကော်သီသောက်နေကြ၏။ မြင်းရွာသံများကို ကြားရသောအခါ၊ ကျွန်ုပ် သိရှိပြီးဖြစ်သော 'မင်ဟီရာ မာရေး' က သားရေကွပ်ထားသော ကုလားထိုင်ကြီးပေါ်မှ ရုတ်တရက် ထလိုက်၏။ သူကား ကျွန်ုပ်ပြောဆိုခဲ့ပူးသည့်အတိုင်း လေးကန်သော ဘိုးဝါးလူမျိုးတစ်ယောက်နှင့် မတူပါပေ။ မျိုးရိုးအားဖြင့် သူ၏အဆက်အနွယ်သည် ပြင်သစ်တိုင်းပြည်ပေါ်သို့ ခြေမချရသည့်မှာ နှစ်ပေါင်း (၁၅၀)ခန့်မျှ ကြာရှိခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း သူသည် လူပုံပန်းအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ အမူအရာအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ပြင်သစ်လူမျိုးတစ်ယောက်နှင့်သာ ပို၍တူလေသည်။ သူ၏အဖော်သည်လည်း ပြင်သစ်လူမျိုး ဝင်ဖြစ်၍ အမည်မှာ 'လီဘလန်' ဖြစ်၏။ သို့သော် လူချင်းကား အတော်ပင် တွာခြား၏။ ထိုသူမှာ အရပ် ပုပုတိုက်တိုက်နှင့် တော်ငံတင်းသော 'ဂင်တို' တစ်ယောက်ဖြစ်၏။ မွဲပြာပြာ အရောင်ရှိ၍ ဦးခေါင်းအရစ်အတိုင်းပေါက်လျက် ပုခုံးပေါ်သို့ တွဲရုဏ္ဏကျနေသော ဆံပင်များမှတစ်ပါး ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး တက်တက်ပြောင်လျက်ရှိသဖြင့် သူ၏ပုံ သဏ္ဍာန်မှာ ဆံမဖြတ်ပဲထားသော ဘုန်းကြီးတစ်ပါးနှင့်တူလှ၏။ မျက်လုံးများမှာ ပြာနွမ်းနမ်းနှင့် မျက်ရည်စမ်းစမ်း ရှိနေပြီးလျှင် ပါးများမှာလည်း ပြုလျှော်ပွယောင်းပြီးလျှင် ခပ်ဖောင်းဖောင်းရှိနေလေသည်။

သူသည် ဟီရာမာရေး နေရာမှထသည်ကို အခွင့်အရေးယူပြီးလျှင် လက်တစ်ဖက်ကို တုန်တုန်ရိုရိုနှင့် ဆန့်ထုတ်ပြီးနောက် ပုလင်းနက်တစ်လုံးထဲမှ သူ၏ကော်စီခွက်ကို ဖြည့်ထည့်လေရာ မျက်စိရှင်လှသော တွန်းထည့်အနံ့အားဖြင့်ပင် မက်မုံသီး ဘရန်ဒီများဖြစ်ကြောင်းခန့်မှန်းမိ၏။

ခင်ခင်အောင်ဖြင့် ထိုသူကား အရက်သမားကြီး လုံးလုံးကြီးဖြစ်နေ
 သော သူတစ်ယောက်ဖြစ်လာရာ၊ ထိုအကြောင်းကြောင့်ပင်လျှင် အတော်အဆင့်
 အထန်းဖြင့်သာ ဝဏ္ဏာအရည်အချင်းရှိပါလျက်နှင့် မထင်မရှားသော ဘိုးဝါး
 ထယ်တဲတဲနှင့် ယခုကဲ့သို့ သာမည 'ကျူတာ' ကလေးတစ်ယောက်အဖြစ်
 ထာပုထ်လုပ်ကိုင်ရခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်းအတန်ကြာ
 တာ သူသည် ဖြစ်သစ်ပြည့်၌ အရက်မှူးလွန်ကာ ပြစ်မှုတစ်ခုကို ကျူးလွန်ခဲ့ပြီး
 လျှင် ရာဇဝတ်ဘေးမှ ကင်းပေးစေရန် 'ကိပ်' သို့ထွက်ပြေးလာခဲ့ခြင်းဖြစ်ရာ
 မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် ဟူသည်ကိုကား၊ ကျွန်ုပ်သိရှိအောင် မစုံစမ်းမိပေ။
 ဤအရပ်၌လည်း သူသည် ကောလိပ်ကျောင်းတစ်ကျောင်း၌ ပါမောက္ခရာထူး
 ထို ရှိခဲ့၏။ သို့သော် မကြာမီ စာသင်ခန်းတစ်ခန်းထဲ၌ အရက်အလွန်အကျွံ
 မှူးယစ်နေမိသဖြင့် အလုပ်ပြုတ်ခဲ့ရပြန်၏။ ဤနည်းနှင့်ပင် အခြားမြို့များ၌
 လည်း ဖြစ်ပျက်ခဲ့ရပြီးနောက် နောက်ဆုံး၌ ပညာတတ်အပေါင်းအဖော်ကို လို
 လားသဖြင့် သူ၏ မျှီလွင်းချက်များကို လစ်လျူရှုကာ သည်းခံနေခဲ့သော သူ၏
 အလုပ်ပိုင်ရှင်ရှိရာ 'မာရေဖောင်တိန်' သို့ ရွှေ့ပြောင်းရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေ
 သည်။ အခြားအကြောင်းတစ်ခုမှာလည်း 'မွန်ဆီယာလီဘလန်' သည် ငယ်
 ရွယ်နုဖိုစဉ်က 'ဝါတာလူးစစ်ပွဲ' ၌ ပါဝင်တိုက်ခိုက်ခဲ့ဖူး သူတစ်ယောက်ဖြစ်လေ
 ရာ သူနှင့်မာရေတို့သည် အင်္ဂလန်နှင့်အင်္ဂလိပ်လူမျိုးများအား အမှန်းကြီး မှန်း
 တီးကြသူများ ဖြစ်ကြသည့်အတိုင်း 'သူတော်ချင်းချင်း၊ သတင်းလွေ့လွေ့၊
 ပေါင်းဖက်တွေ့' နေကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

'အား... မေရီ သူ့ ကို တွေ့လာခဲ့မှကိုးကွယ်' ဟု မာရေက ဒတ်ချ်
 ဘာသာဖြင့် ပြောဆိုကာ ကျွန်ုပ်အား ခေါင်းငြိမ့်ပြရင်း၊ ဆက်၍ 'မင်း... လမ်း
 များများနေမလားလို့ သူငယ်ချင်းကြည့်စမ်းပါဦးကွယ်၊ မဟာ... ဒီသူငယ်မဟာ
 မင်းကိုစောင့်ရင်း နေပုံထဲမှာ (၂) နာရီလုံးလုံး ထိုင်နေတယ်ကွယ်၊ မင်းတို့ မနက်
 စာ စားပြီးမှ လာကြမှာလို့ မင်းအဖေကမှာလိုက်လို့ (၁၀) နာရီ မထိုးမချင်း
 မင်းရောက်ဦးမှာ မဟုတ်သေးဘူးလို့ ကျုပ်က ပြောပါသေးတယ်။ အင်း ဒါ
 ကတော့ မထူးဆန်းပါဖူးလေ၊ သူ့ ခမျာ ဒီမှာကအဖော်မရှိပဲ တစ်ယောက်တည်း
 ငုံးတိတိ ပျင်းနေရှာတာကလား၊ ပြီးတော့ အင်း... မင်းကလဲ မျိုးမတူပေမယ့်
 ရွယ်တူတန်းတူကလည်း ဖြစ်နေသကဲ့ကွယ်' သို့ပြောပြီးနောက် သူ၏ မျက်နှာ
 မှာ ညှိုးသွားလေသည်။

မေရီက ရှက်သွေးရောင်လျမ်းသော မျက်နှာဖြင့် 'ဖေဖေကလည်း
 ကျွန်မ နေပုံထဲမှာ ထိုင်နေတာမဟုတ်ပါဘူး၊ မက်မဲ့ပင်အောက် အရိပ်ထဲမှာ

ထိုင်နေတာပါ။ ပြီးတော့လဲ 'မွန်ဆီယာလီဘလန်' ကျောက်သင်ပုန်းခေါ်ရာ
 ရေးပေးထားတဲ့ ဂဏန်းတွေကိုလည်း ကျွန်မတွက်နေပါတယ်။ ကြည့်ပါလား
 ဒီမှာ' ဟုပြောကာ ဂဏန်းများဖြင့် ပြည့်နှက်လျက်၊ အချို့နေရာ၌ ကျွန်ုပ်ဆံပင်
 နှင့် ပွတ်ထားမိသဖြင့် ကွက်တိကွက်ကြား ဖြစ်နေသော ကျောက်သင်ပုန်းကို
 မြှောက်ပြလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် 'မွန်ဆီယာလီဘလန်' က ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် ဝင်ရောက်
 ပြောဆိုလေရာ၊ ကျွန်ုပ်မှာ ဖခင်ဖြစ်သူက ထိုဘာသာကို သင်ကြားပေးလိုက်
 သဖြင့် ခေတ်မီအခြားဘာသာစကားများ၌ ကျွန်ုပ်၏ ပင်ကိုယ်သဘာဝ
 အလျောက် အတတ်မြန်သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း ပြောသောစကား
 အသွားအလာကို ကျွန်ုပ်အဓိပ္ပာယ် ကောက်လိုက်မိပေသည်။ သူ့စကားကို
 ကျွန်ုပ်သိရှိရသလောက်မှာ သူ့စာသင်ပေးရမည့် ကျွန်ုပ်အား ဒီကောင်ကလေး
 ဟာ အင်္ဂလိပ်ဝက်ကောင်ကလေး မဟုတ်လားဟု မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။
 ကျွန်ုပ်က ယဉ်ကျေးစွာဖြင့် ခေါင်းပေါ်မှ ဦးထုပ်ကို ချွတ်လိုက်၍ ကျွန်ုပ်ဆံပင်ကို
 မြင်သောအခါ၌မူ သူထင်သည့်အတိုင်းပင် ဖြစ်ရမည်ဟု ထပ်၍ကွန်လိုက်ပြန်
 သေး၏။

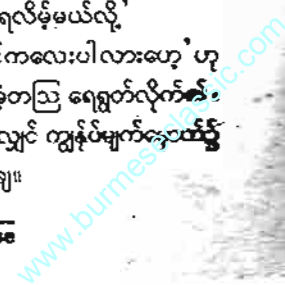
ထိုစကားမှာ ကျွန်ုပ်အဖို့ နှင့်သီးလွန်းလှသည့်ဖြစ်ရကား အခြားသူ
 တစ်စုံတစ်ယောက်မျှ ပါးစပ်မဟုတ်မီ ကျွန်ုပ်က ဒတ်(ချ်) ဘာသာဖြင့် ရုတင်း
 စွာပင် ပြန်ဖြေလိုက်လေသည်။

'ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ အဲဒီကောင်လေးပဲ၊ ဒါပေမယ့် မင်ဟီရာ
 ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော့် ဆရာလုပ်ပေးဖို့ဆိုရင် ကျွန်တော်ရှေ့မှာ နောက်ထပ်
 အင်္ဂလိပ်တွေကို ဝက်ကောင်တွေလိုခေါ်ဝေါ်မိမယ်လို့ ကျွန်တော်မမျှော်လင့်မိဘူး'

'အလိုလေး လူရမ်းကလေးရယ်၊ အဲဒီလိုမှန်တဲ့စကားကို ငါကထပ်
 ပြီးများ မပြောဝံ့ရင် ဘာများဖြစ်ဦးမလဲကွယ်'

နောက်ထပ် စော်ကားလိုက်သော စကားအတွက် ကျွန်ုပ်သည် ဒေါ
 သဖြစ်လွန်းလှသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်တုန်လှာရာမှ 'ဟန်' နောက်မှ
 ချိန်ဆွဲ၍ လူလက်ခဲ့သော ဒရယ်ကလေးကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီးနောက် 'ကျွန်တော်
 ထင်တယ် မင်ဟီရာ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်ပစ်သတ်ရလိမ့်မယ်လို့'

'ဘုရားရေ တယ်သတ္တိကောင်းတဲ့ ကောင်ကလေးပါလားဟေ့' ဟု
 မွန်ဆီယာလီဘလန်သည် ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် တအံ့တဩ ရေရွတ်လိုက်၏။
 ထိုအချိန်မှစ၍ သူသည် ကျွန်ုပ်အား လေးစားသွားပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်မျက်နှာထဲ၌
 ကျွန်ုပ်၏ တိုင်းပြည်အား စော်ကားခြင်း မပြုတော့ချေ။

၁၈ + ၁၇၆၅၅

ငါတို့ကလေး ဟိုပြင်သစ်အရက်မှူးကြီးက မင်းနဲ့ငါတို့ရဲ့အိမ်ပေါ်မှာ အရက်ခွဲလို့ဝါ အလန်ကျွတ်တာခိန်းရယ်

ဘယ်နှယ်လဲ သူက ငါ့ကို ဝက်တစ်ကောင်လို့ ခေါ်တာပဲ ဒီတော့ ငါထဲထဲ ဝတ်တစ်ကောင်ဖြစ်လို့ အစွယ်တွေတောင်ရှိသေးတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြလိုက်သေးတယ်

ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူက မင်းကိုဆိုလိုတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူမုန်းတဲ့ အင်္ဂလိပ်တွေ အားလုံးကို ဆိုလိုတာ ဒါထက်အဆိုးတကာ အဆိုးဆုံးတော့ ပေပေကပါ သူ့စိတ်မျိုးရှိနေတာပဲ သူကလဲ အင်္ဂလိပ်တွေကို မုန်းတယ်၊ အို သူမုန်းတာကြောင့် ဒုက္ခတော့ ရောက်ပါလိမ့်မယ်၊ ဒုက္ခတွေရော သေဘေးတွေရော လူတွေအများကြီးမှာ ရောက်ကြရလိမ့်မယ်

အင်း ဒီလိုဖြစ်တော့လည်း တို့နဲ့ ဘာဆိုင်ကြတာမှတ်လို့ကွယ် မဟုတ်ဘူးလားဟင် ဟု ကျွန်ုပ်သည် ငယ်ရွယ်သူပီပီ ပြန်၍မေးလိုက်မိဟ၏။

မင်းက ဘာကြောင့်များ ဒီလောက် သေချာနေရတာလဲ၊ ရှား ဟိုမှာ မွန်ဆီယာလီဘလန် လာနေပြီ

အစဉ် (၂)

အစဉ်အဆက် ချစ်ချစ်ခြင်း

ပညာရှိသော်လည်း အယူသီးလှသော မွန်ဆီယာလီဘလန်၏လက် အောက်၌ ပြင်သစ်ဘာသာနှင့် အခြားသင်ခန်းစာများကို မည်မျှကြာအောင် ကျွန်ုပ်သင်ကြားခဲ့ရသည်ကိုကား မဖော်ပြလိုတော့ပေ။ စင်စစ်သော် မွန်ဆီယာလီဘလန်သည် အရက်မမူးသောအခါ၌ အလွန်ကောင်းသော ဆံရာတစ်ယောက်ဖြစ်ပေ၏။ သို့ရာတွင် အရက်မူးလာသောအခါ၌မူ သတိလက်လွတ် ဖြစ်ကာ ကျွန်ုပ်တို့အား နိုင်ငံရေးများကိုလည်းကောင်း၊ အတွေးလွန်နေသူတစ်ယောက်ပီပီ တစ်ခါတစ်ရံ ၎င်းတို့၏အပြန်အလှန်သဘောများကိုလည်းကောင်း၊ ဟောပြောတတ်လေသည်။ သူသည် လုံးဝမူးယစ်နေသောအခါ၌မူ (သို့ဖြစ်တတ်ခြင်းမှာ ပျမ်းမျှခြင်းအားဖြင့် တစ်လလျှင် တစ်ကြိမ်ထက်မပိုပါပေ) အိပ်ရုံသာ အိပ်၍နေတတ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လည်း ကလေးတို့ဘာဝ မိမိတို့ ထင်ရာမြင်ရာကို ပြုလုပ်နေလေ့ရှိကြ၏။

သို့သော် အားလုံးကို ခြုံကြည့်လိုက်မည်ဆိုပါက မွန်ဆီယာလီဘလန်မှာ ကျွန်ုပ်နှင့် ပထမဦးစွာ တစ်ချိန်စ၍တွေ့ပြီးသည့်အချိန်မှစ၍ ကျွန်ုပ်အပေါ်တွင် အမြဲလေးလေးစားစား ရှိသောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးမှာ သင့်သင့်မြတ်မြတ် ရှိခဲ့ကြပေ၏။ ထို့ပြင် မေရီကိုလည်း သူ၏ဖခင်ဖြစ်သူမှ အစ အောက်တန်းအကျဆုံး ကျေးကျွန်အထိ လူတိုင်းက ချစ်ခင်မြတ်နိုးဘိသကဲ့သို့ သူသည်လည်း ချစ်ခင်မြတ်နိုးခဲ့၏။ ထိုသူအားလုံး စုပေါင်းမြတ်နိုးကြသည့် ထက် ကျွန်ုပ်က မေရီကို သာလွန်မြတ်နိုးသည်ကိုကား ပြောဖို့လိုမည် မအင်ပေ။ ပထမ၌မူ ကျွန်ုပ်တို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကလေးအချင်း

ချင်း ချစ်သည်အချစ်မျိုးနှင့် ချစ်ကြရာမှ အရွယ်ရောက်လာသောအခါ ပိုမိုကျယ်ပြန့်သော အချစ်မျိုးဖြင့် ပြောင်းလဲချစ်ခင်ခဲ့ကြ၏။ ကျွန်ုပ်အား ခင်မင်တူယ တာခြင်းကို သူ၏ဝင်ကိုယ် သဘောအတိုင်း အလျဉ်းဖုံးကွယ်ခြင်းမရှိ၊ ပွင့်လင်းလှသော ဗေဒနာနှင့် ရက်သတ္တတစ်ပတ်လျှင် တစ်ဝက်နီးပါးမျှ နှစ်ယောက်ချင်း အမြဲလိုလို ပူးပူးကပ်ကပ် နေထိုင်လာခဲ့သော ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ချစ်ခင်မြတ်နိုးခြင်းမရှိဟု ဆိုလျှင်လည်း ထူးဆန်းမည်သာဖြစ်ပေ၏။ စင်စစ်အားဖြင့် သူ၏အချစ်မှာ အမြော်အမြင် ကြီးမားလှသည်ဖြစ်ရကား၊ ကျွန်ုပ်ထက် အရပ်အမောင်းအားဖြင့် လက်မဝက်ပို၍မြင့်ခြင်း၊ အသက်အားဖြင့် တစ်လနစ်လခန့် ပို၍ကြီးခြင်း စသည်တို့ကို မည်သည့်အခါမျှ မမေ့လျော့နိုင်ဘိသကဲ့သို့ သူသည် ကျွန်ုပ်အား များသောအားဖြင့် အစ်မကဲ့သို့ဖြစ်စေ၊ သို့မဟုတ် တစ်ခါတစ်ရံ မိခင်ကဲ့သို့ဖြစ်စေ၊ ချစ်ခင်ယုယတတ်ပေ၏။

ထိုပြင် သူသည် ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေ၏ ပြုပြင်ဖန်တီးချက်အရ လူစမယ် အရွယ်ကတည်းကပင် မိန်းမကြီးတစ်ယောက်သဖွယ် ဖြစ်လာခဲ့ရ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ စတင်မတွေ့ကြမီ တစ်နှစ်ခန့်က သားသမီးဟူ၍ သူတစ်ယောက်တည်းသာရှိ၍ သူ့အားချစ်မြတ်နိုးလှသူ မိခင်ကြီးသည် အတန်ကြာများမှာပြီး နောက် ချစ်ခင်သော သားအဖနှင့်တကွ အိုးအိမ်ကိုပစ်ကာ သေမင်းနောက်သို့ လိုက်ပါသွားခဲ့ပေ၏။ နနယ်ငယ်ရွယ်လှသေးသော အရွယ်၌ အဆုံးကြီး ဆုံးရှုံးရရာသာ ဤအဖြစ်ကပင် သူ၏ပင်ကိုယ်သဘာဝအား ဝမ်းနည်းပူဆွေးစေသော အရိပ်အယောင်ဖြင့် သူ၏ရိုရင်းစွဲ အသက်အရွယ်ထက် အိုမင်းရင့်ရော်ခြင်းကို ဖြစ်ပေါ်စေသည်ဟု ကျွန်ုပ်မှတ်ထင်မိခဲ့၏။

ကျွန်ုပ်သည် မေရီအား စိတ်ထဲက ချစ်မြတ်နိုးခဲ့သည်မှန်သော်လည်း ထိုအကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ လေသံမျှပင် မဟာခဲ့ဖူးသကဲ့သို့ မေရီကလည်း ကျွန်ုပ်အပေါ်ဝယ် သူ့ချစ်ခင်သော မောင်ငယ်လေးတစ်ယောက်ပမာ ပြုမူပြောဆိုနေထိုင်ခဲ့၏။ အခြားသူကိုမဆိုထားဘိ သူ၏ဖခင်၊ ကျွန်ုပ်၏ဖခင်နှင့် မွန်ဘီယာလီဘလန်တို့ပင် ကျွန်ုပ်တို့၏ နီးစပ်မှုကို လုံးဝမရိပ်မိကြသည်သာမက သူတို့မနှစ်မြို့နိုင်သော အခြေအနေသို့ ယခုကဲ့သို့ ဆိုက်ရောက်သွားလိမ့်မည်ဟူ၍လည်း အိပ်မက်မျှပင် မက်ကြဟန်မတူချေ။

သို့ရာတွင် ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်၍ထားရသော အခြေအနေအမှန်ကား တစ်နေ့တွင် အောက်ပါအတိုင်း ပေါက်ကွဲ၍ ထွက်လာရပေတော့၏။

ကိပ် ကိုလိုနီ ၏ ရာဇဝင်ကို ဖတ်ဖူးသူတို့သည် ၁၈၁၅ ခုနှစ်တွင် တိုက်ခိုက်ခဲ့သော ကာဖားလူရိုင်းများ စစ်ပွဲကြီး အကြောင်းကို ကြားဖူးကြပေလိမ့်

မည်။ အဆိုပါစစ်ပွဲသည် 'အလ်ဘန်နီ' နှင့် 'ဆန်မားဆက်' နယ်များထဲတွင် နားသောအားဖြင့် ဖြစ်ပွားခဲ့သည်ဖြစ်ရာ၊ 'ကရက်ဒေါ့' ၌ နေထိုင်လျက်ရှိကြသော ကျွန်ုပ်တို့သည် အနည်းအကျဉ်းမျှသာ ဒုက္ခတွေ့ကြရ၏။ သို့ဖြစ်၍ နယ်ရိုင်းများ၌ နေထိုင်ကြသည့် လူများ၏ သဘာဝအလျောက် ဘေးအန္တရာယ်ကို မမှပဲ အကောင်းဘက်သို့သာ ရှေ့လှေရိုကြသည့် ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့တို့ယံကို ကျွန်ုပ်တို့ ဘေးကင်းလှပြီဟု ထင်မှတ်စပြုနေမိကြ၏။ စင်စစ်အားဖြင့် သော် မိုက်တွင်းနက်လှသော မွန်ဆီယာလီဘလန် အပြုအမူကြောင့် မဟုတ်ခဲ့ပါမူ သည်အတိုင်းသာ ဖြစ်ရမည်ဖြစ်၏။

ဖြစ်ပွားပုံမှာ အိမ်သို့ ကျွန်ုပ်ပြန်၍ ကျွန်ုပ်၏ဖခင်နှင့်အတူ နေလေ့ရှိသော တနင်္ဂနွေနေ့ တစ်နေ့တွင် မွန်ဆီယာလီဘလန်သည် မာရေးဖောင်တီနီနှင့် ဂျိုင်ခန့်ဝေးသည့် တောင်ကုန်းအချို့ရှိရာသို့ တစ်ယောက်တည်း မြင်းစီးသွားရောက်ခဲ့၏။ ယင်းကဲ့သို့ သွားရောက်ခြင်းသည် ဘေးအန္တရာယ်ကင်းသည့် အလုပ်မဟုတ်ကြောင်း မကြာခဏ သူ့အား သတိပေးခဲ့ဖူးကြပြီဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် မိုက်မဲလှသော ထိုသတ္တဝါကြီးမှာ ထိုတောင်ကုန်းများ၌ ကြေးနီတွင်းတစ်တွင်းကို သူတွေ့ရှိထားပြီဟု ထင်မှတ်ကာ အခြားသူ တစ်စုံတစ်ယောက်အား ဝေစုခွဲပေးရမည်ကို စိုးရိမ်နေဟန်တူလေသည်။ ပီရာမာရေးကမူ သူ့ထုံးစံအတိုင်း မွန်ဆီယာလီဘလန် ဝါသနာမပါသော ဘုရားရှိခိုးဆုတောင်းများကို ရွတ်ဖတ်သရဏ္ဍယ်၍ နေလေ့ရှိ၏။ ဤသို့ဖြင့် စာမသင်ရသော တနင်္ဂနွေနေ့များတွင် သူသည် အဆိုပါ တောင်ကုန်းများရှိရာသို့ မြင်းတစ်စီးနှင့် သွားရောက်ကာ၊ နမူမှာ သတ္တမဲများကို စုဆောင်းရင်း သူ၏ 'ကြေးနီကြော' ကိုရှာဖွေစူးစမ်းနေရသည်မှာ အလုပ်တစ်ခုကဲ့သို့ ဖြစ်နေတော့၏။ ရာသီဥတုမှာလည်း အလွန်ပူပြင်းလှသည်ဖြစ်ရကား၊ သူသည် မိမိပြုလုပ်လိုသော အမှုကိုစွဲတိုက် ပြုလုပ်ပြီးနောက် မြင်းပေါ်မှ ဆင်းသက်ကာ လိမ်မာနေသော မြင်းကြီးအား လွှတ်ထားလိုက်ပြီးလျှင် သူယူလာခဲ့သော အစားအသောက်များကို စားသောက်လေ့ရှိ၏။ ထိုအစားအသောက်ထဲတွင် လူကိုငိုက်မြည်းစေတတ်သည့် မက်မုံသီး ဘရန်ဒီလည်း တစ်ပုလင်းပါရှိဟန်တူ၏။

ညနေစောင်း အိပ်ရာမှနိုးလာသောအခါ သူမြင်းကြီးမရှိတော့ပြီဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသဖြင့် ကဖားလူရိုင်းများ ခိုးယူသွားခြင်း ဖြစ်ရမည်ဟု ရုတ်တရက် မှတ်ချက်ချလိုက်၏။ စင်စစ်အားဖြင့်မူ မြင်းကြီးမှာ အစာရှာရင်း ရှာရင်ဘဲ တောင်နှာဖောင်းကလေးတစ်ခုကို ကျော်မိသောအခါ သူ၏မြင်းကြီးကို တွေ့ရလေတော့၏။ ထိုအချိန်၌ မြင်းကြီးကို အသားနီ ကဖားလူရိုင်းနှစ်ယောက် လိုက်

ဈေးကို ထမ်းကာ ဆွဲခေါ်လျက်ရှိကြ၏။ စင်စစ်သော်ကား ထိုသူများသည် မြင်းကို မတော်တဆ တွေ့ရှိကြ၍ မည်သူပိုင်ကြောင်းကိုလည်း ကောင်းစွာသိကြပြီဖြစ်သည်အတိုင်း တောခင်ကုန်းများပေါ်၌ မကြာခဏ သူ့ကို တွေ့မြင်နေကြပြန်သော မူလပိုင်ရှင်အား ပြန်၍ပေးအပ်ရန် ရှာဖွေနေခြင်းမျှသာဖြစ်ပေသည်။ သို့သော်မူ အရှက်တန်ခိုး မွန်နေသော မွန်ဆီယာလီတာစန့်ကား ထိုအကြောင်းကို အနည်းငယ်မျှ စိတ်ကူးမထည့်မိချေ။

သို့နှင့် သူသည် ပါလာသောနှစ်လုံးပြုးသေနတ်ကို မြောက်ကာ လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်သော ရှေ့မှကဖါးလူရိုင်းအား စတင်ပစ်ခတ်လိုက်လေသည်။ အကြောင်းဆိုးပုံမှာ ထိုသူသည် လူရိုင်းအကြီးအကဲကြီး၏ အမွေခံအား အကြီးဆုံးဖြစ်၏။ ထို့ပြင် ထိုသူမှာ တောင်နာမောင်းနှင့်လည်း နီးကပ်လွန်းသဖြင့် ချက်ချင်းထိမှန်သေဆုံးသွားခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ထိုခဏ၌ သူ့အဖော်သည် မြင်းကို လက်ကလွှတ်လိုက်ပြီးလျှင် အသက်ဘေးမှ လွတ်ကင်းစေရန် ထွက်ပြေးလေတော့၏။ သူ့ကိုလည်း လီဘလန်သည် ပစ်ခတ်လိုက်သေး၏။ သို့သော် ချက်ကောင်းကိုမထိပဲ ပေါင်တွင်သာရပ်၍ ထိမှန်သွားရကား အဖြစ်အပျက်များကို သူ့လူများအားပြန်လည်ပြောဆိုရန် လွတ်မြောက်သွားလေသည်။ သူနှင့်တကွ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ သူ့အမျိုးသားတိုင်းကပင် ထိုကိစ္စကိုတင်ကြီး ကြံစည်ထားသော ယုတ်မာရက်စက်သည့် လူသတ်မှုဟူ၍ ယူဆကြ၏။ ထိုဖြစ်မှုကို ကျူးလွန်ပြီးသောအခါ ပြင်သစ်ကြီးသည် သူ့မြင်းကို တက်စီးကာ အိမ်သို့ တိတ်တိတ် ဆိတ်ဆိတ် ပြန်လာခဲ့လေသည်။ သို့ရာတွင် လမ်းလာရင်း ဦးခေါင်းထဲမှ ဘရန်ဒီ အနီးငွေ့ များပြယ်သွားသောအခါ စိတ်ထဲတွင် စနောင့်စနင်း ဖြစ်လာခဲ့၏။ သို့သော် အထူးသဖြင့် ကဖားလူရိုင်းများအား မည်သည့်အကြောင်းနှင့်မျှ ပတ်သက်၍ ရန်ဖြစ်ရန်မလိုလားသော ဟင်နရီမာရေးကိုမူ အဖြစ်အပျက်နှင့် ပတ်သက်၍ အရိပ်အငွေ့မျှ မပြောရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့လေသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ သူ့အိပ်ရာမှ မနိုးမီ ဘေးအန္တရာယ် တစ်စုံတစ်ရာ ဟူ၍ကျရောက်ရန် မမျှော်လင့်သော ဟင်နရီမာရေးသည် မိုင်(၃၀)ခန့်ဝေးသော အခြားယာတောတစ်ခုသို့ မကြာမီက သူဝယ်ယူခဲ့သော နွားဖိုးများ ပေးချေရန် လီဘလန်နှင့် တိုင်းရင်းသား အစေခံအချို့မှတစ်ပါး သူ့အိမ်နှင့်သူ့သမီးလေးအတွက် အစောင့်အရှောက်ဟူ၍ လုံးဝမထားခဲ့ပဲ မြင်းစီးထွက်သွားလေ၏။

တနင်းလာနေသည့် ကျွန်ုပ်သည် အခါတိုင်းကဲ့သို့ အိပ်ရာဝင်သောအခါ မနက် ၄ နာရီလုံးသည်အထိ တစ်ညလုံး တစ်ရေးမျှမနိုးပဲ တုံးကဲ့သို့

အိပ်ပျော်လေ့ရှိသည့်အကျင့်အတိုင်း အိပ်ပျော်သွားရာမှ ကျွန်ုပ်၏ပြတင်းပေါက်မှ ဖုန်တံခါးကို တစ်စုံတစ်ယောက် ခေါက်သောအသံကြောင့် ရုတ်တရက် အိပ်ရာမှလန်နိုးလေ၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ရာမှ အသာထကာ သေနှုတ်ပြောင်းတိုက် မှောင်ထဲ၌ပင် စမ်းသပ်ဆွဲယူခဲ့ပြီးလျှင် ပြတင်းပေါက်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်ခဲ့လေ၏။ ထိုနောက်တံခါးကို ဖွင့်လိုက်ပြီးလျှင် အပြင်မှ လှံနှင့်ဆီးကြိုမှုတ်ဆက်လိုက်မည်စိုးသောကြောင့် ဦးခေါင်းကို ပြတင်းပေါက်မှောင်အောက်သို့ ငဲ့ထားကာ မည်သူနည်းဟု မေးမြန်းရလေ၏။

ထိုအခါ 'ကျွန်ုပ်ပါသခင်'ဟူသော ကျွန်ုပ်တို့၏ဟောတင်တော့ အစေခံ 'ဟန်'၏အသံကို ကြားရ၏။

'ကျွန်ုပ်သတင်းဆိုးတွေ ကြားခဲ့ရလို့ နားထောင်စမ်းပါ။ နွားမနီကြီး စတုဂံလို့ ကျွန်ုပ်ရှာဖို့ သွားနေတာကို သခင်သိမှာပေါ့၊ ကျွန်ုပ်လည်း နွားမကြီးထို သွားတွေ့တာနဲ့ ကွင်းပြင်ထဲက သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်မှာ သူ့ကို နဘေးကထားပြီး အိပ်နေမိတယ်။ ဒီလိုနေတုန်း လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နာရီလောက်က ကျွန်ုပ်အသိမိန်းမတစ်ယောက်ဟာ ကျွန်ုပ် စခန်းမီးပုံရှိတဲ့နေရာကို ရောက်လာပြီး ကျွန်ုပ်ကို လာနိုးတယ်။ ကျွန်ုပ်က အချိန်မတော်ကြီး ဘာလာလုပ်တာလဲလို့မေးတော့ ကျွန်ုပ်ကို ပြောစရာရှိလို့လာခဲ့တာတဲ့။ ဟိုတောင်ကုန်းမှာနေတဲ့ လူရိုင်းအကြီးအကဲကြီး 'ကွီစီ'ရဲ့ အစုက လူငယ်အချို့ဟာ သူတို့အုပ်စုကိုလာပြီး လည်ပတ်နေကြတုန်း အတော်ကလေးကြာတော့ အကြီးအကဲဆီက ခြေမြန်တော်တစ်ယောက်ရောက်လာပြီး သူတို့ကို ချက်ချင်း ပြန်ခွဲဖို့ပြောသတဲ့။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အကြီးအကဲကြီးနဲ့ သူ့လူတွေအားလုံးဟာ ဒီမနက် အရုဏ်တက်မှာ 'မာရေးဖောင်တိန်' ကို သွားတိုက်ခိုက်ကြပြီး လူအားလုံး တစ်ယောက်မကျန်သတ်ပစ်။ နွားတွေကိုလဲလှ ယူကြမလို့တဲ့ သခင်'

'ဘုရားရေ . . . ဘာကြောင့်တဲ့လဲ' ကျွန်ုပ်က ရုတ်တရက် အော်လိုက်မိသည်။

'ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သခင်ကလေးရဲ့၊ 'မာရေးဖောင်တိန်' က တစ်ယောက်ယောက်ဆိုတာ ကျွန်တော် ဟို ငွင်းတကြီး ထင်တာပဲ။ (တိုင်းရင်းသားများသည် လီဘလန်၏ထိပ်ပြောင်ကြီးနှင့် ကောက်နေသော နှာခေါင်းကြီးကြောင့် ဤအမည်ကို သူ့အား ပေးထားကြ၏။) တနင်္ဂနွေနေ့က 'ကွီစီ'ရဲ့သားတို့ သူ့မြင်းဆွဲလာတုန်း သေနတ်နဲ့ပစ်သတ်လိုက်သတဲ့'

'ဘုရားရေဟု ကျွန်ုပ်မှာ တစ်ခါထပ်၍ တမိပြန်၏။

'ခွေးကောင်ကြီးဟာ အရက်မူးနေတယ်နဲ့တူတယ်။ တိုက်မယ်ထို့

မင်းပြောတဲ့အချိန်ဟာ ဘယ်အချိန်လဲကွယို။ အရက်တက်မှာ ဟုတ်လား၊ ဟု ကျွန်ုပ်သည် ကြယ်များကို မောကြည့်ရင်းမှ ဆက်လက်၍ ဘယ်နှယ် ဒီလိုဆို ရင် တစ်ခုရှိအတွင်းမှာ ဖြစ်တော့မှာပါကလား၊ ပြီးတော့ မာရေးလည်း အိမ်မှာ မရှိဘူး၊ တခြားကို သွားနေပေယ်။

ဟုတ်တယ်၊ ပြီးတော့ သခင်မလေး မေရီရှိသေးတယ်၊ ကဖားတွေ ဟာ သွေးဆူနေတုန်း သခင်မလေးမေရီကို ဘယ်လိုများလုပ်ကြမယ်ဆိုတာ တွေးကြည့်စမ်းပါဦးသခင်။

ဟော်တင်တော့၏ မျက်နှာကို ကျွန်ုပ်သည် လက်သီးနှင့်စွပ်ထိုးလိုက် မိရင်း...

ခွေးကောင် ငါ့မြင်းမနဲ့မငြိမ်းကျားကို ကုန်းနဲ့တင်ပြီး မငဲ့သေနတ် ကိုလည်း ယူခဲ့။ ၂မိနစ်အတွင်းမှာ ငါလာမယ် မြန်မြန်လုပ်နော်၊ နို့မဟုတ်ရင် မငဲ့ကို ငါသတ်မိမယ်။

ကျွန်ုပ်သွားပြီဟု ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သူသည် ကြောက်လန့်နေ သော မြေတစ်ကောင်ကဲ့သို့ မှောင်ထဲတွင် ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် အဝတ်အစားများကို စတင်လဲလှယ်လေရာ ထိုကဲ့သို့လဲလှယ်ရင်း အခန်းတွင်းသို့ ကျွန်ုပ်ဖခင်နှင့် ကဖားစေခံများ ပြေးဝင် လာသည့်တိုင်အောင် အော်ဟစ်လျက်ရှိလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ပြင်ဆင်စရာရှိ သည်တို့ကို သေပြေးရှင်ပြေး ပြင်ဆင်ရင်းကပင် သူတို့အား တွင်တွင်ကြီး ဟစ် အော်ပြောဆိုလျက်ရှိလေသည်။

မာရေးဆီကို လူမြန်မြန်လွှတ်ပါ။ . . . သူဘိုသာ ရှိ လယ်တောမှာ မှီတယ်။ ပြီးတော့ အနီးအနားက လူတွေအားလုံးဆီကိုလည်း လွှတ်ပါ။ မိတ် ခွေ တဖါးတွေကိုလဲ ရသမျှဖျပြီး မာရေးဖောင်တိန်ကို မြင်းနဲ့ အပြင်း လိုက်ခဲ့ကြ ပါ။ ကျွန်တော်ကို ပြောမနေနဲ့ ဖေဖေ . . . ပြောမနေနဲ့ . . . ကျွန်တော် ပြော တာတွေသာ သွားလုပ်ချေစမ်းပါ . . . အို . . . နေဦး . . . ကျွန်တော်ကို သေ နတ်နှစ်လက်ပေးပြီး၊ ကုန်းနီး အိပ်တွေထဲကို ယမ်းမှန်ဗူးတွေနဲ့ ကျည်ဆံတွေ အပြည့်ထည့်ပြီး ကျွန်တော်မြင်းမှာ ရည်ပေးစမ်းပါ . . . အို . . . မြန်မြန်လုပ်ပါ ငြိမ်း ငြိမ်း။

နောက်ဆုံး သူတို့သည် အကျိုးအကြောင်းကို နားလည်သွားကြ ပြီးလျှင် ဝေထောင်တိုင်များ မီးအိမ်များနှင့် ဟိုမှသည်မှ ပြေးလွှားကာ အလုပ် ရှုပ်လျှက်ရှိကြလေ၏။ နောက် ၂ မိနစ်ကြာသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် မြင်းစောင်း များ ရှေ့သို့ရောက်ရှိသွားလေရာ၊ ၂ နှစ်တိုင်တိုင် ငွေကြေးစုဆောင်း၍ ကျွန်ုပ်

ဝယ်ယူထားသည့် နာမည်ကျော်မြင်းနီမကြီးကို 'ဟန်'သည် ချက်ချင်းဆွဲထုတ် လာလေ၏။ မြင်းဝမ်းပတ်ကြီးများကို ကျွန်ုပ် စစ်ဆေးလျက်ရှိစဉ် တစ်စုံတစ် ယောက်သည် ကုန်းနီးအိပ်များကို လာရောက်ချည်နှောင်ပေး၏။ အခြားတစ် ယောက်က ကျွန်ုပ်မြင်းမနောက်သို့ အသေခံ၍ လိုက်မည့် မြင်းကျားကြီးကို ဆွဲလာ၏။ ကုန်းတင်နေရန် အချိန်မရသဖြင့် ဟန်သည် သေနတ်နှစ်လက်ကို သူ့လက်မောင်းအောက်၌ ညှပ်ကိုင်ရင်း၊ မျောက်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ သူ့မြင်းပေါ် သို့ တက်စီးလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်ကမူ သေနတ်နှစ်လက်နှင့် 'နှစ်ချက်ထွက် ပြောင်းတို' တစ်လက် ယူဆောင်ခဲ့၏။

လူတွေလွှတ်လိုက်နော် . . . ကျွန်တော့်ကို ဖေဖေထပ်ပြီး တွေ့ချင် သေးတယ်ဆိုရင် လူမြန်မြန်လွှတ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်နောက်ကို စုလိုရသမျှနဲ့ လိုက်ခဲ့ပါဟု ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ဖခင်အား အော်ပြောခဲ့သေး၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် ၁၅ မိုင်ခရီးကို အရက်မတက်မီ ၃၅ မိနစ်မျှ နှင့် အရောက်သွားရန် ထွက်ခွာခဲ့ကြလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်က ဟန်အား မြင်းတွေ အရှိန်ရတဲ့တိုင်အောင် အတက်မှာ ပြေးပြေးနှင့် ပြီးတော့ မင်းအရင်က တစ်ခါမှ မစီးခဲ့ဖူးတဲ့ စံချိန်မျိုးနဲ့ စီးခဲ့ပေတော့ ဟေ့ . . . ဟု အမိန့်ပေးလိုက်၏။

ကုန်းမြင့်ကို တက်သွားကြရသော ပထမ နှစ်မိုင်ခရီးကို ကျွန်ုပ်သည် အတောမသတ်နိုင်အောင် ရှည်လျားလှသည်ဟု ထင်မှတ်မိ၏။ အမောဆို၍ သေသွားမည်ကို စိုးရိမ်သောကြောင့်လည်း ကျွန်ုပ်သည် မြင်းမအား စက်ကိုပုံ ၍ မလေးပုံသေးပေ။ နာရီပေါင်း ၃၀တိုင်တိုင် ပျင်းပျင်းရိရိနှင့် နေလာခဲ့ရသော မြင်းမနှင့် လျှင်မြန်ခြင်း မရှိသော်လည်း အမောခံနိုင်ရည်ရှိသော ၎င်း၏အဖော် မြင်းကျားကြီးသည် နေဝင်ကတည်းကပင် အစာရေစာ စားခဲ့ရသေးသော် လည်း ရွှင်မြူးလျက်ရှိကြကုန်၏။ ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်တို့၏ ကိုယ်အလေးချိန်များ ကလည်း ပေါ့ပါးကြသဖြင့် မြင်းများသည် ခြေသွက်လျက်ရှိကြကုန်၏။

ကုန်းအတက်တွင် မြင်းမကို ကျွန်ုပ်က ခပ်ဆွဲဆွဲ စီးလျက်ရှိရာ မြင်း ကျားကလည်း သူ့ခြေလှမ်းကို လိုက်လျက်ရှိ၏။ ကုန်းထိပ်သို့ရောက်သော အခါ ရှေ့၌ကူးယံပြန်သော လွင်ပြင်ကြီးသည် ၁၁ မိုင်ရှိ၏။ နောက် ၂ မိုင်မှာ မာရေးဖောင်တိန်သို့အရောက် ကုန်းများကိုဆင်းသွားရ၏။

ကျွန်ုပ်က မြင်းစက်ကြီးကိုလျော့၍ ကိုင်လှုပ်ရင်း ဟန်အား 'ထိုင်း ဟေ့ မင်းတတ်နိုင်သလောက် နှင့်ပေတော့'

မြင်းမသည် တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးလေရာ ညအချိန်၏ စူးရှလော ဝေ

များသည် ကျွန်ုပ်၏ နားရွက်များတွင် တဝိုးဝိုးမြည်နေကြ၏။ ဟန် စီးနင်းလှ သော မြင်းကျားကြီးသည်လည်း နောက်မှထပ်ချပ်မကျ လိုက်လာလေ၏။

အလုပ်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ယခင်ကလည်း ကျွန်ုပ်သည် မြင်းများကို အမြန်ဆုံးစီးခဲ့ဖူးပါ၏။ သို့သော် ယခုအချိန်ကဲ့သို့ လျှင်မြန်သော အဟုန်မျိုးနှင့် ကား တစ်ခါမျှ မစီးခဲ့ဖူးပေ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်သည် မြင်းများ၏ ခွန်အားဗလကိုသိပြီးဖြစ်သည့်ပြင်၊ မည်မျှလောက် ၎င်းတို့ ခံနိုင်ရည်ရှိသည်ကိုလည်း သိပြီးဖြစ်လေသည်။ နာရီဝက်မျှလောက် အချိန်ကိုကား ၎င်းတို့ခံနိုင်ရည် ရှိကြသည်မှန်၏။ သို့သော် ထိုအချိန်ထက် ပိုခဲ့သော် . . . ယခုစီးလျက်ရှိသော နှုန်းထားအတိုင်းဆိုမှ အမောဆို၍ သေရန်သာ အကြောင်းရှိလေသည်။ သို့ပင်ဖြစ်လင့်ကစား ကျွန်ုပ်မှာ အစိုးရိမ်ကြီးသဖြင့် ယခုကဲ့သို့ မြင်းများအစွမ်း ကုန်ပြေးနေသည်ကိုပင် အားမလိုအားမရဖြစ်ကာ မြေပေါ်တွင် လိပ်တစ်ကောင် တရွေ့ရွေ့ တွားသွား နေသကဲ့သို့ ထင်မှတ်မိလေသည်။

မြင်းကျားသည် နောက်တွင် ကျန်နေခဲ့ရာမှ ရွာသံများ တဖြည်းဖြည်း ပျောက်သွားသဖြင့် ညဉ့်မှောင်ထဲတွင် ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်တော့၏။ တစ်မိုင်ပြီးတစ်မိုင် ခရီးပြင်းနှင့်လျက်ရှိလေရာ ကြယ်ရောင်ကလေးများသည် ကျောက်တုံးကိုလည်းကောင်း၊ တိရစ္ဆာန်သေကောင်များ အရိုးစုများကိုလည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်အား ရောင်ကွင်းနိုင်ရန် မကြာခဏပင် လမ်းပြလျက်ရှိလေသည်။ တစ်ကြိမ်၌ ကျွန်ုပ်သည် သားကောင်အုပ်စုတစ်စု အတွင်းသို့ ရုတ်တရက် တိုးဝင်သွားမိလေရာ သမင်ကလေးတစ်ကောင်သည် ၎င်း၏ကိုယ်ကို ဆယ်လက်ရပ်တည်နေရန် မတတ်နိုင်တော့သဖြင့် ကျွန်ုပ်ရှိရာသို့ တည့်တည့် တော်တော်ကြီး ခုန်ဝင်လာ၏။ တစ်ကြိမ်တွင်လည်း မြင်းမသည် ခြံတောင်ပို၊ ယောင်ယောင်ခံ အတွင်းသို့ မြေတစ်ဖက် ကျွဲကြသွားပြီးနောက် မြေပေါ်သို့ လဲကျတော့လို့ ဖြစ်သွားရာမှ သူ့ကိုယ်သူ့ပြန်၍ ထိန်းလိုက်နိုင်သဖြင့်သာ ကျွန်ုပ်မှာ သတ်သာရာရပြီးလျှင် ဘုရားသခင်အား ကျေးဇူးတင်မိတော့၏။ ကျွန်ုပ်မှာ လွှင့်စင်ထူလှမတတ်ဖြစ်သွားရာမှ မြင်းကုန်းနီးပေါ်သို့ ပြန်၍ရောက်အောင် အတော်ပင် အားယူ၍ ကြိုးစားလိုက်ရ၏။ အကယ်၍ ကျွန်ုပ်များ ကျသွားခဲ့လျှင်ထား အို . . . ကျွန်ုပ်များ ကျသွားခဲ့လျှင်ကား . . .

မြည်ဆိုကာနီးသောအခါ မြင်းမသည် အရှိန်လျှော့စ ပြုလာ၏။ ကျွန်ုပ် နှင်ခဲ့သောအခါ ထား မနည်းလှပေ။ ကုန်းပြေပြေကလေးနှင့် ရင်ဆိုင်သို့ ရောက်လာသောအခါ ၎င်း၏အရှိန်သည် သာမန်ခုန်းပြေးသလောက် လျော့ကျလာ၏။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်နောက်မှ မြင်းကျား၏ ရွာသံကို တစ်ဖန် ကြားရပြန်

၏။ မောပန်းခြင်းမရှိသော မြင်းကြီးကား မိမိလှလာချေပြီ။ ကွင်းပြင်ကြီး၏ အသုံးသို့ ရောက်သောအခါ ၎င်းသည် ပိုမိုနီးကပ်လာခဲ့၍ ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုက်ဝါးဆယ်ခန့်သာ ကွာဝေးတော့၏။

ထိုနောက် တောင်ကုန်းကိုတက်စပြုကြ၏။ ထိုအချိန်၌ ကြယ်နီကြီးမှာ ဝင်လုလုဆီရှိနေပြီဖြစ်၍ အရှေ့ဆီမှ လင်းရောင်ခြည်များပင် သန်းစပြုလာလေပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့သည် အရက်မတတ်မီ ရောက်နိုင်ကြပါမည်လော။ ထိုအတွေးသည် ကျွန်ုပ်၏ ရင်တွင်း၌ မြင်းရွာသံနှင့် တွဲ တဒိန်းဒိန်း မြည်လျက်ရှိ၏။ ယာတောမှ သစ်ပင်အုပ်စုကလေးကိုကား မြင်ရလေပြီ။ ထိုအခိုက် ကျွန်ုပ်သည် တစ်စုံတစ်ရာကို ဝင်ရောက်တိုးမိလေရာ မှေးမှိန်သောအလင်းရောင်ဖြင့် လက်ခနဲ ဖြစ်၍သွားသော အတိုးခံရသူ၏ လှံသွားကိုသာ မမြင်ရပါမူ ထိုအရာမှာ လူတန်းကြီးတစ်တန်းဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ် တိုးဝင်ဖောက်ထွင်း သွားမိသည့်တိုင်အောင် သိဦးမည် မဟုတ်ပေ။

ကမားများကား ရောက်ရှိနေကြလေပြီ။ ထိုသတင်းကား အမှန်ပင်ဖြစ်တော့၏။ ထိုအကြောင်းကို တွေးမိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်၏ နှလုံးသားထဲသို့ ကြောက်စိတ်တစ်မျိုး ထပ်မံဝင်လာပြန်၏။ ကမားများသည် သူတို့၏ လူသတ်လုပ်ငန်း ပြီးစီးခဲ့ပြီဖြစ်၍ ပြန်လည်ထွက်ရွာသွားခြင်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပေမည်။

မိနစ် သို့မဟုတ် စက္ကန့်ပိုင်းမျှသော ထိုအချိန်ကလေးကို အစအဆုံး မရှိသော အရာတစ်ခုခု ကျွန်ုပ်ထင်မှတ်မိ၏။ သို့သော် နောက်ဆုံး၌ အဆုံးသပ်ခဲ့ပြီဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည် အိမ်နောက်ဘေးဖက် နံရံမြင့်ကြီး၏ တံခါးပေါက်သို့ ရောက်လာခဲ့လေပြီ။ အိမ်ရှေ့မသွားဝံ့ပေ။ ကျွန်ုပ်သည် ခိုင်ခန့်သော ပျဉ်ချပ်အထူကြီးများနှင့် ပြုလုပ်ထားသော တံခါးကြီးကို စမ်းသပ်ဖွင့်ကြည့်မိ၏။ တမင်ပင် ဖွင့်ထားခြင်း ဖြစ်လေသလော။ သို့မဟုတ် မတော်တဆပင် ဖွင့်နေလေသလော မသိ။ တံခါးကြီးမှာ အတွင်းမှ မင်းတုံးမထိုးဘဲထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် တံခါးကြီးကို တွန်းဖွင့်နေခိုက် ဟန်သည် မြင်းဧကပေါ်တွင် သူ့မျက်နှာကိုအပ်၍ မြင်းကိုဖက်ရင်း တရှိန်ထိုး ရောက်ရှိလာလေ၏။ မြင်းကျားကြီးသည် မြင်းမနဲဘေးတွင် လာရောက်ရပ်တန့်လိုက်လေရာ သူ့တင်ပါးတွင် စူးဝင်နေသော လှံကြီးတစ်ချောင်းကို မှေးမှိန်သော အလင်းရောင်ဖြင့် ကျွန်ုပ် မြင်လိုက်မိလေသည်။

နောက် ၅ စက္ကန့်အကြာ၌ ကျွန်ုပ်သည် ဝင်းထဲသို့ရောက်သွားပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့နောက်မှ တံခါးကြီးကို သော့ခတ်မင်းတုံးချ၍ ထားခဲ့ကြလေ၏။

၂၉ + ဒုက္ခရောဂါများ

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် မြင်းများမှ ခဲယမ်းမီးကျောက်များကို ဆွဲယူကာ ဟန်အား အပြင်အဆောက်အဦများထဲ၌ အိပ်ပျော်နေကြသော အစေခံများကို နှိုးစေ၍ သူတို့နှင့်အတူ လိုက်ခွဲရန်မှာ ကြားပြီးလျှင် အိမ်နောက်ဘေးတံခါးပေါက်သို့ ပြေးသွားလေ၏။ သူတို့အထဲမှ တစ်ယောက်ယောက် သစ္စာဖောက်ဟန် လက္ခဏာပြုလျှင်လည်း တစ်ခါတည်း အသေပစ်သတ်ရန် ဟန်အား အမိန့်ပေးခဲ့လေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် ပြေးသွားရင်း မြင်းကျား၏တင်ပါးမှ လုံကြီးကို နှုတ်ယူသွားမိသည်ကိုလည်း သတိရမိ၏။

၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်သည် နောက်ဖေး တံခါးပေါက်ကို တပုံးပုံး ထုရိုက်လျက်ရှိလေရာ အတန်ကြာမှ ပြတင်းတစ်ပေါက် ပွင့်လာပြီးလျှင် အသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာ၏။ အသံရှင်မှာ မေရီဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်အား မည်သူဖြစ်ကြောင်း ကြောက်ရွံ့သံဖြင့် မေးနေလေသည်။

ကျွန်ုပ်ပါ အလန်ကွာတာမိန်းလေး၊ မြန်မြန် ဖွင့်စမ်းပါမေရီ၊ မင်းတို့ ဒုက္ခရောက်ကြတော့မယ်။ ကဖါးလူရိုင်းတွေ ဒီအိမ်ကိုတိုက်မလို့ လုပ်နေကြပြီ။ သူသည် ညဝတ်အင်္ကျီကြီးနှင့် တံခါးရှိရာသို့ အပြေးအလွှား လာပြီး နောက် တံခါးကို ဖွင့်ပေးလေရာ ကျွန်ုပ်လည်း အတွင်းသို့ ရောက်သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်က သက်ပြင်းချရင်း...

မင်းခုထက်ထိ အသက်ရှင်နေသေးတာ ဘုရားသခင် ကျေးဇူးတော်ပါ။ ကိုင်း... လီဘလန်ကို ကျွန်ုပ် သွားခေါ်နေတုန်း အဝတ်တွေလဲထားပါ။ အို နေဦး၊ မင်းပဲ သူ့ကို သွားခေါ်ပါတော့လေ၊ ကျုပ်ဒီကနေပြီး ဟန်နဲ့ မင်းတို့ အစေခံတွေကို စောင့်ရှဦးမယ်။

သူသည် စကားတစ်ခွန်းမျှမပြောဘဲ ထွက်သွားလေရာ၊ အိပ်မုံ့စွမ်း ကြောက်ကြောက်လန့်လန့် ဖြစ်နေကြသော လူ ၈ ယောက်နှင့်အတူ ဟန်လည်း ချက်ချင်း ရောက်ရှိလာလေ၏။

ဒါ လူတွေအကုန်ပဲလား၊ ဒါဖြင့် တံခါးကို မင်းတုံးချပြီး မင်းတို့ သခင် သေနတ်တွေထားတဲ့ အခန်းကို လိုက်ခွဲကြ။

ထိုအခန်းရှိရာသို့ ကျွန်ုပ်တို့ရောက်စတွင် လီဘလန်သည် ရှုပ်အင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီများကို ဝတ်ကာ ဝင်ရောက်လာလေရာ၊ သူ့နောက်မှ မေရီလည်း ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်နှင့် လိုက်ပါလာလေသည်။

ဘာဖြစ်ကြတာလဲ ဟု သူက မေးလိုက်သည်။

လုံတစ်ချောင်း၏ စက်ကွင်းသော်လည်းကောင်း၊ သို့မဟုတ် ကျည်ဆံတစ်ဆံ၏ စက်ကွင်းသော်လည်းကောင်း၊ ဖြစ်နေမည်စိုးသောကြောင့်

ကျွန်ုပ်သည် မေရီ၏လက်မှ ဖယောင်းတိုင်ကိုယူကာ၊ နံရံအနီးကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် များစွာလိုက်ရ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုသို့သော အချိန်အခါကဝင်တံခါးများ၏ လက်ထဲတွင် များသောအားဖြင့် လူဖြူများထံမှ လူယုခိုးဝှက်ထားသော သေနတ်လက်နက်အချို့ ရှိနေပြီဖြစ်သောကြောင့်ပင်တည်း။ ထို့နောက် သူတို့အားလုံးအား ကျွန်ုပ်က စကားကို အကျဉ်းဖြည့်၍ ဖြစ်ပျက်သမျှအလုံးစုံကို ပြန်ပြောပြရလေသည်။ ထိုအခါ လီဘလန်က ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့်...

'ဒီဟာတွေ အားလုံးကို မင်းဘယ်တုံးက သိတာလဲ'

(ကျွန်ုပ်၏ နာရီကို ကြည့်လျက်) 'လွန်ခဲ့တဲ့ နာရီဝက်ကျော်ကျော် ဆူနိုးက သာသနာပြုစခန်းမှာ သိတာပဲ'

'စခန်းတစ်ခုမှာ ဟုတ်စ၊ ပြီးတော့ နာရီဝက်ကျော်ကျော်တုန်းက၊ ဆူရားရေ... မဖြစ်နိုင်တာပဲကွယ်။ မင်းအိပ်မက် မက်လာပြီထင်တယ်။ ဒါမှ မဟုတ်ရင်လဲ အရက်မူးလာသလား မပြောတတ်ဘူး'

'ကောင်းပြီ မွန်ဆီယာ၊ ကျုပ်တို့နောက်မှ ငြင်းကြခုန်ကြရအောင်။ နောက် ကဖါးတွေ ဒီရောက်နေကြလို့ ကျုပ်တို့တောင် မြင်းကို သူတို့ကြားထဲ ခြောက်ပြီး စီးလာခဲ့ကြတယ်။ ခင်ဗျားအသက် မသေသေးရင်တော့ စကားပြော နည်းပြီး လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ပေတော့၊ မေရီ ဒီမှာ သေနတ်ဘယ်နှစ်လက်ရှိသလဲ'

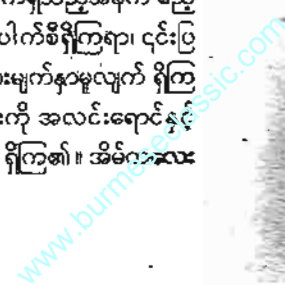
'ဖေဖေ သေနတ် လေးလက်ရှိတယ်၊ နှစ်လက်က ဆင်ပစ်သေနတ်၊ နှစ်လက်ကတော့ အသေးစားကလေးတွေပဲ'

(ကျွန်ုပ်က ကဖါးအစေခံများအား လက်ညှိုးထိုးပြရင်း) 'ဒီလူတွေ ဆီက ဘယ်နှစ်ယောက်လောက် သေနတ်ပစ်တတ်သလဲ'

'သုံးယောက် ကောင်းကောင်းပစ်တတ်ပါတယ်။ တစ်ယောက်က ဘာ့ ခပ်ညံ့ညံ့ပဲ'

'တော်ပါသေးရဲ့၊ ကိုင်း... သူတို့ကို သေနတ်တွေထဲ ကျည်ဆံ အထည့်ခိုင်းစမ်းပါ။ နောက်ပြီး ကျန်တဲ့လူတွေကိုတော့ လမ်းကြားထဲမှာ လှံနဲ့ အောင်နေပေစေ၊ မတော်တဆ ကွဲစိတွေ(အကြီးအကဲ ကွဲစိ၏ လူရိုင်းများ)ဟာ မျောက်ဖေးတံခါးကို တိုက်ဖို့ ကြိုးစားချင် ကြိုးစားကြလိမ့်မယ်'

ဤအိမ်၌ အားလုံးပြတင်းပေါက်ပေါင်း ၆ ပေါက်ရှိသည့်အနက် စည်နန်းများ၌ တစ်ပေါက်စီနှင့် အိပ်ခန်းကြီးများတွင် တစ်ပေါက်စီရှိကြရာ၊ ၎င်းပြတင်းပေါက် လေးပေါက်စလုံးမှ ဝရံတာဘက်သို့ အားလုံးမျက်နှာမူလျက် ရှိကြ၏။ ကျန်နှစ်ပေါက်မှာ အိပ်ခန်းအငယ်ကလေးနှစ်ခန်းကို အလင်းရောင်နှင့် ထောင့်ကောင်းလေသန့်ရုစေရန် အိမ်အစွန်းတစ်ဖက်စီတွင် ရှိကြ၏။ အိမ်ကားသား

မှာ အိမ်ရှေ့ခေါက်မှ နောက်ဘေးပေါက်အထိ (၁၅)ပေကျော်ကျော်ခန့် ကွာဝေးသော စင်္ကြံလမ်းထဲသို့ တိုးလျှိုပေါက်ဖောက်ကာ ဆောက်လုပ်ထားသည် ဖြစ်သည်။ ကံအားလျော်စွာ နောက်ဘေးဘက်၌ ပြတင်းပေါက်များ မရှိကြပေ။

သေနတ်များကို ယမ်းထိုးပြီးသောအခါ၊ ပြတင်းပေါက်တစ်ပေါက်တွင် သေနတ်တစ်လက်စီနှင့် လူတစ်ယောက်ကုန်နေရန် ကျွန်ုပ်က လှည့်ပေးလိုက်လေသည်။ လက်ယာဘက် ဧည့်ခန်းပြတင်းပေါက်၌ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် သေနတ်နှစ်လက်နှင့် နေရာယူထားရာ၊ မေရီက ကျွန်ုပ်အား လာရောက်ကူညီကာ ယမ်းထိုးပေးရမည်ဖြစ်၏။ ထိုနယ်ရိုင်းများရှိ မိန်းကလေး အားလုံးလိုလိုပင် ထိုအလုပ်မျိုးကို ကျွမ်းကျင်ပြီးဖြစ်ကြ၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် 'နည်းနည်းနှင့်ကြိုကြိုပိုင်း' ရသည့် အစီအစဉ်မျိုးကို ပြုလုပ်စီစဉ်ကြရလေရာ၊ ထိုကဲ့သို့ ပြုလုပ်နေကြသည့် အားလုံးပင် စိတ်ပါလက်ပါနှင့် ပေါ့ပါးဖျတ်လပ်စွာ ရှိနေကြသော်လည်း မွန်ဆီယာလီဘလန်မှာမူ အတော်ပင် စိတ်အနောက်အယုက် ဖြစ်နေဟန်ရှိသည်ကို ကျွန်ုပ်သတိထားမိ၏။

ကျွန်ုပ်က သူ့အား လူကြောက်တစ်ယောက်ဟူ၍မဆိုလိုပေ။ ခုသော် သောက်စားမှူးယစ်ရင်း ကျူးလွန်မိသော သူ၏ အပြစ်ကြောင့် ဤကဲ့သို့ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အသက်အန္တရာယ်ကြီး ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံးအပေါ်သို့ ကျရောက်လာသည်ကိုသာ သူ စိတ်လေးနေဟန် တူလေသည်။ သို့စေကာမူ သူသည် မိမိတာဝန်ကျသည့် ပြတင်းပေါက်အနီး၌ တီးတိုးဆဲခဲ ရေရွတ်ရင်း ရပ်၍နေလေ၏။ သို့သော် မကြာမီ သူသည် ဘီရိုတစ်ခုထဲမှ ဆွဲလှမ်းခဲ့ဟန်တူသော သူ့ဖွားဘက်တော် ဘရန်ဒီပုလင်းကို အားကိုးအားထားပြုလျှောက် ကြံစည်နေသည်ကို တစ်ဖက်မှ ကျွန်ုပ်လှမ်း၍ မြင်လိုက်ရ၏။

တိုင်းရင်းသား အစေခံများသည် အိပ်ရာထဲမှ ရုတ်တရက် နိုး၍ လော့ခွဲကြရသည် ဖြစ်သောကြောင့် အစပထမတွင် လေးလေးကန်ကန် ရှိနေပြသော်လည်း အလင်းရောင်ပေါ်လာသောအခါ၌မူ ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း ဖြစ်လာကြ၏။ သေနတ်တစ်လက် မိမိတွင်ရှိ၍ လူဖြူတစ်ယောက်နှစ်ယောက်က ခေါ်ဆောင်လိုက်သည့်အခါမှတစ်ပါး ကစားလူမျိုးတစ်ယောက်သည် အတိုအခိုက် ဝါသနာပါသည် မဟုတ်ပေ။

ထိုကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်တို့ တတ်နိုင်သမျှ အစီအစဉ်ကလေးများ ပြုလုပ်ပြီးကြသည့်နောက် ကျွန်ုပ်သည် အိမ်ရှေ့နှင့်နောက်ဖေးတံခါးမကြီးများတွင် စားပွဲကုလားထိုင်စသော အိမ်ထောင်ပရိဘောဂ အချို့ကိုကပ်၍ စုဝံ့ထရန် ထပ်မံအကြံပေးလိုက်သေး၏။ ထို့နောက် အတန်ငယ် နားခွင့်ရရှိသည်

ဤ အမှန်အတိုင်းပြောရမည်ဆိုသော် ထိုအခါက လူပျိုလူရွယ်ကလေးမျှသာ ဖြစ်သေးသော ကျွန်ုပ်သည် မိမိကိုယ်ကို သတ္တိရှိစေရန် အတော်အားတောင်းရကြောင်း တွေ့ရှိရလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ဆင်ပစ်သေနတ်တစ်လက်၊ နှစ်လက်ပြားသေနတ်တစ်လက်၊ ပေါင်း သေနတ်နှစ်လက်နှင့် ကျွန်ုပ်၏ပြတင်းပေါက်အနီး၌ ရပ်နေလျက်၊ ကျွန်ုပ်၏နောက်ဘက် ကြမ်းပြင်ပေါ်၌မူ မေရီသည် သေနတ်များကို ပြန်၍ယမ်းထိုးပေးရာ၊ ခဲယမ်းမီးကျောက်များကို အသင့်ပြင်ဆင်ရင်း ဆိုင်လျက်ရှိလေရာ၊ မည်းနက် ရှည်လျားသော ဆံပင်များသည် သူ၏ပခုံးထက်၌ ဝဲကျနေကြ၏။ ထိုအချိန်၌ မေရီသည် အရွယ်ရောက်သော မိန်းမပျိုတစ်ယောက် ဖြစ်နေခဲ့လေပြီ။ မေရီက ကျွန်ုပ်အား လေသံဖြင့် . . .

'မင်း ဘာကြောင့် ဒီကို လာရတာလဲ အလန်၊ ဟိုမှာဆိုရင် ဘေးအင်းမှာ ဒီမှာကတော့ မင်းအသတ်ခံချင်ခံရမှာ'

'မင်းကို ကယ်ဆယ်ဖို့ပေါ့၊ ကျွန်ုပ် ဘာလုပ်မယ်လို့ မင်းက ထင်လို့လဲ'

'ငါ့ကို ကယ်ဆယ်ဖို့ ဟုတ်လား၊ ဒီလိုဆိုရင် မင်းသိပ်တော်တာပဲ ကွယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းအတွက်လည်း မင်းစဉ်းစားဖို့ ကောင်းသေးတယ်'

'ဒါထက် မင်းအတွက် ပိုပြီး ကျုပ်စဉ်းစားသင့်တယ် မေရီ'

'ဘာကြောင့်များပါလိမ့်'

'ဘာကြောင့်များဆိုတော့ မင်းဟာကျုပ်ကိုယ်နဲ့ ထပ်တူဖြစ်တဲ့ အပြင် ကျုပ်ကိုယ်ထက်တောင် ပိုပါသေးတယ်၊ မင်းတစ်စုံတစ်ခုဖြစ်ရင် ကျုပ်အသက်တာ ကျုပ်အတွက် ဘာလုပ်ဦးမှာလဲ မေရီရဲ့'

မေရီသည် ကြမ်းပြင်ကို စူးစိုက်ကြည့်နေရာမှ . . .

'ငါတော့ ကောင်းကောင်းကို နားမလည်ဘူး အလန်၊ မင်းဘာဆိုလို့လဲဆိုတာ ငါ့ကို ပြောစမ်းပါဦး'

'တယ်လည်း ခက်တဲ့ မိန်းကလေးပဲ၊ မင်းကို ငါချစ်တယ်ဆိုတာ ပြောတော့ ဘာများ ကျုပ်က ဆိုလိုရဦးမှာလဲ၊ ကျုပ်ကတော့ ဒီအကြောင်းကို မသိနေတာ ကြာလှပြီ ထင်နေတာ'

'အို နားလည်ပြီ နားလည်ပြီ'

ထို့နောက် သူသည် ဒူးထောက်၍ ထကာ ကျွန်ုပ်အား သူ၏မျက်နှာကို နှမ်းရန် မော့ပြီးနောက် ဆက်လက်၍ . . .

'ရှေ့ဒါဟာ အဖြေပဲ အလန်၊ ပထမဆုံးနဲ့ နောက်ဆုံးလဲဖြစ်ချင်တာပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အလန်၊ ပြီးတော့ တို့တစ်ယောက်ယောက်ကြည့်ကြည့်'

နှစ်ယောက်စလုံးပဲဖြစ်ဖြစ် မကြာခင် သေချင်သေကြရမယ် မဟုတ်လား၊ ဒါ ကြောင့် ဒီစကားအကြားရတာ ဝမ်းသာတယ်ကွယ်'

ထိုခဏ၌ လုံကြီးတစ်ချောင်းသည် ပြတင်းပေါက်မှ ဝင်ရောက်လာပြီး လျှင် ကျွန်ုပ်ဦးခေါင်းနှစ်ခုကြားမှ ဦးခခဲ ဖြတ်သန်းသွားသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ ချက်တင်း နှိုးနှောခြင်းကို ရပ်ဆိုင်းလိုက်ပြီးလျှင် စစ်ပွဲဘက်သို့ ချက်ချင်း မျက်နှာမလိုက်ကြလေ၏။

အလင်းရောင်များသည် အရှေ့ဘက် ကောင်းကင်ဆီမှ များသည်ထက် များလာလေပြီ။ လုံကြီးတစ်ချောင်းသည်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ နောက်ဘက်ရှိ နံရံသို့ လာရောက်စူးဝင်လျက်ရှိ၏။ သို့သော် စင်စစ်အားဖြင့် တိုက်ပွဲကား မစသေးချေ။ ကမ်းများသည် လူမည်မျှလောက်များသည်ကို မသိရှိကြပဲ သူတို့အကြားမှ မှောင်ကြီးမဲမဲတွင် ဖြတ်သန်းသွားကြသော မြင်းခွာသံများကို အတွေ့နှင့်ကြောက်ရွံ့နေကြသဖြင့် သော်လည်းကောင်း၊ သို့မဟုတ် တိုက်ပွဲကို ငြိမ်ငြင်ထင်ထင် တိုက်ခိုက်နိုင်ရန်သော်လည်းကောင်း၊ စောင့်ဆိုင်းနေကြဟန်တူ၏။ အဆိုပါ စိတ်ပူပူသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ ထင်မြင်ချက်များပင်ဖြစ်သော်လည်း မှန်စေလျော်အပ်ချေ။ စင်စစ်သော်ကား၊ လူရိုင်းများသည် နွားများထားရာ ခြံများပေါ်၌ ဝိုက်လှံနေသော မြူးများ ကင်းစင်ပျောက်ကွယ်သွားသည့်တိုင်အောင် စောင့်နေခြင်းမျှသာ ဖြစ်၏။ သို့မှသာလျှင် သူတို့သည် တိုက်ပွဲမစမီ နွားများကို စိတ်ချလက်ချ မောင်းထွက်သွားနိုင်မည် ဖြစ်လေ၏။

မာရေးကား ချမ်းသာကြွယ်ဝသော လယ်ပိုင်ရှင် တစ်ယောက်ဖြစ် သည့်အားလျော်စွာ မြင်းများအပြင်၊ နွားပေါင်း ၁၅၀ ခန့်နှင့် သိုးပေါင်း ၂၀၀၀ ခန့်မျှပင်ရှိသည်ဖြစ်ရာ၊ အဆိုပါ တိရစ္ဆာန်များကို ညဉ့်အချိန်၌ထားရှိသော ခြံ များဆီမှ ထိုခဏ၌ နွားတွန်သံများ၊ မြင်းဟီးသံများ၊ သိုးမြည်သံများနှင့် လူ အများ၏ အော်ဟစ်သံများကို ရုတ်တရက် ကြားကြရလေ၏။ ထိုအခါ မေရီက 'ဟော သူတို့နွားတွေကို မောင်းထုတ်ကုန်ကြပြီ။ အို ပေပေတော် မွဲပါပြီ။ သူ့အသည်းတော့ ကွဲတော့မှာပဲ'

'ဆိုးတော့ တော်တော် ဆိုးတာပဲ မေရီ၊ ဒါပေမယ့် ဒီထက်ဆိုးမယ့် ဟာတော့ ရှိသေးတယ်။ နွားထောင်စမ်း'

ထိုခဏ၌ ပြေးလွှားလာကြသော ခြေသံများနှင့်အတူ စစ်ကြေးကျော် သံများကို ကြားကြရလေ၏။ ထိုနောက် နွားခြံများ၏ အထက်၌ အံ့ဆိုင်းလျက် ရှိသာ မြူးများ၏ အစွန်းနားတွင် ထိုမှတစ်ဆင့် လျှင်မြန်စွာ လှုပ်ရှားလျက်ရှိကြ သော သူရဲသူဘက် သဏ္ဍာန်ကိုသို့ရှိနေသည့် လူများကို တွေ့မြင်နေကြရလေ

၏။ ကမ်းများကား သူတို့လူများကို တိုက်ပွဲအတွက် အမိန့်ပေးနေကြလေပြီ။ တစ်မိနစ်ခန့်ကြာလျှင်ပင် တိုက်ပွဲစတော့၏။ တောင်ကုန်းဆင့်ခြေလျှောက်၌ ရာပေါင်းများစွာသော လူရိုင်းများသည် လုံကြီးများကို ဦးခေါင်းထက်သို့ ကိုင် မြှောက်ကာ ငယ်သံပါအောင် ဟစ်အောင်ကြွေးကြော်လျက် ရှိကြကုန်၏။ ဦးခေါင်း၌ တပ်ဆင်ထားသည့် တန်ဆာပလာနှင့် စစ်ပွဲသုံး ငှက်မွှေးကြီးများသည် လေထဲတွင် တဖျတ်ဖျတ်လွင့်ပါလျက် သတ်ချင်ဖြတ်ချင်သော ဆန္ဒဖြင့်ပြ သဖြင့် သူတို့၏မျက်လုံးများမှလည်း ဝိုင်းဝိုင်းလည်လျက်ရှိရကား ကြောက်မက် ဖွယ်ကောင်းသော လူရိုင်းအုပ်ကြီးမှာ လှိုင်းထမ်းပိုးများသဖွယ် တလှိမ့်လှိမ့် လှုပ်ရှားကာ ဆူညံလျက် ရှိကြကုန်၏။ ၂ယောက် ၃ယောက်မှာ သေနတ်များစွဲ ကိုင်လျက်ရှိသဖြင့် ပြေးရင်းလွှားရင်း ထိုသေနတ်များဖြင့် လှမ်းရွဲပစ်ကြသေး ၏။ သို့သော် ကျည်ဆံများကား အိမ်ခေါင်မိုးကိုသား ကျော်သွားလျက် ကျွန်ုပ် တို့ရှိရာသို့ မရောက်လာပေ။

ထို့နောက် လီဘလန်နှင့် ကမ်းအစေ့များအား ကျွန်ုပ်က စတင်မ ပစ်မချင်း မပစ်ခတ်ရန်ပြောဆိုထား၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ပထမသေနတ် ပစ်ချက်မှာ အရေးအကြီးဆုံးဖြစ်၍ သူတို့ကိုယ်တိုင်လည်း လက်မမြောင့် ကြောင်း ကျွန်ုပ်သိသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ ထိုခဏ၌ လူရိုင်းများထဲမှ ခေါင်းဆောင် လုပ်သူသည် ကျွန်ုပ်တို့နှင့် ကိုက် ၃၀ အကွာသို့ပင် ရောက်ရှိလာ ခဲ့ပြီဖြစ်ရာ သူ၏ပုံပန်းသဏ္ဍာန်နှင့် သူကိုင်ထားသော သေနတ်ကိုပင် ကောင်းစွာ မြင်ရတော့၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် 'ရီအာ'ခေါ် ဆင်ပစ်သေနတ်ကို မြှောက် လျက်၊ ထိုသူအား ကောင်းစွာချိန်ဆ၍ တစ်ခါတည်းပစ်လိုက်လေ၏။ သေနတ် ပစ်ချက်မှာ ပြင်းလွန်းလှသဖြင့် ထိုသူ၏ကိုယ်ကို ဖောက်ထွက်ပြီးသည့်နောက် ၌ပင် သူ့နောက်မှ အခြားကွဲတစ်ယောက်အား သေလောက်သည့် ဒဏ်ရာရရှိ သွားစေ၏။ ထိုသူများကား စစ်ပွဲ၌ ကျွန်ုပ် ရှေးဦးစွာ သတ်ဖြတ်လိုက်သော သူများပေတည်း။

ထိုသူများ လဲကျသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လီဘလန်နှင့် ကျန်ရှိသော ကျွန်ုပ်တို့လူများသည်လည်း စတင်ဝစ်ကြခတ်ကြလေရာ၊ သူတို့၏သေနတ် များမှ ထွက်လာသော ကိုးလုံးကျည်များသည် ထိုမျှလောက်သာ အကွာအဝေး အတွင်း၌ ကောင်းစွာပြန့်ထွက်နိုင်ကြလျက်၊ များစွာအရာရောက်ကြပေ၏။ မီးခိုးများ အနည်းငယ်ရှင်းလင်းသွားသောအခါ လူ ၂ယောက်ခန့် မြေသို့ဝင်ထွ က်နေလျက် ကျန်လူများသည်လည်း အဆိုပါ အခြင်းအရာကြောင့် မှင်တက်မိတာ ရပ်တန့်နေကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ယမ်းတောင့်များ ပြန်ထိုးနေကြစဉ် ထိုသူများ

၃၄ + ဒဂုန်ရွှေမျှား

သည် ရှေ့သို့တိုး၍ တိုက်ခိုက်ကြလိမ့်မည်ဟု ထင်မှတ်မိကြ၏။ သို့သော် သူတို့မှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော သေနတ်လက်နက်များနှင့် ရင်ဆိုင် မတွေ့ဖူးကြသောကြောင့် မလှုပ်မယှက် ရပ်တန့်ကာ တွေ့လျက်ရှိနေကြလေ သည်။ လူရိုင်း ၂၀-၃၀ ခန့်တို့သည် လဲကျနေသော ကပေါင်းများ၏အလောင်း များသား၌ ဝိုင်းအုံ့လျက်ရှိနေကြသည်တွင် ကျွန်ုပ်သည် မိမိ၏ဒုတိယ သေနတ် ကို ကောက်ယူ၍ ကျည်ဆံနှစ်ခုစလုံးဖြင့် ပစ်ခတ်လိုက်ပြန်ရာ၊ လူရိုင်းတပ်တစ် တပ်လုံးသည် သေသူများနှင့် ဒါဏ်ရာရရှိသူများကို ပစ်ထားခဲ့ကြပြီးလျှင် ဖနေနှင့်တင်ပါး တစ်သားထည်းကျအောင် မြေလွှားကြလေကုန်၏။ ထိုသူ များ မြေလွှားစဉ် ကျွန်ုပ်တို့ အစေခံများက အော်ဟစ်ကြွေးကြော်လိုက်ရာ ရန်သူ များ ချက်ချင်းပြန်လာမည်ကို စိုးသဖြင့် ကျွန်ုပ်က အစေခံများအား တိတ်ဆိတ် စွာနေ၍ ယမ်းတောင့်များကို အမြန်ပြန်ထိုးရန် အော်ဟစ်အမိန့်ပေးလိုက်ရလေ သည်။

အချိန်အတန်ကြာမျှ တစ်စုံတစ်ရာ မထူးခြားပဲရှိနေ၏။ သို့သော် ကိုက် ၁၅၀ခန့်ဝေးသော နွားခြံအနီးတစ်နေရာဆီမှ တီးတိုးပြောဆိုနေကြသည့် ထိုလူများ၏အသံများကိုကား ကျွန်ုပ်တို့ကြားကြရ၏။ မေရီသည် ထိုကဲ့သို့ရပ် တန့် ငြိမ်သက်နေကြသည့် အခိုက်အတန့်ကို အခွင့်ကောင်းယူကာ အစားအ သောက်များကို သွားရောက်ယူငင်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့အား ဝေငှပေးကမ်းသည် ထိုပင် ကျွန်ုပ်သတိရသေး၏။

ထိုအချိန်၌ နေမင်းကြီးသည် ထွက်ပြုလာခဲ့ပြီဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်၏ ကြောက်စိတ်များလည်း ပျောက်ကွယ်၍ သွားလေ၏။ ပြတင်းပေါက်များ အတွင်းသို့ ရန်သူများ လွယ်လင့်တကူ ဝင်ရောက်မလာနိုင်စေရန် ကျွန်ုပ်တို့ သည် စောင့်သောက်ရင်းနှင့်ပင် တတ်နိုင်သမျှ စောင့်ရှောက်၍နေကြရ၏။ သို့ရှိစဉ် ကပေါင်းတစ်ယောက်သည် စစ်ခေတ္တ ရပ်စဲရေး အထိမ်းအမှတ်ဖြစ်ဖြင့် ထိပ်ဖျား၌ နွားခြံပြုတစ်ခု ချည်နှောင်ထားသော တုတ်တစ်ချောင်းကို ဦးခေါင်း ထက်၌ တွဲရန်ထား ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် ကျွန်ုပ်က မည်သူမျှပစ်ခတ်ခြင်းမပြုရန် အမိန့်ပေးလိုက်၏။ ထိုသူသည် ရဲရင့်သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ တိုက်ပွဲခေါင်းဆောင်ကြီးဖြစ်သူ လဲကျသေဆုံးနေသည့် နေရာအထိ ရောက်ရှိ လာသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ ထိုသူ၏အကြောင်းကိုစွဲနှင့် လာရောက်ကြောင်း လှမ်း၍ ဟစ်အော် မေးမြန်းလိုက်လေသည်။

ထိုသူက 'ကွီဗီ၏အမှာစကားအရ မိမိလာရောက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြန်လည်ပြောကြားလေရာ ထိုအမှာစကားကား ဤသို့ဖြစ်၏။ ကွီဗီ၏သားအ

ကြီးဆုံးသည် ဟီရာမာရေးနှင့်အတူ နေထိုင်သော 'ဥင်းတကြီး' ဟု ခေါ်တွင် သည့် လူဖြူဝကြီး၏ ရက်စက်စွာ သတ်ဖြတ်ခြင်းကို ခံခဲ့ရသဖြင့် ကွီဗီသည် သွေးကိုသွေးချင်းပြန်၍ လက်စားချေရန် အလိုရှိသည်။ သို့ပင်ဖြစ်လင့်ကစား သူသည် မိမိနှင့် ရန်ငြိုးရန်ဘက်မရှိသော လူဖြူသခင်မကလေး(မေရီနှင့်အခြား အိမ်သားများကို မသတ်ဖြတ်လိုပေ။ သို့ဖြစ်၍ သူတဖြည်းဖြည်းနှင့် ညှင်း၍ သတ်လိုသောလူဖြူ ဝတုတ်ပြကြီးအား ကျွန်ုပ်တို့က ပေးအပ်မည်ဆိုပါက ကွီဗီသည် ထိုသူ၏အသက်နှင့်တကွ သူတို့ထုတ်ယူ သွားခဲ့ပြီဖြစ်သော နွားများ နှင့်သာ တင်းတိမ်ကျေနပ်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့နှင့်တကွ အိမ်ကြီးကိုပါ သားအဖ ရယ်မပြုပဲ ထွက်ခွာသွားကြမည် ဖြစ်လေသည်။

အဆိုပါ အမှာစကား၏ အဓိပ္ပါယ်ကို လီဘာလန့် နားလည်သိရှိသွား သောခါ ကြောက်လန့်ခြင်း၊ ဒေါသထွက်ခြင်းဖြင့် ရူးသွပ်လှစေမန်း ရှိပြီးလျှင် ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် ထင်ရာမြင်ရာ ဆဲဆိုအော်ဟစ်လျက်ရှိလေ၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်က ...

'တိတ်စမ်း လီဘာလန့်... ဒီဒုက္ခတွေအားလုံးဟာ ခင်ဗျာအတွက် ကြောင့်ဖြစ်တာပဲ။ ကျွန်ုပ်တို့က ခင်ဗျားကို ပေးအပ်ဖို့ကြံနေတာမဟုတ်ဘူး... ခင်ဗျားအသက်ဟာလည်း ကျွန်ုပ်တို့အသက်တွေလိုပဲ လွတ်မြောက်ဖို့ အခွင့် အရေး ရှိတယ်... ဒီလူမည်းတွေရှေ့မှာ ခင်ဗျားဒီလိုလုပ်နေတာ မရှက်ဖူးလား'

သို့နှင့် နောက်ဆုံး၌ သူလည်း ငြိမ်သက်၍သွားတော့သဖြင့် ကျွန်ုပ် က သံတမန်အား ကျွန်ုပ်တို့လူဖြူများသည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စွန့် ပစ်သွားတတ်သည့် အလေ့အကျင့်မရှိကြသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် သေအတု ရှင်မကွဲ လက်တွဲ၍ ဆက်လက်ရှိနေကြမည်ဖြစ်ကြောင်း အကယ်၍ ကျွန်ုပ်တို့ ကျဆုံးသွားခဲ့လျှင်လည်း သူ့အပေါ်တွင် ပြန်လည်လက်စားချေကာ၊ သူ့လူ အားလုံး တစ်ယောက်မကျန် သတ်ဖြတ်သုတ်သင်ဖတ်ခြင်းကို ခံကြရမည်ဖြစ် ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့၏ သွေးတစ်စက်မျှ မြေသို့မကျရောက်စေရန် အထူးသတိပြုစေလိုကြောင်းနှင့် ကွီဗီအား ပြန်ကြားပြောဆိုရန် မှာထားလိုက် လေသည်။ ထိုပြင် ကျွန်ုပ်တို့ဘက်တွင် လူပေါင်း ၃၀ မျှ (စင်စစ် လိမ်ပြောခြင်း မျှသာဖြစ်သည်)ပင်ရှိ၍ ခဲယမ်းမီးကျောက်နှင့် အစားအသောက်များလည်း ပြည့်စုံလုံလောက်စွာရှိသဖြင့် တိုက်ပွဲကိုဆက်လက် တိုက်ခိုက်ခြင်းပြုမည် ဆိုပါ ကလည်း သူနှင့်သူ့လူများအဖို့ ပိုမိုဆိုးရွားဖွယ်ရာ အကြောင်းသာလျှင်ရှိ ကြောင်းနှင့်လည်း ထပ်မံပြောကြားလိုက်သေး၏။

ထိုစကားကို ကြားသိရသောအခါ သံတမန်သည် ကျွန်ုပ်တို့အသံလုံး

အား သူတတ်နိုင်သည့် နည်းလမ်းရှိခဲ့ပါက တစ်ယောက်မကျန် နံနက်မွန်းမ တည့်မီ သေကျေပျက်စီးစေမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့မဟုတ် ကျွန်ုပ်၏ စကားများ ကိုကား ကွဲဝီအား သစ္စာရှိစွာဖြင့် ပြန်လည်ပြောကြားပြီးလျှင် သူ၏အခြေကို လည်း ပြန်လည်ယူဆောင်ခဲ့ဦးမည် ဖြစ်ကြောင်းနှင့် အော်ဟစ် ပြောဆိုသွားလေ ၏။

သံတမန် ထွက်သွားသောအခါ အိမ်ဆီမှ သေနတ်သံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာပြီးနောက်၊ ထိုသူသည် မြေပေါ်သို့ ဟတ်ထိုးလဲကျသွားရာမှ တစ်ဖန် ပြန်ထကာ၊ သူ့လူများရှိရာသို့ ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်နှင့် ဆက်လက်လျှောက် သွားလေရာ သေနတ်ဒဏ်ရာကြောင့် ဖွာထွက်နေသော ညာဘက်ပုခုံးမှ သူ၏ လက်မောင်းသည် တဲရရွံ့ကျလျက်ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ပိတ်စိုးနေသော မီးခိုးများ ကို ကြည့်ရှုရင်း...

ဒါ ဘယ်သူ့လက်ချက်လဲဟေ့' ဟု လှမ်းမေးလိုက်ရာ...
'ငါ့လက်ချက်ဟေ့' ဟု ဖြန်အော်သော လီဘလန်၏ အသံကို ကြား ရ၏။

'နဂိုလီယံဘုရင်ကြီးရှိ သူငယ်ချင်း၊ လီဘလန်ဆိုတာ ငါပဲကွ။ ငါ့ကို များ ဒီရွေးကောင်က ညှင်းပြီး၊ သတ်ဦးလို့တဲ့... ကောင်းလိုက်လေဗျာ၊ ခု တော့ ငါကသူ့ကို ပြန်ညှင်းဆဲလိုက်ရပြီ မဟုတ်လား၊ ဟင် ငါက အသေသတ် ဖို့ ကြိထားတာ'

'ကောင်းတာပေါ့၊ အရူးကြီးရဲ့၊ ခင်ဗျားရဲ့ ယုတ်မာစိုက်မိမှုကြောင့် ကျုပ်တို့လည်း ပြန်အညှင်းဆဲခံရဦးမှာပေါ့။ ခေတ္တစစ်ပြေငြိမ်းတဲ့ အလံကိုကိုင် လာတဲ့ သံတမန်ကို ခင်ဗျားသေနတ်နဲ့ ပစ်လိုက်တာ ကွဲဝီတွေက ဘယ်တော့မှ ခွင့်လွှတ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အိုဗျာ လွှတ်လိုက်ဖို့ အင်မတန်ကောင်းတဲ့ ဒီလူတစ် ယောက်ကို ခင်ဗျား ခုလိုသတ်လိုက်တာဟာ ကျုပ်တို့ကို သတ်တာနဲ့အတူတူ ပဲ'

ကျွန်ုပ်မှာ ဒေါသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး ဆူပွက်လျက်ရှိသော်လည်း အဆိုပါစကားများကို ဒတ်(ချ်)ဘာသာဖြင့် ခပ်အေးအေးပင် ပြောဆိုခြင်းဖြစ် သောကြောင့် အစေခံများသည်လည်း နားလည်ကြဟန်တူ၏။

သို့ရာတွင် လီဘလန်ကမူ အေးအေးဆေးဆေး ပြန်လည်အဖြေမပေး ချေ။

'နဂိုလီယံကြီးရဲ့ မိခင်ဆွေဖြစ်တဲ့ လီဘလန်ကို ဆရာလုပ်ပြီး သြဇာ ပေးပုံရအောင် မင်းကဘာကောင်မို့လဲကွ။ အင်္ဂလိပ်ကောင်စုတံကလေးရဲ့'

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် ပစ်စတိုကို ဆွဲထုတ်ပြီးနောက် သူထံသို့ လျှောက်သွားပြီးလျှင်...

'တိတ်တိတ်နေစမ်း အရက်အိုးကြီး၊ ခင်ဗျား တိတ်တိတ်လည်းမနေ ဘူး၊ ဒီမှာ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်တဲ့ ကျုပ်စကားကိုလည်း နားမထောင်ဘူး။ ဒီမှာ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်တဲ့ ကျုပ်စကားကိုလည်း နားမထောင်ဘူးဆိုရင် ခင်ဗျား ဦး နောက်ကို ကျုပ်ပစ်ထုတ် ပစ်လိုက်မယ်'

ထို့နောက် သူ့ဘေးပတ်လည်တွင် ဝိုင်းအုံကာ တီးတိုးရေရွတ်လျက် မြို့ကသော ဟန်နှင့် အစေခံများအား ကျွန်ုပ်က လက်ညှိုးထိုးပြရင်း...

'ဒါမှမဟုတ်ရင်လဲ ခင်ဗျားကို ဟောဒီလူတွေ လက်ထဲကိုအပ်လိုက် မယ်။ သူတို့ ခင်ဗျားကို ဘာလုပ်ကြမယ်ဆိုတာကိုကော သိရဲ့လား၊ အပြင်မှာ တို့ဝီတွေနဲ့ ခင်ဗျားတစ်ယောက်ထဲ ရန်ဖြစ်ပြီးနေရအောင် အိမ်ထဲကနေပြီး ခင်ဗျားကို သူတို့ ပစ်ချလိုက်ကြမှာပဲ'

လီဘလန်သည် ရှေးဦးစွာ သေနတ်ကို လှမ်းကြည့်ပြီးနောက် အစေခံ များ၏ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်ပြန်၏။ ထိုသူများ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် တစ်စုံတစ် ခု တွေ့မြင်ရသကဲ့သို့ သူသည် မိမိ၏လေသံကို ပြောင်းလိုက်လေသည်။

'ခွင့်လွှတ်ပါ မွန်ဆီယာ၊ ကျုပ်က မွန်သွားလို့ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် ဘာ ပြောမိမှန်း မသိတာပါဗျာ၊ ခင်ဗျားကငယ်ပေမယ့် သတ္တိလည်းကောင်း၊ ကြံ့ရည် ဇန်ရည်လည်း ရှိလေတော့ ခင်ဗျားအမိန့်ကို ကျုပ် နာခံပါမယ်'

ထိုသို့ပြောဆိုပြီးနောက် သူသည် နေရာသို့ ပြန်သွားကာ၊ သူ့သေ နတ်ကို ယမ်းတောင့်ပြန်၍ ထိုးနေလေသည်။

ထိုအခိုက်တွင် နွားခြံများဆီမှ ဒေါသဖြင့် ရုတ်တရက် စူးရှစွာ အော် တစ်လိုက်သောအသံများကို ကြားလိုက်ကြရလေ၏။ ဒဏ်ရာရရှိသောသံတမန် သည် ကွဲဝီများရှိရာသို့ ရောက်သွားကာ လူဖြူများ၏ သူစွာဖောက်ခြင်းကို ပြန်လည်ပြောဆိုဟန် တူလေသည်။

ပြီးလျှင် ၂ ဝေခိုးဝါးခန့်ဖြင့်သော အကာအကွယ်များကို ဖြစ်ကတတ်အနီး ဆောက်လုပ်ကြလေ၏။ ထိုအကာကွယ်များနောက်၌ စစ်သားများသည် ချက်ချင်းပင် ဝပ်လှဲကာ ဆန့်သလောက် နေရာယူကြ၏။ သို့ရာတွင် ပထမဆုံး ကျောက်တုံးများ ယူဆောင်လာကြသော လူရိုင်းများကား၊ ကျွန်ုပ်တို့၏ သေနတ်များနှင့် တွေ့ရှိသွားကြပြန်လေရာ မြေပေါ်သို့ အတုံးအရုံး လဲကျကြကုန်၏။ သို့ရာတွင် နောက်ပိုင်းမှ လူရိုင်းများကား ရှေ့သို့တိုး၍သာ လာမြဲလာကြလေသည်။ အကာအကွယ်များ ဆောက်လုပ်၍နေကြသော နေရာများမှာ ၁၂ နေရာခန့်ပြန်၍နေရာ သေနတ် ၇ လက်မျှသာရှိသော ကျွန်ုပ်တို့တွင် ယမ်းတောင့်အသစ်ပြန်၍ မထိုးနိုင်မီ ပထမလူများ လဲကျသွားသောနေရာမှ မြေကတုတ်မှာ အတော်အတန်ပင် မြင့်မားလာခဲ့ပြီဖြစ်ရကား ထိုမြေကတုတ် နောက်၌ရှိသော သူများကို ကျွန်ုပ်တို့၏ကျည်ဆံများသည် ထိခိုက်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်တော့ပဲ ရှိကြလေ၏။ ထို့ပြင် အကန့်အသတ်နှင့် ခြစ်ခြုပ်သုံးစွဲနေကြရသော ကျွန်ုပ်တို့၏ ခဲယမ်းမီးကျောက်များမှာလည်း အဆက်မပြတ် ဒလစပ်ပစ်ခတ်နေကြသည်ဖြစ်သောကြောင့် နောက်ဆုံး၌ လူတစ်ယောက်လျှင် ယမ်းတောင့်မိတောင့်စီမျှလောက်သာ အသီးသီးကျန်ရှိတော့သဖြင့် နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်သည် အပစ်အခတ်ကို ရပ်စဲရန်အမိန့်ပေးရလေ၏။ သို့မှသာလျှင် ကျွန်ုပ်တို့သည် မကြာမီ ဒလကြမ်း ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်တော့မည် ဘေးရန်အတွက် မိမိတို့ကိုယ်ကို အသင့် ပြင်ဆင်ထားနိုင်ကြပေမည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ကျည်ဆံများ၏ အနှောင့်အယှက်ကို ဆက်လက်မတွေ့ကြရတော့သဖြင့် ကွီဗီများသည် ရှေ့သို့ လျှင်မြန်စွာ တိုး၍လာကြလေ၏။ ထို့ပြင် ထိုသူများသည် ပြတင်းပေါက် တစ်ပေါက်တည်း သာလျှင်ရှိသော အိမ်၏ တောင်ဘက်စွန်းသို့ ဦးတည်၍ ချီတက်နေကြသည်ဖြစ်ရကား ပြတင်းပေါက်အများပင်ရှိသော ဝရံတာတက်မှ မိုးရွာသလိုကျရောက်လာတတ်သော ကျည်ဆံများကိုလည်း ရှောင်ကွင်းနိုင်ကြမည်ဖြစ်လေသည်။ ပထမ၌ ထိုသူများသည် အဘယ်ကြောင့် ထိုနေရာကိုမှ ရွေးချယ်ရလေသနည်းဟု ကျွန်ုပ်သည် ဆုံသြနေမိသေး၏။ နောက်မှ မေရီက အခြားနေရာများတွင် မကြာခဏ တျောက်ပြားအုတ်ကျွတ်များ မိုးခဲသော်လည်း ထိုနေရာ၌မှ သက်ကယ်များကိုသာ မိုးထားကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်အား သတိပေးသောအခါမှ အကြောင်းစုံ ကျွန်ုပ် နိုင်မိလေသည်။

ရန်သူများ၏ အကြံကား အိမ်ခေါင်မိုးကို မီးတင်၍ရန်ဖြစ်၏။ မြေပြာစီ ထိုနေရာနှင့် နီးကပ်လာသဖြင့် ရန်သူများသည် မီးလောင်နေသော မြေပြာစီ

အခန်း (၃)

ရွှေဘိုမြောက်မြေပြာ

၇နာရီခွဲသည်တိုင်အောင် ကွီဗီများသည် နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်မံတိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုလုပ်ကြသေးချေ။ လူရိုင်းပင်လျှင် မိမိတို့၏အသက်များကို ချစ်မြတ်နိုးကြ၍ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရရှိခြင်း၏ အရသာကို သိရှိကြပြီးလျှင် ဖြစ်လေရာ အိမ်နှင့် ကိုက်အနည်းငယ်မျှသာ ဝေးသောနေရာ၌ မသေမရှင်ဖြစ်ကာပူလောင်သော နေရောင်အောက်တွင် စီးပုတ်ခြင်း စံနေရသကဲ့သို့ ထိုမှဤမှ လူးလိုမိလျက်ရှိကြသော လူများ၏ အဖြစ်ကပင် ပထမအကြိမ် အရမ်းဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ခြင်းအတွက် သူတို့အား လေးနက်သော သင်ခန်းစာတစ်စောင် ပေးထားခဲ့လေပြီ။ ထို့ပြင် အိမ်ပတ်လည်ရှိမြေပြင်သည် အဆီးအတား အကာအကွယ်ဟူ၍ တစ်စုံတစ်ရာမရှိ၊ ဟာလာဟင်းပွင့်လျက်ရှိသောကြောင့် နောက်ထပ် အကျအဆုံးများစွာ မရှိဘဲနှင့် အပြင်းချီတက်တိုက်ခိုက်ရန် မဖြစ်နိုင်ကြောင်း ထင်ရှားနေ၏။ ယဉ်းကျေးသော လူမျိုးတစ်မျိုးအတွက် ဆိုခဲ့ပါမူ၊ ထိုကဲ့သို့သော အကျအဆုံးများမှ ရှောင်ကွင်းရန် မြေကတုတ်များ၊ ကျင်းများအားကိုးနှင့် ချီတက်တိုက်ခိုက်မည်သာဖြစ်၏။ သို့သော် ကွီဗီများကား ထိုအကြောင်းအရာမျိုးနှင့် ပတ်သက်၍ လုံးဝနားမလည်ကြချေ။ ထို့ပြင် တူးဆွရန် လက်နက်ကိရိယာများကလည်း သူတို့တွင် ရှားပါးလှသည်။

သို့နှင့် နောက်ဆုံး၌ သူတို့သည် နွားခြံများ၌ ကာရံ၍ထားသော ကျောက်တုံးများကို တစ်ယောက်လျှင် ၂တုံး ၃တုံးကျ ရှေ့သို့ သယ်ယူလာကြ

မီးများကို လှံများများတွင် ချည်နှောင်ကာ သက်ကယ်များပေါ်သို့ လှမ်း၍ ပစ်ခတ်စပြုတော့၏။ ပစ်သမျှ လွှဲချော်သွားကြဟန် တူသော်လည်း နောက်ဆုံး၌ ရန်သူများ၏ အော်သံများကို ခန့်မှန်ခြင်းအားဖြင့် လှံတစ်ချောင်းစီကိုင်ဝင်သွားဟန်တူ၏။ နောက် ၁၀ မိနစ်ခန့်ကြာသောအခါ ထိုအပိုင်းမှာ မီးဟုန်းဟုန်း တောက်လျက် ရှိနေလေပြီ။

အခြေအနေကား အတော်ပင် ဆိုးဝါးလာစေပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့သည် စိတ်အားငယ်နေသော ကျွန်ုပ်တို့၏ အစေခံများအပေါ်သို့ မီးတောက်လောင်နေသည့် အပိုင်းအစများ ပြိုကျလာမည်ကို စိုးရိမ်သဖြင့် လမ်းကြားကလေးကို ကျော်ကာ ဆုတ်ခွာလာကြလေ၏။ ကွီဇီများလည်း ပိုမိုရဲတင်းလာပြီးလျှင် တောင်ဘက်ပြတင်းပေါက်ကိုကျော်ဝင်ကာ ကျွန်ုပ်တို့အား ဧည့်ခံခန်းမဆောင်ကြီး၏ တံခါးဝတွင် တိုက်ခိုက်ကြလေတော့၏။

တကယ့် တိုက်ပွဲကား ဤနေရာမှ စတင်လေတော့၏။ တစ်ရှိန်ထိုးဝင်လာကြသော ရန်သူများအား ကျွန်ုပ်တို့က ဆီးကြိုပစ်ခတ်ကြလေရာ အတုံးအရုံးပင် လဲကျကြတုန်၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏ နောက်ဆုံး ယမ်းတောင့်များကုန်လုဆဲဆဲတွင် ရန်သူများသည် နောက်သို့ ဆုတ်ခွာသွားကြလေရာ၊ မီးလောင်နေသော အိမ်အမိုးကြီးသည် ရုတ်တရက် ထိုသူများအပေါ်သို့ ပြိုကျသွားလေ၏။

တွေ့မြင်ရသော အခြင်းအရာကား အသည်းနှလုံး တုန်လှုပ်ဖွယ်ကောင်းလှတော့၏။ ပြိုကြနေသော အမိုးကြီးအောက်၌ ပိတ်လှောင်ကာ မီးလောင်ခဲနေကြရသဖြင့် အချိမဆန် အော်ဟစ်၍နေကြသော လူရိုင်းများ၏အသံများမှာ မှောင်ပိန်း၍နေသော မီးခိုးများ၏အလယ်၌ ငရဲပြည်တမျှ ဆူညံလွှက်ရှိကြလေသည်။ ထို့ပြင် အိမ်ရှေ့ဘက်တံခါးမကြီးမှာလည်း သစ်တုံးကြီးတစ်တုံးနှင့် တအားဆောင့်တိုက်ခါ ဖွင့်ကြသောကြောင့် ဖွင့်ထွက်သွားခဲ့လေပြီ။

လီဘလန်နှင့် သူ့အနီးတွင် ရှိနေသော အစေခံတစ်ယောက်ကိုလည်း လူရိုင်းများသည် ရုတ်တရက် ကိုင်ဖမ်းကြပြီးလျှင် ရွေးသေကောင်ကို လင်းတဆွဲထီ သတ်သို့ ဆွဲခေါ်သွားကြလေ၏။ ပြင်သစ်ကြီး မည်ကဲ့သို့ဆက်လက် ဖြစ်ပျက်သည်ကိုကား ကျွန်ုပ်မသိရတော့ချေ။ သို့ရာတွင် လူရိုင်းများသည် သူ့အား အရှင်လတ်လတ် ဆွဲခေါ်သွားကြသည်ဖြစ်သောကြောင့် မချိမဆန် အလက်ထွက်ရမည့်အရေးကိုကား ကျွန်ုပ်မြင်ယောင်လျက်ရှိနေ၏။ အစေခံကိုမူ လှံနှင့် ထိုသတ်လိုက်သဖြင့် ချက်ချင်းသေဆုံးသွားသည်ကို ကျွန်ုပ်မြင်လိုက်ရ၏။ ကျွန်ုပ်သည် နောက်ဆုံးကျန်ရှိသော ယမ်းတောင့်တစ်တောင့်နှင့် စစ်ပုဆိန်ကြီးတစ်လက်တို့ ကိုင်ကာ အားကုန်ပြေးခင်လာသော ရန်သူတစ်ယောက်

အား သေနတ်နှင့် ပစ်သတ်လိုက်ရသေး၏။ တစ်ဖန်နောက်ဘက်မှ လူရိုင်းတစ်ယောက်၏ မျက်နှာကို သေနတ်ဒင်နှင့် လှမ်းရှိကံတာ လဲကျစေ၍ မေရီအား ကျွန်ုပ်အိပ်နေကျဖြစ်သော မြောက်ဘက်ဆုံးအခန်းထဲသို့ ဆွဲခေါ်သွားပြီးလျှင် တံခါးကို မင်းတုံးချ၍ ပိတ်ထားလိုက်လေ၏။

‘အလန်၊ အချစ်ရေ၊ လမ်းစတော့ ဆုံးကြဲပြီကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရန်သူတွေ ခွဲလက်ထဲကိုတော့ အရောက်မခံနိုင်ဘူး၊ အလန် ကိုယ်တိုင်ပဲ ငါ့ကိုသတ်လိုက်ပါတော့’

‘ကောင်းပြီလေ၊ ပြောတဲ့အတိုင်းပဲ ကျုပ်လုပ်ပါ့မယ်၊ ကျုပ်မှာ ပစ်စတို ရှိသားပဲ၊ ယမ်းတောင့်တစ်တောင့်ကို မင်းဖို့၊ ကျန်တဲ့ တစ်တောင့်ကတော့ ကျုပ်ဖို့ပေါ့’

‘အို မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းကနောက်လွှတ်ချင် လွှတ်သွားနိုင်တယ်၊ ငါကတော့ မိန်းမသားတစ်ယောက်ဖြစ်လေတော့ လွှတ်ဖို့လမ်းမရှိတော့ဘူး၊ ကိုင်း ငါအသင့်ရှိနေပြီ ပစ်ပေတော့’

ထို့နောက် မေရီသည် ဒူးထောက်၍ လက်နှစ်ဖက်ဆန့်တန်းပြီးလျှင် နှစ်၊ သနားဖွယ်ကောင်းသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ကျွန်ုပ်အား မော့ကြည့်ရင်း သေမင်းကို အသင့်ဆီးကြိုလျက်ရှိလေ၏။

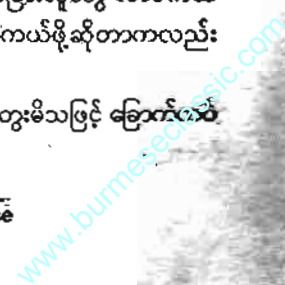
‘ကိုယ့်ချစ်သူရဲ့ အသက်ကိုသတ်ပြီးတော့၊ ကိုယ်တစ်ယောက်ထည်း အသက်ဝင်နေရမယ်ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ သေလည်းကျုပ်တို့ အတူတူအသေခံကြတာပေါ့’ ဟု ပြောရင်း ကျွန်ုပ်သည် သေနတ်ကို မောင်းတင်လိုက်လေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့နှင့်အတူ ရှိနေသော ဟန်လည်း ဖြစ်ပျက်သမျှကို နားလည်သိရှိသဖြင့် . . .

‘ဒါမှန်တယ်၊ ဒါအကောင်းဆုံးပဲ’ ဟု ပြောပြီးနောက် သူ့မျက်နှာကို သူ့လက်ဝါးနှင့် ပိတ်ထားလေ၏။ ထိုအခါ မေရီက . . .

‘ခဏနေဦး အလန်၊ တံခါးပျက်သွားတဲ့ အထိတော့အချိန်ရနိုင်ပါလိမ့်ဦးမယ်၊ ပြီးတော့ ဘုရားသခင်ကလည်း တို့ကို ကူညီတန်ကောင်းပါရဲ့’

‘ကူညီချင်ရင်တော့ ကူညီမှာပေါ့လေ၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ကတော့ ဒီဟာအားကိုးပြီး မနေနိုင်ဘူး၊ ခုနေအခါမှာ ကျုပ်တို့ကို တခြားလူတွေ လာမကယ်ရင်တော့ ဘာကမှကယ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီလိုလားကယ်ဖို့ဆိုတာကလည်း ဧည့်လင့်စရာ တယ်မရှိလှဘူး’

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် တစ်စုံတစ်ရာကို တွေးမိသဖြင့် မြောက်လှည့်သော အသံနှင့် ရယ်မောလိုက်ပြီးလျှင် . . .

နောက် ၅ မိနစ်လောက်ကြာရင် ကျုပ်တို့ဘယ်များရောက်နေမလဲ မသိဘူးနော်' ဟု ပြောလိုက်မိလေ၏။

အို အတူတူရှိကြမှာပေါ့ အချစ်ရယ်၊ ကမ္ဘာသစ်ကြီးတစ်ခုခုပေါ်မှာ နှစ်ယောက်အတူ မခွဲပဲရှိနေကြမှာပေါ့၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ငါကမင်းကို ချစ်သလို မင်းကလည်း ငါ့ကိုချစ်တာပဲ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား၊ ဒုက္ခတွေကို မလွဲတန်း တွေ့ကြရပြီးတော့ နောက်ဆုံး ကွဲချင်တောင် ကွဲသွားကြပေမယ့် ဒီကမ္ဘာမှာ နေရတာထက်တော့ဖြင့် ဟိုရောက်သွားတာကပဲ တို့အတွက် ကောင်းပါလိမ့်ဦးမယ်'

ကျွန်ုပ်သည် မိမိ၏အသက်ထက်ပင် မေရီအားချစ်မြတ်နိုးသည်ဖြစ် သောကြောင့် ယခုကဲ့သို့ ပြုလုပ်ခြင်းသည် တိုက်ပွဲတစ်ခုကို ရဲရင့်စွာ ဆင်နွှဲပြီး နောက် ကောင်းသောအဆုံးသတ်ခြင်းဖြင့် အဆုံးသပ်ခြင်းဖြစ်သည်ဟူ၍ ယူဆ မိသောကြောင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်မိ၏။ ထိုအချိန်၌ကား ရန်သူများသည် တံခါး ကို အားကုန်ထုရိုက်ဖျက်ဆီးလျက် ရှိနေကြကုန်၏။ သို့ရာတွင် တံခါးရွက်များ နှာ ထုထဲခိုင်ခန့်လှသောကြောင့် အချိန်တန်ကြာမျှ ခံနိုင်ရည်ရှိနေသည်ကိုပင် ဘုရားသခင်အား ကျေးဇူးတင်မိသေး၏။

နောက်ဆုံး၌ တံခါးရွက်များ ကျိုးပျက်သွားပြီးလျှင် တံခါးပျက်အ ပေါက်မှ လှံတစ်ချောင်း ပြုထွက်လာလေရာ မြင်းတင်ပါးမှ ကျွန်ုပ်နှစ်ယောက်မှာ သော လှံကို ကိုင်ဆောင်ထားသည့် ဟန်သည် အဆိုပါ အပေါက်ထဲသို့ ထိုလှံ နှင့် ထိုးသွင်းလိုက်သဖြင့် ရန်သူသည် ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်ပြီးလျှင် သူ၏လှံကိုလွှတ်ချလိုက်လေ၏။ သို့သော် လက်မကြီးများကား အပေါက် အတွင်းသို့ ဆက်လက် ဝင်မြင်လျက်သာ ရှိလေရကား၊ ဟန်သည် သူ၏လှံ ကြီးဖြင့် တွင်တွင်ကြီး ပြန်၍ဖိနှိပ် ထိုးနှက်လျက်ရှိလေ၏။ သို့ပင်ဖြစ်လင့်ကစား ရန်သူများမှာ သူခပ်နိုင်သည်ထက် ပိုမိုများပြားသည်ဖြစ်ရကား၊ နောက်ဆုံး ၌ ထံခါးရွက်ဘောင်ကြီးတစ်ခုလုံးသည် အပြင်သို့ တရွေ့ရွေ့ လိုက်ပါလျက် ရှိလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်က သေနတ်ကို အမြောက်ကိုင်ရင်း...
ထိုင်း မေရီ၊ အဆင်သင့်သာ ပြင်ပေတော့' ဟု ပြောလိုက်သဖြင့်
အို ဘုရားသခင်၊ ကျွန်ုပ်အား လက်ခံတော်မူပါလော့' ဟု မေရီသည်
သနားစေဖွယ် ခြည်တမ်းလိုက်ရှာလေသည်။ ထို့နောက်မှ...
သိပ်ပြီးတော့ မနာဘူး မဟုတ်လားဟင် အလန်' ဟု ကျွန်ုပ်အား
လှမ်းပေးလိုက်၏။

မင်း ဘယ်လိုဝေဒနာကိုမှ ခံစားရမှာ မဟုတ်ပါဘူးဟု လောသံနှင့် ပြောပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်မှာ တစ်ကိုယ်လုံးအေးစက်သော စောရွေးများ ပြန်လာ သည်ဖြစ်ရကား၊ သေနတ်ချက် လွှဲသွားစေရန် ပြောင်းဝက် သူ၏နဖူးနှင့်တည့် တည့် တစ်လက်မခန့် အကွာလောက်တွင် တော့ထားပြီးနောက်၊ သေနတ် ဖောင်းကို ဆွဲတော့မည်ပြုလိုက်လေ၏။

ထိုခဏ၌ တဝိုင်း မြည်ဟီးနေသော မီးလောင်သံများ လူရိုင်းများ၏ ဟစ်အော်ကြွေးကြော်သံများနှင့် မသေမရှင်ဖြစ်နေသူများနှင့် ဒဏ်ရာရသူတို့ ၏အသံများ အကြားမှ ကျွန်ုပ်တစ်သက်တွင် နားဝမှ အချို့သာဆုံးဟူ၍ ထင် မှတ်မိသော သေနတ်သံပေါင်း မြောက်များစွာကို အနီးမှ ရုတ်တရက်ကပ်၍ ကြားလိုက်ရလေ၏။

'ဘုရားရေ၊ တိုးဝါးတွေ ကျုပ်တို့ကို ကယ်ဖို့လာကုန်ကြပြီ မေရီ၊ ကျုပ်တို့က တံခါးပေါက်ကို တတ်နိုင်သမျှ တားထားရမယ်၊ တကယ်လို့ ကျုပ် တို့သွားရင်လည်း ဟောဟို သေတ္တာကြီးပေါ်ကတစ်ဆင့် ပြတင်းပေါက်ကို ကျော်တက်၊ မြေကြီးပေါ် ခုန်ချပြီး သေနတ်ပစ်နေတဲ့ဘက်ကို ထွက်ပြေးပေ တော့၊ မင်းဖို့ အခွင့်အရေး ရှိပါသေးတယ်။ ဟုတ်တယ် မေရီ အင်မတန်ကောင်း တဲ့ အခွင့်အရေးပဲ'

'ဒါဖြင့် မင်းကကောဟင်၊ မင်းကော မင်းနဲ့အတူ အသေခံလိုက်တာ ပဲ ကောင်းပါသေးတယ်ကွယ်'

'ကျုပ်ပြောသလိုသာ လုပ်စမ်း' ဟု ကျုပ်က ခပ်မာမာ အမိန့်ပေးပြီး လျှင် ပြုတ်ထွက်လုမတတ် ရှိနေပြီဖြစ်သော တံခါးဘက်သို့ မျက်နှာမူလိုက် ပြန်လေ၏။

ထိုအခိုက် တံခါးရွက်ကြီးသည် အပြင်သို့ ပြုတ်ကျသွားပြီးနောက် ကြီးမားသန့်စွမ်းသော လူရိုင်းကြီးနှစ်ယောက်သည် တံခါးခွဲ လှံကြီးများကို တွေ့ရမ်းကာ ပေါ်ထွက်လာကြလေ၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည် သေနတ်ကို မြှောက်လိုက်လေရာ၊ မေရီ၏ဦးနှောက်အတွက် ရည်မှန်းထားသော ကျည်ဆံ သည် ပထမရန်သူ၏ဦးနှောက်ကို ဖောက်ထွင်းသွားပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏အသည်း နှလုံးအတွက် ရည်မှန်းထားသောကျည်ဆံမှာ ဒုတိယရန်သူ၏ အသည်းနှလုံး ကို ဖောက်ထွင်းသွားခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ထိုသူများ၏ လှံနှစ်ချောင်းအနက်မှ တစ်ချောင်းသို့ လျှင်မြန်စွာ ဆွဲယူလိုက်ပြီးလျှင် နောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ၊ သေတ္တာ ကြီးပေါ်သို့ မေရီလှမ်းတက်နေသည်ကို မည်းမှောင်ထူထပ်နေသော ငါ့နှလုံး

အကြားမှ မြင်လိုက်ရ၏။ ထိုအခိုက် နောက်ထပ် ကွဲဝီတစ်ယောက် ပြေးဝင်လာပြန်၏။ ကျွန်ုပ်နှင့်ဟန်တို့လည်း ထိုသူအား ကျွန်ုပ်တို့၏ လုံထိပ်များနှင့် ဆီးကြိုကြလေရာ ထိုသူပြေးဝင်လာသော အရှိန်မှာ ပြင်းထန်လွန်းလှသည်ဖြစ်ရကား၊ လှံသွားများသည် ထိုသူ၏ ကိုယ်လုံးထဲသို့ အဆုံးတိုင် နစ်မြုပ်ဝင်သွားပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်စလုံးပင် ထိုသူ၏ ကိုယ်လုံးနှင့် ဝင်၍ ဆောင့်မိသောအရှိန်ကြောင့် နောက်သို့ မက်လက်လန်၍ လဲသွားကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဈာန်ချင်းစုန်၍ထလိုက်၏။ သို့သော် လှံသွားမှာ ရန်သူ၏ ကိုယ်ထဲတွင် ကျိုး၍ကျန်ရစ်ခဲ့ရကား လက်နက်မဲ့ဖြစ်ကာ သေရမည့်အချိန်ကို စောင့်ဆိုင်းနေရတော့၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း နောက်သို့တစ်ကြိမ်ထပ်မံ၍ လှည့်ကြည့်လိုက်ပြန်ရာ ပြတင်းပေါက်ကို ကျော်၍မပြေးနိုင်သောကြောင့်လည်းကောင်း၊ မပြေးချင်၍သော်လည်းကောင်း မသိ၊ သေတ္တာကြီးအနီးတွင် ရပ်၍နေသော မေရီကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ မတတ်နိုင်တော့သည့်အဆုံး၌ လူရိုင်းအသေကောင်၏ ကိုယ်မှ လှံသွားအကျိုးကို ဆွဲနှုတ်ယူငင်လိုက်ပြီးလျှင် ထိုလက်နက်နှင့်ပင် မေရီအား သွားရောက်ထိုးသတ်ရန် နောက်သို့ လှည့်လိုက်လေ၏။

ထိုခဏ၌ ကျွန်ုပ်ကောင်းစွာမှတ်မိသည့် အသံတစ်သံနှင့် 'မေရီ မင်းမသေဘူးနော်ဟူ၍ ပြောလိုက်သံကို ကြားရပြီးနောက် တံခါးဝ၌ ဟန်နီမှာစုပေါ်လာသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုနောက် ကျွန်ုပ်မှာ စကားပြော၍ မထွက်နိုင်တော့သဖြင့် သူ့အား ကျောခိုင်းကာ မေရီရှိရာသို့ အလိုအလျောက် တဖြည်းဖြည်းတိုး၍ သွားနေမိတော့၏။ မေရီရှိရာသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်သည် လှံသွားကြီးကို ကိုင်လျက်ပင် ရှိသေးသောလက်ဖြင့် သူ၏လည်ပင်းကို လှမ်း၍ ဖတ်လိုက်မိလေသည်။ ထိုနောက် ကျွန်ုပ်၏ဦးခေါင်းထဲတွင် မိုက်ခနဲဖြစ်သွားပြီးနောက် မေရီ၏အော်သံကို အောက်ပါအတိုင်း ကြားလိုက်ရလေ၏။

'မပစ်ပါနဲ့ ဖေဖေ . . . ဒါ အလန်လေ၊ သမီးအသက်ကို ကယ်တဲ့ အလန်ပါ'

ထို့နောက်၌ကား ကျွန်ုပ်မှ လုံးဝသတိမရပဲ ရှိလေတော့ရာ၊ တစ်ခဏကြာလျှင် မေရီသည်လည်း ကျွန်ုပ်နည်းတူ ကြမ်းပေါ်သို့လဲကျကာ သတိမေ့လျော့၍ သွားလေသတည်း။

ကျွန်ုပ်သတိပြန်လည်ရရှိသောအခါ နောက်ဖေးဝင်းထဲရှိ လှည်းအိမ်အတွင်းသို့ ရောက်ရှိသည့်ကို တွေ့ရှိရလေ၏။ မပွင့်တပွင့်ရှိနေသော ကျွန်ုပ်၏ မျက်လုံးများဖြင့် လှမ်း၍ကြည့်ရှုလိုက်သည်တွင် လှည်းဦး၌ လှည်းထိုင်၍ ဓောင်းရသော 'ဗုဂီစီ'ခေါ် သေတ္တာကြီးတစ်လုံးပေါ်တွင် မျက်နှာဖြူပတ်ဖြူ

ဆရာနှင့် ထိုင်ကာ ကျွန်ုပ်အား စောင့်ကြည့်နေသော မေရီနှင့်တကွ ယခင်က ကျွန်ုပ် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးသော အရပ်မြင့်မြင့် အသားညိုညို လူရွယ်အစ်ယောက်ကို ဝါ တွေ့ ရှိရလေ၏။ ထိုသူသည် မေရီ၏ လက်ကိုကိုင်လျက် သူ့အား စိတ်အားထက်သန်စွာ စူးစိုက်ကြည့် ရွဲနေသည်ကို မြင်သဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ ဒေါသထွက်မိသေး၏။ ထိုမြင် ဖခင်ကြီးသည် ဒူးထောက်ကာ ကျွန်ုပ်အား နှိမ့်ခိုင်းသောအမှအရာဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသည်ကိုလည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်သိသော ထူးအချို့နှင့် မသိသော လူစိမ်းအချို့သည် သေနတ်များကို စွဲကိုင်ကာ ဝင်းခြံထဲ၌ ရှိနေကြသည်ကိုလည်းကောင်း၊ စသည်တို့ဖြစ်လေသည်။ ဝင်းထဲရဲဘေးအရိပ်ထဲ၌လည်း ဦးခေါင်းငိုက်စိုက်ကျကာ တုန်တုန်ရိရိဖြစ်နေသော ကျွန်ုပ်၏ မြင်းမကြီးနှင့် ၎င်းနှင့်မနီးမဝေးတွင် တင်ပါးတစ်ခုလုံး သွေးချင်းချင်းနီလျက် ခြေပေါ်တွင် လဲနေရှာသော မြင်းကျားကိုတွေ့ရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် နေရာမှထရန် ကြိုးစားရာ မရဘဲ လက်ဝဲဘက်ပေါင်မှ ငြင်းထန်စွာ နာကျင်လာသဖြင့် ကြည့်ရှုလိုက်ရာ ပေါင်တစ်ခုလုံး ရဲရဲတောက်နေသည်ကို တွေ့ရှိရလေတော့၏။ စင်စစ်အားဖြင့် ထိုဒဏ်ရာသည် ကျွန်ုပ်နှင့် ဆန်တို့က လှံများဖြင့်ဆီးကြိုတိုက်ကြသော ကွဲဝီကြီး၏ လှံချက်ပင်ဖြစ်၍ အရိုးသို့ခိုက်သည့်တိုင်အောင် အသားထဲသို့ နစ်မြုပ်ဝင်သွားခဲ့၏။ သို့သော် ထိုအချိန်ထဲ သွေးပူနေသဖြင့် နာကျင်ရမှန်း ကျွန်ုပ် မသိရှိရခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ဟန်မှာမူ တို့၏ ကိုယ်လုံးတည့်တည့်ကြီး အဝဲခံရသောကြောင့် ငါး၏ ပါးစပ်ပေါက်နှင့်တူသော သူ၏ နှုတ်ခမ်းများကို အပေါ်သို့မော့ကာ 'အော်လန်မိုက်' (အနန္တတံခိုးတောင်ရှင် ဘုရားသခင်)ဟူ၍ သူပြောနေကျ ဒတ်(ရ်) ဘာသာဖြင့် ရေရွတ်ထွက်ရှိလေ၏။

ရက်ဦးစွာ ကျွန်ုပ် သတိပြန်၍လည်လာသည်ကို သိရှိသောသူမှာ မေရီဖြစ်လေသည်။ သူသည် ယခင်လူရွယ်၏ လက်တွင်းမှ ရုံးထွက်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်နံနံဘေးသို့လာရောက်၍ ဒူးထောက်ထိုင်ကာ တစ်စုံတစ်ရာကို ရေရွတ်ထွက်ရှိ၏။ သို့သော် စကားလုံးမသဲကွဲသဖြင့် ကောင်းစွာမကြားရဘဲ ရှိလေသည်။ ထိုနောက် ဟန်ကလည်း ဒရိုမ်းဒရိုင်နှင့် ကျွန်ုပ်၏ အခြားဘက်တွင် ထာရောက်ထိုင်ကာ ကျွန်ုပ်၏ လက်ကို မ၊ ယူနမ်းရွဲနေပြန်၏။ ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်က . . . 'ဘုရားသခင် ကျေးဇူးတော်ကြောင့် သူမသေတော့ဘူး အလန်ထူးကလေး၊ ဖေဖေ မင့်အတွက် ဂုဏ်ယူပါတယ်ကွယ်။ မင်းဟာ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးအစ်ယောက်အနေနဲ့ ထမ်းဆောင်သင့်တဲ့ တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်လို့ပဲဟာ အသဲကွယ်'

ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဖေဖေ

ထိုအခါ အရပ်မြင့်မြင့်လူငယ်သည် ကျွန်ုပ်တို့ စကားကို ကောင်းစွာ နားလည်သော်လည်း ဒတ်(ရ်)ဘာသာဖြင့် ဝင်ရောက်၍ ...

တခြားလူမျိုးတစ်ယောက်ထက် အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတစ်ယောက်က ပိုပြီး ဆောင်ရွက်နိုင်တယ်လို့ ဘာကြောင့်များဆိုနိုင်ပါသလဲ။ မင်ဟီရာဝရက်ဒီကင် ရဲ့ဟု မေးလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ဖခင်က မတ်တတ်ရပ်လိုက်ရင်း... 'ဘာကြောင့် ဆိုတာကိုတော့ အခု ကျုပ်ငြင်းချက်ထုတ်မနေနိုင်သေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ကြား ရတဲ့သတင်း မှန်တယ်ဆိုရင်တော့ ဒီအိမ်ထဲမှာ ကိုယ့်တာဝန်ကို ကိုယ်ကျေပွန် တဲ့ ပြင်သစ်လူမျိုးတစ်ယောက်ရှိခဲ့တယ်လို့ သိခဲ့ရတာပဲ။ မင်းဟာ အဲဒီလူမျိုးဖြစ် နေရင်တော့ မင့်ကို ကျုပ်တောင်းပန်ပါတယ်'

ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ။ အကြောင်းအားလျော်စွာပဲ ကျွန်တော် ကတော့ အဲဒီ သွေးတစ်ဝက်ပါတယ်ခင်ဗျာ။ ကျွန်တစ်ဝက်ကတော့ ပေါ်တူဂီ သွေးပါပဲ။ အင်္ဂလိပ်သွေး မဖြစ်တာကိုပဲ။ ဘုရားသခင်ကို ကျေးဇူးတင်ရသေး တယ်'

ကျွန်ုပ်၏ဖခင်က ဒေါသဖြင့်... 'ဘုရားသခင်မှာလည်း အဲဒီလို အံ့ဩစရာ ကျေးဇူးတွေ အတင်ခံရပေါင်းများလှပါပြီ'

ထိုအခိုက်၌ အတွင်းသို့ ဟီရာမာရေးဝင်လာသဖြင့် အားလုံးအတွက် အဆင်မပြေဖြစ်နေသော စကားများ လက်စသပ်သွားလေသည်။ မာရေးမှာ ကား တစ်ဦးတည်းသော သမီးချစ်ကလေး အသက်ဘေးမှ လွတ်မြောက်လာ သဖြင့် ကျေးဇူးတင်ရှိခြင်း၊ သူ့သမီးကလေးအား သတ်ရန်ကြံစည်သဖြင့် ကမ်း များအပေါ်တွင် ဒေါသထွက်ခြင်း၊ သူ၏ မစ္စည်းဥစ္စာအားလုံးလိုလိုပင် ဆုံးရှုံး ထွက်စီးသဖြင့် စိတ်ပျက်အားငယ်ခြင်းတို့ စုပေါင်းရောစပ်ကာ သူ၏ ရင်တွင်း ဝလောင်ချလျက်ရှိခဲ့လေ၏။

သူသည် ကျွန်ုပ်အနီးသို့ ပြေးလာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အား သူ့ရင်ကော် တစ်ယောက်ဟု ခေါ်ဆိုကာ (ရန်သူများအား ကျွန်ုပ်တို့ ခုခံကာကွယ်ကြသည့် အကြောင်းကို မာရေးသည် ကြားသိသင့်သရွေ့ ကြားသိပြီးဖြစ်၏) ကျေးဇူး တင်စကားများကို ပြောကြားလျက်ရှိလေ၏။ ထို့နောက်မှ သူသည် ဤကဲ့သို့ ဆိုသော သားရန်အပေါင်းကို ယူဆောင်လာသည့် လီဘလန်အား ခေါ်ဆိုရလျက်ရင်း ထိုကဲ့သို့သော လူယုတ်မာအရက်သမားအား ဤမျှလောက် နှစ်ပေါင်းကြာအောင် လက်ခံထားမိသည့်အတွက် ဘုရားသခင်က သူ့အား ဒတ်ဝတ်ဟန် တူကြောင်းဖြင့်လည်း ပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်၏ဖခင်က

သနားစရာကောင်းသော ပြင်သစ်ကြီးမှာ ယခုအခါ၌ သူ၏ ပြစ်မှုများအတွက် အပြစ်ဒဏ်များကို ခံယူနေရပြီဖြစ်ကြောင်းနှင့် သူ့အား တရားပြရလေသည်။

သို့နှင့် သူ၏ဒေါသမှာ သူ၏အိမ်ကို မီးရှို့၍ သူ့အားတစ်ခါတည်း ဆင်းရဲစွဲပြာကျအောင် ပြုလုပ်ထားသော ကွီဗီကမ်းမားဘက်သို့ ဦးလှည့်သွား ခဲ့လေ၏။ သူသည် အမဲကောင်များအား လက်စားပြန်ချေမည် ဖြစ်ကြောင်း ဆော်ဟစ်ရင်း သူ့ကွဲခွားများကို တွေ့အောင်ရှာဖွေ၍ သူရိုးများကိုလည်း သတ် ဝစ်ရန် သူ့အား ဝိုင်းဝန်းကူညီကြစေလိုသည့်အကြောင်းနှင့် လူအားလုံးတို့အား ခေါ်ငင် ပြောဆိုကြလျက်ရှိလေ၏။ ထိုအချိန်၌ ကမ်းအစေခံများနှင့် ဟော်တင် တော့ လူမျိုးများမပါပဲ အားလုံးလူ(၃၀)ခန့်မျှသည် ကွီဗီများအား တိုက်ခိုက်ရန် စိတ်အားထက်သန်လျက်ရှိကြကုန်၏။ သူတို့မှာ နယ်တစ်နယ်ထဲတွင် အတူနေ ထိုင်လျက်ရှိကြသူများ ဖြစ်ရကား၊ မာရေး၏ ယနေ့ဖြစ်ပျက်သော ကိစ္စသည် နက်ဖြန်သူတို့၏ ကိစ္စဖြစ်လာကောင်းလာလိမ့်မည် ဟူ၍ယူဆကြလေသည်။ သို့နှင့် သူတို့သည် မြင်းများနှင့် ချက်ချင်းထွက်ခွာသွားကြရန် ပြင်ဆင်လျက်ရှိ ကြကုန်၏။ ထိုအချိန်၌ ဝင်ရောက်ဖြောင်းဖြတ်သွားသော ကျွန်ုပ်ဖခင်ကြီးပင် ဖြစ်လေသည်။

ဒီမှာ ဟီရာမာရေးရဲ့ ခင်ဗျားလက်စားချေဖို့တွေ၊ ဘာတွေ့ မလုပ်ခင် ခင်ဗျားအဖို့ လွတ်ကင်းချမ်းသာလာခဲ့တဲ့ အရာတစ်ခုအတွက် ဘုရားသခင်ကို ကျေးဇူးအရင်တင်ဖို့ ကောင်းတယ်။ ကျုပ်ပြောလိုတာက အခုနေအခါမှာ သေ ရင်လည်းသေ၊ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း ဒီထက်ဆိုးဝါးတဲ့ အခြေအနေမှာရောက် နေမယ့် ခင်ဗျားသမီးကလေးကို ဆိုလိုတာပါပဲ'

ထို့နောက်ဆက်လက်၍ ပစ္စည်းဟူသည်မှာ ကုသိုလ်ကံ စီမံဖန်တီး သည့်အလျောက် ဝင်လိုက်ထွက်လိုက်ပင် ရှိတတ်ကြောင်း၊ လူ၏အသက်တစ် ချောင်းသာလျှင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ ဆုံးရှုံးခဲ့ပါမှ ပြန်၍အစားရကောင်းသော အရာမဟုတ်သဖြင့် ခဲယဉ်းကြောင်း၊ ဤမျှအဖိုးထိုက်တန်သော အသက်သည် ဝင်လျှင် ဘုရားသခင်၏ အလိုတော်အရ လိုက်နာရသေးကြောင်း၊ သို့နှင့် ဤ နေရာ၌ ရှိနေကြသောသူများသည် ဟန်ထံမှ သူ့ကြားသိထားရသည့်အတိုင်း သူ့သားဖြစ်သူ ကျွန်ုပ်က မေရီမာရေး၏အသက်နှင့် ကျွန်ုပ်၏အသက်တို့ကို သေနတ်နှင့်ပစ်၍ ချွေပစ်ရန် ကြံစည်နေသည့် အကူအညီရောက်လာကြသော သေနတ်သံများကြောင့်သာ လက်နှေးသွားခဲ့ရသည့်အကြောင်းများကို ကောင်း စွာသိရှိကြဦးမည် မထင်ကြောင်းနှင့် ပြောဆိုလေ၏။ ကျွန်ုပ်ကိုမူ စကားအားလုံး အားနည်းလွန်းနေသဖြင့် ဟန်နှင့် မေရီတို့ကိုသာ ဇာတ်ကြောင်းကို ပြန်လည်

ပြောပြစေ၏။

သို့နှင့် ဟန်သည် သူ၏ဗီဒီအတိုင်း ဇာတ်ဟန်ပါပါနှင့် သူ့အား တဲစခန်းတွင် မိတ်ဆွေမိန်းမတစ်ယောက်က လာရောက်သတင်းပေးပုံမှအစ အထူးအညီများ ရောက်လာသည့်အချိန်အထိ အဖြစ်အပျက်များကို တစ်လုံးမကျန် ပြန်လည်ပြောပြလေ၏။ ထို့နောက် ကြမ်းဆော့၍ လှဲနေသော ကျွန်ုပ်အား လက်ညှိုးထိုးပြလျက် . . .

'လူသားတစ်ယောက် လုပ်နိုင်မယ်လို့မထင်တဲ့ အလုပ်ကို ပြုလုပ် ဆောင်ရွက်ခဲ့တဲ့ လူကတော့ ဟောဟိုလုပါပဲ။ သူဟာ စင်စစ် လူငယ်ကလေး တစ်ယောက်မျှသာ ရှိပါသေးတယ်' ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် သွေးခွဲတတ်သော ဒတ်(ချ်)လူမျိုးအချို့ကပင်လျှင် ကျွန်ုပ်အား ကောင်းချီးမြှင့်ဘာ ပေးလျက်ရှိကြ လေ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်က လက်ကိုထောက်၍ ထလိုက်ပြီးနောက် . . .

'ကျွန်တော် လုပ်တာမှန်သမျှ ဒီ ဟော်တင်တော့ကလည်း လုပ်တာ ပါပဲ စင်ဗျား၊ သူသာမရှိရင်တော့ ကျွန်တော်လည်း ဘာမှဖြစ်မြောက်အောင် လုပ်နိုင်မယ် မထင်ပါဘူး၊ သူနဲ့ ဟောဒီ မြင်းနှစ်ကောင်ကြောင့်သာ ချမ်းသာကြ ရတာပဲ' ဟု ပြောလိုက်ရ၏။

တစ်ဖန် သြဘာသံထွက်ပေါ်လာပြန်၏။ ထို့နောက် မေရီက နေရာမှ ထလျက် . . . 'ဟုတ်တယ် ဖေဖေ သမီးရဲ့အသက်ဟာ ဒီလူနှစ်ယောက်နဲ့ အသက် ပဲရှိတော့တယ်' ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်၏ဖခင်သည် ဒတ်(ချ်)ဘာသာစကား မတတ်တတ်နှင့် ဘုရားသခင်အား ကျေးဇူးတင်သည့် ဆုတောင်းကို ရွတ်ဆိုပြလေရာ ဘိုးဝါးများကလည်း သူနဲ့အားပတ်လည်၌ ဝိုင်းရံခွေးထောက်ကြပြီးလျှင် 'အား မင်း' ဟု နောက်ဆုံး သံပြိုင်လိုက်၍ ရွတ်ဆိုကြလေ၏။

ထို့နောက်၌ကား ကျွန်ုပ်မှာ သွေးလွန်ကာ အားနည်း၍ သတိမေ့လျ ဓတတ်ဖြစ်သွားသောကြောင့် မည်သို့ဆက်လက် ဖြစ်ပျက်သည်ကို ကောင်းစွာ မမှတ်မိတော့ပေ။ သို့စေကာမူ မီးများကို ငြိမ်းသက်ကြခြင်း မီးမလောင်ပဲ ကျွန်ုပ် နေသောအပိုင်းမှ လူသေများနှင့် ထိခိုက်ဒဏ်ရာရသူတို့အား ရွှေပြောင်းသယ်ယူ ငြင်းမေ့ရန် ကျွန်ုပ်နောက်ဆုံး ရောက်ရှိနေသော အခန်းငယ်ကလေးထဲသို့ ကျွန်ုပ်အား ရွှေယူလာခဲ့ခြင်း စသည်တို့ကို သူတို့ပြုလုပ်ကြသည်ဟု ထင်မိ၏။ ထို့နောက် ဘိုးဝါးများနှင့် မာရေး၏ ကဖါးအစေခံများသည် (စုစုပေါင်းလူ ၄၀ခန့်) လူ ၁၀ ယောက်ခန့်အား အစောင့်အဖြစ်နှင့် ထားခဲ့ကြပြီးနောက် ကွီဝီ အား သွားရောက်တိုက်ခိုက်ရန် ထွက်ခွာသွားကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့နှင့် အတူ

တကွ ခုခံတိုက်ခိုက်ကြသော ကဖါးအစေခံများအနက် နှစ်ယောက်မှာ တိုက်ပွဲ တွင် အသတ်ခံရလျက် နှစ်ယောက်မှာ ဒဏ်ရာရရှိခဲ့ကြ၏။ ကျန်လူများတား လုံးဝဒဏ်ရာမရရှိကြပဲ တစ်နည်းနည်းဖြင့် လွတ်မြောက်ခဲ့ကြရာ စင်စစ်အားဖြင့် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှသော ဤတိုက်ပွဲကြီးအတွင်း၌ ကျွန်ုပ်တို့ဘက်မှ ပြင်သစ်ကြီး လီဘလန်အပါအဝင် သုံးယောက်မျှသာလျှင် ဆုံးရှုံးခြင်းရှိခဲ့၏။

နောက်သုံးရက်အတွင်း၌ ဖြစ်ပျက်သော အဖြစ်အပျက်များနှင့် ပတ် သက်၍မျှကား ကျွန်ုပ်မှာ သွေးထွက်လွန်နေသောကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ စိတ်ကို ထိခိုက်လွန်းအားကြီးသောကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ အဖျားသွေးဝင်လစကာ သတိ မရတစ်ချက် ရတစ်ချက်ရှိနေသဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ သူတစ်ပါး ပြောပြ သည်တို့ကိုသာလျှင် သိရှိရလေတော့၏။ ကျွန်ုပ် ဝိုးတိုးဝါးတားမျှ မှတ်မိသော အရာများမှာမူ ကျွန်ုပ်အားနွားနို့ သို့မဟုတ်စွပ်ပြုတ်ကို ကိုယ်တိုင်လာရောက် ထိုက်ကျွေးသည့် မေရီ၏ အရိပ်အယောင်ပင် ဖြစ်၏။ ထို့ပြင်အခြား သဏ္ဍာန် တစ်ခုမှာကား သာသနာပြုဆရာကြီးများ ကဲ့သို့ဆေးဝါး ကုသခြင်း၊ အနာရော ဂါကို ခွဲစိပ်ခြင်းစသည်တို့ကို အနည်းငယ်မျှ နားလည်တတ်မြောက်သော ကျွန်ုပ်၏ဖခင်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏ပေါင်ကို ပတ်တီးများဖြင့် စည်းနေောင်ကာ ဆေးများထည့်ပေးသည့် သဏ္ဍာန်ပင်ဖြစ်လေ၏။ နောင်အခါသူပြောပြ၍ သိရှိရ သည်မှာ လှံသွားသည် သွေးကြောမကြီး၏ အပြင်အမြွေးများဖြတ်၍ သွားခွဲ သော်လည်း ကံအားလျော်စွာ အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်၍ မသွားခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်လေ သည်။ အကယ်၍ နောက်ထပ် တစ်လက်မ၏လေးပုံတစ်ပုံခန့်မျှ ရှေ့သို့ရောက်ခဲ့ ပါမူ၊ ကျွန်ုပ်သည် ၁၀မိနစ်အတွင်း၌ပင် သေမင်းနှင့် မုချမိတ်ပွဲ ရလေတော့မည်။

သုံးရက်မြောက်သောနေ့ ကျွန်ုပ်သတိပြန်လည် ရရှိလာသော အချိန် ၌ကား ဒေါသဖြင့် ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်နေသော မာရေး၏အသံနှင့် သူ့ အား ဖြောင်းဖြူရန် ကြိုးစားနေသော ကျွန်ုပ်ဖခင်၏ အသံကိုကြားရလေ၏။ တစ်ခဏမျှကြာလျှင် အခန်းတွင်းသို့ မေရီဝင်လာ၍ ကျွန်ုပ်ကောင်းစွာ သတိရ နေသည်ကို မြင်သောအခါ ဝမ်းသာအားရသည့် အော်သံကလေးနှင့် အနီးသို့ ပြေးလာကာ ဒူးထောက်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏နဖူးကို ငဲ့၍နမ်းလေသည်။

'မင်းသိပ်ဖျားတာပဲ အလန်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းချက်ချင်း သတိပြန်ရလာ မယ်ဆိုတာ ငါသိပါတယ်၊ ဒါနဲ့ တို့နှစ်ယောက်တည်းရှိတုန်း ပြောရဦးမယ်' ဟု ပြောရာမှ အဓိပ္ပာယ်ပါသော အမူအရာဖြင့် ဖြည်းဖြည်းစွာ ဆက်လက်၍ . . .

'မင်း ငါ့ကို ကယ်ဆယ်ခဲ့တဲ့အတွက် ငါ့အသည်းနုလုံးထဲမှာ မင်းကို လိုက်လိုက်လှဲလှဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်၊ တကယ်လို့ မင်းကား ဒီလိုမျိုး

၅၀ + ဒဂုန်ရွှေများ

သာ မကယ်ဖူးဆိုရင်တော့ အမယ်လေး မငိုကြောင့်သာ မဟုတ်ခဲ့ရင်တော့လား ကွယ်' ဟု ပြောကာ သူသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ သွေးစွန်းများကို ကြည့်ပြီးလျှင် မျက်နှာကို လက်နှစ်ဖက်နှင့်အုပ်ကာ အပြင်းအထန် တုန်လှုပ်လျှက်ရှိလေ၏။

မေရီ၏လက်ကို ဖြည်းညှင်းစွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီးနောက် . . .

'ဒါတွေ ပြောမနေစမ်းပါနဲ့ မေရီရယ်၊ ကျုပ်ချစ်သီလို မင်းကို မချစ်ကြ ဖူး ထားဦးတော့၊ ဘယ်သူမဆို ဒီလောက်တော့ ကူညီကြပေမပေါ့၊ ကျုပ်တို့ ဘုရားသခင်ကိုသာ ကျေးဇူးတင်ကြပါစို့ရဲ့ ဒါနဲ့ ဒီအသံတွေက ဘာသံတွေလဲ မေရီရဲ့၊ ကိုမိတွေများ ပြန်လာလေရောသလား'

ခေါင်းခါလျက် . . . 'မဟုတ်ပါဘူး၊ သူတို့နောက်ကို လိုက်သွားကြတဲ့ ဘိုးဝါးတွေ ပြန်လာကြတာပါ'

'ဒါဖြင့် နွားတွေ ပြန်ရခဲ့ကြသလား'

'မရခဲ့ပါဘူး၊ သူတို့သေနတ်နဲ့ ပစ်လိုက်လို့ ဒဏ်ရာရနေတဲ့ လူတချို့နဲ့ ခေါင်းကိုဖြတ်ပြီး သတ်ထားတဲ့ လီဘလန်ရဲ့ အလောင်းကိုပဲ တွေ့ကြရတော့ တယ်၊ ကိုမိကတော့ သူ့ရဲ့ တဲစခန်းအုပ်စုကို မီးရှို့ခဲ့ပြီးတော့ 'တောင်တန်းကြီး' မှာ ရှိကြတဲ့ တခြားကမ်းတွေနဲ့ ပေါင်းပြီးနေဖို့ သူ့လူတွေအားလုံးနဲ့ ထွက်သွားပြီ၊ နွားတွေ၊ သိုးတွေဆိုလို့ တစ်ကောင် တစ်မြီးတောင်မှ မတွေ့ရတော့ဘူးတဲ့၊ ပေးဖေကတော့ ကမ်းတွေကို တောင်တန်းထိအောင် လိုက်တိုက်ချင်သေးတာပေါ့လေ၊ ဒါပေမဲ့ တခြားလူတွေက သဘောမတူကြဘူး၊ သူတို့က ခုနေအခါမှာ တောင်နဲ့ချီပြီး ရှိကြမှာဖြစ်လေတော့၊ လိုက်တိုက်မယ်ဆိုရင် ရူးလို့သာဖြစ်မှာပဲ၊ ပြီးတော့ တစ်ယောက်မှ အသက်ရှင်ပြီး ပြန်လာနိုင်မှာလဲ မဟုတ်ဖူးလို့ ပြောကြတယ်၊ နောက်ပြီး ငါတို့မှာ အားလုံးလိုလိုပျက်စီးကုန်ကြပြီ အလန်ရယ်၊ အထူးသဖြင့် ငြိတ်သျှအစိုးရက ကျွန်တွေကို လွှတ်ပစ်တဲ့ကိစ္စမှာ ငါတို့ကို လျော်ကြေးခံဖြစ်စေလောက်ကလေး ပေးလေတော့၊ သူတို့တန်ဖိုး အရင်းရဲ့သုံးပုံတစ်ပုံ တောင်ခရုခဲ့တုံး၊ အဲဒါကြောင့် သူဟာ ဒေါသလည်းထွက် စိတ်ကလည်းပျက်ပြီး ဖူးတတ်ကြန်နေတာပဲ၊ ဟော ငါ့ကိုခေါ်နေပြီ၊ ကိုင်း မင်းလည်း သိပ်စကား တွေပြောလား၊ စိတ်ပူလား ဖြစ်မနေနဲ့ဦး၊ ပြန်ပြီးဖျားနေပါဦးမယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကိုယ် အားပိုအောင်ကောင်းကောင်းအိပ်ပြီး၊ ကောင်းကောင်းစားနေဦး၊ နောက်မှ မင်း ပြောစရာရှိတာကို ပြောတော့ပေါ့၊ အချစ်ရယ်' ဟု ပြောဆိုပြီးနောက် မေရီသည် ကျွန်ုပ်အား တစ်ကြိမ်ထပ်မံ နမ်းရှုံ့ပြီးမှ အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

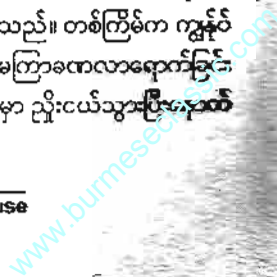

အခန်း (၄)

ထနုန်ဒီမိရဏး

ရက်ပေါင်းများစွာ လွန်မြောက်ခဲ့လေပြီ။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်ကိုမူကား ယခင် အခန်းကလေးထဲမှပင် ထွက်ခွင့်မပြုကြသေးပေ။ လေကောင်းလေသန့် ရရှိနိုင်ရန် အပြင်သို့ ကျွန်ုပ်အား ခေါ်ဆောင်သွားရန် ဖခင်အား တိုက်တွန်းသော်လည်း ကျွန်ုပ်၏ဖခင်သည် လှုပ်လိုက် ရှားလိုက်လျှင် ဒဏ်ရာမှသွေးများ ပြန်ထွက်လာမည်ကို စိုးရိမ်သောကြောင့် အခွင့်မပြုခဲ့ချေ။ ထို့ပြင် အနာမှာ ကောင်းစွာ မကျက်သေးသည့်ပြင် ဒဏ်ရာကိုဖြစ်စေသည့် လှုံ့ကြီးကလည်း တိရစ္ဆာန်များအား အရေခွာခြင်းစသည့် ညစ်ညမ်းစွာ အသုံးပြုတတ်သော လက်နက်မျိုးဖြစ်ရကား အသားပုပ်သည့် ရောဂါမျိုး ဖြစ်လာမည်ကိုလည်း စိုးရိမ်သောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ ထိုအချိန်က အဆိုပါရောဂါမျိုး ဖြစ်ပေါ်လာလျှင် သေသည့်ကများကြ၏။ (ထိုအချိန်အခါကသွေးမှ အဆိပ်ဖြစ်သည့် ရောဂါမျိုး အင်တီဆက်(ပ်)တစ်ကို မသိကြသေးပေ) ကျွန်ုပ်အား ရေအေးများ နှင့်ပင် ဆေးကြောပြုစုခဲ့သော်လည်း၊ ကျွန်ုပ်မှာ လူငယ်တစ်ယောက်တည်းဖြစ်ပြန်၊ ကျန်းမာသန်စွမ်းခြင်းလည်း ရှိပြန်သောကြောင့် ကံအားလျော်စွာပင် အဆိုပါ အသားပုပ်ရောဂါမျိုး မဖြစ်ခဲ့ပေ။

ထိုနေ့ရက်များအတွင်း၌ ပိုမိုငြိုးငွေ့ဖွယ်ကောင်းသည်မှာကား ယခုအခါ သူ့ဖခင်နှင့်အတူသာ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာတတ်သော မေရီအား ကျွန်ုပ်သည် အတွေ့အမြင်နည်းပါးခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ တစ်ကြိမ်က ကျွန်ုပ်သည် သူ့အား အဘယ်ကြောင့်တစ်ယောက်တည်း မကြာခဏလာရောက်ခြင်း မပြုပါသနည်းဟု မေးလိုက်မိရာတွင် သူ၏မျက်နှာမှာ ညှိုးငယ်သွားပြီးနောက် လေသံကလေးနှင့် . . .

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အခွင့်မပေးကြလို့ပဲ အလန်ရယ်' မေရီ သည် နောက်ထပ် စကားတစ်ခွန်းမျှ မဆက်တော့ပဲ၊ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ပထမတွင် အဘယ်သို့သော အကြောင်းကြောင့် ထိုသို့ခွင့်မပြုလေ သနည်းဟု အံ့သြနေမိသေး၏။ နောက်မှ ကျွန်ုပ် စိတ်ထဲတွင် အခြေတစ်ခုပေါ် လာခဲ့၏။ လှည်းအိမ်ထဲတွင် ကျွန်ုပ်ဖခင်နှင့် စကားအခြေအတင် ပြောဆိုခဲ့သော လူငယ်ကြောင့်ဖြစ်မည်ကား မလွဲပေ။ ထိုလူငယ်နှင့်ပတ်သက်၍ မေရီက ကျွန်ုပ် အား တစ်စုံတစ်ရာ ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခြင်း မပြုခဲ့သော်လည်း ကျွန်ုပ်ကမူ ဟန်နှင့် ကျွန်ုပ်ဖခင်ထံမှ သူ့အကြောင်းကို ကြားသိသည့်သလောက် ကြားသိခဲ့ရပြီးဖြစ် ၏။

ထိုသူမှာ မေရီ၏ဖခင် ဟင်နရီမာရေး၏ အစ်မမှ မွေးဖွားသော ဟာနန် ဒို' သို့မဟုတ် ဘိုးဝါးလူမျိုးများ၏ အတိုကောက် ခေါ်သည့်အတိုင်း 'ဟာနန်' ဆိုသူဖြစ်၏။ ဟင်နရီမာရေး၏ အစ်မမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာကပင် ကုန်စည်ကူး သန်းရောင်းဝယ်ရန် ဤနေရာသို့ လာရောက်အခြေစိုက်ခဲ့သော 'ဒယ်လာဂိုအာ ပင်လယ်ကွေ့' မှ ပေါ်တူဂီလူမျိုး 'ပါရီယာ' ဆိုသူအား လက်ထပ်ခဲ့ရာ သူတို့နှစ် ဦးစလုံး သေဆုံးခဲ့ပြီးနောက် 'ဟာနန်' မှာ မိဘနှစ်ပါးမှ ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ပစ္စည်း ဥစ္စာများကို ဆက်ခံခဲ့သူ ဖြစ်လေသည်။

သူ၏ဖခင်သည် အစိုးရလက်အောက်၌ ဝိုင်နှင့်အခြားအရက်များကို တစ်ဦးတည်း ကိုယ်စားလှယ်ခံကာ ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားခဲ့ရာမှ စီးပွားဖြစ် ထွန်းခဲ့သဖြင့် ဟာနန်ဒိုမှာ များပြားလှသော အမွေပစ္စည်းများကို ဆက်ခံရမည့် သူဖြစ်ကြောင်းနှင့် ဟင်နရီမာရေးက ကျွန်ုပ်အား တစ်ခါက ပြောပြဖူးသည်ကို ကျွန်ုပ်အမှတ်ရမိ၏။

သူ့အား မာရေးဖောင်တိန်သို့ လာရောက်လည်ပတ်ရန် မာရေးတို့က မကြာခဏ ဖိတ်ခေါ်ခဲ့ဖူး၏။ သို့ရာတွင် မိဘနှစ်ပါးစလုံးကပင် ချစ်မြတ်နိုးသော သားတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတိုင်း ဝေးလံလှသော အရပ်တစ်ပါးသို့ အရိုင်း အရိုင်းနယ်များသို့ ဖြတ်သန်းကာ သွားရောက်ရမည်ကို ခွင့်မပြုခဲ့ကြချေ။

သို့ရာတွင် သူတို့သေဆုံးသွားကြသောအခါ၌ကား အခြေအနေ သည် ပြောင်းလဲသွားခဲ့၏။ တစ်ဦးတည်း ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ်ဖြင့် ဝိုင်အရက် များ ရောင်းချခြင်းကို ဟာနန်ဒိုပါရီယာထံမှ ကိုလိုနီဘုရင်ခံဖြစ်သူက ရုတ်တ ရက် ပြန်လည်သိမ်းယူလိုက်ရာ ဟာနန်ဒိုမှာ ငွေကြေးကို ထပ်မံအလိုမရှိသော် လည်း ခမ်းချမ်းသာသာ ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ သို့နှင့် ယခုအခါ သူသည် ကိုလိုနီနယ်ပြင်ပသို့ သွားရောက်၍ နယ်သစ်များထူထောင်ကြမည့် ခရီးသွားလှည်းအုပ်ကြီး၏

ဦးရုံးရေး တာဝန်ခံတစ်ယောက် ဖြစ်နေခဲ့၏။

ဤကား ယခုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်နှင့်ယှဉ်ပြိုင်ကာ မေရီမာရေး၏ အချစ်ကို ချေအရ လူပုရန် ရောက်ရှိလာခဲ့သော ဟာနန်ဒိုပါရီယာ၏ အကြောင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ဖခင်ကြီးသည် နေ့စဉ် ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ လာရောက်အိပ်စက် ဆွဲရိရာ တစ်ည၌ အခန်းထဲတွင် နှစ်ယောက်တည်း အတူရှိနေစဉ်၊ ကျွန်ုပ်နှင့် မေရီတို့မှာ ကဖားတိုနှင့် တိုက်ပွဲဖြစ်နေကြသည့်အချိန်အတွင်း၌ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အတ္တရိုကြောင်းဖြင့် ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခဲ့ပြီး ဖြစ်ကြသည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်က မေရီနှင့်လက်ထပ်လိုပါကြောင်းဖြင့် ဖခင်ကြီးအား အရံစွန့်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်၏ဖခင်ကြီးသည် တစ်စုံတစ်ရာ အံ့သြသည့်လက္ခ ထာကို မပြပဲ ကျွန်ုပ်အား စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေပြီးလျှင် 'အင်း ဒီဟာကတော့ အချစ်နဲ့တိုက်ရမယ့် စစ်ပွဲပဲ' ဟု ပြောဆိုသည်ညာလိုက်လေသည်။

အများရောဂါစွဲကပ်လျက် သတိလက်လွတ် ဖြစ်နေခဲ့စဉ်က ကျွန်ုပ် သည် မေရီ၏နာမည်ကိုသာ စွဲလမ်းရောင်ယမ်းနေခဲ့သည်ကို သူတွေ့ရှိရသည့် ငြင်း မေရီကိုယ်တိုင်ကလည်း ကျွန်ုပ်၏ရောဂါ အခြေအနေ ဆိုးဝါးနေသည့် အချိန်က သူ့ရှေ့တွင် မျက်ရည်အသွယ်သွယ်စီးကျရင်းနှင့် ကျွန်ုပ်အပေါ်တွင် အတ္တသက်ဝင်နေပြီဖြစ်ကြောင်း သူ့အား ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခဲ့ပြီးဖြစ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့၏အကြောင်းကို လုံးဝညသံ သိရှိနေခဲ့လေပြီ။ သို့နှင့် ဖခင်ကြီးက

'အင်း ဒါဟာ အချစ်နဲ့တိုက်ရမယ့် စစ်ပွဲကြီးပဲကွယ်' ဟု ထပ်မံပြော ဆိုပြီးလျှင် ဆက်လက်၍ ကြင်နာယုယစွာဖြင့် . . . 'ငါ့သားရယ် မင်း ဒုက္ခအကြီးအကျယ် တွေ့မှာကို စမပေ ကြောက်လှတယ်ကွယ်'

'ဘာကြောင့်လဲ ဖေဖေ၊ ကျွန်တော်တို့တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ချစ်မိတာဟာ လမ်းများ မှားနေလို့လား'

'မမှားပါဘူးကွယ်။ ဒီဟာက သဘာဝပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေဟာ ရှေ့ရေး ကို မျက်စေ့တစ်ဆုံး ကြည့်တတ်ရမယ်ကွဲ့။ သားတို့ဟာ မှားတာမဟုတ်ပါဘူး။ အသိုလံကကိုက မကောင်းတာပါ။ အမှန်ပြောရမယ်ဆိုရင် ဖေဖေဟာ ငါ့သား ကို လူမျိုးခြားနဲ့ လက်ထပ်ပြီး ဒီလိုသစ္စာမဲ့တဲ့ ဘိုးဝါးတွေနဲ့ သွေးချင်းရောစပ်မှာ ကို မမြင်ချင်ဘူး။ မင်းဟာ နောက်တစ်နေ့ကျရင် အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ဇနီးသည်တစ် ယောက်ကို တွေ့ရလိမ့်မယ်လို့ ဖေဖေ မျှော်လင့်နေသေးတယ်'

'ဘယ်တော့မှ မတွေ့ဘူး' ဟု ကျွန်ုပ်က ပြတ်တောင်းစွာ ပြောလိုက်

၏။

'ဘယ်တော့မှဆိုတဲ့ စကားဟာ ရှည်ဝေးလွန်းလှတယ် အလန်၊ မင်းသိပ်သေချာနေတဲ့ကိစ္စဟာလည်း မဖြစ်နိုင်ကြောင်း နောင်သိလာလိမ့်မယ်ဆိုတာကို ငါရဲရဲကြီး ပြောပုံပါတယ်'

ထိုအချိန်က ထိုစကားများသည် ကျွန်ုပ်၏အသည်းကို ခိုက်၍သွားအောင် ဒေါသထွက်စေခဲ့သော်လည်း နောက်နှစ်ပေါင်းအတန်ကြာသည့်အခါ၌ မူ မကြာခဏပင် ပြန်လည်တွေးတောမိပေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်၏ဖခင်က ဆက်လက်၍ . . .

'ဖေဖေ အလိုဆန္ဒတွေဆိုတာကိုတော့ ထားလိုက်ပါဦးလေ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုရှိတာက ဟန်နုရိမာရေးဟာ သူ့သမီးကို ကယ်ခဲ့တဲ့အတွက် ငါ့သားကို အင်မတန် ကျေးဇူးတင် သဘောကျပြီးနေတာ အမှန်ပေမယ့်လည်း သူ့ဟာ ငါတို့ အင်္ဂလိပ်တွေကို ခါးခါးသီးသီးမှန်းတီးတာကိုတော့ မင်းသတိရမှာပေါ့။ သူ့သမီးကို အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတစ်ယောက်နဲ့ ပေးစားမယ့်အစား ကပြားတစ်ယောက်နဲ့ပဲ ပေးစားချင်လိမ့်မယ်လို့ ဖေဖေတော့ဖြင့် ယုံကြည်တယ်။ ပြီးတော့ပဲ ဖေဖေဟာ မင်းဖို့ ငွေကြေးများများလဲ ထားခဲ့နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး အလန်၊ ဒီတော့ မင်းလို ဆင်းရဲတဲ့လူတစ်ယောက်ဟာ ငွေကြေးမတတ်နိုင်ရင်တော့ နောက်ကျပြီး နေရစ်ခဲ့မှာပဲ'

'ကျွန်တော် ငွေရှာမှာပေါ့ ဖေဖေရဲ့၊ ဥပမာ ဆင်စွယ်တွေ ဘာတွေ ရအောင် ရှာမှာပေါ့၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်လည်း သေနတ်ပစ်တော်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုတာ ဖေဖေအသိသားပဲ'

'အလန် မင်းဟာ ငွေကြေးများများစားစား ရှာနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘဲ ကွယ်၊ မင်းသွေးထဲမှာ ဒါမျိုးတွေ မပါပါဘူး။ ရှာလို့ဖွေလို့ရဦးတော့ လက်ထဲမှာ ကြာရှည်ထားမယ့် လူလည်းမဟုတ်ပါဘူး။ ငါတို့ အမျိုးအကြောင်းကို ငါသိတယ်။ ကုန်သည်တက်ကဆိုလို့ တစ်ယောက်မျှ ထွန်းထွန်းပေါက်ပေါက် မရှိဘူး။ ကဲ အဲဒီတော့ မင်းတစ်ယောက်ပဲ အမျိုးထဲက ထူးချွန်ပြီး ထွက်လာတယ်ထားဦး။ ပစ္စည်းဥစ္စာဆိုတာက မှီများပွင့်သလို နေချင်းညချင်း ကြွယ်လာနိုင်တာလဲ မဟုတ်ဘူးကွယ်'

'ဒီလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူးပေါ့ ဖေဖေရယ်၊ နို့ပေမဲ့ လူဆိုတာ သူ့လိုလိုနဲ့ သူ့ရှိကြသေးတာပေါ့'

'ဒါကတော့ ဟုတ်ချင်ဟုတ်မှာပေါ့လေ။ နို့ပေမဲ့ အခုလက်ငင်းတော့ ကုသိုလ်ကံကောင်းနေတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ ဖြစ်စေ၊ ဒါမှမဟုတ်လဲ သူ့အိမ်က ငွေနဲ့ဖြစ်စေ မင်းတိုက်ရလိမ့်မယ်ကွယ်'

နေရာမှထထိုင်လျက် . . . 'ဘာကို ဆိုလိုတာတဲ့ ဖေဖေ'

'ဒီ ကိုလိုနီနယ်ထဲမှာ အကြွယ်ဝဆုံး လူတစ်ယောက်ပေါ့ ပြောနေကြတဲ့ မာရေးရဲ့ တူ၊ 'ဟာနန်ဒိုပါရီယာ' ကိုပေါ့၊ အလန်ရဲ့ သူက မေရီကို လက်ထပ် ချင်နေတယ် မဟုတ်လား'

'ဒီနေ့မနက်ပဲ အကြောင်းကိစ္စတစ်ခုနဲ့စပ်ပြီး မာရေးက ဖေဖေကိုပြောလို့ သိတာကွယ်၊ ငယ်ငယ်ကလေးက ကွဲသွားကြပြီး ခုလိုပြန်တွေ့ကြရတော့ အရီရဲ့အလှကို မြင်မြင်ချင်း သူ့မျက်စိကျသွားတာပေါ့ကွယ်'

မျှော်လင့်ချက်ကင်းသော အခြေအနေကို တွေးမိသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် နောက်မှာကို ခေါင်းအုံးထဲတွင် နှစ်မြှုပ်ရင်း နှုတ်ခမ်းများကို တင်းကြပ်စွာ ကိုက် နေမိလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကုသိုလ်ကံကောင်းလှသော ဤသူဌေးတစ်ယောက် နှင့် အဘယ်သို့ ယှဉ်ပြိုင်နိုင်ပါ အံ့နည်း။ ထိုအခိုက်တွင် စိတ်ပျက်ဝမ်းနည်းခြင်း စည်းဟူသော မှောင်ထုထဲက မျှော်လင့်ချက်ကလေးတစ်ခုသည် ကြွယ်ပွင့် ထလေးတစ်ပွင့်ပမာ လက်ခနဲ ပေါ်ထွက်လာခဲ့၏။ မေရီသည် လွန်စွာစိတ်ဓာတ် နိုင်မာ၍ သစ္စာရှိသူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါလော။ သူသည် အချစ်ကို ငွေနှင့် ဖောင်းစားမည့် သူတစ်ယောက် မဟုတ်ပေ။

'ဖေဖေ ကျွန်တော်ဟာ မေရီကို ဘယ်တော့မှ လက်ထပ်ရမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဟုတ်ချင်ဟုတ်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဟာနန်ဒိုပါရီယာလဲ ဘယ်တော့မှ လက်ထပ်ရလိမ့်မယ် မထင်ဘူး'

'ဘာကြောင့်လဲ လူကလေးရဲ့'

'ဘာကြောင့်လဲဆို မေရီဟာ ကျွန်တော့်ကိုသာ ချစ်လေတော့ အသက်ကို အသေခံရင်သာခံမယ်၊ သူ့စိတ်ကိုတော့ ပြောင်းလဲမယ့် ဟာ ထလေး မဟုတ်ဘူး'

'ဒီလိုဆိုရင် သူဟာ ဓမ္မတာကို လွန်ဆန်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်နေတာပေါ့၊ အေးလေ စောင့်လည်းကြည့်ဦးပေါ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းတို့နှစ်ယောက် ထုံးအတွက် ကောင်းတာသာဖြစ်ပါစေဆိုတာ ဖေဖေကတော့ ဆုတောင်းတာပါပဲ၊ မေရီက ဘိုးဝါးလား၊ ပြင်သစ်လူမျိုးလားဆိုတာတော့ မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ အင်မတန် ချစ်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ဖေဖေကလည်း သဘောကျပါတယ်။ ကိုင်း ဒါနဲ့ အလန်၊ တို့စကားပြောကြတာတွေလဲ အတော်များသွားပြီ၊ ဒီတော့ မင်းအိပ်ဖို့ ကောင်းပြီ၊ စိတ်မချမ်းသာစရာတွေကို တွေးမနေနဲ့တော့၊ ဒီလိုမဟုတ်ရင် မင်းရောဂါ ပိုပြီးတိုးလာဦးမယ်'

အထက်ပါစကားများကို အတန်ကြာအောင် တွေးနေမိသောသော်

လည်း နောက်ဆုံး၌ အင်အားချို့ယွင်းလျက်ရှိသော ကျွန်ုပ်မှာ တဖြည်းဖြည်း အိပ်ပျော်သွားပြီးလျှင် အိပ်မက်ဆိုးများကို မြင်မက်လျက်ရှိလေတော့၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက်ခင်း၌ ကျွန်ုပ်အား ခွင့်ပြုချက်အရ အိမ်အပြင်သို့ သယ်ဆောင်သွားကြပြီးလျှင် ခုံရည်တစ်ခုပေါ်၌ ချထားကြလေရာ ကျွန်ုပ်မှာ နေရောင်နှင့်သန့်ရှင်းသော လေအေး၏အရသာကို ကျေဖွပ်နှစ်သိမ့်စွာ ခံစားပြီးလျှင် အနားပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုမိလေ၏။ အိမ်ရှေ့တည့်တည့်တွင် လှည်းများကို လခြမ်းသဏ္ဍာန် စိတန်းချထားပြီးနောက် ဆောက်၌ မြေကြီးများကို ခပ်မောက်မောက်ဖို့ထား၏။ ကွီဗီများ၊ သို့မဟုတ် အခြားကဖါးများ ထပ်မံလာရောက်တိုက်ခိုက်ကာ အသင့်ခုခံကာကွယ်နိုင်ကြရန် အဆိုပါလှည်းများထဲ၌ သိုးဝါးလူမျိုးအစောင့်များနှင့် လက်နက်ကိုင် တိုင်းရင်းသားများကို ညအချိန်တွင် စောင့်ကြပ်အိပ်စေ၏။

နေ့အချိန်၌ ဂိတ်ပေါက်အဖြစ် အသုံးပြုရန် အလယ်မှ လှည်းတစ်စီးကို နံဘေးသို့ဖယ်ထားသဖြင့် ထိုအပေါက်၏ အပြင်ဘက်တွင် မာရေး၏ ကျန်ရှိသေးသော နွားများနှင့် မြင်းများကိုသာမက လူရိုင်းများ၏ ရန်ကို ကြောက်ရွံ့လာရောက်စုပေါင်း၍ ထားကြသော သူ့မိတ်ဆွေများ၏ နွားများကိုပါထားရန် လခြမ်းသဏ္ဍာန်ပင် ဆောက်လုပ်ထားသော နံရံအမြင့်ကြီးကိုလည်း တွေ့ရှိရသေး၏။ ဓေတ္တယာယီ ဆောက်လုပ်ထားသော ဤနွားခြံအလယ်တွင် တိုက်ပွဲ၌ သေဆုံးသောသူများ၏ အလောင်းများကို မြှုပ်နှံထားသည့် ရှည်မြောမြောမြေပုံခပ်မိုးတစ်ခုရှိ၏။ အိမ်မှခုခံကာကွယ်ရင်း ကျဆုံးကြရရှာသော အစေခံနှစ်ယောက်၏ အလောင်းများကိုမူ မေရီပြုစုစိုက်ပျိုးထားသော ဥယျာဉ်ကလေး၏ အလယ်တွင် မြှုပ်နှံထား၏။ ဦးခေါင်းမပါသော လီဘာလန်၏ အလောင်းကိုကား ဟီရာမာရေး၏ ဇနီးသည် အပါအဝင် ဆွေမျိုးတစ်ယောက်နှစ်ယောက်နှင့် ယခင်က အိမ်ပိုင်ရှင်အချို့အား မြှုပ်နှံထားခဲ့သည့် အိမ်၏ လက်ျာဘက်နံဘေးရှိ ဝင်းခတ်ထားသော နေရာကလေးတွင် မြှုပ်နှံခဲ့လေသည်။

ထိုအရာများကို ကျွန်ုပ် ကြည့်ရှုငေးမောနေစဉ် မေရီသည် ဝရံတာ၏ တစ်ဖက်စွန်းမှ ပေါ်ထွက်လာလေရာ၊ သူ၏ နောက်မှ ဟာနန်ဒိုပါရီယာလည်း ထပ်မံပေါ်လာသည်။ ကျွန်ုပ်ကိုမြင်သောအခါ မေရီသည် လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်ကာ ခုန်ရှည်အနီးသို့ ပြေးလာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အား ဖက်ရမ်းတော့မည် ထံသို့ပြုသေး၏။ နောက်မှ သတိရသည်ဟန်ဖြင့်၊ ကျွန်ုပ်၏ နံဘေးတွင် ရုတ်တရက် ရုပ်တန် လိုက်ပြီးလျှင် မျက်နှာထားပြောင်းသွားကာ စိတ်မချမ်းမြေ့သော အသံဖြင့် . . .

‘အို ဟီရာမာရန်’ ဟု ခေါ်ငင် နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။ မေရီကား ကျွန်ုပ်အား ‘ဟီရာ’ ဟူ၍ ယခင်က တစ်သက်လုံး မခေါ်ခဲ့ဖူးချေ။

‘မင်းအပြင်ကို ထွက်ပြီးလာတာတွေ့ရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာကွယ်၊ ဒါနဲ့ မင်းဘယ်နှယ့် နေသေးသလဲ’

နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ထားမိရင်းမှ . . . ‘တော်တော် သက်သာလာပါပြီ၊ ကျွန်ုပ်ကို ဒီလိုလာကြည့်တာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မေရီ’

မေရီမှာ မျက်ရည်များ ဝဲလာပြီးနောက် သူ၏ ရင်အုံမှာလည်း ရှိုက်ငင်နေဘိသကဲ့သို့ နိမ့်ချိုမြင့်ချို ဖြစ်နေသည်ကို မြင်ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ မိမိ၏ စကားများအတွက် ပြောပြီးမှ နောင်တရနေမိ၏။ သို့သော် မေရီ၏အစား ပြန်၍ အဖြေပေးသူများမှာ ပါရီယာ ဖြစ်လေသည်။ ပါရီယာသည် အထက်သံပါလှသော အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် . . .

‘ဒီမှာ သူငယ်ရဲ့၊ ကျွန်ုပ်နှစ်ယောက် ခုအတောအတွင်းမှာ အားပေးအတွက် ဂရုစိုက်စရာ အလုပ်တွေက များလှန်းနေလေတော့ မင်းရဲ့ခြေထောက်က အနာကို လာကြည့်ဖို့ အချိန်မရခဲ့ဘူး ထင်ပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းရဲ့ ဖခင်ကြီး ဆီက မင်းကောင်းကောင်း ကျန်းမာလာပြီး မကြာခင် မင်းနဲ့သက်တူရွယ်တူတွေ လို ပြေးလွှားကစားနိုင်တော့မယ်ဆိုတာကို သိရလို့ ကျုပ်ကဖြင့် ဝမ်းသာနေပါတယ်ကွယ်’

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်မှာ ဒေါသဖြင့် တုန်လှုပ်ကာ စကားမပြောနိုင်တော့သဖြင့် မေရီက ကျွန်ုပ်ကိုယ်စား ဝင်၍ပြောဆိုလေသည်။

‘ဟုတ်တယ် ဟာနန်၊ ဟီရာမာရန်ကွာတာမိန်းဟာ ကွီဗီစစ်တပ်ကြီးတစ်တပ်လုံးကို လူ(၈)ယောက်ထဲနဲ့ ခံတိုက်ခဲ့တဲ့ သွေးထွက်သံယို ကစားနည်းမျိုးကို မကြာခင်ပဲကစားနိုင်တော့မှာမို့ ဘုရားသခင်ကို ကျေးဇူးတင်ရမယ်’

ထို့နောက် များသောအားဖြင့် ကျွန်ုပ်လက်ချက်ဖြင့် ကျဆုံးကြသော ကဖါးများ၏ သင်းချိုင်းမြေပုံများကို လှမ်းကြည့်ရင်း . . .

‘နောက်ပြီးတော့ သူ့ရိုင်ဖယ်ရှေ့မှာ ရပ်တဲ့လူဆိုရင်လဲ ဘုရားသခင်က ကယ်တင်သွားတတ်သေးတယ်’

ပါရီယာက နူးညံ့သိမ့်မွေ့လှသော အသံဖြင့် . . . ‘အို စိတ်မဆိုးပါနဲ့ မေရီရယ်၊ မင်းသူငယ်ချင်းကလေးကို ငါကပြောင်ချင် လျှောင်ချင်တဲ့စိတ်မျိုး ခရိုပါဘူးကွယ်၊ ကံအားလျော်စွာ မင်းကိုကာကွယ်ဖို့ အခွင့်အရေးရတဲ့အတိုင်း ရဲရဲပုံပုံနဲ့ တိုက်ခိုက်ကာကွယ်ခဲ့တယ်ဆိုတာကိုလဲ ဘာမှယုံမှားစရာ ခရိုလီးဟာ ဒါပေမဲ့ မင်းသိတဲ့အတိုင်း သေနတ်ကို ပြောငြံပြောငြံကိုင်နိုင်တာ သူတစ်ယောက်

ထဲ ရှိတာမဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ သူ့ကျန်းမာလာတဲ့အခါ ဒီအကြောင်းကို မိတ်ဆွေဖြစ်သောအဖိုးနဲ့ ပြခွင့်ရမယ်ဆိုရင်စတော့ အင်မတန်ကောင်းမှာပဲ

ထိုအချိန်တိုင်အောင် ကျွန်ုပ်သည် စကားတစ်ခွန်းမျှ ပြန်မပြောပဲ ခံညားသစ်လွင်သော အဝတ်အစား၊ ကျန်းမာပြည့်ဝသောမျက်နှာ၊ ကျယ်ဝန်းသောပန်း၊ မြင့်မားသော အရပ်အမောင်းနှင့် ကျွန်ုပ်အပေါ်တွင် မိုးလျက်ရပ်နေသည့် ပါရီယာကိုသာ မော့၍ကြည့်ပြီးလျှင် စိတ်တွင်းမှ ကျွန်ုပ်နှင့် နှိုင်းယှဉ်ကြည့်၍နေမိလေ၏။ ဖျားနာ၍ သွေးအားလည်း နည်းနေသောကြောင့် ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာမှာ ကြွက်ဖြူကလေးကဲ့သို့ ဖြစ်နေလျက် လက်မောင်းများမှာလည်း ဒုတ်ချောင်းများပမာ ရှိနေကြ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မည်သည့်နည်းအားဖြင့် ထိုသူအား ယှဉ်ပြိုင်နိုင်ပါမည်နည်း။

သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်၏ ပြင်ပသဏ္ဍာန်မှာ မည်သို့ပင်ဖြစ်လင့်ကစား ကျွန်ုပ်၏ အတွင်းသဏ္ဍာန်၌မူ စိတ်ဓာတ်၊ ရဲရမ်းသတ္တိ၊ အတိအကျဆုံးဖြတ်နိုင်မှုနှင့် အရည်အချင်းတို့သည် ပါရီယာထက်သာလျှင် သာလိမ့်ဦးမည်ဟု ယုံကြည်မိ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ဆင်းရဲသည်မှန်သော်လည်း အဆိုပါ အချက်အလက်များ၏ အကူအညီဖြင့် သူ့ကိုကျော်လွန်ကာ မေရီ၏အချစ်ပန်းကို ဆွတ်လှမ်းဆင်မြန်းနိုင်ပေလိမ့်မည်။

မေရီနှင့် ကျွန်ုပ်မှာ အတွင်းစိတ်ချင်း ဆက်သွယ်ထားဘိသကဲ့သို့ မကြာခဏပင် ကျွန်ုပ်နှုတ်မှ ဖွင့်ဟပြောခြင်းမပြုမီ ကျွန်ုပ်၏စိတ်သဘောကို သူသည် ထုတ်ဖော်ပြောဆိုနိုင်လေ့ရှိ၏။ ယခုလည်း ထိုနည်းတူပင် ကျွန်ုပ်၏ အတွင်းစိတ်ကို သိရှိသည့်လက္ခဏာဖြင့် အမူအရာပြောင်းလဲကာ ကျွန်ုပ်အား ကြည့်ရှုရာမှ နှုတ်ဖြင့် လေသံနှင့် တစ်စုံတစ်ရာကို ရေရွတ်ပြောဆိုလေရာ 'ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ် မကြောက်နဲ့' ဟူသော သူ၏စကားလုံးများကို ဖမ်းမိသော သူမှာ ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်းသာ ရှိသည်ဟု ထင်မှတ်မိ၏။

ဟာနန်ဒိုသည် သူ၏ဆေးတံကို မီးခတ်ဘူးနှင့်ညှိကာ မီးခိုးများကို ဖွာထုတ်ရာမှ စကားထပ်မံ ပြောဆိုပြန်လေသည်။

'ဒါနဲ့ စကားမစပ် ဟီရာအလန် မင်းမြင်းမက တယ်ကောင်းတဲ့ မြင်းပေါက်လား၊ သာသနာပြုစခန်းနဲ့ ဖောင်တိန်ကို ဒီအချိန်လောက်နဲ့ ရောက်လာတာ အံ့ဩစရာပဲကွယ်၊ ပြီးတော့ ဟိုမြင်းကျားကလဲ ဒီလိုပဲထင်တယ်၊ ခြေကလေး လက်ကလေး ဆန့်ရအောင်ဆိုပြီး မနေ့က ကျုပ်နဲ့နဲကလေး ဒုန်စီးကြည့်ပြီးတာ မြင်းမကို အတော်သဘောကျပြီးနေတယ်၊ အစက ကျုပ်အလေးချိန်ကိုတောင် ခံနိုင်မယ်မထင်မိဘူး၊ ဒီမြင်းမကို ကျုပ်ဝယ်မယ်လေ'

'ဒီမြင်းမဟာ ရောင်းဖို့မဟုတ်ဘူး ဟီရာပါရီယာ၊ ပြီးတော့ သူ့ကို ခြေလက်ဆန့်ရအောင်လဲ ကျုပ်ဘယ်သူမှ ခွင့်မပေးခဲ့ပါဘူး'

'အို မင်းဖခင်က ခွင့်ပြုတာပါ၊ ဟော်တင်တော့ တစ်ယောက်ရဲ့ အရပ်ဆိုးဆိုး မြင်းကိုလား ဘာလားတော့မသိဘူး၊ မြင်းမဟာ ရောင်းဖို့မဟုတ်ဘူးဆိုတာက ဘာကြောင့်လဲ၊ ဒီလောကကြီးမှာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တန်ရာတန်ဖိုးနဲ့ ရောင်းဖို့ချည်း မဟုတ်လား၊ အများကြီး ချမ်းသာနေတဲ့ လူတစ်ယောက် အတွက် ငွေဟာ ဘယ်လုပ်ဖို့လဲကွယ်၊ ကျုပ်မင်းကို ဈေးကောင်းကောင်းပေးမှာပေါ့၊ ဒီမြင်းမအတွက် ကျုပ်မင်းကို အင်္ဂလိပ်ပေါင် (၁၀၀)ပေးမယ်လေ၊ မင်းကတော့ ကျုပ်ကို အရူးလိုထင်မှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် တောင်ပိုင်းက မြင်းပြိုင်ပွဲကြီးတွေမှာ သွင်းလိုက်ရင် ဒီငွေလောက် မပြောနဲ့၊ ဒီထက်မကတောင် ချက်ချင်း ပြန်ရနိုင်တယ်၊ ကိုင်း ဘယ်နဲ့လဲ'

'ရောင်းဖို့မဟုတ်ဖူးလို့ ပြောနေသားပဲ၊ ဟီရာပါရီယာရဲ့'

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲတွင် အကြံတစ်ခုရလာ၏။ သို့နှင့် ဆက်လက်၍ . . . 'ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား သဘောတူမယ်ဆိုရင်တော့၊ ကျုပ်အတော်ကလေး ကျန်းမာလာတဲ့အခါမှာ၊ သူ့အတွက် ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် သေနတ်ပစ်ပြိုင်ပွဲတစ်ခုလုပ်မယ်၊ ခင်ဗျားက ခင်ဗျားရဲ့ ပေါင်(၁၀၀)နဲ့လောင်း၊ ကျုပ်က မြင်းမနဲ့ လောင်းမယ်၊ ဘယ့်နယ်လဲ'

(ရယ်မောလိုက်ရင်း) 'ဒီမှာ စိတ်ဆွေတို့ရေ' ဟု ဟာနန်ဒိုက အိမ်ဆီသို့ နံနက်ခင်း ကော်ဖီသောက်ရန် သွားနေကြသော ဘိုးဝါးအချို့အား လှမ်းခေါ်လိုက်လေသည်။

'ဟောဒီ အင်္ဂလိပ်ကလေးက သူ့မြင်းမနဲ့ အင်္ဂလိပ်ငွေပေါင်(၁၀၀)နဲ့ အလောင်းအစား လုပ်ပြီးတော့ ပြိုင်ပွဲတိုင်းမှာ ဆုရလာခဲ့တဲ့ ဟာနန်ဒိုပါရီယာနဲ့ သေနတ်ပစ် ပြိုင်ချင်လို့တဲ့ဗျာ၊ မဖြစ်ဖူးမိတ်ဆွေအလန်၊ မင်းမြင်းကို မင့်ဆီက ကျုပ်ခားပြတိုက်မယူချင်ဘူး'

အကြောင်းအားလျော်စွာပင် ထိုဘိုးဝါးများထံ၌ ဟီရာမာရေးကဲ့သို့ပင် 'ဟျူးဂျီနော့ အမျိုးအနွယ်မှ ဆင်းသက်လာ၍ စိတ်သဘောထား အတော်ပင် ပြည့်ဝသည့် 'ဟီရာပီတာရီတိမ်' ဆိုသူတစ်ဦးပါရှိ၏။ ထိုသူမှာ ယခင်က နယ်ခြားစစ်တပ်မှ ဝိုင်းရံတစ်ယောက်အဖြစ် အစိုးရခန့်ထားခြင်းကို ခံခဲ့ရသော်လည်း လက်ထောက်ဘုရင်ခံနှင့် စကားများကာ ရာထူးမှ နှုတ်ထွက်ခဲ့ပြီးနောက် ယခုအခါ ဘိုးဝါးလှည်းအုပ်စု၌ တာဝန်ခံတစ်ယောက်ဖြစ်နေစဉ် နေ့စဉ်အား ကျွန်ုပ်သည် ယခုမှပင် ပထမဆုံးအကြိမ် တွေ့ရှိရခြင်းဖြစ်ရာ အထက်ဆုံး

၆၀ + ဒုတိယအပိုင်း

တွေ့ရှိရသော အချိန်ကိုကား ဇာတ်လမ်းအရ နောင်အခါမှပင် ကျွန်ုပ် ပေါ်ပြပါအံ့။

ဟာနန်ဒီသည် ပြောင်လောင်းရယ်မောရင်း လေလုံးထွားလျက်ရှိစဉ် ဝိတာရိဖိက လှမ်းကြည့်လိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်နှင့်မျက်နှာမင်္ဂလိမာန်ကြုံလေ၏။

‘အလိုဘုရားရေ၊ ကိစ္စအုပ်ကြီး တစ်အုပ်လုံးကို လက်တစ်ဆုတ်စာ လောက်ရှိတဲ့ ဟောတင်တော့တွေ၊ တိုင်းရင်းသား အဆစ်တွေနဲ့အတူ ခံလိုက်ပြီး ဒီအိမ်ကြီးကို (၅)နာရီလုံးလုံး ကာကွယ်ထားတဲ့လူဟာ ဒီသူငယ်ကလေးလား’

ထိုအခါ တစ်စုံတစ်ယောက်က ထိုအတိုင်း ဟုတ်မှန်ကြောင်း၊ အကူအညီ ရောက်လာသည့်အချိန်၌ ကျွန်ုပ်သည် မာရီမာရေးနှင့် မိမိကိုယ်တိုင် သေနတ်နှင့် ပစ်သတ်တော့မည့်ဆဲဆဲ ရှိနေကြောင်းနှင့် ဝင်ရောက်ပြောဆိုလိုက်သဖြင့် ရိတ်ဖိက ...

‘ဒါဖြင့်၊ ဟိရာအလန်ကွာတာမိန်း၊ မင်းလက်ကို ကျုပ်ပေးစမ်း’ ဟု ပြောဆိုကာ ကျွန်ုပ်၏အားနည်းသော လက်ချောင်းများကို သူ၏လက်ဝါးကြီးထဲတွင် ဆုတ်ကိုင်ထားပြီးမျှ ဆက်လက်၍ ...

ကျုပ်သားသာဖြစ်ရင် ကျုပ်ဂုဏ်ယူသလို မင်းဖခင်ကြီးကလဲ မင့်အတွက် ဂုဏ်ယူပေးမှာပဲကွယ်၊ ဘုရား ... ဘုရား ဒီအရွယ်ကထဲက ဒီလောက်တော်နေရင် မင်းဘယ်အရွယ်ကျမှများ အရှိန်ရပ်ပါမလဲမသိဘူး၊ ဒီမှာ မိတ်ဆွေတို့ ကျွန်ုပ်တို့ကို မနေ့ကရောက်ကတည်းက ကမ္ဘာပေါ်ကနေ (မေရီအားမေးထိုးပြရင်း) ဟောဒီ သူငယ်မကလေးဆီက အကြောင်းစုံကို ကိုယ်တိုင်ကြားပြီးပြီ မြေပြင်မှာ ဆရာ အိမ်ထဲမှာရော ရန်သူကွတ်နေရာမှန်သမျှလည်း အကုန်ကြည့်ပြီးပြီ နောက်ဆုံး (၃)ယောက်ထဲက သူလိုနဲ့ ထိုးသတ်လိုက်တဲ့ လူတစ်ယောက်က လှဲရင် ကျွန်ုပ်တို့အထဲက များသောအားဖြင့် ဒီအင်္ဂလိပ်လူငယ်ကလေးရှဲ့ လက်ချက်နဲ့ ကျွန်ုပ်တို့အထဲက သို့တော့ သွေးကွက်တွေကြည့်ပြီး ထင်ထင်ရှားရှား သိနိုင်တာပဲ၊ ဒီလောက် အင်အားကြီးတဲ့ တစ်ဖက်ရန်သူတွေကို ဒီထက်ကောင်းတဲ့ အစီအစဉ်နဲ့ ခုခံကာကွယ်မှုမျိုးတော့ ကျုပ်တစ်သက်မှာ တစ်ခါမျှ မတွေ့ခဲ့ဖူးသေးဘူး နောက်ပြီး အကောင်းဆုံးအချက်တစ်ခုကတော့ သူဒီသတင်းကို ရရခြင်း သာသာနာပြုစခန်းကနေပြီး ဒီတိုအံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် မြင်းစီးလာခဲ့တဲ့အချက်ပဲ၊ အင်း သူဖခင်ကတော့ သူ့အတွက်တကယ်ကို ဂုဏ်ယူလောက်ပါပေတယ်’

‘မန်ပါတယ် မစ္စတာဝိတာ၊ ကျုပ်လည်း ဒီလိုပဲ ဂုဏ်ယူမိပါတယ်၊ နို့ပေမယ့် ဒီသူငယ်လေးဟာ လူကြားကလေးဖြစ်လာမှာစိုးလို့ ရှေ့ဆက်ပြီး

ခရီးကျူးဖို့ကိုတော့ ခင်ဗျားကို ကျုပ်တောင်းပန်ပါတယ်’ ဟု ထိုအချိန်မှ ကျွန်ုပ်တို့ လူစုရှိရာသို့ ရောက်ရှိလာသော ကျွန်ုပ်၏ဖခင်က ဝင်ရောက်ပြောဆိုလိုက်၏။

‘ဒီသူငယ်လို အစားမျိုးက လူကြားမဖြစ်တတ်ပါဘူးဗျာ’

ဟာနန်ဒီရှိရာသို့ မျက်လုံးကို စွေ၍ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ရိတ်ဖိက ဆက်လက်၍ ‘လူကြားဆိုတာကတော့ စကားကြွယ်တဲ့ လူတွေမှသာ ဖြစ်တာပါ ကြက်ဆင်ဆိုတဲ့ အကောင်မျိုးတွေဟာ သူတို့အမြီးတွေကို ဖြန့်ဖြန့်နေတတ်ကြတယ် မဟုတ်လားဗျာ၊ ဒီသူငယ်ကတော့ ပြင်သစ်တွေကို ကြက်ဥလို ချေဖွပြီးမှ ဥဒါန်းတွင် ကျန်ရစ်အောင် အသေခံတိုက်သွားခဲ့တဲ့ ခင်ဗျားတို့ ရေကြောင်းစစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဘယ်သူဗျာ၊ ‘နယ်လ်ဆင်’ ဟုတ်လား အဲသူလို လူတစ်ယောက်ဖြစ်မယ့် လူဗျာ၊ အဲဟိုလူဟာလဲ ဒီလိုပင်ပယ်ပယ်ပယ် ရှိသေးတယ်လို့ ပြောကြတယ်’

ဗိုလ်မှူးရိတ်ဖိ၏ ချီးကျူးစကားများကား ကျွန်ုပ်၏ နားထဲသို့ ပျားသကာလက် လောင်းလိုက်သည့်အလား နားဝင်ချိုလှပေ၏။ အဆိုပါစကားများကို ကြားကြရသောအခါ ရဲစွမ်းသတ္တိရှိ၍ မြောင့်မတ်သော သူများဖြစ်ကြသည့် ဆိုးဝါးများကလည်း ‘ဒီစကားမှန်တယ်ဗျို့’ ဟု အော်ဟစ် ထောက်ခံကြလေသည်။

ဟာနန်ဒီတစ်ယောက်သာလျှင် တစ်ဖက်သို့ လှည့်ကာ မီးငြိမ်းသွားသော သူဆေးတန်ကို ထပ်မံမီးညှိရင်း အလုပ်ရှုပ်ဟန်ဆောင်လျက်ရှိ၏။ ရိတ်ဖိက ဆက်လက်၍ ...

‘ဒါနဲ့ မင်ဟိရာပါရီယာ ကျုပ်တို့ကို လာနားထောင်ဖို့ခေါ်တာ ဘာကြောင်းပါလိမ့်၊ ဒီက ဟိရာအလန်ကွာတာမိန်းက မင်းနဲ့ သေနတ်ချင်း ပြိုင်ပစ်ဖို့ သဘောတူတယ် ဟုတ်ရဲ့လား၊ အဲလေ ဒါဘာလို့ မဖြစ်ရမှာလဲ လုံတွေနဲ့ ပြေးဝင်လာတဲ့ ကမ္ဘာပေါ်ကတောင် ထိအောင်ပစ်နိုင်သေးတာ တခြားဟာတွေထက် သူထိအောင်ပစ်နိုင်မှာပေါ့၊ မင်းက သေနတ်ပစ်ပြိုင်ပွဲတွေမှာ အောင်ပန်းအကြိမ်ကြိမ်ဆွတ်လာခဲ့တဲ့လူမို့ သူ့မြင်းမချောချောကို အတင်းအဓမ္မ ဓားပြတိုက် မယူချင်ပါဘူးလို့ ပြောတယ်နော်၊ နို့ပေမယ့် မင်းဟာ အေးအေးချမ်းချမ်းနဲ့ အရပ်မှာ နေလာခဲ့လေတော့ ကိုယ့်ကိုလုံနဲ့ ထိုးမလို့ ပြေးဝင်လာတဲ့ ကမ္ဘာပေါ်ကတောင် သေနတ်နဲ့ မှန်အောင်မင်းသစ်ဖူးရဲ့လား၊ ပစ်ဖူးတယ်ဆိုရင်လည်း ကျုပ်တော့ဖြင့် တစ်ခါမျှ မကြားဖူးပါဘူး’

ထိုအခါ ဟာနန်ဒီက ပြိုင်ပွဲအတွက် လှံများဖြင့် ပြေးလာသော အခါ

မျှားအား သူနှင့် ယှဉ်ပြိုင်၍ ပစ်ခတ်ရန် ကျွန်ုပ်က ကြံရွယ်ထားခြင်း ရှိမရှိကို မသိရှိရသော်လည်း သူကမူ အခြားတစ်ခုခုကို ပစ်ခတ်ရန် ကြံရွယ်ထားကြောင်းနှင့် ပြောကြားလေသည်။ ထိုအခါ ရီတီဖိက ဝင်၍...

'ဒီလိုဆိုရင် မင်ဟီရာအလန် မင်းက ဘာကိုရည်ရွယ်ထားသလဲ' (ကျွန်ုပ်) 'ဟော ဟီရှေ့က တောင်ကြားကြီးထဲကနေပြီးတော့ နေဓဝင်ခင် တစ်နာရီလောက်မှာ ပျံပျံလာတတ်တဲ့ တော့ငန်းတွေကို အချက်အနည်းဆုံးနဲ့ ၆ ကောင် ကျအောင်ပစ်ချနိုင်တဲ့ လူဟာ ပြိုင်ပွဲမှာ အနိုင်ရဖို့ပဲ'

(ဟာနန်ဒို) 'ဒီလောက်ဟာတော့ ကျုပ်တို့ သေနတ်တွေမှာ ကျည်ဆံ အသေးကလေးတွေ ထည့်သုံးရင် မခဲယဉ်းပါဘူး'

'အဲဒီတော့ငန်းတွေ လာတာဟာ ကိုက်(၇၀)ကနေပြီး ကိုက်(၁၀၀) လောက် အမြင့်က လာတတ်ကြလေတော့၊ ကျည်ဆံအသေးကလေးတွေနဲ့ဆိုရင် ၄က်တစ်ကောင်ထိဖို့ အတော်ခဲယဉ်းမယ် မင်ဟီရာ၊ ဒီတော့ ကျုပ်တို့ ရိုင်ဖယ်နဲ့ပဲ ပစ်ကြမယ်'

ထိုအခါ နားထောင်နေသော ဘိုးဝါးတစ်ယောက်က ...

'ဘုရားရေ ဒီလိုဆိုရင် အမြင့်ကြီးကငန်းတစ်ကောင်ကို ထိဖို့ရာ မင်းတို့ ကျည်ဆံအများကြီး သုံးကြမှာပေါ့' ဟု ကြားဝင်၍ ပြောလိုက်လေသည်။

(ကျွန်ုပ်) ... 'ဒါကတော့ ကျုပ်စိတ်ကြိုက်ပဲလေ နောက်တစ်ခုထပ် ထည့်ဖို့ကတော့ လူတစ်ယောက်ဟာ ငန်း ၆ ကောင် ထိအောင်ပစ်မချနိုင်ဘူး ဆိုရင်တောင်မှ သေနတ်အချက်(၂၀) ပစ်ပြီးတဲ့နောက် အများဆုံး ပစ်ချနိုင်တဲ့ လူဟာ အနိုင်ရစတမ်း ဘယ့်နယ်လဲ ဟီရာပါရီယာက သဘောတူပြီတဲ့လား၊ တူပြီ ဆိုရင်တော့ သူဘယ်လောက်ပဲ ဆွဲတွေရခဲ့ပေမယ့် ကျုပ် သူနဲ့ပြိုင်ပြီး သေနတ်ပစ်ဖို့ စွန်းစားလိုက်တော့မယ်'

ဟီရာပါရီယာကား စိတ်ဝေဝေဝါ ဖြစ်နေဟန်ရှိလေရာ နောက်ဆုံး၌ ဘိုးဝါးများက သူ့အားရယ်မောစပြုကြသောအခါမှ ဒေါသထွက်လာဟန်ဖြင့် ပျံ့လွှားငှက်များကိုဖြစ်စေ၊ ပလ္လုကောင်များကိုဖြစ်စေ၊ အခြားမည်သည့် အရာကိုမဆို ကျွန်ုပ်သဘောတူညီက သူသည် ပစ်ခတ်ရန် အသင့်ရှိကြောင်းနှင့် ပြောဆိုလေတော့၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်က ...

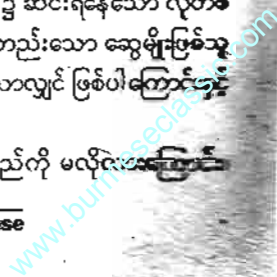
'ဒီလိုဆို ငန်းတွေကိုပဲ ပစ်ကြတာပေါ့ဗျာ' ဟု ပြန်ပြောလိုက်ရ၏။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်မှတစ်ပါး ကျန်လူများထဲတွင် စာချုပ်စာတမ်းဟူ၍ ရေးသားနိုင်သောသူ တစ်စုံတစ်ယောက်မျှမရှိသည့်ပြင်၊ ကျွန်ုပ်ဖခင်ကြီးကလည်း ဆွဲကြောနှင့်ပတ်သက်သော အလောင်းအစားကိစ္စမျိုးတွင် မပါဝင်လို

သည် ဖြစ်သောကြောင့် နောက်ဆုံး၌ ပြိုင်ပွဲအတွက် စည်းကမ်းများကို နေချီတပင် ရေးဆွဲပေးရလေတော့၏။ ထိုနောက် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးစလုံးသည် လက်မှတ်ထိုးကြရလေရာ ဟီရာပါရီယာမှာ စိတ်မပါတပါ၊ ရှိနေသည်ဟု ကျွန်ုပ်ထင်မိ၏။ နေ့ရက်ကိုမူ ကျွန်ုပ်အလျင်အမြန် သက်သာလာခဲ့ပါက နောက်တစ်ပတ်အကြာတွင် ပြုလုပ်ရန် ရက်ကန့်သတ်လိုက်ပြီးနောက် အငြင်းအခန် မဖြစ်ပွားစေရန်အတွက် ထိုအခါက မာရေးဖောင်တိုနှင့် နေထိုင်လျက်ရှိသော ဟီရာရီတီဖိအား ဒိုင်လူကြီးအဖြစ်ဖြင့် ခန့်ထားလိုက်ကြ၏။ ထို့ပြင် ပြိုင်ပွဲမပြုလုပ်မီ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်အနက် မည်သူမျှ အဆိုပါနေရာသို့ သွားရောက်ခြင်းမပြုရန်နှင့် ငန်းများကို ပစ်ခတ်ခြင်း မပြုရန်ကိုလည်း စည်းကမ်းထားကြ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် မိမိတို့ကြိုက်ရာ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ဖြင့် အခြားကြိုက် နှစ်သက်ရာ မည်သည့်သတ္တဝါကိုမဆို လှေကျင့်ပစ်ခတ်ရန်မူကား လွတ်လပ်စွာ ခွင့်ပြုထားပေ၏။

အထက်ပါအစီအစဉ်များပြုလုပ်ပြီးစီးကြသည်နောက် ကျွန်ုပ်မှာ အတော်ပင် စိတ်ပင်ပန်း နှမ်းဟိုက်သွားသောကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ အခန်းရှိရာသို့ ပြန်သွားလေ၏။ သို့နှင့် အခန်းတွင်း၌ နေ့လည်စာကို အခါတိုင်းထက် မြန်ယှက်စွာ စားသောက်ပြီးသောအခါ ကျွန်ုပ်၏ဖခင်ကြီးသည် ဟီရာမာရေးနှင့် အတူ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာလေသည်။ ထိုနောက် ဟီရာမာရေးက ကျွန်ုပ်အား ထိုနေ့ နေ့လည်ခင်းတွင် သက်သက်သာသာရှိစေရန် ဓမ္မယာဇံထားသော လေးကောင်းကောင်း နွားလှည်းတစ်စီးနှင့် စခန်းသို့ပြန်သွားရန် ကျွန်ုပ်တွင် အင်အား လုံလောက်စွာရှိမရှိ ချိုသာစွာ မေးမြန်းရာ ကျွန်ုပ်ကလည်း အိမ်တွင် ကျွန်ုပ်အား မရှိစေလိုသည့်အကြောင်းကို ရိပ်မိပြီး ဖြစ်ရကား သေခါနီးပင် ဖြစ်စေကာမူ ပြန်သွားမည်သာဖြစ်သဖြင့် ဧကန်မှချပင် ပြန်နိုင်လိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြန်၍အခြေပေးလိုက်၏။

ထိုအခါ မာရေးသည် အားနာသော အမူအရာနှင့် သူ့အပေါ်တွင် ကျွေးမွေးများစွာရှိသော ကျွန်ုပ်အား အိမ်ရှင်၏ဝတ္တရားပျက်ကွက်ခြင်း မဟုတ်ပါကြောင်း၊ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်နှင့် သူ၏တူဖြစ်သူ ဟာနန်တို့မှာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး များစွာ သင့်တင့်ကြဟန်မတူသောကြောင့် ယခုအခါ၌ ဆင်းရဲနေသော လူတစ်ယောက်သည် ချမ်းသာကြွယ်ဝသည့် သူ၏တစ်ဦးတည်းသော ဆွေမျိုးဖြစ်သူနှင့် အဆင်မပြေဖြစ်သည်ကို မလိုလားခြင်းကြောင့်သာလျှင် ဖြစ်ပါကြောင်းနှင့် တောင်းပန်စကားပြောကြားလေ၏။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်ကလည်း ဤကဲ့သို့ဖြစ်မည်ကို မလိုလားအံ့ကြောင်း

သို့ရာတွင် ဟီရာပါရိယာသည် ကျွန်ုပ်အား သူနှင့် နှိုင်းယှဉ်ကာ ဆင်းရဲသော သတ္တဝါတစ်ယောက်အနေနှင့် ရွတ်ချပြောင်လောင်လိုကြောင်းနှင့် ပြန်လည်ပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခါ မာရေးက စိတ်မချမ်းသာဟန်ဖြင့် . . .

'ကျုပ်သိပါတယ်၊ သူကတော့ အင်မတန်ကံကောင်းတဲ့လူ ဖြစ်နေပေတာကိုး၊ နောက်ပြီးတော့ ငယ်လည်းငယ်၊ ချမ်းလည်းချမ်းသာ၊ ရွယ်ကလေးကလည်း ချောတဲ့ပြင် အစကတည်းက အလိုလိုကံခံလာခဲ့ရတဲ့ လူဆိုတော့ အရအရာကလည်း ကြုံဆောင်းဆောင်းဖြစ်နေတော့တာပေါ့၊ ကျုပ်အင်မတန် ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်လည်း မတတ်နိုင်လေတော့ ဖြစ်သလိုပဲ လုပ်ရတော့မှာပဲ၊ ပြီးတော့လည်း အလန် ဝန်တိုတဲ့စိတ်ဟာ တစ်ခါတစ်ရံ လူတွေကို ကြမ်းတမ်းရက်စက်ပြီးတော့ မတရားတဲ့အလုပ်ကို လုပ်စေတတ်တယ် ဆိုတာကို မင်းလည်းကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား' ဟု ပြောကာ ကျွန်ုပ်အား အဓိပ္ပာယ်ပါလှသော အမူအရာနှင့်စိုက် ကြည့်နေလေသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ မည်သို့ပြန်လည်ပြောဆိုရမည်ကို မသိသဖြင့် ဆိတ်ဆိတ်ပင် နေလိုက်၏။ မာရေးက ဆက်လက်၍ . . .

'ကျုပ်ကို အသိမပေးဘဲနဲ့ စီစဉ်လိုက်ကြတဲ့ သေနတ်ပစ်ပြိုင်ပွဲ အကြောင်းကိုလည်း ကျုပ်ကြားရတယ်၊ သူနိုင်ရင် သူကမင်းကို ထပ်ပြီးလှောင်ပြောင်မှာပဲ၊ မင်းနိုင်ရင်တော့ သူကစိတ်ဆိုး လိမ့်မယ်ထင်တယ်'

'ဒါကတော့ ကျွန်တော့်အပြစ်မဟုတ်ဘူး မင်ဟီရာ၊ သူက ကျွန်တော့် မြင်းမကို ကျွန်တော့် အခွင့်မရဘဲယူစီးပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို အတင်းအကြပ် ရောင်းခိုင်းနေတယ်၊ ပြီးတော့ သူလက်ဖြောင့်တဲ့အကြောင်းကိုလည်း လာကြားနေတာနဲ့ နောက်ဆုံး ကျွန်တော်လည်း ဒေါသထွက်လာပြီး သူ့ကို 'ခွဲလင့်' လုပ်လိုက်တာပဲ'

'ကျုပ် မင်းကို အပြစ်မတင်လိုပါဘူး အလန်၊ နို့ပေမယ့် မင်းခိုက်တော့ မိုက်တာပဲ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် သူ့မှာ ဒီဆွဲဆွဲခွဲခွဲသွားလို့ ကိစ္စမရှိပေမယ့် မင်းအစို့မှာ ဒီမြင်းမကလေးဟာ လက်စွဲတော်ကလေးဖြစ်တဲ့ပြင်၊ ကျုပ်တို့ အတွက် ကောင်းကျိုးကို ဒီလောက်သည်ပိုးဆောင်ရွက်ခဲ့တဲ့ တိရစ္ဆာန် တစ်ထောင်နဲ့ မင်းနဲ့ တွဲသွားတာကို မြင်ရရင် ကျုပ်လည်း စိတ်ချမ်းသာမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့်လေ အကြောင်းကြောင်းတွေကြောင့် ဒီကိစ္စဟာ နောက်ဆုံး ပြောင်းလဲတန်တောင်းရဲ့လို့ ကျုပ်တော့ ဖျော်လင့်တယ်'

ကျွန်ုပ်က ခေါင်းမာစွာဖြင့် . . . 'ကျွန်တော်ဖြင့် ပြောင်းလဲသွားနိုင်လိမ့် မယ်လို့ မမျှော်လင့်ဘူး'

'နို့ပေမယ့် အလန်၊ ဒီမှာ ပရက်ဒီကင် ကွာတာမိန်းရဲ့၊ ခင်ဗျားတို့ အထောင်စမ်းပါဦး၊ ဒီမြင်းမကိစ္စထက် အရေးကြီးတဲ့ တခြားကိစ္စတွေလဲ ဒီမှာ ရှိနေကြတယ်ဗျ၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားတို့ ဒီက နေထွေးလောက်ထွက်သွားနိုင်ကြမယ် ဆိုရင် ကျုပ်အင်မတန် ဝမ်းမြောက်မှာပဲ၊ ရှေ့ရေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်တို့လူတွေ နဲ့ တိုင်ပင်စရာ လျှို့ဝှက်တဲ့ကိစ္စတွေ ရှိနေလေတော့ အဲဒီလို တိုင်ပင်ဆွေးနွေးနေ ကြတဲ့အချိန်မှာ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးနှစ်ယောက် ဒီမှာရှိနေတာကို ဟိုလူတွေက ကြိုက်ကြမှာ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ခင်ဗျားတို့ကို သူတို့ကသူလျှို့(စပိုင်)လို့ ထင်ချင်ထင်နေ ကြမှာ'

ကျွန်ုပ်ပင်ခင်က စိတ်တိုလာဟန်ဖြင့် . . .

'ကိုင်း တော်တော် ဟီရာမာရေး၊ ကျုပ်တို့ကို မရှိစေလိုတဲ့နေရာမှာ ထည်း ကျုပ်တို့ မနေလိုဘူး၊ ကျုပ်တို့အပေါ်မှာ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးဖြစ်တာနဲ့ ဆံသယ မကင်းဖြစ်တာကိုလည်း မခံနိုင်ဘူး၊ ကျုပ်သားက ခင်ဗျားနဲ့ ပတ်သက်ရာပတ်သက်ကြောင်း သက်စွန့်ကြီးပမ်း ဆောင်ရွက်လာခဲ့တဲ့ ကိစ္စတွေကို တော့ ခုနေအခါမှာ အားလုံး ခင်ဗျားတို့ မေ့ကုန်ကြပြီပေါ့လေ၊ ကိုင်း ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ကို ကြင်ကြင်နာနာနဲ့ ငှားလိုက်မယ်ဆိုတဲ့ လှည်းကိုသာ မြန်မြန်ပြင်ပါ စေတော့၊ ကျုပ်တို့ ခုချက်ချင်း သွားကြမယ်'

ထိုအခါ၌ မျိုးရိုးနှင့်ပတ်သက်လျှင် များစွာ အယူသီးတတ်သော ထည်း၊ စင်စစ်အားဖြင့် လူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်သော ဟန်နုရီမာရေးသည် ကျွန်ုပ်ပင်ခင်အား မည်သည့်အရာကိုမျှ သူမေ့လျော့ခြင်း မရှိသည့်ပြင် စော်ကားလို သည့် စိတ်ဆန္ဒလည်း မရှိပါကြောင်းနှင့် အမျိုးမျိုးအောက်ကျခံကာ တောင်းပန် စွာ၏။ သို့နှင့် သူတို့လည်း ထိုကိစ္စအတွက် စကားအစပ်တည့်ပြီးကြသည့် နောက်၊ တစ်နာရီခန့်ကြာသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ထွက်သွားရန် ပြင်ဆင်ကြ လေ၏။

ဘိုးဝါးအားလုံးပင် ကျွန်ုပ်တို့သွားခါနီး၌ လာရောက်တွေ့ဆုံကြရင်း အောက်ကြာသပတေးနေ့တွင် ကျွန်ုပ်နှင့် ထပ်မံတွေ့ဆုံရန် စိတ်အားထက်သန် စွာ စောင့်မျှော်နေကြမည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ကျွန်ုပ်အား နှစ်သိမ့်အားပေးကြကုန် ၏။ သူတို့အထဲတွင် ရောနေလိုပါလှသော ပါရိယာကလည်း ကျွန်ုပ်အပေါ်တွင် အနိုင်မယူလိုသော်လည်း မိမိကိုယ်ကိုမိမိ မြန်မြန် ကျန်းမာအောင် ဂရုစိုက် ၍ ဓပျက်မကွက် လာရောက်စေလိုကြောင်းနှင့် ဝတ်ကျောဝတ်ကုံပြောဆိုလေမှာ ကျွန်ုပ်ကလည်း တတ်နိုင်သမျှကြိုးစားပါမည်ဟု ပြန်ပြောလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်၏ သဘောမှာ မိမိနိုင်ရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့လျှင် အသေးအဖွဲ့ကလေးဆင် ြ

မိမိနှင့် အချစ်အား

စေကာမူ မည်သူ၏အနိုင်ကိုမျှ ခံလိုသောဆန္ဒ မရှိပေ။ ထိုနေ့အစိုး ကျွန်ုပ်သည် လှည်းအနီးသို့ ရောက်သောအခါ မေရီအား နှုတ်ဆက်ရန် လှည့်လိုက်၏။

မေရီသည် ကျွန်ုပ်အား သူ၏လက်ကိုလှမ်းပေးရင်း လေးနက်သော အဓိပ္ပာယ်ရှိသည့် မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ရှုကာ...

‘ဂွတ်ဘိုင် အလန်’ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ် ကိုယ်ပေါ်မှ ဆောင်များကို ပြင်၍ခြံပေးဟန်နှင့် ကျွန်ုပ်၏ကိုယ်ပေါ်သို့ ကိုင်းညှုတ်ကာ လေသံဖြင့်...

‘မင်း ငါ့ကိုချစ်ရင် ပြိုင်ပွဲမှာ နိုင်အောင်လုပ်ပါ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒါဟာ အတိတ်နိမိတ်တစ်ခု ဖြစ်မှာပဲ။ မင်းနိုင်အောင် ညတိုင်း ငါဆုတောင်းမယ်’

စကားလုံးများများ သံသကဲ့ကဲ့ မဟုတ်စေကာမူ ပါရီယာသည် လေသံဖြင့်ပြောဆိုသည့် စကားသံများကို ကြားသွားဟန်ဖြင့် နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ကာ မေရီအား ဝင်ရောက်နှောက်ယှက်တော့မည်ကဲ့သို့ ရှေ့သို့တိုးလာသေး၏။ သို့ရာတွင် ဝီတာရီတိမ်က ရှေ့သို့ သူ၏ကိုယ်လုံးကြီးဖြင့် ဝင်၍ကာလိုက်ပြီး လျှင် လေသံရွှင်ရွှင်ဖြင့်...

‘ဒီမှာ မိတ်ဆွေ၊ မိန်းကလေးက သူ့အသက်ကို ကယ်ဆယ်ခဲ့တဲ့ သူငယ်ကို ခရီးကောင်းကောင်း သွားနိုင်ဖို့ ဆုကလေး ဘာကလေးတောင်းပါစေလေ’ ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

နောက်တစ်ခဏ၌ ဟန်သည် အခါတိုင်းကဲ့သို့ နွားများကို အော်ဟစ် မောင်းနှင်လေရာ၊ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ဂိတ်ပေါက်မှ တဖြည်းဖြည်းရွေ့လျားထွက်ခွာ သွားကြလေတော့၏။

ယခင်ကပင် ကျွန်ုပ်နှစ်သက် သဘောကျမိခဲ့သော ဟီရာရီတိမ်ကား၊ ထခုအခါ၌ ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့လေပြီ။

အခန်း (၅)

သေဒုစစ်ပစ်မြိုင်စွဲ

ကျွန်ုပ်တို့၏ အလာခရီးနှင့် အပြန်ခရီးကား မနိုင်းသာအောင် ကွာခြားလှတော့၏။ ကြည့်လင်ငြိမ်သက်စွာ တောက်ပနေသော နေရောင်ခြည်၏ အရသာကို ကြည့်နူးနှစ်သိမ့်စွာ ခံစားနေစဉ် ကျွန်ုပ်အောင်မြင်ခဲ့သော အချစ်ပန်းကို သူတစ်ပါးက ကျွန်ုပ်ထံမှ အတင်းအဓမ္မ လုယူထွက်ပြေးသွားမည်တို့ ကြောက်ရွံ့မိသည့် အတွေးစိတ်ကလေးသည် ရုတ်တရက် ဦးခေါင်းထဲသို့ တိုးဝင်လာခဲ့၏။

သို့စေကာမူ ထိုကိစ္စမျိုးမှာ ဘုရားသခင်၏လက်ထဲတွင်သာ ရှိတတ်၍ ဓမ္မတာဖြစ်သည်အတိုင်း ကျွန်ုပ်သည် ဖြစ်သမျှနှင့်သာလျှင် ရောင်ရဲတင်းတိမ်ရပေတော့မည်။ ပထမစစ်ပွဲကား သေကြေပျက်စီးကြခြင်းနှင့် အောင်မြင်ခြင်းတွင် အဆုံးသတ်ခဲ့၏။ ဒုတိယစစ်ပွဲကား မည်ကဲ့သို့ ရှိလေဦးမည်နည်း။

ထို့နောက် ဓာရေးဖောင်တီနိ၌ ဘိုးဝါးများနှင့်တိုင်ပင်ရန်ရှိနေသည်ဆိုသော ကိစ္စ၌ အဘယ်ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး မရှိစေလိုကြောင်း ဓာရေး ပြောဆိုလိုက်သည်မှာ မည်ကဲ့သို့ အဓိပ္ပာယ်ရှိသနည်းဟု ကျွန်ုပ်က ဖခင်ကြီးအား မေးမြန်းမိ၏။

‘အဓိပ္ပာယ်ကတော့ အလန်၊ ဒီသစ္စာဖောက်၊ ဒတ်(ချ်)လူမျိုးတွေဟာ သူတို့ရဲ့ ဧကရာဇ်ဘုရင်နဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် အကြံအစည်တွေကို ပြုလုပ်ကြမယ့် အတွက် သူတို့ရဲ့ သစ္စာဖောက်မှုတို့ကို သတင်းပေးမလားလို့ စိုးရိမ်နေကြတာပေါ့။ ကျွန်တွေကို လွတ်ပစ်တဲ့ကိစ္စရယ်၊ သူတို့နဲ့မတူတဲ့ ကမ်းတော့အားလုံးလို့ တို့က သတ်မပစ်တဲ့အကြောင်းရယ်၊ နောက်ပြီးတော့ နယ်သစ်တွေ သူ့သူ့ရွာချင်ကြတဲ့အကြောင်းရယ်၊ ဒါတွေအတွက် သူတို့က တော်လှန်ပုန်ကန်ကြ

တယ်ထင်ပါရဲ့၊ ဖေဖေ ထင်တာကတော့ဖြင့် နောက်ဆုံး ကိစ္စဟာ အကြောင်းရင်းလို့ ထင်တာပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ တချို့လူစုတွေ ထွက်သွားကြပြီဆိုတာ မင်းလဲကြားရတယ် မဟုတ်လား၊ ငါထင်တာ မလွဲခဲ့ရင်တော့ ဒီအထဲမှာ မာရေးရယ်၊ ရိတ်စ်ရယ်၊ ဟိုအကြာသမား ဟာနန်ဒိုရယ် ဧကန်ပါမှာပဲ။ သွားကြပါစေလေ။ သင်တို့ မြန်မြန်သွားလေ ပိုကောင်းလေပဲ။ နောက်အခါကျရင် အင်္ဂလိပ်အလံတော်ဟာ သင်းတို့သွားရာနောက်ကိုလိုက်ပြီး လွှမ်းမိုးနိုင်လိမ့်မယ်ဆိုတာ ဖေဖေယုံကြည်တယ်'

'ဒါပေမယ့် . . . ကျွန်တော့် မြင်းမကို ကျွန်တော် ပြန်မနိုင်သေးခင်တော့ဖြင့် သူတို့မသွားကြသေးဘူး ထင်ပါရဲ့ ဟု ကျွန်ုပ်က ရယ်မောရင်း ပြောလိုက်လေသည်။ (ကျွန်ုပ်ကား မြင်းမကို ပြိုင်ပွဲမပြီးမီ ကြည့်ရှုထားရန် ရိတ်စ်၏ လက်ထဲတွင် အပ်နှံထားခဲ့၏။)

ထိုနောက် လမ်းတစ်လျှောက်လုံးတွင် ဗြိတိသျှအစိုးရလက်အောက်မှ သာသနာပြုပွဲရှိလ်များနှင့် တကွ အစိုးရအရာရှိများအား သူတို့မှန်းတီးကြပုံ၊ ကျွန်စနစ်ကို လိုလားကြပုံနှင့် ကဗားလူရိုင်းများအား အခွင့်သာတိုင်း သတ်ဖြတ်ကြပုံ အစရှိသော ဆိုးရွားလှသော ဘိုးဝါးလူမျိုးများ၏ စိတ်နေသဘောထားများကို ကျွန်ုပ်၏ဖခင်ကြီးက ကျွန်ုပ်အား ရှင်းလင်းပြောပြသွားလေ၏။ မိမိ၏မိဘဖြစ်သူ စိတ်အားထက်သန်နေချိန်တွင် ကျွန်ုပ်သည် တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်လှန်ပြောဆိုရန် မသင့်သည်နှင့် ငြိမ်သက်စွာပင် နားထောင်နေလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဒတ်(ချ်)လူမျိုးအများအပြားနှင့် ပေါင်းသင်းဖူးသည့် အားလျော်စွာ အဆိုပါ ပြဿနာနှင့်ပတ်သက်၍ သာသနာပြုများက သူတို့အားရှုချက်ခြင်း (အကယ်လည်း ရှု ချခဲ့ကြ၏။)

ဗြိတိသျှအစိုး သို့မဟုတ် ပါတီအစိုးရသည် ရပ်ဝေးမှ နယ်မြေများနှင့်ပတ်သက်၍ ကလိန်ဥာဏ်များကို အသုံးပြုခြင်းစသည်ဖြင့် တစ်ဘက်မှ မထော့နုပျက်များလည်း ရှိပေ၏။ ဘုရင်ခံစံသည်တို့ကဲ့သို့ ဩဇာအာဏာ အတော်အတန်ရှိသော အစိုးရအရာရှိများကလည်း သူတို့အား မကြာခဏ ဝိနှိပ်ချွတ်ချယ်ခြင်း ပြုတတ်ကြသေး၏။ ထို့ပြင် ပါတီအစိုးရနှင့် ထိုသူတို့၏ ထော့ကျွန်များက မြောက်ပင်းပေးချက်ကြောင့် ကဗားလူရိုင်းများကလည်း ဘိုးဝါးများ၏ ပစ္စည်းဥစ္စာများကို မကြာခဏ ခိုးယူလေ့ရှိကြ၏။ အခွင့်သာက ဓာရောယောင်တိန်တွင် ပြုလုပ်ကြသကဲ့သို့ ဘိုးဝါးများ၏မိန်းမများနှင့် ကလေးသူငယ်များကိုလည်း သတ်ဖြတ်သွားတတ်ကြ၏။ ထိုမှတစ်ပါး အခြားဆူဆူပူပူ ဖြစ်စေသော ကိစ္စများမှာ တန်ရာတန်ဖိုးကို ပိုင်ရှင်ဘိုးဝါးလူမျိုးများအား

လျှော်ပေးခြင်း မပြုပဲ၊ ကျေးကျွန်များကို အစိုးရအာဏာဖြင့် လွှတ်ပစ်ခြင်း စသည်တို့ဖြစ်လေသည်။

သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော လူငယ်တစ်ယောက်အဖို့ ထိုတို့သို့သာ နိုင်ငံရေးကိစ္စများကို စဉ်းစားတွေးတာနေရန် ဉာဏ်မမီပေ။ စင်စစ်ကျွန်ုပ်၏ အသည်းနှလုံးထဲ၌ အမြဲကိန်းအောင်နေသော အရာသည်ကား၊ ဟင်နရီမာရေးနှင့် သူ၏စိတ်ဆွေများ အကယ်၍ ရွှေ့ပြောင်းသွားခဲ့ပါလျှင် ဆရီမာရေးပါ လိုက်ပါသွားမည်ဖြစ်ရာ၊ ကျွန်ုပ်မှာ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတစ်ယောက် ဖြစ်နေသောကြောင့် အဆိုပါ ခရီးသွားတစ်စုနှင့် ရောနှောလိုက်ပါနိုင်ခွင့် ရလိမ့်မည် မဟုတ်ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ဟာနန်ဒိုပါရီယာမှာမူ၊ လိုက်လည်း လိုက်နိုင်၏။ လိုက်လည်း လိုက်မည်ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်တို့နေအိမ်သို့ ပြန်ရောက်ပြီး၊ နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်မှာ လေကောင်းလေသန့်ရရှိခဲ့သည် တစ်ကြောင်း၊ အစားကောင်း အသောက်ကောင်းနှင့် တွေ့ရှိရသည် တစ်ကြောင်း၊ ဤသို့သော အကြောင်းများကြောင့် အတော်အတန် ကျန်းမာသန်စွမ်းလာကာ၊ 'ဟန်' ပြုလုပ်ပေးသော ဂျိုင်းထောက်တုတ်များကို ထောက်လှမ်း၍ တစ်နေရာမှတစ်နေရာသို့ပင် ရွှေ့လျားသွားလာနိုင်ခဲ့လေ၏။ နောက်တစ်နေ့တွင်လည်း ပိုမိုသက်သာလာခဲ့သည်ဖြစ်၍ ကြိုတင်လေ့ကျင့်ပြင်ဆင်ရန် နောက် ရှုရက်မျှသာ ကျန်ရှိတော့သဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် သေနတ်ပစ်ပြိုင်ပွဲအတွက် အာရုံစူးစိုက်၍ လာတော့၏။

လွန်ခဲ့သည့်လ အနည်းငယ်ခန့်က 'ကိပ်ကိုလိုနီ' နယ်မှ ဆွေမျိုးအရာရှိတစ်ဦးနှင့် ပတ်သက်၍ 'အော်နာရော့' ဗီဇာဆီယာစမစ် ဆိုသူ အင်္ဂလိပ်လူငယ်တစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်တို့ နယ်သို့ အမဲလိုက်ရန် ရောက်ရှိလာခဲ့ရာ၊ ကံအားလျော်စွာ ကျွန်ုပ်မှာ ထိုသူအား အမဲရခေည့်နေရာများကို လိုက်လံပြသရန် တာဝန်ကျရောက်ခဲ့၏။ သူနှင့်အတူ ယူဆောင်လာခဲ့သော လက်နက်များအနက် ထိုအခါက အလွန်တရာ လှပ၍ ဆန်းသစ်သော နောက်ဆုံးပေါ် ရိုင်ဖယ်တစ်လက်လည်း ပါရှိခဲ့၏။ အဆိုပါ အော်နာရော့ ဝီစမစ်သည် အင်္ဂလန်သို့ ပြန်ခါနီးတွင် ရက်ရောသော လူငယ်တစ်ယောက်ပီပီ ထိုသေနတ်ကို လက်ဆောင်အဖြစ် ကျွန်ုပ်၏လက်သို့ ပေးသွားခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ထိုသေနတ်မှာ ယခုတိုင် ကျွန်ုပ်တို့ခိုင်စွဲလျက်ရှိလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဤသေနတ်ဖြင့် မကြာခဏပင် အမဲလိုက်ခြင်းဖြင့် အဆိုပါ သေနတ်မှာ တိုခေတ်က အကောင်းဆုံးသော လက်နက်တစ်ခုဖြစ်လျက် ကိုက် ၂၀၀ခန့်မျှ အကွာတွင် ရှိသောသားကောင်ကို ကောင်စွာသိမ်း

အောင် ပစ်ခတ်နိုင်စွမ်းရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။ မာရေးဖောင်တိန်သို့ သွားစဉ်အခါ ကမူ ထိုသေနတ်မှာ တစ်လုံးထိုးသေနတ်ဖြစ်၍ ကျည်ဆံသေးကလေးများကို ထည့်သွင်း၍ သုံးရန်မဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်ယူဆောင်မသွားခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။ ပါရိယာနှင့် ယှဉ်ပြိုင်မည့်ကိစ္စ၌မူ ထိုသေနတ်မှတစ်ပါး အခြားသေနတ်တို့ မသုံးရန် ကျွန်ုပ် ဆုံးဖြတ်ခဲ့၏။ စင်စစ်အားဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ထိုသေနတ်ကို သာပိုင်ဆိုင်ခြင်းမရှိခဲ့ပါ။ အဆိုပါ သေနတ်ပစ်ပြိုင်ပွဲကို ဆင်နွဲရန် စိတ်ကူးပင် ထည့်ဝံ့မည် မဟုတ်ချေ။

ထို့ပြင် မစ္စတာစမစ်သည် သေနတ်နှင့်အတူ အထူးစပါယ်ရှယ်ပြု လုပ်ထားသော ကျည်ဆံများကိုလည်း အတော်များများပင် ထားခဲ့သဖြင့် သေနတ်ပစ်လေ့ကျင့်ရန်အတွက် ကျွန်ုပ်တွင် ခဲယမ်းမီးကျောက် လုံလောက်စွာ ရှိနေပေတော့၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်တို့ စခန်းအနီးတွင်ရှိသောလျှို့ဝှက်ကြီး တစ်ခုထဲတွင် ကုလားထိုင်တစ်လုံးနှင့် ထိုင်လျက် ကျွန်ုပ်တို့အပေါ်မှ အတော် မြင့်မြင့်တွင် ကျော်ဖြတ်ပျံသန်းသွားကြသော ခိုရိုင်းများနှင့် ချိုးများပစ်ခတ်ခြင်းဖြင့် စတင် လေ့ကျင့်လျက်ရှိလေ၏။

ကြားဝါခြင်း မဟုတ်ဘဲ ဟုတ်မှန်သည်နှင့်တိုင်း ပြောရမည်ဆိုသော ကျွန်ုပ်မှာ ပါရမီအလျောက် သေနတ်သမားတစ်ယောက်အဖြစ် ထူးထူးခြားခြား ဆုံးဖြတ်တတ်ခြင်း၊ မျက်စိလျင်ခြင်း၊ လက်ဖြောင့်ခြင်း စသည်အချက်များနှင့် ပြည့်စုံလျက်ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်မှတ်မိသမျှ ရေးသားရမည်ဆိုလျှင် ထိုအချိန်တ သက်ရှိသတ္တဝါများကို ပစ်ခတ်ရာ၌ ကျွန်ုပ်အား ကျော် နိုင်သည်ဟူ၍ တစ်ခုတစ်ယောက်မျှ ပေါ်ထွက်လာသည်ကို မတွေ့ခဲ့ရဖူးချေ။ မိမိအလေ့အကျင့် အနည်းငယ်မျှသာ ရှိသောစက်ဝိုင်းပစ်ခတ်ခြင်းကိုမူ စကားထဲတွင် ကျွန်ုပ်ထည့်သွင်း၍ မပြောလိုပေ။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ညနေတိုင်း လျှို့ဝှက်ထဲတွင်ထိုင်ရင်း သေနတ်ပစ်လေ့ကျင့်လျက်ရှိရာ၊ တစ်နေ့တခြား လက်တိုး၍လာသောကြောင့် အတော်မြင့်မြင့်နေရာ၌ တဟုန်ထိုး ပျံတက်သောခိုများကိုပင် အတော်များများကျအောင် ဖန်တီးနိုင်ခဲ့လေပြီ။ ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်သည် မိမိသေနတ်၏ အစွမ်းသတ္တိကိုလည်း တောင်း၊ ငှက်များပျံသန်းသည့် အဟုန်နှင့်အကွာအဝေးကိုလည်းကောင်း၊ လေနှင့်အလင်းရောင်တို့၏ အနှောက်အယှက် စသည်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ အတော်ပင် တိကျမှန်ကန်အောင် နှိုင်းချိန်မှန်းဆ နိုင်ခဲ့လေပြီ။ ထိုအတောအတွင်း၌ သိသိသာသာကြီး သက်သာလာခဲ့လေရာ နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်ုပ်မှာ ဒုတိတစ်ချောင်း၏ အကူအညီနှင့် လမ်းလျှောက်နိုင်သော အခြေသို့ပင် ရောက်ခဲ့လေ၏။

နောက်ဆုံး၌ ချိန်းဆိုထားသော ကြာသပေ့နေသို့ ရောက်လာခဲ့ရာ ကျွန်ုပ်တို့သည် မြင်းနှစ်ကောင်ဆွဲသော လှည်းတစ်စီးဖြင့် လျှို့ဝှက်ကြီးရှိသည့် နေရာသို့ သွားရောက်ကြလေ၏။ ထိုလျှို့ဝှက်ကြီး အထက်ဘက်ရှိ စားကျက်များ၌ ထား တောငန်းများ လာရောက်ကျက်စားတတ်ကြပြီးလျှင် အိပ်တန်း တက်ချိန်၌ ပြန်သွားလေ့ရှိကြ၏။

လျှို့ဝှက်ကြီး၏ အဝသို့ ငှာရီခန့်တွင် ဆိုက်ရောက်လာခဲ့ကြ၏။ ထိုနေရာသို့ မြင်းများ လှည်းများဖြင့် လာရောက်ကာ အများအပြား စုရုံးလျက်ရှိကြသော ဘိုးဝါးယောက်ျား မိန်းမများကို မြင်ရသောအခါ ကျွန်ုပ်ဖခင်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ အံ့အားသင့်လျက် ရှိကြကုန်၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်က ဖခင်ကြီးအား လှမ်း၍ 'ဘုရားရေ . . . သေနတ်ပစ် ပြိုင်ပွဲအတွက် လူတွေဒီလောက်များများ ဒီမှာ ရှိမယ်ဆိုတာ အစကသိရင် ကျွန်တော်လာပြီး မျက်နှာချင်း ဆိုင်ရလိမ့်မယ် မထင်မိဘူး'

'အင်း . . . ငါတော့ မင်း အခုပြိုင်မယ့် ပြိုင်ပွဲထက် အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ ဒီမှာရှိလိမ့်မယ် ထင်တာပဲ။ ငါ့အတွေးသာ မှားခဲ့ရင်တော့ တိတ်ဆိတ်တဲ့နေရာမှာ လူထုအစည်းအဝေးတစ်ခု လုပ်တာကို အာဏာပိုင်တွေ မရိပ်မိအောင် လှည့်စားတဲ့ သဘောပေါ့ကွယ်'

စင်စစ်အားဖြင့် ကျွန်ုပ်ဖခင် ပြောသည့်စကားများကား အမှန်ပင်ဖြစ်တော့၏။ စင်စစ်သော်ကား ထိုနေရာသို့ ကျွန်ုပ်တို့ မရောက်မီ ဘိုးဝါးများသည် အတန်ကြာ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကြပြီးနောက် ကိုလိုနီနယ်ထဲမှ အပြီးတိုင် ထွက်ခွာသွား၍ မြောက်ပိုင်း၌ နယ်သစ်များ သွားရောက်ရှာဖွေကြရန် စီစဉ်ဆုံးဖြတ်ကြပြီးဖြစ်လေသည်။

မကြာမီ ထိုသူများရှိရာသို့ ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်ရှိသွားကြသည်တွင် ထူးအားလုံးလိုလိုပင် သံသယမကင်းသည့် မျက်နှာများရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ပီတာရိုတ်ဖ်ဝင်လျှင် ကျွန်ုပ်ဖခင်နှင့် ဟန်တို့၏ အကူအညီဖြင့် လှည်းပေါ်မှ ဆင်းသက်နေသော ကျွန်ုပ်ကို မြင်သောအခါ ရှေးဦးစွာ တစ်ခဏမျှ ဝေဝေဝါဖြစ်၍ သွားသေး၏။ နောက်မှ သတိရလာသည့်ဟန်ဖြင့် ဝမ်းသင့်နားရ အော်ဟစ်နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။

'ဘယ့်နယ်လဲဟေ့။ သူ့စကားအတိုင်း သေနတ်ပစ်ပြိုင်ရအောင်၊ တို့အင်္ဂလိပ်ကလေး ဒီမှာ ရောက်လာပြီကောလား'

(ထိုနောက် ရိုတ်ဖ်က သတိပေးသည့်အသံဖြင့်) 'မိတ်တွေ ဟာနေချေ ခင်ဗျား ပစ္စည်းဆုံးရှုံးတာတွေကို ပြောနေတာ ရပ်လိုက်ပြီး ဒီလို သာသနာတော်

သို့နှင့် မာရော့သည် အနီးသို့ရောက်လာလေရာ သူနှင့်အတူ ဝါလာ သော ဓေရီလည်း ကျွန်ုပ်အား ရွံ့တွန့်တွန့် အမှုအရာဖြင့် ပြူးလျက်ရှိလေ၏။ ဓေရီ၏မျက်နှာကား တကယ့်ဘဝဖြစ်စဉ်များကို တွေ့ကြုံစမ်းခဲ့ရပြီ ဖြစ်သော ကြောင့် ရှေးကထက် ရင့်ကျက်သော ဣန္ဒြေမျိုးကို ဆောင်လျက်ရှိ၏။ သူ၏ နောက်တွင် လူချင်းထိကပ်လှမတတ် လိုက်ပါသူကား ဟာနန်ပါရီယာဖြစ်လေ သည်။ ပါရီယာမှာ အခါတိုင်းထက်ပင် ကျောရင်းသပ်ရပ်စွာ ဝတ်စားလျက် ရှိပြီးလျှင် လက်ထဲတွင်လည်း လှပသော တစ်လုံးထိုးရိုင်းဖယ်သေနတ် အသစ် တစ်လက် ကိုင်ဆောင်လျက်ရှိရာ ကျွန်ုပ်စိတ်ထင်အားဖြင့် ငန်းပစ်ရန်အတွက် သေနတ်ပြောင်းဝမှာ ကြီးလှန်းလှသည်ဟုပင် တွေးမိသေး၏။ သူသည် ဟန် ဆောင်သည့် ဖေါ်ရွေ့သံမျိုးဖြင့် ...

ဒါဖြင့် မင်းကောင်းကောင်း ကျန်းမာလာခဲ့ပြီပေါ့နော်၊ ကောင်းပြီ ခင်ဟီယာအလန်၊ ကျုပ်လည်း မင်းခေါင်းကိုထောင်ပစ်ဖို့ အသင့်ရှိနေပြီ၊ (ထို စကားကို သူတကယ်ပြောဆိုခြင်း မဟုတ်ပေ) ပြီးတော့ ကျုပ်က ဒီယာတော ပတ်လည်မှာရှိတဲ့ လင်းတောတွေကို လက်တဲစမ်းပြီး လေ့ကျင့်ခဲ့လေတော့ မင်း မြင်းမ ဟာ ကျုပ်ပစ္စည်းဖြစ်သလောက် ဖြစ်နေပြီ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား မေရီ

ဟုတ်ပါ့တယ် ကာစင်ဟာနန်။ ဒါပေမဲ့ ရှင်လေ့ကျင့်ခဲ့သလိုပဲ၊ အလန် တုလည်း လေ့ကျင့်ခဲ့မှာပေါ့!

ထိုအချိန်၌ ဘိုးဝါးများသည် ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာသို့ ဝိုင်းဝန်းရောက်ရှိလာ ကြပြီးလျှင် သေနတ်ကိုလက်ထဲကမချသော သူများ၏ ထုံးစံအတိုင်း သေနတ် ပစ်တော်ခြင်းကို အဖွန်မြတ်ဆုံး အတတ်ပညာတစ်ရပ်ဟူ၍ ယူဆကြသည့်အား လျော်စွာ ပြင်ပွဲအတွက် စိတ်အားထက်သန်ဝင်စားလျက် ရှိကြလေ၏။ သို့ရာ တွင် ထုဝါးစေခံများက နောက်နာရီဝက်အတွင်း၌ပင် ငန်းများပျံသန်းလာတော့ စဉ်အကြောင်း ပြောကြားကြသဖြင့် သူတို့အား ထိုနေရာ၌ ကြာရှည်ခက် လတ်နေခွင့် မပြုကြတော့ပေ။ သို့နှင့် ပွဲကြည့်ပရိသတ်များအား ငှက်များ ပျံ သန်းလာသောအခါတွင် မမြင်နိုင်သည့် တောင်ကမ္ဘာယံအောက်၌နေ၍ မိမိတို့ အစီအစဉ်နှင့် မိမိတို့ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်စွာနေကြရန် တောင်းပန်ကြရလေ သည်။ ထိုနောက် ပါရီယာ၊ ကျွန်ုပ်၊ ယမ်းထိုးမည့်သူ (ကျွန်ုပ်တွင် ယမ်းထိုးသူ ပါရှိ၏။ သို့သော် ပါရီယာကမူ အနီး၌လှူရလျှင် အနောက်အပျက်ဖြစ်သည်ဆို ၍ သူတစ်ပါးက အသံတည်းသာဖြစ်၏) နှင့် ဒိုင်လူကြီး ရိုက်ဖိတ်တို့သည် ကမ်းပါးယံ

တစ်ဖက်နှင့် ကိုက် ၁၅၀ခန့် ဆေးသောနေရာတွင် အသီးသီးနေရာယူကြလေ၏။ ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်တို့သည် မျက်စိရှင်လှသောငှက်များမြင်နိုင်စေရန် ထိုနေရာ၌ ဆက်ရောက်နေကြသည့်တောချစ်ကြွေများ၏ နောက်တွင်ပုန်းကွယ်နေကြရ၏။

ကျွန်ုပ်၏ ခြေထောက်သည် ကြာရှည်ရပ်နိုင်လောက်သည့် အင်အား မရှိသေးသောကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ အသင့်ယူဆောင်လာခဲ့သော ခွေးခြေကလေး တစ်ခုနှင့် ထိုင်နေရ၏။ နောက်တစ်ခဏမျှအကြာတွင် ဤသို့ကြာရှည်စောင့် ဆိုင်းနေရခြင်းသည် သူ့အား လက်တုန်စေတတ်သောကြောင့် ပထမ ၆ ချက် တို သူ့အား ပစ်ခွင့်ပြုပါမည့်အကြောင်းနှင့် ပါရီယာက ရိုက်ဖိတ်တစ်ဆင့် ကျွန်ုပ် အား အမေးခိုင်းလေ၏။ ထိုကဲ့သို့ တောင်းဆိုသည့်အကြောင်းရင်မှာကား ကင်း ထောက်ငန်းဟူ၍ ကျွန်ုပ်တို့ ခေါ်ဝေါ်သည့်ငန်းများသည် ရှေးဦးစွာ ဘေးရန်ရှိမှုရှိ ထို စုံစမ်းရန် ခပ်နိမ့်နိမ့် ဖြည်းဖြည်းစွာ ရှေ့ဆုံးမှ ပျံသန်းလာလေ့ရှိကြလျက် ရန်သူ၏အနံ့ရလျှင် နောက်ပါငှက်များသည် မြင့်မြင့်နှင့် လျင်မြန်စွာ ပျံသန်း တတ်ကြသည် အလေ့ရှိကြောင်း သူ့သိရှိသဖြင့် ပြုလုပ်သည်ကို ကျွန်ုပ် ရိပ်မိ သော်လည်း သူ့အလိုအတိုင်းပင် ကျွန်ုပ်က ခွင့်ပြုလိုက်လေသည်။ စင်စစ်အား ဖြင့်ကား ငှက်များထဲတွင် ထိုငန်းများထက် အကင်းပါသော ငှက်မျိုးကား မရှိတော့ပေ။

ကျွန်ုပ်တို့ နောက်ထပ် ၁၅ မိနစ်ခန့် စောင့်ပြီးသောအခါ ဟန်က 'ဟော ငန်းလာနေပြီ' ဟု သတိပေးလိုက်လေသည်။

သူပြောသည့်အချိန်တွင် ကျွန်ုပ်သည် ငန်းကို မမြင်ရသေးသော် လည်း အွန် အွန်ဟူသော ၎င်း၏မြည်သံနှင့်တကွ တောင်ပံခတ်သံများကိုမူ အတိုင်းသားကြား၍ နေရလေသည်။

ထို့နောက် ငှက်အုပ်စု၏ဘုရင်ဟု ခေါ်နိုင်သည့် အတောင်ပံကား တားနှင့် ငှက်ကြီးတစ်ကောင်သည် နိမ့်နိမ့်ကလေးမျှ ပျံသန်းလာလေရာ ကမ္ဘာ ထိပ်နှင့် ပေ ၂၀ ခန့်မျှသာ ဝေးကွာ၍ ကိုက် ၁၀ထက် ပို၍မြင့်သောနေရာမှ ပျံသန်းလာသဖြင့် လွယ်လင့်တကူပင် ပစ်ချနိုင်ပေ၏။ သို့နှင့် ပါရီယာလည်း တစ်ခါတည်း ပစ်ချလေတော့ရာ ငှက်ကြီးသည် ဆေးကန်စွာနှင့် တဖြည်းဖြည်း ထိုးဆင်းလာပြီးလျှင် သူ့နောက်ဘက် ကိုက်တစ်ရာခန့်အကွာတွင် လာ၍ကျ လေ၏။ ထိုအခါ ရိုက်ဖိတ်က ...

တို့ဘက်က တစ်ကောင်ကျလာပြီဟေ့ဟု အော်လိုက်လေ၏။ ပါရီယာထပ်၍ ယမ်းထိုးနေစဉ် နောက်ထပ် ငန်းသုံးကောင်နှင့် တော ဘဲတစ်အုပ်ကြီး ခပ်နိမ့်နိမ့်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ခေါင်းပေါ်တည့်တည့် ပျံသန်းလာကြ

ပြန်၏။ ပါရိယာလည်း ချက်ချင်းပင် ဆီး၍ပစ်လိုက်ရာ ပထမ အကောင် မဟုတ်ပဲ ဒုတိယအကောင် ကျလာသည်ကို ကျွန်ုပ် အံ့သြစွာ တွေ့ရှိရလေ၏။

‘မင်းပစ်တာ ဒီအကောင်ကိုလား။ တခြားအကောင်ကိုလား ငါ့တူဟု ရိုတီဖ်က မေးလိုက်ရာ၊ ပါရိယာ ရယ်ဟောရင်း... ဒီအကောင်ကို ပစ်တာပါ’ (ဟန်) ‘အလကားညာတာ၊ သူ ပထမအကောင်ကို ပစ်လိုက်တာမှ ဒုတိယအကောင်ကို သွားမှန်တာပဲ’

(ကျွန်ုပ်) ‘တိတ်တိတ်နေစမ်းပါကွယ်၊ ဒါမျိုးကို ဘယ်သူညာပါ့မလဲ’ ပါရိယာသည် ထပ်၍ယမ်းထိုးပြန်၏။ သူ့အသင့်ရှိနေစဉ် ယခင်က ထက် ပို၍များပြားသော ငန်းများသည် များဦးသဏ္ဍာန် ပြန်၍လာကြသည်ဖြစ် ရာ ခေါင်းဆောင်သောအကောင်မှာ ထိပ်ဆုံး၌ရှိနေပြီးလျှင် ယခင်အကောင်များ ထက် မြင့်လေသည်။ ပါရိယာသည် လှမ်း၍ပစ်လိုက်သဖြင့် ငှက်တစ်ကောင် သာမကပဲ ခေါင်းဆောင်နှင့် ၎င်း၏လက်ျာဘက်မှ အကောင်ပါ တစ်ခါတည်း နှစ်ကောင်ကျ၍လာ၏။

(ပါရိယာ) ‘ဟာ ဦးလေး ကျွန်တော်ပစ်လိုက်တုန်းက ဒီအကောင် တွေ တစ်ကောင်နဲ့ဖြတ်ပျံနေတာကို ဦးလေးမြင်လိုက်ရဲ့လား။ ဒါဟာ ကျွန်တော့် အဖို့ ကံဆောင်းတာပဲ ဦးလေးရဲ့။ နို့ပေမယ့် ဟီရာ သဘောမတူရင် ဒုတိယ အကောင်ကို ကျွန်တော် အရှေ့အတွက်ထဲ မထည့်ပါဘူး’

(ရိုတီဖ်) ‘ငါတော့ မမြင်မိဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီကောင်တွေ ဖြတ်သွား တယ်နဲ့ တူပါတယ်။ နို့မဟုတ်ရင် ကျည်ဆံတစ်ဆံထဲက ငှက်နှစ်ကောင်ကို တစ်ပြိုင်နက် ဘယ်လိုဖောက်ပြီး မှန်နိုင်ပါ့မလဲ’

သို့သော် ဟန်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ကမူ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ကာ ရယ်မောလိုက်ကြ၏။ စကားဟူ၍ကား တစ်လုံးမျှမပြောကြချေ။ ကမ္ဘာ့အောက်ရှိ ပွဲကြည့်ပရိသတ်များထံမှကား အံ့သြခြင်းနှင့် ရောပြင်းလျက်ရှိသည့် ချီးကျူးသံများဖြင့် ဆူညံလျက်ရှိကြကုန်၏။ ထို့နောက် ပါရိယာသည် သေနတ်ကို ပြန်၍ယမ်းထိုးပြီးလျှင် ချိန်၍ပစ်လိုက်သည်တွင် ထိုက် ၁၀၀ခန့်မျှ အမြင့်ရှိနေသောကြောင့် လွဲချော်၍သွားလေ၏။ ပထမတွင် ငန်းကြီးမှာ ထိမှန်သွားသည့်ဟန်ဖြင့် ရင်ဘတ်မှအမွှေးများ ကျွတ်ကျကာ ကျ လာတော့ညှို့တဲ့သို့ ယိမ်းယိုင်လျက်ရှိနေပြီးမှ ပြန်လည်တည့်မတ်ကာ အဝေး သို့ ပျံသန်းလျက်ကွယ် သွားလေတော့သည်။

(ပါရိယာ) ‘ဒီငန်းတွေက တော်တော် ခံနိုင်ရည်ရှိကြတဲ့ အကောင် တွေပဲ’

ရိုတီဖ်က သံသယမကင်းသည့် အမူအရာဖြင့်...

‘ဟုတ်ပါရဲ့ အတော့်ကို ခံနိုင်ရည်ရှိကြတယ်၊ ကျုပ်ဖြင့် အသားထဲမှာ တအောင့်စလောက်လေးတဲ့ ကျည်ဆံမြှုပ်ဝင်နေရက်သားနဲ့ အပေးကိုပျံ့ပြေးနိုင် တဲ့ ငှက်ဆိုလို့ တစ်ခါမှကို မတွေ့ဖူးသေးဘူး’

ပါရိယာက ယမ်းပြန်ထိုးရင်း... ‘အို ဒီကောင် တစ်နေရာရာမှာ သွားကျပြီး သေနေမှာပါ’

နောက် ၄ မိနစ်အတွင်း၌ ပါရိယာသည် ကျန်ရှိနေသေးသော သူ၏ သေနတ်နှစ်ချက်ဖြင့် သူ့အပေါ်မှ ခပ်နိမ့်နိမ့်နှင့် ခပ်လေးလေးပျံနေသည့် ငန်းနှစ် ကောင်ကို သေချာစွာ ရွေးချယ်ချိန်ဆဲ၍ ပစ်ချလိုက်လေ၏။ နှစ်ကောင်စလုံး တို့ပင် ထိမှန်သွားသော်လည်း တစ်ကောင်မှာ အောက်သို့ကျပြီးမှ မြေပြင်တစ် လျှောက်တွင် ခုန်ခုန်ဆွဲဆွဲသွားရင် မြက်ပင်အုပ်တစ်ခုထဲသို့ ဝင်သွားလေ၏။

ထိုအခါ၌ ပရိသတ်များဆီမှ သြဘာသံများ ဆူညံလျက်ရှိကြရာ၊ ပါရိယာက ပြန်လည်အသိအမှတ် ပြုသောအားဖြင့် ဦးညွတ်လျက်ရှိလေ၏။ ထို့နောက် ရိုတီဖ်က ကျွန်ုပ်အား လှမ်း၍...

‘မင်ဟီယာအလန်၊ သူ့ကို နိုင်ချင်ရင် အတော့်ကို ကောင်းကောင်းပစ် ရလိမ့်မယ်နော်၊ တစ်ချက်ထဲနဲ့ နှစ်ကောင်ကျလာတဲ့အနက် တစ်ကောင်ကို ကျုပ် ဖယ်ထုတ်လိုက်တယ် ထားဦးတော့၊ ဟာန်ဟာ ဖိ ကောင်ထဲက ၅ ကောင်ကျအောင် ပစ်ချနိုင်ခဲ့တယ်၊ ဒီစံချိန်ကို ချိုးဖို့ကတော့ မလွယ်လှပေဘူး’

(ကျွန်ုပ်) ‘ကောင်းပါပြီ၊ ဒါထက် မင်ဟီရာ ကျေးဇူးပြုပြီးတော့ အဲဒီငန်းတွေကိုပျံ့ပြီး တစ်ဖက် သပ်သပ်ပုံပေးစမ်းပါ၊ သူတို့ကို ကျွန်တော့် ငန်း တွေနဲ့ မရောစေချင်ဘူး၊ တကယ် ကျွန်တော် ပစ်ချနိုင်ခဲ့ရင်ပေါ့ ခင်ဗျာ’

ရိုတီဖ်သည် ခေါင်းငြိမ့်လိုက်ပြီးနောက် ကမားများအား ငန်းများကို ကောက်ယူရန် ခိုင်းစေလိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်သို့တိုင်အောင် အကောင်အတော် များများပင် အတောင်ပံများတဖျတ်ဖျတ်ခပ်လျက် ရှိသေးသဖြင့် လည်ပင်းများ တို့ လိမ်၍ချိုးကြရသည်ကို ကျွန်ုပ်သတိပြုလိုက်မိသေး၏။ ထိုကိစ္စပြီးသော အခါ ကျွန်ုပ်သည် ရိုတီဖ်အား ခေါ်ငင်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အသုံးပြုမည့် ယမ်းမှန်များ နှင့် ကျည်ဆံများကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုရန် တောင်းပန်လေသည်။

ကျွန်ုပ်အား အံ့သြသကဲ့သို့ ကြည့်နေရာမှ... ‘ဘာထူးဦးမှာလဲ၊ ယမ်းဟာ ယမ်း ကျည်ဆံဟာ ကျည်ဆံပေါ့’

‘မဟုတ်ပါဘူးလေ၊ ကျွန်တော်ပြောတာကိုသာ ကြည့်ထားစမ်းပါ ဦးလေးရဲ့’

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်၏ အမိန့်အတိုင်း ဟန်သည် ကျည်ဆံ ၆ တောင့်ကို ရိုက်ခတ်လက်ထံသို့ ထည့်လိုက်လေသည်။

ဒီကျည်ဆံတွေကတော့ ဟာနန်အသုံးပြုတဲ့ ကျည်ဆံတွေထက် အတော်ပဲ ငယ်ပုံရတယ်။ ဟုတ်တယ်ပေါ့လေ။ သူကပိုပြီး ဗလကောင်းတဲ့လူဆို တော့ ပိုပြီးလေးတဲ့သေနတ်ကို သုံးတာပေါ့။

'ဟုတ်ကဲ့' ဟု ကျွန်ုပ်လည်း သူ့စကားကို အလိုက်သင့်ပြန်၍ ပြောပြီးနောက် ဟန်က ယမ်းထိုးပြီး ပေးလိုက်သောသေနတ် လှမ်းယူလိုက်လေသည်။

ထိုအခိုက်တွင် ငန်းများသည် ထူထပ်စွာ အုပ်လိုက်ပျံသန်းလာနေကြ၏။ ၎င်းတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့ မသိနိုင်သော သဘာဝနည်းမျိုးဖြင့် တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင်ကို ဘေးရန်ရှိကြောင်း သတိပေးတတ်ကြသည်ဖြစ်ရာ ရှေးမှပျံသွားသော ငန်းအချို့သည် ပစ်ချပြီး မသေမရှင်ဖြစ်နေသော ငှက်များကို လိုက်ကောက်နေသည့် ကမ်းများအား မြင်သွားသဖြင့် အပေါ်သို့ တိုး၍မြင့်အောင် ပျံသွားကြလေ၏။ ထိုအကြောင်းကြောင့် ပေလေမသိ။ နောက်မှလိုက်လာသည့် အဆိုပါ ငန်းများသည် ယခင်အကောင်များထက် ပို၍လည်းမြင့်၊ ပို၍လည်းမြန်သော အဟုန်ဖြင့် ပျံလာကြလေသည်။

(ရိုက်ခတ်) 'အဲဒါမှ ဆိုးတာပဲ အလန်၊ ခင်းတော့ တော်တော် အပစ်ရခက်လိမ့်မယ်'

(ကျွန်ုပ်) 'ခုမှတော့ မတတ်နိုင်တော့ဘူး ဦးလေးရှေ့'

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် တာရှည်စောင့်ရန် မလိုသဖြင့် နေရာမှမူလှိုက်သောအခါ ငန်းအုပ်ကြီးသည် ကိုက်(၁၀၀)ခန့် အမြင့်၊ ကျွန်ုပ်၏ဦးခေါင်းပေါ်လောက်သို့ ရောက်ရှိ၍လာလေပြီ။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် ပထမဆုံးအထောင့်ကို ရွေးချယ်လျက် ရှေ့မှ(၈)ကိုက်ခန့် ကြွပြီးလျှင် ခလုပ်ကို ဆွဲလိုက်လေ၏။ ကျည်ဆံထွက်သွားသည့်အသံကို ကျွန်ုပ်ကြားရပြီးနောက် ရှေ့သို့ဆန်တန်းနေသော နှုတ်သီးကို သွားထိမှန်သဖြင့် အပိုင်းအစတိုလေးတစ်ခု မြေပေါ်သို့ စုတ်ခန့် ကျလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ငန်းကြီးမှာကား အတန်ကြာ ထိမ်းယိုင်နေပြီးမှ သူ့မူလနေရာသို့ ပြန်ယူကာ တစ်စုံတစ်ရာမဖြစ်ဘဲ အဝေးသို့ ပျံသွားလေ၏။

သခင် သခင်က ရှေ့ကို ရောက်လွန်းအားကြီးတာကိုး။ ဒီငန်းကြီးတွေဟာ နိရိုင်းတွေလောက် ပျံတဲ့နေရာမှာ မြန်တာ မဟုတ်ဘူး သခင်ရဲ့ ဟု ဟန်က သေနတ်ကို ထမ်းပြန်ထိုးပေးရင်း လေသံဖြင့် ပြောလေသည်။

ကျွန်ုပ်က ခေါင်းငြိမ်ပြရင်း သက်ပြင်းချလိုက်မိ၏။ သို့ရာတွင် မြိုင်စွဲထား အသက်ဝင်မြဲ ဝင်နေဆဲပင်ရှိ၏။ မကြာမီ တောဘဲများနှင့် ရောလျက်ရှိသော ငန်းအုပ်ကြီးတစ်အုပ် ပျံလာကြပြန်၏။ ကျွန်ုပ်သည် လက်ယာဘက်ထောင့် စွန်းမှ ငှက်ကို ရွေးချယ်၍ ပစ်ချလိုက်ရာ ရင်ဘတ်ကို တည့်တည့်ကြီးစွာ ငြီးနှောက် ချက်ချင်းကျလာ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် မိမိကိုယ်မိမိ ချိန်သားရပြီ ဖြစ်ကြောင်း ကောင်းစွာသိရှိပြီဖြစ်၍ ဆက်လက်စိုးရိမ်ခြင်း မရှိတော့ချေ။

ဇာတ်လမ်းကို အတိုးချိုး၍ ရေးရမည်ဆိုသော်၊ ကျွန်ုပ်တို့နောက်ထပ် ဝစ်သော ငန်းသုံးကောင်အနက်မှ နှစ်ကောင်သည် ကျွန်ုပ်အထက် ကိုက်၁၂၀ခန့် အမြင့်တွင် ရှိလျက် ပစ်ရန်အတော်ခဲယဉ်းသည့်နေရာဝင် ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်ုပ်သည် တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် ထိမှန်အောင် ပစ်ချနိုင်ခဲ့ပေ၏။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်မှာ ရှေးအခါက တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မပစ်ဖူးသော ပစ်ခြင်းမျိုးဖြင့် လက်တွေ့လာခဲ့ပြီဖြစ်ရကား တစ်ချက်မှ မလွဲစေရပဲနှင့် နောက်ထပ် ငှက် တစ်ဒါဇင်တိတိ ချုပ် ပစ်ချနိုင်လိမ့်မည်ဟူ၍ ကျွန်ုပ်ကိုယ်ကျွန်ုပ် တစ်ထစ်ချ ယုံကြည်မိလေ၏။

နောက်ဆုံးအချက် မပစ်မီ ခေတ္တ နားနေချိန်၌ ရိုက်ခတ်သည် အံ့ဩသည့်အမူအရာဖြင့် ကျွန်ုပ်အား လှမ်းကြည့်လျက် . . .

'နေစမ်းပါဦး အလန်၊ မင့် ငန်းတွေက ဟာနန်ငန်းတွေနဲ့မတူပဲ ဘာကြောင့်ကျလာပုံက ကွဲပြားနေရတာလဲကွယ့်'

'ကျွန်တော့်ကို မမေးဘဲ သူ့ကိုပဲ မေးကြည့်ပါတော့' ဟု ပြောလိုက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်လည်း နံပါတ် ၅ ကို ပစ်ချလိုက်လေရာ ထိုအချက်မှ အားလုံးသော သေနတ်ချက်များထဲတွင် အကောင်းဆုံးအချက်ပင် ဖြစ်လေတော့၏။

အံ့ဩသောလေသံဖြင့် ချီးကျူးကြသော ပရိသတ်များ၏ အသံများသည် တစ်ခဲနက် ထွက်ပေါ်၍လာလေရာ၊ မေရီက လက်ကိုင်ပုခါဖြူတစ်ထည်ဖြင့် ယမ်းပြသည်ကိုပင် ကျွန်ုပ် မြင်လိုက်ရသေး၏။ ထို့နောက် ဒိုင်ဖြစ်သူက 'ပွဲတော့ ပြီးသွားပြီ' ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

(ကျွန်ုပ်) 'နေပါဦး၊ တစ်မိနစ်လောက် ဆိုင်းပါဦး ဟိရာပါရိယာလို ကျည်ဆံတစ်ဆုံနဲ့ ငှက်နှစ်ကောင်ကို တစ်ပြိုင်ထဲ ကျွန်တော် ပစ်နိုင်သလားဆိုတာ သိချင်လို့ ပြိုင်ပွဲထဲမှာ မပါတဲ့ တခြားတစ်ကောင် တစ်ခုခုကို ကျွန်တော် ဝစ်ကြည့်ချင်သေးတယ်'

ရိုက်ခတ်က ပရိသတ်များနှင့်တကွ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ရန် ဟန်ပြင်လေသော ဟိရာပါရိယာအား တိတ်ဆိတ်စွာနေရန် လက်ပြလိုက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်၏တောင်းဆိုချက်ကို ဦးခေါင်းတစ်ချက်ငြိမ်၍ပြခြင်းဖြင့် ခွင့်ပြုလိုက်လေသည်။

သို့နှင့်ပရိသတ်များသည် စိတ်အားထက်သန်လျက် ရှိနေကြစဉ်၊ သေနတ်ပစ်နေသည်ကို ဂရုစိုက်ဟန်မတူပဲ၊ ကမ္ဘာ့အထက်၌ ဝေ့ကာဝိုက်ကာ ဝဲဘက်သန်းနေကြသော သိမ်းငှက်နှစ်ကောင်တို့ ကျွန်ုပ်တွေ့ရလေ၏။ ထိုအကောင်များသည် အောက်၌ကျနေကြသော ငန်းသေများကို မြင်နေကြသောကြောင့် ဝေ့လောမသိရပေ။ ကျွန်ုပ်သည် သေနတ်ကိုမြှောက်ကာ အတန်ကြာ ဆောင့်နေလေရာ၊ ကံအားလျော်စွာပင် အလုံးအထည် ပို၍ကြီးသော သိမ်းငှက်အဖိုသည် အမရှိရာ အပေါ်တည့်တည့်သို့ ကျော်ပြန်တော့မည်ပြုနေသည်ကို ကျွန်ုပ်မြင်ရလေ၏။ တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင်သည် (၁၀)ကိုက်ခန့်မျှ အလှမ်းဝေးလျက် ရှိသည်ဖြစ်ရကား၊ အကွက်အချက်ကောင်းလှသော စက်ကိရိယာကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်၏စိတ်က ချက်ချင်းပင် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီးလျှင် နှုတ်မှ ဘုရားကိုတရင်း သေချာစွာ ချိန်ဆပြီးနောက် သေနတ်ခလုပ်ကို ဖိနှိပ်လိုက်လေ၏။

အောက်မှ သိမ်းငှက်သည် ရှေ့ဦးစွာကျရွံလှ၏။ ထို့နောက် စက္ကန့်ဝက်လောက် ရှိသောအခါမှ အထက်မှ အကောင်လည်း ကျလာပြီးလျှင် သိမ်းငှက်မအသေကောင်ပေါ်တွင် ထပ်လျက်သား သေနေလေတော့၏။

ထိုအခါ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတစ်ယောက်၏ ထူးချွန်မှုကို မရွံလို မမြင်လိုကြသော ဘိုးဝါးများထံမှပင်လျှင် ချီးမွမ်းကြွေးကြော်ကြသော အသံများကို အတောမသတ်နိုင်အောင် ကြားကြရလေ၏။ ထိုသူများကို မဆိုထားဘိ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ပင် ဤကဲ့သို့သော ပစ်နည်းမျိုးကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးခဲ့ချေ။

(ကျွန်ုပ်) 'မင်ဟီရာရီတီဖ် . . . ကျွန်တော် ငှက်နှစ်ကောင်စလုံးကို မှန်အောင် စမ်းပစ်ချင်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ခင်ဗျားကို ကြိုတင်ပြီး အသိပေးခဲ့တယ်နော် . . . ဟုတ်ရဲ့လား'။

(ရီတီဖ်) 'ဟုတ်တယ် . . . အလန် မင်းအသိပေးခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒါပေမယ့် . . . ကျုပ်ကို ပြောစမ်းပါဦး အလန်ကွာတာမိန်းရဲ့၊ မင်းရဲ့မျက်စိနဲ့ လက်တွေ့ဟာ လူသားစင်စစ်မှ ဟုတ်ရဲ့လား . . . လို့'။

ကျွန်ုပ်က ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်ကာ ရွေးခြေပေါ်သို့ ထိုင်ချလိုက်ပြီး နောက် နဂူးမှချွေးများကို သုတ်ရင်း . . .

'ဒါတော့ ကျွန်တော့်အဖေကို မေးကြည့်လေ' ဟု ပြောလိုက်ရ၏။

ထို့နောက် ဘိုးဝါးများသည် အနီးသို့ ပြေးလာကြလေရာ သူတို့ရှေ့မှ ခေရီသည် ပွဲလွှားငှက်ခလေးတစ်ကောင်ကဲ့သို့ လိုက်ပါလာလေ၏။ ထိုသူများသည် ကျွန်ုပ်တို့ ဆားပတ်လည်တွင် ဝိုင်းကြီးဖွဲ့ကာ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ဆူညံစွာ ပြောဆိုလျက်ရှိသော်လည်း ခေရီနှင့် မျက်စိချင်း စကားပြောနေရသော

ကျွန်ုပ်မှာ ထိုသူတို့၏စကားကို နားမထောင်အားချေ။ နောက်မှ ပါရီယာ၏ စွာကျယ်ကျယ် အသံကြားလိုက်ရလေ၏။

(ပါရီယာ) 'ကြည့်လို့တော့ဖြင့် တကယ်ကိုပဲ . . . ကောင်းပါစေတယ် . . . သိပ်ကို ကောင်းတယ် . . . ဒါပေမယ့် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ကျွန်တော်တို့ ငန်း ၅ ကောင်အစား ၆ ကောင် ပစ်ခဲ့လေတော့ အနိုင်ရဖို့အတွက် တောင်းဆိုချရာမှာပဲ ဦးလေးရီတီဖ်ရဲ့'

'ဟန်ရေ . . . ငါ့ငန်းတွေ ယူခဲ့စမ်းဟေ့' ဟု ကျွန်ုပ်က အမိန့်ပေးလိုက်သဖြင့်၊ ဟန်လည်း အကောင်တိုင်းတွင် အပေါက်ကလေးတွေ တိတိကျကျ ရှိနေကြသော ငန်းသေကောင်များကို ယူလာပြီးလျှင် ပါရီယာ၏ ငန်းများအနီးတွင် ချထားလေ၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်က ရီတီဖ်အား . . .

'ကိုင်း . . . ဒီငှက်တွေက သေနတ်ဒဏ်ရာတွေနဲ့ နှစ်ကောင်တစ်ချက်ထဲနဲ့ ဟီရာပါရီယာ ပစ်ချတဲ့အထဲက ဒုတိယအကောင်ရဲ့ ဒဏ်ရာကို ယှဉ်ပြီး ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ကျွန်တော်တော့ အဲဒီအကောင်မှာ သူ့ကျည်ဆံက အပိုင်းအစ (စပလင်တာ)မှန်တဲ့ ဒဏ်ရာသာတွေ့ရလိမ့်မယ်လို့ ထင်တာပဲ'

ရီတီဖ်သည် ငှက်များကို တစ်ကောင်ပြီး တစ်ကောင်ကိုင်ကာ အားလုံးကို သေချာစွာ စစ်ဆေးကြည့်ရှုလေ၏။ ထို့နောက် တစ်စုံတစ်ရာကို ရေရွတ်ရင်း နောက်ဆုံး အကောင်ကို အောက်သို့ ပစ်ချလိုက်ပြီးနောက် ကျယ်လောင်သောအသံဖြင့် . . .

'မင်ဟီရာပါရီယာ . . . မင်း ဒီအင်္ဂလိပ်လူမျိုးနှစ်ယောက်ရှေ့မှာ ဘာပြုလို့ တို့ကို အရှက်ခွဲချင်ရတာလဲ ဟင် . . . မင်းဟာက ကျည်ဆံတွေကို ခွဲစိပ်ပြီးမှ ကော်န့်ပြန်ကပ်ပြီး အသုံးပြုတာပါကလား . . . ဒီမှာ ကြည့်စမ်းပါဦး' ဟု ပြောကာ ဒဏ်ရာများကို လက်ညှိုးထိုး၍ ပြလေရာ အကောင်တစ်ကောင်၏ ထိုယ်ပေါ်၌မှ ဒဏ်ရာသုံးခုမျှပင် ရှိနေသည်ကို တွေ့ကြရလေ၏။

ပါရီယာက လေသံခပ်အေးဖြင့် . . . 'ဘာလို့ မသုံးပဲ နေရမလဲလေ၊ ညည်းကမ်းချက်ထဲမှာက ကျွန်တော်တို့ဟာ ကျည်မကြီးတွေကို သုံးရမယ်လို့သာ ဆိုထားတာပဲ၊ ဖြတ်ပြီး မသုံးရဘူးလို့မှ မဆိုထားပဲ၊ ဟီရာအလန်ဟာ ထည်း ဒီနည်းအတိုင်း သူသုံးမှာ မလွဲပါဘူး'

(ကျွန်ုပ်) 'မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျည်ဆံနဲ့ ကျုပ်ပစ်မယ်ဆိုတာက ကျည်မကြီးတစ်ခုလုံးကို ဆိုလိုတာပါ၊ အပိုင်းအစကလေးတွေဖြစ်အောင် ခွဲစိပ်ပြီးမှ ပြန်ကပ်ထားတာကို ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီအကြောင်းကို သတိပြောနေရင် လေတုန်ပါတယ်လေ၊ ဒီကိစ္စက ဟီရာပါတီရီတီဖ်ရဲ့ လယ်ထဲမှာနဲ့'

တာပဲ။ သူကြည့်ပြီး ဆုံးဖြတ်ပေးလိမ့်မပေါ့။

ထိုအခါ ဘိုးဝါးလူမျိုးများထဲတွင် အငြင်းအခန့် ဖြစ်ပွားလျက်ရှိကြလေရာ မေရီသည် အခြားသူ အကြားစေရန် ကျွန်ုပ်အား လေသံဖြင့် . . .

‘အို မေရီ ဝမ်းသာလိုက်တာ အလန်ရယ်။ သူတို့ ဘာပဲဆုံးဖြတ် ဆုံးဖြတ် စင်စစ် မင်းနိုင်တာပါပဲ။ အဲဒီတော့ အတိတ်နိမိတ် ကောင်းတာပေါ့ကွယ်’

(ကျွန်ုပ်) ‘အတိတ်နိမိတ်နဲ့ ငန်းတွေနဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ အချစ်ရယ်။ ဒါတွေဟာ ရှေးရောမလူမျိုးတွေ လက်ထက်က အယူအဆတွေပါ။ ဒါပေမယ့် ဟောဟိုမှာ စကားများကြတော့မလို ဖြစ်နေလို့ နိမိတ်ဆိုးတယ်လို့ ပြောရမလား မသိဘူး’

ထိုခဏ၌ ရီတိမ်သည် လက်ကိုမြှောက်ကာ အော်ပြောလိုက်လေသည်။

‘ငြိမ်ကြချို့၊ ကျုပ် ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်ပြီ။ ပြိုင်ပွဲရဲ့ စာချုပ်ထဲမှာ ကျည်ဆံတွေကို မဖြတ်ရဘူးလို့ မပါတော့ ဟာနန်ပါရီယာရဲ့ ငှက်တွေကို အသိအမှတ်ပြုရလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် စာချုပ်က မတော်တဆ သေတဲ့ငှက်ကို အသိအမှတ်မပြုဘူးလို့ ဆိုပြန်တယ်။ ဒါကြောင့် ပါရီယာရဲ့ အထဲကငန်းတစ်ကောင်ကို နှုတ်ယူလိုက်ရင် သေနတ်ပစ်သမားနှစ်ယောက်အတွက် အကောင်အရည်အတွက်ချင်း ညီနေကြတယ်။ အဲဒီတော့ ပြိုင်ပွဲဟာ သရေပွဲဖြစ်ရင်လည်း ဖြစ် ဒါမှမဟုတ် ငန်းတွေကလည်း အလာရပ်သွားကြလေတော့ နောက်တစ်နေ့မှာ ရှေ့ပြီးပစ်ကြပေါ့’

ပြိုင်ပွဲကြည့်သူ လူထု၏ သဘောထားမှာ မိမိနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်နေကြောင်း ရိပ်မိသောအခါ ပါရီယာက . . .

‘အို အငြင်းအခန့် ဖြစ်နေကြမယ်ဆိုရင် ဒီအင်္ဂလိပ်ကလေးပဲ ငွေယူပါစေ။ သာသနာပြု ဆရာကြီးတွေရဲ့ သားဆိုတာ ချမ်းသာတာမဟုတ်လေတော့ ဒီငွေကို သူအမှန်ပဲ လိုပါလိမ့်မယ်’

(ကျွန်ုပ်) ‘အငြင်းအခန့်ဖြစ်စရာလဲ မရှိပါဘူး။ နောက်ပြီးတော့ ဆင်းရဲသည်ဖြစ်စေ၊ ချမ်းသာသည်ဖြစ်စေ၊ ပေါင် ၁၀၀ မပြောနဲ့ ပေါင် ၁၀၀၀ ရမယ်ဆိုတောင် ခင်ဗျားလို ဉာဏ်များတဲ့လူမျိုးနဲ့ ပြိုင်ပြီး ဘယ်တော့မျှ မပစ်တော့ဘူး။ ခင်ဗျား ငွေကို ခင်ဗျားပဲ ပြန်ယူပါ မင်ဟီယာ ပါရီယာ၊ ကျုပ်လည်း ကျုပ်ငြင်းမကို ကျွန်ုပ်ပြန်ယူမယ်။ ဒိုင်လူကြီးဖြစ်တဲ့လူက သရေပွဲဖြစ်သွားပြီဆိုမှဖြင့် အားလုံးအစစ အရာရာ ကိစ္စပြီးကြရောပေါ့’

ရီတိမ်က ကြားဖြတ်လျှင် . . . ‘မပြီးသေးဘူး၊ ကျုပ်စကားတစ်ခွန်း ပြောစရာရှိသေးတယ်။ ဒီမှာမိတ်ဆွေ အလန်၊ မင်းသေနတ်ပစ်ပုံဟာ တကယ်တော့ ချွန်မှမ်းလောက်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် အာဖရိကမှာဖြင့် မင့်ကို ပြိုင်ပြီး သေနတ်ဝန် နိုင်တဲ့လူမျိုး ရှိလိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျုပ် တစ်ထစ်ချယူကြည့်တယ်’
ထိုအခါ ဝရီသတ်များကလည်း ‘ဒီအတိုင်းအမှန်ပဲမျှီ့ ဟု ဟစ်အော် ထောက်ခံကြလေသည်။

(ရီတိမ်က ဆက်လက်၍) ‘မင်ဟီပါရီယာ မင်းဟာ အနိုင်ရမလိုလို ဖြစ်သွားပေမယ့် သေနတ်ပစ်တဲ့ နေရာမှာတော့ ခေတ်လူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မင်းဟာကျုပ်တို့ ဘိုးဝါးလူမျိုးတွေရဲ့ မျက်နှာကို အိုးမည်း သုတ်တဲ့ ကလိန်သမားတစ်ယောက်ပဲ။ အဲဒီတော့ ကျုပ်အဖို့မှာ ဆိုရင်တော့ မင်းလိုလူမျိုး တစ်ယောက်ရဲ့ လက်ကို ဆွဲပြီး နှုတ်ဆက်ဖို့ ဘယ်တော့မှ စိတ်မကူးတော့ဘူး’

ထိုကဲ့သို့ နိမိတ်ချသော စကားများကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် ပါရီယာ၏ အနိသွေးရောင်ထနေသော မျက်နှာသည် ရုတ်တရက် စက္ကူတစ်ချပ်ကဲ့သို့ ဖြူလျော်၍သွားပြီးနောက် ရီတိမ်အား . . .

‘ကိုင်း ခင်ဗျားစကားအတွက် ခင်ဗျားဆီက အဖြေပြန်ထွက်အောင် လုပ်ရလိမ့်မယ်မျှီ့’ ဟု ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သူ၏လက်သည် ဓားမြှောင်ရှိရာ ခါးဆီသို့ ရောက်သွားသဖြင့် ရီတိမ်က . . .

‘ဘာကွ၊ မင်းက သေနတ်ပြိုင်ပြီး တစ်ခါထပ်ပစ်ချင်ပြန်လို့လား။ ဒီလိုပစ်ချင်တယ်ဆိုရင် ကျုပ်က ပြိုင်ပစ်ဖို့ အဆင့်သင့်ပါပဲ။ နောက်ပြီးတော့ ခြင်္သေ့တစ်ကောင်ဆီက အမဲရိုးကို ခိုးယူသလို ပြိုင်ပွဲကဆုကို ခိုးယူဖို့ မရှက်တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ပီတာရီတိမ်က ကြော့ကံရတယ်လို့၊ သူများပြောတာကိုလည်း မခံနိုင်ဘူး။ ကိုင်းလာစမ်းလေ ဟာနန်ပါရီယာ’

စင်စစ်သော်ကား စိတ်သဘောထား မြင့်မတ်မှန်ကန်သလောက် ရဲစွမ်းသတ္တိရှိရာတွင် ပြိုင်ဘက်ကင်းသော ပီတာရီတိမ်ကဲ့သို့သော လူတစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်ချင်း ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ရန်မှာ ပါရီယာတွင် သတ္တိရှိသည် မဟုတ်ချေ။ ထိုအချိန်၌ အပြစ်အပျက်များကို အစအဆုံးတိုင် တစ်လုံးမကျန် နားထောင်နေသော ဟင်နရီဗားနောသည် အခြေအနေ ပိုမိုဆိုးရွားလာစဉ် လက္ခဏာကို တွေ့ရသဖြင့် ရုတ်တရက် ရှေ့သို့တိုးလိုက်ပြီးနောက် . . .

‘မင်ဟီရီတိမ်နဲ့ ကျုပ်တူတော်မောင် ဟာနန်၊ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်စလုံးဟာ ကျုပ်ရဲ့ ဧည့်သည်တော်တွေချည်းပဲ ဖြစ်နေကြလေတော့ ဘာလို့လဲ’

၈၂ † ဒဂုန်ရွှေဈေး

တဲ့ ဒီကိစ္စကလေးအတွက်နဲ့ အချင်းချင်း ရန်ဖြစ်ကြမှာကို ကျုပ်ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး။
ပြီးတော့လည်း ဟာနန်ဟာ ခွင့်ပြုတယ်ထင်လို့ ပြုလုပ်မိတာသာဖြစ်မယ်။
ဘယ်နည်းနဲ့မှ ကလိန်ဉာဏ်ဆင်ရို့ စိတ်ကူးမယ် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျုပ်
တစ်ထစ်ချ ယုံကြည်တယ်။ ဒီမှာရှိတဲ့ အလန်ကွာတာမိန်းက ပိုပြီးတော်တယ်ပဲ
ထားဦးတော့ ကိုလိုနီနယ်တစ်နယ်လုံးမှာ အတော်ဆုံး သေနတ်သမားတစ်
ယောက်ဖြစ်တဲ့ သူလိုလူဟာ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုလုပ်မှာလဲ။ ဒီတော့ ခင်ဗျား
ဒီလိုပြောဖို့ မကောင်းပါဘူး မိတ်ဆွေရိတ်ဝိရယ်။ အထူးသဖြင့် ကျုပ်တို့အားလုံး
ညီအစ်ကိုအရင်း အချောတွေကို စည်းစည်းလုံးလုံးရှိနေသင့်တဲ့ ခုလိုအချိန်မျိုးမှာ
သာပြီးပြောဖို့ မသင့်ပါဘူးဗျာ'

ရိတ်ဝိက အသံခပ်တင်းတင်းဖြင့် . . . 'ခင်ဗျားပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ တခြားလူ
တစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် သဘောကျအောင်တော့ဖြင့် ကျုပ်က မုသားသုံးပြီး
မနေနိုင်ဘူး'

ရိတ်ဝိအား ချောမော့ဖြားယောင်း၍ မရမုန်းသိသဖြင့် မာရေးသည်
သူ့တူအနီးသို့ သွားရောက်ပြီးလျှင် အတန်ကြာမျှ တီးတိုး ပြောဆိုလျက်ရှိလေ
၏။ မည်ကဲ့သို့ ပြောသည်ကိုကား ကျွန်ုပ် မသိပေ။ သို့ရာတွင် ပါရိယာဏဗု
ရိတ်ဝိနှင့် ကျွန်ုပ်အား ရန်လိုသော မျက်နှာထားနှင့် တစ်ချက်မျှ လှမ်းကြည့်လိုက်
ပြီးလျှင် သူ့မြင်းရှိရာသို့ သွားရောက်တတ်စီးကာ နောက်ပါပောက်တင်တော့
နှစ်ယောက်နှင့်အတူ ချက်ချင်း ထွက်ခွာသွားလေပါသည်။

အခန်း (၆)

ခွဲစွာကြေငြိမ်း

ထို့နောက် ဘိုးဝါးများသည် အချို့က မြင်းများဖြင့်လည်းကောင်း၊
အချို့က မြင်းရထားများဖြင့်လည်းကောင်း မိမိတို့လိုရာသို့ အသီးသီးထွက်ခွာ
သွားကြလေ၏။ ထိုသို့ ထွက်ခွာသွား၍ မကြာမီ ဘိုးဝါးအများအပြားပင်
ကျွန်ုပ်ထံ ရောက်လာကြပြီးလျှင် မာရေးဖောင်တိန်အား ခုခံကာကွယ်ခြင်းနှင့်
ကျွန်ုပ်၏ သေနတ်ပစ်ပြိုင်ခဲ့ခြင်းတို့အတွက် ချီးမွမ်းစကားများ ပြောကြားလေ
သည်။

နောက် အစီအစဉ်များမှာကာ ကျွန်ုပ်ဖခင်ကြီးနှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည်
ထိုညတွင် မာရေးဖောင်တိန်၌အိပ်၍ နောက်တစ်နေ့နံနက်မှ အိမ်သို့ ပြန်ကြရန်
ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်ဖခင်ကမူ ပြီးခဲ့သည့် အဖြစ်အပျက်များနှင့်ပတ်သက်
၍ ကျွန်ုပ်တို့အပေါ်တွင် ငြို့ငြင်နေမည်ကို စိုးရိမ်၍တစ်ကြောင်း၊ ပါရိယာဏ
အပေါင်းအသင်းများအား ရှောင်ကွင်းလိုသည်တစ်ကြောင်း၊ စသည်တို့ကြောင့်
မာရေးထံ သွားရောက်ကာ ကျွန်ုပ်၏ မြင်းမကို နောက်မှ လူလွတ်အယူခိုင်း
လိုက်မည့်အကြောင်း ပြောဆိုရင်း နှုတ်ဆက်လေရာ မာရေးက ပျာပျာသလဲနှင့်
'ကာ မဟုတ်တာပဲဗျာ၊ ဒီည ခင်ဗျားတို့ နေကြဦးမှပေါ့၊ ဟာနန်အ
တွက်လဲ စိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး။ သူကိစ္စနည်းနည်းရှိလို့ တခြားသွားနေတာပဲ'

ထို့နောက် ခပ်ဆိုင်းဆိုင်းရှိနေသော ကျွန်ုပ်၏ဖခင်ကို မာရေးက မြင်
သဖြင့် ဆက်လက်၍ 'လာပါမိတ်ဆွေရယ်၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ် တောင်းသန်ပါ
တယ်၊ နောက်ပြီးတော့ ဒီနေရာမှာ ပြောလို့မဖြစ်တဲ့ အရေးကြီးတဲ့ **စာအုပ်**

၈၄ + ဒဂုန်ရွှေဗျား

လည်း ခင်ဗျားကို ကျွန်ုပ်ပြောစရာရှိနေပါသေးတယ်'

မေရီနှင့် တွေ့ဆုံကာ အရေးကြီးသော စကားအချို့ မပြောရမည်ကို စိုးရိမ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ကျွန်ုပ်ဖခင်ကြီးက ညအိပ်ရန် သဘောတူညီလိုက်သည်ကို ပြောမပြန်နိုင်အောင် ဝမ်းသာရွှင်မြူးသွားလေတော့၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့ လှည်းနှင့်ပင် ဆက်လက်၍ သွားကြလေရာ မာရေးဖောင်တိန်သို့ နေဝင်စတွင် ရောက်ကြလာသည်။

ညစာ စားသောက်ပြီးနောက်၊ ဟီရာမာရေးသည် ကျွန်ုပ်တို့သားအဖအား ဧည့်ခန်းသို့ သွန်သင်စကားပြောဆိုရန် ခေါ်သွားခဲ့၏။ ထို့ပြင် ယခုအချိန်တိုင်အောင် ကျွန်ုပ်နှင့် စကားပြောဆိုရန် အချိန်မရခဲ့သည့် မေရီကိုလည်း မာရေးက အခန်းထဲသို့ ကျွန်ုပ်တို့နှင့်အတူ လိုက်လာ၍ တံခါးကို ပိတ်ထားခဲ့ရန် ပြောကြားခဲ့သည့် လက္ခဏာရှိ၏။

ထို့နောက် အားလုံးထိုင်မိကြ၍ ကျွန်ုပ်တို့ ယောက်ျားများက ဆေးတံများကို အသီးသီး ညှိပြီးကြသောအခါ မာရေးက အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် အောက်ပါအတိုင်း စကား စတင်ပြောဆိုလေသည်။

'အလန်နဲ့သမီးမေရီ... မင့်တို့ကို ငါ့အောင်ဆစ်(ဘိုးဝါးလူမျိုးတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ညအချိန်အလည်၌ ဖယောင်းတိုင်များထွန်းကာ အပျိုလူမျိုး စကားပြောကြခြင်းကိုခေါ်သည်။) လုပ်ဖို့ ခွင့်မပြုခဲ့ပေမယ့် မင်းတို့တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မေတ္တာရှိနေကြတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကိုတော့ ငါကြားနေခဲ့ရတယ်'

(ကျွန်ုပ်) ဒီသတင်းဟာ အမှန်ပဲ မင်ဟီရာ... ကျွန်တော်လဲ ဒီအိမ်ကို ကွီစီတွေလာတိုက်တုန်းက ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အချစ်ကို တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ဖွင့်လှစ်ပြောဆိုပြီးတဲ့ အကြောင်း မင်ဟီရာကို ဖွင့်ပြောဖို့ အခါအခွင့်ကို စောင့်နေပါတယ်'

မဝရေးက သူ၏ မုတ်ဆိတ်ကို လက်နှင့်ဆွဲရင်း...

'ဘုရားရေ ဒီ အချိန်မျိုးကိုမှ ရွေးချယ်တတ်ကြပေလေ အလန်ရယ်။ သွေးထဲမှာ စခဲ့တဲ့ အချစ်ဟာ သွေးထဲမှာပဲ အဆုံးသတ်ကြရတယ်ကွယ်' ကျွန်ုပ်ဖခင်က ကြားဖြတ်၍... 'ဒီဟာတွေဟာ အလကားသက်သက် အယူသီးမှုတွေပါ။ ကျွန်ုပ်တော့ မယုံဘူး'

(ကျွန်ုပ်) ဒါတော့ ကျွန်တော်မသိဘူးလေ... ဘုရားမှပဲ သိမှာပဲ။ သေခါနီးဆဲဆဲ အချိန်ရောက်နေတာနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ဒီလိုဖွင့်ထုတ်ပြီး ပြောမိကြတာပဲ။ နောက်ပြီး ဒီလို တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး ထားမိခဲ့တဲ့ မေတ္တာကိုတော့ ကျွန်တော်တို့ သေအည်အထိ စောင့်ထိန်းသွားမှာပဲ'

(မေရီ) 'ဟုတ်တယ် မေမေ ဒီအတိုင်းပါပဲ။ မေဖေကိုလည်း ကျွန်ုပ်ပြောခဲ့ပြီးပြီ မဟုတ်လား'

မာရေးက စားပွဲကိုလက်သီးနှင့် ထုလျက်... 'ငါ့ပြစ်မယ် မေရီနဲ့ အလန်... ဒီကိစ္စဟာ ဘယ်နည်းမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး... ငါကတော့ မင်းကို အာမပြောစရာ မလိုပါဘူး အလန်... ငါ့အတွက် မင်းဟာ စွန့်စွန့်စားစား ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့တဲ့လူမို့လို့ မင်းကိုငါ လေးစားပါတယ်... ဒါပေမယ့် အခုဟာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး အလန်'

(ကျွန်ုပ်) 'ဘာကြောင့်လဲ... မင်ဟီရာ'

(မာရေး) 'ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် အချက် ၃ ချက်ရှိတယ် အလန်။ အားလုံးအရေးကြီးတဲ့ အချက်တွေချည်းပဲ... ပထမအချက်ကတော့ မင်းဟာ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးဖြစ်လို့ ငါ့သမီးကို အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတစ်ယောက်နဲ့ မပေးစားနိုင်ဘူး၊ ပြီးတော့ မင်းဟာ ဆင်းရဲလေတော့ အခုလိုငါကလည်း ပျက်စီးနေတဲ့ အချိန်မှာ ငါ့သမီးဟာ ဆင်းရဲတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်လို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ နောက်ဆုံးတတိယ အချက်ကတော့ မင်းကဒီနယ်မှာနေတယ်... ငါ့သမီးက ဒီနယ်ကထွက်သွားကြတော့မယ် အဲဒီတော့ မင်းသူ့ကို လက်ထပ်လို့ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး'

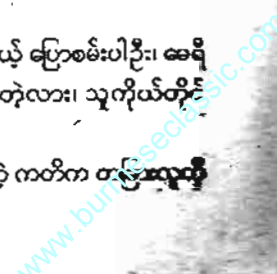
(ကျွန်ုပ်) 'အရင်းခံဖြစ်တဲ့ စတုတ္ထအချက်တော့ မပါတော့ဘူးလား မင်ဗျာ၊ ခင်ဗျားသမီးကို တခြားတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ပေးစားချင်နေတယ်ဆိုတဲ့ အချက်လေ'

'မင်းက ပြောစေချင်ရင်တော့ စတုတ္ထအချက်ရှိသေးတယ်ဆိုတာကို ထုတ်ပြီးပြောရသေးတာပေါ့ အလန်၊ ဟုတ်တယ် ငါဟာ ငါ့သမီးကို သူ့အစ်ကိုဝင်းကဲ့ ဟာနန်နီနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ ကတိထားပြီးပြီ၊ သူဟာ လူပျို ပေါက်စကလေး မဟုတ်ဘူး၊ အရွယ်ရောက်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ၊ ပြီးတော့ မယားတစ်ယောက်ကိုလည်း ကောင်းကောင်း ထောက်ပံ့ ကျွေးမွေးနိုင်တဲ့ အရည်အချင်းရှိတယ်'

ကျွန်ုပ်က ထွက်လာသော ဒေါသကိုမျိုးသိပ်၍ လေသံခပ်အေးအေး ဖြစ်...'

'ကျွန်တော် နားလည်ပါပြီ မင်ဟီရာ၊ ဒါပေမယ့် ပြောစမ်းပါဦး၊ မေရီဆိုယ်တိုင်ကတော့ လက်ထပ်ဖို့ရာကို ကတိပေးပြီးပြီတဲ့လား၊ သူ့ကိုယ်တိုင် နှုတ်ကပြောတာကို ကြားပါရစေ'

(မေရီ) 'ပေးပြီးပြီ အလန်၊ ဒါပေမယ့် ငါပေးတဲ့ ကတိက တပြည့်မဟုတ်'

မဟုတ်ပါဘူး မင့်ကိုပဲ

(ကျွန်ုပ်) ပြောတာကို ကြားရဲ့လား မင်ဟီရာ

ထိုအခါ မာရေး၏ ဒေါသမှာ ရုတ်တရက် ပေါက်ကွဲ၍ ထွက်လာပြီး လျှင် သူ့သမီးကို ကျွန်ုပ်နှင့် ပေးစားမည့်အစား သေသွားသည်ကို ကြည့်လိုကြောင်း၊ အကယ်၍ နောက်ထပ် သူ့သမီးအနီးသို့ ကျွန်ုပ်ချဉ်းကပ်ခဲ့ပါက ကျွန်ုပ်အား သေနတ်နှင့်ပစ်သတ်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ပြင် သူ့သမီးမှာ အသက် မပြည့်သေးသောကြောင့် လက်ထပ်ခြင်းကို တရားဥပဒေအရ သူဝင်ရောက်တားမြစ်နိုင်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ မည်သည့်နေရာသို့ပင် သွားသည်ဖြစ်စေ၊ သူနှင့်အတူ မေရီသည် လိုက်ပါရလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း စသည်တို့ကို လက်သီးလက်မောင်း တန်းကာ ကြိမ်းဝါးပြောဆိုလျက်ရှိလေ၏။

စကားပြော၍ မောသွားသောအခါ မာရေးသည် သူ၏ဆေးတံကြိုးကို ဆောင်ကြီးအောင်ကြီးနှင့် စားပွဲဝေါ်၌ ခေါက်လျက်ရှိလေရာ၊ မေရီက

‘ဖေဖေ မေမေ သေသွားပြီကတည်းက ကျွန်မတို့မှာ ခင်တွယ်စရာဆိုလို့ ဒီအဖေနဲ့ ဒီသမီးပဲ ရှိကြလေတော့ ဖေဖေကိုကျွန်မ သိပ်ချစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ သိတယ်မဟုတ်လား ဖေဖေ’

‘သိတာပေါ့ မေရီ၊ ဒါကြောင့် သမီးဟာလည်း ဖေဖေအသက်ဖြစ်နေတာပေါ့၊ အသက်ထက်တောင် ပိုပါသေးတယ်လေ’

‘ကောင်းပြီ ဖေဖေ၊ ဒီတော့ကာ တရားဥပဒေကို ဘေးဖယ်ထား၊ ဖေဖေ ဩဇာအာဏာ ကျွန်မအပေါ်မှာ ရှိတယ်ဆိုတာရယ်၊ အလန်ကို ကျွန်မလက်မထပ်ဖို့ တားနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးရှိတယ်ဆိုတာရယ် ကိုတော့ ကျွန်မအသိအမှတ်ပြုပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မ အသက်မပြည့်သေးခင် အတွင်းမှာ ကျွန်မဝတ္ထရား ရှိတဲ့အတိုင်း အလန်ကို လက်မထပ်ပါဘူး ဒါပေမယ့် ဟု ပြောရင်းမှ ခေရီသည် နေရာမှထ၍ ဖခင်ဖြစ်သူအား အဓိပ္ပာယ် လေးနက်သော မျက်လုံးများဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်ရှုပြီးနောက် ဆက်လက်၍ . . .

‘တစ်ခုတော့ ရှိတယ်ဖေဖေ၊ ကျွန်မကို တခြားလူတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ ဖေဖေ အတင်းအဓမ္မပြုလုပ်နိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးကိုတော့ ကျွန်မအသိအမှတ် မပြုနိုင်ဘူး၊ မိန်းမတစ်ယောက်မှာ ရှိသင့်တဲ့ အခွင့်အရေးအစု ဒီဟာကိုတော့ ကျွန်မ တားမြစ်တယ် ဖေဖေ၊ စင်စစ်တော့ ကျွန်မဟာ ဖေဖေရဲ့ ဩဇာကို လွန်ဆန်ရာထက် အသက်အသေ ခံလိုက်ချင်ပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ခုကိစ္စမှာက အလန်ကို ကျွန်မကတိထားပြီး ဖြစ်လေတော့၊ ကျွန်မအလန်နဲ့မှ လက်မထပ်ရဲ့ ရင်တော့ ဒီတစ်သက်မှာ အိမ်ထောင်မပြုဘဲ သင်္ချာ

ထို သွားတော့မယ်၊ ခုလို ကျွန်မပြောတဲ့ စကားတွေဟာ ဖေဖေစိတ်ကို ထိခိုက်မယ်ဆိုရင်လဲ ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ ဖေဖေကို တောင်းပန်ရမှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေကို ကျွန်မဘယ်တော့မှ ပြောင်းလဲလိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူး ဆိုတာကိုတော့ ဖေဖေ မှတ်သားထားစေချင်ပါတယ်’

သူ့သမီးနှင့် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အပြန်အလှန် ကြည့်နေသောမာရေးက မေရီအာ ဆဲဆိုရေရွတ်လိုက်တော့မည်ဟု ပထမ ကျွန်ုပ်ထင်မှတ်မိ၏။ သို့ရာတွင် မေရီ၏ မျက်လုံးများထဲ၌ တစ်စုံတစ်ရာကို မြင်ရဟန်ဖြင့် မျက်နှာထားပြောင်းလဲသွားကာ . . .

‘မင့်မျိုးရိုး ဗီအေတိုင်း ခေါင်းကတော့ မာပေးတာပေါ့ကွယ်၊ အဲလေလူဆိုတာ ကံစီမံရာ လိုက်နာရစေမို့ ဒီကိစ္စကို ဘုရားသခင်ရဲ့ လက်ထဲကိုပဲ အပ်လိုက်ရပေမယ့်၊ အဲမင်းအသက် မပြည့်တဲ့ အတောအတွင်းမှာတော့ (ဒါက ညနစ်ကျော်ကျော်လောက် လိုပါသေးတယ်လေ) မင်းဟာငါ ခွင့်မပြုဘဲ ဘယ်သူတို့မှ လက်မထပ်ရဘူး၊ ဒီအတိုင်းပဲ မင်းလည်း ကတိပေးခဲ့ပြီးပြီ၊ မကြာမီ ငါတို့လည်း ဒီနယ်ထဲကနေပြီး အဝေးကြီးကို ထွက်သွားကြရတော့မယ် အဲဒီတော့ နောင်ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာ ဘယ်သူသိနိုင်ပါ့မလဲ’

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်ဖခင်က ခန့်ညားသော လေသံဖြင့် ပထမဆုံးအကြိမ် ဝင်၍ပြောလေသည်။

(ဖခင်) ‘ဟုတ်တာပေါ့ ဘုရားသခင်ကလွဲပြီး ဘယ်သူသိနိုင်ပါ့မလဲ ဟင်နရီမာရေးရဲ့ ပြီးတော့ နားထောင်စမ်းပါဦး၊ ခင်ဗျားက သမီးနဲ့မပေးစားနိုင်ဘူးလို့ဆိုတယ်၊ ဒါပေမယ့် တကယ့်အကြောင်းရင်းကတော့ သူဟာ ဘယ်လိုပဲ ခင်ဗျားသမီးရဲ့ အသက်ကို ကာကွယ်ခဲ့တဲ့လူ ဖြစ်ပေမယ့်လို့ ခင်ဗျား အင်မတန် စွန်းတီးနေတဲ့ အင်္ဂလိပ်သွေးပါလို့ပဲပေါ့၊ ဘယ်နှယ် ဒီအတိုင်းမန့်ရဲ့ မဟုတ်လား’

‘မှန်တယ် မင်ဟီရာကွာတာမိန်း ခင်ဗျားတို့ အင်္ဂလိပ်တွေဟာ နိုင်ထက်စီးနင်းလုပ်ချင်တဲ့ လူနဲ့၊ ဉာဏ်များတဲ့ လူတွေချည်းပဲ’

‘ဪ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားက ခင်ဗျားနဲ့ ဆွေတော်မျိုးတော်ထဲမှာ နောက်ဆုံးအဆက်အနွယ်ဖြစ်တဲ့ လူရိုးလူဖြောင့်ကြီး ဟာနန်ဒိုပါရီယာရဲ့ လက်ထဲကို ခင်ဗျားသမီး အပ်ဖို့ကြံရွယ်နေတာကိုး’

မာရေးသည် ထိုနေ့နေ့လည်က အဖြစ်အပျက်ကို သတိရသဖြင့် ထင်းတဲ့သို့ ခန့်လိုက်သော စကားကို ပြန်ချေပခြင်း မပြုပဲ ငြိမ်၍ နေလေသည်။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်၏ဖခင်က ဆက်လက်၍ . . .

‘မေရီဟာ အင်မတန် ချစ်စရာကောင်းပြီး သိမ်မွေ့တဲ့ မိန်းသမီးတစ်

ယောက်ဖြစ်လို့ ကျုပ်အင်မတန် သဘောကြပေမယ့် ကျုပ်ကလည်း သူနဲ့ ကျုပ် သား လက်ထပ်မှာကို မလိုလားပါဘူး။ တူပျက်က သူ့ကို အင်္ဂလိပ်မလေးတစ် ယောက်နဲ့ပဲ လက်ထပ်စေချင်တယ် ဘိုးဝါးတွေနဲ့ သူတို့ရဲ့အကြံအစည်တွေထဲမှာ ရောနှောပြီး ပါမသွားစေချင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီကလေးနှစ်ယောက်ဟာ တစ် ယောက်ကို တစ်ယောက် မေတ္တာစစ် မေတ္တာမှန်နဲ့ ချစ်ခင်နေကြတယ်ဆိုတာ ထင်ရှားနေတယ်။ ဒီတော့ သူတို့အချင်းချင်းကိုခွဲပြီး တခြားလူတစ်ယောက်နဲ့ ပေးစားလိုက်ဖို့ ဆိုတာဟာ ဘုရားသခင်ရှေ့မှာ အပြစ်တစ်ခုခုကို ကျူးလွန် သလို ဖြစ်နေမှာပဲ အဲဒါကို ဘုရားသခင်က ပြန်ပြီးဒဏ်ခတ်မှာကို စိုးရတယ်။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားတို့ သွားကြမယ့် နယ်တွေမှာကလည်း အင်မတန် ဘေးရန်များ တယ် ဟင်နရီမာရေး၊ အဲဒီတော့ ခင်ဗျား သမီးကလေးကို ဘေးရန်ကင်းတဲ့ နေရာမှာပဲ နေခဲ့ပါစေတော့ လားဗျာ'

မာရေးက အော်ကြီး ဟစ်ကြီးဖြင့်... 'ဘယ်တော့မှ ကျုပ်မထားခဲ့ ဘူး။ ကျုပ်နဲ့အတူတူ ခင်ဗျားတို့ အင်္ဂလိပ်အလံအောက်က လွတ်တဲ့အိမ်သစ်ကို သူလိုက်ခဲ့ရမှာပဲ'

(ကျွန်ုပ်ဖခင်) ဒီလိုဖြင့်လည်း ကျုပ်ထပ်ပြီး ပြောစရာ မလိုတော့ဘူး ပေါ့ဗျာ'

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်မှာ ဆက်လက် ငြိမ်သက်၍မနေနိုင်တော့ပဲ ကြားမှ ဝင်ရောက်လျက်...

'ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ပြောစရာရှိသေးတယ် မင်ဟီရာ၊ ကျွန်တော်နဲ့ ခွဲရတော့မယ်ဆိုရင် မေရီဟာ အသည်းကွဲပါလိမ့်မယ် ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်ဟာ ဆင်းရဲတယ်ဆိုပေမယ့် ထင်သလောက်လည်း မဟုတ်သေးပါဘူး။ အခုလို ဝဇ္ဇည်းဥစ္စာပေါများကြွယ်ဝတဲ့ တိုင်းပြည်မှာ အလုပ်လုပ်နိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက် အဖို့ ဝဇ္ဇည်းဥစ္စာရရှိဟာလည်း မခဲယဉ်းပါဘူး။ အခုခင်ဗျားက သူနဲ့ ပေးစား ဝယ်ဆိုတဲ့လူဟာ ဒီနေ့ပဲ သူ့စိတ်ရင်းသဘောထားကို ပြသွားပြီးမဟုတ်လား။ အသေးအဝှမ်းကလေးမှာတောင် အခုလောက် ဉာဏ်များတဲ့လူဟာ အကြီး အကျယ် ကိစ္စတွေကျရင် သာပြီးဉာဏ်များမှာမူချဲ့ပဲ။ ပြီးတော့လဲ မေရီက သူ့ကို မယူနိုင်ဘူးဆိုထားမှပဲ။ ဒီကိစ္စဟာ ပျက်သွားပြီ မဟုတ်ပါလား ခင်ဗျာ'

(မာရေး) 'ယုယု မယုယု သူ့ကျုပ်နောက်ကိုတော့ လိုက်ခဲ့ရမှာပဲ။ အင်္ဂလိပ်ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ မယားဖြစ်ဖို့တော့ ဒီမှာ မနေရစ်ခဲ့စေရဘူး'

(ခေန်) 'ကျွန်မ ဖေဆနဲ့ သေအတူ ရှင်အတူ ဆုံးခန်းတိုင်အောင်တော့ လိုက်ပါမယ်။ ဒါပေမယ့် ဟာနန်ဒိုပါရီယာကိုတော့ ကျွန်မ မယူဘူး'

(ကျွန်ုပ်) 'မင်ဟီရာ ခင်ဗျားဟာ အဲဒီအင်္ဂလိပ်ကလေး အကူအညီ ထို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနဲ့ ခံယူရဦးမယ့် အချိန်တစ်နေ့တော့ ရောက်လာဦးမှာ ပေါ့ဗျာ'

မိမိ၏အမှားကို အနည်းငယ်သတိရသည့် လက္ခဏာဖြင့် မာရေးက 'ငါမင်းဆီက အကူအညီလိုတဲ့အခါကျရင် မင်းဆီကို အကူအညီ တောင်းလိုက်ပါ့မယ်' ဟု ဂယောင်ချောက်ချား ပြောရှာလေ၏။

'အကူအညီ လိုခဲ့ရင်တော့ တောင်းသည်ဖြစ်စေ မတောင်းသည်ဖြစ် စေ၊ ကျွန်တော် အသက်ရှင်နေသမျှ အရင်တစ်ခါလိုပဲ အကူအညီပေးဦးမှာပါပဲ မင်ဟီရာမာရေး၊ မေရီနဲ့ ကျွန်တော်အပေါ်မှာ ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ အပြစ်အတွက်လဲ ဘုရားသခင်က ခင်ဗျားကို ခွင့်လွှတ်ပါစေ ခင်ဗျာ'

ထို့နောက် မေရီမှာ အတန်ငယ် ငိုကြွေးစပြုလာရာ ကျွန်ုပ်မှာ ထိုအ ခြင်းအရာကို မကြည့်ရက်နိုင်သဖြင့် မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့် ဖုံးအုပ်နေမိလေ ၏။ စင်စစ်အားဖြင့် မာရေးမှာလည်း အကြင်နာတရား နည်းပါးသူတစ်ယောက် မဟုတ်သဖြင့် စိတ်နှလုံးကို ထိခိုက်နေဟန်ရှိသော်လည်း သူ့အတွင်းသဘော ကို မရိပ်မိစေရန် မေရီအား အိပ်ရာထဲသို့ ဝင်ရန် ကြမ်းတမ်းစွာ အော်ဟစ် အမိန့်ပေးလိုက်သဖြင့် မေရီလည်း အမိန့်ကို နာယူကာ ငိုရင်းပင် အိမ်ခန်းထဲသို့ ထသွားရှာလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်ဖခင်ကား နေရာမှထလျက်...

'ဟန်နရီမာရေး မှောင်ကလဲ မှောင်နေပြီ၊ မြင်းတွေကလည်း ဇောင်း သွင်းပြီး ဖြစ်နေလေတော့ ကျုပ်တို့ ဒီညအဖို့ ပြန်နိုင်ကြမှာ မဟုတ်လို့ အရက် တက်တဲ့ အချိန်အထိနေဖို့ ခင်ဗျားဆီက ခွင့်တောင်းရတော့မှာပဲ'

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က 'ကျွန်တော်တော့ မတောင်းဘူး၊ လှည်းထဲမှာပဲ သွားအိပ်တော့မယ်' ဟု ပြောပြောဆိုဆို နေရာမှထ၍ လူကြီးနှစ်ယောက်ကို ထားခဲ့ကာ အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့လေ၏။

ထို့နောက် သူတို့နှစ်ယောက် မည်သို့ဆက်လက် ဖြစ်ပျက်ကြသည် တို့ကား ကျွန်ုပ်ကောင်းစွာ မသိရပေ။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ် ခန့်မှန်းသိရှိချက်မှာ ကား စိတ်ရောကိုယ်ပါ ကြံ့ခိုင်သန်စွမ်းသော ကျွန်ုပ်၏ဖခင်ကြီးသည် ဟင်နရီ မာရေးအား တစ်သက်တွင် မမေ့နိုင်လောက်သော စကားလုံးများဖြင့် ဖိနှိပ်ပြော ဆိုရာတွင် နောက်ဆုံး၌ မာရေးသည် ဆက်လက်၍ သည်းမခံနိုင်တော့သဖြင့် သူ့သမီးအား အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတစ်ယောက်နှင့် မည်သည့်အခါမျှ ပေးစားမည် မဟုတ်ကြောင်းကို ဘုရားရှေ့၌ သစ္စာပြုကာ ကျိန်ဆိုလိုက်လေ၏။ ထို့ပြင် သူ့တူအရင်း ပါရီယာကိုလည်း ကတိပေးပြီးဖြစ်သဖြင့် သူ့ကတိကို ချော့ကိုင်

ကြောင်းတိုလည်း အတိအလင်းပြောကြားလိုက်လေသည်။

သူ၏မိတ်မိတ်ပြုမှုမှကြောင့် မေရီ တစ်စုံတစ်ရာဖြစ်ပါက သူ၏အပြစ်ကင်းမည်ဟုတင်ကြောင်းနှင့် ကျွန်ုပ်ဖခင်က ပြန်လှန်ပြောဆိုပြီးလျှင် အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် လှည်းရှိရာသို့ မှောင်နှင့်မည်းမည်းထဲတွင် လမ်းကိုရှာဖွေစမ်းသပ်လာရင်းမှ စိတ်နှလုံးနောက်ကိုလှည့်သည်ဖြစ်သောကြောင့်၊ အကယ်၍ တဖါးများသည် မှောင်မိုက်သောထိုညကို ရွေးချယ်ကာ ထပ်မံလာရောက်တိုက်ကြ၍ ကျွန်ုပ်အသက် ဆုံးရှုံးခဲ့ရသော် ကောင်းလေစွဟုပင် တွေးမိတွေးရာတွေးတောမိ၏။

သို့နှင့်လှည်းရှိရာသို့ရောက်၍ ကျွန်ုပ် အမြဲဆောင်ယူလာလေ့ရှိသော စီးအိမ်ကိုတစ်ခုကို လှည်းတွင်း၌ အံ့ဩစွာတွေ့ရလေ၏။ ထို့ပြင် လှည်းအိမ်ကို တညီတည်းနေစေရန် လှည်းစီးကုန်းအောက်မှ လှည်းထောက်ခွနှင့် ထောက်ထားသည်ကိုလည်းတွေ့ရသေး၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်မှာ မည်သူပြုလုပ်ထားသည်ကို မတွေးတတ်အောင်ရှိနေစဉ် ဟန်သည် စောင်ကြမ်းနှစ်ထည်ကိုကိုင်ကာ၊ ခြေနှင့်ခန့်ပေါ်သို့ ခုန်တက်ဝင်လာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အား အိပ်ရသည်မှ သက်သက်သာသာ ရှိပါ၏လောဟု မေးမြန်းလေ၏။

‘သက်သာပါတယ် ဟန်၊ ဒါနဲ့ မင်းကကော ဘာကြောင့် ဒီလှည်းထဲမှာလာပြီး အိပ်မှာလဲ’

‘ကျွန်တော် မအိပ်ပါဘူး၊ ဒါသခင်ဖို့ ပြင်ထားတာပါ။ သခင် လာမယ် ဆိုတာသိဖို့ကတော့ လွယ်ပါတယ်။ ကိစ္စတွေချိုးသွားတဲ့ ပြတင်းပေါက်ကို ပြန်ပြီးပြင်မထားသေးတော့ ဧည့်ခန်းထဲက စကားတွေကို ကျွန်တော် အပြင်က အတုနဲ့ကြားရတာပေါ့။ အင်မတန် လွယ်ကူတဲ့ ကိစ္စကလေးတစ်ခုအတွက်နဲ့ ဖျော်ဖြေတဲ့ ဒီလောက်စကားပြောနိုင်ကြတာကို ကျွန်တော်ဖြင့် နှမပဲ သိရတော့တယ်။ သခင်မာရေးရဲ့ သမီးကို သခင်က လက်ထပ်ချင်တယ်။ သူက နွားပိုဆေးနိုင်တဲ့ တခြားလူတစ်ယောက်နဲ့ သခင်မလေးကို ပေးစားချင်တယ်။ ကျွန်တော်တို့အဖို့ ဆိုရင်တော့ အပေလုပ်တဲ့လူက တုတ်တစ်ချောင်းကိုကိုင်ပြီး အရင်းဘက်နဲ့ သခင်တို့ တံထဲကရိုက်ထုတ်လိုက်မှာပဲ။ မိန်းကလေးကိုတော့ ဟိုလူကို ယူပါမယ်ဆိုတဲ့ ကတိပေးတဲ့အတိုင်အောင် အဖျားဘာကံနဲ့ ရိုက်ရင် ဒီကိစ္စဟာ ပြီးတာပဲ ခုတော့ သခင်တို့ လူဖြူတွေဟာ စကားတော့ပြောကြပါရဲ့ အလုပ်ကိစ္စက မမြီးဘူး’

ထို့နောက် သူသည် ကျွန်ုပ်၏ပေါင်မှ အနာကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း

ဆက်လက်၍ ကျွန်ုပ်သည် မေရီအား သွေးနှင့် ရင်းနှီးကာ ကယ်ဆယ်ထားရာကုန်ရာ သွေးမှာ နွားများထက် အဖိုးတန်သောကြောင့် စင်စစ်သူ့အား ကျွန်ုပ်သာလျှင် ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ မေရီအား ကျွန်ုပ်နှင့် ခွဲသူသည် မေရီနှင့်တကွ မေရီအား ခိုးယူသူအပေါ်တွင် သွေးမြေကျအောင် ပြုလုပ်သည်နှင့်တူကြောင်း ပြောဆိုလျက်ရှိလေ၏။

‘မပြောကောင်း ပြောကောင်း ဘာလို့ ဒီလိုစကားတွေ လာပြောနေရတာလဲ’

‘ဒီစကားတွေဟာ အမှန်ပဲ သခင် နောက်တော့ သခင်သိလိမ့်မယ် မာရေးလည်းသိလိမ့်မယ် သူ့ကို ဘုရားသခင်က ရူးအောင်လည်းလုပ်လိမ့်မယ်။ အို ဒါတွေကို သခင်တို့ လူဖြူတွေ မသိပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ကတော့ သိကြတယ်’

အာဖရိက တိုင်းရင်းသားလူမျိုးများအား အကြောင်းမသိသူများက သူတို့၏အယူသီးခြင်းများအတွက် လွယ်လင့်တကူ ရယ်မောနိုင်ကြမည် ဖြစ်သော်လည်း၊ သူတို့နှင့် အနေကြာလာခဲ့သော ကျွန်ုပ်ကမူ ထိုပြောဆိုချက်များသည် အမြဲတစေ ယွင်းမှားလွဲချော်တတ်သည် မဟုတ်ကြောင်းကို ဝန်ခံရမည် ဖြစ်ပေ၏။ စင်စစ်အားဖြင့်သော် တိုင်းရင်းသားများ၌ ကျွန်ုပ်တွင်လည်းကောင်း အခြားလူများတွင်လည်းကောင်း၊ ချို့ယွင်းကင်းမဲ့နေသော အသိဉာဏ်တစ်မျိုး ရှိတတ်ကြသည်။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်က ပြောလက်စ စကားဦးပြောင်း၍ သွေးစေရန် စောင်းများအကြောင်းကို ဆက်လက်မေးလိုက်လေသည်။

‘ဒီစောင်တွေက သခင်မလေးဆီက ယူလာခဲ့တာပါ။ သခင်လည်းထဲမှာ လာအိပ်မယ်ဆိုတာသိရတော့ ကျွန်တော်သူ့ဆီသွားပြီး ဒီစောင်တွေကို ငှားလာခဲ့တာပေါ့။ ဪ မှနေလို့ သခင်ဖို့လည်း စာတစ်စောင်ပေးလိုက်သေးတယ်’ ဟု ပြောကာ သူ၏ ရုပ်အင်္ကျီညစ်ထပ်ထပ်ထဲတွင် ဓမ္မနေ့ဂင်္ဂါစမ်းသပ်ပြီး သည့်အဆုံး၌ လိမ်တောက်ရွှပ်ထွေးနေသော သူ၏ ဆံပင်များထဲမှ သေးငယ်သော စက္ကူလိပ်ကလေးတစ်လိပ်ကို ဆွဲထုတ်ပေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ချက်ချင်းပင်ဖြေ၍ ကြည့်လိုက်ရာ ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့်ရေးထားသော အောက်ပါစာတိုကလေးကို တွေ့ရလေ၏။

‘နေမထွက်ခင် နာရီဂင်္ဂါလောက် မက်မုံခြံထဲမှာ ငါရှိနေမယ်။ ငါ့အိုမင်းနှုတ်ဆက်ချင်ရင် အဲဒီနေရာကို ဆက်ဆက်လာခဲ့ပါ . . . မေရီ’
ကျွန်ုပ်က စာကိုအိပ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သောအခါ ဟန်ထ . . .

ပြန်စာပေးဦးမလား သခင်ပေးမယ်ဆိုရင် တခြားလူမတွေ့အောင် ကျွန်တော် ယူသွားနိုင်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ဘာကြောင့် သခင်ကိုယ်တိုင် မသွားတာလဲ သခင်မလေး ပြတင်းပေါက်ဟာ ဖွင့်ဖို့လွယ်ပါတယ်။ သူကလည်း သခင်ကိုတွေ့ချင်မှာပဲ။

‘တိတ်စမ်းပါကွယ်၊ ငါအိပ်တော့မယ်၊ မနက်ကျရင်သာ ကြက်မတွန်ခင် တစ်နာရီလောက်စောပြီး ငါ့ကိုခိုးပေးတော့’

စင်စစ်အားဖြင့်ကား၊ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ထိုည၌ တရားမျှပင် အိပ်ပျော်ခဲ့သည်ဟူ၍ မရှိသောကြောင့် ကျွန်ုပ်၏လူယုံတော်ဟန်ကိုပင် စောစောခိုးခိုင်းရန် မလိုတော့ချေ။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် အရက်မတက်မီ သစ်သီးခြံထဲသို့ အသင့်ရောက်နေလေတော့၏။ ထိုနောက်မှ မေရီသည် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်နှင့် ရောက်ရှိလာခဲ့ရာ၊ ထိုအခါမှပင် ကျွန်ုပ်တို့ချစ်သူနှစ်ဦးမှာ စိတ်ရှိလက်ရှိ တွေ့ကြုံရတော့၏။ သို့နှင့် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောနိုင်ကြပဲ အတန်ကြာပွေ့ဖက်ထားပြီးမှ မေရီကလေသံဖြင့်...

‘အလန် ငါကြာကြာနေလို့ မဖြစ်ဘူးကွယ်၊ တို့နှစ်ယောက်ကို အတွဲတွေ့သွားရင် ဖေဖေက သေနတ်နဲ့ ပစ်သတ်လိမ့်မယ်’

မေရီက သူ့အတွက် အဓိကထား၍ စစဦးစားဘဲ ကျွန်ုပ်အတွက်သာ စဦးစားရှာ၏။

‘နို့ မင်းကိုကော အချစ်ရယ်’

‘အို... ကိစ္စမရှိပါဘူး နောက်စိတ်ဆင်းရဲရမယ့်အစား အခုပစ်သတ်လိုက်ရင် သာကြိုက်သေးတယ်၊ ဒါကြောင့် ကပီးတွေလာတိုက်ကြတုန်းက ငါပြောတယ် မဟုတ်လား၊ သေရတာက ကောင်းပါလိမ့်ဦးမယ်လို့’

‘မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့ဘူးလား မေရီရယ်၊ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ကို တထယ်ပဲ ခွဲပြီး သူ မင်းကို ခေါ်သွားတော့မှာလားကွယ်’

‘တကယ်ပဲ အလန်၊ သူ့စိတ်ကိုတော့ ဘယ်သူမှပြောင်းလဲနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် မျှော်လင့်ချက်တော့ ရှိပါသေးတယ် အလန်၊ နောက်(၂)နှစ်ကြာလို့ ငါအသက်ရှင်နေ သေးတယ်ဆိုရင်တော့ ဥပဒေအရ ငါအသက်ပေးပြီး ကြိုက်တဲ့လူနဲ့ လက်ထပ်နိုင်မယ် ဒီအခါကျရင် ငါဟာ၊ တကယ်လို့ မင်းနက်ပြန် သေမယ်ဆိုတောင်မှ မင်းကလျှံပြီး တခြားလူကို လက်မထပ်ဘူးဆိုတဲ့ အကြောင်း ငါသစ္စာဆိုပါတယ်’

‘ဒီစကားတွေအတွက် ကျုပ်မင်းကို ချီးကျူး ဆုတောင်းပါတယ်ကွယ်’

‘ဒီစကားအပြင် ငါတခြားစကားတွေ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပြောနိုင်ပါစေ့ အချစ်ရယ် မင်းက ငါ့ကို သစ္စာဖောက်တာဝန် တစ်သက်လုံးအရှက်ရသွားစေချင်သလား’

‘ဒီလိုဖြင့် ကျုပ်လည်း ဒီအတိုင်းပဲ ကျိန်ဆိုပါတယ်ကွယ်’

‘အို ဘာကိုလမှ မကျိန်ပါနဲ့ ငါ့အသက်ရှင်နေရင် မင်းငါ့ကိုပဲ ချစ်မယ်ဆိုတာ ယုံကြည်ပါတယ်၊ တကယ်လို့ ငါသေသွားခဲ့ရင်တော့ မင်းမှိန်းမကောင်းတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်စေချင်တယ်၊ ယောက်ျားဆိုတာက တို့မိန်းမတွေလို တစ်သက်လုံး တစ်ကိုယ်ထဲနေသွားလို့ ဖြစ်တာမဟုတ်ဘူး အလန်၊ ကိုင်းကြက်တွေလည်း တွန်စပြုကုန်ကြပြီ အတော်ကြာရင် အလင်းရောင်တွေလာတုန်တော့မယ် ဖြစ်နိုင်ခဲ့ရင် ငါမင်းဆီကို မကြာမကြာ အကျိုးအကြောင်းကို စာရေးပါမယ်၊ ဒါပေမယ့် စာရေးရင်တော့ မရေးနိုင်လို့ပဲလို့သာ အောက်မေ့ပေတော့’

‘မင်းတို့သွားကြမှာက ဘယ်ကိုသွားကြမှာလဲ’

‘ငါထင်တာတော့ ပေါ့တူဂီတွေ အုပ်စိုးနေတဲ့ ဒယ်လာဂိုအာ ပင်လယ်ကွေ့’လို့ ခေါ်တဲ့ ဆိပ်ကမ်းသာဘက်ဆီကိုသွားမယ်လို့ ထင်တာပဲ၊ တို့နဲ့လိုက်မယ့် ငါ့အစ်ကိုဝမ်းကွဲ ဟာနန်က ပေါ့တူဂီကပြားကွယ်၊ တို့နေဖို့ထိုင်ဖို့ နယ်မြေကောင်းကောင်းတွေပေးမယ်လို့ ကတိထားပြီး၊ စာရေးရေးခေါ်နေတဲ့ သူ့အမျိုးတွေရှိတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း သူကတော့ ဘိုးဝါးတွေကိုပြောနေတာပဲ’

‘ကျုပ်ကြားဖူးတာကတော့ အဲဒီနယ်တွေဟာ အဖျားအနာ သိပ်ထူထပ်တဲ့ နေရာတွေတဲ့၊ ပြီးတော့ ဒီကြားထဲမှာလည်း ကစား လူရိုင်းတွေ သိပ်ပေါတာပဲ’

‘ဟုတ်ချင်လဲ ဟုတ်မှာပေါ့လေ၊ ဒါပေမယ့် ဒါတွေကို ဂရုလည်း နေ့စဉ်ပါဘူး၊ ဒါကတော့ ဖေဖေသဘောတစ်ခုပဲ၊ ငါကြိုးစားပြီးသာ မင်းဆီကို အကြောင်းကြားပါမယ်၊ တကယ်လို့ ငါ့အကြောင်းမကြားနိုင်ခဲ့ရင်လည်း မင်းက မင်းဘာသာ မင်းကြဖန်ပြီး သတင်းပေးနိုင်ပါလိမ့်မယ်၊ ကဲ ဒီတော့ တို့နှစ်ယောက်စလုံးလည်း အသက်ရှည်မယ်၊ မင်းလည်းငါ့အပေါ်မှာ သစ္စာတည်မယ်ဆိုရင် ငါ့အသက်စေတဲ့အခါ မင်းငါတို့ဆီသာလိုက်ခဲ့ပေတော့၊ ဘယ်သူတွေ ဘာပြောနေနေ ငါမင်းကိုပဲ လက်ထပ်မယ်၊ ထဲကယ်လို့ ငါသေသွားခဲ့ရင်လည်း ငါ့ဝိညာဉ်ဟာ ဘုရားသခင် ဆီကနေပြီး မင်းရောက်လာတဲ့ အချိန်ထိအောင် စောင့်နေမှာပဲ၊ ဟော ရောင်နီတွေတောင်ပေါ်လာပြီ ငါ့သွားမှပဲ၊ ကဲ... သဲသွားပေးဦးတော့ အချစ်ကြီးရေး သေသေရှင်ရှင် နောက်မှထပ်ပြီး တို့ယူကြဦး’

၉၄ + ခရစ်နှစ်များ

စိုးရဲ့

ကျွန်ုပ်တို့သည် အချင်းချင်းတစ်ကြိမ်မျှ ထပ်မံပွေ့ဖက်လိုက်ကြပြီးနောက် မေရီသည် ကျွန်ုပ်ရင်ခွင်ထဲမှ ခွာကာ လျင်မြန်စွာ ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် စိတ်ဒုက္ခများကို အသက်နှင့်အမျှ အကြိမ်ကြိမ် ခံစားရပါ၏။ သို့သော် မေရီနှင့် ခွဲခွာရသော ထိုအချိန်ကကဲ့သို့ စိတ်တွင် ထိခိုက်သော ဝေဒနာကား ရှိလိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ထင်မှတ်မိပါသည်။

အခန်း (၇)

ချစ်သူ ခေါ်ခံ

နောက်တစ်နေ့ နှစ်ပတ်ခန့်ကြာသောအခါ၊ မာရေး၊ ပါရီယာနှင့် သောကန်း(၂၀)ခန့် မိန်းမနှင့် ကလေး(၃၀)ခန့် ရှိသော အသင်းအဖွဲ့ကလေး တစ်ခုသည်(၅၀)ခန့်မျှသာ 'ဟော်တင်တော့' လူမျိုးနောက်လိုက်များဖြင့် အတူ လှည်းများနှင့် နယ်ရိုင်းများရှိရာသို့ ရှေ့ရှုထွက်ခွာသွားကြလေကုန်၏။ ကျွန်ုပ် သည် မြေညီကုန်းမြင့်ကြီးတစ်ခုထိပ်ပေါ်သို့ သွားရောက်ကာ၊ စောင့်ကြည့်နေလေရာ မေရီပါရှိသော လှည်းတန်းရှည်ကြီးသည် မြောက်ဘက်သို့ တဖြည်းဖြည်း ရွေ့လျားသွားသည်ကို ကုန်းမြင့်အောက်တစ်ခိုင်ခန့် အကွာ၌ တွေ့မြင်ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုသူများနောက်သို့ မြင်းကို ကဆုန်စိုင်း၍ လိုက်ကာ၊ မေရီနှင့် သူ့ဖခင်အား နောက်ဆုံးတွေ့ခြင်းဖြင့် တွေ့လိုသော စိတ်ပေါ်လာမိသေး၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်၏မာနက ကျွန်ုပ်အား တားမြစ်ထားခဲ့လေသည်။ အကယ်၍ ကျွန်ုပ်လိုက်သွားခဲ့ပါကလည်း မာရေးသည် ကျွန်ုပ်အား သားရေကြာပွတ်နှင့်ရိုက်၍လွှတ်လိုက် လွှတ်ပေးလိမ့်မည်။ ထိုကဲ့သို့ တစ်စုံတစ်ယောက်က ကျွန်ုပ်အား သားရေကြာပွတ်နှင့် ရိုက်လွှတ်ပါကလည်း၊ ထိုသူကို ကျွန်ုပ်က တည်ဆဲတစ်ဆဲနှင့်သာလျှင် တုန်ပြန်မည်ဖြစ်ပေ၏။ သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ စပ်ကြားတွင် သွေးချောင်းစီးခဲ့ပါက ကျွန်ုပ်မှာ မေရီနှင့်ဝေးသည်ထက်သာလျှင် သေးချလေတော့မည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည် လှည်းတန်းကြီးတစ်တန်းလုံး နှုတ်ထွက်သွားသည့်တိုင်အောင် စောင့်ဆိုင်းကြည့်ရှုပြီးသည့်နောက် မြင်းကို ထမုန်

စိုင်းကာ အိမ်သို့ပြန်ခဲ့လေ၏။

နေအိမ်သို့ ကျွန်ုပ်ပြန်လည်ရောက်ရှိသောအခါ မြင်းစီးသမား ဟော်တင်တော့ တစ်ယောက်ယူလာသော စာတစ်စောင်ကို ဖတ်ရှုနေသော ဖခင်ကြီးကို တွေ့ရလေသည်။

ထိုစာမှာ ဟီရာမာရေးထံမှဖြစ်၍ အောက်ပါအတိုင်း ပါရှိလေသည်။

“ချစ်မိတ်ဆွေကြီး ဟီရာကွာတာမိန်း၊ ဤစာကို ခင်ဗျားအား နှုတ်ခွန်းဆက်သရန် ယေပို့လိုက်ပါသည်။ ခင်ဗျားဟာ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးလည်းဖြစ်၊ ကျွန်ုပ်လည်း အကြိမ်ကြိမ် ရန်ဖြစ်ခဲ့ဖူးပေမယ့် ခင်ဗျားကိုတော့ ကျွန်ုပ်ရဲ့အသည်းနှလုံးထဲကနေပြီး ကျွန်ုပ်လေးစားပါတယ်။ မိတ်ဆွေကြီး၊ ယခု ကျွန်ုပ်တို့ ခရီးထွက်ကြပါပြီ။ ခင်ဗျားရဲ့ သတိပေးစကားတွေဟာ ဘာကြောင့်လဲ မသိဘူး။ ဒါပေမယ့် လွန်ခဲ့တဲ့ကိစ္စဟာ ပြန်ပြီး ပြုပြင်လို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ ပြီးတော့ အားလုံးအဆင်ပြေ သွားလိမ့်မယ်လို့လည်း ကျွန်ုပ်ယုံကြည်ပါတယ်။ ဒီလိုမှမဟုတ်ရင်လည်း ဘုရား သခင်က ပြုပြင်သလိုပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့ဗျာ . . .

ခင်ဗျားရဲ့ သားတော်မောင် သတ္တိခဲ လူရိုးကလေးအလန်ကတော့ သူ့အပေါ်မှာ ကျွန်ုပ်ဟာ ကျေးဇူးကန်းတယ် ရိုင်းစိုင်းတယ်လို့ ထင်မှာပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်ုပ်ကတော့ ဝတ္တရားအတိုင်း လုပ်စရာရှိတာကို လုပ်ရမှာပဲ။ အမှန်ကတော့ မေရီဟာ သူ့အမေလိုပဲ အင်မတန် ခေါင်းမာတဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်တဲ့ အတွက် တခြားလူဆိုရင် သူ့ဘယ်သူ့ကိုမှ လက်မထပ်ဘူးလို့ ကျိန်ဆိုထားတယ်။ နို့ပေမယ့် သူ့အဖို့ ခင်ပွန်းကောင်းတစ်ယောက်က အသင့်စောင့်နေလေတော့ ကြာရင် ဒါတွေ အားလုံးကို သူ့မေ့သွားမှာပဲ။ ဒါကြောင့် အလန်ဟာ မေရီကို မေ့လိုက်ပြီးတော့ အရွယ်ရောက်လာတဲ့အခါမှာ တခြားအင်္ဂလိပ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ယောက်ကို ရွေးယူပါတော့လို့ ခင်ဗျားသားကို ပြောလိုက်ပါ။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ခွင့်ပြုချက်နဲ့ သူ ကျွန်ုပ်သမီးကို ဘယ်တော့မှ လက်မထိစေဘူး ဆိုတာကိုတော့ ဘုရား ရှေ့မှာ ကျွန်ုပ်သစ္စာ အကြီးအကျယ်ပြုပြီးပြီ။

မိတ်ဆွေ ခင်ဗျားကို ကျွန်ုပ်တခြားလူတွေထက် ယုံကြည်တဲ့အတွက် တစ်ခု တောင်းဆိုချင်ပါတယ်။ အကြောင်းကတော့ ကျွန်ုပ်တို့မြေတွေ အားလုံးတို့ ဝယ်ယူလိုက်တဲ့ ‘ဂျက်ကိုးဗတ်ဗင်ဒါမတ်’ ဆီက တန်ဖိုးငွေကို အခုထက်ထိ ကျွန်ုပ်မရသေးဘူး။ ငွေကတော့ အင်္ဂလိပ် ငွေပေါင်(၁၀၀)ပါပဲ။ အဲဒီ ငွေကို ခင်ဗျားလက်ခံ ယူနိုင်ဖို့ ဒီစာနဲ့ အတူပူးတွဲပြီး ကိုယ်စားလှယ်လွှဲစာကို ထည့်ပေးလိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားတို့ ဗြိတိသျှအစိုးရဆီကလဲ ပေါင်(၁၀၀၀) တန်တဲ့ ကျွန်ုပ်တွေကို လွှတ်မိစ်တဲ့အတွက် (၂၅၃) ပေါင်ရစရာရှိသေးတယ်။ ဒီ

ငွေတွေကိုလည်း ခင်ဗျား လက်ခံနိုင်ခွင့်ရှိတဲ့အကြောင်းလည်း အဲဒီလိုပဲလားလှယ် လွှဲစာထဲမှာ ပါပါတယ်။ ကမေးတွေတိုက်လို့ ကျွန်ုပ်ပစ္စည်းတွေ ပျက်တဲ့ အကြောင်းကို ခင်ဗျားတို့ အစိုးရဆီမှာ အစီရင်ခံထားတာကတော့ ကျွန်ုပ်အိမ်သား လီဘလန်ကြောင့် ဖြစ်တဲ့ကိစ္စဖြစ်လို့ အရေးယူကြမှာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ တကယ်လို့ ဒီငွေကို ခင်ဗျားရဲ့ခွင့်ရှိရင် ကျွန်ုပ်ဘယ်နေရာကိုပဲ ရောက်နေနေ စိတ်ချရတဲ့နည်းနဲ့ ကျွန်ုပ်ဆီကို ပို့လိုက်စမ်းပါဆိုတာ တောင်းပန်ပါတယ်။ ဘယ်နေရာ ရောက်နေတယ်ဆိုတာကိုတော့ နောက်ကျရင် ခင်ဗျားကြားရပါလိမ့်မယ်။ သွားပြီး မိတ်ဆွေရေ၊ ဘုရားသခင် ခင်ဗျားနဲ့အတူရှိပါစေဗျာ။ ဒီစာကို ယူလာတဲ့ယူဟာ ခင်ဗျားဆီက ပြန်စာနဲ့အတူတူ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ပထမဆုံး စခန်းကိုမိအောင် လိုက်လာပါလိမ့်မယ်။

ဟင်နရီမာရိုး။

ကျွန်ုပ်ဖခင်က သက်ပြင်းရှူရင်း . . . ‘သူ့ ကျွေးတွေကိုကောက်ခံဖို့ သူ့ သွေးသားဖြစ်တဲ့ ဘိုးဝါးလူမျိုးတွေရဲ့ အစား သူမုန်းတီးတဲ့ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး တစ်ယောက်ကိုမှ ဘာကြောင့်များ ရွေးလိုက်တယ်ဆိုတာ မသိရဘူး။ ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့ ယုံကြည်မှုကိုတော့ လက်ခံလိုက်မယ်လို့ ဖေဖေစိတ်ကူးတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ကိုပေးဖို့စာ ဖေဖေသွားပြီး ရေးလိုက်ဦးမယ်။ သူ့စာကို ယူလာတဲ့သူနဲ့ မြင်းကို စားစရာ သောက်စရာပြည့်စုံအောင် ကြည့်ရှုစိစစ်ပေးလိုက်ပါ အလန်’

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း ထိုသူရှိရာသို့ သွားရောက်လေရာ၊ ထိုသူမှာ မာရေးဖောင်တိန်တွင် ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့သူတစ်ယောက်ဖြစ်လေသည်။ ထိုသူသည် ကျွန်ုပ်နှင့်တွေ့သောအခါ အခြားသူရှိမရှိ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ် ကြည့်ရှုပြီးနောက် . . .

‘ဟီရာအလန် သခင်အတွက်လည်း ကျွန်ုပ်တို့မှာ စာတစ်စောင်ပါ သေးတယ်’ ဟု ပြောကာ သူ၏ ခါးပိုက်အတွင်းမှ လိပ်တတ်မထားသော စာတစ်စောင်ကို ထုတ်ပေးလေ၏။

‘ရဲရင့်သည့်စိတ်ကို မွေး၍ သစ္စာကို စောင့်ထိန်းပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်ပြောခဲ့သည်များကို သတိရပါစေ။ ကျွန်ုပ် နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါသည်။ အို . . . ကျွန်ုပ်၏ ချစ်ဦးသက်လျာ’

အထက်ပါစာတွင် လက်မှတ်ရေးထိုးထားခြင်း မရှိသော်လည်း မည်သူ့ထံမှ ဖြစ်ကြောင်းကား အထူးထုတ်ဖော်ပြောဆိုရန် လိုတော့မည် မထင်ပေ။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ပြန်စာတစ်စောင်ကို ရေးပေးလိုက်သေးသော်လည်း ထိုသော့သော်နှစ်ပေါင်းမှာ (၅၀)ခန့်မျှပင် ကြာရှိပြီဖြစ်ရကား၊ စာသားများကို လှူစေ

၉၈ + ဒဂုန်ရွှေမျှား

ပတ်စေ မမှတ်မိတော့ချေ။ ထိုစာများရှိပြီးသည့်နောက်၌ကား၊ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဟင်နရီမာရေးထံမှလည်းကောင်း၊ မေရီထံမှလည်းကောင်း၊ တစ်နှစ်ကျော်မျှ ကြာသည့်တိုင်အောင်ပင် မည်သည့်သတင်းကိုမျှ မကြားကြရပဲ ရှိနေခဲ့လေ၏။

ရှည်လျားလှသော အဆိုပါ နေ့ရက်များကိုကား ကျွန်ုပ်သည် စိတ်နှလုံး ငြီးငွေ့ခြောက်သွေ့စွာဖြင့် ကုန်လွန်ခဲ့ရလေသည်။ မေရီကို ကျွန်ုပ်သည် စိတ်ထဲမှ တစ်နာရီ တစ်မိနစ် တစ်စက္ကန့်မျှပင် မေ့ပျောက်၍ မရခဲ့သည်ဖြစ်ရာ၊ အထူးအားဖြင့် ညဉ့်အချိန်များတွင် ထိုမိသတိရတတ်သည်ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ နှစ်နှစ်ခြောက်ခြောက် အိပ်ပျော်သောညဟူ၍ပင် မရှိသလောက်ဖြစ်ခဲ့လေ၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်မှာ အသားအရေတဖြည်းဖြည်း လျော့ပါးလာပြီးလျှင် ချောင်းဆိုးရောဂါလည်း စွဲကပ်လျက်ရှိလေရာ၊ အထူးသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် တစ်နေ့နေ့တွင် 'လဲ'တော့မည် အခြေအနေသို့ ဆိုက်ရောက်နေပြီ ဖြစ်ရကား၊ တစ်နေ့တွင် ဟန်သည် ကျွန်ုပ်ထံလာရောက်ကာ ကျွန်ုပ်၏ကိုယ်ခန္ဓာကို ကျွန်ုပ်သေဆုံးပြီးနောက် ဗြုပ်နံ့စေလိုသည့်နေရာကို သူ့အားကြိုတင်၍ ပြသမထားနိုင်သလောဟူ၍ မေးမြန်းမူလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏လူများအား လက်ဖျားနှင့်ပင် ထိခဲလှသော ကျွန်ုပ်သည် ဟန်အားထိုကဲ့သို့ မေးမြန်းရာ၊ မည်လောဟု ခြေနှင့်ကန်ကျောက်လိုက်မိ၏။ စင်စစ်အားဖြင့်ကား ကျွန်ုပ်သည် တွင်းတစ်တွင်းထဲ၌ ဟန်၏ဗြုပ်နံ့ခြင်းကို ခံလိုသည်မဟုတ်ပဲ အသက်ရှင်၍ မေရီနှင့်လက်ထပ်လိုသည်ဖြစ်ရာ၊ ယခုအခါ၌ မှ ကျွန်ုပ်၏ အခြေအနေမှာ လက်ထပ်ရန် မဆိုထားဘိဦး။ မေရီနှင့် ပြန်လည်တွေ့ဆုံရန်ပင် များစွာခဲယဉ်းလျက်ရှိသောကြောင့် စိတ်ပျက်အားငယ်၍သာ နေမိတော့၏။

ဘိုးပါးခရီးသွားလှည်းအုပ်များ၏ သတင်းများသည် မကြာခဏပင် ကျွန်ုပ်ထံသို့ အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ရောက်ရှိလာတက်ကြသော်လည်း အဆိုပါ သတင်းများ ရေရေရာရာ ရှိကြသည်မဟုတ်ပေ။ ထို့ပြင် ခရီးသွားအုပ်စုများက ဈာန်ပြားလှသဖြင့် ခြေရာကောက်၍ လိုက်ရန်လည်း ခဲယဉ်းလှပေ၏။ သို့ဖြစ်၍ သူတို့၏ လှည်းအုပ်သည် ယခုထံရန်စေလိလ်နယ်ဟု ခေါ်သော နယ်တစ်နယ်ထဲသို့ နောက်ရှိကြပြီးမှ ဒယ်လာဂိုအာ ပင်လယ်ကွေ့သို့ ရှေ့ရွာသွားရောက်ကြရာတွင် လမ်းခရီး၌ပျောက်ဆုံးလျက် ရှိကြသည်ဟူသော ကောလာဟလ သတင်းတစ်ရပ်မှတစ်ပါး၊ မာရေးနှင့်ပတ်သက်သော သတင်းများကို ကျွန်ုပ်တို့ နောက်ထပ်အလျဉ်း မကြားကြရတော့ဘဲရှိလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏အခြေအနေကို ရိပ်မိသော ဖခင်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား စိတ်ပြေလက်ပျောက်ဖြစ်စေရန် ကိပ်တောင်း သို့သွားရောက်၍ သာသနာ့ဝန်ထမ်း

အဖွဲ့ဝင်အဖြစ်သို့ ကြိုးစားတက်ရောက်ရန် တိုက်တွန်းသေး၏။ သို့သော် သာသနာရေး လုပ်ငန်းကား ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့သော လူမျိုးတစ်ယောက်နှင့် ဟန်မကိုက်သည့်ပြင်၊ ဘုန်းကြီးတစ်ယောက်အနေနှင့်လည်း ကျွန်ုပ်ထံသို့ ရုတ်တရက် ခေါ်သံ ရောက်လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မြောက်ပိုင်းနယ်များသို့ ခရီးထွက်နိုင်ရန် ကျွန်ုပ်မှာ အခွင့်အရေးရလိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။ ထိုခေါ်သံကား တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ရောက်လာလိမ့်မည်ဟူ၍ ကျွန်ုပ်တစ်ထစ်ချ ယုံကြည်မိလေသည်။

အခြား အသက်မွေးဝမ်းကြောင်းဟူ၍ မယ်မယ်ရရ မရှိသော ကျွန်ုပ်အား ကျွန်ုပ်ဖခင်ကြီးကမူ သူ့ရည်မှန်းထားသည့် လမ်းစဉ်ကို လိုက်စေလို၏။ အမဲလိုက်ခြင်းသည်သာလျှင် အလုပ်မဟုတ်ခဲ့ပါ။ ကျွန်ုပ်တို့တွင် လုပ်ငန်းဟူ၍ လက်ညှိုးထိုး၍ပြရန် တစ်စုံတစ်ရာ မရှိသောကြောင့် စင်စစ်အားဖြင့်လည်း ကျွန်ုပ်ဖခင် ပြောသည့်စကားများသည် လမ်းမှန်ကျပေ၏။ သို့ရာတွင် ယခုအချိန်မှကား အခြားမည်သည့်လုပ်ငန်းနောက်သို့မျှ ကျွန်ုပ် မလိုက်ခဲ့မိသည်ကို ပင်များစွာ ဝမ်းမြောက်လျက်ရှိတော့၏။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ သားအဖနှစ်ယောက်မှာ အဆိုပါပြဿနာနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အချင်းချင်း အတော်ပင်အတိုက်အခံ ဖြစ်ပွားလျက်ရှိလေ၏။ သို့ရာတွင် နောက်ဆုံး၌ မာရေးဖောင်တိန်၌ တောမီးပမာ ပြန့်နှံ့သွားသော ကျွန်ုပ်၏ ခုခံတိုက်ခိုက်ခြင်းနှင့် သေနတ်ပစ်ပြိုင်ပွဲအကြောင်းကို ကြားကြရကုန်သော အာထာပိုင်အချို့သည် ကျွန်ုပ်အား ဆင့်ခေါ်ကာ နယ်ခြားစစ်တပ်တစ်တပ်တွင် လက်ဖတ်ခင်ရာထူးကို ပေးအပ်လိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ 'နားပူနားဆာ' ဖြစ်သည့် ဘေးမှ ကင်းဝေးသွားလေ၏။

ကမ်းလူရိုင်းများနှင့် တိုက်ခိုက်ကြသော ရာဇဝင်ပါ စစ်ပွဲကြီးနှင့် တကွ ကျွန်ုပ်၏ အောင်မြင်သော စွန့်စားခြင်းများ၊ ဆုံးရှုံးခြင်းများ၊ မိုက်မိုက်ကန်းတန်း စွန့်စားသဖြင့် အသက်ဘေးမှ သိသိကလေး ကင်းလွတ်ခဲ့ပုံများ၊ နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် အကြီးအကျယ်ဒဏ်ရာရရှိခဲ့ပုံများ၊ လူရိုင်းတပ်ကြီးအတွင်းသို့ ညဉ့်အချိန်တွင် တစ်ယောက်တည်း ဝင်ရောက်ကာ ဗိုလ်လုပ်သူအား ပစ်သတ်ခဲ့သဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ အထက်လူကြီးများ၏ ဆုတံဆိပ် ချီးမြှင့်ခြင်းကို ခံယူခဲ့ပုံများ စသည်တို့ကိုမူ ကျွန်ုပ်သည် ဇာတ်လမ်းနှင့် တစ်စုံတစ်ရာမျှ မသတ်ဆိုင်သဖြင့် ခေါ်ပြခြင်းမပြုပဲ ချန်လှပ်ထားခဲ့ပါအံ့။

နောက်ဆုံး၌ စစ်ပွဲမှာ ပြေငြိမ်းရပ်စဲသွားခဲ့သည်ဖြစ်ရာ၊ ကျွန်ုပ်တို့အစစ်တပ်ကိုလည်း ဖျက်သိမ်းလိုက်ရလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်အိမ်သို့ ပြန်၍သွားလျှင် လာသောအခါ၌ကား၊ ကျွန်ုပ်မှာ ရှေးကကဲ့သို့ လူငယ်ကလေးကလေးထောင့်

မဟုတ်တော့ဘဲ အတွေ့အကြုံ အကြားအမြင်များသော လူရွယ်တစ်ယောက် အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိလာတော့၏။ ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်သည် စစ်တပ်ထဲ၌ ပြုတီသို့ စစ်အရာရှိများနှင့် ကောင်းစွာ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံခဲ့ရသည်ဖြစ်ရာ၊ ရှေးအခါက ကျွန်ုပ် ဆည်းပူးခွင့်ခရခဲ့သော အင်္ဂလိပ်လူကြီးလူကောင်းများ၏ အနေအထိုင် အပြုအမူ အကျင့်သိက္ခာနှင့် အကြံဉာဏ် စသည်များကိုလည်း နီးနီးကပ်ကပ် ဆည်းပူးလေ့လာခွင့်ရရှိခဲ့၏။

သာသနာပြုစခန်းသို့ ကျွန်ုပ်ပြန်လည်ရောက်ရှိ၍ သုံးပတ်မျှပင် မကြာသေးမီ ကာလရှည်လျားစွာ ကျွန်ုပ်စောင့်မျှော်နေခဲ့သော ခေါ်သံ ကား နောက်ဆုံး ကျွန်ုပ်ထံသို့ အောက်ပါနည်းအတိုင်း ရောက်ရှိလာတော့၏။

တစ်နေ့၌ ဘိုးဝါးလူမျိုးများ၊ ကဖါးလူမျိုးများနှင့် ကူးသန်းရောင်းနေသော ခရီးသွားရဟူဒီလူမျိုး ကုန်သည်တစ်ယောက်သည် သူ၏ကုန်လှည်း တစ်စီးနှင့် ကျွန်ုပ်တို့နေအိမ်သို့ ဆိုက်ရောက်လာခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုလူစား မျိုးတို့ မကြိုက်မနှစ်သက်သောကြောင့် မောင်းနှင်ပစ်တော့မည်ဆဲဆဲတွင် ထိုသူက ကျွန်ုပ်အား အလန်ကွာတာမိန်း ဆိုသူဖြစ်ပါသလောဟူ၍ ရုတ်တရက်မေး မြန်းလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ဟုတ်မှန်ကြောင်း ပြန်၍ဖြေကြားသည်တွင် ထိုသူသည် ကျွန်ုပ်အတွက် စာတစ်စောင်ပါလာကြောင်း ပြောကြားကာ အဝတ်နှင့်ပတ်ထားသော အထုတ်တစ်ထုတ်ကို ထုတ်၍ပေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်က မည်သူ့ထံမှ ပေးလိုက်ကြောင်း မေးသောအခါ 'ဗိုအလစ်ဇောက်' ဆိပ်ကမ်းမြို့တွင် အရှေ့ကမ်း ရိုးတန်းကုန်သည် တစ်ယောက်နှင့်တွေ့၍ 'ကရက်ဒေါ့' သို့သူလာမည့် အကြောင်း သိရသောအခါ အဆိုပါကုန်သည်က သူ့အားယုံကြည်ကာ ယခု စာကို ပေးအပ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလေသည်။ ထို့ပြင် ထိုသူက အဆိုပါစာမှာ လွန်စွာအရေးကြီးသည်ဖြစ်သောကြောင့် စာယူဆောင်လာသူအား ထိုက်သင့်သည့် အားလျော်စွာ ဆုချထိုက်ကြောင်းနှင့်လည်း ထပ်မံပြောဆိုသေး၏။

ကျွန်ုပ်သည် အထုပ်ကို ချက်ချင်းပင်ဖြေ၍ကြည့်ရာ အတွင်း၌ရေစို ရန် သိစိန်အဝတ်တစ်ခုနှင့် ရစ်ပတ်ထားသောအရာတွင် ကျွန်ုပ်နှင့် ကျွန်ုပ်မခင်ထံသို့ လိပ်စာတပ်ထားသည်ကို တွေ့ရရှိ၏။ အပ်နှင့်သေချာစွာ ချုပ်ထားသော ထိုအရာကို ကျွန်ုပ်သည် လွယ်လင့်တကူ ဖွင့်လှစ်ပြီးသောအခါ အတွင်း၌ မေရီ၏လက်ရေးဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သားအဖ နှစ်ယောက်ထံသို့ပင် လိပ်စာတပ်ထားသော စာထုပ်တစ်ထုပ်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထိုလက်ရေးကို မြင်လိုက်ရသည့်အခါ၌ ကျွန်ုပ်၏နှလုံးသားသည်

အတွင်းမှ ခုန်ထွက်လာသည်ဟုပင် ထင်လိုက်မိ၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ရဟူဒီကုန်သည်ကြီးအား နေရာထိုင်ခင်းနှင့်တကွ အစားအသောက်များဖြင့် တွေးတွေး ပြုစုရန် ဟန်အား ခေါ်လိုက်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏အခန်းသို့ ပြေးသွားကာ အောက်ပါစာကို ဖတ်ရှုရလေတော့၏။

ချစ်သူအလန် . . . ငါမင်းကို ပေးတဲ့စာတွေ ရမရမသိရပါ။ ဒီစာလည်း ရောက်မှ ရောက်ပါမလားမသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီစာကို 'ဒယ်လာဂိုအာ' ပင်လယ်ကွေ့ (ဒုဒီစာရေးလိုက်တဲ့ တို့နေရာနဲ့တော့ မိုင်၅၀ လောက်ဝေးမယ် ထင်တယ်) ကပေါ်တူဂီကပြားတစ်ယောက်နဲ့ လူကြုံပါးလိုက်တယ်။ ဟိုစာတွေကို မင်းရမယ်ဆိုရင်တော့ လမ်းခရီးတစ်လျှောက်လုံး တို့တွေ့လာခဲ့ရတဲ့ ဒုက္ခတွေကို မင်းသိရမှာပဲ . . . ကဖါးတွေနဲ့ တိုက်ရလို့ တို့အုပ်စုထဲက တစ်စု ပြုတ်သွားတဲ့ အကြောင်းရော တခြားအကြောင်းတွေရော ပြောရင် ရှည်နေတော့မယ်၊ ရေးစရာစက္ကူက နည်းနည်းပဲရှိတယ်။ ခဲတံလည်း များများမရှိတော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် လိုရင်းကိုပဲရေးတော့မယ် . . . တို့လူဖြူချည်းပဲ အားလုံး ယောက်ျား မိန်းမနဲ့ကလေးတွေ စုစုပေါင်း(၃၅)ယောက်ပါဝင်တဲ့ အစုကြီးဟာ နွေဦးရာသီမှာ တောင်တန်းတွေ မြစ်ကြီးတွေကို ကျော်ဖြတ်ပြီး 'လိုင်ဒင်ဘတ်' နယ်က ခရီးထွက်ခဲ့ကြတာ နောက်ဆုံးဒီနေရာကို လွန်ခဲ့တဲ့ တနင်္ဂနွေ(၈)ဖတ် လောက်က ရောက်လာခဲ့ကြတယ်။

နေရာကတော့ အင်မတန်သာယာပြီး မြေလည်းညီတယ် 'မိကျောင်း' လို့ ခေါ်တဲ့မြစ်နဲ့လည်း ၂ မိုင်ပဲဝေးတယ်။ ရေ မိုးကောင်းတဲ့ အရပ်ဖြစ်လေတော့ အဖေ့နဲ့ ဟာနန်ပါရီတို့က ဒီနေရာမှာ အခြေစိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ တချို့ကတော့ ရှေ့တိုးပြီး ဒယ်လာဂိုအာ ပင်လယ်ကွေ့နဲ့ နီးတဲ့နေရာတိုသွားချင်ကြတာပေါ့လေ . . . ဒီအတွက် အကြီးအကျယ် စကားများကြသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် နွားတွေက ခရီးလည်းသိပ်ပန်းနေ စိစိ ခေါ်တဲ့အဆိပ်ရှိတဲ့ ယင်ကောင် တစ်မျိုးကိုက်လို့ သေတာလည်း သေကြနဲ့ဆိုတော့ နောက်ဆုံး ဖေဖေနဲ့ ဟာနန်တို့ အလိုကိုလိုက်ကြရတာပါပဲ . . . ဒါနဲ့ ငါတို့လည်းအဲဒီမှာ မြေနေရာ ဆွဲ ရှင်းလင်းပြီး နေအိမ်ခပ်ကြမ်းကြမ်းတွေ ယာယီဆောက်ကြရတယ်။

"အဲဒီနောက် တို့ ဒုက္ခတွေ့ကြရတာပါပဲ . . . ကဖါးတွေဟာ တို့တို့ မကိုက်ရဲလေတော့ ဟာနန်ရဲ့ မြင်းနှစ်ကောင်ကလွဲရင် အားလုံးလိုလိုပဲ ခိုးယူ သွားကြတယ် . . . ကျန်တာတွေကတော့ ဖျားနာသေကုန်ကြတာ ခေမာ အပြီးသပ်တာပါပဲ။ နွားတွေ စိစိ ယင်ကောင်တွေ ကိုက်လိုတစ်မျိုး ဖျားယိုမှာ ဆိုတစ်မျိုးနဲ့ အားလုံးသေကုန်ကြပြီ။ ဒီနေရာဟာ ကြည့်လိုက်တော့ တွန့်အာ

၁၀၂ † ဒဂုန်ရွှေစာ:

ရေးခဲ့ပြည့်စုံတဲ့ နေရာဖြစ်မလိုလို့နဲ့ အဖျားရောဂါ သိပ်ထူတဲ့နေရာပဲ။ တို့အားလုံး (၃၅)ယောက်ရှိတဲ့အနက်က (၁၀)ယောက် သေကုန်ကြပြီ။ ယောက်ျားက ၂ ယောက်၊ မိန်းမက ၃ ယောက် ကလေးက ၅ ယောက်၊ ပြီးတော့ ဖျားနာကြတာ ကလည်း အများကြီးပဲ။ ဖေဖေရယ်၊ ကာစင်ပါရီယာရွယ်၊ ငါ့ရယ်ကတော့ ဘုရားမလို ကျန်းကျန်းမာမာ ရှိကြပါရဲ့။ တို့တစ်တွေဟာ ကျန်းမာသန့်ရှင်းကြ မေမယ့် ဘယ်ထိအောင် ခံနိုင်ရည်ရှိကြမယ်ဆိုတာ မပြောတတ်ဘူး။ ကံအား လျော်စွာပဲ ဒီနေရာက သားတောင်တွေလည်းပေါ့။ တို့မှာကလည်း ခဲယမ်းစီး ကျောက်တွေကလည်း အများအပြားရှိနေတော့ ကျန်တဲ့လူတွေထဲက သန်သန် စွမ်းစွမ်း ရှိကြတဲ့ ယောက်ျားတွေဟာ ခြေလှုပ်ပဲ အမဲလိုက်ထွက်ကြပြီးတော့ ရလာတဲ့ အမဲက အသားတွေကို တို့မိန်းမတွေက ဆားနယ်တန်တာနယ်၊ အခြောက်လှမ်းစာနဲ့တာလှမ်း ထားကြရတယ်။ တောကောင်တွေ ရှားပါးသွား ဦးတော့ အတော်ကြာအောင်တော့ တို့မတ်သေးဘူးပေါ့လေ။

ဒါပေမယ့် အလန်ရယ်၊ အကူအညီသာ မရောက်ပဲ ဒီလိုဖျားနာသာ နေကြမယ်ဆိုရင် တို့တစ်တွေ အားလုံးတစ်ယောက်မလျန် ကြာရင်သေ ကုန်ကြတော့မှာပဲ။ အခုစာရေးနေတဲ့ အချိန်မှာတောင်မှ ငါ့ဘေးက မိန်းမကလေး တစ်ယောက်ဟာ အဖျားရောဂါနဲ့ သေတော့မလို ဖြစ်နေပြီ။ အို . . . အလန် တို့ကို မင်းလာပြီး ကယ်နိုင်ရင် ကယ်ပါကွယ်။ ဒီရောဂါဘယကြောင့် ဒယ်လာ ဝိုအာ ပင်လယ်ကွေ့ကိုလည်း ဘယ်နည်းနဲ့မှ တို့မရောက်နိုင်တော့ဘူး။ ရေထဲ ဦးတော့ ဝယ်ချမ်းစားစရာလည်း ပိုက်ဆံမရှိကြတော့ပါဘူး။ တို့ရဲ့ရှိသမျှ ငွေတွေ ကိုလဲ ရေကြီးတဲ့ မြစ်တစ်ခုကို ကူးရင်း ဆုံးသွားတဲ့ လှည်းတစ်စီးထဲမှာ ပါသွား လို့ကုန်ပြီ။ နည်းတဲ့စုစည်းတွေ မဟုတ်ပါဘူး . . . ဟာနန် ချမ်းသာသမျှ ဧွ တွေလည်း အဲဒီအထဲ အကုန်ပါသွားပြီ။ 'အယ်လာဂိုအာ' ကိုလွှတ်ပြီး လိုချင် တာတွေကို အကြေးရမယ်ဆိုလို့ ဝယ်ခိုင်းသေးတယ် . . . ဒါပေမယ့် ဟာနန် အပြောကြီးခဲ့တဲ့ အဲဒီက သူ့အမျိုးတွေဆိုတာလည်း သေကုန်သလား၊ ပြောင် သွားကြသလား မသိဘူး။ မရှိကြတော့လို့ ဘယ်သူကမှ တို့ကိုမယုံကြဘူး။ အနီးအပါးက ကဖါးတွေနဲ့လဲ ဟာနန်နဲ့ဘိုးဝါးတချို့က သူတို့နွားတွေကို အို အခမပေးပဲ လုယူဖို့ ကြံစည်ကြလို့ မသင့်မြတ်ကြဘူး . . . ဒီတော့ တို့မှာ အားကိုးရာမဲ့ ဖြစ်ပြီး သေမဲ့နေ့ကိုသာ မျှော်နေရတော့တာပဲ။

'အလန် . . . ဖေဖေဟာ မင်းတို့အဖေကို သူ့ရတနာရှိတဲ့ငွေ တချို့ကို တောင်းခိုင်းထားတယ်လို့ ကြားရတယ်။ တကယ်လို့ အဲဒီငွေတွေနဲ့ မင်းဖြစ်စေ တခြား မိတ်ဆွေတွေဖြစ်စေ၊ ဒယ်လာဝိုအာ'ကို ရောက်အောင် သင်္ဘောတစ်စင်း

နဲ့ လာနိုင်တယ်ဆိုရင်တော့ တချို့လည်းတွေ့အတွက် နွားတွေထပ်ပြီး ဝယ်နိုင် မှာပဲ။ ဒီလိုဆိုရင် တို့ဟာ နောက်ကြောင်းကို ပြန်ဆုတ်ပြီး 'နေတလ်' နယ်ထဲကို ဝင်သွားမယ်လို့ ထင်ရတဲ့ဘိုးဝါးတစ်စုနဲ့ သွားပေါင်းနိုင်တယ်။ ဒါမှမဟုတ် ဝင်လယ်ကွေ့ထိအောင် သွားပြီး ဒီမကောင်းဆိုးဝါးနယ်ထဲက လွတ်အောင် တို့ကို ဆောင်ကျဦးသွားနိုင်တဲ့ သင်္ဘောတစ်စင်းစင်းကို ရှာမယ်။ မင်းလာမယ်ဆို ရင် တိုင်းရင်းသားတွေက တို့ရှိတဲ့နေရာကို လမ်းပြပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် မင်းလာဖို့ကတော့ မျှော်လင့်စရာ သိပ်မရှိလှပါဘူးကွယ်။ လာဦးတော့ တို့ တစ်တွေကို အသက်ရှင်လျက် မင်းတွေ့မှတွေ့ဦးမှကိုး။

'အချစ်ဆုံး အလန်ရေ၊ ငါ့ပြောစရာ တစ်ခုကျန်သေးတာကို စက္ကူ ကုန်ခါနီးလို့ မြန်မြန်ရေးပြောရဦးမယ်။ မင်းဟာ အသက်ရှင်ပြီး ကျန်းကျန်းမာ မာ ရှိရဲလား . . . ငါ့ကိုကော သတိရသေးရဲလားဆိုတာပါပဲ။ ငါကတော့ အရင်အတိုင်းပါပဲကွယ်။ ကာစင်ဟာနန်ကတော့ သူ့တို့လက်ထပ်အောင် အနားက ကပ်ပြီးတိုက်တွန်း နေတာပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့် ငါကတော့ အမြဲတမ်း ခေါင်းခါလျှက်ပါပဲ။ ခုသောအလွန်အလွန် ခက်ခဲတာကြောင့်ပဲ။ ငါ့လဲ အသက်ရှင်နေဦးမယ်ဆိုရင်တော့ မကြာမီ အသက်ပြည့်တော့မှာပဲ။ ဒါပေမယ့် မင်းက ခုနေအခါမှာ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ပြီးချင်ပြီးနေရော့ပေါ့ လေ။ တို့မှာတော့ အခုဆိုရင် ခရီးသွားသူတောင်းစားတွေနဲ့ တယ်မထူးတော့ပါ ဘူး။ ဖေဖေလဲ သူများသွေးဆောင်တာကို ဆင်ကန်းတော့တိုး လိုက်ခဲ့ပြီး၊ ခု တော့ နောင်တ အတော်ရနေပါပြီ။ သူ့ကိုကြည့်ရတာ ရူးသွားတော့မယ့် အတိုင်းပဲ ဖြစ်နေတယ်။ ကဲ စက္ကူလဲကုန်ပြီးလူကြိုလဲသွားတော့မယ်။ ဒီစာတော့ မင်းလက်ထဲကို တန်းတန်းမတ်မတ်ရောက်ကောင်းပါရဲ့။ ဒီစာကို ဆိုက်ဆိုက် မြှုပ်မြှုပ် ပေးရအောင် ငါ့မှာရှိတဲ့ ငွေကလေး ၄ ပေါင်ကို ပေးလိုက်ရပါတယ်။ ဒီစာပြီး တကယ်လို့ မင်းလဲမလာနိုင်ဘူး တခြားလူကိုလဲ မလွှတ်နိုင်ဘူးဆိုရင် တော့ တို့တစ်တွေအတွက် ဘုရားသခင်ဆီမှာ ဆုတောင်းလိုက်ပါတော့ကွယ်။ ဒါဟာ နေ့ခင်းမှာ မင်းကိုသတိရပြီး ညမှာ မင်းကိုအိပ်မက် မက်နေပါသေး တယ်။ မင်းကိုဘယ်လောက် ချစ်တယ်ဆိုတာကိုတော့ ငါမပြောနိုင်ပါဘူးကွယ်။

'သေသည်ဖြစ်စေ၊ ရှင်သည်ဖြစ်စေ၊ အမြဲချစ်လျက်ရှိသည့် မင်းရဲ့ ခေရီ' (စာမှာ ဤနေရာတွင် အဆုံးသပ်လေသည်) အထက်ပါစာကို ဖတ်ပြီးသောအခါ စက္ကူညစ်ထပ်ထပ်အပေါ်တွင် ခဲတံဖြင့် ရေးထားသဖြင့် ခပ်မိန့်မိန့်ဖြစ်နေသော စာကြောင်းများပေါ်၌ ဟိုဘုရား ဒီနေရာမှစ၍ နေရာအနံ့အပြား တစ်ကွက်စီ အကွက်ထင်နေသော နေရာများ

ထင်ထင်ရှားရှားအကြောင်း ကျွန်ုပ်တို့မျက်နှာပြင်ပေါက်များကပါ ထပ်မံရောနှောကာ၊ ထွက်ထွက်လွယ်လွယ် ဖြစ်၍နေလေတော့၏။

ထမ်းချားထံသို့ သွားရောက်လည်ပတ်နေသော ဖခင်ကြီးသည် ခြားနား အိမ်သို့ပြန်လာသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် သူ့အားစဉ်ခန်းထဲသို့ သွားရောက် ဆွဲဆံ့ထေရား ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာပေါ်မှ မျက်ရည်စီးကြောင်းများကို သတိထား မိသော ဖခင်ကြီးက . . .

'ဟဲ့ အလန် မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ' ဟု မေးလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ နှုတ်ဖြင့် ပြန်လှန်အဖြေမပေးနိုင်သောကြောင့် စာကိုသာလှမ်း၍ ပေးလိုက်ရာ တွင် ဖခင်ကြီးသည် စာကို ခဲခဲယဉ်းယဉ်းနှင့်ကြိုးစားဖတ်ရှုနေလေသည်။

စာကိုဖတ်၍ ပြီးဆုံးသွားသောအခါ ဖခင်ကြီးက . . . 'ဘုရားရေ၊ ဘယ်လောက်ကြောက်ဖို့ကောင်းတဲ့ သံတင်းတွေလဲကွယ်၊ သနားစရာ ကောင်း ပြီး လမ်းမှားလိုက်ကြတဲ့ ဒီလူတွေနယ်နော်၊ သူတို့အတွက် ဘာများလုပ်နိုင်ကြ မှာတဲ့လဲ'

'လုပ်နိုင်တဲ့ နည်းလမ်းတစ်ခုကို ကျွန်တော်သိတယ် ဖေဖေ၊ ကျွန် တော် သူတို့ဆီကိုရောက်အောင် ကြိုးစားသွားနိုင်တယ်'

'မင်းရူးနေသလား၊ မင်းလိုလူတစ်ယောက်က ဒယ်လာဂိုအာ ပင် လယ်ကျွေ့ကို ရောက်အောင်သွား၊ နွားတွေဝယ်ပေးပြီး ဒီလူတွေကို ကယ်နိုင် မတဲ့လား။ ခုလောက်ရှိရင် ဒီလူတွေအားလုံးတောင် သေကောင်းသေကုန်ကြ ရော့မယ်'

'ပထမနှစ်မျက်တော့ သေသေချာချာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်ဖေဖေ၊ သင်္ဘော တစ်စင်းစင်းနဲ့ ပင်လယ်ကျွေ့ ရောက်အောင် ကျွန်တော်သွားမှာပေါ့။ ပြီးတော့ ဖေဖေဆီမှာ မာရေးရဲ့ငွေတွေနဲ့ ကျွန်တော်ဆီမှာ အင်္ဂလန်က ကျွန်တော်ကြီးဒေါ် မနစ်ကထားပစ်ခဲ့တဲ့ ပေါင် ၅၀၀ အရှိသားပဲ။ ဘုရားမလို ကျွန်တော်စစ်ထဲလိုက် နေတာနဲ့ ပို့အလစ်တောက်က ဘာထဲတိုက်မှာရှိတဲ့ ဒီငွေကို လက်ဖျားနဲ့မှ မထိ သေးဘူး။ ခုလောက်ဆိုရင် စုစုပေါင်း ပေါင် ၈၀၀ လောက်တော့ရှိနေရော့မယ်။ အဲဒီငွေတွေနဲ့ နွားတွေရော တခြားလိုတာတွေရော ဝယ်နိုင်ပါလိမ့်မယ်။ နောက်ဆုံး သူတို့အသက်ရှင်နေဖို့ မရှင်ဖို့ဆိုတာကတော့ ကျွန်တော်တို့ ဘယ် တတ်နိုင်ပါ့မလဲ၊ ကျွန်တော်ကသွားပြီး ကြည့်ရုံတင် ကြည့်နိုင်မှာပဲ'

'ဒါပေမဲ့ အလန်၊ မင်းဟာ ငါ့ရဲ့တစ်ဦးတည်းသားဖြစ်တယ်၊ တကယ် လို့ မင်းသွားတယ်ဆိုရင်တော့ ငါမင်းနဲ့ နောက်ထပ်တွေ့ ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး နောက်နောင်တုန်းကလည်း ကျွန်တော်ဟာ ဘေးအန္တရာယ်အမျိုးမျိုး

နဲ့ တွေ့ခဲ့ပေမယ့် အသက်မသေခဲ့ဘူး မဟုတ်လား ဖေဖေ၊ တကယ်လို့များ ခေရီ သေသွားတယ်ဆိုရင်တော့ အို ကျွန်တော်ကို တားမနေပါနဲ့တော့ ခေဖ ရယ်၊ ဟိုမှာ မေရီဟာ သေမလို့ဖြစ်နေတုန်း ကျွန်တော်က ဒီမှာ ဘာမှမလုပ်ပဲ ငုတ်တုတ်ကြီး ဖြစ်နေမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်လောက် အရှက်နည်းတဲ့ သတ္တဝါ ဘယ်မှ ရှိနိုင်ဦးမှာလဲ ဖေဖေ၊ တကယ်လို့ ခေရီသာ ကျွန်တော်အမေဆိုရင် ဒီ လို့ပဲနေမလား'

'မနေနိုင်ဘူး အလန်၊ ကဲ ကဲ သွားပါတော့ကွယ်၊ ဘုရားသခင်ဟာ မင်းကိုရော ငါ့ကိုရော မစပါလိမ့်မယ်၊ ငါကတော့ မင်းကို ပြန်တွေ့ရလိမ့်မယ်လို့ ထင်တော့ဘူးဟု ပြောကာ ကျွန်ုပ်၏ဖခင်ကြီးသည် သူ၏ဦးခေါင်းကို တစ် ဖက်သို့ အတန်ကြာလှည့်၍ နေရှာလေ၏။

သို့နှင့်ကျွန်ုပ်တို့သည် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးရန်ရှိသည်တို့ကို ဆွေးနွေးကြ ပြီးနောက် ရဟူဒီကုန်သည်ကြီးအား ခေါ်ငင်ကာ ယခင်စာကို 'ဒယ်လာဂိုအာ' မှ သယ်ယူလာခဲ့သော သင်္ဘောအကြောင်းကို စုံစမ်းလေ၏။ သင်္ဘောမှာ အင်္ဂလိပ်ပိုင်ဟန်တူသည့် 'ခုနစ်စဉ်ကြယ်' အမည်ရှိသော သင်္ဘောတစ်စင်းဖြစ်၍ ထပ္ပတ်နံမှာ ရစ်ချတ်ဆင် ဆိုသူဖြစ်ပြီးလျှင် နောက်တစ်နေ့၌ပင် (ထိုနေ့မှာ ဇူလိုင် ၁၁ ၃ ရက်နေ့ဖြစ်၍ နာရီအားဖြင့် ၂၄ နာရီအတွင်း ဖြစ်၏။) ပြန်လည်ထွက်မည် ဖြစ်လေသည်။

၂၄ နာရီကား တိုတောင်းလှသော အချိန်ပေတကား။ ထို့ပြင် 'ပို့ အလစ်ဘောက်'သည် ကျွန်ုပ်တို့နေရာနှင့် မိုင်(၁၈၀)မျှကွာဝေး၏။ 'ခုနစ်စဉ် ကြယ်'ကလည်း လေသင့်လျှင် စောစောထွက်ကောင်း ထွက်ပေမည်။ ထို သင်္ဘောကို မမီလိုက်ခဲ့လျှင် ကျွန်ုပ်သည်ရက်သတ္တပတ်ပေါင်း များစွာသော် ထည်းကောင်း၊ လပေါင်းများစွာသော်လည်းကောင်း၊ နောက်သင်္ဘောတစ်စင်း ထို့ စောင့်ရပေမည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်၏ နာရီကို ကြည့်လိုက်ရာတွင် ညနေ(၄) နာရီ ထိုးနေပြီကို တွေ့ရ၏။ ဒီရေအတက်အကျကိုပြသော ပြက္ခဒိန်မှလည်း 'ခုနစ်စဉ်ကြယ်'သည် နောက်တစ်နေ့နံနက် (၈)နာရီ မထိုးမီ မထွက်နိုင်ကြောင်း ထို သိရှိရလေ၏။ မိုင်(၁၂၀)အကွာအဝေးကို (၁၄)နာရီအတွင်းတွင် ရောက် အောင် သွားမှဖြစ်ပေမည်။ လမ်းတွင် တောင်ကုန်းအချို့ကို ကျော်ဖြတ်သွားရ မည်ဖြစ်သော်လည်း သွားလမ်းသည် အတော်အသင့်ပြေပြစ်လျက် ဖြစ်များမှာ ထည်း ခြောက်သွေ့လျက်ရှိပြီးလျှင် လပြည့်ရက်လည်းဖြစ်သဖြင့် တော်ပေးသေး ၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်၏မြင်းမကို ဟာနန်ပါရိယာက အနိုင်ရမသွားခြင်းသည် ထို ထူးတင်စရာတစ်ခု ဖြစ်နေတော့၏။

ထိုနောက် ကျွန်ုပ်သည် အပြင်သို့လျှောက်လည်နေသော ဟန်အား
ခေါ်ငင်ပြီးလျှင် 'ပို့အလစ်ဘောက်' သို့ နောက်တစ်နေ့ နံနက်(၈)နာရီမထိုးမီ
ရောက်သော အချိန်သည် အကြောင်းကို ပြောပြလေသည်။ ထိုအခါ ယခင်
က အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ဤလမ်းကို သွားလာခဲ့ဖူးသော ဟန်က 'အလိုဘုရား
ရေ' ဟု အော်ဟစ်ရေရွတ်လိုက်လေ၏။

'မင်း ငါနဲ့ ပို့အလစ်ဘောက် ကနေပြီး ဒယ်လာဂိုအာ ပင်လယ်ကျွေ
ထိအောင်လိုက်ရလိမ့်မယ်။ မြင်းမနဲ့ မြင်းကျားကို ကုန်းတင်ပြီး မြင်းသိုးကလေး
တို့လဲ ထိပ်အုပ်တစ်ခုထည့်ပြီး မင်းနဲ့အတူ အပိုယူခဲ့ပေတော့၊ သူတို့ အားလုံးကို
အစာသာကျွေး၊ ရေမတိုက်နဲ့၊ နာရီဝက်အတွင်း တို့ထွက်မယ် ဟု ပြောပြီး
နောက် ကျွန်ုပ်တို့ယူဆောင်သွားကြမည့် သေနတ်များ၊ ကုန်းနီးအိပ်များ၊
အဝတ်အစားများ၊ စောင်များနှင့် အခြားအသေးအဖွဲ့ ပစ္စည်းကလေးများ
အတွက် ဆက်လက်ပြောဆိုညွှန်ကြားပြီးသော် အလုပ်ကို ချက်ချင်းစတင် လုပ်
တိုင်ရန် သူ့အား အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။

ဟန် အတွက်ကား ကျွန်ုပ်နှင့် ယခုကဲ့သို့ ရုတ်ချည်းခရီးထွက်ရခြင်း
မျိုးမှာ ရိုးချစ်ဖြစ်သဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာ ဆုတ်ဆောင်းခြင်း မရှိပဲ ထွက်ခွာသွားလေ
၏။ ကျွန်ုပ်က အကယ်၍ လူကိုသွားမည်ဟု ဆိုစေကာမူ သူပြုနေကျဖြစ်သော
'ဘုရားရေ' ဟူသော အာဇီဝတ်သံကို ပြုခြင်းမှတစ်ပါး တစ်စုံတစ်ရာ ကန့်ကွက်
ခြင်း မရှိပဲ ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ လိုက်ပါမည်သာဖြစ်လေသည်။

နောက်နာရီဝက်ကား ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ အလုပ်အရှုပ်ဆုံးအချိန်ဖြစ်တော့
၏။ မာရေး၏ ငွေများကို သေတ္တာကြီးမှ ထုတ်ယူပြီးနောက် ကျွန်ုပ်၏ သားရေ
ခါးပတ်ထဲတွင် ထည့်သွင်းရ၏။ ထိုနောက် ကျွန်ုပ်၏ဖခင်က 'ပို့အလစ်ဘောက်'
ဘယ်တိုက်မန်နေဂျာထံသို့ ထိုတိုက်၌ အပ်နှံထားသော ငွေရှင်ဖြစ်ကြောင်း
အဆိုအမှတ်ပြုမည့် စာတစ်စောင်ကို ရေးသားရ၏။ ညနေစာစားပြီးနောက်
ယူဆောင်သွားမည့် အစားအအောက်ကိုလည်း ဖြင်ဆင်စေရ၏။ မြင်းနှစ်ကောင်
များကို စစ်ဆေးပြီးလျှင် အဝတ်အစားအနည်းငယ် ထည့်သွင်းထားသော အိတ်
များကိုလည်း ကုန်းနီးတွင် ချည်နှောင်ကြရ၏။ ၃၅ မိနစ်အကြာတွင် မြင့်မား
သော ကျွန်ုပ်၏ မြင်းမကြီးမှာ တံခါးဝသို့ အသင့်ရောက်လျက် ရှိနေလေပြီ။
သူ့နောက်တွင်ကား ငှက်တောင်စိုက်ထားသော ဦးထုပ်ကို ဆောင်းလျက် ဟန်
သည် မြင်းတဖျားပေါ်တွင်ထိုင်ကာ ကျွန်ုပ်မြင်းမကို ဝယ်စဉ်ကပါ လာခဲ့သော
ငှက်သားမြင်းသို့ ကလေးကိုဆွဲလျက် ရှိလေတော့၏။ မြင်းကလေးမှာ အစာ
ကောင်း အသောက်ကောင်းကို စားသောက်နေရသဖြင့် သူ့မိခင်ခြေကို မမှီသေး

သော်လည်း အရွယ်ရောက်ကာ ထွားကြွင်းလျက် ရှိနေလေပြီ။

ထိုနောက် ဖုတ်ပူမီးတိုက် ပြုလုပ်ရသော ထိုကိစ္စကြောင့် စိတ်ရှုပ်
လျက်ရှိနေသော ဖခင်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်ကို အားပေးနှုတ်ဆက်စကား ပြောကြား
ရှာလေ၏။

'မင်းကို ဘုရားသခင် မပါစေလူကလေးရယ်၊ နောက်တော့ ဒီကမ္ဘာ
လောကကြီးထဲမှာ တွေ့ကြသေးတာပေါ့ကွယ်၊ ဒီလိုမှ မတွေ့ခဲ့ရင်လဲ ဖေဖေပြော
ခဲ့တဲ့ စကားတွေကို ငါ့သားမမေနဲ့ တကယ်လို လူကလေး တစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့ရင်လဲ
ဖေဖေကတော့ ခြောက် သူဟာ သူ့တာဝန်ကို ကျေပွန်အောင် ထမ်းဆောင်ရင်း
သေရှာတာပဲလို့ စိတ်ကို မြေရတော့မှာပဲ။ အင်း ဟင်နရီမာရေးရဲ့ မိုက်မဲမှု
ကြောင့် တို့တစ်တွေမှာ ဘယ်လောက်ခက်ခဲရောက်သလဲကွယ်၊ ဒီလိုဖြစ်လိမ့်မယ်
လို့ ငါ အစက သူ့ကို သတိပေးခဲ့သေးပဲ။ ကိုင်း ကိုင်း သွားပေတော့ လူကလေး
ရေ၊ ဖေဖေရဲ့ ဆုတောင်းပေတ္တာတွေဟာ မင်းနဲ့အမြဲမကွာ ထပ်ချုပ်လိုက်ပါလိမ့်
မယ်။ အင်း ဖေဖေ အတွက်ကတော့ အသက်လဲကြီးလှပြီမို့ မထူးတော့ပါဘူး
ကွယ်'

ကျွန်ုပ်သည် သူ့အား ပြန်လှန်နှမ်းရွတ် နှုတ်ဆက်ခဲ့ပြီးနောက် လေး
လဲသောစိတ်နှလုံးဖြင့် မြင်းပေါ်သို့ ခုန်တက်ကာ ထွက်လာခဲ့ပေ၏။ နောက်
၅ မိနစ်မျှအကြာတွင် ကျွန်ုပ်တို့၏စခန်းသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ မျှော်စီအောက်မှ
ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့လေတော့၏။

နောက် နာရီပေါင်း(၁၃)နာရီခွဲမျှအကြာတွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် 'ပို့
အလစ်ဘောက်' ဆိပ်တမ်းပေါ်၌ မြင်းဧကကို ဆွဲသပ်လျက် ရောက်ရှိလာကြ
လေရာ၊ ခုနစ်စဉ်ကြယ်သင်္ဘောရှိရာသို့ ထွက်ခွာရန် သူ့လှေထဲသို့ ဆင်းစပြု
နေသော ကပ္ပတိန်ရစ်ချက်ဆင်အား မှီရုံကလေးမျှသာ ရှိကြလေသည်။ သို့နှင့်
ကျွန်ုပ်က သူ့အား မောကြီးပန်းကြီးနှင့် အကျိုးအကြောင်း ပြောပြပြီးလျှင်
နောက်ဒီရေတက်ချိန်တိုင်အောင် စောင့်ဆိုင်းပါရန် တောင်းပန်ရလေ၏။
ထိုနောက် ကျွန်ုပ်သည် ဘုရားသခင်အား မြင်းမ၏ ခြေစွမ်းအတွက် ကျေးဇူး
တင်မဆုံးအောင် ရှိတော့၏။ (မြင်းကျားကြီးကား နောက်မိုင် ၃၀ ခန့်တွင်
ခြေကုန်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့သဖြင့် ဟန်မှာ မြင်းသိုးကလေးကို ဆက်လက်စီးလာ
ခဲ့သော်လည်း မရောက်လာသေးပေ) ထိုနောက် ၎င်းအား အနီးရှိ ထမင်းဆိုင်သို့
ဆွဲခေါ်သွားရာ၊ ထိုနေရာသို့ အရောက်တွင် မြင်းမမှာ အမေဆို့ကာ လဲကျသ
ဆုံးရှုံးလေတော့၏။ သူ့ကားတာဝန်ကို ကျေပွန်အောင် ထမ်းဆောင်သွားရာ
လေပြီ။ စင်စစ်အားဖြင့်သော် အဆိုပါ သင်္ဘောကို မှီအောင် ပြေးလာနိုင်သူမှာ

၁၀၈ + ဒဂုန်ရွှေစွန်း

ငင်းမှတစ်ပါး ထိုနယ်တွင် အခြားမြင်း မရှိတော့ချေ။

နောက် တစ်နာရီခန့်အကြာတွင် ဟန်လည်း မြင်းသိုးကလေးနှင့် ရောက်ရှိလာလေရာ ထိုမြင်းကလေးနှင့် မြင်းကွားကြီးနှစ်ကောင်စလုံးပင် တစ် နှစ်တစ်ရာမျှ မဖြစ်ကြပဲ ပြန်လည်လန်းဆန်း လာခဲ့သဖြင့် သူတို့သက်တန်း ဆုံးသည့်တိုင်အောင်ပင် ကျွန်ုပ် အသုံးပြုသွားခဲ့ရပေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ခေတ္တ မျှ နားနေစားသောက်ပြီးနောက် ဘဏ်တိုက်သို့ သွားရောက်၍ မန်နေဂျာအား အကျိုးအကြောင်းရှင်းလင်းပြောပြရာ ငွေများကို လွယ်လင့်တကူ ထုတ်ပေး လိုက်ရုံသာမကပဲ၊ 'ဒယ်လာဂိုအာ' ပေါ်တူဂီဘုရင်ခံထံသို့ ထောက်ခံစာ တစ် စောင်ကိုပါ ပေးအပ်လိုက်သေး၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်လည်း အရှေ့ကမ်းမှ ကမေးများနှင့် ကူးသန်းရောင်းဝယ်နိုင်ရန် ကုန်ပစ္စည်းအမျိုးမျိုးကို ပေါင်(၂၀၀) ပိုးမျှ ဝယ်ယူခဲ့လေ၏။

သာသနာပြုစခန်းမှ ကျွန်ုပ်တို့ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြပြီးနောက် ၂၄နာရီ ကြာသောအခါ ဟန်နှင့်ကျွန်ုပ်တို့သည် နောက်၌ တဖြည်းဖြည်း နားမှိန်ပျောက် ကွယ်သွားသော 'ပို့အလစ်ဇောက်' မြို့နှင့် ရှေ့ဘက်၌ လှိုင်းတဖွေးဖွေးထနေ သော ရှေ့ပြင်ကြီးကိုသာ မြင်ကြရလေတော့သတည်း။

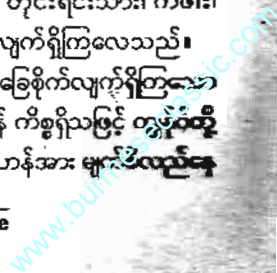
အခန်း (၈)

အစင်းအခန်း

လမ်းခရီး တစ်လျှောက်လုံးတွင်ကား၊ ကျွန်ုပ်တို့သည် အလှေအကျင့် မရှိကြ၍ သင်္ဘောလှိုင်းမှူးကြသည်မှတစ်ပါး တစ်စုံတစ်ရာ အနောက်အယုတ်ဟူ ၍ မတွေ့ကြရပဲ၊ သာယာဖြောင့်ဖြူးလျက်ရှိခဲ့ပေ၏။ ယင်းကဲ့သို့ လှိုင်းမှူးကြရာ၌ နှစ်ရက်သုံးရက်မျှ ရှိသောအခါ ကျွန်ုပ်မှာ ကျန်းမာသန်စွမ်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ တစ်စတစ်စ သက်သာရာရခဲ့သော်လည်း မည်သည့် လှေ၊ သင်္ဘောမျိုးတွင်မျှ ခြေမချခဲ့ဖူးသော ဟန်မှာမူ၊ မစားနိုင် မသောက်နိုင် နှင့် ဂျွန်ပြန်အောင် မူးလျက်ရှိရှာလေ၏။ သို့နှင့် သူသည် တွေ့ကရာစကားများ ကို ကယောင်ကယမ်း ရေရွတ်လျက်ရှိလေ၏။ သူသည် ဤကဲ့သို့သော ဘေး ဒုက္ခအပေါင်းတို့ကို တွေ့ကြုံခြင်းမှာ သူ၏ရိုးရာအယူဝါဒကို စွန့်လွှတ်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်ဖခင်ထံ၌ ခရစ်ယန်အဖြစ်နှင့် နှစ်ခြင်းမင်္ဂလာကို ခံယူခဲ့သောကြောင့်သာ ဖြစ်ကြောင်း ညည်းညူပြောဆိုလျက်ရှိသဖြင့် ကျွန်ုပ်က နှစ်သိမ့်ဖျောင်းဖျကာ အားပေးစကား ပြောကြားရလေသည်။

၄ ရက်မြောက်သောနေ့တွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် 'ပို့နေတလ်'သို့ ရောက် ရှိကြ၍ ယခုဒါဝင် 'မြို့တည်ရှိသော လှပသာယာသည့်ဆိပ်ကမ်းတွင် သင်္ဘော ကို အေးချမ်းစွာ ဆိုက်ကပ်ကြရလေ၏။ ထိုနေရာ၌ တိုင်းရင်းသား၊ ကမေး၊ ဇူးလူးစသည်များအပြင် လူဖြူအချို့လည်း နေထိုင်လျက်ရှိကြလေသည်။

ကပ္ပတိန် ရစ်ချက်ဆင်မှာ ထိုအရပ်တွင် အခြေစိုက်လျက်ရှိကြသော အင်္ဂလိပ်လူမျိုးများအတွက် လှေကြီးတစ်စင်း ချပေးရန် ကိစ္စရှိသဖြင့် တွန့်ပုံတို့ သည် ၂ ရက်ပင် နားနေကြရ၏။ ထို့အတောအတွင်း ဟန်အား များပြားလှစွာ

မည် စိုသာဖြင့် မခေါ်ဘဲ။ ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်း ကမ်းပေါ်သို့ ဆင်းသက်ကာ ကျွန်ုပ်နှင့် အလွယ်တကူ မိတ်ဆွေဖြစ်သွားတတ်ကြသော ဇူးလူးလူမျိုးများထံတွင် မာရေးနှင့်ပတ်သက်သည့် သတင်းများကို တတ်နိုင်သမျှ စုံစမ်းလေ၏။ သို့သော် အစအနပင် မကြားသိရပေ။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေဟောင်းကြီး ပီတာရီတီ၏ အကြောင်းကိုမူကား၊ အောက်ပါအတိုင်း သိရ၏။ သူသည် 'ထွယ်လန်ဘာတောင်တန်းများ' (ယခု ဒရာကင်းစဘတ်)ကို ကျော်ဖြတ်ကာ 'နေတလ်' နယ်စပ်သို့ ဝင်ရောက်လာကြောင်း၊ ထို့ပြင် သူသည် ဇူးလူးဘုရင် 'ဒင်ဂန်း'၏ အခွင့်ရလျှင် ထိုနေရာ၌ အခြေစိုက်ရန် ကြံရွယ်ထားကြောင်းနှင့် စုံစမ်းသိရှိရလေသည်။

ကျွန်ုပ်က အချိန်နှောင့်နှေး ကြန့်ကြာမည်စိုးသော်လည်း ၃ ရက် မြောက်သော နံနက်ခင်း၌ 'ခုနစ်စဉ်ကြယ်' သည်၊ ထိုဆိပ်ကမ်းမှ ထွက်ခွာလာခဲ့လေ၏။ နောက် ၃ ရက်ကြာရှိသော အခါ၌ကား ကျွန်ုပ်တို့သည် 'ဒယ်လာဂိုးစာ' ဆိပ်ကမ်းရှိရာသို့ ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်လာခဲ့ကြလေတော့၏။ အဝင်တွင် ရေတိမ်ခြင်းမှတစ်ပါး ထိုဆိပ်ကမ်းမှာ အရှေ့တောင်ပိုင်း အာဖရိက ကမ်းခြေတွင် အလှူဝဆုံးသော သဘာဝဆိပ်ကမ်းဖြစ်လေသည်။ ယခုသော်ကား ထိုဆိပ်ကမ်းသည် အင်္ဂလိပ်များ၏လက်တွင်းမှ ဆုံးပါးသွားရလေပြီ။

နောက် ဝိနာရီကြာသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့ သင်္ဘောသည် ပေါ်တူဂီများက စစ်သားအနည်းငယ် အစောင့်ချထားသည့် လိုရင်ဇီမာကွက်' ဆိပ်ကမ်းတွင် ကျောက်ဆူး ချမိကြလေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်၏ကုန်များကိုလည်း အကောက်အခွန်များအတွက် အကောက်ခွန်အရာရှိများနှင့် ပြောဆိုစေပေးပြီးလျှင် ဆိပ်ကမ်းမှအနောင်အယုတ် တစ်စုံတစ်ရာမရှိဘဲ ချခွင့်ရလေ၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစော၌ကား 'ခုနစ်စဉ်ကြယ်' သည် တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းကြောင့် ဆိပ်ကမ်းအရာရှိများနှင့် ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားကာ၊ ထိုဆိပ်ကမ်းမှ ထွက်ခွာသွားလေရာ၊ ကုန်းကျားရာ၌ အမြတ်ကောင်းကောင်း ထွက်နိုင်သည့် နွားများ၊ ကျွန်များရနိုင်သော 'မဒါးဂတ်စကား' မြို့သို့ သွားရောက်သည်ဟု ကျွန်ုပ် ထင်မိ၏။ ကပ္ပတိန်ရစ်ချက်ဆင်က ၂ လ ၃ လ ကြာလျှင် 'လိုရင်ဇီမာကွက်'သို့ သူပြန်လာခဲ့မည်ဟု ပြောသော်လည်း၊ 'ခုနစ်စဉ်ကြယ်' မှာ နောင်အခါတွင် ပင်လယ်ကမ်းရိုးတန်း တစ်နေရာ၌ နှစ်မြှုပ်ပျက်စီးသွားခဲ့သောကြောင့် သင်္ဘောသားများသာလျှင် အသက်ဘေးမှ အနိုင်နိုင်လွတ်မြောက်လာရကြောင်း ကြားသိရ၏။ ထို့နောက်၌ကား 'ဒယ်လာဂိုးစာ' သို့ တစ်နှစ်လုံးလုံး သင်္ဘောတစ်စင်းမျှပင် ဆိုက်ရောက်၍မလာတော့သဖြင့်

အကယ်၍သာ ကျွန်ုပ်သည် ထိုသင်္ဘောကို ပို့အလစ်စာတံ၌ မပို့လိုက်ပါမှ ထုန်းလမ်းခရီးမှတစ်ပါး၊ လုံးဝလာရောက်ရန် မဖြစ်နိုင်တော့ပေ။ ကုန်းလမ်းခရီးဆိုသည်မှာ လည်း လပေါင်းများစွာ ကြာရှိမည်အပြင်၊ ဘေးအန္တရာယ် ထူပြောလှသည့် အတိုင်း တစ်ယောက်ချင်း နှစ်ယောက်ချင်း သွားရန်လည်း ခဲယဉ်းလှချေသည်။

လိုရင်ဇီမာကွက်၌ကား ထမင်းဆိုင်ဟု မရှိချေ။ သို့ရာတွင် ဒတ်(ချို) စကား အနည်းငယ်ပြောတတ်သော တိုင်းရင်းသားကပြား မိန်းမတစ်ဦး၏ကြင်နာစွာ ဆက်သွယ်ပေးမှုကြောင့် 'ဒွန်ဇီ' ဆိုသူ တစ်ဦး၏ အိမ်ဟောင်းကြီး၌ တည်းခိုခွင့်ကိုရခဲ့၏။ ထိုသူမှာလည်း ကပြားတစ်ယောက်ပင်ဖြစ်လျက် တိုင်းရင်းသားများနှင့် ကုန်သွယ်နေသူတစ်ဦးဖြစ်လေရာ၊ ကံအားလျော်စွာပင် တိုင်းရင်းသားများထံမှ ဈေးချောင်းချောင်းနှင့် သူရရှိထားဟန်တူသော လှည်းကောင်းကြီးနှစ်စီးကို ကျွန်ုပ်အဆင်သင့်တွေ့ရလေ၏။ ထိုလှည်းကြီးများမှာ ဘိုးဝါးများထံမှ ခိုး၍သော်လည်းကောင်း၊ လုယူ၍သော်လည်းကောင်း၊ ရရှိထားဟန်တူရာ၊ သူကိုယ်တိုင်ကလည်း အဖိုးအချို့ချို့နှင့် ရောင်းချလိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်က သူ့ထံမှ ထိုလှည်း၂စီးအတွက် ပေါင်၂၀နှင့် ထိုလှည်းများနှင့် တစ်ပါးတည်း ပါလာဟန်တူသော နွား ၁၂ကောင်အတွက် ပေါင်၃၀ ပေးကာ ဝယ်ယူလိုက်လေသည်။

သို့ရာတွင် နွား ၁၂ကောင်မှာ လှည်းနှစ်စီးအတွက်ကို မဆိုထားဘိ၊ တစ်စီအတွက်ပင် မလုံလောက်သည်ဖြစ်ရကား၊ ကျွန်ုပ်မှာ နွားအများအပြား ရှိကြသည်ဟူ၍ သတင်းကြားရသော တိုင်းရင်းသားများထံမှ နွားများကို သွားရောက်ဝယ်ရန် စီစဉ်ရပြန်၏။ သို့နှင့်နောက်မကြာမီ ကျွန်ုပ်သည် တိုင်းရင်းသား ဇူးလူးများထံသို့ သွားရောက်၍ နွားအကောင် ၂၀ကို စောင်များ၊ ပုတီးစေ့များ၊ စသည်တို့ဖြင့် လဲလှယ်ကာ ရွေးချယ်ဝယ်ယူခဲ့၏။ အဆိုပါ ဇူးလူးနွားများမှာ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် သေးငယ်သော်လည်း၊ ထိုအရပ်မှ ရာသီဥတုနှင့် ရောဂါဘယများကို ကောင်းစွာခံနိုင်ရည်ရှိကြလေ၏။ ထမ်းပိုးအကျင့်မရသေးသော ထိုနွားများကို အကျင့်ရရှိပြီးသော နွား၁၂ကောင်နှင့်အတူ လှည်းနှစ်စီးတွင်မျှ၍ တပ်ဆင်ရန် ဟန်နှင့်ကျွန်ုပ်မှာ ပင်ပန်းစွာ စိမ်အားထုတ်ရကုန်၏။

သို့နှင့်ကျွန်ုပ်တို့မှာ လှည်းများကို ပြန်လည်ပြုပြင်ရခြင်း၊ ဝန်စည်စလည်များကို တင်ရခြင်း၊ နွားများကို ဝယ်ယူကာ ထမ်းပိုးကျင့်ရခြင်း၊ တိုင်းရင်းသားအစေခံများ ငှားရမ်းရခြင်း၊ စားရေးရိက္ခာများ ဝယ်ယူစုဆောင်းရခြင်း စသည်ဖြင့် အလွန်တရာအလုပ်ရှုပ်လျက် ရှိကြသောကြောင့် လိုရင်ဇီမာကွက်မှ မထွက်ခွာမီ ရက်သတ္တတစ်ပတ်အတွင်း၌ တစ်နေ့လျှင် ၂ နာရီ ၃၄ မှီခွာ

ကောင်းစွာ အိပ်စက်ကြရ၏။

ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်မှာ အခြားအခက်အခဲတစ်ခုလည်းရှိသေး၏။ ထိုအရပ်၌ နေထိုင်ကြသော သူများသည် စားကာသောက်ကာဖြင့် ပြင်ပသတင်းများကို အလေ့အကျင့်မပြုပဲ၊ ပေါ့ပေါ့ဆဆမျှ နေထိုင်ကြသည်ဖြစ်သောကြောင့် မာနေတို့၏ သတင်းများကို အနည်းနည်း အဖုံဖုံ စုံစမ်းသော်လည်း တစ်စွန်းတစ်စမျှပင် ကြားသိရပါလေသည်။ မေရီ၏ စာအရ သူတို့စခန်းချနေသည့်နေရာမှာ ဒယ်လ်ဘိုအာမှ မိုင် ၅၀ ခန့်ဝေးသော 'မိကျောင်းခြစ်' နံဘေးတွင် ဖြစ်သည်ဟူသော အချက်မှတစ်ပါး ကျွန်ုပ်မှ အခြားတစ်စုံတစ်ရာကိုမျှ မသိရှိခဲ့ရချေ။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်ယခင်က နွားများဝယ်ခဲ့သော ဇူးလူးများထံသို့ တစ်ဖန် သတင်းအစအန ရလိုပြော သွားရောက်စုံစမ်းပြန်၏။ ထိုလူများထံမှ အစအန ရသောသတင်းမှာ လွန်ခဲ့သည့်လပေါင်းများစွာက ဘိုးဝါးအချို့သည် မိကျောင်းခြစ်ကမ်းနံဘေးသို့ ဆိုက်ရောက်၍လာကြသည် ဆိုကြောင်း၊ သို့ရာတွင် ထိုအရပ်မှ လူရိုင်းများနှင့် မသင့်မြတ်ကြသဖြင့် သတင်းအတိအကျကိုမူ သူတို့ မသိရကြောင်း စသည်တို့ဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် ထိုသူများအထဲမှ လူတစ်ယောက်ကမူ မကြာမီက ဝယ်လာသော ကျွန်မတစ်ယောက်၏ ပြောပြချက်အရ ထိုအရပ်မှ ဘိုးဝါးများ အားလုံးမှာ အဖျားရောဂါဖြင့် သေကုန်ကြပြီဖြစ်ကြောင်းကို လူတစ်ယောက်ထံမှ သူကြားသိရသည်ဟု ပြောဖူးကြောင်းနှင့် ကျွန်ုပ်အား ပြောပြလေသည်။ ထိုမိန်းမကိုယ်တိုင်ကပင် ဘိုးဝါးများ၏လှည်းအိမ်များကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မြင်ခဲ့ရကြောင်းကိုလည်း ထပ်မံသိရှိရလေသည်။

ကျွန်ုပ်က အဆိုပါမိန်းမနှင့် ကိုယ်တိုင်တွေ့ဆုံလိုကြောင်းပြောရာ၊ တိုင်းရင်းသားများသည် ပထမတွင် ငြင်းဆန်နေသေး၏။ နောက်အချိန်အတော်ကြာအောင် ပြောဆိုပြီးသည့်နောက်မှ ထိုမိန်းမတို့ ကျွန်ုပ်အား ကြေးနန်းကြီးတွေ သုံးပေါင်၊ အထည်အပြာစ သုံးကိုက်နှင့် လဲလှယ်ရောင်းချရန် ထိုသူကသဘောတူညီလေ၏။ သို့နှင့် ထိုမိန်းမအား နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ မူလပိုင်ရှင်ဖြစ်သူက နှာခေါင်းကြီးပြားပြားနှင့် များစွာအရပ်ဆိုးလှသော အာဖရိကအလယ်ပိုင်းသူ တစ်ယောက်ဖြစ်လျက် အာရပ်များက ခိုးယူခဲ့ပြီးလျှင် တစ်ဆင့်လက်မှတစ်ဆင့် ရောင်းချခြင်းခံရဟန် လက္ခဏာရှိလေသည်။ ထို့ပြင် 'ဂျီလ်' ဟု ကျွန်ုပ်အသံထွက် ခေါ်ဆို၍ရသော ထိုမိန်းမမှာ လူဖြူကို ရှေးကတစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးချေ။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်အား စကားမပြောဝံ့ပဲရှိရာ ကျွန်ုပ်ကလည်း သူ့စကားကို နားမလည်သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ အခက်အခဲ တွေ့ရလေသည်။ ထိုနောက်မှ ကံအားလျော်စွာ ကျွန်ုပ်ငှားရမ်းထားသည့်အထဲမှ ဇူးလူးတစ်ယောက်က သူ့

စကားကို နားလည်ကြောင်း တွေ့ရှိရသဖြင့် အတော်အဆင်ပြေသွားလေသည်။ ထိုမိန်းမသည် သူ့အား ကြင်နာစွာ စောင့်ရှောက် ကျွေးမွေးထားကြောင်း သိရှိရသောအခါ သူ့သခင်ဟောင်းအား ပြောခဲ့ဖူးသော သတင်းအတိုင်းဝင် တွန့်ပုံအား ထပ်မံပြောပြလေ၏။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်က သူ့အား သူ့ကိုယ်တိုင်တွေ့ရှိခဲ့သည်ဆိုသော ထည်းများရှိရာသို့ ကျွန်ုပ်အား ခေါ်ဆောင်သွားနိုင်ပါကြောင်းနှင့် မဆိုင်း မတွန့်ဆိုလေသည်။ ထိုစကားသည် ကျွန်ုပ်အား များစွာဒုက္ခပေးလှသည့် ထိုမိန်းမထံမှ ကျွန်ုပ် အလိုရှိသော စကားပင်ဖြစ်လေသည်။ (ဒုက္ခပေးသည်ဆိုသည်မှာ ထား၊ ထိုမိန်းမသည် ရှေးအခါက မည်သူ့ထံမှ မေတ္တာ ကရုဏာတရားကို ခံစားခဲ့ဖူးသည်ဟန်ဖြင့် အနည်းငယ်မျှ သူ့အပေါ်တွင် ကြင်နာမိသော ကျွန်ုပ်အား ခင်တွယ်လာကာ နောက်မှ တကောက်ကောက်လိုက်၍ နေတတ်ပြီးလျှင်၊ တွန့်ပုံအလိုရှိသမျှကို ချက်ချင်းပြုလုပ် ဆောင်ရွက်ပေးတတ်သည့်အပြင် ကျွန်ုပ်အားမည့် အစားအသောက်ကိုပင် ကျွန်ုပ်အားအဆီပိမိမည်စိုးသဖြင့် ကျွန်ုပ်ပါးစပ်ထံသို့မရောက်မီ သူ့ကိုယ်တိုင် ရှေးဦးစွာ ယူငင်စားသောက်ကြည့်ခြင်း စသည်တို့ဖြစ်၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်မှာ စိတ်ရှုပ်ရှုပ်ရှိသည်နှင့် သူ့သဘောအလျောက်မဟုတ်ပဲ၊ သူ့အား ဇူးလူးအစေခံတစ်ယောက်နှင့် ပေးစားလိုက်ရလေသည်။ ထိုသူမှာ သူ့အပေါ်တွင် ကောင်းသောခင်ပွန်းသည်တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ကျွန်ုပ်၏လက်အောက်မှ ထိုသူထွက်သွားရသောအခါ 'ဂျီလ်' သည် သူ့ယောက်ျားအားခွဲကာ ကျွန်ုပ်နောက်သို့ လိုက်မည်တံကဲကဲ ပြုလုပ် နေခဲ့သေး၏။)

နောက်ဆုံး၌ကား ကျွန်ုပ်တို့သည် 'ဂျီလ်' အား ရှေ့မှ လမ်းပြစေပြီးလျှင် ခရီးစဉ်ထွင်ခဲ့ကြလေ၏။ မိုင်(၅၀)ဆိုသည်မှာ ပြောပြပြီးသော လမ်းတစ်လမ်းပေါ်၌ မြင်းကောင်းကောင်းတစ်စီးနှင့်သာ သွားလိုက်ရပါမူ (၈)နာရီအတွင်း ရောက်နိုင်သောခရီးဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့အဖို့မူကား မြင်းကလည်းမရှိ လမ်းကလည်း ရှုံ့နှံ့များ မြဲနွယ်ပိတ်ပေါင်းများနှင့် ကျောက်တောင်ထုန်းများမှတစ်ပါး လမ်းကြောင်းဟူ၍ မရှိသောကြောင့် ထမ်းပိုးတွင် အကျင့်မရှိသေးသော နွားများနှင့် သွားကြရသော ကျွန်ုပ်တို့မှာ ပထမ ၁၂ မိုင်ခရီးကို ခုရက်တိုင်တိုင် သွားကြရကုန်၏။ ထို့ပြင် ထိုအချိန်က ကုန်များအပြည့်ပါသော တွန့်ပုံ၏လှည်းများမှာ ပေါ်တူဂီမဟုတ်သော လူဖြူတစ်ယောက်၏ပစ္စည်းများ ဖြစ်သောကြောင့်သာလျှင် တိုင်းရင်းသားများ၏ လှယ်ကဲခြင်းဘေးမှ ကင်းဝေးခြင်းဖြစ်လေရာ၊ ကျွန်ုပ်မှာ လှည်းများအား အစေခံများနှင့်သာ မူလမှာလွှဲခဲ့၍

ရွှေမှ ကြွတင်၍လည်း မသွားရဲခဲ့ပေ။

ကျွန်ုပ်နှင့် မတွေ့ရမီ ကျွန်ုပ်၏ပထမစိတ်ကူးမှာ မိကျောင်းမြစ်ကြောင်း အတိုင်းလိုက်၍ သွားရန်ဖြစ်လေ၏။ သို့ရာတွင် ထိုမြစ်မှာ ရေပြည့်လျက်ရှိသည့်ပြင် ဖြတ်သန်းမသွားနိုင်သော မြစ်လက်တက်ကလေးများ ကြောက်ရွံ့စွာရှိသဖြင့် ထိုလမ်းကို ကျွန်ုပ်မလိုက်မိသည်မှာ ကံကောင်းလေစွဟု တွေးမိသေး၏။ စင်စစ်အားဖြင့် 'ဂျီလ်' ပြသောလမ်းမှာ ကောင်းပင်မကောင်းပြားသော်လည်း၊ ရွံ့ညံ့များနှင့် ဘေးရန်များသော လူရိုင်းရွာများမှ လွတ်ကင်းပေးသော ရှေးတိုင်းရင်းသား လမ်းဟောင်းတစ်ခုဖြစ်လေသည်။

ထိုနည်းဖြင့် ပင်ပန်းခဲယဉ်းစွာ ၉ ရက်တိုင်တိုင် ခရီးသွားကြရပြီးနောက်တစ်ညတွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျောက်တုံးကြီးများရှေ့သို့ ဝေါ့ထွက်နေသော ကျောက်တောင်စွန်းကြီး၏ အောက်၌ စခန်းချလျက်ရှိကြကုန်၏။ ဤကဲ့သို့ နားနေကြသည့်အချိန်များ၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် နွားများကစဉ်ကရီ ထွက်ပြေးသွားကြမည်ကို စိုးရိမ်သဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ အနီးပါးတွင် ခြင်္သေ့များရှိသောကြောင့် တစ်ကြောင်း ထမ်းပိုးမှချွတ်၍ လွတ်မထားဝံ့ကြပဲ ထမ်းပိုးအောက်၌သာလျှင် တစ်ညညီပတ်လုံးနားနေ အိပ်စက်စေရ၏။ နံနက် အလင်းရောင်ကလေး ထွက်ပြုလာမှသာ ၎င်းတို့အား ထမ်းပိုးမှ ချွတ်ပြီးလျှင် အနီးအပါးတွင် ပေါက်နေသော မြက်ရိုင်းများကို စားသောက်ကြရန် လွတ်ဝံ့လေသည်။ ထိုအချိန်အတွင်း၌ပင် ကျွန်ုပ်တို့ ကိုယ်တိုင်လည်း အစားအသောက်များကို ချွတ်ပြုတ် စားသောက်ကြကုန်၏။

သို့နှင့် မကြာမီ နေထွက်၍ လာသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့ရောက်ရှိနေကြသော နေရာအောက်ဖက်၌ မြူများပိတ်ဆိုင်းနေသော လွင်ပြင်ကြီးတစ်ခုကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ ထိုနောက် တဖြည်းဖြည်း တရွေ့ရွေ့နှင့် မြူများ ကင်းစင်သွားသောအခါ သစ်ပင်ထိပ်များများ ပေါ်လာသည်ကို တွေ့မြင်ရ၏။ ထိုနေရာသို့ ကျွန်ုပ်သည် မျှင်းရီစွာ စောင့်ကြည့်နေမိစဉ် 'ဂျီလ်'သည် ကျွန်ုပ်အနီးသို့ ရုတ်တရက် ရောက်ရှိလာပြီးနောက် ကျွန်ုပ်၏ပခုံးကို လက်နှင့်တို့ကာ သစ်ပင်အုပ်ရှိရာသို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြလေ၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်က ထိုသစ်ပင်များရှိရာသို့ သေချာစွာ ထပ်မံကြည့်ရှုသောအခါ သစ်ပင်အုပ်များ အလယ်၌ ကျောက်တုံးအဖြူများဟု ထင်ရသောအရာဝတ္ထုအချို့ကို တွေ့ရှိရလေ၏။ ထိုနောက် မြူများလုံးဝကင်းစင်သွား၍ ထပ်မံကြည့်ရှုသောအခါ ထိုအရာများမှာ လှည်းပေါင်းစုံများနှင့် သဏ္ဍာန်တူသည်ဟု ကျွန်ုပ် စိတ်တွင် ထင်မှတ်မိ၏။ ထိုအချိန် အဆီသင့်ပင် 'ဂျီလ်'၏စကားကို နားလည်သောအခေစံ ရောက်လာသဖြင့် 'ဂျီလ်'

ဗည်သည် အကြောင်းကိုပြောဆိုလိုပါသနည်းဟု သူ့အားမေးမြန်းလေ၏။ ထိုသို့ မေးမြန်းရာတွင် 'ဂျီလ်'က ထိုမြူဖြူအရာများသည် လွန်ခဲ့သည့် ၂၀၀ ခန့်က သူမြင်ခဲ့ရသည့် ဘိုးဝါးများ၏ ရွေ့လျားနေသော အိမ်များ(လှည်းများ)ဝင်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုလိုကြောင်း သိရလေသည်။

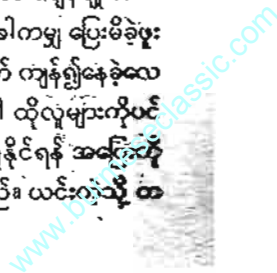
ထိုစကားကို ကြားရသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် ဝမ်းသာလုံးဆိုကာ တစ်မိနစ်ခန့်မျှပင် စကားမပြောနိုင်အောင် ဖြစ်သွားမိသေး၏။ ကျွန်ုပ်ရှာဖွေနေသော လှည်းများကို တွေ့ရှိလေပြီတကား၊ လှည်းများနှင့်အတူ ကျွန်ုပ်သည် ဗည်သူများကို တွေ့ရှိလေမည်နည်း၊ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် ဟန်အား အော်ခေါ်လိုက်ပြီးနောက် မာရေး၏စခန်းကို ရှေ့တွင် ယခုမြင်နေရပြီဖြစ်၍ လျှင်မြန်နိုင်သမျှ လျှင်မြန်စွာ လှည်းများကို တပ်ဆင်ရန် ခိုင်းလိုက်လေ၏။

'နွားတွေ အစာဝအောင် စားပါစေဦးလား၊ သခင် လှည်းတွေကို တွေ့နေရပြီဟာ၊ ဒီလောက်အလျင်လိုစရာ မလိုပါဘူး၊ ပြီးတော့ ခုလောက်ဆိုရင် လူတွေအားလုံးလည်း သေကုန်ကြရောပေါ့'

'ဂျိုးအာသလို ပြန်အာနေမဲ့အစား ငါခိုင်းတာကိုသာ လုပ်စမ်း တိဇ္ဇာန်၊ ပြီးတော့ နားထောင်စမ်း၊ ငါက ဒီစခန်းကို ခြေလျှင်လျှောက်သွားနိုင်အယ်၊ မင်းက လှည်းတွေနဲ့ အမြန်လိုက်ခဲ့ပေတော့'

'မဖြစ်ဘူး သခင်၊ သခင်တစ်ယောက်တည်းသွားလို့ ဘေးကင်းမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကမ်းတွေနဲ့ဖြစ်ဖြစ် သားကောင်ရိုင်းတွေနဲ့ဖြစ်ဖြစ် သခင်တွေ့ရလိမ့်မယ်'

'ဘေးကင်းသည်ဖြစ်စေ၊ မကင်းသည်ဖြစ်စေ ငါသွားမှာပဲ၊ အင်းထဲထည့်ချင်တော့ ဇူးလူးအစေခံနှစ်ယောက်လောက် ငါနဲ့အတူထည့်လိုက်' တစ်ခထမျှ ကြာသောအခါ လှည်းကိုယ်စီစွဲကိုင်ထားစေအာ ဇူးလူးနှစ်ယောက်နှင့်အတူ တွန့်ပိသည် မာရေးစခန်းသို့ သွားရာလမ်းပေါ်၌ ရောက်သော်လည်း အလွန်အထွတ်အမြောက်ဖြစ်ခဲ့သော ကျွန်ုပ်သည် ပေါ့ပါးသောကုန်ပစ္စည်းများ ခြေထောက်များနှင့် အပြေးကောင်းသူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် နေ့နံနက်ခင်းက ဂူမိုင်ခန့်ရှိသော ခရီးကို ကျွန်ုပ်ပြေးခဲ့သော စံချိန်မျိုးထက် လျှင်မြန်သော စံချိန်မျိုးနှင့်ကား ကျွန်ုပ်သည် မည်သည့်အခါကမျှ ပြေးမိခဲ့ဖူးမည် မထင်ချေ။ ဇူးလူးများကားနောက်တွင် အပြတ်အသတ် ကျန်၍နေခဲ့လေသော သစ်ပင်အုပ်များအနီးသို့ ကျွန်ုပ် ချဉ်းကပ်မိသောအခါ ထိုလူများကိုပင် တွေ့ရတော့ပေ။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် အသက်ရှုနိုင်ရန် အကြောက်လိုက်ပြီးလျှင် မှန်မှန်ဆက်လက် လျှောက်သွားလေသည်။ ယင်းကဲ့သို့ ထ

ပြည်ပြည် နီးကပ်လာသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် မည်သည့်အရာများကို တွေ့မြင် ရတော့မည်နည်းဟူသော အတွေးဖြင့် စိတ်ထဲတွင် တဒိတ်ဒိတ် တုန်လှုပ်လှုပ် ဝှိုဝှိုပစ်၏။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် လှည်းများနောက်ဖက်၌ မေရီ၏စာထဲ၌ပါသော ယာယီအိမ်ကလေးများ ဖြစ်ဟန်တူသော အိမ်ငယ်ကလေးများအား လှမ်း၍မြင် နိုင်သော နေရာသို့ နောက်ဆုံးရောက်ရှိလာခဲ့လေ၏။ သို့ရာတွင် အသက်နှင့်တူ သော အထိမ်းအမှတ်ဟူ၍ သွားလာလှုပ်ရှားလျက်ရှိသောလူ တစ်စုံတစ် ယောက်ကိုလည်းကောင်း၊ နွားတစ်ကောင်တစ်လေကိုလည်းကောင်း၊ သို့မဟုတ် ယုတ်စွအဆုံး မီးခိုးအူအူကလေးမျှကိုလည်းကောင်း၊ လုံးဝမတွေ့မြင်ရပါ။ ရှိသည့်ပြင် အသံဗလံဟူ၍လည်း အနည်းငယ်မျှပင် မကြားရပေ။ ရှိနေလေသည် ကျွန်ုပ်မှာ ဟန်ပြောသည်အတိုင်း မှန်လေပြီဟု ထင်မှတ်မိလေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း သူသာန်တစ်စပြင်ကဲ့သို့ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော နေရာကို ကြည့်ပြီးလျှင် ကြီးစားပမ်းစား လာခဲ့ရသည်မှာ အချည်းနှီးဖြစ်လေ ပါဟု ယူကြားမရ တသဝမ်းနည်းရင်းနှင့် ကျွန်ုပ်သည် လှည်း၌ အကြားမှ ဖြတ် ဝင်သွားလေရာ တစ်စီးမှာ မာရေးတို့ စီးနင်းသွားသော လှည်းဖြစ်ကြောင်း မြင်ရုံနှင့်ပင် သိရှိလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ရှေ့၌ကား ပြီးလွယ်စီးလွယ် ဆောက်လုပ်ထားသော အိမ် ကလေးများရှိနေကြရာ ၎င်းတို့မှာ အနောက်ဘက်သို့ လှည့်၍ဆောက်ထား သဖြင့် ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ ကျောပေးလျက်ရှိကြ၏။ ထိုအခိုက် ကျွန်ုပ်သည် မေ့ မျှ ရပ်နားနေမိရာ တစ်စုံတစ်ရာကို ရွတ်ဆိုနေသည့် အသံတစ်သံကို ခပ်သဲ့သဲ့ ကြားလိုက်မိသည်ဟု ထင်မိသဖြင့် နားစွင့်လျက်ရှိရာ အစွန်ဆုံးအိမ်ထောင့်တစ် နေရာကို ကွေ့ကာတစ်ဖက်သို့ တဖြည်းဖြည်း လျှောက်သွားမိလေ၏။ ထိုနေရာ အသံထွက်ပေါ်လာသည့် အကြောင်းရင်းကို ကျွန်ုပ်တွေ့မြင်ရလေသည်။ ဝိန်ပုံ နတ်ချာလျက် မှတ်ဆိတ်မွေးပါးသိုင်းမွေးများ ရှည်လျားစွာရှိနေသော လှည်း တစ်ယောက်သည် ရှည်မျောမျောသဏ္ဍာန်ရှိသည့် တွင်းတစ်ခု၏ထိပ်တွင် မထာ သူတောင်းတစ်ပိုဒ်ကို ရွတ်ဆိုလျက်ရှိလေ၏။

ထိုသူမှာ အလွန်အမင်း ရုပ်ပျက်နေသဖြင့် ဟင်နရီမှာမေးမြန်းကြော မှောက်စွာ ကျွန်ုပ်သိရှိရ၏။ သူ၏လက်ဝဲ လက်ျာတွင် မြေပုံမို့မို့ကလေးများ အများအပြားတွေ့ရှိရသဖြင့် ထိုတွင်းမှာ လူသေမြှုပ်ရန်တွင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ကျွန်ုပ် ရိပ်မိထေရီ၊ ကျွန်ုပ်စောင့်ကြည့်နေစဉ် လူနစ်ယောက်ထပ်မံ ပေါ်လာပြီးနောက် မိန်းမတစ်ယောက်၏ အလောင်းကို ချိမ့်၊ လာရာ မနိုင်မနင်းသည့်ဟန်ဖြင့် ဒဏ္ဍ

ဆွဲလာကြသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ အဆိုပါ အလောင်းကို မှောက်လျက်ဆွဲလာ သဖြင့် မျက်နှာကို မမြင်ရသော်လည်း ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို ခန့်မှန်းရခြင်းအားဖြင့် အရပ်မြင့်မြင့် မိန်းမပျိုတစ်ယောက်၏ အလောင်းဖြစ်ဟန် လက္ခဏာရှိလေ သည်။ ဦးခေါင်းမှ နံဘေးသို့ ဝေးလျားကျလျက်ရှိသော ဆံပင်မှာလည်း မေရီ၏ ဆံပင်ကဲ့သို့ မည်းနက်လျက်ရှိ၏။ တွင်းရှိရာသို့ ရောက်သောအခါ ထိုလူများ သည် တွင်းထဲသို့ အလောင်းကို လှန်၍ ထည့်လိုက်ကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်မူကား နေရာမှ မရွေ့နိုင်သေးပေ။ ထို့နောက်မှ သတိပြန်ဝင်လာကာ ကျွန်ုပ်သည် ထိုသူ ရှိရာသို့ လျှောက်သွားပြီးလျှင် မည်သူ့အား မြှုပ်နှံပါသနည်းဟူ၍ ဒတ်(ရီ) ဘာသာဖြင့် မေးမြန်းလိုက်လေ၏။

‘ဂျီဟာနာမရာ’ဟု ထိုသူက ကျွန်ုပ်အား မော်၍မကြည့်ဘဲ ပြန်ပြော လေသည်။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည်အဝေးသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ပါးစပ်မှ သစ် ရွက်များကို ဝါးနေသည့်အရိုးစုသဏ္ဍာန်ရှိသော ကလေးတစ်ယောက်ကို လက် တစ်ဖက်မှ ဆွဲကာ အိမ်တစ်အိမ်၏အပေါက်ဝမှ ချိန်လေးကန်စွာ တစ်လှမ်းချင်း လှမ်း၍ ထွက်လာသောမေရီမာရေးကို ရုတ်တရက်တွေ့လိုက်ရ၏။ မေရီမှ မမှတ်မိလောက်အောင်ပင် ခြောက်ကပ်ပိန်ချုံးလျက်ရှိသော်လည်း သူ၏သွယ် လျှသော မျက်နှာပေါ်မှ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သော မျက်လုံးကြီးတစ်စုံကိုကား ကျွန်ုပ်သည် မည်သည့်အခါမျှ မေ့လျော့မှားလွင်းခြင်း မရှိချေ။

ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ မေရီသည်လည်း ကျွန်ုပ်အား လှမ်း၍မြင်သဖြင့် ကလေး ထို လွတ်လိုက်ကာ၊ လက်နှစ်ဖက်ကို အပေါ်သို့ မြှောက်ပြီးလျှင် မြေပေါ်သို့ တဖြည်းဖြည်း ပုံ၍လဲကျ သွားလေ၏။ ထိုအခါ လူတစ်ယောက်က . . .

‘သူလည်းသွားတော့မှာပဲ၊ နောက်တစ်နေ့တောင် ခံတော့မယ် မထင် သူး’ ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ တွင်းထိပ်မှ လူကြီးသည် နောက်သို့လှည့်ကြည့်ရာမှ သူ့ လက်ကိုမြှောက်ရင်း ကျွန်ုပ်အား လက်ညှိုးထိုးပြသဖြင့် အခြားလူနစ်ယောက်ပါ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်ကြလေ၏။ ပထမလူက ခြောက်သွေ့သောအသံကြီးဖြင့် ‘ဘုရား . . . ဘုရား ကျုပ်ရှားနေပြီ ထင်တယ်၊ ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း ‘ဏရက်ဒေါ့’ မှာနေတဲ့ အင်္ဂလိပ် ဘုန်းကြီးရဲ့ သားအလန်ကွာတာမိန်းကလေး ရောက်နေပါသလား’ ဟု ပြောလိုက်ရာ၊ အသံကိုကြားရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မည်သူဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်ချက်ချင်းသိရလေ၏။

‘အို . . . မင်ဟီရာမာရေး ကျွန်တော်ပါ ခင်ဗျာ၊ တစ္ဆေမဟုတ်ဘဲ သူ့

ခင်ဗျားတို့ကို ကယ်ဖို့ရောက်လာတဲ့ အလန်ကိုယ်တိုင်ပါပဲ

မာရေးကား စကားပြန်၍ မပြောချေ။ သူ့စိတ်မှာပင် ကယောင်
ချောက်များဖြစ် နေဟန်တူ၏။ သို့ရာတွင် လူတစ်ယောက်ကမူ ကယောင်တ
တမ်းနှင့် ပြန်၍အော်လိုက်၏။

ငါတို့ကို မင်းဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကယ်နိုင်မှာလဲ သူငယ်ရဲ့ တို့ငတ်နေ
ကြပြီကွယဲ့

ကျွန်တော့်မှာ လှည်းတွေနဲ့ စားစရာတွေပါပါတယ်
(ထိုသူက စိတ်တုန်လှုပ်ဟန်ဖြင့် ရယ်မောရင်း) အလိုဘုရားရေ ဟင်
နရီ ခင်ဗျားရဲ့ အင်္ဂလိပ်ကလေးပြောတာကို ကြားရဲ့လား။ သူ့မှာ လှည်းတွေ
နဲ့ စားစရာတွေ ပါသတဲ့ စားစရာတွေ စားစရာတွေ ဟီ . . . ဟီ

ထို့နောက် မာရေးသည် မျက်ရည်များစီးကျလာပြီးနောက် ကျွန်ုပ်ထံ
ပြေးလာ၍ ရုတ်တရက် ဖက်လိုက်ရာ၊ ကျွန်ုပ်မှာ နောက်သို့ လဲကျသွားတော့
မည်ကဲ့သို့ပင် ဖြစ်သွားတော့၏။ နောက်မှ ကျွန်ုပ်သည် သူ့ထံမှ ရုန်းထွက်ခဲ့ပြီး
လျှင် မေရီထံသို့ ပြေးသွားလေရာ မေရီသည် ကျွန်ုပ်ခြေသံကို ကြားရသဖြင့်
ကြိုးစား၍ ထိုင်ရှာလေသည်။

တကယ်မင်းပဲနော် အလန်၊ ငါအိပ်မက်တာ မဟုတ်ဘူး ထင်ပါရဲ့
မေရီအား ပွေ့ထူရင်း . . . ကျုပ်အစစ်ပါပဲ မေရီ ဟု ပြန်ပြောလိုက်ရာ
မေရီသည် သူ့ခေါင်းကလေးကို ကျွန်ုပ်၏ ပခုံးထက်၌ မှီထားရင် ရိုက်ငင်လျှင်
ရှိလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မေရီအား ဖက်ထားရာမှ ယခင်လူများရှိရာသို့ လှည့်
ကြည့်ရင်း . . .

ဒီနေရာတစ်ဝိုက်မှာ ဒီလောက် အကောင်အလျှင်တွေပေါများ
ရက်သားနဲ့များ ခင်ဗျားတို့ ဘာကြောင့် ငတ်နေကြရလဲ ဟု ပြောကာ ကိုယ်
သို့ ခန့်အကွာ သစ်ပင်များအကြားတွင် သွားလာနေသည့် ဆူဖြိုးသော ဒရယ်
ကြီးနှစ်ကောင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြမိ၏။ ထိုအခါ လူတစ်ယောက်က . . .

ကျုပ်တို့ ဒီအကောင်တွေကို ကျောက်ခဲနဲ့ထုသတ်နိုင်မတဲ့လား
ထုတ်တို့မှာရှိတဲ့ ခဲယမ်းမီးကျောက်တွေ မှန်သမျှ လွန်ခဲ့တဲ့တစ်လလော
ထုတည်ဆာ မီးလောင်တဲ့အထဲ ပါသွားကုန်ပြီဗျ။ ဒီ ဒရယ်တွေကတော့ ကျုပ်တို့
တို့ပြောင်ရလျှင်ရအောင် မနက်တိုင်း တမင်လာနေတာပဲ။ နို့ပေမယ့် သူတို့
အင်မတန် ပါးလေတော့ ကျုပ်တို့တူးထားတဲ့ တွင်းတွေဆီကို ရောက်အောင်
မလာကြဘူး

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်မှာ လှည်းများရှိရာမှ ထွက်လာခဲ့စဉ်က ယခင်နေ့များ
ကို ပစ်ခဲဖူးသသည့် ရိုင်ဖယ်အေအေကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးရှိသဖြင့် ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ
ယူဆောင်လာခဲ့သည်ဖြစ်ရာ၊ မေရီကို မြေပေါ်သို့ ဖြည်းညင်းစွာ ချထားလိုက်ပြီး
နောက် ကျွန်ုပ်သည် ဒရယ်များရှိရာသို့ မြေသံမကြားအောင် လျှောက်သွား
လေ၏။ ထို့နောက် ကိုက်ဘ ၂၀ ခန့်ဝေးသော သစ်ပင်ကွယ်တစ်ခုမှ ချောင်းမြောင်း
လျက်ရှိစဉ် ရုတ်တရက် ဆိုက်ရောက်လာကြသော ဇူးလူးနှစ်ယောက်၏ ခြေသံ
ကြောင့် ဒရယ်များသည် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ကာ ကဆုန်ပေါက်၍ ထွက်ပြေး
ကြပြီးနောက် သစ်ပင်အုပ်များနောက်တွင် ပျောက်ကွယ်သွားကြလေတော့၏။
သို့နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း ၎င်းတို့လမ်းကြောင်းကို ခန့်မှန်းမိသည့်အတိုင်း ကိုက်
၂၅၀ခန့်ဝေးသော ချုံပုတ်ကလေး ၂ ခုအတွင်းမှ စောင့်ဆိုင်းရင်း ကိုက် ၂၀၀
အတွက်သာ သတ်မှတ်ထားသော ရိုင်ဖယ်ကို ချိန်ကာ ဘုရားဘုရားကို တသ၊
လျက်အသင့်ပြင်ဆင်ထားလေ၏။

မကြာမီ ကျွန်ုပ်၏ ထင်မြင်ချက်အတိုင်းပင် ဒရယ်ဖိုအကောင်အကြီး
သည် ချုံပုတ်အတွင်းမှ ခေါင်းပြူးကာထွက်လာလေတော့၏။ အလှမ်းကလည်း
ကွာဝေးလွန်းသည့်ပြင် ကျည်ဆံအသေးကလေးတစ်ဆံနှင့် ပစ်ချရန် သတ္တဓါ
တလည်း ကြီးမားလှ၏။ သို့စေကာမူ ကျွန်ုပ်သည် တစ်စုံတစ်ရာ နှောင့်နှေး
စောင့်ဆိုင်းခြင်း မရှိဘဲ၊ သားကောင်၏ လက်ပြင်ရိုးဆီသို့ မှန်းဆကာ ခလုတ်
ကို ဆွဲနှိပ်လိုက်လေ၏။ သေနတ်သံနှင့် တစ်ပြိုင်နက်တည်းကိုပင် ဒရယ်ကြီး
သည် ယခင်ကထက် လျင်မြန်စွာ ရှေ့သို့ တိုးခုန်ပြေးသဖြင့် ကျွန်ုပ်က လှံချော်
သွားလေပြီဟု အောက်မေ့လိုက်မိ၏။ သို့ရာတွင် ဒရယ်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်ဆင်
သကဲ့သို့ မဟုတ်ပဲ၊ ရုတ်တရက်လှည့်၍ မြေလာပြီးလျှင် ကိုက် ၅၀ ထက်မဝေး
သော နေရာတစ်ခုတွင် မြေပေါ်သို့ လဲကျကာ နှစ်ချက်မျှ လူးလိုမိပြီးနောက်
ချက်ချင်းပင် ငြိမ်သက်သွားလေ၏။ စင်စစ်သော် ကျွန်ုပ် ကျည်ဆံသည် ၎င်း၏
အသည်းနှလုံးရှိရာသို့ တည့်တည့်ကြီး ဖောက်ထွင်းဝင် ရောက်ခဲ့လေသည်။

ထို့နောက် ဇူးလူးနှစ်ယောက်သည် မောကြီးပန်းကြီး ဆိုက်ရောက်
လာကြသဖြင့် ကျွန်ုပ်က ဒရယ်၏ပေါင်သားကို ချက်ချင်း လှီးဖြတ်ရန် ဇူးလူး
စကားမတတ်သည့်နှင့် မြေပြုလဲက်ပြုလုပ်ကာ ပြောလိုက်သည်တွင် ဇူးလူးများ
သည် ကျွန်ုပ်ဆိုလိုသည့် အဓိပ္ပါယ်ကို သိရှိနားလည်ကြသဖြင့် နောက်တစ်မိနစ်
အတွင်း၌ပင် ကျွန်ုပ် ခိုင်းစေသည့်အတိုင်း ပြုလုပ်လျက်ရှိကြလေ၏။ ထို့နောက်
ကျွန်ုပ်သည် ထင်းဆိုက်ရန် အသင့်ရှာထားကြသော သစ်ကိုင်းခြောက်များအနီး
ရှိ စတိုခန်းတစ်ခုမှ ရှာဖွေယူငင်ခဲ့ပြီးလျှင် ကမ္ဘာ့ဌာန်းရပ်ပေါက်နေသော ထင်း

၁၂၀ † ဒဂုန်ရွှေများ

ဘိုးဝါးများအား မီးခိုးရန် မီးရှိပါသလောဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုသူများက သူတို့၏မီးတွေအားလုံး ငြိမ်းကုန်ပြီဖြစ်၍ မရှိတော့ကြောင်းပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ ပါလာသော မီးခတ်သံဗူးကို ဆွဲထုတ်ကာ မီးမွှေးရလေတော့၏။ နောက် ၄၅ မိနစ်ခန့် ကြာသောအခါ၌ကား ကျွန်ုပ်တို့သည် အရသာရှိသော စွပ်ပြုတ်အိုး တစ်အိုးကို အသင့်ချက်ပြုတ်ပြီးစီးကြလေပြီ။ အစ ပထမ၌ သနားစရာကောင်း သော ထိုသူများသည် အနည်းငယ်မျှပင် စားနိုင်ကြသော်လည်း ကျန်တစ်နေ့ လုံးတွင်ကား အိပ်ကာစားကာ ရှိနေကြသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ သူတို့အား ကျွေးမွေး ဖြောင်းကိုပင် ဝမ်းမြောက်၍မဆုံးအောင် ရှိနေလေတော့၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့ လှည်းများ ဆိုက်ရောက်လာကြရာ ထိုသူများအလွန်အမင်း တောင့်တနေကြ သော ခားများနှင့်တကွ သကြားများ၊ ကော်ဖီမှုန့်များ ပါရှိလာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ် ဝမ်းမြောက်ခြင်းမှာ ပြောဖွယ်ရာမရှိတော့ပြီ။

အခန်း (၉)

စစ်ထု

ဟင်နရီဗာရေးနှင့်အတူ လိုက်ပါသွားကြကုန်သော လူ ၃၅ ယောက် (အစေခဲများမပါ)အနက် ၉ ယောက်သာလျှင် ယခု 'နယူးမာရေးဖောင်တိန်' ၌ အသက်နှင့်ကိုယ်မြဲကာ ကျန်ရှိကြလေတော့၏။ ထိုသူများမှာ ဗာရေး၊ သူ သမီး 'ပရင်စလီ' မိသားစု ၄ ယောက်နှင့် 'မေရာ' သားအဖ ၃ ယောက်တို့ဖြစ်ကြ၏။ (ထိုသူများမှာ တွင်းထဲသို့ ထည့်မြှုပ်သည်ကို ကျွန်ုပ် မြင်ခဲ့ရသော မိန်းမ၏ခင် ပွန်းနှင့် ကလေး ၂ယောက်ဖြစ်ကြ၏။) ဟာနန်ပါရီယာမှတစ်ပါး ကျန်လူများမှာ အဖျားရောဂါကြောင့် သော်လည်းကောင်း၊ ငတ်မွတ်ခြင်းကြောင့်သော်လည်း ကောင်း၊ အားလုံးပင် သေဆုံးခဲ့ရရှာလေပြီ။ ထို့ပြင် သူတို့တွင် ရှိသမျှ ခဲယမ်း မီးကျောက်များမှာလည်း ဘေးရန်ကင်းစေလိုသဖြင့် နေအိမ်များနှင့် ခပ်လှမ်း လှမ်းတွင် တစ်သီးတခြားထားရှိရာမှ မတော်တဆ တောမီးများကူးစက် လောင်ကျွမ်းသဖြင့် ပေါက်ကွဲပျက်စီး၍ ဆုံးရှုံးခဲ့ကြရလေသည်။

ထို့နောက် သူတို့သည် လက်ထဲတွင် အနည်းငယ်မျှရှိသော ကျွန်ုပ် ခဲယမ်းမီးကျောက်များ၏ အကူအညီဖြင့် စခန်းကို ရိက္ခာဆက်လက် ထောက်ပံ့နိုင် ကြသေး၏။ ထိုခဲယမ်းမီးကျောက်များ ကုန်သွားသောအခါ တွင်းများကိုတူး ကာ တောကောင်များကို ထောင်၍ဖမ်းကြပြန်၏။ သို့ရာတွင် တောကောင်များ သည် တွင်းများအကြောင်း တဖြည်းဖြည်း သိရှိသွားကြပြီးလျှင် ထိုးဖမ်းမှု အနီးသို့ လုံးဝမကပ်ပဲ ရှောင်တွင်းကြလေတော့၏။ သို့နှင့် သူတို့သည် ထောင်

အခါက သိမ်းဆည်းသို့လှောင်ထားခဲ့သော အသားခြောက်များ၊ ဆားနယ်သားများ၊ စသည်စားရေးရိက္ခာများကို ထုတ်ကာ တစ်ဖန် စားသောက်ကြပြန်၏။ အဆိုပါ စားရေးရိက္ခာများ ကုန်ခမ်းသွားပြီးသည့်နောက်တွင်ကား မတတ်သာသည့်အဆုံးတွင် ငတ်မွတ်သူတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း သစ်ဥသစ်ဖုများကို တူးဖော်စားသောက်ကြသည့်ပြင် ပုတ်သင်စသည် ရရာအကောင်များကိုပါ ဖမ်းဆီးစားသောက်ကြကုန်၏။ နောက်ဆုံးတွင် အစောင့်ချထားသော ကဖါးအစေခဲ၏ ပေါ့လျောမှုကြောင့် မီးဖိုမှရှိသမျှ မီးများ ငြိမ်းသွားသောအခါ၌မူ သူတို့သည် မီးခေတ်ကျောက်လည်း မရှိကြသဖြင့် မြက်၊ သစ်ရွက်စသည်တို့ကို အစိမ်းအတိုင်းပင် ဝါး၍စားကြရကုန်၏။ ကျွန်ုပ် ရောက်ရှိသော အချိန်၌ကား၊ ထိုသူများသည် မြက်၊ သစ်ရွက်စသည်တို့မှတစ်ပါး အခြားအစားအသောက်ဟူ၍ တစ်စုံတစ်ရာ မစားရသည့်မှာ ဥရုတ်တိတိမျှပင် ရှိနေခဲ့ပေပြီ။ ဤအတိုင်း နောက်ထပ် ဥရုတ်မျှ ရှိခဲ့ပါမူ ထိုသူများအနက်မှ တစ်ယောက်တစ်လေမျှပင် ဆက်လက်၍ အသက်ရှင်နိုင်ကြတော့မည် မဟုတ်ပေ။

သို့နှင့် အငတ်အားကြီးမှ လွတ်ကင်းချမ်းသာ၍ လာကြရသော သူများသည် တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ လျှင်မြန်စွာ အားအင်ပြည့်ဖြိုးလျက် ရှိကြလေရာ၊ ကျွန်ုပ်မှာ သင်းချိုင်း၏ နှုတ်ခမ်းဝမှ အသားအရေ ပြည့်ဖြိုး၍လှပ ချစ်ခင်ဖွယ်ကောင်းသော မိန်းမပျိုကလေးတစ်ယောက်အဖြစ်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခဲ့သော မေရီအား တစ်မိမိမိမိ ကြည့်ရှုရင်း၊ ကြည့်နူးနှစ်သိမ့်လျက်ရှိလေ၏။ လူဟူ၍ ဖြစ်ပေါ်လာကြရာ၌ ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ပထမဆုံး တာဝန်ဝတ္တရားမှာ မိမိနှင့်သက်ဆိုင်ရာ မိန်းမသားများနှင့် ကလေးသူငယ်များအား ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခြင်းပင် ဖြစ်ရကား၊ ငတ်မွတ်နေသော ကျွန်ုပ်၏ ချစ်ဦးသက်လျာ မိန်းမတစ်ယောက်အား ယခုကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်ယူဆောင်လာခဲ့သော အစာအဟာရတို့ဖြင့် ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခွင့်ရရှိသောအခါ လူ့သဘာဝ၏ တာဝန်ဝတ္တရားကို ကျေပွန်စွာထမ်းဆောင်ခွင့် ရပါပေသည်ဟူသော စိတ်ဖြင့် နေ့ရှုလောက် ကျွန်ုပ် ဝမ်းမြောက်ကြည်နူးမိသည်ကို စာအားဖြင့်ပင် ဖော်ပြခြင်းမှာ မတတ်နိုင်အောင် ရှိတော့၏။

ပထမရက် အနည်းငယ်အတွင်း၌ကား ကျွန်ုပ်သည် လောလောဆယ်ဆယ် လိုအပ်သော ကိစ္စမှတစ်ပါး၊ အခြားအကြောင်းအရာများကို ပြောဆိုခြင်း မပြုကြပေ။ စာရေးနှင့် သမီးဖြစ်သူတို့ အတော်အတန် အားအင်ပြည့်တင်းလာသည်အခါတွင်မှ စာရေးက စတင်၍ သူတို့အား ကျွန်ုပ်မည်ကဲ့သို့ ရှာဖွေလာကြောင်းကို ဆေးမြန်းရာ မေရီ၏ စာအရ စုံစမ်းရှာဖွေ၍ လာရောက်ကြောင်း

ကျွန်ုပ်က ပြန်၍ဖြေဆို၏။ သမီးဖြစ်သူအား ကျွန်ုပ်ထံသို့ စာ မရေးရန် တာဝန်ထားခဲ့သော မာရေးသည် ထိုစာအကြောင်းကို လုံးဝသိရှိဟန် မတူချေ။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ် . . .

‘ဒီနေရာမှာ ခင်ဗျားအမိန့်ကို မလိုက်နာမိတာ ကံကောင်းတယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့ မင်ဟီရာ’ ဟု ပြောလိုက်သော်လည်း သူ့ထံက စကားပြန် လုံးလုံး မရချေ။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်က မေရီ၏ စာ ကျွန်ုပ်ထံသို့ ရောက်ရှိလာသည်မှ အစချီ၍ သူတို့၏ စခန်းရှိရာသို့ မည့်မျှလောက်ခဲယဉ်း ပင်ပန်းစွာ ရှာဖွေလာရသည့် အကြောင်းများကို အဆုံးတိုင် တစ်လုံးမကျန် ပြန်လည်ပြောပြလေရာ၊ မာရေးမှာ ကျွန်ုပ်ယူလာခဲ့သော ဆေးများဖြင့် ထည့်ထားသည့် သူ့ဆေးတံကြီးကို ဖွာရင်းမှိန်း၍ နားထောင်လျက်ရှိလေ၏။

‘တကယ့်ကို တော်လည်းတော်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပေပဲကွယ်၊ ဒါပေမယ့် ပြောစမ်းပါဦး အလန်ရဲ့၊ မင်းအပေါ်မှာ မကြင်နာခဲ့တဲ့ သူတစ်ယောက်အတွက် မင်းက ဘာကြောင့်များ ဒီလောက်စွန့်စားရတာလဲကွယ်’

‘ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ အမြဲတမ်း ကြင်နာခဲ့တဲ့ သူတစ်ယောက်အတွက်ကြောင့်ပေါ့’ ဟု အဖြေပေးရင်း မနီးမဝေးတွင် စားအိုးသောက်ခွက်များကို ဆေးကြောနေသော မေရီအား မေးထိုးပြလိုက်လေ၏။

‘ကျုပ်လည်း ထင်သားပဲ အလန်၊ သို့ပေမယ့် တခြားသူတစ်ယောက်ကို သူ့ကတိပေးပြီးပြီဆိုတာ မင်းသိတယ် မဟုတ်လား’

‘ကျွန်တော် သိတာက ကျွန်တော့်ကို ကတိပေးပြီးတာပဲ သိတယ်၊ အိနဲ့ နေ့စမ်းပါဦး၊ အဲဒီ တခြားသူဆိုတာဘယ်မှာလဲ ကျွန်တော် သူ့ကိုအသက်ရှင်နေတာ မတွေ့ပါကလား’

မာရေးက ထူးခြားသော အသံဖြင့် . . . ‘မတွေ့ဆို အမှန်အတိုင်းကတော့ အလန်ရဲ့ ဟာနန်ပါရီယာဟာ မင်းမလာခင် ၁၄ ရက်လောက်ကထဲက ကျုပ်တို့ဆီက ထွက်သွားတယ်။ သူ့မြင်းတစ်ကောင်ထဲပဲ ဘာမှမဖြစ်ဘဲ ကျန်ခဲ့လေတော့ အဲဒီမြင်းနဲ့ သူ့တပည့်ဟော်တင်တော့ နှစ်ယောက်ကိုခေါ်ပြီး ကျုပ်တို့လာခဲ့တဲ့ လမ်းအတိုင်း အကူအညီရှာရအောင်ဆိုပြီး ထွက်သွားတာပဲ၊ အဲဒီနောက်တော့ သူ့အကြောင်းကို ဘာမျှ မကြားရတော့ဘူး’

‘အော်-ဟုတ်လား၊ ဒါပေမယ့် လမ်းမှာ အစားအစာရအောင် ဘယ်နည်းနဲ့ သူ့ရှာမတဲ့လဲ’

‘မီးလောင်တဲ့အထဲ မပါတဲ့ သူတို့ပိုင်တဲ့ သေနတ်လက်လက်နဲ့

ကျည်ဆံ ၁၀၀ လောက် သူတို့လက်ထဲမှ ပါသွားတယ်လေ'

'ကျည်ဆံ ၁၀၀ ဆိုတာ သေသေချာချာ အသုံးပြုမယ်ဆိုရင် ခင်ဗျား ခခန်းကို ၁ လ၊ ၂ လလောက် မငတ်အောင် ကျွေးမွေးထားနိုင်တဲ့ အင်အားရှိ တယ်၊ အကူအညီရှာဖွေရအောင် ဒါတွေအားလုံးကို သူယူပြီး ဒီကံစွဲကံသွား တယ်ဆိုပါတော့'

'ဒီအတိုင်းပဲ အလန်း၊ ကျုပ်တို့က သူ့တို့မသွားအောင် တောင်းပန် ပါသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့ပစ္စည်းနဲ့ သူ့သဘောအတိုင်းဆိုတော့ ကျုပ်တို့ လည်း ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူးပေါ့၊ နောက်ဆုံးတော့ သူလည်း သူကောင်းတယ် ထင်တာကို လုပ်သွားတာပါပဲ၊ နောက်ပြီးခံတာ မေရီကလည်း သူနဲ့မဆိုင်တော့ သလိုဖြစ်နေတာကိုး'

'ဒါဖြင့် ခင်ဗျားတို့ကို အကူအညီယူလာတာဟာ အခုလိုဆိုတော့ ပါရီယာမဟုတ်ဘဲ ကျွန်တော် ဖြစ်နေတာပေါ့၊ ပြီးတော့ မင်ဟီရာ ခင်ဗျားမှာတဲ့ အတိုင်း ဖေဖေ ကောက်ခံထားတဲ့ ခင်ဗျားတွေအပြင်၊ ကျွန်တော်ကိုယ်ပိုင် ငွေ ၅၀၀ ကိုလည်း တချို့ ကုန်ပစ္စည်းဝယ်၊ တချို့လဲ ရွှေနဲ့လဲပြီးတော့ ယူလာခဲ့ တယ်၊ နောက်မေရီကလည်း ကျွန်တော်ကို မငြင်းဘူး၊ ဒီတော့ ပြောစမ်းပါဦး၊ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်အနက်က မေရီဟာ ဘယ်သူနဲ့ ဆိုင်သလဲ'

(ဖြည်းလေးစွာဖြင့်) 'မင်းက အင်မတန် သစ္စာရှိလေတော့ ခုနေအခါ မှာ မင်းနဲ့ပဲဆိုင်သလို ဖြစ်နေတာပေါ့ကွယ်၊ မင်းသာ တကယ်လို့များ ရောက်မ လာဖူးဆိုရင်တော့ ခုအခါမှာ သူဟာ ဟောဟိုအထဲကို ရောက်နေရောပေါ့' ဟု ပြောကာ မာရေးသည် မြေပုံမို့မို့ကလေးများရှိရာသို့ လက်ညှိုးထိုး၍ ပြလိုက်လေ ခ်း ထို့နောက် ...

'ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ မင်းပဲဆိုင်သင့်တာပဲ၊ မင်းကဆိုရင် ဒါပါနဲ့ သူ့အသက်ကို နှစ်ကြိမ်တယ်ခဲပြီးတဲ့အပြင် ကျုပ်အသက်ကိုပါ အခုတစ်ကြိမ် ထယ်ပြန်ပြီ'

ထို့နောက် သူသည် ကျွန်ုပ် မျက်နှာပေါ်၌ မရုံးကွယ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသော အရွှင်နေသည့် မျက်နှာထားကို စတု မြင်ဟန်ဖြင့် ဆက်လက်၍

'ဒါပေမယ့် အလန်း၊ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်တွေတုန်းက ကျုပ်ဟာ ကျုပ် သဘောအတိုင်း ကျုပ်သမီးကို ဘယ်တော့မှ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတစ်ယောက်နဲ့ မပေးစားပါဘူးလို့ ဘုရားရှေ့မှာ သစ္စာပြုထားတယ်၊ ဟိုက ထွက်မလာကြခင် တုန်းကလည်း သူ့ရှေ့မှာရော၊ ပါရီယာရှေ့မှာရော၊ သူ့ကို မင်းနဲ့မပေးစားပါဘူး လို့ ထပ်ပြီး သစ္စာပြုခဲ့သေးတယ်၊ ဒီတော့ ကျုပ်ပြုထားတဲ့ သစ္စာကို ကျုပ်မဖျက်

နိုင်ဘူး၊ ဖျက်ရင်လည်း ဘုရားသခင်က ကျုပ်ကို ဒဏ်ခတ်မှာပဲ'

ကျွန်ုပ်က သင်းချိုင်းများရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်ရင်း... ဒီလို မဟုတ် မဟတ် သစ္စာကိုပြုခဲ့လို့ ခင်ဗျားကို ဘုရားသခင်က မကြာခင်ကပဲ ဒဏ်ခတ်မလို့ လုပ်ခဲ့သေးတယ် မဟုတ်လား'

သူ၏ဒုက္ခများကို တွေးတောမိဟန်ဖြင့်... 'ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါ တယ်လေ၊ နို့ပေမယ့် ဒါတွေက လွန်လာခဲ့ပြီ မဟုတ်လား'

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်မှာ ဒေါသထွက်လာသဖြင့် နေရာမှထလျက်...

'ဒါ ဖြင့် 'မင်ဟီရာမာရုံး၊ ခင်ဗျားက ကျွန်တော်တို့ အချင်ချစ် ဘယ်လောက်ပဲ မေတ္တာရှိနေနေ၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်ဟာ ဘယ်လိုလဲ ခင်ဗျား တို့တစ်တွေကို သေတွင်းထဲက ဆွဲထုတ်ယူလာခဲ့တဲ့လူ ဖြစ်ပေစေ၊ မေရီကိုတော့ ကျွန်တော်ဟာ ဘယ်တော့မှ လက်မထပ်ရဘူးလို့ ဆိုချင်တာပေါ့လေ၊ အဆုံး မှာတော့ မေရီကို အရေးကြုံတဲ့အခါမှာ ဝစ်ပြေးတဲ့ လူကြားတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ထဲကို ခင်ဗျား အပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ထားတယ် မဟုတ်လား'

'ဟုတ်တယ်ဆိုတော့ မင်းကဘာလုပ်ချင်လို့လဲ အလန်း'

'ကျွန်တော်ဟာ ငယ်သေးပေမယ့် ခင်ဗျားသိတဲ့အတိုင်း ကိုယ့်တာဝန် ကို ကိုယ်ထမ်းဆောင်နိုင်တဲ့ ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ပဲ၊ မြီးတော့လည်း ကျွန်တော်ဟာ ဒီမှာ ခင်ဗျားရဲ့ဆရာပဲ၊ ကျွန်တော့်မှာ နွားတွေလည်းရှိတယ်၊ လက်နက်တွေလည်းရှိတယ်၊ အစေခံတွေလည်းရှိတယ်၊ ဒီတော့ မေရီကိုယူ မယ်၊ တကယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ကို နောင်ယုတ်မယ့်သူ ပေါ်လာခဲ့ရင် ကျွန်တော် နဲ့မေရီ ကိုယ်ကို ဘယ်လိုကာကွယ်ရမယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော်သိတယ်'

ဤကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်က ရဲရဲတောက် ပြောဆိုလိုက်သောစကားများကို မာရေးသည် အနည်းငယ်မျှ အံ့ဩဟန် လက္ခဏာမရှိပဲ သူ၏မှတ်ဆိုတ်ရှည် ကြီးကိုသာ စဉ်းစားဟန်ဖြင့် ဆွဲသပ်လျက်ရှိလေ၏။

(မာရေး) 'ကျုပ်လည်း မင်းလိုအရွယ်တုန်းက ဆိုရင်တော့ ဒီအတိုင်း ပဲ လုပ်မိမှာ အမှန်ပဲ၊ ပြီးတော့ အားလုံးဟာ မင်းလက်စုပ်ထဲက ရေဖြစ်နေတယ် ဆိုတာပဲ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မေရီဟာ မင်းကို ဘယ်လောက်ပဲ ချစ်နေနေ သူ့ အဖေကိုတော့ငတ်အောင်ထားပစ်ခဲ့ပြီး မင်းနဲ့ လိုက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး'

'ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျား ကျွန်တော် ယောက္ခမအဖြစ် ကျွန်တော်တို့နဲ့ အတူတူလိုက်ခဲ့ပေါ့၊ ကျွန်တော်ကလည်း ဘယ်နည်းနဲ့မဆို သူ့ကိုတော့ ဒီမှာ အငတ်ငတ် အပြတ်ပြတ် မထားခဲ့နိုင်ဘူး'

ထို့နောက် မာရေးသည် ကျွန်ုပ်၏စိတ်အားထက်သန်ခြင်းသို့သိအံ့

ဖြင့် တောင်းပန်သည့်လေသံမျိုးသို့ ပြောင်းသွားပြီးလျှင် ထိုကဲ့သို့ လက်ထပ်ပေးမည့် ဘုန်းကြီးမရှိသော တောကြီးမျက်မည်းထဲ၌ မေရီအား လက်ထပ်မည်ဆိုပါလျှင် ကျွန်ုပ်သည် မေရီ၏ ဂုဏ်သရေကို ဖျက်ဆီးသည်နှင့် တူမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ပြင် မေရီနှင့် ကျွန်ုပ်ကို လက်ထပ်ပေးရန် သူ့သစ္စာပြုထားသည်မှန်သော်လည်း နောက် ၆ လခန့်ရှိပါက မေရီမှာ အသက်စေ့ပြီးလျှင် လွတ်လပ်မည့် မိန်းမတစ်ယောက်အဖြစ်သို့ ရောက်တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုအချိန်၌ သူပြုထားခဲ့သော သစ္စာသည်လည်း အလိုအလျောက် ပပျောက်သွားလိမ့်မည် ထင်ကြောင်း စသည်ဖြင့် ပြောဆိုပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်ကိုလည်း ကျေနပ်ခြင်းရှိ မရှိ မေးမြန်းလေ၏။

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်ကလည်း ဘုန်းကြီးမပါပဲ လက်ထပ်ရန်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍မူ ယခုအခါ၌ လူအများပင် လူထုသိအောင် မိမိတို့ဘာသာ မိမိတို့ကြောငြာ၍ လွတ်လပ်စွာ အိမ်ထောင်ပြုလျက်ရှိကြသောကြောင့် မေရီက သူ့ဂုဏ်ကိုဖျက်ဆီးသည်ဟု ထင်မှတ်လိမ့်မည် မဟုတ်ကြောင်း၊ သို့ရာတွင် နောက် ၆ လတိုင်တိုင် ထပ်မံစောင့်ဆိုင်းရမည်ဆိုသော ကိစ္စမှကား တစ်စုံတစ်ရာ အပြောင်းအလဲ အနှောက်အယှက် တွေ့လာမည်စိုးသဖြင့် ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲတွင် မဝေခွဲနိုင်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ မေရီကိုခေါ်၍ သူ့စိတ်သဘောထားကို မေးလျှင် ကောင်းလိမ့်မည် ထင်ကြောင်းနှင့် ကျွန်ုပ်က အကြံပေးလေရာ မာရေးသည် မေရီအား ခေါ်လိုက်ပြီးနောက် မေရီရောက်လာသောအခါ အကျိုးအကြောင်း တစ်လုံးမကျန် မေရီအား ပြန်ပြောပြလေ၏။

(ကျွန်ုပ်) 'ကိုင်း အဲဒါကို မင်းဘယ်နှယ် သဘောရသလဲ မေရီ' (မေရီ) 'ငါ့အသက်ဟာ မင့်ပိုင်တာပဲ အလန်း၊ မင်းငါ့အသက်ကို နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ကယ်ခဲ့ဖူးလေတော့ ငါ့အချစ်ကိုရော ငါ့ဝိညာဉ်ကိုရော မင်းပဲပိုင်တာပေါ့၊ ဒီတော့ လူတွေရှေ့မှ လက်ထပ်ပြီး နောက်တော့ တွေ့တဲ့ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးကို လက်ထပ်ခိုင်းဖို့ ကိစ္စကို ငါက ဂုဏ်သရေဖျက်စရာလို မအောင်းစေပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဖေဖေက သူ့ဆိုထားတဲ့ သစ္စာကြောင့် သူ့စိတ်ထဲမှာ လေးနေလေတော့ မင့်ကို နောက် ၆ လထိအောင် စောင့်ပါလို့ ပြောတာပါ။ ၆ လဆိုတာလည်း မကြာပါဘူးလေ၊ အဲဒီအခါမှာဆိုရင် ဥပဒေအရ ငါ့ကို သူတားဆီးနိုင်တော့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဒီတော့ အလန် သူ့ကိုငါ စိတ်မချမ်းသာအောင် စလုပ်ချင်ဘူး၊ သူပြောတဲ့အတိုင်း ၆ လလောက်တော့ တို့သည်းညည်းခံပြီး စောင့်လိုက်ကြပါစို့ရဲ့၊ ဖေဖေကလည်း တို့လက်ထပ်မှာကို မနှောင့်ယှက်ပါဘူးလို့ ကတိပေးလိမ့်မယ်ပေါ့'

(မာရေး) 'ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ မင်းတို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်မှာကို ဘယ်လိုမှ အနှောင့်အယှက် မပေးပါဘူးဆိုတာ ကျုပ်ကတိပေးပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘုရားသခင်ကတော့ တားမြစ်ကောင်းတားမြစ်လိမ့်မလား မသိဘူး' (မေရီ) 'ဒါကတော့ ကျွန်ုပ်တို့တစ်တွေ အားလုံး ဘုရားသခင် လက်ထဲမှာ ရှိကြတာပဲလေ၊ ကဲ အလန် ဖေဖေ ကတိပေးထားကြရဲ့ မဟုတ်လား' ကျွန်ုပ်သည် မာရေး၏ စကားများကြောင့် စိတ်ထဲတွင် တစ်မျိုးတစ်မည် ဖြစ်သွားပြီးလျှင် ကြားရကြောင်းနှင့် မေရီအား လေးလန်စွာ ပြန်ဖြေလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် မာရေးကလည်း ကျွန်ုပ်အား အကယ်၍ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်တည်း ထိုတောထဲ၌ ကျန်ခဲ့စေကာမူ အသက်မပြည့်မချင်း မေရီအား မယားအဖြစ်ဖြင့် မယူရန် ကျွန်ုပ်အား ကတိထားစေသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် စိတ်နှလုံး လေးလံစွာနှင့်ပင် ပြန်လည်ကတိထားလိုက်ရ၏။ ထို့နောက် မာရေးသည် တခြား ဘိုးဝါးများအား ခေါ်ငင်ကာ ကျွန်ုပ်တို့အချင်းချင်း ထားရှိခဲ့သည့်ကတိများအကြောင်းကို ထိုသူများအား ပြောပြလေ၏။

ထိုအခါ ယောက်ျားများသည် ပုခုံးများကို တွန့်ကာ ရယ်မောလျက်ရှိကြသော်လည်း 'ပရောက်ပရင်စလို' ဆိုသူ မိန်းမကြီးကမူ မေရီအား မည်သူမဆို လက်ထပ်နိုင်သည့် အခွင့်အရေးရှိပါလျက်နှင့် ထိုကဲ့သို့ ကတိပေးခြင်း မိုက်မဲခြင်းဖြစ်သည်ဟု ထင်မှတ်ကြောင်း၊ ထို့ပြင် ဟာနန်ပါရီယာနှင့် ပတ်သက်၍ ပြောရပါလျှင်လည်း ထိုသူမှာ စိတ်သဘောယုတ်မာ၍ တစ်ကိုယ်ကောင်းကြံသူဖြစ်သည့်အတိုင်း သူ့အားနောက်ထပ်တွေ့ဆိုပါက အကယ်၍ မိမိသာ မေရီဖြစ်ခဲ့ပါလျှင် ထိုသူ၏မျက်နှာကို ညစ်ညမ်းသောရေတစ်စုံနှင့် ဆီး၍လောင်းလိုက်ရန်သာ ကောင်းကြောင်းနှင့် ပြောဆိုလေတော့၏။

ပရောက်ပရင်စလိုဆိုသူ မိန်းမကြီးကား စင်စစ်အားဖြင့် ရိုးသားဖြောင့်မတ်လျက် ဘွင်းဘွင်းရှင်းရှင်းလည်း ပြောတတ်သော မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်လေသည်။

သို့နှင့် ထိုကိစ္စမှာ ထိုမျှနှင့်ပြီးပြတ်သွားလေ၏။ လောလောဆယ်ဆယ်အားဖြင့် မေရီနှင့် လက်ထပ်ပေါင်းသင်းလိုစိတ်မှာ ကျွန်ုပ်တွင် ပပျောက်၍ မသွားပဲတိုး၍ရှိမြဲသာရှိရကား၊ အကယ်၍ ကျွန်ုပ်သည် မိမိ၏ဆန္ဒအတိုင်း စိတ်လိုက်မာန်ပါ ပြုလုပ်မည်ဆိုပါက အခြားဘိုးဝါးများက လောလောဆယ်ဆယ်အားဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့အားပေး ကူညီတာ မာရေးအား အတိုက်အခံပြုလုပ်ကြမည်ဖြစ်၏။ သို့ပင်ဖြစ်လင့်ကစား ကျွန်ုပ်တို့မှာ ဗဟုသုတ နည်းသိသော သည့် လူငယ်များဖြစ်ကြသည့်တစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်၏ကြံဉာဏ် နည်းသို့ရန်လေ

မည်ကို ကြိုတင်၍ မသိနိုင်သည်တစ်ကြောင်း စသည်တို့ကြောင့်၊ ကျွန်ုပ်၏ အလိုဆန္ဒများ၊ ယုံမှားသံသယများကို စိတ်တွင်းမှ ရှင်းလင်းပျောက်ဖျက်အစ လိုက်ပြီးနောက် ယခင်က ကွဲခဲ့သမျှရက်များကို အတိုးချကာ နိဗ္ဗာန်ရောက်သည် နှင့်အမျှ မေရီနှင့်ပျော်ရွှင်ကြည်နူးလျက်ရှိနေကြလေ၏။ ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်တို့၏ ချစ်ခင်စေ့စပ် အသိုက်အဝန်းကလေးကလည်း ကျွန်ုပ်တို့နှစ် ယောက်အား မကြာမီ လက်ထပ်ကြတော့မည် နှီးခင်ပွန်းလောင်းများအဖြစ် ဖြင့် အသိအမှတ်ပြုထား ကြသည်ဖြစ်ရကား၊ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ညဉ့်အချိန်မှတစ်ပါး တစ်နေ့လုံးလိုလိုပင် လွတ်လပ်စွာ နေခွင့်ရကြ၏။ သို့နှင့် ချစ်မေတ္တာနှင့် ယုံ ကြည်လေးစားမှုတို့ကို ပေါင်းစပ်အခြေပြုလျက် တစ်ဦးကိုတစ်ဦးခင်တွယ်စွာ အဖော်သဟဲပြုနေရသော ထိုအချိန်ကာလအပိုင်း အခြားမျိုးမှာ ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ များစွာပင် အဖိုးထိုက်တန် ၍ ကြည်နူးဖွယ်ကောင်းလှသည်ဖြစ်ရကား၊ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ထိုအခါက နေထိုင်ခဲ့ရ သော နေ့ ရက် လများကို တစ်သက်လုံးပင် မမေ့နိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

မကြာမီ ကျွန်ုပ်၏ဆေးဝါးအစားအသောက်များဖြင့် အသက်ဘေးမှ လွတ်ကင်းချမ်းသာကာ နဂိုရံကျန်းမာရေး အခြေအနေသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိ လာကြသော ဘိုးဝါးများသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ရှေ့ရေးအတွက် အရေးကြီးတိုင် ပင် နီးနော့လျက်ရှိကြလေ၏။ ပထမအကြိမ်မှာ သူတို့သည် သူတောင်းစားကဲ့သို့ သော အခြေအနေမျိုးနှင့် ဓူလအရပ်သို့ မပြန်လိုကြသဖြင့် 'လိုရင်ခိုမာကွက်' သို့သွားကာ၊ 'နေတလ်'သို့ ကျွန်ုပ်တို့လိုက်ပါသွားနိုင်မည့် သင်္ဘောတစ်စင်းကို စောင့်ကြည့်ရန်ဖြစ်၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က 'လိုရင်ခိုမာကွက်'သို့ နောက်တစ်နှစ် အတွင်း၌ပင် သင်္ဘောလာမည်မဟုတ်ကြောင်း၊ ထို့ပြင် ထိုအရပ်မှာလည်း နေ ထိုင်ရန် သင့်လျော်သောအရပ် မဟုတ်ကြောင်းနှင့် ပြောကြားသဖြင့် နောက် အကြိမ်တစ်မျိုးထုတ်ကြပြန်၏။

နောက်အကြိမ်မှာ ယခုရောက်ရှိနေကြသည့် နေရာ၌ပင် ဆက်လက် နေထိုင်ကြရန်ဖြစ်ရာ၊ ကျွန်ုပ်မှာ မေရီနှင့် အေးချမ်းသာယာစွာ နောက် ၆ လမျှ အချိန်ဖြန်းရမည်ဖြစ်သဖြင့် ထိုအကြိမ်ကို ဝမ်းသာအားရ ထောက်ခံမိလေ၏။ သို့ရာတွင် ထိုအကြိမ်သည်လည်း ပျက်ပြားသွားပြန်၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆို သော် ကျွန်ုပ်တို့၏လက်တစ်ဆုပ်စာခန့်မျှရှိသော လူကလေးတစ်စုနှင့် တစ်ရွာ တည်ရန် မဖြစ်နိုင်သည့်ပြင်၊ အနီးအနားမှ လူရိုင်းများ၏ဘေးရန်ကိုလည်း ကြောက်ရသောကြောင့်ပေတည်း။ အခြားအကြောင်းတစ်ခုမှာလည်း အများ ရောဂါထူထပ်သော ဆိုးဝါးလှသည့် ရာသီဥတုမှာ တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်လာပြီ ဖြစ်၍ နောက်တစ်ကြိမ်၌မူ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးပြတ်ပြတ်ပြုန်း၍ ကုန်ကြမည်ကို

စိုးရိမ်ရာသည့်ပြင်၊ ထိုအရပ်၏ဒဏ်ကို ခံနိုင်ရည်ရှိကြသော နွားများ၊ မြင်းများ လည်း ကျွန်ုပ်တို့လက်ထဲတွင် မရှိကြသောကြောင့်ဖြစ်လေသည်။

သို့ဖြစ်၍ နောက်ဆုံးတွင် ဖြစ်နိုင်ရန် အကြံတစ်ခုသာ ကျန်တော့၏။ ထိုအကြံမှာ နောက်သို့ပြန်ဆုတ်၍ ယခု ထရန်စဗေးလ် ဟု ခေါ်ဆိုကြသော နယ်ထဲသို့သော်လည်းကောင်း၊ 'နေတလ်'သို့ သော်လည်းကောင်း သွားကြပြီး လျှင် 'ပီတာရီတီဖ်' ကဲ့သို့သော အခြားဘိုးဝါးလူစုများနှင့် ပူးပေါင်းကြရန် ဖြစ်၏။

နောက်ဆုံး ထိုအကြံကို အတည်ပြုလိုက်ကြသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ပြင်ဆင်စရာ ရှိသည်တို့ကို ပြင်ဆင်လျက်ရှိကြကုန်၏။ ကျွန်ုပ်တို့ လည်းနှစ်စီး စာမျှသာ နွားများရှိသဖြင့် ကျန်လှည်းများကို လျစ်လျူရှုကာ ပစ်ထားခဲ့မည် ဆိုစေကာမူ၊ အနည်းဆုံးအခြား လှည်းလေးစီးကိုကား ကျွန်ုပ်တို့ ယူဆောင် သွားမှသာ ဖြစ်နိုင်ပေမည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ဇူးလူးများမှတစ်ဆင့် အနီးအနားရွာများရှိ တိုင်းရင်းသားများထံမှ နွားများကို ဝယ်ယူနိုင်ရန် စီစဉ်ရ တော့၏။ ထိုသူများသည် ကျွန်ုပ်အား ဘိုးဝါးတစ်ယောက်မဟုတ်ပဲ၊ ဝယ်ယူ သည့်ပစ္စည်းတန်ဖိုးကို တကယ်ပင် ပေးမည့်သူဖြစ်ကြောင်းကို သိရှိကြသဖြင့် တွန့်ပန်နှင့်ရောင်းဝယ်ရန် စိတ်အားထက်သန်လျက်ရှိကြ၏။ သို့နှင့် မကြာမီပင် သူတို့၏ နွားများကို ကျွန်ုပ်ထံမှ အဝတ်အစားများ မောင်းချခေးများ ပေါက်တူး ပေါက်ပြားများ အခြားတိုင်းရင်းသားများ ကြိုက်တတ်သော ပစ္စည်းများနှင့် လဲလှယ်ကာ အရောင်းအဝယ်ပြုလုပ်ကြလေ၏။

ထိုသူများသည် ဂျုံစေ့များနှင့် အခြားကောက်ပဲသီးနှံများကိုပါ ယူ ဆောင်လာကြသည်ဖြစ်ရာ၊ လ၊ ပေါင်းများစွာပင် အသားနှင့်သာ ရောင်းရတင်း တိမ်လာခဲ့ရသော ဘိုးဝါးများသည် အဆိုပါ အသီးအနှံများကို အားရပါးရစား သုံးလျက်ရှိကြလေ၏။ ထို့ပြင် နွားများကို ကျွန်ုပ်ဝယ်ယူရာ၌ ပါလာခဲ့သည့် နွားမနှစ်ကောင်မှရသော နွားနို့များနှင့် ဂျုံစေ့များကို ကျွန်ုပ်တို့ မြန်ရှက်စွာ စား သောက်လျက်ရှိကြသော မေရီနှင့်ကလေးများကို ကြည့်ရှုသည်မှာလည်း ကျွန်ုပ် အဖို့ မည်သည့်အခါမှ မမေ့နိုင်အောင် ရှိလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်ဝယ်ယူခဲ့သော နွားများမှာ လှည်းဆွဲရန် မဆိုထားဘိ၊ လှည်း တိုင်ပင် မြင်ဖူးကြသည်မဟုတ်ရကား၊ ၎င်းတို့အား နေစဉ်နှင့်အမျှ ထမ်းပို့လေ့ ကျင့်ပေးရသည်မှာလည်း ဒုက္ခတစ်ခုပင် ဖြစ်တော့၏။ ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်မှာ ဇူလံ စီးခို့ ယွင်းနေသော လှည်းအချို့ကို လက်နက်ကိရိယာ မပြည့်မစုံနှင့် ငြိမ့်ထည် ပြင်ဆင်နေရသည့် အလုပ်တစ်ခုကလည်း ရှိချေသေး၏။ အကယ်၍ ကျွန်ုပ်၏

တပည့်ကျော် ဟန်သာ လှည်းများလုပ်ကိုင် စားသောက်ခဲ့သူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါက ကျွန်ုပ်တို့မှာ အတော်ပင် အခက်အခဲနှင့် တွေ့ကြမည်ဖြစ်၏။

ဤမျှလောက် အလုပ်ရှုပ်လျက်ရှိနေကြစဉ်၊ ဟင်နရီမာရေး မှတစ်ပါး အခြားမည်သူမျှ နှစ်ခြိုက်ခြင်းမရှိသော သတင်းတစ်ခုသည် ကျွန်ုပ်တို့ထံ ရုတ်တရက် ရောက်ရှိလာလေ၏။ ရောက်လာပုံမှာကား၊ တစ်နေ့သော ညနေ စောင်း၌ ကျွန်ုပ်သည် ဇူးလူးနွား ၁၆ ကောင်ကို လှည်းတစ်စီးတွင် တပ်ကာ ထမ်းပိုးကျင့်လျက်ရှိနေစဉ်၊ ကျွန်ုပ်အား ကူညီနေသော ဟန်သည် ရုတ်တရက် အလန့်တကြား အော်လိုက်၏။

'ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း သခင်၊ ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုတစ်ယောက် (ဟော်တင်တော့)ကိုဆိုလိုသည်) လာနေတယ်' ဟု အော်ပြောလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ် သည် လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ စုတ်ပြတ်သော အဝတ်အစားနှင့် ဦးထုပ်ကြီးတစ်လုံး ကို ဆောင်းထားသောလူ ပိန်ပိန်လို့လို့ တစ်ယောက်သည် ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာသို့ ဦးတည်လျက်လာနေသည်ကိုတွေ့ ရလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်၏ နံဘေးတွင် ရှိနေသော မေရီက တုန်လှုပ်သည့် အသံဖြင့် . . .

'ဘယ်နှယ့် ဒီဟာ ဟာနန်ရုံတပည့် 'ကလော'ဆိုတဲ့ လူပါကလား မင်း အစ်ကိုဟာနန်မှ မဟုတ်ဘဲ၊ ကျုပ် ဂရမစိုက်ပါဘူး'

အစာငတ်မွတ်လာဟန်တူသော ထိုသူသည် ကျွန်ုပ်ရှိရာသို့ မကြာမီ ရောက်လာကာ ကိုယ်ကို မြေပေါ်သို့ ပစ်လွှဲလိုက်ပြီးလျှင် အစာတောင်းလျက်ရှိ လေ၏။ ကျွန်ုပ်က ထိုသူအား ဒရယ်ပေါင်တစ်ခုကို ပေးလိုက်ရာ၊ ထိုသူမှာ ဒရယ်ပေါင်ကြီးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆုတ်တိုင်ပြီးလျှင် တိရစ္ဆာန်ရိုင်းတစ်ကောင် ပမာ အသားများကို အတုံးလိုက် အတစ်လိုက် ကိုက်ဆွဲဝါးမျိုးလျက်ရှိလေ၏။ သို့နှင့် ထိုသူ စားသောက်ပြီး၍ အားရတင်းတိမ်သွားသောအခါ အခြားဘိုးဝါး မှူးနှင့်အတူ အနီးသို့ ရောက်လာသော မာရေးက သူ ဖခင်၏ သတင်းနှင့်တကွ ဧည့်သည့်နေရာမှ သူလာရောက်သည့်အကြောင်းကိုပါ မေးမြန်းလေ၏။

(ဟော်တင်တော့) 'တောထဲက ကျွန်တော်လာခဲ့တာပဲ၊ သခင်က တော့ သေပြီဆိုပါတော့လေ၊ ကျွန်တော် သူ့ ကိုထားခဲ့တော့ အပြင်းအထန် ပျားနေတာ ခုလောက်ဆိုရင် သေပြီထင်တာပါပဲ'

(မာရေး) 'သူများနေရက်သားနဲ့ မင်းက ဘာကြောင့်ထားခဲ့တာလဲ'

(ဟော်တင်တော့) 'သူကအကူအညီသွားရှာရမယ်လို့ ကျွန်တော့်ကို ပြောရမိပါသခင်၊ ကျွန်တော်တို့နောက်ဆုံး ကျည်ဆံကိုပစ်ပြီးကတည်းက ငတ်

နေကြပါတယ်'

(မာရေး) 'ဒါဖြင့် သူတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တာပေါ့'

(ဟော်တင်တော့) 'ဟုတ်ပါတယ်၊ တခြား သူ့ အစေခံတစ်ယောက် ထိုတော့ အတော်ကြာကတည်းက ခြင်္သေ့တစ်ကောင်က ကိုက်သတ်စားသွားပါ တယ်'

(မာရေး) 'သူရှိနေတဲ့ နေရာက ဘယ်လောက်ဝေးသလဲ'

(ဟော်တင်တော့) 'အို သခင်၊ လမ်းကောင်းကောင်းပေါ်မှာ မြင်းနဲ့ သွားမယ်ဆိုရင် ၅ နာရီ ခရီးလောက် ရှိပါလိမ့်မယ်' (ထိုခရီးသည် ၃၅ မိုင်ခန့် ခေးလိမ့်မည်။)

ထို့နောက် ဟော်တင်တော့သည် သူတို့၏အဖြစ်အပျက်ကို ဤသို့ ပြောပြလေ၏။ ပါရိယာနှင့် သူ့ အစေခံ ဟော်တင်တော့နှစ်ယောက်တို့သည် သခင်ဖြစ်သူက မြင်းစီးလျက် ထိုသူများက မြေလျင်ခရီးထွက်သွားကြလေရာ မိုင် ၁၀၀ခန့် သေးရန်ကင်းရှင်းစွာ ရောက်ရှိသွားကြ၏။ တစ်ညတွင် ခြင်္သေ့ တစ်ကောင်က တခြားသူတစ်ယောက်ကို ဝင်ရောက်ကိုက်သတ်ကာ ချီယူသွား သည့်ပြင် မြင်းကိုလည်း ချောက်လွှတ်လိုက်သဖြင့်၊ နောက်ထပ်လုံးဝပင် မတွေ့ ရှိကြတော့ပဲ ရှိလေ၏။ သို့နှင့် ပါရိယာနှင့် ကလောတို့သည် မြေလျင်သာ ဆက်လက်သွားကြရလေ၏။ မြစ်ကြီးတစ်ခုဘေးတွင် ဇူးလူးများဖြစ်ဟန်တူ သော လူရိုင်းကင်းသမားများနှင့် တွေ့ကြရသဖြင့် ထိုသူများက သူတို့၏ဘုရင် ထံသို့ ယူဆောင်သွားရန် သေနတ်များကို တောင်းဆိုရာတွင် ပါရိယာက ငြင်း ဆန်သဖြင့် သေနတ်ပစ်နည်းကို သူတို့အား သင်ကြားစေပြီးနောက် နံနက်တွင် နှစ်ယောက်စလုံးကို သတ်ပစ်မည်ဟု ခြိမ်းခြောက်ထားလေ၏။

ထိုည လေပြင်းမုန်တိုင်းတစ်ခု ကျရောက်လာရာ ပါရိယာနှင့်ကလော တို့သည် လူရိုင်းများအလစ်တွင် ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်လာတော့၏။ သူတို့ သည် ရှေ့သို့ တိုးသွားလျှင် ဇူးလူးများလက်ထဲသို့ ကျရောက်မည်စိုးသဖြင့် အနောက်ဘက်သို့လှည့်ကာ တစ်ညလုံးလုံးထွက်ပြေးခဲ့ရာ နံနက်ခင်းသို့ ရောက် သောအခါ သူတို့သည် ချုံတောများထဲ၌ လမ်းအမှောက်လျှက် ရှိသည်ကိုတွေ့ ရလေ၏။ ထိုသို့ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်မှာ လွန်ခဲ့သည့် တစ်လလောက်ကဖြစ်လျက် ထို့နောက်တွင် မူလဤနေရာ စခန်းသို့ ပြန်ရန် လမ်းရှာရင်း တောထဲတွင် တစ်လယ်လယ် ဖြစ်နေကြလေသည်။ လူဟူ၍ အဖြူကို သော်လည်းကောင်း၊ အမဲကို သော်လည်းကောင်း၊ လုံးဝမတွေ့ကြရဘဲ အစား အစာအတွက်လည်း တောကောင်များကို ပစ်ခတ်ကာ အစိမ်းလိုက်ဖြစ်စေ၊ အခြောက်လှေ့ဖြစ်စေ

၁၃၂ + ဒဂုန်ရွှေဌာ

စားကြရလေသည်။ နောက်ဆုံးရှိသမျှ ခဲယမ်းမီးကျောက်များ ကုန်ဆုံးသွား
သောအခါ သူတို့သည် မိမိတို့၏လေးလံသော ဆင်ပစ်သေနတ်ကြီးများကို
ဆက်လက် သယ်ဆောင်မသွားနိုင်ကြတော့သဖြင့် လမ်းတွင် လွှတ်ပစ်ခဲ့ကြရ
လေတော့၏။

ထို့နောက် ကလောသည် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်၏ ထိပ်ဖျားတက်
ရောက်ကြည့်ရှုသည်တွင် ၁၅ မိုင်ခန့်ဝေးသော နေရာတစ်နေရာ၌ မာရေ၏စခန်း
ဟူ၍ သူထင်ရသော လှည်းပိုင်ကြီးတစ်ပိုင်းကို ရေးရေးမျှ သူတွေ့မြင်ရလေ၏။
ထိုအချိန်၌ သူတို့သည် ငတ်မွတ်နေကြပြီ ဖြစ်သဖြင့် ကလောသည် သူတွေ့ရှိရ
သော ခွေးအသေကောင်တစ်ကောင်၏ အသားကိုပင် စားသောက်လေ၏။
နုလုံးနာဖွယ်ကောင်းသော ထိုအသားကို ပါရီယာသည် ကြိုးစား၍စားကြည့်
သေးသော်လည်း တစ်လှုပ်မျှ ပါးစပ်ထဲရောက်ရုံနှင့်ပင် ပျို့အံကာ သေမတတ်
ဝေဒနာကို ခံစားရပြီးနောက် အဖျားရောဂါကပ်ရောက်၍ လာလေတော့၏။
သို့နှင့် သူတို့သည် စမ်းချောင်းတစ်ခုဘေးတွင် တွေ့ရသော ဂူတစ်ဂူထဲ၌ ခေတ္တ
နားနေပြီးနောက် သူတို့နှစ်ယောက်အနက် ပိုမိုသန်စွမ်းသည့် ကလောအား
ပါရီယာက စခန်းသို့ရောက်အောင် ကြိုးစား၍ လမ်းစရှာဖွေကာ ပြန်သွားရန်နှင့်
ထိုနေရာ၌ အသက်ရှင်နေသူ တစ်ဦးဦးကို တွေ့ရှိကာ သူ့အတွက် အကူအညီ
ခေါ်လာခဲ့ရန် ခိုင်းစေလိုက်လေသည်။ သို့နှင့်သူသည် ခွေးအ၏ ကျန်ရှိသေး
သော ခြေထောက်တစ်ချောင်းကိုဆွဲ၍ ထွက်ခွာလာခဲ့ရာ နှစ်ရက်မြောက်သော
နေ့တွင်မှ ဤစခန်းသို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသတည်း။

အနိး (၁၈)

ပရောဗ်စရင်စပီဇ် ပြောစကား

ဟော်တင်တော့၏ဇာတ်လမ်း ပြီးဆုံးသွားသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့
အချင်းချင်း ဆွေးနွေးလျက်ရှိကြလေ၏။ မာရေက သူ့တူအသက်ရှင်လျက်
ရှိသည် မရှိသည်ကို သိနိုင်ရန် တစ်ယောက်ယောက်သွားရောက်သင့်ကြောင်း
နှင့် ပြောဆိုရာတွင် တခြားဘိုးဝါးများက 'ဟုတ်တယ်' ဟူသောစကားကို
အသံတစ်မျိုးဖြင့် ပြန်ပြောကြလေသည်။ ဗရောက်ပရင်စလိုကမူ သူပြောဆိုဖူး
သည့်အတိုင်း ဟာနန်ပါရီယာမှာ သူတို့ဒုက္ခရောက်နေကြသည့်အခိုက်တွင်
တစ်ကိုယ်ကောင်းကြံကာ သူတို့အား စွန့်ပစ်ထွက်ပြေးသွားကြသည့် လူယုတ်
မာတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အလျောက် သူ့အား ဘုရားသခင်က ယခုကဲ့သို့
ဒုက္ခတွေ့အောင် ဖန်တီးလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်ကြောင်း ခြင်္သေ့သည် အဖိုးတန်သော
ဟော်တင်တော့၏အစား သူ့ကို ကိုက်သတ်စားသောက်သွားက သာ၍
ကောင်းမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ရာတွင် ထိုကဲ့သို့ ကိုက်သတ်စားသောက်ခဲ့သော်
သူ့အသားကို စားမိသဖြင့် ခြင်္သေ့မှာ အဆိပ်သင့်မည်ပင် စိုးရကြောင်း၊ သူ့သ
ဘောအရ ဆိုလျှင် ထိုကဲ့သို့ သစ္စာဖောက်တစ်ယောက်အား သူ့ရောက်ရှိနေသည့်
နေရာ၌ပင် ပစ်ထားလိုက်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ယခုအချိန်လောက် ဆိုလျှင်လည်း
အသက်ရှင်တော့မည် မဟုတ်သဖြင့် သွားလျှင်လည်း မည်သို့မျှ အကျိုးထူး
တော့မည် မဟုတ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် ပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်တို့
များက . . .

'ဟုတ်တယ် ဘယ်အကျိုးထူးတော့မှာလဲ' ဟု သံသယထင်လိုက်၍

ဟစ်အော်ကြလေ၏။

(မာရေး) 'ကိုယ့်အဖေတစ်ယောက် ဒုက္ခရောက်နေတာကို ဒီအတိုင်း လျစ်လျူရှုထားလို့ သင့်တော်ပါ့မလား၊ ပြီးတော့ ကျုပ်သွေးသားတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်နေတယ်'

(ဗရောက်) 'ဘုရား ဘုရား... ဒီပေါ့တူဂီ အယုတ်တမာကောင်ဟာ ကျုပ်သွေးသားမဟုတ်လို့ တော်ပါသေးရဲ့၊ ဒါပေမယ့် ရှင်အမေရဲ့သားဆိုတော့ ရှင်သွေးသားဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ကျုပ်ဝန်ခဲပါတယ် ဟီရာမာရေးရယ်၊ ခုလိုဆိုတော့ ရှင်ဟာ သူ့ကိုသွားရှာသင့်တဲ့ လူဖြစ်နေတော့တာပေါ့'

သူ့ထုံးစံအတိုင်း စဉ်းစားဟန်ဖြင့်... 'ခုတော့ ဒီအတိုင်းပဲဖြစ်နေတာပေါ့၊ ဗရောက်ပရင်စလိုရယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်မှာက ဓေရီကိုစောင့်ရှောက်ကြည့်ရုံနဲ့ ဝတ္တရားက ရှိသေးတယ်'

(ဗရောက်) 'ဟိုကောင်ကလည်း သူ့ကိုယ်သူသာ စောင့်ရှောက်ဖို့ သိလို့ ရှိတဲ့ခြင်းတစ်ကောင်နဲ့ ခဲယမ်းမီးကျောက်တွေ အားလုံးကိုယူပြီး မေရီနဲ့ ကျုပ်တို့အားလုံးကို အငတ်ထားခဲ့တာပေါ့၊ ဒီတော့ ရှင်မသွားရင် ကျုပ်ယောက်ျား ပရင်စလိုလည်း မသွားရဘူး၊ ကျုပ်သားလည်း မသွားရဘူး၊ ဒီတော့ 'မေရာ' သွားရလိမ့်မယ်'

(မေရာ) 'မသွားနိုင်ဘူး ဗရောက်ရေ၊ ကျုပ်မှာလည်း နောက်ဆံငင်စရာလေးတွေက ရှိသေးတယ်'

'ကိုင်း ဘယ်သူမှသွားကြမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ ကျုပ်တို့ကို သူမေ့သွားသလိုပဲ၊ ဒီလူယုတ်မာကိုလဲ မေ့ထားလိုက်ကြပါစို့ရဲ့' ဟု ဗရောက်ပရင်စလိုက နောက်ဆုံး၌ အောင်မြင်သောအသံဖြင့် ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မာရေးက ကျွန်ုပ်ကို ကြည့်လျက်...

'ခရစ်ယာန်တစ်ယောက်ဟာ ဒီလိုတောကြီးမြက်မိမဲထဲမှာ အစာငတ်ရေငတ်ဖြစ်ပြီး သေရမယ်ဆိုတာ သင့်လျော်တယ်လို့ မင်းထင်သလား' ဟု မေးနေသဖြင့်...

'နေပါဦး ဟီရာမာရေးရဲ့၊ ဒီလူတွေအားလုံးထဲမှာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်ထဲက ဘာကြောင့်များ ကျွန်တော့်အဖေမျှ မကောင်းခဲ့တဲ့ ဟီရာပါရီယာကို သွားရှာရမှာတဲ့လဲ'

'ဒါတော့ အလန်၊ ဒီလိုအာယာတ တရားတွေကို မထားရဘူးလို့ ဘုရားသခင်က ဆိုခဲ့တယ်မဟုတ်လား၊ ဒါတော့ မင်းအတွက် မင်းစဉ်းစားပေါ့၊ ကျုပ်သိတာကတော့ ကျုပ်သာ မင်းအရွယ်လောက်ရှိပြီး ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်

ဖို့ သမီးတစ်ယောက်မှ မရှိဘူးဆိုရင် ကျုပ်သွားမှာပဲ'

'ခင်ဗျား ဘာလို့ ကျွန်တော့်ကို ဒီလိုပြောချင်တာလဲ၊ ဓေရီကို စောင့်ကြည့်ဖို့ ကျွန်တော်တစ်ယောက်လုံး ရှိတာကိုသိရက်သားနဲ့ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ဘာလို့မသွားတာလဲ' (ထိုနေရာတွင် ဘိုးဝါးများက ကြိတ်၍ရယ်မောကြသည်။)

'အဲလေ ဒါတော့ မင်းဘာသာ မင်းဆုံးဖြတ်ပေါ့၊ တကယ်လို့ မင်းရော ဟောဒီကအကြင်နာကင်းမဲ့တဲ့ လူတွေရော မသွားကြဘူးဆိုရင်တော့ အသက်အရွယ်ကို ဂရုမထားဘဲနဲ့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ပဲ သွားရတော့မှာပေါ့'

(ဗရောက်ပင်စလို) 'ကောင်းပါလေ့ရင်၊ ဒါအကောင်းဆုံးပါပဲ၊ ရှင်ဟာ လမ်းမှာပဲ များနာပြီးတော့ ကျုပ်တို့လည်း ဟိုလူယုတ်မာကို တွေ့ကြရတော့ မှာမဟုတ်ပါဘူး'

မာရေးမှာ ဗရောက်ပင်စလိုနှင့် ဖက်ပြိုင်ပြောရန် မတတ်နိုင်သဖြင့် မေရီဘက်သို့ လှည့်လိုက်လေ၏။

(မာရေး) 'သွားမယ် မေရီ၊ တကယ်လို့ ဖေဖေပြန်မလာခဲ့ရင် ဖေဖေအလိုဆန္ဒတွေကို သမီးပြန်ပြီးသတိရပါ၊ ပြီးတော့ ဖေဖေသေတမ်းစာကိုလည်း ကျမ်းစာအုပ်ရဲ့ ပထမအရွက်တွေထဲမှာ တွေ့ရပါလိမ့်မယ်၊ ကိုင်း ထစမ်းကလေး၊ မင်္ဂလာခင်ရှိတဲ့ နေရာထိအောင် ငါ့ကို လိုက်ပြစမ်း' ဟု ပြောပြီးလျှင် အားအင်ကုန်ခမ်းကာ ခွေလဲလျက်ရှိသော ဟော်တင်တော့အား မာရေးသည် ခြေနှင့်ကန်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ အစမှအဆုံးတိုင်အောင် နှုတ်ဆိတ်၍ လာခဲ့သော မေရီသည် ကျွန်ုပ်အား ပခုံးကိုကိုင်ကာ... 'အလန် ဖေဖေတစ်ယောက်တည်း သွားလို့ဖြစ်ပါ့မလား ဟင်၊ မင်း သူနဲ့ လိုက်မသွားတော့ဘူးလား'

'လိုက်တာပေါ့လေ၊ ဒီလိုကိစ္စဆိုတာက နှစ်ယောက်လောက်တော့ သွားမှာပေါ့၊ ပြီးတော့ သူ့အသက်ရှင်နေသေးရင်လဲ ထမ်းပိုးယူလာရအောင် နူးလူးတချို့ကိုလည်း ခေါ်သွားမှဖြစ်မယ်'

သို့နှင့် နောက်ဆုံး၌ ကလေးမှ ထိုညအချိန်၌ ခရီးပမ်းကာ ခြေကုန်လက်ပမ်း ကျနေသောကြောင့် နောက်တစ်နေ့ အရုဏ်တက်ချိန်သို့ ရောက်သောအခါမှ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ခရီးစဉ်ကုန် စီစဉ်ရပေတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် နံနက်မလင်းခင် အိပ်ရာမှထ၍ နံနက်စာစားသောက်ပြီးသောအခါ မေရီသည် ကျွန်ုပ်အိပ်သည် လှည်းရှိရာသို့ ရောက်လာလေရာ၊ အနီးအနားတွင် မင်းသားဓမ္မရှိသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ဖက်၍ နှစ်ဦး

၁၃၆ + ဒုတိယအပိုင်း

ကာ နှုတ်ဆက်လျက်ရှိကြလေ၏။

မေရီက ကျွန်တော်အား တွန်းဖယ်လျက်... 'ကိုင်း တော်စမ်းပါဦး အချစ်ရယ်၊ ခု ငါ့ဖေဖေ ဆီကလာခဲ့တာ၊ သူ့ပိုက်ထဲမှာ နာနေလို့ မင်းတွေ့ချင်လို့ပဲ'

'ဒီလိုဆိုရင် မင်းအစ်ကိုနောက်ကို ကျွမ်းတစ်ယောက်ထဲ လိုက်ရတော့မလို့ ဖြစ်နေတာပေါ့'

ထိုအခါ မေရီသည် သူနေသည့် တံအိမ်ကလေးရှိရာသို့ ကျွန်ုပ်အား ခေါ်ဆောင်သွားလေရာ အိမ်ထဲ၌ ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်၍ သူ၏ ပိုက်ကို နှိပ်ရင်း ညည်းညူနေသော မာရေးကို တွေ့ရလေ၏။ မာရေးသည် ဝေဒနာ ခံစားနေရသောအသံဖြင့်...

'ဝှတ်မော့နင်း အလန်၊ ကျွမ်းတစ်ခုခု အစားမှားလို့လားမသိဘူး၊ ပိုက်ထဲမှာ သိပ်အခဲရဆိုးနေတာပဲ၊ ဝမ်းကိုက်သလိုလို လေထိုးသလိုလို ဖြစ်နေတယ်'

'ခင်ဗျား လမ်းလျှောက်ရင်းနဲ့ သက်သွားမှာပေါ့ မင်ဟီရာ' ဟု ကျွန်ုပ်က သူ့စကားကို မယုံသဖြင့် တမင်သက်သက် ပြောလိုက်လေသည်။

'လမ်းလျှောက်ရမယ် ဟုတ်စ၊ ကျွမ်းပိုက်ထဲမှာ ခံစားနေရတဲ့ ဝေဒနာနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လမ်းလျှောက်နိုင်ပါ့မယ်ဆိုတာ ဘုရားမှသိမှာပဲ အလန်၊ နို့ပေမယ့် ဟာနန်ကို ဒီအတိုင်းပစ်ထားလို့ မဖြစ်နိုင်လေတော့ ကျုပ်ကြီးစားပြီး သွားရတော့မှာပေါ့လေ'

'ကလောနဲ့ ကျွန်တော် ဇူးလူးတွေနဲ့ချည်း ဘာဖြစ်လို့ မသွားစေချင်တာလဲ'

'ဒီလို အလန်ရဲ့၊ တကယ်လို့ မင်းသာ ခုလို ဝှတ်မှာ အကူအညီမရှိပဲ လဲနေတဲ့အခါမှာ ဒီဇူးလူးတွေကို လွှတ်လိုက်ရင် မင်ဆီကိုရောက်အောင် လာမယ်များ ထင်သလား'

'ဒါတော့ ကျွန်တော် ဘယ်သိပါ့မလဲ ဟီရာမာရေးရဲ့၊ နို့ပေမယ့် တံထယ်လို့ ကျွန်တော်က ဟိုဝှတ်မှာ ဒုက္ခရောက်နေပြီး ပါရိယာကသာ ဒီစခန်း ရှိမယ်ဆိုရင် သူ့ကိုယ်တိုင် လာမှာလဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်တို့ ကယ်ရအောင် ဒီဇူးလူးတစ်ယောက်တစ်လေကိုလည်းပဲ လွှတ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး'

'ဒီလိုဖြစ်ချင်ရင်လည်း ဖြစ်မှာပေါ့လေ၊ ဒါပေမယ့် သူတစ်ပါးက စိတ်သဘော ယုတ်မာတိုင်း ကိုယ်ကပြန်ပြီး ယုတ်မာတော့မလား အလန်။ ဒါ့ကျုပ် လိုက်ခဲ့ပါမယ်လေ၊ ဒီဝေဒနာနဲ့ သေချင်လည်း သေသွားပါတော့'

သူသည် ကျယ်လောင်စွာ ညည်းတွားရင်း ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ထသဖြင့် သူ့ဖခင်ကြီး၏ ရောဂါကို အကယ်ပင် အကြီးအကျယ်ထင်နေသော မေရီက...

'အို အလန်၊ ဖေဖေ သွားလို့မဖြစ်ဘူး၊ ဒီဝေဒနာနဲ့ သူသေလိမ့်မယ်' 'အလေ မင်းက ဒီလိုထင်နေရင်လဲ ရှိပေစေပေါ့၊ ကိုင်း ကျုပ်တော့ သွားဖို့အချိန်ကျနေပြီ၊ ဝှတ်ဘိုင်'

'မင်းကတော့ စိတ်ကောင်းနဲ့လုံးကောင်း ရှိပါပေတယ် အလန်ရယ်' ဟု ပြောရင်း မာရေးသည် ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ပြန်၍ထိုင်လိုက်ရာ၊ မေရီမှာ စိတ်မချမ်းသာစွာနှင့် သူ့ဖခင်နှင့်ကျွန်ုပ်အား တစ်လှည့်စီကြည့်ရင်း ကျန်ခဲ့လေ၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် စခန်းမှ ထွက်ခွာကြတော့မည် ဆဲဆဲတွင် ဗရောက်ပင်စလို့သည် ကျွန်ုပ်နောက်မှ လိုက်လာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အား အောက်ပါအတိုင်း ပြောဆိုနှုတ်ဆက်လိုက်သေး၏။

'သတိထားသွားနော်၊ ရန်သူတစ်ယောက်ကို ကယ်ဆယ်ရတယ်ဆိုတာ ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး။ ခါးပိုက်ထဲမှာ ပိုက်မိတဲ့မြွေပွေးလိုပဲ၊ မင်းကို ကျေးဇူးဆပ်တဲ့သဘောနဲ့ လက်ညှိုးကို ပြန်ကိုက်လိမ့်မယ်၊ ငါသာ မင်းဆိုရင်တော့ ဒီတောထဲမှာ ၂ ရက် ၃ ရက်လောက် အချိန်ဖြုန်းပြန်လာပြီး ပါရိယာကို မတွေ့ခဲ့ဘူးလို့ ပြောလိုက်မှာပဲ၊ ကဲ ကဲ မင်းအတွက် ကံကောင်းပါစေ အလန်ရယ်၊ မင်းကတော့ လောကမှာ သူတစ်ပါးကို ကူညီဖို့သက်သက် လူဖြစ်လာခဲ့တဲ့ လူပါပဲကွယ်'

ဟောတင်တော့ကလောအပြင် ကျွန်ုပ်နှင့်အဖေပါ လိုက်ပါလာကြသူ များမှာ ဇူးလူး ဥသောက်ဖြစ်လေသည်။ ဟန်ကိုမူကား နွားများနှင့် ကုန်ပစ္စည်းများကို အခြားသူနှင့်အတူ စောင်ကြပ်ကြည့်ရှုနေရစ်ရန် ထားခဲ့ရ၏။ ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်သည် ဝန်စည်စလည်များနှင့် အကယ်၍ လိုအပ်လျှင် လူတစ်ယောက်ကို ပါ သယ်ဆောင်ရန် လေ့ကျင့်ထားသော နွားတစ်ကောင်ကိုလည်း ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ယူဆောင်ခဲ့သေး၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး ခရီးပြင်းသွားကြပြီးနောက် ညအဖို့တွင် ရှိုကြီးတစ်ခုထဲ၌ ခြံသွယ်များ၏ ဘေးရန်ကြောင့် မီးများဖိုကာ အိပ်ကြရ၏။ သို့နှင့် နောက်တစ်နေ့နံနက် လင်းအားကြီးတွင် ခရီးဆက်ကြပြန်ရာ ၁၀နာရီအချိန်ခန့်တွင် စမ်းချောင်းတစ်ခုနဲ့ဘေး၌ ကလောက သူ့သခင်ဖြစ်သူအား ထားခဲ့သည်ဆိုသော သဘာဝအလျောက် ဖြစ်ပေါ်နေသည့် ဝှက်လောကတို့ရှိရာသို့ ဆိုက်ရောက်ကြလေ၏။ သို့ရာတွင် ထိုဝှက်အတွင်းမျှ မည်သည့်အသံမျှ

မျှ မကြားရပဲ တိတ်ဆိတ်လွန်းလှသောကြောင့် ဝါရီယာကား သေလေပြီဟု တွေးမိလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်စိတ်တွင် ရုတ်တရက် ဝမ်းသာသွားမိသကဲ့သို့ ဖြစ်မိသေး၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ပါရီယာသာ ဆက်လက်၍ အသက်ရှင်နေခဲ့ပါက ကျွန်ုပ်အဖို့တင် အာဖရိကတိုက်မှ ရှိသမျှလူရိုင်းများနှင့် တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်များ စုပေါင်းထားသည်ထက်ပင် ပိုမိုဆားရန် များဖွယ်ရှိသည် မဟုတ်ပါလော့။ သို့နှင့် လူသေအလောင်းတစ်လောင်းကို လက်ဖြင့်ထိကိုင်ရန် မဝံ့သော ဇူးလူးများသည် ဝူဝတွင် နေရစ်ခဲ့ကြလေရာ၊ ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်းပင် ဝူထဲသို့ ဝင်ခဲ့ရလေ၏။

ဝူတွင်သို့ဝင်စတွင် မှောင်နှင့်မည်းမည်း ရှိနေသော်လည်း၊ တဖြည်းဖြည်း မျက်စိကျင့်သားရလာသောအခါ၊ ကျွန်ုပ်သည် ဝူအဆုံး၌လဲနေသော လူတစ်ယောက်ကို မြင်ရလေ၏။ ပါရီယာ၏ အလောင်းကား ယခုတိုင် ပကတိအတိုင်းရှိနေသေး၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် သူ့အနီးသို့သွား၍ မျက်နှာကို စမ်းသပ်ကြည့်လိုက်ရာ အေးစက်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် အပေါက်ဝတွင် ကျောက်တုံးများကို ဝူပေါက်ဝ၌ ပိတ်ဆို့ကာ ပုံထားလျှင် ကောင်းလိမ့်မည်ဟု အောက်မေ့ကာ ဝူထဲမှ ပြန်ထွက်ခဲ့လေ၏။ ဝူဝသို့ရောက်၍ ဇူးလူးများအား ကျောက်တုံးများကို ကောက်ယူခိုင်းတော့မည်ဆဲဆဲတွင် ကျွန်ုပ်သည် နောက်ဘက်မှ သဲ့သဲ့မျှညည်းတွားလိုက်သောအသံကို ကြားလိုက်မိသလိုရှိသဖြင့် ကျွန်ုပ်စိတ်အထင်မျှသာ ဖြစ်လေသလောဟု တွေးထင်မိ၏။ သို့စေကာမူ ကျွန်ုပ်သည် သေချာစေရန် ပါရီယာရှိရာသို့ ပြန်သွားကာ ရင်ပတ်ပေါ်တွင် လက်ဖြင့် တစ်ဖန် စမ်းသပ်ကြည့်ပြန်၏။ ၅ မိနစ်ခန့်မျှ ထိုနေရာတွင်နေပြီး နောက်အကြောင်းမထူးသဖြင့် ပြန်ထွက်တော့မည်ဆဲဆဲတွင် ညည်းသံသဲ့သဲ့ကလေးကို ဒုတိယအကြိမ် ကြားရပြန်၏။ ပါရီယာကား မသေသေးပေ။ စင်စစ်အားဖြင့် သေငယ်စောနှင့် မြောနေခြင်းမျှသာဖြစ်၏။

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည် ဝူဝသို့ပြေးထွက်ကာ ဇူးလူးများအား ခေါ်ငင်ခဲ့ပြီးလျှင် ပါရီယာအား အပြင်ဘက်သို့ ထုတ်ယူခဲ့ကြလေ၏။ ဝူပြင်ဘက် အလင်းရောင်သို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်တို့သည် အရိုးပေါ်တွင် ဝါထိန်နေသော အရေများ ပုံးအုပ်လျက် ဒဏ်ရာအချို့မှာလည်း သွေးများစိုကာ ကမ္ဘာ့ဇွန်ရောင် ဝေါက်နေသော ပါရီယာကို တွေ့မြင်ကြလေ၏။ ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်လည်း ကျွန်ုပ်တို့တွင် ပါလာသော ဘရန်ဒီကို သူ့ပါးစပ်ထဲသို့ အနည်းငယ် လောင်းထည့်လိုက်ရာ၊ သူ့နှလုံးသည် ဖြည်းဖြည်းညှင်းညှင်း ပြန်ခုန်လာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆွတ်ပြုတ်အနည်းငယ်ပြုတ်၍ ဘရန်ဒီခပ်

ဇူးများနှင့် ရောစပ်ကာ၊ သူ့လည်ချောင်းထဲသို့ ထပ်သွင်းလိုက်သောအခါတွင် တား၊ ပါရီယာမှာ အနည်းငယ် လှုပ်ရှား၍လာလေ၏။

ဤနည်းအားဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ပါရီယာကို ၃ရက်တိုင်တိုင်ဖြုတ်ဖြုတ် နေခဲ့ရလေရာ၊ ထိုကိစ္စမျိုးတွင် ဇူးလူးများမှာ လုံးဝအားကိုးခြင်း မရှိသောကြောင့် ထိုအချိန်အတွင်း၌ ကျွန်ုပ်မှာ အညောင်းအညာဖြေရန် အားလပ်ခွင့်ဟူ၍ တစ်နေ့လျှင် ၂နာရီခန့်ထက်ပို၍ မရခဲ့ပေ။ သို့နှင့် ၃ရက်မြောက်သော နံနက်ခင်း၌ သူသည် သတိပြန်၍လည်လာရာမှ အနီးတွင်ရှိသော ကျွန်ုပ်အား စိုက်ကြည့်ပြီးလျှင် . . .

‘ဘုရားရေ . . . ခင်ဗျားကိုကြည့်ရတာ ကျုပ်သိဖူးတဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ တူလိုက်တာဗျာ၊ ဟိုသူငယ်ကတော့ ကျုပ်ကို ငန်းပစ်ပြိုင်ဖို့မှ အနိုင်ယူလိုက်တဲ့ အင်္ဂလိပ်ကောင်လေးပါပဲ။ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ၊ ဟိုကောင်လေးတော့ မဟုတ်တန်ကောင်းပါဘူး’

‘ခင်ဗျား မျက်စိမှားနေပြီ ဟီရာပါရီယာ၊ ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျားပြောတဲ့ အင်္ဂလိပ်ကောင်ကလေးပဲ၊ နာမည်ကတော့ အလန်ကွတာမိန်းတဲ့။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်စကားနားထောင်ရင်တော့ ခင်ဗျား အသက်ချမ်းသာမှာပဲ’

‘ကျုပ်အသက်ကို ဘယ်သူကယ်တာလဲ’

‘သိချင်ရင်တော့ ပြောရတာပေါ့လေ၊ ခင်ဗျားအသက်ကို ကျုပ်ကယ်ပြီး ခင်ဗျားကို ကျွန်ုပ်ဖြုတ်လာခဲ့ရတာ ၃ ရက်ရှိပြီ’

‘မင်းကယ်ခဲ့တာ ဟုတ်လား အလန်ကွတာမိန်း၊ ထူးဆန်းလို့က်လေကွာ၊ ငါသာဆိုရင်တော့ မင့်ကို ကယ်မှာမဟုတ်ဘူးဟေ့ဟေ့ ရယ်မောပြောဆိုပြီးနောက် ပါရီယာလည်း အိပ်ပျော်သွားလေ၏။

ထိုနေ့မှစ၍ သူသည် တစ်နေ့တခြား သက်သာလာခဲ့ရာ၊ နောက် ၂ရက်မျှအကြာတွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ပါရီယာကို ထမ်းစင်တစ်ခုဖြင့် ဇူးလူးငှယောက်အား ထမ်းစေပြီးနောက် မာရေး၏ စခန်းသို့ ပြန်ခဲ့ကြလေ၏။ ကြမ်းတမ်းလှသော တောလမ်းခရီးတွင် ထိုကဲ့သို့သော ဝန်မျိုးကို သယ်ဆောင်သွားချိန်မှာ အထူးပင်လေးလံ ဖင်ပန်းလှသည်ဖြစ်ရကား၊ အထမ်းသမား ငှယောက်မှာ များစွာညည်းညူလျက်ရှိကြလေ၏။ သို့စေကာမူ ထိုသူများ တစ်စုံတစ်ရာကြောင့် မြေချော်သွားသည်ဖြစ်စေ၊ လှုပ်ရှားသွားလျှင် ဖြစ်စေ၊ ပါရီယာသည် ဇူးလူးများအား ဆဲဆိုကြိမ်မောင်းလိုက်ချေသေး၏။ သို့နှင့် နောက်ဆုံး၌ ထိုဇူးလူးများထဲမှာ ဒေါသကြီးသော သူတစ်ယောက်က အကယ်၍ “အင်ထူ” (ကျွန်ုပ်ကို ဆိုလိုသည်) ကြောင့်သာ မဟုတ်ခဲ့ပါမူ၊ သူသည် ပါရီယာအား

လုံခြုံထိုသတိခွဲပြီးလျှင် လင်းတံစာကျွေးပစ်ခဲ့မည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ကြိမ်းဝါး
လိုက်သောအခါမှသာ ပါရိယာလည်း လေသံပြောင်း၍သွားလေတော့၏။
ထို့နောက် အထမ်းသမားများ မောပန်းလာကြသောအခါ သူ့အား နွားပေါ်သို့
ပြောင်းရွှေ့ကာ နှစ်ယောက်က ရှေ့မှ နွားကိုဆွဲပြီး ကျန်နှစ်ယောက်က နံဘေးမှ
သူ့အား ဖေးမကာလိုက်ကြရသေး၏။ ဤနည်းအားဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည်
နောက်ဆုံး၌ စခန်းသို့ တစ်နေ့သော ညနေစောင်းတွင် ကောင်းမွန်ချောမွောစွာ
ပြန်လည်ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့အား လမ်းမှဆီးကြို၍ ပထမဆုံးနှုတ်ဆက်သူမှာ
ဗရောက်ပရင်စလို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့ကို တမင်သက်သက်ထွက်၍ စောင့်နေဟန်
တူလေသည်။

‘ဪ မင်းပါလာမှကိုး၊ ဟာနန်ပါရိယာ၊ လူကောင်းက လမ်း
လျှောက်လာရပြီး မင်းကတော့ နွားကြီးစီးလို့ပေါ့လေ၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ မင်းနဲ့
ငါစကားနည်းနည်းလောက် ပြောချင်ပါသေးတယ်ကွယ်၊ မင်းကဒီမှာရှိတဲ့ မြင်း
တစ်ကောင်နဲ့ ခဲယမ်းမီးကျောက်တွေ အားလုံးယူပြီး ထွက်သွားတာက ဘာ
ကြောင့်တဲ့လဲ’

(ပါရိယာ) ‘ခင်ဗျားတို့အတွက် အကူအညီ ရှာရအောင်သွားတယ်
ပေါ့။’

(ဗရောက်) ‘ဟုတ်ရဲ့လား၊ ဪ ဒါနဲ့ ခုအတိုင်းဆိုရင်တော့ အကူ
အညီလိုနေတာက မင်းကိုယ်တိုင်ဖြစ်နေပါကလား၊ မင်းအသက်ကို ကယ်ခဲ့တဲ့
ဟီရာအလန်ကွာတာမိန်းကို မင်းဘယ်လိုပြန်ပြီး ကျေးဇူးဆပ်မယ်လို့ အမြဲကြား
နေခဲ့ပေမယ့် အခုဆိုရင် မင်းမှာဘာပစ္စည်းမှလဲ မကျန်တော့ဘူး၊ ဒီတော့ သူ့ကို
ကို ရိုသေကျိုးနွံစွာနဲ့ ထမ်းဆောင်ပေးဖို့တစ်ခုပဲ ရှိတော့တယ်’

ထိုအခါ ပါရိယာက ခရစ်ယာန်တစ်ယောက်ပီပီ ဆောင်ရွက်ခဲ့သော
ကျွန်ုပ်၏အပြုအမူအတွက် အဖိုးအခ မလိုကြောင်း ပြောလိုက်သဖြင့် . . .

‘သူကစိတ်နှလုံး ကောင်းတဲ့လူဖြစ်လေတော့ ဘယ်အလိုရှိပါမလဲ၊
ဟာနန်ပါရိယာ၊ ဒါပေမယ့် မင်းဟာ အခွင့်သာရင် သာသလိုပြန်ပြီး သူ့ကို
ကျေးဇူးတန်းမယ့် သူတစ်ယောက်မို့ ပြောရတာပဲ၊ အို ငါ့စိတ်ထဲရှိတာတွေ
ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ မင်းဟာတကယ့်လူပုတ်မာပဲ၊ ကြားရဲ့လား ငါပြောတာ
မင်းလိုလူမျိုးကို ခွေးကတောင် ကိုက်ချင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ တို့ကို
မင်းအမျိုးတို့က မြေပေးမလေး လာပေးမလေးနဲ့ ပြောပြီး ဒီလိုဆိုးဝါးတဲ့ အရပ်
မျိုးကို ညာခေါ်လာခဲ့တာလည်းမင်းပဲ၊ နောက်ဆုံးတို့မှာ ငတ်ပြတ်ဖျားနာလာ

ကြတော့ မင်းက တို့ကိုသေချင် သေကြပေစေဆိုပြီး တစ်ကိုယ်ကောင်းအကြံ
ထားပစ်ခဲ့ပြီး ထွက်သွားတယ်၊ ခုတော့ သူ့အချစ်ကို မင်းကနိုးယူမလို့ ကြံစည်
နေတဲ့ လူရဲ့ ကယ်ဆယ်တာကိုခံပြီး ဒီလိုပြန်ရောက်လာပြန်တယ်၊ အို မင်းရဲ့
လူပုတ်မာတွေကြောင့် အပြစ်မရှိတဲ့ လူရိုးလူကောင်းတွေ သေရတဲ့အချိန်မှာ
ဒီလိုလူစားမျိုးတို့ ဘာကြောင့်များ ဘုရားသခင်က အသက်ရှင်နေအောင် ချန်
ထားခဲ့ရသတဲ့လဲ’

အထက်ပါအတိုင်းသူသည် နွားခွေးမှ ကပ်လိုက်ကာ တတွတ်
တွတ် ပြောဆိုလျက်ရှိလေရာ၊ နောက်ဆုံး၌ ပါရိယာမှ မခံမရပ်နိုင်တော့သဖြင့်
နွားနှစ်ဖက်ကို လက်များဖြင့်ပိတ်ကာ သူ့အားမီးထွက်မတတ်သော ချက်လုံး
များဖြင့် စိုက်ကြည့်နေလေတော့၏။

သို့နှင့်ကျွန်ုပ်တို့သည် စခန်းသို့ ဆိုက်ရောက်လာကြလေရာ ကျွန်ုပ်
တို့ လာကြသည်ကို မြင်သဖြင့် စုဝေးရောက်ရှိလာသော တိုးဝါးများသည်
ပျော်တတ်ရွှင်တတ်သောသူများ မဟုတ်ငြားသော်လည်း၊ နံဘေးမှ ဗရောက်
ဝရင့်စလို၏ အဆက်မပြတ်ရေရွတ်သံကို ခေါင်းငုံ့ခံကာ လူများစီးခဲလှသော
နွားကြီးကို စီး၍ရောက်လာသော ပါရိယာကို မြင်ကြရသောအခါ ရယ်စရာတစ်
ခုကို မြင်ရသကဲ့သို့ အားလုံးပင် ဟားတိုက်ရယ်မောလျက်ရှိသဖြင့် ပါရိယာ
သည် ဒေါသကိုမချုပ်တီးနိုင်ပဲ ပြန်လည်ဆဲဆိုလျက်ရှိလေ၏။

‘နင်တို့က ငါ့ကိုသည်လိုနည်းနဲ့ ဆီးကြိုရသလားဟင် တောဝက်
တွေ၊ နင်တို့ဟာ ငါလိုအထက်တန်းကျတဲ့ ပညာတတ်တစ်ယောက်နဲ့ ရောနှော
ပေါင်းသင်းဖို့ကို မကောင်းတဲ့အညကြ တိုးဝါးကောင်တွေပဲ’

ထိုအခါ အခါတိုင်းတွင် အိမ်ခြံကြီးဖြင့် နေလေ့ရှိသော မေရာသည်
ဒေါသဖြစ်လွန်းသဖြင့် ရှေ့သို့တိုးလာပြီးလျှင် . . .

‘ဒါဖြင့် မင်းကရာ ဘာဖြစ်လို့ တို့နဲ့လာပေါင်းတာလဲ၊ တို့ငတ်နေ
တုန်းကတော့ မင်းကတို့ကိုပစ်ပြီး တခြားကို ရှောင်ထွက်ပြေးတယ်၊ ခုတို့တစ်
တွေမှာ ဟီအင်လိပ်ကလေးကြောင့် ဝဝဖြိုးဖြိုးရှိနေကြပြီ၊ မင်းမှာ ငတ်နေတော့
တို့ဆီကို မင်းပြန်လာတယ်၊ တယ်ဟုတ်သကွယ်၊ ငါ့သဘောသာဆိုရင်တော့
မော့ မင်းကို သေနတ်တစ်လက်နဲ့ ၆ ရက်စာ စားရေးရိက္ခာပေးပြီး ဒီကမောင်း
ထုတ်ပစ်လိုက်မှာပဲ’

ပါရိယာက နွားကျောပေါ်က ပြန်အော်လျက် . . . ‘မစိုးရိမ်ပါနဲ့
မေရာ၊ ကျုပ် အားပြန်ပြီး ပြည်လာတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ခင်ဗျားတို့တစ်အတွက်
ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ဟောဒီအင်လိပ် ဗိုလ်မှူးကြီးရဲ့ လက်ထဲမှာထားခဲ့ပြီးသော ခင်ဗျား

တို့ဟာ ဘယ်လိုလူစားတွေဆိုတာ ကျုပ်လူတွေကို သွားပြောလိုက်ပါမယ်
ထိုအခါ ဆေးတံကြီးကို ခဲနေသော အဘိုးကြီး ပရင်စလိုက ဝင်
ရောက်၍ . . .

ဒီစကားကြားရတာ ကောင်းလိုက်တာလေကွယ်၊ ကဲ ကဲ မြန်မြန်
သာ မင်းကိုယ်မင်း ကျန်းမာလာအောင်လုပ်စမ်းပါကွယ်၊ ဟာနန်ဝါရီယာရယ်
ထိုအခိုက်တွင် မာရေးသည် မေရီနှင့်အတူ မည်သည့်နေရာကဟူ၍
မသိ ရောက်ရှိ၍လာကြလေသည်။ ကျွန်ုပ်စိတ်ထင်အားဖြင့် မာရေးသည် တစ်
နေရာရာမှနေကာ ပါရီယာအား မည်ကဲ့သို့ ဆီးကြိုကြသည်ကို စောင့်ကြည့်
နေဟန်တူလေသည်။

တော်ကြပါတော့ အစ်ကိုတို့ရယ်၊ ခင်ဗျားတို့ကလည်း သေမယ့်
လက်ထဲက လွတ်လာခဲ့တဲ့ ကျုပ်တို့ကို ဒီလိုပဲဆီးကြို နှုတ်ဆက်ကြရသတဲ့
လား၊ တကယ်ဆို သူဒီလို အသက်ချမ်းသာခဲ့တဲ့အတွက် ခင်ဗျားတို့ဟာ
ဘုရားသခင်ဆီမှာ ခူးထောက်ပြီး ကျေးဇူးတင်ကြောင်း မေတ္တာပို့ဖို့တောင်
ကောင်းသေးတယ်။

ဗရောက်ပင်စလိုက အသံကုန်အော်ဟစ်လျက် . . . 'ဒီလိုဆိုရုံ'
ရှင်ဘာသာရှင် သွားခူးထောက်ပြီး မေတ္တာပို့နေပါလား ဟင်နရီမာရေးရဲ့၊ ကဲ
ကတော့ အလန်ဒီကို ဘေးကင်းရန်ကင်း မြန်ရောက်လာတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်
ရဦးမယ်၊ နေစမ်းပါဦး ဟင်နရီမာရေးရဲ့၊ ဒီပေါ်တူဂီတောင်အတွက် ရှင်က ဘာ
ကြောင့် ဒီလောက်တောင် ရှေးကြီးခွင်ကျယ် လုပ်နေရတာတဲ့လဲ၊ သူက ရှင်ကို
ပြုစားများထားလေရောသလား၊ ဒါမှမဟုတ် ရှင်က မေရီကိုသူနဲ့အတင်း ပေး
စားချင်နေသလား၊ ဒီလိုမှမဟုတ်ရင် ရှင်ဟိုတုန်းက ကျူးလွန်ထားတဲ့ အပြစ်
တစ်ခုခုကို သူကသိထားလေတော့ ချက်ကောင်းကို သူကတိုင်ထားလို့မျှ
လား'

လူများသည် အများအားဖြင့် အသက်အရွယ်ကြီးရင့်လာသောအခါ
၌ ပြန်လည်ပေါ်ထုတ်ခြင်း မပြုလိုသော ပြစ်မှုတစ်ခုကို ငယ်ရွယ်စဉ်အခါက
ကျူးလွန်ခဲ့မိတတ်သည်ဖြစ်ရာ၊ ပါရီယာသည် မာရေး၏ လျှို့ဝှက်မှုတစ်ခုခုကို
သူ့ဒီဇင်ထံမှတစ်ဆင့် သိရှိထားဟန်တူ၏။ သို့ဖြစ်၍ ဗရောက်ပင်စလို၏ နောက်
ဆုံးစကားသည် မာရေးအဖို့ အနာပေါ်တွင် တုတ်ကျဘိသကဲ့သို့ ဖြစ်သွားဟန်
ဖြင့် ဗရောက်ပင်စလိုအား ဒေါသတကြီး ပြန်လှန်ဆဲဆိုလျက်ရှိလေ၏။ ထို
နောက် မာရေးသည် အခြားသူများကိုပါ သိမ်းရုံးဆဲဆိုလျက်ရှိပြီးလျှင်
သူတို့အဖိုးနှစ်ယောက်အား ကျွန်ုပ်တို့က မကောင်းကြံစည်လျက်ရှိကြောင်း

ထိုအကြံကို ကျွန်ုပ်က ခေါင်းဆောင်နေကြောင်း စသည်ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည်
သူ့သမီးအား အရပ်ဆိုးသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည့် ကျွန်ုပ်ကို ကြိုက်နှစ်
သက်အောင် ပြုလုပ်ခဲ့ကြောင်း စသည်တို့ကိုပါ တောင်စဉ်ရေမရ မကြားစွာ
ဓမာသာအောင် ကြမ်းတမ်းစွာ ဆက်လက်ပြောဆိုနေသဖြင့် နားမခံသာသည့်
အဆုံး၌ မေရီမှာ ထိုနေရာမှထွက်၍ ထွက်ပြေးလေ၏။ ထို့နောက် ဘိုးဝါးများက
လည်း မာရေးသည် သူတို့ထင်မှတ်ခဲ့သည့်အတိုင်း ရူးသွပ်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း
ပြောဆိုကာ အနီးမှအသီးသီး ထွက်ခွာသွားကြလေ၏။

သို့နှင့်မာရေးသည် ထိုသူများနောက်သို့ လိုက်ပါသွားကြလေရာ၊
ပါရီယာလည်း ခွားပေါ်မှဆင်းသက်ကာ သူ့ နောက်သို့ လိုက်ပါသွားသဖြင့်
ထိုနေရာတွင် ဗရောက်ပင်စလိုနှင့် ကျွန်ုပ်နှစ်ယောက်တည်းသာ ကျန်ရစ်ခဲ့
လေ၏။

ထိုအခါ ဗရောက်ပင်စလိုက မာရေးနှင့် ပါရီယာတို့သည် ကျွန်ုပ်
အပေါ်တွင် တစ်ကြိတ်တည်း တစ်ဉာဏ်တည်း မကောင်းကြံနေကြသော သူ
များ ဖြစ်သောကြောင့်၊ ကျွန်ုပ်သည် သူ၏စကားကို နားမထောင်ဘဲ ပါရီယာ
အား ကယ်ဆယ်ခဲ့သည်မှာ မှားပြီဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်အား ထပ်မံ၍
အခြားအကြံတစ်ခု ပေးလိုကြောင်းပြောရာ၊ ကျွန်ုပ်က မည်သည့်အကြံဖြစ်
ကြောင်း မေးလေ၏။ ထိုအခါ ဗရောက်ပင်စလိုက . . .

'ဒီလိုလူကလေးရဲ့ (သူသည် ကျွန်ုပ်အား ချစ်မြတ်နိုး၍ ဤကဲ့သို့
ယုယစွာ ခေါ်လေ့ရှိသည်) မင်းနှုမေရီနဲ့ တောထဲကို ၂ ရက်လောက်သွားပြီး
ညွှန်းနေကြ၊ နောက်တော့ ကျုပ်လိုက်လာပြီး မင်းတို့ကို လက်ထပ်ပေးမယ်လေ၊
ကျုပ်မှာ လက်ထပ်ပေးနိုင်ပဲ ကျမ်းစာအုပ်တစ်အုပ်ရှိပါတယ်'

မေရီနှင့် ကျွန်ုပ်တို့အား ဗရောက်ပင်စလိုက တောကြီးမျက်မည်းထဲ၌
ထက်ထပ်ပေးနေသည့် ပုံသဏ္ဍာန်ကို စိတ်ကူးနှင့်တွေးကြည့်ရသည်မှာ ကျွန်ုပ်
အဖို့များစွာ စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းလှသော်လည်း ထိုကဲ့သို့ ပြုလုပ်ရန်မှာ
မဖြစ်နိုင်သဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ရုတ်တရက် ရယ်မောလိုက်မိလေ၏။

'ဘာရယ်တာလဲ အလန်၊ ဒီမှာ တခြားလူမရှိရင် လူတွေကို ဘယ်သူ
ဆို လက်ထပ်ပေးနိုင်တာပဲ'

'ဟုတ်ပါလိမ့်မယ် ဒါပေမယ့် တစ်ခုရှိတာက ကျွန်တော်က သူ
အဖေကို ကတိပေးပြီးသား ဖြစ်နေတယ်၊ ဒီကတိကိုမျက်ရင် ကျွန်တော်က
ဘယ်လူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်ပါတော့မယ်'

'လူကောင်းတစ်ယောက် ဟုတ်လား၊ မာရေးနဲ့ပါရီယာတို့ထံထော

လူကောင်းတွေတဲ့လား၊ မင်းဟာ သူတို့လိုစိတ်သဘောမျိုး ဘာကြောင့် မထားနိုင်ရတာလဲ အလန်၊ နောက်တစ်နေ့ကျရင် မင်းရဲ့ ဖြောင့်မန်တည်ကြည်မှုဟာ မင်းရဲ့ ပျက်စီးရာပျက်စီးကြောင်းကို ဖြစ်စေလိမ့်မယ်ဆိုတာ ကျုပ်ပြောလိုက်ပါရဲ့

ဗရောက်ထွက်သွားသောအခါ ကျွန်ုပ်လည်း လှည်းရှိရာသို့ပြန်လာရာ ကျွန်ုပ်အား အသင့်စောင့်နေသော ဟန်အားတွေရှိပြီးလျှင် နားတစ်ကောင် ဖျား၍ သေဆုံးသော သတင်းမှတစ်ပါး အခြားသတင်းဆိုးဟူ၍ သူ့ထံမှ မကြားရသည်ကိုပင် ကျေးဇူးတင်မိသေး၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် မေရီအသင့်ချက်၍ ပို့လိုက်သော ညစာကိုစားသောက်ပြီးစီးသဖြင့် ထွေရာလေးပါးကို စဉ်းစားလျက်ရှိစဉ် စခန်းမီးပုံ၏ အလင်းရောင်ဖြင့် မေရီရောက်လာသည်ကို ရုတ်တရက် ခန္ဓာလိုက်ရသောကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ နေရာမှထခုန်ကာ သူ့ထံသို့ ပြေးသွားမိလေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်က အိမ်ရှိရာသို့ လာလိုစိတ်မရှိသဖြင့် ထိုည၌ မေရီကို တွေ့ရလိမ့်မည် မမျှော်လင့်ကြောင်းနှင့် ပြောဆိုရလေ၏။

‘ဒါကို ငါနားလည်ပါတယ်ကွယ်၊ ဖေဖေလည်း စိတ်ကို သိပ်ထိခိုက်ပြီး ရူးတော့မလို့ ဖြစ်နေတာပဲ’

‘ဒါထက် ပါရီယာတစ်ယောက်ကော’

‘အို . . . သူလား၊ ဟိုဘက်ခန်းထဲမှာ အိပ်နေတယ်၊ ဒီလောက်လူနဲ့မတူအောင် ဖြစ်ပျက်လာတာတောင်မှ သူက ငါ့ကိုနမ်းချင်သေးတယ်လေ၊ ဒါနဲ့ငါကလည်း တို့နှစ်ယောက် နောက် ၆ လအတွင်းမှာ လက်ထပ်ကြတော့မယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း သူ့ကိုဖွင့်ပြောပြလိုက်တယ်’

‘ဒီတော့ သူကဘာပြောသလဲ’

‘သူက ဖေဖေကို ဒီအတိုင်းအမှန်ပဲလားလို့ သွားမေးတာပေါ့၊ ဒီတော့ ဖေဖေကလည်း အမှန်ပဲ၊ မင်းက ဒီမှာမရှိလေတော့ အလန်နဲ့ ဒီလိုစိတ်လိုက်ရတာက ဈေးပြီး ငါဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူးလို့ ပြောလိုက်တယ်’

‘နောက် ဘာဖြစ်ခဲ့သေးသလဲ မေရီ’

‘နောက်တော့ ဟာနန်ကပြောတယ်၊ အစီအစဉ်တွေလွဲကုန်တာတော့ ဘာတတ်နိုင်ပါ့မလဲတဲ့၊ သူက တို့အတွက် အကူအညီသွားရှာပေးမယ် မအောင်မြင်ပဲနဲ့ ဒီအတောအတွင်းမှာ အလန်က ရောက်လာပြီး တို့တစ်တွေကိုသာမက ပဲ သူ့အသက်ကိုတောင် ကယ်ခဲ့ရသေးတာက ဘုရားသခင် အလိုတော်အတိုင်းပေါ့တဲ့၊ အကယ်လို့ အလန်သာ ရောက်မလာခဲ့ရင်တော့ အားလုံးဘယ်သူမှ အသက်ရှင်ကြမှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ ဒါပေမယ့် မင်းက(၆)လအတွင်းမှ ငါနဲ့လက်မထပ်ပါဘူးလို့ ကတိထားခဲ့လေတော့ ဒီ(၆)လအတွင်းမှာ ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာ

ဘယ်သူ သိနိုင်သလဲတဲ့’

‘ဒီလိုပြောနေတော့ မေရီအနားမှာ ရှိသလား’

‘မရှိဘူး၊ တခြားအခန်းဘက်ကနေပြီး ကြားရတာ၊ ဒါနဲ့ငါလည်း သူတို့ရှိရာကို ဝင်သွားပြီးတော့ ‘ဖေဖေနဲ့ဟာနန် ဘယ်တော့မျှမဖြစ်မယ့် အချက်တစ်ခုတော့ ရှိတယ်’ လို့ ပြောလိုက်တယ်၊ ဒီတော့ ဟာနန်က ‘ဘာလဲ’ ဟဲ့ ငါက ဒါနဲ့ ‘ရှင်ကို ဘယ်တော့မှ ကျွန်မလက်ထပ်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာပဲ ဟာနန်’ လို့ ပြောလိုက်တော့ ‘ဘယ်သူသိသလဲ မေရီ’ လို့ သူကမေးသေးတယ်၊ ငါကလည်း ကျွန်မသိတာပေါ့ အလန်၊ နက်ဖြန်သေမယ်ဆိုတောင်မှ ရှင်ကိုတော့ နောင်အနှစ် (၂၀) ကြာတောင် လက်မထပ်ဘူး၊ ကျွန်မတို့ဟာ မောင်နှမပဲ၊ ဒီထက် ဘာမှ မပိုဘူး’ လို့ ပြောလိုက်ရတယ်၊ ဒါနဲ့ ဖေဖေက ဒီကိစ္စကို လက်လျှော့လိုက်ဖို့အကြောင်း သူ့ကိုပြောပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် သူက ၆ လဆိုတဲ့အချိန်ဟာ အကြာကြီးပါ ဦးလေးရယ်’ လို့ ထပ်ပြီးစကားရှည်နေသေးတယ်၊ ၆ လမကလို့ ၆ နှစ်ပဲဖြစ်ဖြစ် အနှစ် ၆ ထောင်ပဲဖြစ်ဖြစ် ကြာပစေ၊ ကျွန်မ အလန်ကွာတာမိန်းက လွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမျှ လက်မထပ်နိုင်ဘူးလို့ ပြောလိုက်တယ်၊ ဒီလိုပြောတာကိုကြားတော့ ဟာနန်က ‘ဒါကို သိပါတယ်လေ၊ အဲဒီတော့ ကျုပ်ကလည်း မင်းဟာ အလန်ကွာတာမိန်းကိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အခြားလူတစ်ယောက်ကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဘယ်တော့မျှ လက်မထပ်စေရဘူးဆိုတာကို သစ္စာပြုလိုက်တယ်’ လို့ ပြောတယ်၊ ဒါနဲ့ ‘ဒါကတော့ ဘုရားသခင်ပဲ သိမှာပဲ’ လို့ သူ့ကိုပြန်ပြောခဲ့ပြီး ငါထွက်လာခဲ့တာပဲ၊ ကဲ အလန် မင်းအဖြစ်အပျက်တွေကို ပြန်ပြောပြစမ်းပါဦး’

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် ဖြစ်ပျက်သမျှအားလုံးနှင့်တကွ ဗရောက်ပင်စလို၏ အကြံပေးချက်ပါမကျန် မေရီအား ပြန်ပြောပြလေသည်။

‘ဒါဟာ မင်းမှန်တယ် အလန်၊ ဒါပေမယ့် ဗရောက်ပင်စလိုဘက်က နေ ကြည့်ရင်လည်း သူ့လက်ထဲမှာ မြဲမြဲကြီးဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့ ကာစင်ဟာနန်ကို ကြောက်နေတော့တာပဲ၊ ဒါပေမယ့်လေ၊ တို့ဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ကတိပေးပြီးဖြစ်လေတော့ တို့ကတိကို တို့မပျက်အောင်ထိန်းသိမ်းကြ ချီပဲ ရှိတော့တယ်’

အခန်း (၁၁)

ကြမ်းစာ အနုစာ

အထက်ပါအဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပျက်ပြီးသည့်နောက် ၃ပတ်ခန့်ကြာ
သောအခါ ကျွန်ုပ်တို့သည် တောင်ဘက်သို့လှည်းများဖြင့် ခရီးစတင်ထွက်ခွာ
ရန် ပြင်ဆင်ကြလေ၏။ ထိုကဲ့သို့ မထွက်မီ မာရေးစခန်းသို့ ကျွန်ုပ်တို့ ပြန်
ရောက်ကြပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် ပါရီယာသည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ လာရောက်၍
သူ့အသက်ကို ကယ်ဆယ်ခဲ့သဖြင့် ကျေးဇူးတင်ရှိကြောင်း၊ သို့ဖြင့်၍ ရှေ့အဖို့
တွင် သူ့အား ကျွန်ုပ်က ညီအစ်ကိုအရင်းထက်ပင် ခင်မင်စေလိုကြောင်းနှင့်
လူအများရှေ့တွင် အသံကျယ်လောင်စွာဖြင့် လာရောက်ပြောဆိုလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က မိမိ၏ဝတ္တရားအတိုင်း ဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၍
ကျွန်ုပ်အား ကျေးဇူးတင်ရန်မလိုကြောင်း ပြန်ပြောလိုက်ခြင်းအားဖြင့် တစ်
ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ထိုမျှနှင့်ပင် စကားပြတ်သွားရန်ရှိသော်လည်း ပါရီယာ
မှာ ကျွန်ုပ်ထံမှငွေ သို့မဟုတ် ကုန်ပစ္စည်းများကို နှေးငှားလိုသဖြင့် စကားဆက်
လက် ပြောနေ၏။ သူသည် ဤစခန်းမှ ဘိုးဝါးများ၏သဘောထားကို သိပြီး
ဖြစ်သည့်အတိုင်း တတ်နိုင်သမျှ လျှင်မြန်စွာ တခြားတစ်နေရာသို့ ထွက်ခွာသွား
လျှင် သင့်လျော်လိမ့်မည်ဟူ၍ သူ့ဦးလေးနှင့်အတူ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီးဖြစ်သဖြင့်
တစ်နေရာရာသို့ သူတစ်ယောက်တည်း လှည်းနှင့်ထွင်ခွာသွားရန် ကြံစည်ထား
ကြောင်းနှင့် ပြောဆိုလေသည်။

ဆိုနှင့် ကျွန်ုပ်က နောက်ဆုံးသူထွက်ခဲ့သော ခရီးကိုထောက်ရှင်ခြင်း
အားဖြင့်ပင် သင်ခန်းစာ ရသင့်ပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောဆို၏။ သို့သော် ဤစခန်းမှ
လူတိုင်းပင် သူ့အပေါ်၌ မေတ္တာကင်းမဲ့နေကြပြီဖြစ်၍ သူ့အဖို့တွင် ထိုကဲ့သို့

ပြုလုပ်ရန်မှတစ်ပါး အခြားတစ်စုံတစ်ရာ မရှိတော့ကြောင်းနှင့် ပြောဆိုပြီးနောက်
ပါရီယာက ဆက်လက်၍...

‘မင်ဟီရာကွာတာမိန်းရဲ့၊ ပြီးတော့လဲ ကျုပ်နဲ့ကြောင်းလမ်းထားတဲ့
မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မင်းက တစ်နေ့လုံး ချစ်တင်းဆို့နေတာကို တွေ့ရ
တာရယ်၊ နောက်ပြီး သူ့အချစ်ကို သူ့မျက်လုံးတွေနဲ့ ပြန်ပြောတဲ့မိန်းကလေးကို
တွေ့ရတာရယ်ဟာ ကျုပ်အဖို့ ကြည်နူးစရာကောင်းတဲ့အလုပ်လို့ မင်းကထင်
နေသလား’

‘အို မိန်းကလေးဟာ ကျုပ်ကလွဲပြီး ဘယ်သူနဲ့မှ ကြောင်းလမ်းမ
ထားဖူးပါဘူး၊ ပြီးတော့လဲ သူဟာ ခင်ဗျားက ငတ်ပြတ်နေရစ်အောင် ပစ်ထွက်
သွားခဲ့လို့ ကျုပ်ကကောက်ယူ ကျွေးမွေးထားခဲ့ရပြီး၊ ကျွန်ုပ်ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းပဲ
ဖြစ်နေပြီဟာ၊ ခင်ဗျားက ဘာကြောင့်များ မနာလိုစေရဆိတ် ဖြစ်နေတာတဲ့လဲ၊
တကယ်လို့ ကျုပ်အတွက်ကြောင့်သာ မဟုတ်ခဲ့ရင် ခုနေမှာ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်
အတွက် ရန်ဖြစ်နေစရာ မိန်းကလေးလည်းရှိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ပြီးတော့
မိန်းကလေးအတွက် ကျုပ်နဲ့ဖက်ပြိုင်ပြီး ရန်ဖြစ်နေစရာ ယောက်ျားလည်းရှိတော့
မှာ မဟုတ်ဘူး’

‘ဒါဖြင့် မင်းက ယောက်ျားတွေ မိန်းမတွေရဲ့အသက်ကို မင်းအလိုအ
တိုင်း ဖန်တီးနိုင်တဲ့ဘုရားလား၊ အမှန်ကတော့ တို့တိုက်ကယ်တာက ဘုရားသခင်
ပါကွယ်၊ မင်း မဟုတ်ပါဘူး’

‘ဘုရားသခင် ကယ်တာတွေ ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်က
တစ်ဆင့်ကယ်တာပဲ၊ ခင်ဗျားစွန့်ပစ်သွားခဲ့တဲ့ လူတွေအားလုံးကိုလည်း ကျုပ်
က ကယ်ရတယ်၊ ခင်ဗျားကိုလဲ အသက်ပြန်ရှင်လာအောင် ကျုပ်က ပြုစုပြီး
ကယ်ခဲ့ရတယ်’

‘ကျုပ် သူတို့ကို စွန့်မသွားပါဘူး၊ သူတို့အတွက် အကူအညီသွားရာ
တာပဲ’

‘ဪ... ခဲယမ်းမီးကျောက်တွေ အားလုံးနဲ့ ရှိတဲ့မြင်းတစ်ကောင်
ကို ယူသွားတာဟာ အကူအညီသွားတာလားဗျာ၊ ကဲ ဒါတွေကတော့ ရှိပါစေ
တော့လေ၊ ဒါနဲ့ အခုလို ခင်ဗျားမှန်းတီးနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆီက နွားဝယ်ဖို့
ကုန်တွေချေးငှားနေတာကိုကော ခင်ဗျားမရှက်ဖူးလား’

‘အို ဘာရှက်စရာလိုသလဲ၊ ကျုပ်က မင်းဆီက ချေးမယ့်ပစ္စည်းနှစ်
ဆကို ပြန်ပေးမယ့်ဟာပဲ’

ကျွန်ုပ်သည် အတန်ကြာစဉ်းစားနေသေး၏။ အကယ်၍ ပါရီယာ

သာ မပါခဲ့ပါမှ ကျွန်ုပ်တို့ 'နေ့တလ်' သို့ သွားရမည့်ခရီးမှာ ပိုမိုသာယာဖြောင့်ဖြူးပေလိမ့်မည်။ သို့မဟုတ် ပါရီယာ ဝါလာပါက ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်ယောက်သည်လမ်းခုလပ်တွင်ပင် ကိုယ့်အလောင်းကို ကိုယ်ထားခဲ့ရလိမ့်မည်ဟူ၍ တွေးမိသဖြင့် သူ့အလိုရှိသည်တို့ကို လိုက်လျောရေးငှားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်၏ ကျန်ရှိသော ကုန်ပစ္စည်းများထဲမှ အချို့ကိုခွဲဝေကာ သူ့အလိုရှိသော နွားများကိုအနီးပတ်ဝန်းကျင်ရှိ သူများထံမှဝယ်ယူရန် သူ့အားပေးလိုက်လေ၏။ ထိုကဲ့သို့ မယဉ်ကျေးသော အရပ်ဒေသမျိုး၌ နွားတစ်ကောင်ကို ရောင်စုံပုတီးအနည်းငယ်မျှနှင့်ပင် လဲလှယ်နိုင်ကြသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်က သူ့အား နွားငှားလိုက်သော ပစ္စည်းများမှာ များပြားလှသည် မဟုတ်ပါပေ။ ထိုပစ္စည်းများအပြင် သူ့အား ကျွန်ုပ်ထံမှ ထမ်းပိုးကျင့်ပြီး နွား ၃-၄ ကောင်၊ သေနတ်တစ်လက်၊ ခဲယမ်းမီးကျောက်အနည်းငယ်နှင့် အခြားလိုအပ်သော တိုလီမိုလီပစ္စည်းကလေးအချို့ကိုပါ ရောင်းချလိုက်သည်ဖြစ်ရာ ထိုပစ္စည်းအားလုံးအတွက် သူသည်ကျွန်ုပ်၏ မှတ်စုစာအုပ်ထဲ၌ သူ၏လက်ရေးဖြင့် စာ ရေးသားပေးလေသည်။ ထို့နောက် အခြားဘိုးဝါးများထံမှ အကူအညီ မရသဖြင့် ကျွန်ုပ်ကပင် ပါရီယာအား အစစအရာရာ ကူညီပြင် ဆင်ပေးရသည့်အပြင်၊ ကျွန်ုပ်ထံမှ ဇူးလူးနှစ်ယောက်ကိုလည်း သူတောင်းသည်အတိုင်း ပေးလိုက်ရသေး၏။

ထိုကဲ့သို့ လှည်းများ နွားများကို ပြုပြင်တပ်ဆင် ရသောအလုပ်မှာ ၁၂ ရက်မျှကြာရှိသွားသည်ဖြစ်ရာ၊ ထိုအတောအတွင်း၌ ပါရီယာလည်းကောင်းစွာ ပြန်လည်ကျန်းမာလာခဲ့လေ၏။ ထို့နောက် သူထွက်သွားခါနီးဆဲဆဲ၌ လူအားလုံးသည် သူ့အားဝိုင်းဝန်းစောင့်ကြည့်လျက် ရှိကြလေရာ၊ မာရေးသည် သူ့တူအတွက် ဘေးရန်ကင်းရှင်း၍ ကျွန်ုပ်တို့နှင့် နေတလ်ရှိ ရိတ်ဖ်၏ စခန်း၌ ပြန်လည်ဆုံမိစေရန် ဆုတောင်းလျက်ရှိလေ၏။ သူနှင့် တစ်ပြိုင်တည်းပင် ဝရောက်ပင်စလိုကလည်း တစ်သီးတခြား ဆုတောင်းလျက်ရှိနေသေး၏။ သူ၏ဆုတောင်းကား ပါရီယာကတစ်ကြိမ်ထပ်မံ၍ မလာရောက်ရန်နှင့် နောက်မည်သည့်နေရာမှ သူ၏မျက်နှာကို မတွေ့ရလိုကြောင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ သို့နှင့် ဟာနန်ပါရီယာအား ဝရောက်ပင်စလို၏ မုန်းတီးပုံမှာ ဘိုးဝါးများအဖို့ ရယ်ရှင်ဖွယ်တစ်ခုကဲ့သို့ ဖြစ်၍နေပေရာ၊ ယခုလည်း သူ၏ဆုတောင်းအတွက် ကံပေးများပါမကျန် အထူးပွဲကျလျက်ရှိနေတော့၏။ ပါရီယာမှာမူ ထိုစကားများကို မကြားဟန်ဆောင်ကာ အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့လည်း ထွက်ခွာကြလေ၏။

'ကျွန်ုပ်တို့' ဟု သုံးလိုက်ခြင်းမှာ ပါရီယာအား ၁၂ မိုင်ခန့်ထားကာ ပထမစခန်းအရောက် ကျွန်ုပ်က လိုက်လံကူညီပို့ဆောင် ပေးရခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ တောလမ်းခရီးမှာ အတော်ပင်ညီညာပြေပြစ်သဖြင့် ၁၀ နာရီတွင် စတင်ထွက်ခွာလာခဲ့သော ကျွန်ုပ်တို့သည် ညနေ ၃ နာရီ ၄ နာရီခန့်တွင် လိုရာစခန်းသို့ရောက်ကြပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်မှာ နေမဝင်မီပြန်လာခဲ့ရန် အချိန်ရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်မိ၏။ သို့ရာတွင် လှည်းများမှာ အသုံးမပြုပဲထားခဲ့သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၍ တစ်ကြောင်း၊ နွားများကလည်း ကျင့်သားမရသေး၍ တစ်ကြောင်း၊ ခရီးတွင်သင့်သလောက် မတွင်ပဲ ညဉ့်မိုးချုပ်ခါနီးမှပင် အဆိုပါစခန်းသို့ ရောက်ရှိကြလေသည်။

နောက်ဆုံး၌ လှည်းလမ်းမှာ ရေစားသွားသော ကျောက်တောင်နှစ်ခုကြားမှ ဖြတ်သန်းသွားရသည်ဖြစ်ရာ၊ ထိုနေရာတစ်ဝိုက်တွင် သစ်ပင်များသည် အတော်ပင် ထူထပ်စွာပေါက်လျက်ရှိကြ၏။ စခန်းသို့ ရောက်ကြသောအခါ ကျွန်ုပ်က ပါရီယာအား မမြင်မိသဖြင့် ဟော်တင်တော့ကလောအား သူ့သခင်အကြောင်းကို မေးကြည့်ရာတွင် လှည်းမှ ပြုတ်ကျကျန်ခဲ့သော ဝက်အုံတစ်ချောင်းကို ပြန်ရှာရန် အဆိုပါ တောင်ကြားလမ်းရှိ လျှိုထဲသို့ ပြန်သွားကြောင်းနှင့် ပြောပြလေ၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့အချင်းချင်း မတွေ့ကြပါက သူကပင် သူ့သခင်အား ကျွန်ုပ်စခန်းသို့ ပြန်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောကြားရန် မှာကြားပြီးနောက် ကျွန်ုပ်လည်း လာလမ်းအတိုင်း ပြန်လာခဲ့လေ၏။

ယင်းကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်ထွက်လာခဲ့စဉ်နေရာ ဝင်စပြုနေပြီဖြစ်သော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့တွင် ကိုင်နေကျ ရိုင်ဖယ်ပါသည့်အပြင်၊ လ၊ ကလည်းသာနေသဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာကိုမျှ ကြောင့်ကျူးစိုးရိမ်ခြင်း မရှိခဲ့ချေ။ အဆိုပါ လျှိုထဲသို့ ရောက်သောအခါ၌ကား၊ နေမှာ လုံးလုံးဝင်သွားပြီဖြစ်သဖြင့် ထိုနေရာမှာ အနည်းငယ်မှောင်လျက် ရှိသည်ပြင်၊ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လွန်းအားကြီးလှသည် ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ အနည်းငယ်ကြောက်သလိုလို ဖြစ်လာပြီးလျှင် ပါရီယာသည် မည်သည့်နေရာသို့ ရောက်ရှိကာ မည်သည့်အရာကို ပြုလုပ်နေသနည်းဟု တွေးမိလေ၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်လည်း နောက်သို့ပြန်ဆုတ်ကာ တခြားလမ်းဘက်မှ ကွေ့၍သွားမည်ဟု စိတ်ကူးမိ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်မှာ ထိုတစ်ဝိုက်တွင် မြေရာချင်း ထပ်လှမတတ် တောလည်ကာ အမဲလိုက်ခဲ့ဖူးရကား၊ ထိုလမ်းမှစာစိမ်း အခြားလမ်းမရှိကြောင်း စဉ်းစားမိသောကြောင့် မိမိကိုယ်ကို ရဲဘေးတင်သည့် သဘောဖြင့် လေချွန်ရင်း ထိုလမ်းအတိုင်းပင် ဆက်လက်သွားလေ၏။ ပါရီယာကား ယခုအချိန်လောက်တွင် သူ့စခန်းသို့ ပြန်ရောက်နေတော့

မည်ဟုလည်း တွေးမိ၏။

လစဉ်ကြီးမှာ ရှေးကထက်ပင် သာ၍လာလေရာ၊ အချို့ကနေရာတွင် မည်နှက်သော သစ်ပင်ရိပ်များနှင့်တကွ နေ့အချိန်ကဲ့သို့ လင်းလျက်ရှိသော တောလမ်းကို အတိုင်းသားခြင်နေရလေ၏။ ကျွန်ုပ်ရှေ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်ကား၊ ရွှေသို့ ငေါထွက်နေသော ကျောက်စွန်းတစ်ခုရှိသဖြင့် လမ်းကြားမှာ အတန်ငယ် မှောင်မိုက်လျက်ရှိရာ၊ ကျွန်ုပ်သည် ထိုနေရာ၌ မည်သည့်အရာကိုမျှ မမြင်မိသော်လည်း၊ ကျွန်ုပ်၏ အကင်းပါးလှသော နားကမူ လှုပ်ရှားသွားလာနေသော အသံတစ်သံကိုကြားလိုက်မိ၏။

သို့နှင့် ခေတ္တမျှ ရပ်တန့်ကာ ကျွန်ုပ်သည် နားစွင့်ထောင်မိ၏။ ထိုအသံသည် ညဉ့်အချိန်သွားလာ ကျက်စားတတ်သော သတ္တဝါတစ်ကောင်ကောင်၏ အသံဖြစ်၍ လှသံကြားသဖြင့် ထွက်ပြေးခြင်းဖြစ်မည်ဟု တွေးကာ ရှေ့သို့ ရဲဝံ့စွာပင် ဆက်လက်သွားလေ၏။ သို့နှင့်အလှမ်း ၂၀ခန့်မျှ ရှည်လျားသည့် မှောင်ရိပ်ကျသော လမ်းတစ်ဖက်စွန်းသို့ ရောက်သောအခါ အကယ်၍ နောက်မှ ရန်သူတစ်စုံတစ်ယောက် လိုက်လံချောင်းမြောင်းနေခဲ့ပါက ကျွန်ုပ် ရောက်နေသော နေရာမှ ရန်သူ၏လွယ်ကူသော ပစ်ကွင်းဖြစ်နေမည်ဟုသော အတွေးသည် ကျွန်ုပ်၏ဦးခေါင်းထဲသို့ ရုတ်တရက် တိုးဝင်လာသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် အလင်းရောင်ထဲသို့ ခြေ ၂လှမ်းမျှ ရောက်ရှိပြီးသောအခါမှ အနည်းငယ် မှောင်နေသော လက်ဝဲဘက်နံဘေးသို့ ရုတ်တရက် ခုန်လိုက်မိလေ၏။ ကျွန်ုပ်ကုသိုလ်ကံကား ကောင်းလေစွ၊ အတယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုသို့ ကျွန်ုပ်ခုန်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျယ်လောင်သော သေနတ်သံတစ်ချက်သည် ကျွန်ုပ် နောက်ဘက်မှ ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏ပါးတစ်ဖက်သည်လည်း ပူခနဲဖြစ်သွားလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် ရှေ့သို့ ထွက်ပြေးရမည့်အစား နောက်သို့ လှည့်ကာ တစ်ချက်မျှ သံကုန်ဟစ်အော်ပြီးလျှင် မှောင်ရိပ်ရှိရာသို့ သေနတ်နှင့် ချိန်ရွယ်ရင်း ပြေးသွားမိလေ၏။ ကျွန်ုပ် ပြေးလာသံကို ကြားသောအခါ တစ်စုံတစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်ရှေ့ဆီမှ ထွက်ပြေးလေရာ တစ်ဖက်အလင်းရောင်ထဲသို့ ရောက်သောအခါ၌ကား ထိုတစ်စုံတစ်ယောက်မှာ ကျွန်ုပ်ထင်သည့်အတိုင်း ပါရိယာပင်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရှိရလေ၏။

သူသည် ရုတ်တရက် ရပ်တန့်၍ သေနတ်ကို အဖျားဘက်မှ မြောက်ကိုင်းရင်း နောက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်ပြီးမှ . . .

‘အလို ဘုရားရေး၊ ဟိရာအလန်ပါလား။ ကျုပ်က မင်းကို ကျားတစ်

ကောင်လို့ ထင်နေတာ’

ကျွန်ုပ်က ရှိင်ဖယ်ကို တိုင်မြှောက်ရင်း . . . ‘ကိုင်း ဒါဖြင့် အဲဒီအထင်ဟာ ခင်ဗျားရှိ နောက်ဆုံးအထင်ပဲလို့ မှတ်လိုက်ပေးတော့ လူသတ်သမားရဲ့ အို မပစ်နဲ့ဦးလေ၊ မင်းက မင်အပေါ်မှာ ကျုပ်သွေးစွန်းစေချင်လို့လား၊ ဘာလို့ မင်းက ကျုပ်ကို သတ်ချင်ရတာလဲ’

‘ခင်ဗျားကကော ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်ကိုသတ်ဖို့ ကြံစည်ရသလဲ’
‘ကျုပ်က မင်းကိုသတ်ဖို့ကြံတယ် ဟုတ်စ၊ ဘုရားရေး မင်းရူးနေသလား။ ကဲလေ ကျုပ်ပြောတာကို နားထောင်စမ်းပါဦး။ ဟောဟိုရှေ့က ကမူတလေးပေါ်မှာ လထွက်အောင်စောင့်ရင်း မောစောနဲ့ ကျုပ်အိပ်လျှော့သွားတုန်း အသံတစ်ခုကြောင့် ကျုပ်နိုးလာတယ်။ ဒါနဲ့ ကျုပ်နောက်က ကျားလာတာပဲလို့ ထင်ပြီး လှမ်းပစ်လိုက်မိတာ လက်စသပ်တာ ကျားမဟုတ်ပဲ လူဖြစ်နေတာကိုး ဘုရားမပြီး ကျုပ်ကမင်းကို သေသေချာချာ ချိန်မပစ်ပစ်လို့ပေါ့။ နို့မဟုတ်ရင် ဒီလောက်အဝေးကို ကျုပ်လက်က ဘယ်လွှဲလိမ့်မလဲ’

‘ခုလည်း မလွဲပါဘူး၊ ကျုပ်က ခုန်လိုက်လို့သာပေါ့။ နို့မဟုတ်ရင် ခေါင်းတောင်ပြုတ်ထွက်သေးတယ်။ ကိုင်း ဆုသာတောင်းပေးတော့’

‘ကြံရာမရသည့်အသံဖြင့် . . . ‘အလန်ကွတာမိန်း၊ ကျုပ်က အမှန်အတိုင်းပြောတာကို လိမ်တယ်လို့ မင်းကထင်နေတယ်နော်၊ ကျုပ်ကို သတ်ချင်သတ်ပါ။ ဒါပေမယ့် ဒီအတွက် ကြီးစင်တက်ရမှာပဲ။ ကျုပ်တို့ဟာ ရည်းစားလှဘက်ဆိုတာ လူတိုင်းကသိနေတယ်။ ဒီတော့ ကျုပ်ကသတ်ဖို့ကြံလို့ မင်းက ပစ်ရတာပါဆိုရင်ကော ဘယ်သူက ယုံကြည်မတဲ့လဲ၊ မကြာခင် ဇူးလူးတွေ ကျုပ်ကိုလာရှာလို့ မင်းကျည်ဆံနဲ့ ကျုပ်အလောင်းကိုတွေ့ရင် မာရေးစခန်းကို ပြန်ယူသွားကြမှာပဲ။ ဒီတော့ မင်စကားကို ဘယ်သူယုံမတဲ့လဲ’

‘ကျုပ်နားလည်တယ်’

သို့ပြောလိုက်ရသော်လည်း စိတ်ထဲ၌ကား ကျွန်ုပ် စိုးရိမ်မိ၏။ သူပြောသည့်အတိုင်း မှန်၏။ သူ့သေနတ်ထဲတွင် ကျည်ဆံကုန်နေသော်လည်း သူ့ကို သတ်ပြီးမှ ကျွန်ုပ်ပစ်သည်ဟု ပြောနိုင်၏။ ကျွန်ုပ်ပါးမှ ဒဏ်ရာကို ပြုလျှင်လည်း ဆူးတစ်ခုခုဖြင့် ချစ်မိသည်ဟု ပြောနိုင်၏ သက်သေမပြနိုင်သော လူတစ်ယောက်ကို မနာလိုဝန်တို့မှကြောင့် သတ်သည်ဟု ကျွန်ုပ်အား စွပ်စွဲကြပေလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်မည်ကဲ့သို့ ပြုလုပ်ရပါမည်နည်း။ သူ့ကို ရှေ့မှထူး၍ စခန်းသို့ ပြေးဆောင်၊ အဖြစ်အပျက်အားလုံးကို ပြောပြရမည်လော၊ သို့မဟုတ် ကျွန်ုပ် စကားကို သူတစ်ပါးယုံကြည်ရန် မလွယ်ကူလှပေ။ သူ့ထိုသို့ထင်

အတိုင်း ထွက်ဝတ်လိုက်ခြင်းသာလျှင် အကောင်းဆုံး ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်၏ ယခင်က ဒေါသသည်လည်း အတော်အတန် ပြေလျက်ရှိနေလေပြီ။
(ကျွန်ုပ်) 'ဟာနန်ပါရီယာ ခင်ဗျားဟာ သတ္တိကြောင့်တဲ့ လူလိမ့်တစ် ယောက်ပဲ၊ ကျွန်ုပ်ကို မေရီအတွက်ကြောင့် ခင်ဗျား သတ်မလို ကြံစည်တာအမှန် ပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်ုပ်က လူတစ်ယောက်ကို ခင်ဗျားလို သွေးအေးအေးနဲ့ ဓမ္မာတိ တတ်လေတော့ ဒီကိစ္စကို ဘုရားသခင်လက်ထဲကို အပ်လိုက်ရတော့မှာပဲ။ ထိုင်း ကိုင်း၊ တျှုပ်စိတ်မပြေခင် ဒီနေရာက ခင်ဗျား ခပ်မြန်မြန် ထွက်သွားပေး တော့'

ထိုအခါ ပါရီယာသည် စကားတစ်လုံးမျှ ထပ်မံပြောဆိုခြင်း မပြု တော့ပဲ၊ ဖဝါးနှင့်တင်ပါးတစ်သားတည်းကျအောင် ထွက်ပြေးလေတော့၏။ အကယ်၍သာ ကျွန်ုပ်က သေနတ်နှင့်နောက်မှ လှမ်း၍ပစ်လျှင် မထိနိုင်စိမ့်သော ငှာ သူသည် လမ်းကိုကွေ့ကွေ့ ကောက်ကောက်လုပ်ကာ ပြေးသွားလေ၏။

ကိုက် ၁၀၀ကျော်ကျော်ခန့် ရောက်သွားသောအခါ သူနှင့် တစ်မိုင်ပင် ခြားစေကာမူ ဘေးရန်မကင်းသည်ကို သိသော ကျွန်ုပ်သည်လည်း ချက်ချင်းပ နောက်သို့လှည့်ကာ ပြေးလာမိလေ၏။

ကျွန်ုပ် စံခန်းသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိသောအခါ ၁၀နာရီခွဲပြီဖြစ်၍ သံ ကမဇင် ဇူးလူးနစ်ယောက်နှင့်အတူ ကျွန်ုပ်အား လိုက်ရှာတော့မည့်ဆဲဆဲတွင် ရှိသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်က လှည်းကြောင့် ကြန့်ကြာနေကြောင်းနှင့် ပြောရလေသည်။ ထို့ပြင် ဗရောက်ပင်စလိုသည်လည်း မအိပ်သေးဘဲ ကျွန်ုပ် အား တောင့်ခိုင်းနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ သို့နှင့် ဗရောက်က သွေးများစွာ ကျွန်ုပ်ပါးကို လက်ညှိုးထိုး၍ပြရင်း...

- 'ဘာဖြစ်တာလဲ အလန်၊ ကျည်ဆံထိသွားတာနဲ့ တူတယ်'
- ကျွန်ုပ်က ခေါင်းငြိမ်ပြလိုက်၏။
- 'ပါရီယာ လက်ချက်ပေါ့လေ'
- ကျွန်ုပ်က ဒုတိယအကြိမ် ခေါင်းငြိမ်ပြပြန်၏။
- 'သူ့ကို မင်းသတ်ခဲ့သလား'

'မသတ်ခဲ့ပါဘူး၊ ပြန်လွှတ်လိုက်ပါတယ်၊ သူ့ကိုသတ်ရင် ကျွန် တော်ကို လူသတ်မှုနဲ့ စွပ်စွဲလိမ့်မယ်' ဟု ပြောကာ ကျွန်ုပ်သည် ဖြစ်ပျက်သမျှ ကို သူ့အား ပြန်၍ပြောပြလေ၏။

'မင်း ဘာကိုမှ သက်သေပြနိုင်မှာ မဟုတ်လေတော့၊ မင်းလုပ်ခဲ့ တာဟာ မှန်တယ် အလန်၊ ဒါပေမယ့် အို ဘုရားသခင်ဟာ ဒီလူယုတ်မာကို

ဒုထက်ထိ ဘာကြောင့် ချမ်းသာပေးထားရတာပါလိမ့်၊ နေဦး မေရီကို သူ့အထ တ ညဉ့်နက်ရင် အပြင်ထွက်ဖို့ ခွင့်ပြုမထားလေတော့ မင်းကောင်းကောင်း ဖြန်မွန် ပြန်ရောက်လာတဲ့အကြောင်းကို ကျွန်ုပ်သွားပြောလိုက်ဦးမယ်၊ မင်းမ ငြိုဟ်ရင် တခြားအကြောင်းကိုတော့ မပြောခဲ့ပါဘူး။

'ဟုတ်တယ်၊ ခုနေအခါ မပြောလိုက်ပါနဲ့ဦး'

သို့စေကာမူ နောက်ရက်အနည်းငယ်အတွင်း၌ကား မာရေးမှတစ်ပါး အရိန်နှင့် ကျန်လူအားလုံးပင် တစ်ယောက်မကျန် ထိုအကြောင်းကို လုံးစေ့ ဖတ်စေ သိရှိသွားကြလေတော့၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုကဲ့သို့ ယုတ်မာ သူသော ပါရီယာ၏အကြံကို ဗရောက်ပင်စလိုသည် တာရှည်မျှသိပ်၍ ဆေးနိုင်သဖြင့် သူ့သမီးကို ဖွင့်ပြောရာမှအစ တစ်ယောက်နားမှ တစ်ယောက် နားသို့ ကူးစက်ပျံ့နှံ့သွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သူတို့သည် ပါရီယာ၏အ ကြောင်းကို ကောင်းစွာ သိရှိကြပြီးဖြစ်ရကား ထိုကိစ္စမှာ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ သဘောရှိဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်းမဟုတ်ကြောင်းကောင်းစွာ သိရှိနားလည်ကြလေ၏။

နောက် ရက်သတ္တပတ်ခန့် ရှိသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုစခန်း မှ စတင်ထွက်ခွာကြလေရာ၊ အခြားသူများကို မဆိုထားဘိ၊ ကျွန်ုပ်ပင်လျှင် နှေးနည်းခြင်းဖြစ်မိ၏။ ရှေ့တွင် ကျွန်ုပ်တို့ သွားကြမည့်ခရီးမှာ များစွာဝေးလွန်း သည်ဟု မဆိုနိုင်သော်လည်း ဘေးအန္တရာယ် ထူပြောလှပေ၏။ လမ်းခရီး အတွင်း၌ 'အမာတွန်ဂါ' ခေါ်သော လူရိုင်းများနှင့် အခြားလူရိုင်းများကို မိုင် (၂၀၀)နီးပါးမျှ ဖြတ်ကျော်သွားကြရမည် ဖြစ်လေသည်။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့လည်း အချင်းချင်း အကြိမ်ကြိမ် ဆွေးနွေးကြပြီးနောက် တောင်ကုန်းထူထပ်၍ အစာ အစာရှားပါးသော မာရေး၏လမ်းဟောင်းကို မလိုက်ပဲ၊ လူရော နွားများအတွက် မိ အစားစရာပေါများသည့် လွင်ပြင်မြေခန့်လမ်းသို့လိုက်ရန် တစ်ညတစ်ညတတ် စည်း ဆုံးဖြတ်ကြလေ၏။

လမ်းခရီးတစ်လျှောက်တွင် ကျွန်ုပ်တို့ တွေ့ကြုံကြရသော ဆင်းရဲ အထူးများကိုကား ရှည်လျားမည်စိုး၍ လုံးစေ့ပတ်စေ ထည့်သွင်းဖော်ပြခြင်း မပြု တာပေ။ စင်စစ်အားဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သွားကြရသော လမ်းများမှာ ဇူးလူးများ၏ နှိုလျှင်လမ်းများဖြစ်ကြပြီးလျှင် ရှေးအခါက တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ လှည်းများ ခွားခဲ့ဖူးခြင်း မရှိသောကြောင့် အလွန်တစ်ရာပင် ကြမ်းတမ်းလှ၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် တစ်ခါတစ်ရာ သစ်ပင်ချွန်ယံများကို ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်း၍ သွား ခြရခြင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံ နွဲများထဲတွင် နစ်မြုပ်သော လှည်းဘီးများကို ပင်ဘန်း ခြွေဖြင့် ကော်ထုတ်ကာ သွားကြရခြင်း၊ ထို့ပြင် ထိုအရပ်ဒေသတစ်ဝိုက်တွင်

ခြင်ဆွဲများ ဝေါများလှသည်ဖြစ်ရကား၊ နွားများ အစာစားနေခိုက်၊ ခြင်ဆွဲဆွဲ သွားမည်စိုးသဖြင့် မျက်ခြေပြတ် မခံဝံ့အောင်ပင် အထူးဂရုစိုက်ကာ စောင့်ရှောက်ခြင်း စသည် ခုကွယ်ပေါင်းနှင့် တွေ့ကြရ၏။

တစ်ညတွင် ခေရီသည် မိန်းမများအိပ်ကြသည့် လှည်းအိမ်ထဲသို့ ဝင်တော့မည်ဆဲဆဲတွင် ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေဟန်တူသော ခြင်ဆွဲကြီးတစ် ထောင်သည် ကျွန်ုပ်တို့ ယာယီကာရံထားသော ဆူးစည်းရိုးကို ခုန်ဝင်လာ သဖြင့် ခြင်ဆွဲလက်မှ လွတ်ကင်းရန် ပြေးလွှားသွားရာမှ ရုတ်တရက် ခလုတ် တိုက်ကာ လဲကျသွားလေ၏။ နောက်စက္ကန့် အနည်းငယ်အတွင်းတွင် ချ သည် ခြင်ဆွဲကြီး၏ လက်ထဲသို့ ပါသွားချေတော့မည်။ သို့သော် ထိုအချိန်တွင် ဝရောက်ပင်စလိုသည် ကံအားလျော်စွာ အနီး၌ရှိနေသည့်ဖြစ်ရာ၊ လက်မြန်စွာ သော အဆိုပါမိန်းမကြီးသည် မီးဖိုမှ မီးတောက်နေသော မီးတစ်စကို လျှင်မြန် စွာ ဆွဲယူခဲ့၍ ခြင်ဆွဲကြီးထံသို့ ပြေးသွားပြီးလျှင် မာန်ဖီ၍ဟ၊ နေသော ခြင်ဆွဲ ပါးစပ် ကြီးထဲသို့ မီးစကို တအားကုန် ထိုးသွင်းလိုက်သဖြင့်၊ ခြင်ဆွဲကြီးသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အသံကြီးဖြင့် ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်လိုက် ပြီးနောက် ထွက်ပြေးလေ၏။ ထိုနေ့မှစ၍ ကျွန်ုပ်သည် ဝရောက်ပင်စလိုအား ရှေးကထက်ပင် ခင်မင်လေးစားခဲ့လေသည်။

သို့နှင့်ခရီးဆက်၍ ထွက်ကြရာ နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ချောင်းတစ်ခုထဲသို့ ကျကာ ကျိုးပဲ့ပျက်စီးနေသော ပါရီယာ၏ လှည်းကြီးကို တွေ့ကြရလေ၏။ လှည်းမှာ ကမ်းပါးထိပ်ပေါ်တွင် မောင်းနှင်သွားရာမှ ချောင်း ထဲသို့ လိမ့်ကျသွားခဲ့ဟန်တူလေသည်။ ထိုလှည်းအိမ်ကြီးကို မီးရှို့လျက် ကိုယ် ထည့်၍ ပါရီသော သံချောင်းများ၊ မူလီများကို ဖြုတ်ယူထားကြသော အနီး အနားမှ တိုင်းရင်းသား တွန်ဂါ လူမျိုးများ၏ ပြောပြချက်အရ ထိုလှည်းတွင် ပါသော လူဖြူနှင့် သူ၏အစေခံများသည် နွားများကို ယူဆောင်ကာ ရှေ့သို့ ရှေ့ လျှင် ဆက်လက်သွားကြသည်မှာ ၁၀ရက်ခန့်မျှရှိပြီဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်တို့ သိရှိရလေသည်။ ထိုစကားမှန်သည် မမှန်သည်ကိုမူကား ကျွန်ုပ်တို့သည် ထို အုပ်သေချာစွာ မသိချေ။ သို့ရာတွင် 'တွန်ဂါ' လူမျိုးများကား သင့်တင့်သော လက်ဆောင်များပေး၍ အထိုက်အလိုက် ပေါင်းသင်းက ပေါင်းရသင်းရ ခက်စွာ သော လူမျိုးများမဟုတ်ပေ။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် 'အွန်ကူစီ' မြစ်ကမ်းပေါ်တွင် တွန်ဂါမျှ စွန့်ပစ်သွားဟန်တူသော 'ဖိုကိုတီ'ခေါ် ရွာကြီးတစ်ရွာသို့ ဆိုက်ရောက်လေ၏။ ထိုရွာတွင် မိန်းမအိုကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရှိရသဖြင့် ကျွန်ုပ်က အကျိုး

ကြောင်းကို မေးမြန်းကြည့်ရာတွင် ထိုမိန်းမကြီးက သူတို့၏ ရွာသားများသည် ဖြစ်အရှေ့ဘက်၌ နေထိုင်လျက်ရှိကြသော ဇူးလူးများ၏ စစ်တပ်တစ်တပ်သည် လွန်ခဲ့သည့် ၂ ရက် ၃ ရက်က မြစ်ကမ်းနဖူးသို့ ရောက်ရှိလာသည်ကို တွေ့ကြရ သဖြင့် သူတို့အား လာရောက်တိုက်ခိုက်မည်ကို စိုးရိမ်ကြောက်ရွံ့ကြသော ကြောင့် တခြားသို့ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်နေကြကြောင်း သိရှိရလေသည်။ သို့ရာ တွင် ကျွန်ုပ်ကမူ ဇူးလူးများလာရောက် တိုက်ခိုက်ရန် ကြံစည်သည်မှာ တွန်ဂါ များကို မဟုတ်ပဲ ကျွန်ုပ်တို့ကို ရည်ရွယ်ကြောင်း တစ်ထစ်ချမှတ်ယူလိုက်လေ သည်။ သို့နှင့်ရှေ့သို့ ခရီးဆက်ရန် လမ်းများကို ရွေးချယ်ကြရာ၌ ကျွန်ုပ်ကရှေ့ သို့ ဆက်လက်၍ မလိုက်ဘဲ တောင်ကြားလမ်းတစ်ခုခုကို ရှာဖွေကာ ဖြတ်သန်း ကျော်ဖြတ်သွားလိုသည်ဖြစ်ရာ၊ ကျွန်ုပ်၏အကြံပေးချက်ကို အခြားလူများက သဘောတူကြသော်လည်း ခေါင်းမာသော ဝှသမားကြီး မာရေးကမူ ရှေ့သို့ ဆက်လက် သွားရန်ကိုသာ ဇွတ်အတင်း ပြောဆိုလျက်ရှိလေ၏။

(ကျွန်ုပ်) 'ဒီဇူးလူးစစ်တပ် ရောက်လာတယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော် သဘောမကျဘူး၊ ဇူးလူးစစ်တပ်တွေဟာ ဒီအနီးအနားကို ရှေးကလာလေ့ မရှိ ကြဘူးလို့ ကျွန်တော် လူတွေက ပြောနေကြတယ်။ သူတို့ တိုက်ချင်တာက တွန်ဂါတွေကို မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ကို တိုက်ချင်နေတာဖြစ်ရမယ်'

(မာရေး) 'ကျုပ်တို့လာတယ်ဆိုတာ သူတို့ကို ထုဖမ်းသူသွားပြော ထားသလို'

(ကျွန်ုပ်) 'ဒါတော့ ကျွန်တော် ဧသိဘူးလေ။ တိုင်းရင်းသားတွေက သတင်းယိုထားချင်ထားမှာပေါ့။ ဒါမှမဟုတ်ရင်လဲ ဟာနန်ပါရီယာက ပြောထား ချင် ပြောထားမှာပေါ့'

ဒေါသဖြင့် . . . 'ကျုပ်တို့ကို စွပ်စွဲလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်ထင်သားပဲ အလန်'

'ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ကိုမျှ မစွပ်စွဲပါဘူး၊ ဖြစ်နိုင်တာကိုသာ ပြောပြ တယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီညအဖို့တော့ ဘယ်ဘက်ကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ခရီးဆက်ဖို့ အချိန် ခရီးတော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် ဒီညဒီမှာပဲ အိပ်ပြီးတော့ ကျွန်တော် ဇူးလူးတွေဆီက တတ်နိုင်သမျှ စုံစမ်းကြည့်ရတော့မှာပဲ'

နောက်တစ်နေ့နံနက် လင်းအားကြီးတွင် ကျွန်ုပ်အိပ်ရာမှ နိုးလာ သောအခါ၌ကား ကျွန်ုပ်ထင်မှတ်ခဲ့သည့်အတိုင်းပင် မှေးမှိန်သောအလင်း အောက်၌ တစ်လက်လက်တောက်လျက်ရှိကြသော လှံသွားများကို ကျွန်ုပ် တွေ့မြင်ရလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်တို့ကား ကြီးမားသော ဇူးလူးစစ်တပ်ကြီးတစ်တပ်၏

၁၅၆ † ဒဂုန်အဖွဲ့များ

ပိုင်းရဲထားခြင်းကို ခံနေကြရလေပြီ။ သူတို့သည် ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့အား လင်းအားကြီးအချိန်၌ တိုက်ခိုက်ရန် ပြင်ဆင်နေကြဟန်တူ၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ် သည် အခြားသူများအား ထိုအကြောင်းကို ပြောလိုက်သည်တွင် မာရေးသည် သူ၏ဆင်ပစ်သေနတ်ကြီးကို မောင်းတင်ရင်း သူ့အိပ်ရာဆီမှ ပြေးထွက်လာ လေ၏။

(ကျွန်ုပ်) 'သွားမပစ်နဲ့နော်၊ ဒီလောက်များတဲ့ လူအုပ်ကြီးကို ကျွန် တော်တို့ ဘယ်လိုခွဲခံနိုင်ပါမလဲ၊ စကားနဲ့ သာယာညှင်းပြောင်း ပြောကြမှသာ ကျွန်တော်တို့ လွတ်နိုင်ဖို့ လမ်းရှိတော့မပေါ့'

ထိုကဲ့သို့ ပြောနေသည့်တိုင်အောင်ပင် သူသည် သေနတ်နှင့်ပစ်မည် တတ်ကဲ ရှိနေသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် 'နောက်ဆုံး၌ သူ့လက်ထဲမှ သေနတ်ကို အတင်းဆွဲ၍ လူထားလိုက်ရ၏။ ထိုအခိုက် ကျွန်ုပ်တို့ အနီးသို့ ရောက်လာ သော ဗရောက်ပင်စလို့လည်း ထိုအဖြစ်အပျက်ကို သိမြင်သဖြင့် မာရေးအား

'ရူးလှချေကလား ဟင်၊ ရှင်က ကျုပ်တို့ လည်ပင်းတွေကို ပြတ် အောင် လုပ်မလို့ပေါ့လေ၊ ကိုင်း အလန်ရယ် ဟိုအမည်းကောင်တွေနဲ့ စကား ပြောရအောင် မင်းပဲ သွားချေပါကွယ်၊ မင်းက နှုတ်စလျာစရိလေတော့ မင်း စကားကို သူတို့နားထောင်ပါလိမ့်မယ်'

'ဟုတ်ကဲ့ ဖြီလိုလုပ်ဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်၊ တကယ်လို့ ကျွန်တော် ပြန်မ လာခဲ့လို့ရှိရင် ကျွန်တော်အစား မေရီကို နှုတ်ဆက်လိုက်ပါနော်'

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏တပည့် ဇူးလူးများထဲမှ ခေါင်းဆောင် လုပ်သူအား အဖော်အဖြစ်နှင့် ခေါ်ငင်ပြီးလျှင် လက်နက်မပါဘဲ ဇူးလူးများရှိရာ သို့ ရဲဝံ့စွာပင် သွားရောက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ စခန်းချနေသော နေရာ ဖြစ်နှင့် ၂ ဖာလုံခန့်ဝေးသော တောင်ပူစာတစ်ခုပေါ်တွင်ဖြစ်၍ လူရိုင်းများ၏ နေရာမှာမှ၊ ထိုတောင်ပူစာအောက်ဘက် ကိုက်(၁၅၀)ခန့် အကွာတွင် ဖြစ်လေ၏။ ထိုအ ချိန်တွင် အလင်းရောင်မှာ အတော်ပင်အားကောင်းလာပြီဖြစ်၍ ခြေလှမ်း (၅၀)ခန့်အတွင်း၌ပင် သူတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့အား မြင်ကြလေတော့၏။ ထိုအ ခိုက် သူတို့ဘက်မှ အမိန့်ပေးသည့် အသံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရပြီးနောက် လူရိုင်းအချို့သည် ဒိုင်းများနှင့်တကွ လှံများကို ကိုင်မြှောက်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့ရှိ ရာသို့ တည့်တည့်ကြီး ပြေးလာကြလေရာ၊ ကျွန်ုပ်မှာ ဒီတစ်ခါဖြင့် ကိစ္စချောပေ ပြီဟု အောက်မေ့လိုက်၏။ သို့သော် ကြောက်ရွံ့ပြေးရခြင်းထက် ရဲရဲဝံ့ဝံ့နှင့် ရင်ဆိုင်၍သေရခြင်းက ကောင်းသေးသည်ဟူသော သဘောဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ရပ်တန့် ၍ နေလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် နဂိုကပင် ဝါသနာအလျောက် တိုင်းရင်းသားစကား အမျိုးမျိုးတို့ကို ထမင်းစားရေသောက်မျှ တတ်ကျွမ်းခဲ့သည်ပြင် ကျွန်ုပ်ငှားရမ်း လာခဲ့သော ဇူးလူးများနှင့်လည်း အားလပ်ချိန်ရတိုင်း သူတို့၏ထုံးစံလေ့များ ရာဇဝင်များကို မေးမြန်းစုံစမ်းရင်းနှင့် စကားစမြည်ပြောဆိုကာ အချိန်ဖြုန်း လေ့ရှိခဲ့သည်ဖြစ်ရာ၊ ယခုအခါ၌မူ ကျွန်ုပ်မှာ ဇူးလူးစကားကို အတော်ပင် ရေ လည်အောင် ပြောဆိုနိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ဇူးလူးများအား ကျွန်ုပ် တို့နှင့် မည်ကဲ့သို့သော ကိစ္စများရှိပါသနည်းဟု လှမ်းအော်မေးလိုက်ရာတွင် လူရိုင်းများသည် နားလည်သွားဟန်ဖြင့် ရပ်တန့်သွားပြီးလျှင် ကျွန်ုပ် လက် ထဲတွင် လက်နက်မပါသည်ကိုမြင်မှ ထိုသူများအနက်မှ လူသုံးယောက်သည် ကျွန်ုပ်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာလေ၏။

(ဇူးလူးဗိုလ်မှူး) 'ကျွန်တော်တို့ သင်တို့ကို အကျဉ်းသမားအဖြစ်နဲ့ ဖမ်းဆီးဖို့လာခဲ့တာပဲ လူဖြူတွေရဲ့၊ အဲ သင်တို့က ပြန်ခုခံရင်တော့ သတ်ပစ်ရ လိမ့်မယ်'

(ကျွန်ုပ်) 'ဘယ်သူ့အမိန့်နဲ့လဲ'

(ဗိုလ်မှူး) 'ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ဘုရင် 'ဒင်ဂန်း' အမိန့်နဲ့'

(ကျွန်ုပ်) 'အော် ဒီလိုလား၊ ဒါနဲ့ ကျွန်ုပ်တို့ ဒီရောက်လာတဲ့ အကြောင်း ဒင်ဂန်းကို ဘယ်သူက ပြောသလဲ'

(ဗိုလ်မှူး) 'သင်တို့ရှေ့က အရင်ရောက်လာတဲ့ ဘိုးဝါးကပြောတာပဲ'

(ကျွန်ုပ်) 'ဒီလိုကိုး ကိုင်း အခု ကျွန်ုပ်တို့ကို သင်တို့ဘာလုပ် စေချင်သလဲ'

(ဗိုလ်မှူး) 'ဒင်ဂန်းရဲ့ တဲနန်းကို ကျွန်ုပ်တို့နဲ့အတူ သင်တို့လိုက်ခဲ့ရ လိမ့်မယ်'

(ကျွန်ုပ်) 'ဒီလိုဆိုရင်လည်း လိုက်ခဲ့တာပေါ့လေ၊ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ဒီလမ်းကပဲ ဖြတ်သွားကြရမှပဲ၊ ဒါနဲ့နေပါဦး၊ ကျွန်ုပ်တို့လို အေးအေးချမ်းချမ်း ခရီးသွားကြမယ့် လူတွေကို သင်တို့က ဘာကြောင့်ရန်မူတော့မလို့ လုပ်ပြုံးလာ ကြရတာလဲ'

(ဗိုလ်မှူး) 'ဒီလိုပါ၊ ဘိုးဝါးအပြောကတော့ သင်တို့အထဲမှာကြောက် စရာအလွန်ကောင်းတဲ့ 'ချိုင်း(လ်)အော့(ဖ်)ဂျော့(ချ်)' တစ်ယောက် (အင်္ဂလိပ် လူမျိုးတစ်ယောက်) ပါတယ်တဲ့၊ ဒီလူကို ကျွန်ုပ်တို့က ဦးဆောင်သတ်ရင်သင်တို့ မသတ်ရင် ဒီလူက ကျွန်ုပ်တို့ကို သတ်သွားလိမ့်မယ်တဲ့၊ အဲဒီလူဟာ ဒုတိယ သူ လဲ ကျွန်ုပ်တို့ကို ပြစမ်းပါ၊ သူ့ကို ဖမ်းရင်လည်းဖမ်း၊ သတ်ရင်လည်း သတ်ရ

၁၅၈ + ဒဂုန်ရွှေရွာ

လိမ့်မယ်၊ ကျွန်တို့လူတွေကိုတော့ ကျွန်ုပ်လက်ဖျားနဲ့မှ ဓထိပါဘူး'

(ကျွန်ုပ်) 'အဲဒီ 'ချိုင်း(လ်)အော့(ဝ်)ကျော့(ချ်)ဆိုတာ ကျွန်ုပ်ပါပဲ၊ ကျွန်ုပ်တို့ ဖမ်းဖို့လိုမယ်ထင်ရင်လဲ သင်တို့သဘောအတိုင်း ဖမ်းပါလေ'

ထိုစကားကို ကြားရသောအခါ ဗူးလူးများသည် ရယ်မောလျက် ရှိကြလေ၏။ ထိုအခါ ကြီးမားတုတ်ခိုင်၍ 'ကမ်ဘူလ' အမည်ရှိသော ယခင် ဝိုလ်ဗူးကြီးက ကျွန်ုပ်ကိုကြည့်ကာ . . .

'သင်ပဲလား၊ ဘယ်နှယ့် သင်ဟာ မိန်းကလေးခပ်ပဝ. တစ်ယောက် လောက်သာ အချိန်စီးမယ့် လူငယ်ကလေးတစ်ယောက်ပါပဲကလား'

'ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာပေါ့လေ၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခါတစ်ရံ ဖခင် တွေရဲ့ ဥာဏ်ပညာတွေဟာ ဒီလိုလူငယ်ကလေးတွေရဲ့ ကိုယ်ကာယထဲမှာ ရှိ တတ်ကြတယ်။ ကျွန်ုပ်ဟာလည်း အခုဒီဘိုးဝါးတွေကို သေမယ့်ဘေးက ကယ် ဆယ်ခဲ့ပြီး သူတို့လူမျိုးတွေဆီကို ပြန်ခေါ်သွားမလို့ပဲ၊ ကဲလေ ကျွန်ုပ်တို့လည်း သင်တို့ ဘုရင် 'ဒင်ဂန်း'နဲ့ တွေ့လိုပါတယ်၊ သူရှိတဲ့နေရာကို ခေါ်သာသွားပါ တော့၊ ကိုင်း ကျွန်ုပ်ပြောတာ မယုံရင် ဟောဒီက ကျွန်ုပ်နဲ့အတူ ပါလာတဲ့ သင်တို့ လူမျိုးချင်းပဲ ဖေးကြည့်ပါတော့'

သို့နှင့် 'ကမ်ဘူလ'သည် ကျွန်ုပ်၏အစေခံအား တစ်နေရာသို့ ခေါ် ကာ ကျေနပ်လောက်အောင် အတန်ကြာ ပြောဆိုကြပြီးနောက်၊ ကျွန်ုပ်ထံသို့ ပြန်လာကာ . . .

'သင့်အကြောင်းကို ကျွန်ုပ် အကုန်ကြားသိရပါပြီ၊ ပြီးတော့ သင် ဟာ အင်မတန် ပါးနပ်လိမ္မာလွန်းလို့ ရန်သူကိုနေ့သာ မကဘူး၊ ညအချိန်ပါ စောင့်ကြည့်လေ့ရှိတယ် ဆိုတဲ့အကြောင်းကိုလဲ ကျွန်ုပ်ကြားပြီးပါပြီ။ ဒါကြောင့် သင့်တို့ ကျွန်ုပ် 'ကမ်ဘူလ' က 'မာကူမာဇန်' ညစောင့်ကြည့်သူလို့ အမည်ပေး လိုက်မယ်၊ ဒီနေ့ကစပြီးတော့ ဒီနာမည်နဲ့ သင်ဟာ ကျွန်ုပ်တို့လူတွေထဲမှ ထင် ရှားလိမ့်မယ်၊ ကိုင်း 'မာကူမာဇန်' ဘုရင် ဒင်ဂန်းနေတဲ့နေရာကို သွားကြရ အောင်၊ သင်ခေါ်လာတဲ့ ဘိုးဝါးတွေကိုသာ သူတို့ လှည်းတွေနဲ့ပဲ ခေါ်ခိုပါတော့ သူတို့ကို လက်နက်မကိုင်ပဲ တွေ့ဆုံရအောင် ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ လှံတွေကိုလဲ အောက် ကို ချထားလိုက်ကြပါပြီ၊ ကျွန်ုပ်တို့အတွက်တော့ သင်ကပဲ ကာကွယ်ပေးလိမ့် မယ်လို့ ယုံကြည်ပါတယ် မာကူမာဇန်'

ကိုင်း ဒါဖြင့် လာကြဟု ပြောကာ ကျွန်ုပ်သည် သူတို့အား လှည်း များရှိရာသို့ ခေါ်သွားလေ၏။

အခန်း (၁၂)

ဒင်ဂန်း၏စောင့်ကြည့်ရေး

လှည်းများရှိရာသို့ 'ကမ်ဘူလ' တို့နှင့်အတူ ကျွန်ုပ်ရောက်ရှိသွား သောအခါ ပင်စလို့နှင့် မေရီတို့လူစုအား သွေးထိုးပေးနေသော မာရေးနှင့် သူ့ အား ဖြောင်းဖျားချနေသော မေရီကို တွေ့ရလေ၏။ ထို့နောက် 'မာရေးက

'သူတို့မှာ လက်နက်ပါမလာကြဘူးဟော့၊ ဒီငမည်းကောင်တွေကို တို့က ဆီးပြီးတဆာခံအဖြစ်နဲ့၊ ဖမ်းထားလိုက်ကြရအောင်' ဟု ဟစ်အော်ပြော လိုက်သည့်အသံကို ကြားရပြီးနောက်၊ မာရေးနှင့် ဘိုးဝါး ဟု ယောက်သည် ယုံမှားသံသယရှိသည့် မျက်နှာများဖြင့် သေနတ်များကို ကိုယ်ကာ ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာ သို့ တိုးလာကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်က သူတို့အား ဟစ်အော်၍ . . . ခပ်များတို့ ဘာလုပ်နေကြ တယ်ဆိုတာကို သတိထားကြည့်နေော်။ ဒီလူတွေဟာ သံတမန်တွေ ဟု ပြော လိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်လူများသည် နောက်သို့ အနည်းငယ် ဆုတ်သွားကြသည် တွင် မာရေးလည်း ယခင်ကနည်းအတိုင်းပင် သွေးဆောင်ပြောဆိုလျက် ရှိပြန် လေ၏။ သို့နှင့် ဗူးလူးများသည် သူတို့အား တစ်လှည့်၊ ကျွန်ုပ်အားတစ်လှည့် ကြည့်၍ပြီးနောက် 'ကမ်ဘူလ' က 'ကျွန်ုပ်အား . . . သင်ဟာ ကျွန်ုပ်တို့ကို ထောင်ချောက်ရှိရာ ခေါ်လာတာလား မာကူမာဇန်'

'မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘိုးဝါးတွေက သင်တို့ကို ကြောက်ရွံ့ပြီးတော့ ဖမ်း ခို့ စဉ်းစားနေကြတာပါ'

'ဒါဖြင့် သူတို့ကို ပြောလိုက်စမ်းပါ၊ အကယ်၍ ကျွန်ုပ်တို့ကို သူတို့ သတ်ဖြတ်သည်ဖြစ်စေ၊ ထိပါးရန်မူသည်ဖြစ်စေ၊ သူတို့အားလုံးတင်အောင် မကျန် မကြာခင်ပြန်ပြီး အသတ်ခံကြရလိမ့်မယ်ဆိုတာ မှတ်လားပေါ့လို့'

ထိုစကားကို ကျွန်ုပ်က ပြန်ပြောလိုက်သောအခါ မာရေးက...

'ဒီအင်္ဂလိပ်ဟာ ကျုပ်တို့ကို သစ္စာဖောက်ပြီး ဇူးလူးတွေလက်ထဲကို အပ်နေပြီ။ သူ့ကိုမယုံကြနဲ့၊ ဟိုကောင်တွေကို ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်းသာ ဖမ်းကြလေတော့'

ထိုအခါ ဗရောက်ပင်စလို့သည် ရှေ့သို့တိုးလာကာ၊ သူ့ယောက်ျား၏လက်ကို ကိုင်ဆွဲပြီးနောက်...

'ဒီအရူးရဲ့အလုပ်ထဲမှာ ရှင်က ဝင်မပါစမ်းပါနဲ့၊ မာရေးက ဇူးလူးတွေကို ဖမ်းချင်တယ်ဆိုရင် သူ့ဖာသာသူ ဖမ်းပေစေ၊ တခြားလူတွေအဖို့ကတော့ ထားပါတော့၊ မေရီကိုတော့ အလန်က သစ္စာဖောက်ပြီး ဇူးလူးတွေသက်သေကို အပ်လိုက်မယ် လို့ထင်ရအောင် ရှင်ရူးနေလို့လား ဟု ပြောကာ၊ သူ့ကိုယ်နှင့် အမြဲမကွာ ဆောင်ယူလာလေ့ရှိသော သူ့ခြုံစောင်ကြီးကို 'ကမ်ဘူလ'အား ငြိမ်းချမ်းရေး အထိမ်းအမှတ် အဖြစ်ဖြင့် လှုပ်ယမ်း၍ ပြုလေ၏။

ထိုအခါ ဘိုးဝါးများသည် နောက်ဆုတ်သွားကြသဖြင့် မာရေးမှာ သူ့ဘက်မှ သူတစ်ယောက်တည်းသာ ကျန်ရှိကြောင်းသိရ၍ အားမသန်၍ ဗာန်လျော့ရသည့် ဟန်ဖြင့် ကျွန်ုပ်အား ကြည့်ရှုလျက်ရှိလေ၏။

(ကမ်ဘူလ) 'ဒီလူဖြူတွေကို မေးစမ်းပါ မာကူဗာဇန် ဘယ်သူဟာ သူတို့အထဲမှာ ခေါင်းဆောင်လည်းလို့ ခေါင်းဆောင်လုပ်တဲ့လူနဲ့ ကျွန်ုပ်စကားပြောချင်ပါတယ်'

ကျွန်ုပ်က ဘာသာပြန်ပြောသောအခါ မာရေးက... 'ခေါင်းဆောင်ဟာ ကျုပ်ပဲ'

ထိုအခါ ဗရောက်ပင်စလို့က ဝင်ရောက်၍... 'မဟုတ်ဘူး ခေါင်းဆောင် ကျုပ်ပါ အလန်၊ သူတို့ကို ပြန်ပြောလိုက်စမ်း၊ ဒီလူတွေအားလုံးဟာ အရူးတွေချည်းပဲ ဖြစ်နေလို့ မိန်းမသားတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ကျုပ်ကို အုပ်ချုပ်ဖို့ အာဏာ ပေးထားတယ်လို့'

ကျွန်ုပ်က ပြန်ပြော၍ ထိုစကားကို ကြားကြရသောအခါ ဇူးလူးများသည် အတော်ပင် အံ့ဩသွားသည့်လက္ခဏာဖြင့် သူတို့အချင်းချင်း အတန်ကြာ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးလျက် ရှိကြလေ၏။ ထို့နောက် 'ကမ်ဘူလ'က ပြောသည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်အား မိန်းမတစ်ယောက်က အုပ်ချုပ်ခေါင်းဆောင်နေသည့်အကြောင်းကို သိရှိရပြီဖြစ်ပါကြောင်းနှင့် ပြန်ပြောသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ဇူးလူးများသည် ဗရောက်ပင်စလို့အား ခေါင်းဆောင်အဖြစ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်အား ချွန်၏စကားပြန်အဖြစ်ဖြင့်လည်းကောင်း အသိအမှတ်ပြုထားကြပြီးလျှင်

အခြားဘိုးဝါးများကိုမူ လုံးဝပင် ဂရုမထားပဲ ရှိကြလေ၏။

ထို့နောက် ကမ်ဘူလက ဒင်ဂန်း၏ အမိန့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့အား သူ၏တန်ဖိုးသို့ ခေါ်ဆောင်သွားမည်ဖြစ်၍ လမ်းတွင်ထွက်ပြေးရန် မကြိုးစားပါက ကျွန်ုပ်တို့အား လက်ဖျားနှင့် ထိမည်မဟုတ်ကြောင်း ပြောဆိုသောအခါ ဗရောက်က ယခင်က ကျွန်ုပ် မေးခဲ့သည့်နည်းတူ ကျွန်ုပ်တို့ လာရောက်ကြောင်းကို ဒင်ဂန်းအား မည်သူက သတင်းပေးပါသနည်းဟု မေးပြန်လေ၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်က ဇူးလူးများထံမှ ကြားသိရသည့်အတိုင်း သူ့အား ပြန်ပြောလိုက်သောအခါ ဗရောက်သည် ဒေါကြီး မောကြီးနှင့် မာရေးဘတ်သို့ လှည့်၍...

'ရှင်တူ လူယုတ်မာအကြောင်းကို ကြားရဲ့လား ဟင်နရီမာရေး ဒါကြောင့် ကျုပ်က သူ့အနံ့ကိုခံမိပါတယ်လို့ အောက်မေ့နေတာ၊ ရှင့်တူတော်မောင်က ကျုပ်တို့တစ်တွေကိုလည်း ဇူးလူးတွေရဲ့ လက်ထဲရောက်အောင် အလန်လည်းသေအောင်လို့ သစ္စာဖောက်လိုက်တာပဲ၊ ဒါထက် ဒီလူယုတ်မာက 'ဒင်ဂန်း'နဲ့ ဘယ်လို အစီအစဉ်တွေများ လုပ်ထားသလဲဆိုတာ မေးကြည့်စမ်းပါဦး အလန်'

ဗရောက်ပြောသည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်တစ် ဖေးမြန်းကြည့်ရာ ပါရီယာက ပေးသောသတင်းအတွက် 'ဒင်ဂန်း'က အပေးအယူသဘောမျိုးနှင့် သူ့အား ဆက်လက်သွားခွင့်ပြုပြီးလျှင် အနောက်အယုတ်မပေးပဲ လွတ်ဖမ်းလိုက်မည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ဇူးလူးများထံမှ ကြားသိရလေ၏။

(ဗရောက်) 'ဘုရားရေ အဲဒါမှ ခက်တာပဲ၊ ကိုင်း အခုဘယ်နှယ်လုပ်ကြမလဲ'

(ကျွန်ုပ်) 'ကျွန်တော်လည်း မသိဘူး ဟု ပြောရင်းမှ အကြံတစ်ခုရလာသဖြင့် ကမ်ဘူလအား လှမ်း၍...

'ဒီမှာ သင်တို့ ဘုရင်အလိုရှိတာက ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်ထဲပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ ဒီတော့ ကျွန်ုပ်ကို ခေါ်သွားပြီး ဒီလူတွေကိုတော့ သူတို့သွားမယ့်လမ်းကို ဆက်သွားကြပါစေ'

ကျွန်ုပ်၏တောင်းဆိုချက်ကို ဇူးလူး ၃ ယောက်သည် ကျွန်ုပ်တို့ မကြားနိုင်စေရန် ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ သွားရောက်တိုင်ပင်ကြ၏။ သို့ရာတွင် ထိုအကြောင်းကို ကြားသိသွားသောအခါ မေရီသည် ယခင်က တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မထွက်ဖူးသော ဒေါသဖြင့် ခြေတိုဆောင်လျက်...

'ဒီလိုဘယ်နှည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး ဖေဖေ၊ ကျွန်မဟာ ငဝါးကဲ့သို့တစ်က ဖေဖေ စကားကို မြေဝယ်မကျနားထောင်လာခဲ့ပေမယ့် ဒီလူနဲ့တော့'

သဘောတူလိုက်မယ်ဆိုရင် ရှေ့အဖို့ ဖေဖေကြာတော့ ကျွန်မဆက်ပြီး မနာခံနိုင်ဘူး ဟာနန့်ဟာ ကိုယ့်အသက်သခင်ဖြစ်တဲ့ အလန်ကို ကျေးဇူးဆပ်တဲ့အနေနဲ့ တောင်ကြားလမ်းလျှို့ဝှက်မှာလဲ သေနတ်နဲ့ ပစ်သတ်ဖို့ ကြံစည်ခဲ့ဖူးပြီ။ အို တိတ်တိတ်နေစမ်းပါ အလန်၊ ငါဒီအကြောင်းတွေကို အကုန်ကြားပြီးပါပြီ။ ခုလည်း အလန်ကို ဇူးလူးတွေအပေါ်မှာ ဘေးအန္တရာယ်ပြုမဲ့ လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ပြောပြီး သေကြောင်းကြံပြန်ပြီ။ အဲဒီတော့ တကယ်လို့သာ အလန် အသတ်ခံရမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်မလည်း သူနဲ့အတူ လိုက်ပြီးအသေခံလိုက်တော့မယ်။ ဇူးလူးတွေက ကျွန်မတို့ကို လွှတ်လိုက်ပြီး သူ့ကို ဖမ်းသွားမယ်ဆိုရင်လည်း ကျွန်မသူနဲ့ပဲ လိုက်သွားတော့မယ်။ အဲဒါဖေဖေစိတ်ကို ဖေဖေ အခုဆုံးဖြတ်ပေတော့

ထိုအခါ မာရေးသည် သူ့မှတ်ဆိတ်ရည်ကြီးကို လက်နှင့်သပ်ကာ သူ့သမီးနှင့် ကျွန်ုပ်အား တစ်လှည့်စီကြည့်ရင်း ဝေခွဲ၍မရနိုင်သကဲ့သို့ ရှိနေပြီး နောက် တစ်စုံတစ်ရာကို ပြောလိုက်တော့မည့်ဆဲဆဲတွင် ကမ်ဘူလသည် အနီးသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပြီးလျှင် သူ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြောပြလေသည်။

စင်စစ်အားဖြင့် 'ဒင်ဂန်း'က အလိုရှိသော သူမှာ ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်းသာဖြစ်သည် မှန်သော်လည်း၊ ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ အခြားလူအားလုံးကို လှည်း ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ရမည်ဟူ၍ အမိန့်ပေးလိုက်သေးသည် ဆိုကြောင်း ထိုအမိန့်ကို မလိုက်နာ၍ မဖြစ်ကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်တို့လူစုအနက်မှ သတ်လိုသူတို့ သတ်၍ လွှတ်လိုသူကိုလွှတ်ရန် သို့မဟုတ် 'အားလုံးကို သတ်ပစ်ရန် လွှတ်ပစ်ရန်' ကိစ္စကိုမူ သူ့တန်းကို ရောက်သောအခါမှသာလျှင် ဘုရင်က သူ့သဘောအတိုင်း စီမံလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ကမ်ဘူလက ကျွန်ုပ်တို့အား နွားများကို လှည်းများတွင် ချက်ချင်း တပ်လျှက် မြစ်တစ်ဖက်သို့ ယခုချက်ချင်းပင် ကူးဖြတ်လိုက်ခဲ့ကြရန် အမိန့်ပေးလေ၏။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ ငြင်းဆိုရန် အခြားအကြောင်းမရှိတော့သဖြင့် စစ်သားပေါင်း ၂၀၀ မျှပါရှိသော လူရိုင်းတပ်ကြီး၏ နောက်မှ လှည်းများဖြင့် လိုက်ပါသွားကြရလေရာ 'ဒင်ဂန်း' နေရာသို့ မရောက်မီ ၄-၅ ရက်ခန့်မျှကြာသော လမ်းခရီးအတွင်း၌ ဇူးလူးများသည် ကျွန်ုပ်တို့အပေါ်၌ ကောင်းမွန်ပြေပြစ်စွာ ပြုမူဆက်ဆံကြလေသည်။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး၌လည်း ကမ်ဘူလနှင့် သူ၏ အရာရှိများသည် ကျွန်ုပ်နှင့် စကားလက်ဆုံကျကာ၊ အကျွမ်းတဝင်ဖြစ်၍ သွားကြ၏။ ထို့ပြင် လူဖြူများအား ယခင်က တစ်ကြိမ်မျှ မတွေ့ဖူးသဖြင့် လာရောက်ပိုင်းဝန်းကြည့်ရှုကြသော လမ်းခရီးအကြားရှိ ရွာများတွင် နေထိုင်ကြသော ဇူးလူးများထံမှလည်း ကျွန်ုပ်တို့သည် ပုတီးစေ့များနှင့်လဲလှယ်ခြင်းအား

ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ အလိုရှိကြသော စားဖွယ်သောက်ဖွယ်များကို ရရှိကြလေသည်။

နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် 'ဒင်ဂန်း'၏ တန်းကြီးရှိရာသို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ကြလေရာ ထိုတန်းအနီး၌ ထိုအရပ်ဒေသသို့ စွန့်စွန့်စားစား လာရောက်နေထိုင်လျက်ရှိသော မစ္စတာ အိုင်ဆီဆီ သာသနာပြု ဘုန်းတော်ကြီး တစ်ပါးအား ဆုံသြစွာ တွေ့ရှိကြရလေ၏။ မစ္စတာအိုင်ဆီဆီ သူ၏ နေနှင့် သူ၏ အိမ်သားတစ်စုက ကျွန်ုပ်တို့အား ကြင်နာစွာ ဆီးကြိုကြိုရာ၊ မိမိနှင့် မျိုးတူ ခိုတူဖြစ်သော ပညာရှိတစ်ယောက်ကို တွေ့ရှိရသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ မည်မျှလောက် ဝမ်းသာမိသည်ကို ပြော၍မပြနိုင်အောင်ပင် ရှိလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ တစ်စခန်းအနီး၌ ကျောက်တုံးများဖြင့် ပြည့်နှက်လျက်ရှိသော နေရာတစ်ခုရှိရာ၊ ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်ပြီးသည် နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ထိုနေရာမှ လူရိုင်း ဖိယောက်အား အဆုံးစီရင်သည်ကို တွေ့ရှိရ၏။ မည်သို့စီရင်သည်ကိုကား ကျွန်ုပ် မဖော်ပြလိုပေ။ မစ္စတာအိုင်ဆီဆီ၏ ပြောကြားချက်အရ ထိုသူများ၏ ပြစ်မှုမှာ ဘုရင်၏ နွားများအား စုန်းအတတ်ဖြင့် ပြုစားကြောင်း သိရှိရလေသည်။

ကံအားလျော်စွာပင် စိတ်နှလုံး တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားဖွယ် တောင်းလှသည့် အဆိုပါ အဖြစ်အပျက်ကို မေရီမတွေ့လိုက်ရသဖြင့် တော်စွာသေး၏ဟု အောက်မေ့မိ၏။ သို့ရှိစဉ် ကျွန်ုပ်ရှိရာသို့ ဗိုလ်မှူး ကမ်ဘူလ ရောက်ရှိလာပြီး နောက် ကျွန်ုပ်အား 'ဒင်ဂန်း'က တွေ့ဆုံလိုကြောင်းနှင့် ပြောဆိုခေါ်ငင်သဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ဟန်နှင့်ဇူးလူး အစေခံနှစ်ယောက်တို့အား အဖော်ခေါ်ပြီးလျှင် လိုက်ပါသွားခဲ့လေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့အား ခေါ်ဆောင်သွားသည့် နေရာမှာ တဲကလေးပေါင်း (၂၀၀၀) ခန့်မျှကို မြို့ရိုးပမာ ကျယ်ဝန်းသော ခြံစည်းရိုးကြီးဖြင့် ပတ်ပတ်လည် ကာရံထား၏။ အလည်ပတ်ဟို၌ကား အတော်ပင် ညီညာပြန့်ပြူးသော မြေကွက်လမ်းကြီးတစ်ခုရှိလေသည်။ နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဇူးလူးဘာသာဖြင့် 'အင်တွန်ကူလူ' (အိမ်များ၏အိမ်)ဟု ခေါ်ဆိုကြသော ဘုရင်ကြီး နေထိုင်ရာ တဲကြီးတစ်တဲသို့ ရောက်ရှိသွားကြသည်တွင် အဝတ်ဟူ၍ လန်ကွတ်တီကလေးသာလျှင်ရှိ၍ လည်ပင်းတွင် ပုတီးစေ့အပြာများကို ဆွဲထားသော လူရိုင်းဝဝကြီးတစ်ယောက်အား ခုံကလေးတစ်ခုပေါ်၌ ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ နံနားမှ စစ်သားနှစ်ယောက်က သူ့ကိုနေမပူစေရန် သူ့ခေါင်းပေါ်တည့်တည့်မှ ဒိုင်းကြီးများ မိုးကာထားကြလေသည်။ ထိုနေရာ၌ သူ့အား တစ်ယောက်တည်း တွေ့ရှိရသည် မှန်သော်လည်း နံနားဝတ်ဝန်လူနဲ့ထမ်းကြားကလေးထဲ၌မူ အစောင့်စစ်သား မြောက်များစွာ ရှိနေကြလှောင်းပြန်

၁၆၄ + ဒဂုန်ရွှေဗျား

များကို ကြားရခြင်းအားဖြင့် ကျွန်ုပ် သိရှိရလေသည်။

သူ၏ရှေ့မှောက်သို့ ရောက်သောအခါ ကမ်းဘူလနှင့် သူ၏အဖော်များသည် မျက်နှာများကို မြေနှင့်ထိကပ်ရင်း ဘုရင်အား ချီးကျူးမြှောက်ပင့်သော စကားများကို စေ့ရွတ်သူကန်ကြည့်လေ၏။ သို့သော် ဘုရင်ကြီးကမူ ထိုသူများအား တစ်စုံတစ်ရာ ဂရုမစိုက်ဘဲ ရှိနေပြီး နောက်တစ်ခဏမျှအကြာတွင် မျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်သောအခါ ကျွန်ုပ်အား တွေ့မြင်သွားတော့၏။ ထိုအခါမှ ...

(ဘုရင်) 'ဒီလူဖြူကလေးက ဘယ်သူလဲ'

ကမ်းဘူလက နေရာမှထလျက် ... အို အရှင်၊ ဒီသူငယ်ကလေးဟာ အရှင်က ကျွန်ုပ်ကို ဖမ်းရမယ်လို့ အမိန့်ပေးထားတဲ့ 'ဆန်းအော့(ပ်)ဂျော့(ချ်)'ဆိုသူ ဖြစ်ပါတယ်။ သူနဲ့အတူ သူ့အဖော် ဘိုးဝါးတွေကိုပါ အရှင်ထံကို ကျွန်ုပ်ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ပါတယ်'

အို ... ကျွန်ုပ်သိရပြီ၊ ဒီမှာရောက်လာတဲ့ ဘိုးဝါးကြီးနဲ့ 'တန်ဘူဆာ' ပြောတဲ့အတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့ကို ဆားအန္တရယ် မပြုနိုင်အောင် သတ်ပစ်သင့်တယ်လို့ ပြောတဲ့လူမဟုတ်လား၊ သူ့ကြည့်ရတော့ဖြင့် ကြောက်စရာမကောင်းလှပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကမ်းဘူလ သင်က ဘာကြောင့်ဒီလူကို မသတ်ခဲ့ရတာလဲ'

'ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ အမိန့်က သူ့ကို ဒီရောက်အောင် အရှင်ခေါ်လာခဲ့ရမယ်ဆိုလို့ပါ။ တကယ်လို့ အရှင် အလိုရှိတယ်ဆိုရင် အခုချက်ချင်း ကျွန်ုပ်သူ့ကို သတ်လိုက်နိုင်ပါတယ်'

'နေပါဦးလေ သူဟာ သေနတ်တွေဘာတွေ ပြင်ချင်ပြင်တတ်မှာ'ဟု ပြောပြီးနောက် ဒင်ဂန်းသည် ဒိုင်းကိုင်းထားသည့် လူရိုင်းတစ်ယောက်အား တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ခေါ်ရန်ခိုင်းလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲ၌ကား အမှန်ပင် လူသတ်ပါးကွတ်သားကို အခေါ်ခိုင်းခြင်းဖြစ်သည်ဟု ထင်မိ၏။ အကယ်၍ ကျွန်ုပ် သေရလျှင် မိမိတစ်ယောက်တည်းကား အသေမခံဟု ဒေါသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ကုတ်အင်္ကျီထဲမှ ယမ်းထိုးထားသော နှစ်လုံးပြူးသေနတ်ကလေးကို အသာအယာဖမ်းသပ်နေမိ၏။ ယမ်းတောင့် ၂ တောင့် ရှိသည့်အနက် တစ်တောင့်ကား ဒင်ဂန်းအဖို့ဖြစ်၏။ မြေလှမ်း ၅ လှမ်းခန့် အတွင်း၌ရှိနေသော ထိုသတ္တဝါကြီးအား ကျွန်ုပ်သည် မလွဲတန်းသစ်သတ်နိုင်၏။ ကျန်းယမ်းတောင့်တစ်တောင့်မှာမူ လူရိုင်းများက ကျွန်ုပ်အား သေသည်တိုင်အောင် တုတ်များဖြင့် ရိုက်သတ်မည့် သတ်ခြင်းမျိုးကိုမခံပဲ၊ ကျွန်ုပ်၏ဦးနှောက်ကို ချက်ချင်းပစ်ထုတ်ရန် ဖြစ်လေသည်။

ထိုခဏ၌ ကျွုပ်များကာရံထားသော လမ်းကြားကလေးတစ်ခု အတွင်းမှ ဒိုင်းကိုင်းသားသည် ပြန်လည်ထွက်ပေါ်၍ လာလေရာ သူ့နောက်မှ လိုက်လာသူကား၊ ကျွန်ုပ်ထင်မှတ်သကဲ့သို့ လူသတ်သမားတစ်ယောက်မဟုတ်ပဲ မျက်နှာဖြူလူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီးလျှင် ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို ကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်သိရှိရလေ၏။ ထိုသူသည် ငှက်ကုလားအုပ်မွေးများ တပ်ဆင်ထားသော သူ၏ဦးထုပ်ကို ချွတ်ကာ ဒင်ဂန်းအား အရိုအသေပြု လိုက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့ စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

(ဘုရင်) 'အို 'သိုးမတ်' (ထိုအသံကား 'သောမတ်'ဟုသော အမည်ကို ဘုရင်ကြီးခေါ်ဆိုသည့် အသံဖြစ်သည်) ဒီသူငယ်ကလေးဟာ သင်တို့လူမျိုးလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဘိုးဝါးတစ်ယောက်လားဆိုတာ ကျွန်ုပ်ပြောပြစမ်းပါ' ထိုသူသည် ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်အား

'ဘုရင်က ခင်ဗျားဟာ ဒတ်(ချ်)လူမျိုးလား ဗြိတိသျှလူမျိုးလားဆိုတာ သိချင်လို့တဲ့'

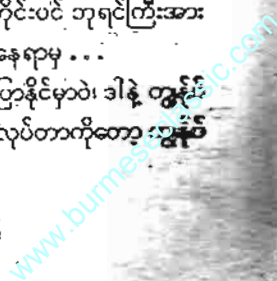
(ကျွန်ုပ်) 'ခင်ဗျားလို ဗြိတိသျှလူမျိုးပါပဲဗျာ၊ ကျွန်တော်ဟာအင်္ဂလန်မှာ မွေးပြီးခုလာတော့ 'ကိပ်'ကလာခဲ့ပါတယ်'

(ထိုသူ) 'ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျားအဖို့ ကံကောင်းပါတာပေါ့၊ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့၊ မှော်ဆရာကြီး 'ဇီကလီ'က ဘယ်အင်္ဂလိပ်ကိုမျှ မသတ်ရဘူးလို့ ဘုရင်ကို ပြောထားတယ်။ ခင်ဗျားနာမည်က ဘယ်သူတဲ့လဲ ကျွန်တော့်နာမည်တော့ 'သောမတ်ဟော်လ်စတက်'တဲ့ ကျွန်တော်က ဒီမှာစကားပြန်ဖြစ်နေတယ်'

(ကျွန်ုပ်) 'ကျွန်တော့် နာမည် အလန်ကွာတာမိန်းပါ၊ ဇီကလီက ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကိုတော့ပြောလိုက်စမ်းပါ။ အကြံပေးထားတာကို မဖျက်ဘူးဆိုရင် ကျွန်ုပ်က သူ့ကိုလက်ဆောင် ကောင်းကောင်းတစ်ခု ပေးပါမယ်လို့' ထိုအခိုက်တွင် ဒင်ဂန်းက သံသယမကင်းသည့် အမူအရာဖြင့် ဝင်ရောက်၍ ... 'သင်တို့ ဘာတွေပြောနေကြတာလဲ'

ထိုအခါ သောမတ်က ကျွန်ုပ်ပြောသည့်အတိုင်းပင် ဘုရင်ကြီးအား ပြန်ပြောပြရာတွင် ဘုရင်ကြီးသည် နားစွင့်၍ ထောင်နေရာမှ ...

'ဒီလိုဆိုရင် ဒီဘိုးဝါးတွေအကြောင်းကို သူပြောနိုင်မှာပဲ၊ ဒါနဲ့ ကျွန်ုပ်တို့စကားကို သူမပြောနိုင်ဘူးဘဲလား၊ သင်စကားပြန် လုပ်တာကိုတော့ ကျွန်ုပ်မယုံဘူး သိုးမတ် သင်ဟာလူလိမ်ပဲ'

ကျွန်ုပ်တို့ ကြားမှဝင်ရောက်လျက်... 'ကျွန်ုပ် သင်တို့စကားကို ကောင်းကောင်း မဟုတ်ပေမယ့် အသင့်အတင့် ပြောတတ်ပါတယ် ဘုရင်ကြီး နောက်ပြီးတော့ ကျွန်ုပ်က သူတို့အလယ်မှာ နေထိုင်ခဲ့ရလေတော့ သူတို့အကြောင်းကိုလည်း ကောင်းကောင်းကြီး ပြောနိုင်ပါတယ်'

ထိုအခါ ဒင်ဂန်းက စိတ်ဝင်စားသည့်အမူအရာဖြင့်... 'အို ဒါပေမော် သင်လည်း လူလိမ်တစ်ယောက် ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာပဲ။ ဒါမှမဟုတ်ရင်လဲ သင်ဟာ ဟိုအုန်း (မစ္စတာအိုင်ဝန်ကို ဆိုလိုသည်)ဆိုတဲ့ အရူးလို ဘုရားရှိခိုးတဲ့ လူတစ်ယောက်လား။ ဒီလူက ကျွန်ုပ်စစ်သားတွေကို သေရင် မီးပုံကြီးထဲကို ရောက်သွားတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းတွေကို ပြောလေ့ရှိတယ်။ နို့ပေမယ့် ရူးတဲ့လူတို့ သတ်ရင်မကောင်းလို့ ကျွန်ုပ်က သူ့အသက်ကို ချမ်းသာပေးထားတယ်'

(ကျွန်ုပ်) 'ကျွန်ုပ် လူလိမ်မဟုတ်ပါဘူး။ လိမ်ရအောင် ကျွန်ုပ်မှာ ဘာများ လိမ်စရာရှိလို့လဲ'

(ဒင်ဂန်း) 'လူဖြူတွေအားလုံးဟာ ကိုယ့်ဘုရင်အတွက် အသေခံရတဲ့ ဇူးလူးတွေလို မဟုတ်ပဲ သူရဲဘောက်ကြောင့်တဲ့ လူတွေဆိုတော့ သင့်အသက် ချမ်းသာအောင် သင်လိမ်မှာပေါ့။ ဒါထက်နေဝါဦး သင့်နာမည်က ဘယ်သူလဲ'

(ကျွန်ုပ်) 'သင့်လူတွေကတော့ ကျွန်ုပ်ကို 'မာကူမာဇန်'လို့ ခေါ်ပါတယ်'

(ဒင်ဂန်း) 'ဒါဖြင့် မာကူမာဇန် သင်လူလိမ်တစ်ယောက် မဟုတ်ရင် ကျွန်ုပ်ကို ပြောပြစမ်းပါ။ ဒီဘိုးဝါးတွေဟာ 'ဂျော့(ချ်)'လို့ ခေါ်တဲ့ သူတို့ဘုရင်ကို ပုန်ကန်ကြပြီးတော့ သူ့ဆီက ထွက်ပြေးလာကြတယ်ဆိုတာ မှန်သလား'

(ကျွန်ုပ်) 'မှန်ပါတယ်'

(ဒင်ဂန်း) 'ဒါဖြင့် သင်ဟာ လူလိမ်ဆိုတာမှန်ပြီ။ သင်ဟာ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးလို့ သင်ပြောတယ်။ သူတို့ဟာ သင်တို့ဘုရင်ရဲရန်သူဆိုရင် သင့်ရန်သူလဲ ဖြစ်တော့ သင့်ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီဘိုးဝါးတွေနဲ့ ခရီးအတူတူ ထွက်လာခဲ့ရသလဲ'

ကျွန်ုပ်ကား တကယ့်အကျဉ်းအကျပ်ထဲသို့ ကျနေလေပြီ။ ဇူးလူးစသည့် တိုင်းရင်းသား လူမျိုးများကား အလွန်သစ္စာစောင့်၍ အယူသီးလှ၏။ အကယ်၍ ကျွန်ုပ်သည် ဘိုးဝါးများနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးပါသည်ဟု ပြောလျှင် ကျွန်ုပ်ကို ဒင်ဂန်းက သစ္စာဖောက်သမားတစ်ယောက်ဟူ၍ ယူဆပေးလိမ့်မည်။ အကယ်၍ ကျွန်ုပ်က သူတို့အား မုန်းတီးပါသည်ဆိုလျှင်လည်း ကျွန်ုပ်မှ သူ

တို့နှင့် ပေါင်းသင်းလာခဲ့သူဖြစ်၍ သစ္စာဖောက်ဟူ၍ပင် ယူဆပေးလိမ့်မည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် သစ္စာဖောက်ဟူ၍ ယုံကြည်သောသူအား သူသည် အရှင်ထားထေ့စရှိပေ။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည် ဘုရားတရားကို များစွာရှိသေး ကိုင်းရှိုင်းလှသူတစ်ယောက်မဟုတ်သော်လည်း ထိုအချိန်ကမူ ကျွန်ုပ်၏ငယ်ရွယ် နုပျိုလှသေးသောအသက်မှာ ကျွန်ုပ်၏အဖြေပေါ်တွင် တည်ရှိနေသဖြင့် စိတ်ထဲမှ ဘုရားကို တ၊ ကာ အဖြေအတွက်ဆုတောင်းမိ၏။ ထိုခဏတွင် ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထဲ၌ ဟုတ်မှန်သည့်အတိုင်း ပြောဆိုသင့်သည်ဟူသော စိတ်ကူးပေါ်လာ၏။

"အကြောင်းကတော့ ဒီလိုပါအရှင်မင်းကြီး။ ဒီဘိုးဝါးတွေထဲမှာ ကျွန်ုပ်နဲ့ ချစ်ကြိုက်ပြီးတော့ ကြောင်းလမ်းစေ့စပ်ထားတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရှိပါတယ်။ ဒီမိန်းကလေးကို သူ့အဖေက မြောက်ပိုင်းကိုခေါ်သွားပြီး တစ်နေ့တော့ သူတို့လူတွေဟာငင်ဖျားရောဂါ၊ ငတ်တဲ့ရောဂါနဲ့ သေတဲ့လူတွေသေကုန်ကြပါပြီလို့ ဒီမိန်းကလေးဆီက စာရတာနဲ့ ကျွန်ုပ်လည်း သင်္ဘောတစ်စင်းနဲ့ သူ့ကိုကယ်ရအောင် လိုက်လာပြီး သူ့ကိုရော သူနဲ့အတူတူ အသက်ရှင်ပြီး ကျန်နေတဲ့လူတွေကိုရော ကယ်ဆယ်ခဲ့ပါတယ်'

'အို ဒီအချက်ကို ကျွန်ုပ်နားလည်ပြီ။ ဒါအင်မတန် ကောင်းတဲ့ အချက်ပဲ။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ မိန်းမဘယ်လောက်ပဲ သူ့မှာရှိနေနေ သူ့မိန်းမ မဖြစ်သေးတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် သူမကျူးလွန်ဝံ့တဲ့ မိုက်မဲမှုရယ်လို့တော့ မရှိပါဘူး။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း ဒီလိုကိစ္စမျိုးတွေ အများကြီးကြုံခဲ့ဖူးတာပဲ။ အထူးသဖြင့် 'အမ်စလိုပိုဂတ်'ဆိုတဲ့ အကောင်ကြီး ကျွန်ုပ်ဆီက အတင်းလှယူသွားတဲ့ 'နာဒါ' (Nada The Lily)ဆိုတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက် အတွက်တုန်းကလဲ ဒီလိုပေါ့'

ဒင်ဂန်းသည် တစ်ခဏမျှ စဉ်းစားပြီးနောက် ဆက်လက်၍...

'အင်း သင်ပြတဲ့ အကြောင်းက ကောင်းပါတယ်။ မာကူမာဇန်၊ ကျွန်ုပ်လက်ခံပါတယ်။ နောက်ပြီးသင့်ကို ကတိတစ်ခုလည်း ကျွန်ုပ်ပေးပါတယ်။ ဟောဒီ ဘိုးဝါးတွေကို ကျွန်ုပ်သတ်သည်ဖြစ်စေ၊ မသတ်သည်ဖြစ်စေ၊ သင့်မိန်းကလေးကိုတော့ ချမ်းသာခွင့်ပေးပါမယ်။ ဒီမိန်းကလေး ဘယ်သူဆိုတာ ဟောဒီက ကမ်ဘူလကိုသာ သိအောင်ပြထားလိုက်ပါ။ သောမတ်ကို မဟုတ်ဘူးနော်။ သူတ လူလိမ်ဆိုတော့ အခြားမိန်းကလေးကို လွှဲပြီးပြမှာ စိုးရတယ်'

'သင့်ကို ကျွန်ုပ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဘုရင်ကြီး။ နို့ပေမယ့် ကျွန်ုပ် သာ အသက်ခံရမယ်ဆိုရင်တော့ ဒီကတိဟာ ဘာအသုံးကျဦးမှာလဲ' 'ကျွန်ုပ်က သင့်ကို သတ်မယ်လို့ မပြောရသေးပါကလား အထူးစေ

www.burmeseclassic.com

နေ၊ ဒါကတော့ သင်လူလိမ် ဟုတ်တယ် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ပေါ်မှာတည်တာပဲ။ ကျွန်ုပ် သဘောမတူပဲနဲ့ 'တန်ဘူဆာ' လွတ်ပစ်လိုက်တဲ့ ဘိုးဝါးက ပြောသွားတဲ့ စကားထဲတော့ သင်တာ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်သာ မဟုတ်ဘူး။ ထောင်းကင်မှ ပျံနေတဲ့ငှက်တွေကိုလဲ ကျည်ဆံတစ်ဆံနဲ့ ပစ်ချနိုင်တဲ့ ချွတ်လှည့်ဆရာတစ်ယောက်လို့လည်း ပြောသွားသေးတယ်။ ဒါဟာ မဖြစ်နိုင် ဝါဘူး။ ဘယ်နှယ်လဲ သင်ဒီလိုပဲ လုပ်နိုင်သလား

'တစ်ခါတစ်ရံတော့ လုပ်နိုင်ပါတယ်'

'သိပ်တော်ပါကလား မာကူမာဇန်၊ ဒီလိုဆိုရင်တော့ သင်ဟာ နော် ဆရာတစ်ယောက်ပဲလား၊ လူလိမ်တစ်ယောက်ပဲလားဆိုတာ သိရအောင် ကျွန်ုပ်တို့ ကြည့်မယ်၊ ပြီးတော့ သင်နဲ့လည်း ကျွန်ုပ် အလောင်းအစား တစ်ခု လုပ်မယ်။ သင်တို့ တဲခခန်းအနီးမှာ မကောင်းမှုပြုကျင့်တဲ့ လူတွေကို သတ်ပေး ရှိ တဲ့ 'ဟာလိုမာအမာဘူတူ'ခေါ် ကျောက်တောင်တစ်တောင်ရှိတယ်။ ဒီနေ့ ဖွန်းလွှဲပိုင်းကျရင် အဲဒီနေရာမှာ လူမိုက်အချို့ သေကြရလိမ့်မယ်။ ဒီလူတွေသေ တဲ့အခါမှာ သူတို့ကိုစားဖို့ လင်းတတွေ လာကြလိမ့်မယ်။ ကျွန်ုပ် သင်နဲ့ အလောင်း အစားလုပ်မှာ အဲဒါပဲ။ ဒီလိုလာတဲ့ လင်းတတွေကို ပထမ ၅ ကောင်ထဲက ၃ကောင်ကို သင်ပစ်ချနိုင်ခဲ့ရင် မြေကြီးပေါ်က မဟုတ်ဘူး။ ပျံနေတဲ့ အကောင် တွေကို ပြောတာနော်၊ ဒီဘိုးဝါးတွေကို ကျွန်ုပ်ချမ်းသာပေးလိုက်မယ် မာကူမာဇန်၊ မပစ်နိုင်ဘူးဆိုရင်တော့ သင့်ကို လူလိမ်တစ်ယောက်လို့ ကျွန်ုပ် ယူဆပြီး ဒီလူတွေကို တစ်ယောက်မကျန် အဲဒီတောင်ကုန်းပေါ်မှာ သတ်ရမှာပဲ။ ဟိုမိန်းကလေးက လွဲရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ ချမ်းသာမပေးဘူး။ သူ့ကိုတော့ ကြင် ယာတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ ကျွန်ုပ် ယူချင်ယူရလိမ့်မယ်။ သင့်ကို ဘယ်လိုစီမံမယ် ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်ုပ် အခု မပြောသေးဘူး'

ထိုကဲ့သို့ ဆိုးရွားလှသော အစီအစဉ်ကို ကျွန်ုပ်သည် ပထမတွင် ငြင်းဆန်ရန် ကြံရွယ်မိသေး၏။ သို့ရာတွင် သောမတ်ဟောလစ်စတက်က ကျွန်ုပ် ၏ နှုတ်ဖျားမှ ထွက်လာအံ့သော စကားများကို ရိပ်မိသဖြင့် အင်္ဂလိပ်ဘာသာနှင့် ကျွန်ုပ်အား . . .

'ဟေ့လူ ခင်ဗျား မရူးရင် ဒီဟာကို ထက်ခံလိုက်ပါဗျာ၊ နို့မဟုတ်ရင် အားလုံး လည်ပင်းပြတ်ကုန်ကြလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျာ အချစ် မိန်းကလေးဆိုတာလဲ သူ့မိန်းမဆောင်ထဲ ရောက်သွားပြီး ခင်ဗျာကိုယ်တိုင် ကျုပ်လို အကျဉ်းသားဖြစ် ပြီးသားပဲ'

ထိုစကားများကို ကျွန်ုပ်ကြားရသောအခါ ကျွန်ုပ်မှာ မရှုနိုင်မရှိက်နိုင်

ဖြစ်သွားမိ၏။ သို့သော် မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ မတတ်သာသည်အဆိုး၌ ကျွန်ုပ် သည် အကယ်၍ပြောသည့်အတိုင်း ပစ်ချနိုင်က သူထားပြီးသော ကတိအတိုင်း အားလုံးကို လွတ်ပစ်ရန် သေချာအောင် ထပ်မံ၍ စကားချည်ရပြန်လေသည်။ ထိုအခါ ဒင်ဂန်းက . . .

'ကောင်းပြီ မာကူမာဇန်၊ သင်ရှုံးရင်တော့ သင် ပစ်တဲ့လင်းတတွေ ဟာ နောက်တစ်ကြိမ် ဟိုလူတွေရဲ့အသားကို မုချလာပြီး စားရမှာပဲ။ အဲဒါကို သာ မြဲမြံမှတ်ပေတော့၊ သောမတ် သင်သွားတော့ သင့်ကို မလိုတော့ဘူး။ မာကူမာဇန်က ရှေ့ကို တိုးခဲ့စမ်းပါ။ ကျွန်ုပ်တို့ စကားကို သင်ကောင်းကောင်း မပြောတတ်ပေမယ့် ဘိုးဝါးတွေအကြောင်းကို ကျွန်ုပ် သင်နဲ့နှစ်ယောက်ချင်း ပြောချင်သေးတယ်'

ထိုနောက် သောမတ်သည် ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်ကာ ကျွန်ုပ်အား အနီးမှဖြတ်၍ လျှောက်သွားရင်း ကျွန်ုပ် အကယ်ပင်မှန်အောင် ပစ်နိုင်လိမ့်မည် ဟု သူမျှော်လင့်ကြောင်းနှင့် ပြောဆိုသွားသေး၏။ သို့နှင့် သူထွက်သွားပြီး နောက် ကျွန်ုပ်မှာ တစ်နာရီလုံးလုံး ဒင်ဂန်းနှင့် စကားပြောဆိုနေလေရာ၊ ထို အထောအတွင်း၌ ဒင်ဂန်းသည် ကျွန်ုပ်အား ဘိုးဝါးများအကြောင်းနှင့် ပတ် သက်၍ ဖြတ်ထိုးမေးခွန်းအမျိုးမျိုး မေးမြန်းသဖြင့် ကျွန်ုပ်ကလည်း ထိုသူများ အပေါ်တွင် အကောင်းထင်စေရန် တတ်နိုင်သမျှ ဖေးမပြောဆိုရလေသည်။

နောက်ဆုံး၌ သူသည် စကားပြော၍ ငြီးငွေ့သွားဟန်ဖြင့် လက်ခတ် တီးလိုက်သည်တွင် ရုပ်ရည် အတော်ပင် ချောမောပြေပြစ်သော မိန်းကလေး အချို့ ထွက်ပေါ်လာပြီးလျှင် သူတို့အနက် ၂ ယောက်သည် ဘီယာအိုးများကို ယူဆောင်လာကြ၏။ ထိုအခါ ဒင်ဂန်းက အဆိုပါအိုးများမှ ဘီယာကို ကျွန်ုပ် အား သောက်ရန်တိုက်တွန်းလေရာ ကျွန်ုပ်က ထိုနေ့ညနေသို့ရောက်လျှင် လူ ပေါင်းများစွာတို့၏ အသက်များသည် ကျွန်ုပ်၏လက်ဖြောင့်ခြင်းပေါ်တွင် တည် ရှိနေသည်ဖြစ်ရကား၊ အကယ်၍ ဘီယာကို သောက်လျှင် လက်တုန်မည်စိုးရ သဖြင့် မသောက်လိုကြောင်း ပြန်ပြောလိုက်၏။ ထိုအခါ ဘုရင်ကြီးသည် ကျွန်ုပ် ပြောသည့်စကားကို သဘောပေါက်သွားသဖြင့် ကျွန်ုပ်အား တဲခခန်းသို့ ပြန်၍အနားယူရန် အမိန့်ပေးလိုက်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ် နေပူမိနေမည်စိုးသောကြောင့် ကျွန်ုပ် ဦးခေါင်းပေါ်မှ ဒိုင်းနှင့်လိုက်၍ မိုးပေးစေရန် လူတစ်ယောက်ပင် ကျွန်ုပ်နှင့် အတူ ထည့်လိုက်သေး၏။

'ကိုင်း သွားပေတော့ ဒီနေ့ညနေ နေမဝင်မီ တစ်နာရီလောက်ကျမှ ရင် သင်နဲ့ ကျွန်ုပ်နဲ့ 'ဟာလိုမာအမာဘူတူ' တောင်ကုန်းပေါ်မှာ တွေ့ကြရမယ် အဲဒီ

အခါယူဟောမှ သင့်အပေါင်းအပေါ် ဘိုးဝါးတွေရဲ့ ကြံမှုကို ဆုံးဖြတ်နိုင်ကြ လိမ့်မယ်'

စခန်းသို့ ကျွန်ုပ် ပြန်ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်အပြန်ကို စောင့်ဆိုင်း မြင်သော ဘိုးဝါးများနှင့်တကွ ဆရာတော် မစ္စတာအိုင်တို့ အိမ်သားတစ်စု တို့ပါ တွေ့ရှိရလေ၏။

(ဗရောက်) 'ဘယ့်နှယ်လဲ လူကလေးရဲ့၊ ဘာများအကြောင်းထူး သေးသလဲ'

(ကျွန်ုပ်) 'အကြောင်းထူးတာကတော့ ညနေ နေမဝင်မီ တစ်နာရီ လောက်တုရင် ခင်ဗျားတို့ အသက်တွေအတွက် ပျံ့နေတဲ့ လင်းတတွေကို ကျွန် တော် သေနတ်နဲ့ ပစ်ရလိမ့်မယ်။ ဒါဟာ စင်စစ်တော့ ဟိုပါရီယာရဲ့ လက်ရွက် ပေါ်ဗျာ၊ သူက ကျွန်တော့်ကို မျက်လှည့်ဆရာတစ်ယောက်လို့ ဒင်ဂန်းကို ပြော သွားသတဲ့လေ။ မျက်လှည့်အတတ်နဲ့သာ လူတစ်ယောက်ဟာ ပျံ့နေတဲ့လင်းတ တွေကို ကျည်ဆံနဲ့ပစ်ချနိုင်လိမ့်မယ်လို့ သူကလည်း ထင်နေတာကိုး၊ ပြီးတော့ မေရီကလွဲရင် ခင်ဗျားတို့အားလုံးကို သတ်ပစ်ဖို့ သူကလည်း သန္နိဋ္ဌာန်ချထား လေတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်တဲ့အလုပ်ကို အလောင်းအစားသဘောနဲ့ ကျွန်တော် ကို လုပ်ခိုင်းတယ်။ အဲဒါကျွန်တော် ရုံးခွဲရင် ခင်ဗျားတို့အသက်တွေလည်း ဆုံးရှုံးကြရမှာပဲ။ အင်း ဣန္ဒြေတော် နိုင်ခွဲရင်တော့ ခင်ဗျားတို့ အသက်တွေကို သူချွမ်းသာပေးပါလိမ့်မယ်။ ဒီလို အလောင်းအစားလုပ်တဲ့အခါမှာ ဘုရင်ကြီး ဟာ ဘယ်တော့မှ သူ့ စကားကို မဗျက်ဘူးလို့ 'ကမ်ဘူလ'က ပြောတယ်။ ကိုင်း အမှန်အတိုင်းတော့ ခင်ဗျားတို့ သိကြရပြီ။ ဘယ်လိုသဘောကြသလဲ'

ကျွန်ုပ်စကား ပြီးဆုံးသွားသောအခါ ဘိုးဝါးများသည် အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံ ကျိန်ဆဲရွေ့တိလျက်ရှိကြလေ၏။ အကယ်၍သာ သူတို့၏ကျိန်စာများ သည် ပါရီယာအား သေစေနိုင်မည်ဆိုပါက၊ မည်သည့်နေရာသို့ပင် သူရောက်ရှိ နေသည်ဖြစ်စေကာမူ တစ်နေရာတည်း၌ပင် လဲကျသေဆုံးလောက်ပေ၏။ သူတို့အထဲတွင် နှုတ်ဆိတ်လျက် နေကြသူများမှာ သနားဖွယ်ကောင်းသော မေရီနှင့် သူ၏ဖခင်နှစ်ဦးသာလျှင် ရှိလေသည်။ ထိုစတုဉ် မေရီသည် မာရေ၏ အနီးသို့ လာရောက်ပြီးလျှင် သူ၏စွဲ လူယုတ်မာအကြောင်းကို မည်သို့သ ဘောရပါသနည်းဟု သူ့အား မေးမြန်းလေ၏။

'တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီလို့ ကျုပ်ထင်တာပဲ၊ ဟာနန်ကတော့ ကျုပ် တို့အားလုံး သေတွင်းထဲဆင်းရအောင် ကြံစည်ရက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး'

'အဲလေ စင်စစ်ကတော့ အလန်ကွာတာမိန်းကို သေကြောင်းကြံတာ

ပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် အခြေအနေက ဒီထက်ဆိုးလာတယ် မဟုတ်လား၊ အကြည့် စမ်း ကျုပ်တို့တစ်တွေရဲ့ အသက်အားလုံးဟာ ဒီလူရွယ်အင်္ဂလိပ်ကလေးရဲ့ လက်ထဲမှာ ရောက်နေကြပြန်ပြီ'

မာရေက ကျွန်ုပ်အား ထူးခြားသည့်မျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်လျက် 'ဒါပေမယ့် ရှုံးသည်ဖြစ်စေ၊ နိုင်သည်ဖြစ်စေ၊ သူတော့ အသတ်ခံရ မယ် မထင်ပါဘူး'

'အဲဒီအကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော် ပြောပါရစေဦး၊ ခင်ဗျား တို့အားလုံးလည်း အသတ်ခံကြရမယ်၊ ပြီးတော့ မေရီလည်း သူပြောတဲ့အတိုင်း ဟိုလူရိုင်းမ အမည်းတွေရဲ့ အလယ်ကိုရောက်သွားမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် လည်း အသက်ရှင်ပြီး မနေရစ်ချင်တော့ဘူး'

(မာရေ) 'ဘုရားရှေ့ သူက ဒီလိုပဲပြောသလား၊ မင်း သူပြောတဲ့ စကားကို အယူအဆ လွဲနေပြီထင်တယ် အလန်'

'ဒီလိုကိစ္စမျိုးမှာ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကို လိမ်ပြောနေဦးမှာလား' ကျွန်ုပ်စကားကို ရှေ့သို့ဆက်၍ မပြောနိုင်သေးမီ ဗရောက်ပင်စလို့ သည် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးအကြားမှ ဝင်ရောက်လျက် . . .

'တော်ကြ တိတ်ကြ မာရေရော အလန်ရော အခုအချိန်ဟာ ရန်ဖြစ် ပြီး မင့်စိတ်ကို ထိခိုက်အောင် ပြုလုပ်ရမယ့်အချိန်လား အလန်ရဲ့၊ ဒီလိုဆိုရင် သေနတ်ပစ်တဲ့အခါမှာ အကောင်းဆုံး မဖြစ်ပဲ အဆိုးဆုံးဖြစ်နေလိမ့်မယ်၊ ပြီး တော့ မာရေကတော့ ခုအချိန်ဟာ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးရဲ့ အသက်တွေတည်နေ တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို စော်ကား ဆဲရေးနေရမယ့်အချိန်လား၊ မသကာဆိုရင် ရှင့်တူ လူယုတ်မာအပေါ်မှာသာ ဘုရားသခင်က လက်စားချေအောင် ဆု တောင်းနေဖို့ ကောင်းတယ်မဟုတ်လား၊ ကိုင်း လာအလန်၊ စားစရာကလေး ဘာကလေး စားလှည့်ဦး၊ ကျုပ်တို့ဆီကို ဘုရင်ကြီးက အပို့ခိုင်းလိုက်တဲ့ အမဲအသည်းကို ကျုပ် အဆင်သင့် ကြော်ထားတယ်၊ သိပ်ပြီးအရသာရှိတာပဲ၊ အဲဒါကို မင်းစား သောက်ပြီးတော့ တစ်ရေးတစ်မောလောက် အနားရအောင် မင်းအိပ်လိုက်ဦး' ဟု ပြောဆိုပြီးလျှင် သူသည် ကျွန်ုပ်အား ကလေးငယ်တစ် ယောက်ပမာ အကူကော်လာစ၊ မှ ဆွဲကိုင်ကာ လှည်းများရှိရာသို့ ခေါ်ဆောင် သွားလေ၏။

sharad
www.burmeseclassic.com

'ဟိုကောင် ခိုးစားသွားတာတော့ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ဟုတ်တယ်ဆိုရင်
တော့ ကျုပ် သူ့ကို ကောင်းကောင်းဆုံးမပြုလိုက်မယ်'

ဟန်က ထိတ်လန့်တကြားဖြင့်... 'မဟုတ်ပါဘူး ဗရောက်ရယ်၊
ဒီနေ့ ကျွန်တော့် ပါးစပ်ထဲကို ဘယ်အမဲသားတုံးမှ မရောက်သေးပါဘူး'

'ကဲ အလန်၊ ဒီလိုဆိုရင်တော့ မင်းအစာမကြေဖြစ်နေတော့မှာပဲ။
ဇင့်ကို ကျုပ်ပြောထားတယ် မဟုတ်လား၊ ဘာပဲစားစား မျိုမချခင် အခါနှစ်
ဆယ် ဝါးရမယ်လို့ ကိုင်း... ရော့ ဒီနားနို့ကို သောက်လိုက် ဒါက ဆားနည်း
နည်းကလေး ပိုငန်တော့ မင့်ဗိုက်ထဲမှာ ကောင်းသွားလိမ့်မယ်' ဟု ပြောကာ
ဗရောက်သည် ပုလင်းတစ်လုံးကို ထုတ်ပေးသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ဆွဲယူသောက်
လိုက်ရလေ၏။

အနီး (၁၃)

စွဲစပင်ခင် ဖြစ်ကဏ္ဍင်း

မိန်းမများနေထိုင်သည့် လှည်းအနီးသို့ရောက်သောအခါ ဗရောက်
ပင်စလိုသည် ဒယ်ပြားထဲတွင် အဆင်သင့်ကြော်ထားသော အမဲအသည်းကြော်
များထဲမှ ကျွန်ုပ်အဖို့ အကြီးဆုံးတစ်တုံးကို ရွေးချယ်ပြီးလျှင် သံပန်းကန်ဖြား
တစ်ချပ်ထဲသို့ သူ့လက်ဖြင့် ကော်ယူထည့်ပေးသည်တွင် ခြစ်ခြစ်တောက်ပူ
လောင်လျက် ရှိသောကြောင့် လက်ကို အပူလောင်ကာ အသည်းကြော်တုံး
လည်း အောက် မြက်ခင်းပေါ်သို့ ကျသွားလေ၏။ ဗရောက်ကား သူ့လက်ကို
အပူမှသက်သာစေရန် ပါးစပ်ထဲသို့ထည့်ကာ စုတ်လိုက်ပြီးမှ မည်သည့်အခါမျှ
လျှော်ဖွတ်လေ့မရှိသော သူ့မြှောင်ကြီးဖြင့် မြက်ခင်းပေါ်မှ အသည်းကြော်တုံး
ကို ပြန်၍ကောက်ယူပေးလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်လည်း မြေကြီးပေါ်သို့ကျ၍ သဲတရှပ်ရှပ် ဖြစ်နေသော
အမဲသဲကြော်ကို ကြိုးစား၍ကိုက်ဝါးလျက်ရှိစဉ် ဗရောက်သည် ကျွန်ုပ်အား
စိတ်လက်ရွှင်လန်းစေရန် အနီးမှ ရယ်စရာမောစရာစကားများ ပြောဆိုလျက်ရှိ
လေသည်။ သို့သော်ကျွန်ုပ်အား ဗရောက် 'ကျော့ခိုင်း၍သွားသည်နှင့် တစ်
ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်သည် ကျန်ရှိသော အမဲသဲကြော်တုံးများကို ကျွန်ုပ်နောက်၌
ရှိသော ဟန်ခိသို့ ဖစ်၍ပေးလိုက်ရာ ဟန်သည် ဝါး၍စားနေလျှင် မိသွားမည်စိုး
သဖြင့် အသဲကြော်တုံးကို ခွေးတစ်ကောင်ကဲ့သို့ တစ်လုတ်တည်းနှင့်ပင် အတင်း
မျိုချလိုက်လေသည်။ ထိုအခါ ဗရောက်သည် ပြန်၍လှည့်လာသဖြင့် ပြောင်
နေသော ကျွန်ုပ်၏ပန်းကန်ကိုကြည့်ရင်း...

အလိုဘုရားရေ... မင်းစားကာ ခြန်လှချေကလား' ဟု ပြောရာမှ
ဟန်ကို သံသယမကင်းသော အမူအရာဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။

ထိုနောက် ဗရောက်သည် ကျွန်ုပ် လက်တုန်နေမည်စိုးသဖြင့် ဆေး
လိပ်မသောက်ရန် တားမြစ်ပြီးနောက်၊ ကျွန်ုပ်အား သူ့အိပ်ရာထဲသို့ ဝင်၍အိပ်
စေ၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း ဟန်အား ကျွန်ုပ်၏ရိုင်ဖယ်ကို သေချာစွာ တိုက်
ဇွတ်ခိုင်းခဲ့ပြီးနောက် ဗရောက်၏အိပ်ရာထဲသို့ ဝင်ခဲ့လေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ သူစိတ်
ကျေနပ်စေရန်သာ မျက်စိများကိုမှိတ်၍ အိပ်ချင်ဟန်ဆောင်နေရသော်လည်း၊
စိတ်နှလုံးပူပန်ကြောင့်ကြနေသော ကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့လျှင်ထိုကဲ့သို့ ကျဉ်း
ကျပ်ပူလောင်နေသော နေရာမျိုးတွင် ပျော်အောင်အိပ်စက်နိုင်ပါမည်နည်း။
နောက် ၁နာရီ ၂နာရီခန့် ကြာလျှင် လူမယောက်၏ အသက်များနှင့်တကွ၊
ကျွန်ုပ်ချစ်မြတ်နိုးသော မိန်းမ၏အရှက်ကို ကျွန်ုပ်သည် မိမိ၏စွမ်းရည်ဖြင့်
တိုက်ခိုက်လုယူရပေတော့မည်။ အသက်ကား အရှက်လောက် တန်ဖိုးရှိသည်
မဟုတ်ပေ၊ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည် မေရီအား ကျွန်ုပ်၏ပစ်စတိုက်ကို ပေးထား
လိုက်မည်ဖြစ်၏။ အရေးကြီးလျှင် ထိုပစ်စတိုက်ကို မည်သို့ အသုံးချရန် မေရီသည်
ကောင်းစွာ နားလည်ပေးလိမ့်မည်။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ကြီးမားလေးလံလှသော တာဝန်ကြီးကြောင့်
စိတ်နှလုံး ချောက်ချားလွန်းအားကြီးလှသည်ဖြစ်ရကား၊ အနည်းငယ်ပင် ငို
ကြွေးမိသေး၏။ ထိုကဲ့သို့သော အခြေအနေမျိုး၌ ကျွန်ုပ်၏ဓခင်ကြီးသာ ဖြစ်ပါ
မူ မည်ကဲ့သို့စိမ့် ပြုလုပ်လေမည်နည်းဟု တွေးကာ ဓခင်ကြီးကိုလည်း တစ်တော
သတ်ရမိလေ၏။ နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်သည် သနားဖွယ်ကောင်းသော ဤလူ
များ အပေါ်၌ အသက်ဘေးအန္တရာယ်ကျရောက်စေမည့် ဆုံးရှုံးမှုကို မဖြစ်အောင်
စွမ်းအားသတ္တိနှင့် ဉာဏ်ပညာကို ကျွန်ုပ်အား ပေးသနားတော်မူရန် ဘုရား
သခင်ထံ ဆုမွန်တောင်းရင်း၊ စိတ်မော့မာနှင့် အိပ်ပျော်သွားလေတော့၏။

မှာ စည်မျှားလာက်ကြာအောင် အိပ်ပျော်သွားလေသည်မသိ။ အိပ်ပျော်သွားစဉ်မှာ မှုတ်ခနဲလန့်၍ နိုးလာသောအခါ သေးငယ်စူးရှလှသော အသံကလေး တစ်သံဖြင့် မောက်ပါစကားများကို ကျွန်ုပ်၏ ဦးခေါင်းထဲတွင် ပြောဆိုနေ သကဲ့သို့ ထင်မှတ်မိလေ၏။

‘ဟာလိုမာအမာဘုတု၊ တောင်ကုန်းသို့ သွား၍ လင်းတများ သန်းပုံကို စောင့်၍ကြည့်ရပါလေ။ ထို့နောက် သင့်စိတ်ထဲတွင် ထင်မြင်ထားသည့် အတိုင်း ပြုလုပ်ပြီးလျှင် အကယ်၍ ရုံးခန်းသွားတော့မည် ထင်စေကာမူ နိုးရိမ်ကြောက်ရွံ့ခြင်း မဖြစ်ပါလင့်’

ကျွန်ုပ်သည် ဗရောက်ပင်စလို့၏ အိပ်ရာထဲမှ ထ၍ ထိုင်မိသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်မှာ ယခင်ကကဲ့သို့ စိတ်နှလုံး လေးလံထိုင်းမှိုင်းခြင်း၊ စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်းတို့ လုံးဝမရှိတော့ပဲ စိတ်လက်ပေါ့ပါးကာ လှသစ်တစ်ယောက်ဖြစ်လာသည်ကို တွေ့ရှိရလေ၏။ သို့ဖြစ်၍ အလောင်းအစားလုပ်ထားသည့် လင်းတ ဥကောင်ကို မလွှဲတန်း ကျွန်ုပ်ပစ်ချနိုင်လိမ့်မည်ဟူ၍လည်း စိတ်ထဲတွင် သိ၍ထားနှင့်၏။ ထို့ပြင် အထက်ပါ ညွှန်ကြားချက်မှာ ကျွန်ုပ်၏ ဆုတောင်းချက်အရ ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်တွင်း၌ ရှိသော တန်ခိုးအာနိသင် တစ်ခုခုက ကျွန်ုပ်အား ညွှန်ကြားခြင်း ဖြစ်ဟန် လက္ခဏာရှိလေရာ၊ ကျွန်ုပ်လည်း အဆိုပါ ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း တစ်သေမဝမိမ်း လိုက်နာဆောင်ရွက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် လှည်းထဲမှ ခုန်ထွက်ကာ ဟန်ရှိရာသို့ သွားရာ နောက် ကျွန်ုပ်၏ ရှိပ်ဖယ်သေနတ် မည်သည့်နေရာ၌ ထားရှိကြောင်း မေးလိုက်၏။

‘အင်တွန်ဘီ ဒီအထဲမှာ ရှိပါတယ် သခင်၊ ကျွန်တော်က သူ့ကို အေးအောင်လို့ ဒီအထဲမှာ သိမ်းထားပါတယ်’ ဟု ပြောရင်း ဟန်သည် သူ့ဘေးမှ မြက်ပုံတစ်ခုကို ညွှန်ပြလေ၏။ တိုင်းရင်းသားများကား ဤရှိပ်ဖယ်သေနတ်ကို အခြားသေနတ်များထက် သေးသွယ်ရာပသောကြောင့် မိန်းမငယ်ကလေးတစ်ယောက်ဟူ၍ အမိပွါယံရှိသော ‘အင်တွန်ဘီ’ ဟူသော အမည်ဖြင့် ခေါ်ဝေါ်လေ့ရှိကြလေသည်။

‘သူ့ကို ပြောင်အောင် တိုက်ထားပြီးပြီလား’
‘ဒီလောက် အရင်က တစ်ခါမှကို ပြောင်အောင် မတိုက်ဖူးသေးဘူး သခင်၊ ပြီးတော့ ယမ်းမှုန်တွေကိုလည်း ခြောက်အောင် နေပူထဲမှာ လှမ်းထားပါတယ်။ ကျွန်ုပ်ဆဲတွေကိုလည်း ပစ်ခါနီးကျရင် မမှားရအောင် သေသေချာချာ စစ်ဆေးထားပါတယ်။ လင်းတတွေကို မမှန်တဲ့ သခင်လွှဲသွားရင်တော့ အင်တွန်

ဆီရဲ့ အပြစ်လည်း မဟုတ်ဘူး၊ ယမ်းမှုန်တွေရဲ့ အပြစ်လည်း မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်ုပ်ဆဲတွေရဲ့ အပြစ်လည်း မဟုတ်ဘူး၊ သခင်အပြစ်ပဲ ဖြစ်မှာပဲ’

‘ဒီလိုဆိုရင် ကောင်းတာပေါ့ကွယ်၊ ကိုင်း လာစမ်း ဟိုလူသတ်တုန်းတို့ တို့များသွားကြရအောင်’

‘အချိန်မှ မကျသေးပဲနဲ့ ဘာလုပ်မလို့လဲ သခင်၊ ဒီနေရာက အကြောင်းမရှိပဲနဲ့ အလည်အပတ်သွားလို့ ကောင်းတဲ့နေရာ မဟုတ်ပါဘူး၊ နေ့အချိန်မှာတောင် တစ္ဆေတွေဟာ အဲဒီမှာ ထိုင်ထိုင်နေကြတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း နူးလူးတွေက ပြောကြတယ်’

‘လင်းတတွေကလည်း အဲဒီမှာ လာလာနားကြတယ် ဟန်၊ သူတို့ကို ဘယ်လိုအချိန်မှာ ဘယ်နေရာကို ပစ်ရမယ်ဆိုတာ သိရအောင်၊ ပြီးတော့ သူတို့ ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ပျံကြတယ် ဆိုတာကိုလဲ ငါကြည့်ချင်တယ်’

‘အဲဒီအကြံ ကောင်းတယ် သခင်၊ ခုဟာက လျှို့ဝှက်ထဲတုန်းက ငန်းတွေကို ပစ်ရတာမျိုးနဲ့ တူတာ မဟုတ်ဘူး၊ ငန်းတွေက ပျံရင် တည်တည်ကြီး ပျံတတ်ကြတယ်။ လင်းတတွေကတော့ ဝဲပဲပြီး ပျံလေ့ရှိတယ်။ အဲဒီတော့ ဒီလို ဝဲပြီး ပျံလေ့ရှိတဲ့ ငှက်ကိုပစ်ရတာဟာ မှန်ပို့ ခလွယ်လှဘူး သခင်’

‘ဟုတ်တယ် မလွယ်ဘူး၊ ကိုင်း လာပါကွာ’

ကျွန်ုပ်တို့ ထွက်သွားကြတော့မည့် ဆဲဆဲတွင် ဗရောက်ပင်စလို့သည် အခြားလှည်းတစ်စီးနောက်မှ မေရီနှင့်အတူ ထွက်လာလေရာ၊ မေရီမှာ ငိုကြွေးထားဟန်ဖြင့် မျက်စိများ နီရဲနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထို့နောက် ဗရောက်က ကျွန်ုပ်အား မည်သည့်နေရာသို့ သွားကြမည်အကြောင်း မေးမြန်းသဖြင့် အကျိုးအကြောင်း ပြောပြသောအခါ၊ ကျွန်ုပ်၏အကြံမှာ ကောင်းမွန်ကြောင်းနှင့် ပြန်ပြောလေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် မေရီအား မလှမ်းမကမ်းတွင် ပေါက်နေသော ဆူးပင်အချို့နောက်ကွယ်သို့ ခေတ္တခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။ မေရီကား အတော်အတန် သတ္တိရှိသည်မှန်သော်လည်း ထိုအခါကမူ စိတ်ညှိုးငယ် အားလျော့သော အမူအရာဖြင့် . . .

‘အို အလန်ရယ်၊ နောက်ကို တို့များဘယ်လို ဖြစ်ကြဦးမှာလဲကွယ်’
‘ဘယ်လိုဖြစ်ရမှာလဲ မေရီရဲ့ ဒီထောင်ချောက်ထဲက လွတ်ကြမှာပေါ့’
အရင်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ ဒီလိုပဲ လွတ်လာကြတာပဲ’

‘ဘုရားမှသာ သိနိုင်တဲ့ ကိစ္စကို မင်းဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး သိသလဲ အလန်’

၁၇၆ + ဒဂုန်ရွှေအား

ဘုရားပဲပြောလို့ သိတာပေါ့၊ မေရီရဲ့ ဟု ပြောကာ ကျွန်ုပ်ကြားရသော အသံကလေး အကြောင်းကို မေရီအား ပြောပြလိုက်လေသည်။

ဒါက စင်စစ်တော့ အိပ်မက်ပါပဲ အလန်ရယ်၊ အိပ်မက်ဆိုတာထက် သိပ်သေချာတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီတော့ မင်းရုံးများရုံးနေမလား မသိဘူးကွယ် ကျုပ်ဟာ ရုံးမယ့်လူတစ်ယောက်နဲ့ တူနေလို့လား မေရီရဲ့

မေရီသည် ကျွန်ုပ်အား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်ပြီးမှ . . . အင်း ဘုရင်ကြီးဆီက ပြန်လာကာစကနဲ့ တူပေမယ့် ခုတော့ မတူတော့ပါဘူး၊ မင်းကို ကြည့်ရတာ လုံးလုံးကို ပြောင်းသွားတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် အလန်ရယ်၊ မင်းအိပ်နေတုန်းက ဇူးလူးတွေက တို့တစ်တွေကို လူသတ်ကုန်းသွားဖို့ အသင့်ပြင်ထားလို့ လာပြောရင်းနဲ့ ဘုရင်ကြီးက သိပ်စိတ်အား ထက်သန်နေတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းကိုလည်း ပြောသွားကြသေးတယ်။ တကယ်လို့များ မင်းရုံးခွဲရင်တော့ တို့တစ်တွေကို အမဲသတ်သလို သတ်ကြတော့မှာပဲ၊ အေးလေ ငါကတော့ မသေပဲ ကျွန်ုပ်ရစ်ခဲ့မှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် အို အလန်ရယ်၊ ငါဘာလုပ်ရပါမလဲကွယ် ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် နှစ်လုံးပြူး ပစ်စတိုသေနတ်ကလေးကို ကျွန်ုပ်၏ အိမ်ထဲမှ ဆွဲထုတ်ကာ မေရီအား လှမ်း၍ ပေးလိုက်လေ၏။

ဒီအထဲမှာ ယမ်းထိုးထားတယ်

မေရီသည် ခေါင်းညိတ်ကာ သေနတ်ကို သူ့အင်္ကျီအောက်ထဲတွင် ဝှက်ထားလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် အချင်းချင်း နမ်းရွပ် နှုတ်ဆက်ပြီးလျှင် မလွဲသာ လွဲသာဖြင့် ခွဲခွာလိုက်ကြရလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏ စခန်းနှင့် မလှမ်းမှကမ်းတွင်ရှိသော 'ဟာလိုမာအရာ' ဘုတူ တောင်ကုန်းရှိရာသို့ ကျွန်ုပ်တို့ ချဉ်းကပ်မိသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် ထိုနေရာ၏ ထူးခြားပုံကို သတိပြုမိ၏။ ထိုတောင်ကုန်း၏ ဆားပတ်လည်တွင် စိမ်းလန်းစိုပြည်သော မြက်များဖြင့် ဝှမ်းအုပ်လျက်ရှိသော်လည်း အပေါ်၌ကား မည်သည့်အပင်မျှ ပေါက်ရောက်ဟန်မတူချေ။ သို့ရာတွင် မည်းနက်၍ အစုလိုက်အပြုံ လိုက်ဖြစ်နေသော ကျောက်တုံးများ၏ အကြီးအကြားများတွင်ကား၊ မည်းနက်သော အရွက်များရှိသည့် ချုံငယ်ကလေးအချို့ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။ ထိုပြင် ကျောက်တုံးအကြီးစားများမှာ ဆေးဖြူများဖြင့် ပက်ဖျန်းသုတ်လိမ်းထားဘိ သကဲ့သို့ ကွက်တီကွက်ကြား ဖြူ၍နေသည်ကို တွေ့ရခြင်းအားဖြင့် လူသားစား လင်းတကြီးများ လာရောက်နားနေလေ့ရှိသော နေရာများဖြစ်ကြောင်း သိရှိရလေသည်။ ကျက်သရေမင်္ဂလာ ကင်းမဲ့လှသော အဆိုပါ လူသတ်ကုန်းပေါ်သို့ ခြေချမိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်မှာ အကြောထဲတွင်

စိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွားမိ၏။

အဆိုပါ တောင်ကုန်းပေါ်၌ ထိုးထိုးထောင်ထောင် ရှိနေကြသော ကျောက်တုံးကြီးများ၏ အကြားတွင် လူသွားလမ်းကလေးအချို့ကိုလည်း တွေ့ရှိရသေး၏။ ထိုလမ်းကလေးများသည် ဘုရင်တံနန်းကြီးမှ အနီးပတ်ဝန်းကျင်ရှိ နေရာများသို့ ဆက်သွယ်လျက်ရှိသော လူသွားဖြတ်လမ်းကလေးများဖြစ်ဟန် တူလျက် ဇူးလူးများသည် ညဉ့်အချိန်၌ ထိုနေရာသို့ ခြေတစ်ဖဝါးမျှပင် လှမ်းဝဲဟန် မတူသော်လည်း နေ့အချိန်၌မူကား ထိုလမ်းများကို လွတ်လပ်စွာ အသုံးပြုကြဟန်တူလေသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့သည် အဆိုပါ လူသတ်ကုန်းပေါ်၌ လူများမမြင်နိုင်သော မကောင်းဆိုးဝါးများရှိကြသည် ဟူ၍စွဲမှတ်ထားကြလေသည်။ သို့နှင့် ထိုတောင်ကုန်းပေါ်သို့ ဖြတ်သွားကြသော ခရီးသည်တိုင်းပင် လူသွားလမ်းကလေးများ တစ်လမ်းနှင့်တစ်လမ်း ကျော်ဖြတ်သည့် ယမ်းဆုံသို့ရောက်တိုင်း အဆိုပါ မကောင်းဆိုးဝါးများအား ပူဇော်ပသသည့် သဘောဖြင့် ကျောက်ခဲကလေး တစ်ခဲကိုကောက်၍ အခြားသူများ ပုံသွားသော ကျောက်ခဲပုံကလေးပေါ်သို့ ထပ်ခဲပစ်ထည့်၍ သွားလေ့ရှိရာ၊ ထိုတောင်ကုန်းပေါ်၌ ထိုကဲ့သို့သော ကျောက်ခဲပုံကလေးများမှာ တစ်ဒါဇင်ခန့်မျှ ရှိပြီးလျှင် အကြီးဆုံးသော ကျောက်ခဲပုံမှာ လှည်းတစ်စီး တိုက်ခန့်ပင် ရှိခဲ့လေပြီ။

ဟန်ကား ယခင်က ထိုတောင်ကုန်းပေါ်သို့ တစ်ခါမျှပင် ခြေမချဖူးသည် မှန်သော်လည်း ထိုအရပ်ဒေသ၏ အစဉ်အလာကို သိရှိထားဘိသကဲ့သို့ ထဝမကျောက်ခဲပုံအနီးသို့ ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ သူသည် ကျောက်ခဲတစ်ခဲကို ကောက်ယူပစ်ထည့်လိုက်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်ကိုလည်း ထိုနည်းပြုလုပ်ရန် တောင်းပန်လေသည်။ ကျွန်ုပ်က ရယ်မောကာ ငြင်းဆန်လိုက်ပြီးနောက် ဒုတိယအပုံသို့ ရောက်သောအခါ ရှေးနည်းတူပင် ထည့်၍ ကျွန်ုပ်ကို တောင်းပန်ပြန်၏။ ကျွန်ုပ်ထပ်မံ ငြင်းဆန်လိုက်ပြန်၍ ရှေ့သို့ဆက်လက်သွားကာ တတိယအပုံသို့ ရောက်သောအခါ ဟန်သည် မြေကြီးပေါ်သို့ ထိုင်ချလိုက်ပြီးနောက် အတယ်၍ ကျွန်ုပ်သည် ထုံးစံအတိုင်း ပူဇော်ပသခြင်း မပြုလုပ်ပါက သူသည် ခြေတစ်လှမ်းမျှပင် ရှေ့သို့ဆက်၍ သွားတော့မည် မဟုတ်ကြောင်းနှင့် ညည်းသွားလျက်ရှိလေ၏။

ဘာဖြစ်လို့ မသွားရမှာလဲ အရူးရဲ့

ဒီထုံးစံကို သခင် မလုပ်ဘူးဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ဒီနေရာမှာ တစ်သက်လုံး နားနေကြရပါလိမ့်မယ်၊ အို သခင်ကတော့ ရယ်မှာပေါ့လေ၊ ဒါ့အပြင် သခင်ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကိုမကောင်းအောင် လုပ်တာပဲ၊ လင်းဆာ

ကောင်ထက် ၂ ကောင်ကို လွဲသွားတဲ့အခါမှာ ကျွန်တော့်စကားကို ပြန်ပြီးသတိပေးပါ သခင်'

'တိတ်စမ်းဟေ့'

ကျွန်ုပ်မှာ လင်းတများကို လွဲချော်သည်ဟူသော စကားကို မခံမရပ်နိုင်အောင် ရှိသည့်ပြင် တိုင်းရင်းသားများ၏ လေ့ထုံးစံများကိုလည်း အထိုက်အလိုက် လိုက်နာပြုလုပ်လေ့ရှိသည့်အတိုင်း နောက်ကျောက်ခဲပုံသို့ ရောက်သောအခါတွင် အယုသီးသော အခြားစူးလူးများ တွဲသို့ဝင် ကျွန်ုပ်အတွက် ကျောက်ခဲတစ်လုံးကို ထိုအပုံထဲသို့ ပစ်ထည့်ခဲ့လေ၏။ သို့နှင့် ကိုက် ၂၀၀ ခန့်ရှည်လှ၍ စက်၏ ကျောက်ကုန်းသဏ္ဍာန်ရှိသော တောင်ကုန်းထိပ်သို့ ရောက်သောအခါ အလည်မတို၍ လူ၏လက်ဖြင့် ပြုပြင်ထားသောကြောင့် သော်လည်းကောင်း၊ သဘာဝကြောင့် သော်လည်းကောင်း၊ ကျောက်တုံးများမရှိဘဲ ရှင်းလင်းနေသော မြေကွက်လပ်ကြီးတစ်ခုကို ထူးဆန်းစွာတွေ့မြင်ရလေ၏။ ထိုကွက်လပ်ကြီးသည် မျက်စေ့ ရောက်သွားသည့်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်တို့လည်း အသည်းနှုတ်တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားဖွယ်ကောင်းလှသော အချင်းအရာများကို တွေ့မြင်ရလေတော့၏။

ကစဉ်ကလျား ပြန်ကြည့်လျက်ရှိကြသော လူရိုးများသည် ကွက်လပ်ကြီးတစ်ခုလုံးတွင် ပြည့်နှက်လျက်ရှိလေရာ၊ အချို့မှာတော့ ရွေးများကိုက်ခဲ့သောကွက်ထားကြသဖြင့် ကျိုးပဲ့လျက်ရှိကြ၏။ အချို့ အရိုးဆူများမှာ ဦးခေါင်းတွင် ကပ်ငြိလျက်ရှိကြသော ဆံပင်များကို တွေ့ရခြင်းအားဖြင့် လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ပင် ရှိသေးကြောင်း သိရပြီးလျှင် အနို့ကား ဟောင်းနွမ်းဆွေးနွေးလျက်ရှိကြလေပြီ။ ထို့ပြင် တစ်ဖက်၌ စုပုံထားသော အရိုးပုံကြီးမှာလည်း အတိုင်းမသိအောင် ကြီးမားလှပေရာ၊ လူသတ်သမားဇူးလှသကဲ့သို့ ကြီး၏။ လူချက်ဖြင့် ရာပေါင်းများစွာသော လူအပေါင်းတို့ သေဆုံးပျက်စီးခဲ့ကြရသည့် ၎င်းဟာလိုမာအမာတူတူ လူသတ်ကုန်းကြီးပေါ်၌ လင်းတများ တရားရုံး ဖြစ်နေကြသည်မှာ အထူးအံ့ဩဖွယ် မရှိတော့ချေ။

ထိုအချိန်၌မူကား အဆိုပါငှက်ကြီးများကို တစ်ကောင်တစ်လေရှာမမြင်ရပေ။ ထိုအတောအတွင်း လတ်တလော သတ်ပြီး လူသေများမရှိသဖြင့် အခြားတစ်နေရာသို့ အစားအစာရှာဖွေရန် သွားရောက်နေကြဟန်တူ၏။ ၎င်းကြောင်းကိုစွန့်၍ လာခဲ့ရသော ကျွန်ုပ်မှာ ၎င်းတို့အား မတွေ့ရလျှင် အချစ်အနိုး ဖြစ်ပေတော့သည်။ သို့ဖြစ်၍ ၎င်းတို့ လာရောက်စေရန် တစ်နည်းတည်းလမ်း အကြံထုတ်မှသာ ဖြစ်ပေတော့မည်ဟု စိတ်ကူးမိ၏။

'ကိုင်း... ဟန်၊ ငါက မင်းကို သတ်ချင်ယောက်ဆောင်မယ်၊ အဲဒါအခါမှာ မင်းကလဲပြီး တကယ်အသေကောင်လို သေချင်ယောင်ဆောင်နေရမယ်၊ တကယ်လို လင်းတတွေ မင်းအပေါ်မှာလာပြီး နားတယ်ဆိုဦးတော့ မင်းမလုပ်ပဲ ငြိမ်ငြိမ်နေရမယ်နော်၊ ဒါမှ သူတို့ ဘယ်လိုအချိန်မျိုးမှာ လာတတ်မယ်၊ ဘယ်လိုနားတယ်ဆိုတာကို တို့များသိရမယ်'

ထိုအခါ ဟန်သည် ကျွန်ုပ်၏ အကြံပေးချက်ကို မလိုက်နာလိုပဲ အမျိုးမျိုးအကြောင်းပြုကာ ငြင်းဆန်လျက်ရှိလေ၏။ သူ၏အကြောင်းပြချက်များမှာ ဤကဲ့သို့ ပြုလုပ်ခြင်းသည် နောင်အခါတွင် ကျရောက်လာမည့် ဆားအန္တရာယ်အတွက် အတိတ်နိမိတ်ဆိုးကဲ့သို့ ဖြစ်နေလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း ထို့ပြင် အဆိုပါလင်းတကြီးများသည် တောရိုင်းခြင်သော်ကြီးများ တမျှပင် ကြမ်းကြုတ်ရက်စက်ကြသည် ဖြစ်ရကား၊ မြေပေါ်သို့ လဲကျနေသော လူတစ်ဦးတစ်ယောက်အား တွေ့မြင်က ထိုသူအား သေသည်ဖြစ်စေ၊ ရှင်သည်ဖြစ်စေ၊ အပိုင်းပိုင်းအတစ်တစ် ဖြစ်အောင် ချွန်ထက်လှသော ၎င်း၏နှုတ်သီးကြီးများဖြင့် ထိုးဖောက်ကိုက်ခဲ့တာ စားသောက်လေ့ရှိတတ်ကြသည်ဟု ဇူးလူးများထံမှ သူကြားသိထားရကြောင်း စသည်တို့ဖြစ်၏။ သို့နှင့် သူ၏အကြောင်းပြချက်များမှာ ခိုင်လုံသည် နှုန်သော်လည်း ကျွန်ုပ်ကမူ မိမိ၏အကြံကို မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ နောက်မဆုတ်နိုင်တော့ချေ။

'ကိုင်း ဟန် မင်းကိုတော့ လင်းတတွေအတွက် 'တယ်ကြက်' အဖြစ် အသုံးပြုရမှာပဲ၊ အဲဒါ အရှင်အတိုင်း အသုံးပြုတာ ကြိုက်သလား၊ အသေတောင်အဖြစ်နဲ့ အသုံးပြုတာ ကြိုက်သလား၊ မင်းကြိုက်သလို ရွေးပေတော့' ဟု ပြောကာ ကျွန်ုပ်သည် သေနတ်ကို ဟန်ဆောင်၍ မောင်းတင်လိုက်လေ၏။ စင်စစ်အားဖြင့်မူ ကျွန်ုပ်သည် မိမိ၏မိတ်ဆွေဟောင်းကြီး ဟန်ကို အကယ်ပင် ခစ်သတ်လိုက်ချင်သည့် စိတ်ထားပင် ပေါ်ပေါက်၍လာပြီဖြစ်၏။ ထိုအခါမှပင် ဟန်သည် ကျွန်ုပ်၏အကျပ်အတည်း ကြုံနေသော အခြေအနေကို သိရှိလာသဖြင့် လေသံပြောင်း၍ လာလေတော့၏။

'ကျွန်တော် နားလည်ပါပြီ သခင်၊ သခင်ကို အပြစ်မတင်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် အရှင်ထံထံလတ် အမိန့်ကို နာခံရင် ကျွန်တော့်ကို လင်းတတွေ ကျွန်တော့် မျက်စိတွေကို မပေါက်အောင် ကျွန်တော့်ဝိညာဉ်က ကာကွယ်ပါလိမ့်မယ်။ အဲ ကျွန်တော့်မိတ်ထဲကို သခင်က ကျည်ဆံတစ်ဆံ မစ်သွင်ပြီးတော့ ဆိုရင်တော့ ဟန်အတွက် 'ဝွတ်နိုက်' ဆိုပြီး ကောင်းကောင်းအိပ်ရတော့မှာပဲ၊ ဒါကြောင့် သခင်စကားကို နားထောင်ပြီး အလိုရှိသလို လှဲအိပ်နေပါလား၊ ဒါ

ဝေပေယျ ကျွန်တော့်ကို ဒီမကောင်းဆိုးဝါး ငှက်ကြီးတွေနဲ့ ပစ်ထားခဲ့ပြီး သခင်က နေထွက်ခံသွားပါနဲ့ ဆိုတာကိုသာ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်။

ထိုသို့ပြုလုပ်လိမ့်မည် မဟုတ်ကြောင်းနှင့် ကျွန်ုပ်က သူ့အား ကတိ ဝေငြိမ်းနောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် အတန်ငယ် ရင်းလင်းလျက်ရှိသော အလယ် တွတ်လပ်ကလေးဆီသို့တိုး၍ သွားကြပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်က ဟန်၏ဦးခေါင်း ထို့ သေနတ်ခင်ဖြင့် ရိုက်သတ်ချင်ယောင်ပြုလိုက်၏။ ထိုအခါ ဟန်သည် နောက်တက်သို့ လှဲချလိုက်ကာ အတန်ငယ် ဟိုဟိုဒီဒီ ကန်ကျောက်နေပြီး နောက် ငြိမ်သက်၍ သွားလေ၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ ဟန်ဆောင် ဇာတ်လမ်း အခန်း ၁ ကား ပြီးခဲ့လေပြီ။

အခန်း ၂ တွင် ကျွန်ုပ်သည် တကယ့်ဇူးလူး လူသတ်သမားတစ် ယောက်ကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်၏ ရာဇဝတ်ကောင်ထံမှ ဆုတ်ခွာလာခဲ့ပြီးလျှင် ထိုနေရာ နှင့် ကိုက် ၄၀ ခန့် ကွာဝေးသော ကုန်းမြင့်အစွန်းရှိ ရှုပုတ်တစ်ခုအတွင်း၌ ပုန်းကွယ်နေလေ၏။ နောက်တစ်ခဏမျှ ကြာသောအခါ ထိုနေရာနှင့်တူပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်သည် သုသာန်တစ်စပြင်ကဲ့သို့ တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိပြီး လျှင် မြေပေါ်တွင် လှဲနေသော ဟန်သည်လည်း ပကတိ လူသေကောင်တစ် ကောင်သဖွယ် မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်၍ နေလေ၏။ ထိုကဲ့သို့ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် တစ်စုံတစ်ရာကို စောင့်နေရသည့် အလုပ်မှာ လွန်စွာငြီးငွေ့ချောက်ချားဖွယ် ကောင်းလှသည့် အလုပ်တစ်ခုပင် ဖြစ်ပေ၏။ သို့ရာတွင် နောက်ဆုံး၌ အခန်း ၃ ၏ ကန့်လန့်ကာသည် ပွင့်လာခဲ့လေပြီ။

ထိုအခိုက်တွင် ကျွန်ုပ်သည် ဖုံမူန့်ကလေးတစ်မူန့်စာထက် ကြီးမား မည်ဟု မထင်ရသော အစက်ကလေးတစ်ခုက ပြာလှဲသော ကောင်းကင်ပြင် ၌ မြင်ရလေ၏။ သာမန်လူတို့၏ မျက်စိဖြင့် မမြင်နိုင်သော ကောင်းကင်အမြန် မှနေ၍ မြေပြင်သို့ စောင့်ကြည့်နေသော ကင်းစောင့်ငှက် လင်းတကြီးသည် အောက်၌ ဖြစ်ပျက်သည့် အချင်းအရာကို တွေ့မြင်သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သောကြောင့် အောက်သို့ တဖြည်းဖြည်း ပျံဝဲဆင်းသက်လာရင်းဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်သို့ အနံ့အပြား ရောက်ရှိနေကြသော သူ့အဖော်များအား အချက်ပေး၍ နေဟန်တူ ၏။ ထိုအကောင်ကြီး တဖြည်းဖြည်းဆင်း၍ လာရင်း မြေပြင်နှင့် နီးကပ်လာ သောအခါ အခြားလင်းတများသည် ကောင်းကင်ပြာထဲတွင် ပေါ်၍လာကြလေ သည်။ ထိုအခါ ယခင်အကောင်ကြီးသည် တောင်ပံကြီးများကို ကားကားကြီး ကြီးဖြန့်ကာ ဝဲ၍ဝဲ၍ ဆင်းလာလေရာ၊ နောက်ဆုံး၌ 'ဟန်' လဲကျနေသော နေရာ အထက် ကိုက် ၁၅၀ ခန့်အကွာသို့ ရောက်ရှိလာလေတော့၏။ ထိုနောက်

လင်းတကြီးသည် လေထဲ၌ တွဲရဲရွဲဆွဲထားသည့်အလား ခေတ္တမျှ ငြိမ်သက် နေပြီးနောက် ကျောက်ခဲတစ်လုံးကို ပစ်ချလိုက်သကဲ့သို့ အတောင်နှစ်ဖက်တို့ စုလိုက်ကာ အောက်သို့ ဒလဟော ကျဆင်းလာခဲ့ပြီးနောက် မြေနှင့်ထိကပ် လှဆဲဆဲတွင်မှ အတောင်နှစ်ဖက်ကို ပြန်၍ခတ်လိုက်လေသည်။

မြေပြင်ပေါ်သို့ ခြေချမိသောအခါ လင်းတကြီးသည် ရှေ့သို့ ၃-၄ လှမ်းမျှကို ကိုယ့်ကိုးယား ခုန်သွားပြီးနောက် ၎င်း၏ကိုယ်ကို ချိန်သားရသော အခါမှ ရပ်တန့်၍သွားလေသည်။ ထိုနောက် သူနှင့် ၁၅ကိုက်ခန့်မျှသာ ဝေး သောနေရာမှ ဟန်အား လင်းတကြီးသည် စူးစူးဝါးဝါးစိုက်၍ ကြည့်နေလေ၏။ ထိုအခိုက်တွင် အခြားလင်းတများသည်လည်း သူ့နည်းတူပင် လက်ယာရစ် လှည့်ကာ ပျံသန်းရင်းဖြင့် အောက်သို့ တဖြည်းဖြည်း ဆင်းသက်လာကြလေ ၏။ နောက်မိနစ်အနည်းငယ် အတွင်း၌ လင်းတအားလုံးတို့သည် ဟန်၏ ပတ်ပတ်လည်တွင် အတန်းလိုက်စီကာ ဝိုင်းဝန်း၍ တစ်စုံတစ်ခုကို စောင့်စားနေ ဘိသကဲ့သို့ တစ်ညတစ်ညာတည်း မလှုပ်မယှက်စူးစိုက်ကြည့်နေကြလေသည်။

ထိုခဏ၌ ယခင် လင်းတများထက်နှစ်ဆမျှ ကြီးမားသော လင်းတ ကြီးတစ်ကောင်သည် ကောင်းကင်ထက်မှ ရုတ်တရက် ပေါ်ထွက်ကာ အောက် သို့ ဆင်းသက်လာပြန်၏။ အဆိုပါ အကောင်ကြီးမှာ ဘိုးဝါးများနှင့် တိုင်းရင်း သားများက 'လင်းတဘုရင်ကြီး'ဟု ခေါ်ဆိုလေ့ရှိကြသော လင်းတကြီးဖြစ်၍ 'လင်းတအုပ်တိုင်းတွင် တစ်ကောင်စီပါလာလေ့ရှိလေသည်။ ထိုအကောင်ကြီး မပါပဲနှင့် ကျွန်လင်းတများသည် အခြားသတ္တဝါများအား တိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ် စားသောက်ဝံ့ခြင်း မရှိကြချေ။

ထိုကဲ့သို့ လင်းတဘုရင်ကြီး ရောက်လာသောအခါ အကောင် ၅၀၊ ဒီဝခန့် ရှိသော အခြားလင်းတများသည် ဟန်၏အနီးသို့ ဝိုင်းလာကြပြီးနောက် ရဲရဲနီသော သူတို့၏လည်တံရုညကြီးများကို ဆန့်တန်းကာ လင်းတဘုရင်ကြီး နှင့် ဟန်အား တစ်လှည့်စီကြည့်ရှုနေကြလေ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်ုပ်အဖို့ အား မြေပြင်ပေါ်တွင် ရောက်ရှိနေကြသည့် လင်းတများထက် ကောင်းကင်မှ ဆင်းတို့၏အဖော်များအား အာရုံစူးစိုက်လျက်ရှိနေမိ၏။

ထို့နောက် ဝမ်းမြောက်စွာ ကျွန်ုပ်သတိပြုမိသော အချက်တစ်ခုမှာ ဆင်းတများသည် ကောင်းကင်တွင် လှည့်လည်ပျံဝဲနေရာမှ မြေပြင်ထက်သို့ တစ်လုံးကို ပစ်ချလိုက်ဘိသကဲ့သို့ ဒလဟော ဆင်းသက်၍မလာမီ၊ လေထဲ၌ ခေတ္တမျှငြိမ်သက်စွာ ရပ်တည်နေတတ်သည့်အလေ့ကို ရှေးပဝေသဏီ ထာထင်ဦး ဝင် ထိုအတိုင်း တစ်သဝေမတိမ်းပြုလုပ်လေ့ရှိသည်ဟူသော အချက်သို့ တွေ့

ရှိခြင်းဝင် ဖြစ်လေသည်။ စက္ကန့်ပိုင်းမျှသော အဆိုပါ အချိန်ကလေးသည်ကား ကျွန်ုပ်အဖို့ သေနတ်ပစ်ရန် အကောင်းဆုံးသော ပစ်ကွင်းကိုပေးမည့်အချိန်ပင် ဖြစ်တော့၏။ ထို့ပြင် ကိုက်(၁၀၀)ထက်ပို၍ စေးသည် ထိုကဲ့သို့သော အကွာ အဝေးမျိုး၌ ကျွန်ုပ်သည် လက်ဖက်ရည် ပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်ကိုပင် အချက် တိုင်း မလွှဲအောင်ပစ်ခတ်နိုင်ကြောင်း မိမိကိုယ်ကို မိမိကောင်းစွာ သိရှိထားသည် ဖြစ်ရာ၊ လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်ထက် ပို၍ကြီးသော လင်းတက်ကား ပြောဖွယ်ရာ မလိုတော့ပေ။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် မိမိ၏ရိုင်းဖယ်နှင့် ငှက်များအား ချိန်ရွယ်၍ကြည့်ရင်း အကယ်၍ ကျွန်ုပ်သည် ယခုအနေအထားအတိုင်း ခလုတ် ကိုဆွဲလိုက်ပါက ကျည်ဆံသည် ၎င်းတို့၏ ကိုယ်ကိုပင် ဖောက်ထွင်း၍ ထွက် သွားပေလိမ့်မည်ဟု အားရကျေနပ်စွာ တွေးတောနှစ်သိမ့်နေမိ၏။

အထက်ပါအတိုင်း ကျွန်ုပ်သည် ကိုယ့်စိတ်ကူးနှင့် ကိုယ်ကျေနပ်နေ မိစဉ် ရုတ်တရက် မဖျော်လင့်သော အော်သံတစ်ခုကို စူးရှကျယ်လောင်စွာ ကြားလိုက်ရသဖြင့် အသံလာရာဘက်သို့လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်ရာတွင် ရှေ့မှ လင်းတဘုရင်ကြီး ခေါင်းဆောင်လျက်ရှိသော လင်းတအုပ်ကြီးသည် ဟန် လဲကျနေသည့် နေရာသို့ အတောင်ကြီးများကို တဖျတ်ဖျတ် အားယူ၍ခတ်ရင်း ဝိုင်းအုံ့ပြေးသွားကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရပြီးနောက် တစ်ခဏအတွင်း၌ ဟန်မှာ လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားပြီးလျှင် ၎င်းတို့အလယ်မှ ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် သံကုန်အော်ဟစ်လိုက်သည့် အသံတစ်ခုသာလျှင် ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ် လာလေတော့၏။

နောက်တစ်ခဏ၌ ဟန်သည် လင်းတများအားခြေဖြင့် ကန်ကျောက် ဖယ်ရှားကာ ဆက်လက်အော်ဟစ်မြဲ အော်ဟစ်လျက်ရှိလေရာ၊ ကျွန်ုပ်ကလည်း ကူညီခြိမ်းခြောက် အော်ဟစ်ရင်းနှင့် ၎င်းတို့ရှိရာသို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးသွားသည် တွင် လင်းတကြီးများသည် တစ်အုပ်ကြီး ဝန်းခနဲလန့်၍ ပျံကြပြီးနောက် မကြာ မီ ဟိုဟိုသည်သည် အရှိအရှိ ပြေးလွှားပျောက်ကွယ်၍ သွားကြလေတော့၏။ သို့နှင့် နောက်တစ်ခဏ၌ ထိုနေရာတွင် ကျွန်ုပ်နှင့်ဟန် နှစ်ယောက်တည်းသာ ကျန်ရစ်လေတော့သတည်း။

‘သိပ်ကောင်းတာပဲကွယ် မင်းဟန်ဆောင်ပုံကလေးကဖြင့် သိပ်သေ ပါ၊ ပါပေတယ်’

‘သခင်ကသာ သိပ်ကောင်းနေ ကျွန်တော့်နှာခေါင်းမှာ လင်းတက ကြီးက ထိုးဆိတ်သွားလို့ ပြတို ခဏ်ရာနစ်နာမှာ လက်ညှိုးတစ်ချောင်းထည့် ထားရင်တောင်ရမယ်၊ ပြီးတော့ တခြားအကောင်တွေက ဝိုင်းကိုက်ဖို့ မ

ဖောက်လိုက်ကြတာလဲ တစ်ကိုယ်လုံးကို ရစရာမရှိဘူး၊ ကြည့်ပါလား ကျွန် တော့်ဘောင်းဘီကို ဘယ်လောက်စုတ်ပြုကုန်ပြီလဲ သခင်၊ ကျွန်တော့်ခေါင်းမှာ ဆံပင်မှ ရှိသေးရဲ့လားဆိုတာကိုလဲ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ နောက်ပြီး ကျွန်တော့် နှာခေါင်းကိုကော ကြည့်လေ၊ သခင်ကတော့ တောင်းတယ်၊ သရုပ်ပါတယ်တဲ့ သရုပ်ပါတာက လင်းတတွေက သရုပ်ပါကြတာပါသခင်၊ အိုတကယ်လို့ သခင်ဟာ ကျွန်တော့်လိုသူတို့ကို အနားကပ်ပြီးတွေ့ ရမယ်၊ အနံ့ခံရမယ်ဆိုရင် ဒီလိုကောင်းတယ်လို့ ပြောမှာမဟုတ်ဘူး၊ နောက်တစ်စက္ကန့်လောက်သာ ထပ် ပြီးကြာမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော့်နှာခေါင်းပေါက်ဟာ လေးပေါက်ဖြစ်သွား တော့မှာပဲ သခင်’

‘ကိစ္စမရှိပါဘူး ဟန်ရယ်၊ မင်းဟာက ခြစ်မိရုံခြစ်မိသွားတာပါ မင့် ဘောင်းဘီအတွက်လည်း အစားပြန်ပြီး အသစ်တစ်ထည် လက်ဆောင်ပေးပါ မယ်၊ ပြီးတော့လည်း ဧရာ ဟောဒီမှာ မင်းဖို့ ဆေးတံသောက်ဆေး၊ ကိုင်းလာပါ ကွယ် တဲ့ချုံထဲသွားပြီး စကား ပြောကြရအောင်’

သို့နှင့် ထိုနေရာသို့ ကျွန်ုပ်တို့ သွားကြပြီးနောက် ဟန်အတန်ငယ် စိတ်သက်သာရာရ၍ လာသောအခါ လင်းတများ ကောင်းကင်လေဟာထဲ၌ မည်သို့မည်ပုံပြုစေလေ ရှိသည်ကို ကျွန်ုပ်က သူ့အားပြောသည်နှင့်အမျှ သူက လည်း ၎င်းတို့မြေပြင်၌ မည်သည့်အလေအကျင့်များကို ပြုလုပ်တတ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်အား ပြန်လည်ပြောပြလေ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်မှာ ၎င်းတို့အား မြေပြင်၌ ပစ်ခတ်ရမည် မဟုတ်သဖြင့် ဟန်ပြောသော စကားတို့ကို စိတ်ပါဝင်စားခြင်း မရှိလှချေ။ ဟန်ကမူ ၎င်းတို့မြေပေါ်သို့ မဆင်းသက်မီ အချိန်ကလေးသည် ပစ်ခတ်ရန် အကောင်းဆုံးအချိန်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြရာ ထိုအချက်၌ ကျွန်ုပ်နှင့် သဘောချင်းတူညီလေသည်။

ယင်းကဲ့သို့ ပြောဆိုနေစဉ် အော်သံများကိုကြားကြရသဖြင့် ကျွန်ုပ် တို့သည် ကုန်းထိပ်ပေါ်မှ ကျော်၍ကြည့်လိုက်ရာ စိတ်မချမ်းသာဖွယ်ကောင်း သော အခြင်းအရာတစ်ခုကို အောက်ပါအတိုင်း တွေ့မြင်ကြရလေ၏။ အသက် ကြီးရင့်နေပြီဖြစ်သော လူအိုကြီးတစ်ယောက်၊ အသက် ၅၀ ခန့်လူကြီးတစ် ယောက်နှင့် အသက် ၁၈ ခန့် လူငယ်ကလေးတစ်ယောက် ပေါင်း ၃ယောက်တို့ ကို လက်ပြန်ကြိုးချီကာ လူသတ်သမား ၃ယောက်နှင့် စစ်သား ၇ယောက် စ ယောက်ခန့် ပါသောအစောင့်များက နောက်မှ တွန်းထိုးမောင်းနှင်ကာ ‘ကျွန်ုပ် တို့ရှိရာ ဝှောင်ကုန်းပေါ်သို့ ခေါ်ဆောင်လာကြလေ၏။ နောက်မကြား ဘုရား တို့ သိရှိရသည်မှာ ထိုသူများသည် တစ်အိမ်ထောင်ထဲမှ မြေးအလုံး သားအ

၁၈၄ † ဒဂုန်ရွှေဈေး

၃ ယောက်တို့ ဖြစ်ကြလျက် စုန်းအတတ်ကို အသုံးပြုသဖြင့် ဖမ်းဆီး အပြစ်ထေးခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရှိရလေ၏။ သို့ရာတွင် စင်စစ်အားဖြင့် ဘုရင်ကြီးက ထိုသူတို့၏ နှားများကို လိုချင်သဖြင့် အကြောင်းမဲ့သက်သက် အပြစ်ရှာကာ ဖမ်းဆီးခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ထိုကဲ့သို့ ဖမ်းဆီးကာ သေဒဏ်ပေးခဲ့ရာ၌လည်း ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ လူကြီးတစ်ဦး တည်းသားမကပဲ သားနှင့်မြွေကိုပါမကျန် ဆွေမျိုးသုံးဆက်တိုင်အောင် ဖျက်ဆီးသုတ်သင်ရန် ဒင်ဂန်းက ကြံစည်ခြင်းမှာလည်း ထိုအိမ်သားစုမှ ကျန်ခဲ့သောနှားများကို သူတစ်ဦးတည်း အနှောင့်အယှက်မရှိဘဲ ရယူလိုသောကြောင့်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ဤကဲ့သို့ စက်ဆုတ်ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသည့် ရက်စက်မှုများကား ဇူးလူးတိုင်းပြည်တွင် ထိုအချိန်အခါက အများအပြားပင် ပေါ်ပေါက်ဖြစ်ပွားခဲ့ဖူးလေသည်။

အခန်း (၁၄)

အစုံးရင်ဆိုင်

သို့နှင့် ကံဆိုးသူသုံးယောက်တို့အား လူသတ်သမားများက ဟန်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ ရပ်နေကြသော နေရာမှ ကိုက်အနည်းငယ်မျှသာ ဝေးကွာသည့် အလယ် ကွက်လပ်ဆီသို့ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ကြရာ သူတို့နောက်မှ ထူးဆန်းသော ပုံသဏ္ဍာန်ရှိသည့် ကျားသစ်ရေ ဦးထုပ်ကြီးတစ်လုံးကို ဂုဏ်ထူးတစ်ခုအနေဖြင့် ဆောင်းကာ လေးလံသော ပုဆိန်ကြီးတစ်လက်ကို ကိုင်ဆောင်လာသော ပါးကွက် အာဇာနည်အောင်းဆောင်ဖြစ်သူ ဗလကောင်းကောင်း ထောင်ထောင် မောင်းမောင်း လူကြီးတစ်ယောက် ပါလာလေသည်။ ထိုနောက် ထိုသူက ကျွန်ုပ်အား လှမ်းအော်လျက် . . .

ကြည့်စမ်း လူဖြူ ဟောဒီမှာ နတ်ငှက်တွေကို များဖို့ ဘုရင်ကြီးက သင့်ဆီအပို့ခိုင်းလိုက်တဲ့ အစာတွေလေ၊ သင်ကသာ ဒီလိုမျိုးဖို့ အစာမလိုဘူး ဆိုရင်တော့ ဒီမှော်ဆရာတွေဟာ အသက်ဆေးတ လွတ်ချင်လွတ်ကြမှာပဲ၊ ဒါဆမယ့် ဘုရင်ကြီးကပြောတယ်၊ မာကူမာဇန်လို့ ခေါ်တဲ့ အင်္ဂလိပ်ကလေးက သူ့မျက်လှည့်အတတ်ကို ပြရအောင် သူတို့ကို အလိုရှိတယ်ဆိုလို့ သူတို့ ဒီကနေ့ သေကြရမယ်တဲ့'

ထိုစကားကို ကြားရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်မှာ အတော်ဝင်စိတ်နှလုံးတုန်လှုပ် ချောက်ချား သွားမိလေ၏။ ထိုအခါ အငယ်ဆုံး ရာဇဝတ်ကောင်ဖြစ်သည့် သူငယ်ကလေးသည် ကျွန်ုပ်အား သူ့အသက်ကို ချွန်သားဖမ်းရန် တောင်းပန်လျက် ရှိလေရာ သူ၏အဖိုးဖြစ်သူကလည်း အောက်ခံအတိုင်း ကျွန်ုပ်အား ဆက်လက်ပြောဆို အသနားခံလျက် ရှိလေသည်။

“အရှင် ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်း အသေခံပါလျှင် မလုံလောက်ပါ သလော၊ ကျွန်ုပ်တို့ကား အိုပြီဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်၏အသက်အတွက် အရေးမကြီးလှပါ။ ကျွန်ုပ် တစ်ယောက်တည်းနှင့် မလုံလောက်သေးပါလျှင် ကျွန်ုပ်သားကိုပါ သတ်ပါ။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်၏မြေးကလေးကိုမူကား လွှတ်တော်မူပါ။ ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံးပင် စုန်းအတတ်ကို လုံးဝတတ်ကျွမ်းသူများ မဟုတ်ကြသည့်အပြင်၊ မြေးကလေးမှာ ထိုကဲ့သို့ ပညာမျိုးကို လေ့ကျင့်ရန်ပင် အချိန်အရွယ်ရောက်သူ မဟုတ်သေးပါ။ အရှင်သည်လည်း ငယ်ရွယ်သူတစ်ယောက်ပင်ဖြစ်၍ သူ တစ်ပါး၏ပညာစွမ်းကို အသုံးပြုရန်အတွက် ဤကဲ့သို့ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် မိမိမျက်စိအောက်တွင် အရှင်အား သတ်ဖြတ်ပါက အရှင်၏ဖခင်သည် အဘယ် သို့ ရှိပါမည်နည်း။”

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က သူတို့၏ ဆိုးဝါးလှသော ကံကြမ္မာနှင့် ကျွန်ုပ်မှာ မည်သို့မျှ မသက်ဆိုင်ကြောင်း၊ သူတို့အသက် ဆုံးရှုံးကြရမည့် ကိစ္စနှင့်ပတ် သက်၍ ကျွန်ုပ်သည် အပြစ်ကင်းစင်သူဖြစ်သည့်ပြင် ယခုလင်းတများအား ပစ်ရမည်ကိစ္စသည်လည်း ကျွန်ုပ်အပေါင်းအဖော် လူဖြူများကို သူတို့ကဲ့သို့ပင် သေဆုံးရမည့်ဘေးမှ ကယ်တင်ရန် အတင်းအကျပ် ခိုင်းစေခြင်းကြောင့်သာ ပြုလုပ်ရခြင်းဖြစ်ကြောင်းနှင့် ဝမ်းနည်းစွာပြန်လည် ပြောပြသောအခါ ဇူးလူး အဘိုးအိုကြီးသည် ကျွန်ုပ်ထံမှ မေးခွန်းတစ်ခုခုနဲ့နဲ့မျှ ထပ်မံမေးမြန်းပြီး နောက် ကျွန်ုပ်ပြောဆိုသည့် စကားအဓိပ္ပါယ်ကို ရေလည်သွားသည့်ဟန်ဖြင့်

“ကျွန်ုပ် နားလည်ပါပြီ အရှင်လူဖြူ၊ သင်သည် ကျွန်ုပ်တို့ ထင်မှတ် သကဲ့သို့ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သူ မဟုတ်ကြောင်း၊ သိရသဖြင့် ကျွန်ုပ်ဝမ်းသာမိ ပါသည်။ (အခြားသူနှစ်ယောက်ဘက်သို့ လှည့်လျက်) ကိုင်း ကျွန်ုပ်၏ သား မြေးများ၊ ဤလူဖြူအား ကျွန်ုပ်တို့ထပ်မံ၍ အနှောင့်အယှက် မပြုဘဲနေကြပါစို့။ သူသည် သူ့ဆွေမျိုးသားချင်းများ၏ အသက်များကို သူ့၏အတတ်ပညာဖြင့် သူတတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစား၍ ကယ်ဆယ်ရန် အားထုတ်ခြင်းမျှသာ ဖြစ်မေ သည်။ အကယ်၍ ကျွန်ုပ်တို့က သူ့အား ဆက်လက်တောင်းပန်နေသဖြင့် သူ၏စိတ်နှလုံးကို ထိခိုက်သွားက လင်းတများကိုပစ်ရာတွင် သူ၏လက်သည် ငြိမ်သက်တော့မည်မဟုတ်ရကား၊ ထိုသူအားလုံးတို့ သေဆုံးကြရလော့မည်။ ထိုအခါ သူတို့၏သွေးများသည် သူတို့နှင့်တကွ ကျွန်ုပ်တို့၏ ဦးခေါင်းများတွင် စွန်းထင်းကျန်ရစ်တော့အံ့။ ကျွန်ုပ်၏ သားမြေးများ ကျွန်ုပ်တို့ အသက်ခံကြရ မည်ဆိုခြင်းမှာ ဘုရင်ကြီး၏ အလိုသာဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဘုရင် ၏အမိန့်ကို အခြားသူများကဲ့သို့ပင် လိုက်နာကြကုန်အံ့။ လူဖြူအရှင် အရှင်အား

အားတင်ပါ၏။ အရှင်၏ မှော်လက်နက်ဖြင့် တည့်မတ်စွာ ပစ်ခတ်နိုင်ခြင်း ဖြင့် များစွာကုန်သော အရှင်၏အပေါင်းအဖော်များ အသက်ကို ဘုရင်ကြီး သတ်ထံမှ ကယ်တင်နိုင်ပါစေ၊ လူဖြူအရှင် အရှင်အား ကျွန်ုပ်နောက်ဆုံး ဆက်ခံပါ၏ ဟု ပြောကာ သူသည် လက်ကို မမြှောက်နိုင်သဖြင့် ဦးခေါင်း သွတ်၍ ကျွန်ုပ်အား နှုတ်ဆက်ရှာလေရာ၊ အခြားသူနှစ်ဦးကလည်း သူနည်း သိုက်၍ ပြုလုပ်ကြလေ၏။

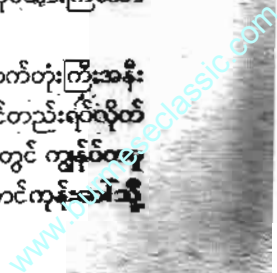
ထိုနောက် သူတို့သည် အတန်ငယ်မျှ ဝေးသောနေရာတစ်နေရာသို့ တက်သွားကြပြီးလျှင် မြေပေါ်၌တိုင်ကာ အချင်းချင်းစကား ပြောဆိုလျက် ကြလေရာ၊ အစောင့်များသည်လည်း သူတို့နှင့် ဓနိုးမဝေးတွင်ထိုင်ကြရင်း အတပြောပြောနှင့် ရယ်မောလျက်ရှိကြလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည်စိတ်လက် ငြိမ်သက်သွားစေရန် ဆေးတံကိုမီးညှိ၍ တတ်နေစဉ် ဟန်သည် လင်းတများထံမှရရှိခဲ့သော မိမိ၏ ဒဏ်ရာများကို ကျွန်ုပ်တစ်ဦးကို ဝါး၍အုံကာဆေးကုလျက် ရှိရာမှသူ၏ ထုံးစံအသံမျိုးဖြင့် တာရက် အလန့်တကြား ဟစ်အော်လိုက်လေသည်။

“ကြည့်စမ်းသခင် သူတို့လာကုန်ကြပြီ လူဖြူတွေကတစ်ဖက်က လူ အတွေကတစ်ဖက်က ကျမ်းစာအုပ်ထဲမှာပါတဲ့ တရားစီရင်မယ့်နေရာ ရောက် ကြတဲ့ ဆိတ်တွေ သိုးတွေကျနေတာပဲ”

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် လှမ်း၍ကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်၏လက်ယာဘက် နှစ်ပါးများ ပေါ်ထွက်လာကြလျက် ထီးစုတ်ကြီးတစ်လက်ကို ဆောင်းထား စာဖျောက်ပင်စလိုက် သူတို့အား ခေါင်းဆောင်လာလေသည်။ လက်ဝဲ ဘက်ကား များပြားလှသော ဇူးလူးအရာရှိများ၊ မှူးမတ်များ၊ ကိုယ်ရံတော်များ သည်တို့ကို ‘ဒင်ဂန်း’က ခေါင်းဆောင်ကာ ပေါ်လာကြလေသည်။ သူ့အား ကိုယ်ရံတော်နှစ်ယောက်တ ဝေးမခေါ်ဆောင်လာရလျက် တတိယ လူတစ် ယောက်က ခိုင်းဖြင့်နေတို့ ကာကျယ်ပေးရပြီးလျှင် စတုတ္ထလူတစ်ယောက်က အုန်ခုံတစ်ခုကို သယ်ဆောင်လာလေသည်။ လူတစ်စုတစ်စု၏နောက်တွင် ဦးစစ်ဝတ်တန်ဆာများကိုဆင်ယင်ကာ လုံကြီးများကို စွဲကိုင်ထားကြသော မှူးစစ်သားများသည် အုပ်လိုက်ပါ၍လာကြကုန်၏။

လူအုပ်ကြီးနှစ်အုပ်သည် ကျွန်ုပ်တို့နှင့်နေသော ကျောက်တုံးကြီးအနီး ရောက်ကြသောအခါ တိုင်ပင်ထားကြဘိသကဲ့သို့ ဝှစ်ပြိုင်တည်းရပ်လိုက် တွင် တစ်ဖက်ကို တစ်ဖက် စူးစိုက်ကြည့်ရှုနေကြ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့အား ဆော်သောက် မပျက်ပဲ ထိုင်မြဲထိုင်၍နေ၏။ ထိုအခါ တောင်ကုန်းအပေါ်သို့

၁၉၉ † ဒဂုန်ရွှေပွား

တက်လာသဖြင့် အသက်မရှုနိုင်အောင် မောပန်းလျက်ရှိသော ဗရောက်ကလေးတစ်ကောင်...
အမယ်လေး အလန်ရယ်၊ မင်းက ဒီမှာရှိနေတာကိုး၊ မင်းပြန်တော့ ကျုပ်တို့ကိုပစ်ပြီး ဟိုလူယုတ်မာလို ထွက်ပြေးသွားပြီလားလို့ ထင်နေတာ'

ဟုတ်တယ် အန်တီ(အဒေါ်) ကျွန်တော် ဒီမှာရှိနေတယ်၊ တစ်ရက် ကျွန်တော် တခြားတစ်နေရာမှာ ရောက်နေပါစေလို့ ဘုရားဆီမှာ ဆုလှူလိုက်ချင်တယ်'

ထိုအချိန်၌ ဒင်ဂန်းသည် သူ၏ကြီးမားသော ကိုယ်ကာယပြင်ဆင်မှုအတွက် နေရာချထားပြီးသည့်နောက် အမောပြေသွားပြီဖြစ်၍ သူနှင့်အလားတူသော သောမတ်ဟောလ်စတက်အား လှမ်း၍ခေါ်လိုက်လေသည်။
အိုး... သောမတ်၊ လင်းတတွေကိုပစ်ဖို့ အသင့်ရှိနေပြီလား။ သင့်အစ်ကို မာကူမာဇန်ကို မေးစမ်းပါ။ တကယ်လို့ အဆင်သင့် မရှိသေးရင် သူ့မှော်အတတ်ကို ဆေးစိရင်ဖို့ ကျွန်ုပ် သူ့ကို အချိန်အနည်းငယ် ထားပါဦးမယ်'

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က အဆင်သင့်ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ဗရောက်ပင်စလိုသည် ထိုအခါကျမှ သူ့ရှေ့သို့ ဇူးလူးဘုရင်ကြီး၏ နေကြောင်း သူ့ရဲဘူးသဖြင့် သူ့ထီးကြီးကို ယမ်းကာ ဘုရင်ရှေ့သို့ တိုက်လျှင် ဒတ်(ရဲ)ဘာသာကို နားလည်သော သောမတ်အား ဒင်ဂန်းကို သူ့ပြောသည့်စကားများကို ဘာသာပြန်ခိုင်းလေသည်။ သူ့စကားအတိုင်း သောမတ်က ပြန်ပြောရပါမူ၊ ကျွန်ုပ်တို့သည် နောက်ဗဟိုမိနစ်အတွင်း၌ အားလုံးပင် မာကူမာဇန်၏ ရာရှိပေ၏။ သောမတ်က သူ့စကားများကို လွှဲပြောင်းပြောဆိုသောကြောင့်သာလျှင် သက်သာရာရရှိသွားပေတော့၏။ သူ့စကားအတိုင်းမှာ ဤသို့ဖြစ်၏။ 'စိတ်နှလုံး ဆိုးဝါးယုတ်မာလှ၍ သွေးဆာမွတ်နေဘုရင်ကြီး ဒင်ဂန်းသည် အရယ်၍ သူနှင့်တကွ အပေါင်းအဖော် ဘိုးဝါးများ ဆံပင်တစ်ချောင်းကို ထိခိုက်အံ့၊ ဘုရားသခင်၏ တပည့်များဖြစ်ကြသည့် သူတို့၏အကြောင်းကို သိစေမည် ဟူ၍ ဖြစ်ပေ၏။ ထိုအကြောင်းကို ဇူးဘာသာဖြင့် သောမတ်က ပြောပြသောအခါ၌မူ ဒင်ဂန်းအား ကမ္ဘာပေါ်၌ ခိုးအကြီးမားဆုံးသော ဘုရင်ကြီးဖြစ်၍ ပညာအရာ၌လည်းကောင်း၊ တန်ဖိုးထားအရာ၌လည်းကောင်း၊ ဥပစိရုပ်၌လည်းကောင်း၊ သူနှင့်တူညီသော မရှိသဖြင့် အကယ်၍ သူတို့သာ သေဆုံးကြရပါမူ ဘုရင်ကြီး၏ကျက်သ

ထိုအခါ သောမတ်က သူပြန်ပြောရသောစကားသည် အကုန်မဟုတ်ပါကြောင်း၊ ထိုအကြီးအကဲမကြီးက ဆက်လက်ပြောဆိုသောစကားမှာ မည်၍ ဤကဲ့သို့ တန်ခိုးကြီးမားသော ဘုရင်ကြီးသည် သူ့ကိုဖြစ်စေ၊ သံသားတစ်ယောက်ယောက်ကိုဖြစ်စေ၊ သတ်ဖြတ်ခဲ့ပါက သူ့အတွက် ကြီးနှင့် ဇူးလူးများအား သူ၏လူမျိုးများ လက်စားချေလိမ့်မည်ဟူ၍ ကြောင်းနှင့် ထပ်မံပြောဆိုလေ၏။

(ဒင်ဂန်း) 'သူက ဒီလိုပဲ ပြောသလား၊ ဒါဖြင့် ဘိုးဝါးတွေဟာ သူ့ထံသို့ ပြောသလို အေးချမ်းတဲ့လူတွေမဟုတ်ဘဲ ကျွန်ုပ်ထင်သလို စိတ်ရာရောင်းတဲ့ လူတွေပေါ့၊ ကဲလေ... ဒါပေမယ့် အလောင်းအစား အလောင်းအစားပေါ့၊ ကျွန်ုပ် ဒီလူလက်တစ်ဆုပ်စာလောက်ကို ချက်ချင်း သင်ပစ်နိုင်ပေမယ့် မလုပ်ပါဘူး။ သူ့ခြိမ်းခြောက်တဲ့ စကားတွေကို ကျွန်ုပ် သည်ပေမယ့် ကျွန်ုပ်ရဲ့ ဂတိကိုတော့ မဖျက်ပါဘူးလို့ အကြီးအကဲ နှားမကြီး ပြောလိုက်စမ်းပါ။ မာကူမာဇန်ကသာ လင်းတ ၅ ကောင်အနက် ၃ ကိုသာ သူ့မှော်အတတ်နဲ့ ပစ်ချနိုင်ပါစေ၊ သူနဲ့ သူ့တပည့်တွေအားလုံး သွတ်လပ်လပ် သွားနိုင်ကြပါလိမ့်မယ်လို့ ပြောလိုက်စမ်းပါ။ အဲ မပစ်နိုင်ခဲ့ဘူး သူတို့ကို လင်းတစာကျွေးပြီးမှ သူ့အတွက် လက်စားချေဖို့လာမယ့် သူနဲ့ ကျွန်ုပ်စကားပြောပါမယ်၊ ကိုင်း တော်လောက်ပြီ တော်လောက်ပြီ။ စတင်ကောင်တွေသာ ကျွန်ုပ်ကို ချီးကျူးကြရအောင် ဒီကိုခေါ်ခဲ့ကြပေ

အမြင်ရသည်အတွက် စိတ်သက်ရာ ရကြမည်ဖြစ်ပါသည်ဟူ၍ ဗရောက်ကလေးက အကြောင်းနှင့် ပြောကြားလေ၏။ ထိုစကားကိုကြားသောအခါ ဒင်ဂန်းက ဖယ်ကြည်သည့် လက္ခဏာဖြင့်...
'ဒီ မိန်းမကြီးက တကယ်ပဲ ဒီလိုပြောသလား၊ တကယ်ဆိုရင်တော့ စိတ်စိက တစ်မျိုးပြောပြီး သူ့ပါးစပ်က တစ်မျိုးပြောပါကလား။ အို... အတ် လိမ်မနေပါနဲ့တော့။ လူဖြူအကြီးအကဲမကြီးရဲ့ စကားကို မှန်တဲ့ ခြင်းသာ ပြောစမ်းပါ။ နောက်မှဒီစကားတွေကို ကျွန်ုပ်သိလာရရင်တော့ နို့ လူသတ်သမားတွေ လက်ထဲကို ကျွန်ုပ် အပ်ရလိမ့်မယ်'

ထိုအခါ သောမတ်က သူပြန်ပြောရသောစကားသည် အကုန်မဟုတ်ပါကြောင်း၊ ထိုအကြီးအကဲမကြီးက ဆက်လက်ပြောဆိုသောစကားမှာ မည်၍ ဤကဲ့သို့ တန်ခိုးကြီးမားသော ဘုရင်ကြီးသည် သူ့ကိုဖြစ်စေ၊ သံသားတစ်ယောက်ယောက်ကိုဖြစ်စေ၊ သတ်ဖြတ်ခဲ့ပါက သူ့အတွက် ကြီးနှင့် ဇူးလူးများအား သူ၏လူမျိုးများ လက်စားချေလိမ့်မည်ဟူ၍ ကြောင်းနှင့် ထပ်မံပြောဆိုလေ၏။

(ဒင်ဂန်း) 'သူက ဒီလိုပဲ ပြောသလား၊ ဒါဖြင့် ဘိုးဝါးတွေဟာ သူ့ထံသို့ ပြောသလို အေးချမ်းတဲ့လူတွေမဟုတ်ဘဲ ကျွန်ုပ်ထင်သလို စိတ်ရာရောင်းတဲ့ လူတွေပေါ့၊ ကဲလေ... ဒါပေမယ့် အလောင်းအစား အလောင်းအစားပေါ့၊ ကျွန်ုပ် ဒီလူလက်တစ်ဆုပ်စာလောက်ကို ချက်ချင်း သင်ပစ်နိုင်ပေမယ့် မလုပ်ပါဘူး။ သူ့ခြိမ်းခြောက်တဲ့ စကားတွေကို ကျွန်ုပ် သည်ပေမယ့် ကျွန်ုပ်ရဲ့ ဂတိကိုတော့ မဖျက်ပါဘူးလို့ အကြီးအကဲ နှားမကြီး ပြောလိုက်စမ်းပါ။ မာကူမာဇန်ကသာ လင်းတ ၅ ကောင်အနက် ၃ ကိုသာ သူ့မှော်အတတ်နဲ့ ပစ်ချနိုင်ပါစေ၊ သူနဲ့ သူ့တပည့်တွေအားလုံး သွတ်လပ်လပ် သွားနိုင်ကြပါလိမ့်မယ်လို့ ပြောလိုက်စမ်းပါ။ အဲ မပစ်နိုင်ခဲ့ဘူး သူတို့ကို လင်းတစာကျွေးပြီးမှ သူ့အတွက် လက်စားချေဖို့လာမယ့် သူနဲ့ ကျွန်ုပ်စကားပြောပါမယ်၊ ကိုင်း တော်လောက်ပြီ တော်လောက်ပြီ။ စတင်ကောင်တွေသာ ကျွန်ုပ်ကို ချီးကျူးကြရအောင် ဒီကိုခေါ်ခဲ့ကြပေ

သူနှင့် အစောင့်စစ်သားများသည် ယခင် မြေးအဘိုး သားအဖ ၃ ဦးတို့အား ဒင်ဂန်းရှေ့သို့ ဆွဲခေါ်လာကြသဖြင့် ဘုရင်ကြီးအား သူတို့၏ အတိုင်း အရိုအသေ ပြုကြလေ၏။ ထိုနောက် အဘိုးအိုကြီးက...
'အို အရှင်မင်းမြတ်၊ တွန့်ပုံ၏ သားမြေးများတွင် အပြစ်မရှိကြပါ။

သူနှင့် အစောင့်စစ်သားများသည် ယခင် မြေးအဘိုး သားအဖ ၃ ဦးတို့အား ဒင်ဂန်းရှေ့သို့ ဆွဲခေါ်လာကြသဖြင့် ဘုရင်ကြီးအား သူတို့၏ အတိုင်း အရိုအသေ ပြုကြလေ၏။ ထိုနောက် အဘိုးအိုကြီးက...
'အို အရှင်မင်းမြတ်၊ တွန့်ပုံ၏ သားမြေးများတွင် အပြစ်မရှိကြပါ။

အကယ်၍ အရှင်နှစ်သက်သည်ဆိုပါက ကျွန်ုပ်သာလျှင်မက၊ ကျွန်ုပ်၏အ
အသေခံရန် အဆင်သင့်ရှိပါသည်။ သို့ရာတွင် မြေးငယ်ကလေးကိုမူ ချစ်
ပေးရန် ကျွန်ုပ်တောင်းပန်ပါသည်။ သူသည် လူငယ်ကလေးတစ်ယောက်
ဖြစ်၍ အရှင်၏အမှုတော် ကျွန်ုပ်တို့ကဲ့သို့ဝင် နှစ်ပေါင်းများစွာ ထမ်းဆောင်
ကြီးပြင်း၍လာပါလိမ့်ဦးမည်။

ဒင်ဂန်းက ကြောက်မက်စွာကောင်းသော အသံကြီးဖြင့် . . .

တိတ်နေစမ်း ခြေးခေါင်ဖြူကြီး၊ ဒီကောင်ငယ်ကလေးလဲ သင်တို့လို စုန်
ပဲ။ နောက် ကျွန်ုပ်ကိုပြုစားဖို့ ကျွန်ုပ်ကိုလုပ်ကြံဖို့ ကြီးပြင်းလာဦးမယ်။ တစ်
တွေကို သတ်ပြီးမှ ကျွန်ုပ်ကို မုန်းတီးကျန်ရစ်ဖို့ သူတစ်ယောက်ထဲ ချန်
မလား။ ဗိဇ္ဇာဥပုသ်ကကို သွားကြပြီး ဒင်ဂန်းဟာ သစ္စာဖောက်တွေနဲ့
ဆက်ဆံတယ်ဆိုတာ သူတို့ကို ပြောလိုက်ပေတော့။

ဇူးလူးအဘိုးအိုကြီးသည် သူ့မြေးချစ်ကလေးအတွက် ထပ်မံ
က တက်ရှာလိုသေး၏။ သို့ရာတွင် စစ်သားတစ်ယောက်က သူ့မျက်
ပိတ်ရိုက်လိုက်သည့်အပြင် ဒင်ဂန်းကလည်း အော်ဟစ်လျက် . . .

ဘာလဲ သင်မကျေနပ်သေးဘူးလား၊ ရှေ့ထပ်ပြီးပြောရင် အ
ကလေးကို သင့်လက်နဲ့ သတ်ရအောင် ကျွန်ုပ်အမိန့်ပေးလိုက်လိမ့်မယ်
သူတို့ကို ခေါ်သွားကြ။

ထိုနောက်၌ကား ကျွန်ုပ်သည် မိမိ၏မျက်နှာကို အခြားသူ
လှည့်ထားလိုက်ရာ ကျန်လှူဖြူအားလုံးသည် ကျွန်ုပ် နည်းတူ လိုက်၍
ကြလေ၏။ နောက်တစ်ခဏ၌ မိမိ၏သားမြေးများ အသတ်ခံရသည်တို့
တိုင် မျက်စိဖြင့် မြင်သွားစေရန် နောက်ဆုံးချန်ထားခဲ့သော အဘိုးအို
ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်သည့်အသံတစ်ခုကို ကျွန်ုပ်ကြားလိုက်

ရှေ့ရေကို ကြိုတင်၍ သိမြင်နိုင်သော ကျွန်ုပ်ပရော့ဖက်ကြီး
သင့်အား အမိန့်ပေးခဲ့မည်။ ဤနေ့မှစ၍ လပြည့်ပေါင်း(၃၀)ပြည့်သော
၌ သင်ဒင်ဂန်း ကျွန်ုပ်နှင့် ကျွန်ုပ်သားမြေးများအား တစ္ဆေတိုင်းပြည့်
ရောက် တွေ့ဆုံပြီးလျှင် ထိုနေ့ရာ၌

သူ၏စကားမဆုံးမီ အာဏာသား၏ ပုဆိန်ချက်သည် သူ့
ပြင်းထန်သော အသံကြီးဖြင့် ကျရောက်လာလေရာ၊ ထိုသူသည် တစ်
လဲကျသေဆုံးလေတော့၏။ ထို့နောက် အသံတိတ်ဆိတ်သွားသဖြင့်
သည် ဓော၍ကြည့်လိုက်ရာ၊ ဒင်ဂန်းသည် အယူသီးသော လူတစ်ယောက်
မျက်နှာဖြူဖပ်ဖြူရောင်နှင့် ဓားချွေးများပြန်ကာ အပြင်းအထန် ကြောက်

လုပ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထို့နောက် ဒင်ဂန်းသည် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ
အာဏာသားအား အသံတုန်တုန်ရီချီဖြင့် . . .

ပြောတဲ့စကားတွေ ကျွန်ုပ်အကုန်ကြားရအောင် ဒီစုန်းကြီးကို သင်
မသတ်သေးဘဲ ထားဖို့ကောင်းတယ် အရှူးရဲ့

ထိုစကားများကို မပြောနိုင်မီ သေဆုံးသွားလျှင် ကောင်းမည်ထင်
သဖြင့် ဤကဲ့သို့ ပြုလုပ်မိပါကြောင်းနှင့် အာဏာသားက တောင်းပန်ပြောဆို
လေ၏။ နောင်အခါ ကျွန်ုပ်မှတ်မိသည်မှာ ဒင်ဂန်းသည် လပေါင်း(၃၀)ခန့်
အချိန်၌ အကယ်ပင် အသတ်ခံရခြင်းဖြစ်၏။ သူ့နောင်တော် ချာကာကို သတ်
ခဲ့သော သူ့ဗိုလ်မှူး 'မိုပို'ဆိုသူသည် 'ချာကာ'၏သား 'အမ်စလီပိုဂတ်'၏ အကူ
အညီဖြင့် ဒင်ဂန်းအား သတ်ဖြတ်သုတ်သင်ခဲ့လေသည်။ နောက်နှစ်ပေါင်း အ
တန်ကြာသောအခါ 'အမ်စလီပိုဂတ်'သည် ထိုဘုရင်ဆိုးကြီး၏ သေဆုံးပုံကို
ကျွန်ုပ်အား ပြောပြခဲ့သော်လည်း သူ့သေဆုံးသည့်နေ့ရက်ကို တိတိကျကျမပြော
ဆိုနိုင်သဖြင့် အထက်ပါကျိန်စာအတိုင်း မှန်မမှန်ကိုမူ ကျွန်ုပ်မသိရှိရချေ။

ရာဇဝတ်သားသုံးယောက်ကား လူသတ်တောင်ကုန်း၏အလယ်
တွင် အသီးသီးသေဆုံးကြရှာလေပြီ။ သို့နှင့် နောက်တစ်ခဏ၌ ဘုရင်ကြီးက
လင်းတများ လန့်ဖျပ်မသွားနိုင်စေခြင်းငှာ ၎င်းတို့ မမြင်နိုင်သည့် နေရာများမှ
နေ၍ ကြည့်ရှုကြရန် ပရိသတ်များအား အမိန့်ပေးလေ၏။ ထိုနောက် စစ်သား
များနှင့်အတူ ရှိနေကြသော ဘိုးဝါးများကတစ်ဖက်၊ ဒင်ဂန်းနှင့် သူ၏ဇူးလူးများ
ကတစ်ဖက် အသီးသီးနောက်ဘက်သို့ ဆုတ်သွားကြလေရာ၊ ချုံကွယ်တွင်
ဟန် နှင့် ကျွန်ုပ် နှစ်ယောက်တည်းသာ ကျန်ရစ်ကြလေတော့၏။

ကောင်းကင်ထက်၌ ပထမ ကင်းထောက် လင်းတကို မမြင်ရမီ ရင်
တခုန်ခုန်နှင့် စောင့်ဆိုင်းနေရသော အချိန်သည်ကား အဆုံးမသပ်နိုင်အောင်
တာရှည်လွန်းလှသည်ဟူ၍ ကျွန်ုပ်စိတ်တွင် ထင်မှတ်မိလေ၏။

(ဟန်) 'သခင် အခုအလုပ်က လျှို့ကြီးထဲမှာ ရှိနေတုန်းက ငန်းတွေ
ကို ဝစ်ရတာထက် ဆိုးဝါးတဲ့အလုပ်ပဲ၊ ဟိုဟာကတော့ မသကာ မြင်းလောက်
ပဲ သခင် ဆုံးရှုံးဖို့ရှိတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခုဟာကတော့'

(ကျွန်ုပ်) 'တိတ်စမ်းကွယ်၊ ငါ့သေနတ်သာ ပေးစမ်းပါ'

ထိုအချိန်၌ ကင်းထောက် လင်းတသည် လှည့်လည်ပျံ့ဝှင်နှင့် နိုင်
ကာ နိမ့်ကာ ဆင်းလာလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် ဘိုးဝါးများအား ဂုဏ်
ကြည့်လိုက်ရာ အားလုံးပင် ဒူးထောက်လျက်ရှိကြ၍ ဇူးလူးများရှိရာ၌ ကြောက်
လိုက်သောအခါ၌ကား၊ ယခင်က မမြင်ရဖူးသော အမူအရာများဖြင့် စိတ်

ထက်သန်စွာ စောင့်မျှော်နေကြသည်ကို တွေ့ရှိရလေ၏။ ထိုနောက် ကျွန်ုပ်
စောင့်မျှော်နေကြသည်ကို တွေ့ရှိရလေ၏။ ထိုနောက် ကျွန်ုပ်သည် မျက်စိကို
လင်းတကြီးရှိရာသို့ အာရူးစူးစိုက်လိုက်လေသည်။

ထိုခဏ၌ လင်းတကြီးသည် နောက်ဆုံးလှည့်ပတ်ပျံသန်းခြင်းကို
ပြုလုပ်ပြီးနောက်၊ ဦးခေါင်းကို ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ လှည့်ကာ အောက်သို့ ထိုးဆင်း
ရန် ဟန်ပြင်လျက်ရှိ၏။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်ုပ်သည် သက်ပြင်းကြီးတစ်ချက်
ချိမ့်လိုက်ပြီးနောက် သေနတ်ကို လင်းတ၏ ရင်ပတ်တည့်တည့် ရှိရာသို့ ချိန်စွယ်
လျက် ခလုပ်ကို ဆွဲလိုက်လေ၏။ ကျည်ဆံထွက်သွားသည့်အသံနှင့်အတူ
နောက်သို့တွန့်၍သွားသော လင်းတကြီးကို မြင်လိုက်ရလေသည်။ နောက်တစ်
ခဏ၌ ဖတ်ခနဲ မြည်သွားသော အသံတစ်သံကို ကျယ်လောင်စွာ ကြားလိုက်ရ
သဖြင့်၊ ကျည်ဆံသည် ငှက်၏ ရင်ပတ်ကို တည့်တည့်ကြီး ထိမှန်လေပြီဟု
ရုတ်တရက် ကျွန်ုပ် ဝမ်းသာသွားမိ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်ထင်သကဲ့သို့ကား
မဟုတ်ပါပေ။

စင်စစ်အားဖြင့်သော် ဖတ်ခနဲ မြည်သွားသည့်အသံမှာ ကျည်ဆံဖြတ်
သန်းသွားသည့် လေအဟုန်က ငှက်ကြီး၏ ထူထဲသောအောက်ပံများကို ရိုက်
ခတ်လိုက်သည် အသံမျှသာဖြစ်ရာ ငှက်ကြီးများကို ပစ်ဖူးသော လူတိုင်းသည်
ထိုအသံအကြောင်းကို ကောင်းစွာ သိရှိနားလည်ကြပေလိမ့်မည်။ သို့ဖြစ်၍
အောက်သို့ကျမည့်အစား လင်းတကြီးသည် ၎င်း၏ကိုယ်ကို ပြန်၍တည့်မတ်
လိုက်ပြီးနောက် အခြားအကောင်များကဲ့သို့ အောက်သို့ဆင်းမြဲတိုင်း ဆင်းသက်
လာပြီးလျှင် လူသေကောင်များ အနီး၌နားလျက်ရှိလေ၏။ သို့နှင့် ငှက်ကြီးအား
တစ်စုံတစ်ရာ ထိမှန်ခြင်းမရှိသည်မှာ ထင်ရှား၍နေလေပြီ။

ဟန်သည် သေနတ်ကို ယမ်းတောင့်ထပ်ထိုးရန် လှမ်းယူရင်း...
'လွဲသွားပြီ၊ အို... ဘာကြောင့်များ ပထမ ကျောက်ပုံတုန်းက ကျောက်ခဲ
တစ်လုံး ပစ်မထည့်ခဲ့ရတာလဲ သခင်ရယ်'

ကျွန်ုပ်သည် ဟန်အား မျက်မှောင့်တစ်ချက် ကြွတ်၍ကြည့်လိုက်ရာ
သူသည် စကားဆက်၍ မပြောတော့ချေ။ ထိုအချိန်၌ ဘိုးဝါးများထံမှ တီးတိုး
ညီးတွားလိုက်သော အသံကြီးတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာပြီးလျှင် သူတို့သည် ရှေး
ကထက် လေးနက်စွာ ဆုတောင်းလျက် ရှိကြလေ၏။ ဇူးလူးများအား ဘုရင်
ကြီးအနီး၌ ဝိုင်းဝန်းကာ တီးတိုးပြောဆိုလျက်ရှိကြရာ၊ ကျွန်ုပ် နောင်အခါ
သိရှိရသည်မှာ ဒင်ဂန်းသည် အရှုံးအနိုင်ကို နှားများဖြင့် ဆယ်လေးတစ်လေး
ပေးကာ ဇူးလူးများနှင့် လောင်းအစား လုပ်နေခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။

ထိုအချိန်၌ အခြားလင်းတများလည်း ထွက်ပေါ်လာကြပြန်သဖြင့်
ကျွန်ုပ်သည် ဟန်ထံမှ ယမ်းထိုးပြီး အသံမြဲဖြစ်နေသော သေနတ်ကို ပြန်ချလိုက်
လေ၏။ ထိုနောက် ကျွန်ုပ်သည် ပထမဆုံး အကောင်ကို ရွေးချယ်ကာ လင်
အချိန်မျိုး၌ပင် ပစ်လိုက်ပြန်လေသည်။ ထိုအကောင်သည်လည်း ယခင်အ
ကောင်ကဲ့သို့ပင် နောက်သို့ တွန့်သွားပြီးလျှင် ဆင်းလာသည့်လမ်းအတိုင်း
ကောင်းကင်သို့ပြန်၍ထိုးတက်သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်ကား ဒုတိယတစ်ချက် လွဲ
ပြန်လေပြီ။

ဟန်က လေသံပျော့ပျော့ဖြင့်... 'ဒုတိယ ကျောက်ပုံကြောင့် ဒီထို
ဖြစ်ရတာပဲ သခင်' ဟု ပြောလိုက်သောအခါ၊ ကျွန်ုပ်သည် သူ့မျက်နှာကိုပင်
မကြည့်တော့ဘဲ၊ အောက်တွင် ထိုင်ချလိုက်ရင်း ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာကို လက်ဝါး
ဖြင့် ဖုံးအုပ်၍ နေမိလေ၏။ နောက်တစ်ချက်ကို ထပ်မံ၍ လွဲခဲ့လျှင်ကား ထိုအခါ
ဟန်သည် ကျွန်ုပ်အား လေသံဖြင့်...

'သခင် ဒီလင်းတတွေဟာ သေနတ်က မီးပွင့်တာကို မြင်ပြီး၊ တွန့်
တွန့် သွားတာပဲ။ သူတို့ အောက်မဆင်းခင် သူတို့ နှုတ်သီးဟာ သခင်ရှိတဲ့
ဘက်ကို လှည့်နေတုန်း သခင်က သူတို့မျက်နှာ တည့်တည့်ကို ချိန်ဝစ်တာကိုး၊
ဒါကြောင့် နောက်ဖက်ကို သူတို့လှည့်သွားတုန်း သူတို့အမြီးကို သခင်ပစ်ရင်
ကောင်းမယ်၊ လင်းတဟာ အမြီးနဲ့တော့ မြင်နိုင်မယ် မဟုတ်ပါဘူး'

ကျွန်ုပ်သည် ဟန်အား ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်မိ၏။ သူ့စကား
ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် အကြောင်းရင်းကို နားလည်သွားလေပြီ။ ကျွန်ုပ်ရှိရာဘက်
သို့ ၎င်းတို့၏ဦးခေါင်းများ လှည့်နေစိုက်၌ လင်းတအကောင် (၅၀)ကိုပင်
ပစ်ချဆောက်မူ၊ ကျွန်ုပ်သည် တစ်ကောင်မျှပင် ထိမှန်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ သူတို့
သည် သေနတ်ချက်တိုင်း မီးဝှင့်သွားသည်ကို တွေ့မြင်ကာ ကျည်ဆံမှလွတ်
အောင် ရှောင်တိမ်းနိုင်ကြလိမ့်မည်။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်က ဟန်အား...

'ကိုင်း လာဟေ့' ဟု ပြောကာ ကိုက်(၁၀၀)ခန့် ဝေးသည့် မျက်နှာ
ချင်းဆိုင်ဘက်မှ ကျောက်တုံးတစ်ခုရှိရာသို့ တောင်ကုန်းကို ကွေ့၍ ခပ်သုတ်
သုတ် လျှောက်သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်သွားရသည့် လမ်းမှာ ဇူးလူးများ အနီးမှ
ဖြတ်၍ သွားရလေရာ၊ ထိုသို့ဖြတ်သွားစဉ် ကျွန်ုပ်၏မျက်လှည့်အတတ်ကား
အဘယ်မှာနည်းဟု ကျွန်ုပ်အား ပြောင်လောင်လိုက်ကြသေး၏။

ထိုအချိန်၌ ဒင်ဂန်း၏လောင်းကြေးကား ကျွန်ုပ်ဘက်မှ နှားထိုး
ကောင်ကို သူ့ဘက်မှ အကောင် (၅၀)အထိပင် အလေးတက်၍ ပေးလေသည်။
သို့ရာတွင် သူနှင့်ယှဉ်ပြိုင်လောင်းစံသူကား တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မရှိ...

ကျောက်တုံး နောက်တွယ်သို့ ကျွန်ုပ်နှင့်ဟန်တို့ ရောက်ကြသောအခါ ဘိုးဝါးများသည် ဒူးထောက်လျက်ဝင် ရှိကြသေးသော်လည်း ဆုတောင်းခြင်းထား ခြေကြတောက်ရှိကြဟန်တူ၏။ ထို့ပြင်ကလေးများမှာ ငိုကြွေးမြည်းတမ်းလျက်ရှိကြ၍ ယောက်ျားများကား တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်စိုက်ကြည့်၍ နေကြပြီးလျှင်၊ ဗရောက်ကမူ ခေရီ၏ခါးကိုလက်တစ်ဖက်ဖြင့်ဖက်၍ ထားသည်ကို ကျွန်ုပ်တွေ မြင်ရ၏။ သို့နှင့် ကျောက်တုံးနောက်ကွယ်မှ စောင့်ဆိုင်းရင်း၊ ကျွန်ုပ်သည် မိမိ၏အိပ်ဇက်ကိုပြန်၍ သတိရပြီးလျှင် ရဲစိတ်ပြန်၍ဝင်ကာ ဘုရားသခင်သည် ခည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ကျွန်ုပ်အား အရေးနိမ့်ခြင်းကို ဖြစ်စေ၍ ထိုသူအားလုံးတို့၏ အသက်ဆုံးရှုံးကြစေရန် ရက်စက်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

ကျွန်ုပ်သည် ဟန်ထံမှ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို ဆွဲယူပြီးလျှင် ကိုယ်တိုင် ယမ်းထိုးလေသည်။ ကျည်ဆံထိပ်ကို ကျွန်ုပ်ဖုံး၍နေစဉ် လင်းတတစ်ကောင်သည် ၎င်း၏နောက်ဆုံးစက်ဝိုင်းကို ပျံသန်းကာ လေထဲ၌ ရပ်တော့မည့်ဆဲဆဲရှိနေရာ၊ ၎င်း၏အမြီးသည် ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ လှည့်လျက်ရှိလေ၏။ သို့နှင့်ကျွန်ုပ်သည် စုနေသော ခြေနှစ်ချောင်း၏အလယ်သို့ သေနတ်ကိုချိန်ပြီးလျှင် မျက်စိများကို စုံစိုက်၍ပစ်ချလိုက်လေ၏။

ကျည်ဆံသွားထိသည့် အသံကိုကြားလိုက်ရပြီးနောက် စက္ကန့်အနီးငယ်အတွင်းတွင် မြေကြီးပေါ်သို့ 'ဗုတ်ခနဲ' တစ်စုံတရာ ကျလာသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရလေ၏။ သို့နှင့်ကျွန်ုပ်သည် မျက်လုံးများကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ၊ အတောင်များကိုကား၍ စင်းစင်းကြီးသေနေသော လင်းတကို လူသေအလောင်းများနှင့် မြေလှမ်း ဥလှမ်း ဘဝလှမ်းခန့်ဝေးသော နေရာတွင် တွေ့မြင်ရလေ၏။

(ဟန်) 'အဲ သခင်ဟန်ကျလာပြီ၊ ဒါဟာ တခြားကျောက်ခဲပုံတွေမှာ သခင်ကျောက်ခဲ ထည့်ခဲ့လို့ပဲ မဟုတ်ဘူးလား သခင်'

ဇူးလူးများကား အံ့အားသင့်လျက် ရှိကြကုန်၏။ ဘိုးဝါးများကမူ လည်ဝင်းများကို ဆန့်တန်းကာ ကျွန်ုပ်အား စိုက်ကြည့်နေကြသည်ကို ကျွန်ုပ်သည် ယမ်းပြန်ထိုးရင်း တစ်ဖက်မှလှမ်း၍ မြင်လိုက်ရ၏။ ထိုနောက် အခြားလင်းတတစ်ကောင်သည် ယခင်နည်းတူ ပေါ်လာပြန်၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် ကျောက်တုံးကို မှီရင်း၊ မိမိလက်ကိုယုံကြည်ပြီးဖြစ်သည့်အတိုင်း အသေအရာဝင် မချိန်တော့ဘဲ ပစ်လိုက်လေ၏။ ယခုတစ်ကြိမ်မှ ခည်သို့ဖြစ်ပျက်သည်ကို သိရှိရန် ကျွန်ုပ်သည် မျက်စိကို မမှိတ်ဘဲ စောင့်ကြည့်နေမိ၏။

ကျည်ဆံသည် လင်းတပေါင်ကြား တည့်တည့်ကို သွား၍ပစ်ချပြီးလျှင် တစ်ဖက်မှတစ်ဖက်သို့ ပေါက်ထွက်သွားသဖြင့် ကျောက်တုံးတစ်ခုကို ပစ်ချလိုက်ဘိ သကဲ့သို့ ၎င်း၏အပေါ်ရှိရာ အပေါ်တည့်တည့်သို့ ကျလာလေ၏။ ထိုအခါ ဟန်သည် ဝမ်းသာရွှင်မြူးလှသည့် အသံဖြင့်...

'ကောင်းပါပေဗျာ၊ ကောင်းပါပေ၊ ကိုင်း သခင်၊ တတိယ အထောင်ကိုတော့ မလွဲစေနဲ့တော့၊ ဒီလိုဆိုရင် အားလုံးဟန်ကျ သွားမှာပဲ'

'အေး တတိယအထောင်ကို ငါမလွဲရင်တော့ ဟန်ကျမှာပေါ့ကွယ်'

နောက်တစ်ကြိမ်လည်း ကျွန်ုပ်သည် သေနတ်ကို ကိုယ်တိုင်ဝင်ယမ်းထိုးလေရာ၊ ယမ်းမှန်ကို သေချာစွာ ဖိနှိပ်သွင်းပြီးလျှင် ကျည်ဆံကိုလည်း မြေပြင်းနှင့် တိတိကျကျ တော်သော ကျည်ဆံကိုရှေး၍ ထည့်သွင်းလေ၏။ ထို့ပြင် သေနတ်ချက် မတော်တဆလွဲချော်၍ မသွားစေခြင်းငှာ၊ သေနတ်ထိပ်၌ ကပ်ပြီနေသော ယမ်းမှန်ကလေးများကိုဝင် ဆူးကလေးတစ်ချောင်းနှင့် ခြစ်ထုတ်ပစ်လိုက်သေး၏။ ထိုနောက် ကျွန်ုပ်သည် အသင့်စောင့်ဆိုင်း၍ နေလေရာ၊ ထိုအချိန်အတွင်း၌ ဘိုးဝါးနှင့် ဇူးလူးများ ခည်သို့ဖြစ်ပျက်နေကြသည်ကိုမူ သတိမပြုမိတော့ချေ။

ထိုအချိန်၌ကား လင်းတများသည် ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် မဟုတ်သော အရာတစ်ခုသည် ၎င်းတို့အား ဘေးအန္တရာယ် ပြုနေသည်ဟူ၍ သိရှိသွားဟန် တူလေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ၎င်းတို့သည် အရှေ့မှလည်းကောင်း၊ အနောက်မှလည်းကောင်း၊ တောင်နှင့်မြောက်မှလည်းကောင်း၊ ရာပေါင်းများစွာ စုရုံးရောက်ရှိလာကာ လေထဲ၌ ဝှေ့ကောက်တာ ပျံသန်းလျက်ရှိကြကုန်၏။ သို့သော် လူသေကောင်များကို စားသောက်ရန် မြေပေါ်သို့ ဆင်းသက်ရန်ကိုမူ တစ်ကောင်မျှပင် စိတ်ကူးပုံကြဟန် မတူချေ။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် စောင့်ကြည့်နေရာမှ ၎င်းတို့အထဲ၌ ဟန်၏နားခေါင်းကို ကိုက်ဖဲ့သွားခဲ့သော လင်းတတုရင်ကြီးအား တွေ့ရှိရလေသည်။ ထိုအကောင်ကြီးကား အခြားလင်းတများထက် ၂ဆခန့် ကြီးမားသည်ဖြစ်ရာ၊ ၎င်းကို မှတ်မိရန် လွယ်ကူလှလေ၏။ ထို့ပြင် ၎င်း၏အတောင်ထိပ်ဖျားများ၌ အဖြူကော်အချို့လည်း ရှိနေကြ၏။ လေထဲ၌ ပျံသန်းရင်း ၎င်း၏အပေါင်းအပေါ်အချို့သည် အချင်းချင်းတိုင်ဝင် နေကြထိသကဲ့သို့ ထိုအကောင်ကြီး၏ ဘေးပတ်လည်၌ စုရုံးလျက်ရှိနေကြကိုလည်း ကျွန်ုပ်သတိပြုမိ၏။

တစ်ခဏမျှကြာလပ်သော် ၎င်းတို့သည် တခြားစိတ်ကူး သွားကြပြီးနောက် လင်းတကြီးသည် မြေပြင်ပေါ်သို့ စုံစမ်းမည်ဟန်ဖြင့် ပေါ်လာစပြုရာ

လေ၏။ ၎င်းသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် လှည့်ပတ်၍ ဆင်းသက်လာလေရာ နောက်ဆုံး သဘာဝအတိုင်း အောက်သို့ထိုးချမည်နေရာသို့ ရောက်လာခဲ့သဖြင့် ၎င်း၏ဖြန့်နေသော အမြီးပိုင်းသည် ကျွန်ုပ်ရှိရာသို့ မျက်နှာမူလျက်ရှိလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏အခွင့်အရေးကား ပေါ်လာလေပြီ။ ယခုထက်ကြီးမားကျယ်ပြန့်သော ပစ်ကွင်းကား မရှိတော့ပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ဝမ်းသာအားရဖြင့် ထိုအကောင်ကြီးအား သေချာစွာ ချိန်ရွယ်ကာ ခလုတ်ကို ဆွဲလိုက်လေတော့၏။ ထိုအခါ ကျည်ဆံထိမှန်သွားသဖြင့် အမွှေးများပင် ၎င်း၏ ရင်ပတ်မှ ဖွာကျလာလေရာထိုအကောင်ကြီးအား ဘုရားခေါ်သွားလေပြီဟုတွေး၍ ကျွန်ုပ်သည် လင်းတဘုရင်ကြီး မြေပေါ်သို့ကျလာမည်ကို စောင့်ကြည့်နေမိ၏။ သို့ရာတွင် လင်းတကြီးကား နောက်ငင် လှုပ်ရှားယိမ်းယိုင်နေပြီး၊ နောက်တွင်မှ အထက်သို့ ဝှေ့ကာဝှေ့ကာ ပျံသန်းရင်းနှင့် အပေါ်သို့ တည့်တည့်ကြီးထိုး၍ တစ်သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေမိလေရာ၊ လူတိုင်းပင် ကျွန်ုပ်နည်းတူ စိုက်၍ကြည့်နေကြကုန်၏။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကြီးမားလှသော သတ္တဝါကြီးသည် အစက်ကလေးတစ်စက်ခန့်မျှ အရွယ်သို့တိုင် အောင် သေးငယ်စွန်မွှား၍သွားပြီးလျှင် နောက်ဆုံး၌ အထက်မိုးကောင်းကင်ထဲသို့ ထိုးဝင်ကာ လုံးဝပျောက်ကွယ်၍ သွားလေတော့သတည်း။

(ကျွန်ုပ်) 'ကိုင်း ဟန်ရေ လမ်းဆုံးတော့ ရောက်ပြီဟေ့'

ဟန်က သွားချင်းရိုက်ခတ်သဖြင့် . . . 'ဟုတ်တယ် သခင်၊ လမ်းဆုံးပြီ၊ သခင်က ယမ်းမှုန့် လုံလောက်အောင် မထည့်ဘူးထင်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ အားလုံးမကြာခင် ကိစ္စချောတော့မှာပဲ သခင်'

(ကျွန်ုပ်တို့ မချီသောအသံဖြင့် ရယ်မောလိုက်ရင်း . . . 'ဒီလိုလဲ မဟုတ်သေးပါဘူးလေ၊ ကိုင်း ဟန် သေနတ်ကို မြန်မြန်ယမ်းထိုးစမ်း မြန်မြန်ဟေ့၊ တို့လူတွေမသေခင် ဇူးလူးတိုင်းပြည်မှာ ဘုရင်အသစ် ရောက်စေမယ်'

ဟန်က သေနတ်ကို ကဗျာကရာ ယမ်းထိုးရင်း . . . 'ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်၊ ဒီဝက်ကောင်ကြီး ဒင်ဂန်းကို ကျွန်တော်တို့နဲ့အတူ ခေါ်သွားမယ်၊ သခင်ပစ်ရင် သူ့ဗိုက်ထဲကို ပစ်ထည့်ပါ၊ ဒါမှ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သေရတဲ့အရာသာ ကို သူသိရလိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော့် လည်ပင်းကိုလဲ ဟောဒီက ကျွန်တော့် ဓါးနဲ့ဖြတ်ပေးပါ။ သခင်လည်း သေနတ်ကို ယမ်းပြန်ထိုးဖို့ အချိန်မရရင် ဒီခါနဲ့ပဲ သခင်လည်ပင်းထိုး ဖြတ်လိုက်ပေါ့၊ ဘာပြီး လွယ်ပါသေးတယ်'

ကျွန်ုပ်သည် ထိုအရာများကို ဖြုလုပ်ရန် ယခင်ကပင် ကြိုတင်စဉ်းစား

ပြီးဖြစ်သည့်အတိုင်း ခေါင်းငြိမ်ပြလိုက်၏။ ဘိုးဝါးများအား မိမိမျက်နှာကံတွင် သတ်ဖြတ်ကြသည်ကို ကျွန်ုပ်သည် ကြည့်ရှုနိုင်လိမ့်မည် မတုတ်ပေ။ အစွဲအတွတ်မှ စိုးရိမ်ရန်မရှိချေ။ သူ့ကိုစွဲကို သူကြည့်၍စီမံလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်သိပြီး ဖြစ်လေသည်။

ထိုခဏ၌ တစ်ဖက်မှ အဆောင့်စစ်သားများကလည်း မာရေးတို့လူစုအား လှံများဖြင့် ချိန်ရွယ်ရင်း ကျွဲနွားများကို မောင်းနှင်သကဲ့သို့ မောင်းနှင်လာခဲ့ကြလေ၏။ လူအုပ်ကြီးနှစ်အုပ်သည် တစ်ပြိုင်တည်းလိုလိုပင် အလယ်ကွက်လပ်သို့ ရောက်ရှိလာကြပြီးလျှင် တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက်ကြားတွင် အနည်းငယ်ခန့်ခွာကာ ရပ်တန့်နေကြလေ၏။ သူတို့အကြားရှိ ကွက်လပ်ဥုံကား သေဒဏ်စီရင်ခြင်း ခံကြရသော လူများ၏ အလောင်းများနှင့် လင်းတသေနစ်ကောင်တို့သည် ကျွန်ုပ်တို့ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်နှင့်အတူ ရှိနေကြကုန်၏။

(ဒင်ဂန်း) 'ဘယ်နှယ်လဲ မာကူမာဇန်၊ လင်းတ ၅ ကောင်အနက် သင် ၂ ကောင်တည်း ပစ်သတ်နိုင်ခဲ့လေတော့ သင်လောင်းတဲ့ဘက်က ရွံ့သွားပြီနော်၊ သင့်မျက်လှည့်က ကောင်းတော့ကောင်းပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့် သိပ်တော့မကောင်းလှသေးဘူး၊ ကိုင်း ဒီတော့ သင့်လောင်းကြေးအတွက် ပေးစရာရှိတာကို ပေးဖို့ဖြစ်ပေတော့'

ထို့နောက် ဒင်ဂန်းသည် သူ၏လက်ကို ဆန့်တန်းကာ လူဖြူများအား သတ်ဖြတ်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။

'မာကူမာဇန်နဲ့ အရပ်မြင့်မြင့် မိန်းကလေးကလွဲပြီး သူတို့အားလုံးကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်သတ်ကြ၊ ဒါမှ သူတို့ဘယ်လိုသေကြတယ်ဆိုတာကို ကျွန်ုပ် မြင်ရမယ်'

ထိုအခါ စစ်သားအချို့သည် ရှေ့သို့ပြေးသွားပြီးလျှင် လူအုပ်ရှေ့၌ ရပ်၍နေသော ဗရောက်ပင်စလို့အား စတင်ဖမ်းဆီးကြလေရာ၊ ဗရောက်သည် သူ့အား လှံများဖြင့် ချိန်ရွယ်ထားသည့်အကြားမှပင် အော်ဟစ်လျက် . . .

'ခဏလေး စောင့်ပါဦး ဘုရင်ကြီး၊ လောင်းကြေးဟာ ရွံ့သွားပြီလို့ သင်ဘယ်နှယ်လုပ်သိသလဲ၊ သင်တို့ မာကူမာဇန်လို့ ခေါ်ကြတဲ့လူဟာ နောက်ဆုံး လင်းတကြီးကို မှန်လိုက်တယ်၊ ကျွန်ုပ်တို့ကို မသတ်ခင် ဒီလင်းတကြီးကို အရင်ရှာကြည့်ဖို့ကောင်းတယ်'

'ဒီမိန်းမကြီးက ဘာကိုပြောနေတာလဲ'ဟု ဒင်ဂန်းက မေးဟန်ဖြင့် သောမတ်က ဘာသာပြန်၍ ပြောပြရလေသည်။ ထိုအခါ ဒင်ဂန်းမ . . .

'ကိုင်း ဒါဖြင့်ကောင်းပြီ၊ ကောင်းကင်မှာ လင်းတသွားရာအထိ

ကျွန်ုပ် သူ့ကို လွှတ်လိုက်မယ်၊ နောက်မှ ပြန်လာပြီးတော့ လင်းတကို တွေ့ခဲ့တယ် စတွေ့ခဲ့ဘူးဆိုတာ ကျွန်ုပ်တို့ကို ပြန်လာပြောပေတော့

ထိုနောက် အစောင့်စစ်သားများသည် လှံများသည် မြောက်ကာ ဘုရင်၏အမိန့်ကို စောင့်ဆိုင်းနေကြလေရာ၊ ကျွန်ုပ်မှာ မြေကြီးကို ငုံ့ကြည့်ဟန် ဆောင်ရင်း၊ သေနတ်ကို မောင်းတင်လိုက်လေသည်။ ထိုအမိန့်ကို သူပေးလိုက် ခဲ့ည့်အချိန်သည် သူ့အဖို့ နောက်ဆုံးအချိန်ပင် ဖြစ်ရပေမည်။ ဟန်သည်လည်း သတ်ကြ ဖြတ်ကြမည်ကို မကြည့်လိုဟန်ဖြင့် ကောင်းကင်သို့ မော့လျက်ရှိရာမှ ရုတ်တရက် အလန့်တကြား စူးရှကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်သောကြောင့် အားလုံးပင် သူ့ကိုဝိုင်း၍ကြည့်မိကြလေ၏။ ထိုအခါ ဟန်က ကောင်းကင်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြသဖြင့် လူအားလုံးသည် သူ့လက်ညှိုးထိုးရာသို့ လိုက်ကြည့်ကြ ရာ အောက်ပါအချင်းအရာကို တွေ့မြင်ကြရလေ၏။

ကောင်းကင်ပြာကြီးထဲ၌ ဟန်၏စူးရှသော မျက်စိကြောင့်သာလျှင် လွယ်ကူစွာ တွေ့မြင်ရသော အမည်းစက်ကလေးတစ်စက်သည် ကြည့်ရင်းပင် တဖြည်းဖြည်း ကြီးသည်ထက် ကြီးမား၍လာပြီးနောက် အောက်သို့လျင်မြန် သော အဟုန်ဖြင့် ကျဆင်းလာလေလေ၊ ကြီးမား၍လာလေဖြစ်၍ နေသည်ကို တွေ့မြင်ကြရလေ၏။

ထိုအရာသည်ကားအခြားမဟုတ်၊ လင်းတဘုရင်ကြီးသည် ကောင်းကင်ထက်၌ သေဆုံးကာ အောက်သို့ကျဆင်းလာခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

နောက်ဆုံး၌ ထိုအကောင်ကြီးသည် ဗရောက်ပင်စလို့နှင့် လူသတ် သမားများ၏အလည်သို့ ကျရောက်လာလေရာ၊ လူတစ်ယောက်ကိုင့်ထား သော လှံတံနှင့် ရိုက်ခတ်မိသဖြင့် ထိုသူမှာ နောက်သို့လန်၍ပင်လဲကျသွားသေး ၏။ မြေပေါ်သို့ရောက်သောအခါ၌ကား၊ လင်းတဘုရင်ကြီးသည် အမွှေးများ ပွာထွက်ကာ၊ စင်းစင်းကြီးသေလျက်ရှိနေလေပြီ။ ထိုနောက် တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိနေသည်အတွင်း ကျွန်ုပ်က . . .

အင်း ခုလိုတော့ အလောင်းအစားကို နိုင်တဲ့လူက သင်မဟုတ်ဘဲ ကျွန်ုပ်ဖြစ်နေပါပြီကော ဒင်ဂန်း၊ သူ့ကိုထိအောင် ကျွန်ုပ်က ပစ်လိုက်နိုင်ပေမယ့် သူက ဘုရင်ဖြစ်နေလေတော့ အခုလို အမြင်ကြီးကို တမင်ရွေးပြီး တက်သောတာ ဝဲ

ဒင်ဂန်းသည် ဘိုးဝါးများအား မလွတ်လိုသဖြင့် ခပ်ဆိုင်းဆိုင်း လုပ် နေသေး၏။ ထိုအချင်းအရာကို မြင်ရသော ကျွန်ုပ်က ရိုင်းဖယ်ကို အနည်းငယ် မြောက်ကိုင်လိုက်မှ သူ့ကတိကို သူ့သတိပြန်ရလာသည့်အမှုအရာဖြင့် သူ့

ကိုယ်ရုံတော်တစ်ယောက်အား . . .

'ဒီလင်းတရဲ့ ကိုယ်ထဲမှာ ကျည်ဆံဝင်သွားတဲ့ အပေါက်ရှိသလား ဆိုတာရှာကြည့်စမ်း'ဟု အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။ ထိုသူသည် အမိန့်အတိုင်း လင်းတ အသေကောင်၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို လှန်လှောရှာဖွေလေရာ ကံအား လျော်စွာပင် မြေထောက်နှစ်ချောင်းကြားမှ ကျည်ဆံဝင်သွားသော အပေါက်ကို သာမကပဲ၊ ကိုယ်လုံးကြီးကို ဒိုးလျှိုးပေါက်ဖြတ်ကာ အတောင်နှစ်ဖက်အကြားရှိ လည်ဂုတ်အထက်နားမှ အရေပြားအထူပေါ်တွင် သွား၍ကပ်နေသော ကျည်ဆံ ကိုပါ တွေ့ရှိရလေ၏။ ထိုအခါ ကိုယ်ရုံတော်သည် လင်းတ၏အရေပြားထဲမှ ကျည်ဆံကိုထုတ်ယူကာ လူအားလုံးမြင်စေရန် အပေါ်သို့ ကိုင်မြှောက်ပြလိုက် လေသည်။

(ဒင်ဂန်း) 'ဓာတုဗေဒနိယာ သူ့လောင်းကြေးကို နိုင်သွားပါပြီ၊ သူ့ မျက်လှည့်ပညာဟာ ဆောင်မြင်သွားတာတော့မှန်တယ်၊ နို့ပေမယ့် ရှုံးတော့မလို့ သိသိကလေးပဲ ခုတော့တယ်၊ ကိုင်း ဓာတုဗေဒနိ ဘိုးဝါးတွေဟာ သင့်ပစ္စည်း ဖြစ်သွားပါပြီ၊ သူတို့ကို ကျွန်ုပ်တိုင်းပြည်ထဲက သင်ခေါ်ပြီးသွားပါတော့'

www.burmeseclassic.com

ပြုလုပ်ခဲ့ပြီးသည့်နောက် ချစ်သူနှင့် နှစ်ကိုယ်ချင်း တွေ့ဆုံကာ ချစ်တင်အောင်
ကြရသည်မှာ ခည်မျှလောက် အရသာရှိမည်ကို စာဖတ်သူများသာ စဉ်းစား၍
ကြည့်နိုင်ကြပေတော့မည်။ သို့နှင့် ပြော၍ မဝနိုင်သော ချစ်တင်းစကားတို့ကို
ပြောကြပြီးနောက် အချင်းချင်း နောက်ဆုံးခွဲခွာကြခါနီး၌ မေရီသည် ကျွန်ုပ်တို့
ထားသော ပစ်စတိုကို ကျွန်ုပ်အား ပြန်၍ပေးလေသည်။

(မေရီ) 'မင်း ငါ့အသက်ကိုကယ်တာ မာရေးဖောင်တိန်မှာရယ်၊
အစာငတ်တုန်းကရယ်၊ အခုဒင်ဂန်းလက်ထဲကရယ်၊ အားလုံး ၃ကြိမ်ရှိသွားပြီ
နော်၊ ငါက မင်းကိုပြန်ပြီး ကယ်ရမယ့် အလှည့်ကတော့ ဘယ်တော့များမှ
ရောက်ပါ့မလဲ မသိပါဘူးကွယ်'

ထို့နောက် မေရီသည် အောက်သို့ အတန်ကြာခေါင်းငုံ့နေရာမှ ပြန်
မေးလာလော့၊ ကျွန်ုပ်၏ ပခုံးပေါ်သို့ သူ၏လက်မှောင်းတစ်ဖက်ကို တင်လိုက်
ပြီးနောက် ဆက်လက်၍ . . .

'ဒီမှာ အလန်၊ ငါထင်တာကတော့ အဲဒီအလှည့်ဟာလေ့ဟု ပြောရာ
မှ မေရီသည် စကားမဆုံးသေးမီ နောက်သို့ ဖျပ်ခနဲ လှည့်ကာ ကျွန်ုပ်ထံမှ
ရုတ်တရက် ထွက်ခွာသွားလေတော့သတည်း။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ဘုရားသခင်၏ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်ကြောင့် ဤသူ
အားလုံးတို့အား သေမင်း၏လက်တွင်းမှ ဆွဲယူကယ်တင်နိုင်ခဲ့လေ၏။ အ
ကယ်၍သာ လင်းတကြီးသည် အထက်သို့ တည့်တည့်တက်ပြီးမှ ပြန်၍ကျမ
လာဘဲ အခြားတစ်နေရာတွင် သွားရောက် သေဆုံးခဲ့ပါက ကျွန်ုပ်သည် ဒင်ဂန်း
အား ထိုနေရာ၌ပင် ပစ်သတ်ရမည်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးသည်လည်း တစ်
ယောက်မကျန် နေရာတွင် မုချသေဆုံးကြရမလိမ့်မည်။ အကယ်၍သာ ထိုနေ
က ဒင်ဂန်းသေဆုံးခဲ့လျှင်လည်း ရီတီဖ်နှင့်သူ၏အပေါင်းအဖော်များသည် မည်
သည့်အခါမျှ အသေဆိုးနှင့် သေကြရလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ သို့ရာတွင် ကံကြမ္မာ
၏ဖန်တီးခြင်းကိုကား ကျွန်ုပ်တို့သည် တစ်စုံတစ်ရာ ပြုပြင်ပြောင်းလဲ၍ ရနိုင်
ကောင်းသည် မဟုတ်ပေ။

နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျွန်ုပ်တို့ ချက်ချင်းထွက်ခွာ
ကြရမည် ဟူသော အမိန့်အရ လှည်းများ၌ နွားများကိုစုရုံးတပ်ဆင်ကာ ခရီး
စတင်ထွက်ခွာရန် ပြင်ဆင်ကြလေ၏။ ထိုပြင် ဒင်ဂန်းသည် ကျွန်ုပ်တို့အား
'နေတယ်'သို့ သွားရာလမ်းကို လိုက်၍ပြရန် လမ်းပြတစ်ခုကိုလည်း ဗိုလ်မှူး
တစ်ဘူလအား အုပ်ချုပ်စေလျက် ကျွန်ုပ်တို့ထံသို့ ပို့လိုက်သေး၏။

ထိုနေ့နံနက်စာကို ကျွန်ုပ်သည် ဆရာတော် မစ္စတာအိုဝီလ်နှင့်

အခန်း (၁၅)

နိမိတ်ခံရသူအဖြစ်ကောင်းချိန်ချစ်

ကျွန်ုပ်၏ စမ်းခြောက်ခြင်းကား စာအားဖြင့် ဖော်ပြခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်
တော့ပြီ။ အကယ်၍ ဟော်တင်တော့၏ ထိုးထွင်းဥာဏ်ကြောင့်သာမဟုတ်ခဲ့ပါ
မှ၊ ကျွန်ုပ်သည် ထိုပြင်ပွဲတွင် အောင်နိုင်ရန်ခဲယဉ်းဘိသကဲ့သို့ အကယ်၍ ပထမ
နှစ်ကောင်ကိုသာ ကျွန်ုပ်မလွဲခဲ့ပါလျှင်လည်း နေရောင်ကို ထွင်းဖောက်၍
သေနတ်ပြောင်းဝမှ ထွက်လာသော မီးပွားကိုပင် မြင်နိုင်သော လင်းတမျှ၏
မျက်စိအစွမ်းကို ကျွန်ုပ်၏တစ်သက်တွင် သိမြင်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

ထိုနေ့ညအပို၌ ကျွန်ုပ်မှာ 'ဟီရီး'တစ်ယောက်ဖြစ်၍ နေလေရာ၊ အခါ
တိုင်း ကျွန်ုပ်အား အမြဲရွံ့ရှာမုန်းတီးနေခဲ့သော ဟင်နရီဇာရေပင်လျှင် ဖခင်ဖြစ်သူ
က သားအား ပြောဆိုဘိသကဲ့သို့ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသော လေသံဖြင့် ချီကျွန်း
စကားပြောကြားလေသည်။ ကျွန်ုပ်လူများအဖို့ကား ပြောဖွယ်မရှိချေ။ ယောက်ျား
များ၊ မိန်းမများနှင့် ကလေးသူငယ်များသည် မျက်ရည်များ ပြည့်လျှမ်းလျက်ရှိ
သော မျက်လုံးများဖြင့် ကျွန်ုပ်အား ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ဝိုင်းဝန်းပြောဆိုကာ
ချီကျွန်းလျက်ရှိကြရာမှ ကျွန်ုပ်သည် ငယ်ရွယ်သူတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သော်
လည်း၊ ရှေ့အဖို့၌ ကျွန်ုပ်မှတစ်ပါး မည်သူမျှ သူတို့၏ခေါင်းဆောင် မဖြစ်ထိုက်
ကြောင်း ပြောဆိုကြလေ၏။ ယင်းကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်အား ချီးမွမ်းစကား ပြောကြား
ကြသည့်အထဲတွင် ဗရောက်ပင်စလိုကား စိတ်အား အထက်သန်ဆုံးဖြစ်လာ
သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်ုပ်အဖို့ ဝမ်းမြောက်ကြည်နူးဖွယ်အကောင်းဆုံး
ကား မေရီနှင့် တွေ့ဆုံခြင်းပင် ဖြစ်လေ၏။ ဤကဲ့သို့သော စွန့်စားမှုများကို

သားများနှင့် အတူစားသောက်လေရာ ကျွန်ုပ်၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ ဇူးလူးတိုင်း ပြည်သည် လူဖြူများအဖို့ ဘေးရန်မကင်းသောနေရာ ဖြစ်သည်အလျောက် ကျွန်ုပ်တို့နှင့်အတူ လိုက်ပါကြရန် သွေးဆောင်လို၍ပင်ဖြစ်၏။ ယခင်က စကား ပြန်ကောင်း၏ဇနီးသည် ကလေး၃ယောက်ရှိသော မစ္စစ်ဟာလီ၊ မစ္စအိုဝင်နှင့် အစောင့် ဂျိမ်းဗီလီယံတို့က ကျွန်ုပ်၏ အကြံပေးချက်ကို စိတ်အားထက်သန်စွာ လိုက်နာလိုကြသော်လည်း ဖြူစင်ဖြောင့်မှန်သော သာသနာ့ဝန်ထမ်း စိတ်မာတ် ကိန်းအောင်းနေကြသော မစ္စတာအိုဝင်တို့ ဇနီးအောင်နှံကမူ သူတို့အား ဘုရား သခင်က ကာကွယ်စောင့်ရှောက်လိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သူတို့သည် ထိုနယ်သို့ ရောက်လာကြသည်မှာ မကြာသေးမီဖြစ်၍ ယင်းကဲ့သို့ ပြုလုပ်ပါက သူရဲ ဘောနည်းရာ ရောက်မည်ပြင်၊ မိမိ၏ လုပ်ငန်းကိုလည်း သစ္စာဖောက်ရာ ရောက်မည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြန်လည်ပြောကြားလေ၏။ သို့ရာတွင် နောင် ရိုဘင် တို့အား သတ်ဖြတ်လုပ်ကြံမှုကြီးပြီးသည့် နောက်ကွယ်တွင်ကား၊ သူတို့သည် ချက်ချင်းပင် စိတ်ပြောင်းလဲကြပြီးနောက် ထိုနေရာမှ လျင်မြန်နိုင်သမျှ လျင်မြန် စွာ ပြောင်းရွှေ့သွားကြလေသည်။

ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်က ဒင်ဂန်းအား လွန်ခဲ့သည့်နေ့က သေနတ်နှင့် ကန် သတ်လုနီးနီး ဖြစ်သွားသည့်အကြောင်းကို ပြောပြသောအခါ၌လည်း မစ္စတာအိုဝင်သည် ထိုသတင်းကြောင့် စိတ်တုန်လှုပ် ချောက်ချား၍ သွားသည့် ဟန်ဖြင့် သွေးထွက်သံယိုဖြစ်အောင် ပြုလုပ်ခြင်းနှင့် လက်စားချေရန် ကြံစည် ခြင်းများ၏ အပြစ်ကြီးလေးပုံများကို ကျွန်ုပ်အား တရားဟောကြားပြသ၍ နေသေး၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် စိတ်သဘောချင်း မတိုက်ဆိုင်သူတစ်ဦးနှင့် ဆက်လက် ခြင်းခုန်နေခြင်းအားဖြင့် အကျိုးမရှိသည့်အဖြစ်ကို သိသောကြောင့် သူတို့အား ကောင်းမွန်စွာ ဆုတောင်း နှုတ်ဆက်ခဲ့ပြီးလျှင် ထိုနေရာမှ ထွက်လာ ခဲ့လေ၏။

နောက် တစ်နာရီမျှကြာသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့သည် ခရီးစတင် ထွက် ခွာကြလေသည်။ သို့နှင့် ယခင် လူသတ်တောင်ကုန်းအနီးမှဖြစ်၍ ဘုရင့်တံ နန်းကြီး၏ တံခါးအနီးသို့ ရောက်ရှိကြသောအခါ သစ်ပင်ကြီးနှစ်ပင်၏ အရိပ် အောက်၌ လက်နက်ကိုင်စစ်သား (၁၀၀)ခန့်နှင့်အတူ ထိုင်နေသော ဒင်ဂန်းတို့ မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ရှိရလေ၏။ ထိုအခါ သူသစ္စာဖောက်မည်ကို စိုးရိမ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်ကလည်းများတို့ ရပ်တန့်စေပြီးလျှင် ဘိုးဝါးများအား အရေးရှိက အသင့် ရှိစေရန် သေနတ်များကို ယမ်းထိုးထားကြစေ၏။ နောက်တစ်ခဏတွင် သော မတ်ဟာလီစတက် လာရောက်ပြီးလျှင် ဒင်ဂန်းက ကျွန်ုပ်တို့နှင့် စကားပြောလို

ကြောင်း ပြောကြားလေသည်။ 'ကျွန်ုပ်အား သတ်မည်ကြံရွယ်ပါသလောဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်လည်မေးမြန်းရာတွင် သောမတ်က 'မဟုတ်ပါကြောင်း ဒင်ဂန်း သည် လူဖြူများနှင့်ပတ်သက်သည့် သတင်းကောင်းတစ်ခုကို ရရှိထားသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့အား နှုတ်ဆက်ရင်း ထိုသတင်းကို ပြောကြားလိုခြင်းမျှသာ ဖြစ်ပါ ကြောင်း' နှင့် ပြန်လည်ပြောကြား၏။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ရဲဝံ့စွာပင် ဒင်ဂန်းရှိရာသို့ လှည်းများ ဆက်လက် မောင်းနှင်သွားပြီးလျှင် သူထံသို့ လူကိုယ်တိုင် ဆင်းသွားကြလေ၏။ သူသည် ကျွန်ုပ်တို့အား ဖော်ရွေစွာ ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်သည်ပြင် သူ၏ တုတ်ခိုင်သော လက်ကြီးကိုပင် ကျွန်ုပ်အား ဆွဲ၍နှုတ်ဆက်ရန် ကမ်းလိုက်သေသည်။

(ဒင်ဂန်း) 'မာကုမာဇန် ကျွန်ုပ်နွားတွေလေသင်းလို့ အများကြီးရုံး သွားပေမယ့် မနေ့က သင့်မျက်လှည့်က အောင်မြင်သွားတဲ့အတွက် ကျွန်ုပ် အများကြီး ဝမ်းမြောက်ပါတယ်။ ဒါမှမဟုတ်ရင် ကျွန်ုပ်ဟာ သင်ရဲမိတ်ဆွေအား လုံးကို သတ်မိပြီး၊ ကျွန်ုပ်နဲ့ဘိုးဝါးတွေနဲ့ စစ်ပွဲကြီး အမှန်ဖြစ်တော့မှာပဲ၊ ဒီနေ့ မနက်မှာပဲ ဒီဘိုးဝါးလူမျိုးတွေဆီက ဗိုလ်မှူးတစ်ယောက် ခေါင်းဆောင်ပြီး သံ တမန်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ချစ်ကြည်ရေးအတွက် ကျွန်ုပ်ထံသို့ လွှတ်လိုက်မယ်ဆိုတဲ့ သတင်းရတယ်၊ ဒီအဖွဲ့နဲ့ သင်တို့နဲ့ လမ်းမှာဆုံကြလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်ုပ်ထင် တယ်၊ ဒါကြောင့် သူတို့ ဘာမှမကြောက်ရွံ့စရာမလိုဘဲ ရဲရဲတင်းတင်းသာ လာခဲ့ကြပါဆိုတဲ့အကြောင်း၊ ပြီးတော့ ကျွန်ုပ်က သူတို့ကို ကောင်းကောင်းမွန် မွန် ဆီးကြိုပြီး သူတို့ပြောစရာရှိတဲ့ စကားတွေအားလုံးကိုလည်း နားထောင်ပါ မယ် ဆိုတဲ့အကြောင်း သင်က တစ်ဆိတ်ပြောလိုက်မိမယ်ပါ'

ကျွန်ုပ်က မှာကြားသည့်အတိုင်းပြောဆိုမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြန်၍ ပြောလိုက်လေသည်။

(ဒင်ဂန်း) 'ကောင်းပြီ၊ ကျွန်ုပ်ကလည်း သင်တို့ကို နွား ၁၂ ကောင် ပေးလိုက်မယ်၊ နွား ၆ ကောင်က သင်တို့ရဲ့လမ်းခရီးမှာ စားသွားကြဖို့ စားရေး ရိက္ခာအတွက်ဖြစ်ပြီး ကျန်နွား ၆ ကောင်ကတော့ ဘိုးဝါးသံတမန်အဖွဲ့အတွက် လက် ဆောင်ပဲ၊ နောက်ပြီး ကျွန်ုပ်ရဲ့စစ်ဗိုလ်မှူး ကစ်ဘူလကလဲ 'တူဂီလာမြစ်'ကို သင်တို့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ရောက်သည်အထိ စောင့်ရှောက်ပြီးတော့ လိုက် ဝိုပါလိမ့်မယ်'

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် ဒင်ဂန်းအား ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောကာ ပြန်၍လှည့်သွားတော့မည် ဆဲဆဲတွင် အဆင်အခြင်မရှိပဲ မိုက်မိစွာ လူ့အသံ နှလုံးထဲမှ ထွက်၍ ကျွန်ုပ်အား တစ်စုံတစ်ရာ လာပြောသော မေရီကို သူ့လည် ခုတ်

တရက် တွေ့မြင်သွားလေတော့၏။

(ဒင်ဂန်း) မာကူမာဇန် သင်နဲ့လက်ထပ်မယ်လို့ ကျွန်ုပ်ကိုပြောတာ ဒီမိန်းကလေးလေး

(ကျွန်ုပ်) 'ဟုတ်ပါတယ်'

(ဒင်ဂန်း) ဘုရားရေ တယ်ချောပါလား၊ သူ့ကိုလက်ဆောင်အဖြစ် နဲ့ ကျွန်ုပ်ကို သင်မပေးနိုင်ဘူးလား မာကူမာဇန်'

(ကျွန်ုပ်) 'မပေးနိုင်ပါ။ တခြားကို ပေးပစ်ရအောင် သူဟာ ကျွန်ုပ် ဝစ္စည်းမဟုတ်ပါ'

(ဒင်ဂန်း) 'ကောင်းပြီ မာကူမာဇန်၊ ဒီလိုဖြင့် ဒီမိန်းကလေးအတွက် သင့်ကို ကျွန်ုပ် နှားအကောင် (၁၀၀) ပေးမယ်လေ၊ ဒါဟာ မိဖုရားတစ်ယောက်ရဲ့ တန်ဖိုးပါ၊ ပြီးတော့ သင့်ကို ဇူးလူးတိုင်းပြည်မှာ အချောဆုံးဖြစ်တဲ့ မိန်းကလေး (၁၀)ယောက်ကိုလည်း ပေးဦးမယ်'

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က မဖြစ်နိုင်ကြောင်းနှင့် ပြန်ပြောလိုက်သဖြင့် ဘုရင် ကြီးသည် ဒေါသထွက်လာဟန် တူ၏။

(ဒင်ဂန်း) 'သင် ပေးလိုသည်ဖြစ်စေ၊ မပေးလိုသည်ဖြစ်စေ၊ သူ့ကို တော့ ကျွန်ုပ် သိမ်းပိုက်ရမှာပဲ'

(ကျွန်ုပ်) 'ဒီလိုဆိုရင် သူ့ကို သင်အသေပဲရမှာပေါ့ ဒင်ဂန်းရဲ့၊ ဘာ ကြောင့်လဲဆိုတော့ လင်းတတွေကို သတ်တဲ့မှော်အတတ်မျိုးကို ကျွန်ုပ်ထပ်ပြီး သုံးနိုင်သေးတာပဲ'

စင်စစ် ကျွန်ုပ်၏ ဆိုလိုရင်းမှာ မေရီသေရမည်ဆိုလိုသည်။ သို့ရာ တွင် ကျွန်ုပ်ပြောလိုက်သော ဇူးလူးစကားမှာ ရေရေလည်လည် မဟုတ်သဖြင့် ဒင်ဂန်းက သူ့ဆွေရမည်ဟူ၍ ယူဆကာ ကြောက်ရွံ့သွားဟန် တူ၏။

ကောင်းပါပြီလေ၊ သင်တို့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်သာ သွားကြပါ တော့။ လူဖြူတွေနဲ့လည်း ကျွန်ုပ် ရန်မဖြစ်လိုပါဘူး မာကူမာဇန်၊ ဒင်ဂန်းလိုချင် တဲ့ လက်ဆောင်ကို မပေးဘဲ ငြင်းဆန်တဲ့လူဟာ သင့်ပထမဆုံးပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်ုပ် သင့်အပေါ်မှာ ရန်ပြီးမထားပါဘူး၊ တကယ်လို့ သင့်ဒီကိုတစ်ခါထပ်ပြီး လာ မယ်ဆိုရင်လည်း ကျွန်ုပ်ကတော့ သင့်ကို ကောင်းကောင်းလက်ခံမှာပါပဲ။ သင် ဟာ ငယ်ရွယ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်သော်လည်း အင်မတန် ပါးနပ်လိမ္မာပြီး မှန် ကန်တဲ့စကားကိုလည်း ပြောတတ်တယ်။ ကိုယ်ပြောတဲ့စကားနဲ့ ညီအောင် လည်း လုပ်တတ်တဲ့လူတစ်ယောက်ဖြစ်ပေတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်ုပ်ရဲ့ နှလုံးသား ဟာ ဆူတို့အပေါ်မှာ အနူးအညွတ်ရှိနေပါတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းကိုလည်း

'ကျေး(ချ်)လူမျိုးတွေ' (အင်္ဂလိပ်လူမျိုးများ)ကို ပြောပြလိုက်ပါ'ဟု ပြောထား ဒင်ဂန်းသည် တဲနန်းကြီးရှိရာသို့ တံခါးပေါက်ကြီးမှ ပြန်၍လှည့်ဝင်သွားလေ၏။

ယခုမှပင် ကျွန်ုပ်တို့သည် စိတ်ချလက်ချနှင့် ခရီးထွက်နိုင်ကြတော့ ၏။ ယခုအခြေအနေအတိုင်းဆိုလျှင် ဒင်ဂန်းသည် ဘိုးဝါးများနှင့် အညီ အညွတ်ဖြစ်လိုသည် ဆန္ဒရှိနေရာ၊ ကျွန်ုပ်တို့အား သစ္စာမောက်ကာ လမ်းမှနေ၍ တိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ်မည်ကို စိုးရိမ်ကြောက်ရွံ့ရန် မလိုတော့ချေ။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ် တို့သည် မိမိတို့၏လမ်းခရီးကို စိတ်နှလုံး ချောပါးစွာဖြင့် ဆက်လက် သွားကြ ရလေသည်။

ခရီးစထွက်သည်မှ ဘုရင်မြှောက်သောနေ့၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် 'တူဂီ လာ' မြစ်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာခဲ့ကြရာ၊ ကျွန်ုပ်တို့စခန်းချရန် ရည်ရွယ်ထား သော စမ်းချောင်းကလေးတစ်ခုဘေးတွင် မြင်းများကို ကုန်းမြှောက်ကာ ရပ်နား၍ နေကြသော ဘိုးဝါးသံအဖွဲ့ကို ကျွန်ုပ်တို့ တွေ့ကြရလေ၏။ အနီးသို့ ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်လာကြသည်ကိုပင် ဓသိကြဘဲ ရှေ့မှသွားသော ကျွန်ုပ်တို့၏ဇူးလူးအ စောင့် စစ်သားကို မြင်လိုက်ကြမှ နေရာမှ ခုန်ထကာ သေနတ်များကို ပြေး၍ခွဲ ကြလေသည်။ ထိုနောက် ချုံများထဲမှ ထွက်လာကြသော လှည်းများကို မြင်ကြ ရသောအခါ ထိုနယ်အတွင်းသို့ မည်သူများဝင်ရောက်လာကြ လေသနည်းဟု ဆုံးအားသင့်ကာ စိုက်၍ကြည့်နေကြလေသည်။

ထိုသူများအား ကျွန်ုပ်တို့က ဒတ်(ချ်)ဘာသာဖြင့် ကြောက်ရွံ့ထိတ် လန့်ခြင်း မရှိကြရန် အော်ဟစ်ပြောဆိုလိုက်ပြီးနောက် တစ်မိနစ်အတွင်း၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုသူများနှင့် ရောနေ၍ သွားကြလေတော့၏။ ထိုနောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် ၆ ယောက် ၇ ယောက်ခန့်ရှိသော ထိုသူများအထဲမှ မှတ်ဆိတ်ပြု နှင့် လူတစ်ယောက်ကို မြင်ဖူးသလိုလို ထင်မိသဖြင့် အနီးသို့ လျှောက်သွား သောအခါမှ မည်သူဖြစ်ကြောင်း သေချာစွာ သိရတော့၏။

ကျွန်ုပ်က လက်ကိုတစ်ဖက်လှိုက်ရင်း... 'ဝှတ်ဒေး... မင်ဟီရာပီတာ ခိုတိမ်၊ ကျွန်တော်တို့ဟာ ဒီလောက်ဝေးတဲ့ နေရာကနေပြီး ဒီလောက်အကြာ ကြီး ခွဲလာပြီးမှ ဇူးလူးတွေထဲမှာ အခုလိုလာပြီး မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ရလိမ့်မယ် လို့ ဘယ်သူထင်ပါ့မလဲ ခင်ဗျာ'

ရိတ်ပိက ကျွန်ုပ်အား စိုက်ကြည့်ရင်း... 'ဒါ ဘယ်သူဝါလိမ့်မလဲ၊ အလိုတုရားရေ ကျွန်ုပ်မှတ်မိပြီ၊ ကိုလိန်နယ်ဟောင်းတုန်းက ငန်းတွေထိုဝန်ရဲ့အဲ့ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး အလန်ကွာတာမိန်းကလေးမဟုတ်လား၊ အင်း အံ့... မကောင်းဘူးဆို ကွယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ပြိုင်ပွဲတုန်းက ဝေ... ဝေ... ဝေ...'

လူက ဒီနယ်ထဲမှာ မင်းခရီးသွားနေတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ကျုပ်ကို ပြောသွားဖူးတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျုပ် သူ့ဆီက ကြားရတာတော့ဖြင့် မင်းကို ဇူးလူးတွေ့တာ သစ်လိုက်ပြီလို့ ပြောသွားတာပဲ မှတ်မိတယ်။

(ကျွန်ုပ်) 'ခင်ဗျားကို ပြောတာ ဟာနန်ပါရီယာလား။ သူ့ကို ခင်ဗျား ဘယ်မှာတွေ့ခဲ့သလဲ'

(ရီတီမီ) 'တူဂီလာနားမှာ တွေ့ခဲ့တာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ဒင်ဂန်းဆီ သွားမယ့်လမ်းကို ပြန်ရအောင်လို့ သူ့ကို အခုကျုပ်တို့နဲ့ တစ်ပါတည်း ခေါ်လာခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် သူ့အကြောင်း မင်းကို သူ့ကိုယ်တိုင်ပြောပြပါလိမ့်မယ်။ ဟော့ ပါရီယာ တစ်ယောက် ဘယ်မှာလဲ။ သူ့ကို ဝါစကား ပြောစရာရှိလို့ ဒီတို လွတ်လိုက်ကြစမ်းဟေ့'

'ကျွန်တော် ဒီမှာ'ဟု ရှုံ့ကွယ်တစ်ခုနောက်မှ အိပ်ချင်မပြေသေးသော အသံဖြင့် ပါရီယာကိုယ်တိုင် ပြောလိုက်သည့် မုန်းတီးဖွယ်အသံကို ကျွန်ုပ် ကြားရ၏။

'ဘာကိစ္စလဲ မိုလ်မူး ကျွန်တော်လာပြီ'ဟု ပြောကာ သူသည် ကိုယ်လက်များကို ဆန့်တန်း သမ်းဝေရင်းဖြင့် အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့ရာ၊ ကျန်ရှိသော ကျွန်ုပ်၏လူစုနှင့် ရင်ဆိုင်တုံ့မိလေ၏။ သူသည် ဟင်နရီဗာဏေကို ရှေ့ဦးစွာမြင်သဖြင့် လှမ်း၍ နှုတ်ဆက်လေသည်။

'ဘုရားသခင်ကို ကျေးဇူးတင်ဖို့ ကောင်းလိုက်တာ ဦးလေးရယ်။ ဦးလေး ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ရောက်လာတယ်နော်'

ထို့နောက် သူ၏မျက်လုံးများသည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ရောက်ရှိလာရာ ထိုကဲ့သို့ အကြီးအကျယ် ပြောင်းလဲသွားသော မျက်နှာထားမျိုးကို ကျွန်ုပ်တစ် သက်တွင် ထိုတစ်ကြိမ်သာ မြင်ဖူးလေသည်။ သူသည် ပါးစပ်ကိုဟကာ မျက်နှာတွင်လည်း သွေးရောင်ဟူ၍ လုံးလုံးမရှိတော့ဘဲ၊ ပေါ်တူဂီသွေးပါ သူတို့၏ အသားပါရောင်သာလျှင် ကျန်ရှိရစ်တော့၏။ ထို့ပြင် ဆန့်တန်းနေသော သူ၏ လက်နှစ်ဖက်သည်လည်း နံဆားတွင် တန်းလန်း ကျလျက်ရှိနေလေ၏။ ထို့နောက် ပါရီယာက ထိတ်လန့်အံ့ဩဟန်ဖြင့် . . .

'အလန်ကွာတာမိန်း ဘယ်နှယ်၊ ငါက မင်းသေပြီလို့ ထင်နေတာ (ကျွန်ုပ်) 'ခင်ဗျားအကြံအတိုင်းသာ ဆိုရင်တော့ ကျုပ်ဟာ နှစ်ခါ တောင် သေဖို့သင့်ပြီပေါ့ မင်ဟီရာပါရီယာ'

ရီတီမီက ကြားမှပြတ်လျက် . . . 'မင်းဘာကို ဆိုလိုတာလဲ အလန် ထိုအခါ ဗရောက်ပင်စလိုက သူ၏လက်သီး ဆုတ်ကြီးကို ပါရီယာ

အား လုပ်ယမ်း၍ပြုရင်း . . .

'သူဘာဆိုလိုတယ်ဆိုတာ ကျုပ်ပြောပြမယ်။ ဟော့ဟို ခွေးတဲကောင်က သူ့အသက်နဲ့ ကျုပ်တို့အသက်တွေကို ကယ်ဆယ်ခဲ့တဲ့ အလန်ကို သတ်ဖို့ နှစ်ကြိမ်တောင် ကြံခဲ့တယ်။ တစ်ကြိမ်တော့ တောင်ကြားလမ်း လျှို့ဝှက်မှာ သေနတ်နဲ့ပစ်တာ ကွာတာမိန်းရူးပါးကို ပွတ်ထိသွားတယ်။ ကြည့်ပါလား ဟိုမှာ အမာရွတ်တောင်ရှိသေးတယ်။ နောက်တစ်ကြိမ်တော့ အလန်ဟာ ဇူးလူးပြည်ကို ဘေးရန်ပြုမယ့် မှော်ဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်ဆိုပြီး အသတ်ခံရအောင် ဒင်ဂန်းနဲ့ တိုက်ပေးခဲ့တယ်လေ'

ရီတီမီက ပါရီယာအား နေ့စေ့ကြည့်လျက် . . . 'မင်းက ဒီဟာ အတွက် ဘာပြောချင်သေးသလဲ'

(ပါရီယာ) 'ဘာပြောချင်သေးသလဲဆိုတော့ ဒါဟာသက်သက် လိမ်တာရင်လည်း ဖြစ်ရမယ်။ ဒါမှမဟုတ် အထင်မှား နေလို့ရင်လည်း ဖြစ်ရမယ်။ ကျွန်တော် ဟီရာအလန်ကို ဘယ်လျှို့ဝှက်တန်းကမှလဲ သေနတ်နဲ့ မပစ်ခဲ့ရပါဘူး။ ကျွန်တော် အသက်ကယ်ဆယ်ခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် ဒီလိုပင် ပက်စက်စက် ကြံစည်ပါ့မလားခင်ဗျား။ ဇူးလူးတွေနဲ့တော့ ကျွန်တော်ဒီလိုပဲ သေကြောင်းကြံမတဲ့လား။ ဒီလိုကြံရင် ကျွန်တော့်ဦးလေးနဲ့ ကျွန်တော့်နှမရော၊ သူတို့မိတ်ဆွေတွေ အားလုံးရော သေကုန်ကြမှာပေါ့။ ဒီလိုအလုပ်မျိုးကို လုပ်ရအောင် ကျွန်တော် ရူးနေတာမှ မဟုတ်ဘဲ'

ဗရောက်က အော်ဟစ်လျက် . . . 'ရူးနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ မိုက်ရိုင်းတာပါ။ ကျုပ်ပြောရဲတယ်။ ဟီရာရီတီမီ၊ ဒါဟာ လိမ်တဲ့စကား မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်နဲ့ အတူရှိတဲ့လူတွေကိုပဲ မေးကြည့်စေတော့'ဟု အခြားသူများအား သက်သေထားလျက်ပြောလိုက်ရာ၊ မာရေးမှတစ်ပါး အားလုံးကပင် ထိုအတိုင်း ဟုတ်မှန်ကြောင်းနှင့် တညီတညွတ်ထည်း ထွက်ဆိုကြလေ၏။

(ရီတီမီ) 'ကိုင်း ဒီလိုဆိုရင် တုမောင် အလန် မင့်အကြောင်း ကျုပ်ကို ပြောပြစမ်းပါဦး'

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ဖြစ်ပျက်သမျှ အားလုံးကို တစ်လုံးတစ်ပါးဒုဗျချန်လှုပ်မထားခဲ့တဲ့ အလုံးစုံ သူ့အား ပြန်၍ပြောပြလေ၏။

ကျွန်ုပ်စကားဆုံးသောအခါ ရီတီမီက . . . 'ဘုရားရေ . . . ကျွန်ုပ်ကြားဖူးသမျှထဲမှာတော့ ဒီဇာတ်လမ်းဟာ အဆန်းကြယ်ဆုံးပါပဲ။ ကျွန်ုပ်ကယ်လိုတာ ဒီအတိုင်းမှန်ခဲ့ရင်တော့ ဟာနန်ပါရီယာ၊ မင်းဟာ သင်္ခါလီယာကို နောက်ကျောနဲ့ကပ်ပြီး သေနတ်နဲ့ အပစ်ခံရဖို့ ကောင်းလှစေတာ'

(ဝါရီယာ) 'အလိုဘုရားရေ ဒီလိုပြောရုံနဲ့ ကျွန်တော့်လို အပြစ်ကင်း တဲ့လူတစ်ယောက်ဟာ အပြစ်ပေးခံရတော့မှာတဲ့လား။ ကျွန်တော့် နှမဝမ်းကွဲ အချွန်တို့ ကျွန်တော့်ဆီက မေးပြတိုက်သွားလို့ ဒီအင်္ဂလိပ်ဟာ ကျွန်တော့်ကို ဒီလိုစွပ်စွဲနေတာပဲ။ ဒီလိုဆိုရင် ဘယ်မလဲ သူ့ဘက် သက်သေ'

(ကျွန်ုပ်) 'လျှို့ဝှက်မှာတုန်းကတော့ ကျုပ်ကို ခင်ဗျားသေနတ်နဲ့ ပစ်တာ ဖြင့်တဲ့ သက်သေဟာ ဘုရားသခင်ပဲ ရှိတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ဇူးလူးတွေနဲ့ ကြံစည်ခဲ့တဲ့ ခင်ဗျားအကြံအတွက်ကတော့ အခုကျုပ်တို့ရဲ့ လမ်းပြတွေကို ခေါင်းဆောင်လာတဲ့ ဝိုလ်မူးကမ်ဘူလ ဆိုတာရှိတယ်'

(ဝါရီယာ) 'အရိုင်းအစိုင်းတစ်ယောက်ပဲ။ ဒီလိုအရိုင်းအစိုင်းတစ်ယောက်ပြောတဲ့ စကားအတွက်နဲ့ လူဖြူတစ်ယောက်မှာ အပြစ်ရှိရတော့မတဲ့ လား။ ပြီးတော့ သူပြောတဲ့ စကားကို ဘယ်သူက စကားပြန်လုပ်ပြောမတဲ့လဲ။ ဒီမှာ မင်ဟီရာ ကွာတာမိန်းရဲ့။ သူ့စကားကို နားလည်တဲ့လူဟာ မင်းတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။ ပြီးတော့လဲ မင်းက ကျုပ်ရဲ့တရားလိုလဲ ဖြစ်နေတယ်'

(ရီတီမ်) 'ဒါတော့မှန်တယ်။ ဒီလိုသက်သေမျိုးက ကျွမ်းကျင်ပြီးပြောမယ့် စကားပြန်တစ်ယောက် မပါဘဲနဲ့ တရားမဝင်နိုင်ဘူး။ ဒီတော့ နားထောင်ကြ။ ကျုပ်က စစ်မြေပြင်ပေါ်က ဝိုလ်မူးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချမယ် ဟာနန်ပါရီယာ။ မင်းဟာ လူယုတ်မာတစ်ယောက်ဆိုတာ အရင်တစ်ခါ အလန်ကွာတာမိန်းကိုလိမ်ခြံပြီး အနိုင်ယူဖို့ကြံစည်တဲ့ ကိစ္စထဲက ကျုပ်သိခဲ့ရတယ်။ ဒီနောက်တော့ မင်းအကြောင်း ကောင်းတာရော၊ ဆိုးတာရော ဘာမှ ကျုပ်မကြားခဲ့ရဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီကနေ့တစ်ခါ အလန်ကွာတာမိန်းနဲ့ ကျုပ်တို့လူမျိုး တချို့က မင်အပေါ်မှာ စွပ်စွဲတဲ့အချက်တွေကို တင်ပြကြပြန်ပြီ။ အခုလက်ငင်း အချိန်မှာတော့ ဒီကိစ္စတွေကို ဖြေရှင်းလို့လည်း မဖြစ်ဘူး။ မဖြေရှင်းဘဲလည်း မဖြစ်ဘူး။ ပြီးတော့ ကျုပ်အထင်က ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်ဆုံးဖြတ်လို့လဲ မဖြစ်ဘူး။ အဲဒီတော့ မင်းဟာ မင့်ဦးလေး ဟင်နရီမာရေးတို့နဲ့အတူ ပြန်သွားပြီးတော့ တရားရုံးတစ်ခုခုရှေ့မှာ ဥပဒေအတိုင်း အဆုံးအဖြတ်ခံကြရင် ကောင်းလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်ထင်တယ်'

ဗရောက်ပင်စလိုက ကြားမှဝင်၍... 'ဒီလိုဆိုရင် တစ်ယောက်ထဲပဲ ပြန်သွားပါလိမ့်မယ်။ ကျုပ်တို့နဲ့တော့ သူလိုက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျုပ်တို့ကို အစာငတ်နေရစ်အောင် ပစ်ထားခဲ့ပြီးနောက် ကျုပ်တို့အသက်တွေကို ကယ်ခဲ့တဲ့ အလန်ကွာတာမိန်း တရားရုံးကို သတ်ရအောင် ကြံခဲ့တဲ့ ဒီလူယုတ်မာကို ကျုပ်တို့ကလမ်းမှာပဲ သေနတ်နဲ့ ပစ်သတ်ခဲ့ကြမှာ

ကိုး' ဟု ပြောသောစကားကို ကြားကြရသောအခါ အခြားလူများကလည်း သံယောင်လိုက်၍ အော်ကြလေ၏။

'ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်... ကျုပ်တို့သူ့ကို ပစ်သတ်မယ်... ထိုအခါ ရီတီမ်က သူ၏နဖူးကျယ်ကြီးကို ပွတ်သပ်ရင်း... 'ဟာ

နန်ဝါရီယာ ဘာကြောင့်လဲတော့ မသိဘူး။ ဒါပေမယ့် မင်းကို ဘယ်သူကမှ အပေါင်းအသင်း မလုပ်တာကတော့ ထင်ရှားနေတာပဲ။ အမှန်ပြောရမယ်ဆိုရင် ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ကလဲပဲ မင်းကိုအပေါင်းအသင်း စာမိမလုပ်ချင်လှဘူး။ ဒါပေမယ့် မင်းကို မေတ္တာမရှိတဲ့ ဒီလူတွေထဲမှာ နေတာထက် ကျုပ်နဲ့နေတာက မင်းအဖို့ ပိုပြီး ဆေးရန်ကင်းလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်ထင်တယ်။ အဲတစ်ခုတော့ ပြောလိုက်မယ် ကိုယ့်လူ၊ တကယ့်လိုများ ဇူးလူးတွေနဲ့ပင်းပြီး ကျုပ်တို့အပေါ်မှာ မကောင်းကြံဘယ်ဆိုတာ တွေ့ရရင်တော့၊ အဲဒီအချိန်မှာ မင်းသေရပြီလို့သာ မှတ်လိုက်တော့ နားလည်ရဲလား'

(ဝါရီယာ) 'ကျွန်တော်ဟာ သူ့တစ်ပါး ဂုံးချော့တဲ့ခံရတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုတာ ကျွန်တော်နားလည်ပါပြီ။ ခရစ်ယာန်ဆိုတာဟာ ဒီလို ဒုက္ခမျိုးတွေကို ခံနိုင်ရည်ရှိကြရမှာပဲ။ ဒီတော့ ခင်ဗျားရဲ့သဘောအတိုင်း ကျွန်တော် လိုက်နာပါမယ်။ မမှန်သတင်းတွေကို ယူလာခဲ့တဲ့ ဒီလူတွေကိုတော့ ဘုရားသခင်ရဲ့ အလိုတော်အတိုင်းပဲ ကျွန်တော်ထားလိုက်ပါမယ်'

ဗရောက်က အသံကျယ်လောင်စွာ ဖြင့်... 'ငါကတော့ မင်းကို နတ်ဆိုးရဲ့အလိုအတိုင်း ထားလိုက်မယ်ဟေ့။ ဒါမှ မကြာခင် မင့်ကိုသူက အကြောင်းပြလိမ့်မယ်။ ကိုင်းငါ့မျက်စိအောက်က ထွက်သွားစမ်း လူ့ယုတ်မာ၊ နို့မဟုတ်ရင် မင်းဆံပင်ကို ငါဆွဲပြီး ထုတ်မိလိမ့်မယ်' ဟု ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သူသည် ဝါရီယာရှိရာသို့ တိုးသွားပြီးလျှင် သူ၏မျက်နှာအနီးတွင် သူ့ခြံစောင်ဟောင်းကြီးဖြင့် ရမ်းကာရမ်းကာ အဆိပ်ရှိသည့် ပိုးမွှားတစ်ကောင်ကို မောင်းထုတ်သကဲ့သို့ မောင်းထုတ်နေလေ၏။

ထိုကဲ့သို့ ဝါရီယာ၏အပေါ်၌ လူအများက မုန်းတီးရှာသော စိတ်ဓာတ်မှာ အလွန်အမင်းပင် ပြင်းထန်လျက်ရှိသည်ဖြစ်ရကား၊ သူဦးလေးမာရေပင် ဝါရီယာ တစ်နေရာသို့ ထွက်သွားသည်ကို လိုက်၍ချော့မော့အားပေးခြင်း မပြုဘဲရှိလေ၏။ သို့နှင့် ဝါရီယာ ထွက်သွားပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့လူနှင့် ရီတီမ်တို့မှာ စကားလက်ဆုံကျလျက်ရှိကြရာ ရီတီမ်မှာ ဒင်ဂန်းနှင့် ကျွန်ုပ်တို့အလင်ကြေးစားကြေး ပြုလုပ်ကြခြင်းကို အဆုံးစိတ်ဝင်စားလျက်ရှိသောကြောင့်

(ရီတီမ်) သေနတ်တစ်လက်ကို ဒီလောက်လတ်ပြန်လို့အောင်

နိုင်တဲ့တန်ခိုးအာနိသင်မျိုး ဘုရားသခင်က မင်းကိုပေးထားတာဟာ အလကား မဟုတ်ဘူး တူမောင်၊ ဟိုလျှို့ဝှက်ထဲမှာ ကျည်တွေနဲ့ ငန်းတွေကိုပစ်တန်းက နှစ်ထောင်းများစွာ အလေ့အကျင့် ပိုပြီးရထားတဲ့ တို့တစ်တွေထက်တောင် သာ လွန်ပြီး မင်း ဒီလိုပစ်နိုင်တာဟာ သာယာလှကြောင့်ပါလိမ့်မလဲလို့ ကျုပ်အံ့ဩ နေမိသေးတယ်။ အင်း ခုတော့ ကျုပ်နားလည်ပါပြီ။ ဘုရားသခင်ဟာ သူ့တာဝန်ကို သူ့သိတယ်။ ကျုပ်ကတော့ မင်းကို ဒင်ဂန်းဆီ ကျုပ်တို့နဲ့အတူ ပြန်လိုက် စေချင်တာပဲ။ ဒါပေမယ့် ဟိုလူယုတ်မာ ဟာနန်ပါရီယာက ကျုပ်တို့အထဲမှာ ပါလာလေတော့ မင်းအဖို့ တခြားမှာ ရောက်နေတာကောင်း မယ်ထင်တယ်။ ကိုင်း ဒင်ဂန်းဆိုတဲ့ ဘုရင့်အကြောင်း တစ်ဆိတ်လောက် ကျုပ်ကို ပြောပြစမ်းပါ ဦး။ သူက ကျုပ်တို့ကို သတ်ပစ်လိမ့်မယ်လို့များ ထင်သလား။

(ကျွန်ုပ်) ဒီတစ်ခါတော့ သူက ဘိုးဝါးတွေအကြောင်းကို သိချင်နေ တော့ သတ်မယ်မထင်ဘူး ဦးလေးရဲ့၊ ပြီးတော့ သူက ခင်ဗျားတို့အပေါ်မှာ နှုတ်ချိနေတိုင်းလည်း သူ့ကိုသိပ်ပြီး ယုံလွန်းမနေနဲ့ဦး။ ကျွန်တော်သာ တကယ် လို့ တတိယ လင်းတကို မှန်အောင်မပစ်နိုင်ဘဲ လွဲများသွားခဲ့ရင်တော့ ခုနေမှာ ကျွန်တော်တို့အားလုံး သေကုန်ကြပြီဆိုတာကိုလည်း သတိရပါဦး။ ပြီးတော့ ဦးလေးဟာ ပညာရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့အတိုင်း ဟာနန်ပါရီကို တစ်ဖက် က ဘေးကြည့်ပါ။

(ရီတိမ်) ဒီဟာတွေအားလုံးကို ကျုပ်လုပ်ပါ့မယ် တူမောင်၊ အထူး သဖြင့် နောက်ဆုံးစကားကို ကျုပ်ဂရုစိုက်ပါမယ်။ ကိုင်း ကျုပ်တို့လည်း သွေး ကြဦးမှပဲ။ ဒါနဲ့ ဒီကိုလာစမ်းပါဦး ဟိုရာမာရေးရဲ့။ ခင်ဗျားကို ကျုပ်စကား တစ်ခွန်း ပြောစရာရှိလို့ပါ။ ဝေဟဒီက ယောက်ျားကြီး(၁၀)ယောက်လောက် အဖိုးတန်တဲ့ အင်္ဂလိပ်ကလေး အလန်ကွာတာမိန်းဟာ ကျုပ်သိရသလောက် တော့ဖြင့်။ သူ အကြိမ်ကြိမ် အသက်တိုက်တယ်လို့ဆိုတဲ့ ခင်ဗျားသမီးကို ချစ်နေ တယ်။ ခင်ဗျား သမီးကလည်း အလန်ကို ပြန်ပြီးချစ်နေတယ်။ ဒါနဲ့များ ခင်ဗျား ဟာ ဘာကြောင့် သူတို့ကို တင့်တင့်တယ်တယ် လက်ထပ်ပေးချင်တာလဲ (မာရေး) ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အခုလူတိုင်းက အကောင်းမထင် ကြတဲ့ ကျုပ်ထူ ဟာနန်ပါရီယာနဲ့ ပေးစားမယ်လို့ ဘုရားရှေ့မှာ ကျုပ်က သစ္စာဆိုထားမိလို့ပါ။ ဒီသစ္စာဟာ မေရီ အသက်မပြည့်သေးတဲ့ အချိန်အထိ တော့ တည်မှာပဲ။

(ရီတိမ်) အို ခင်ဗျားက ကိုယ့်သိုးငယ်ကလေးကို ဒီခွေးအရဲ့ လက် ထဲကို အပ်လိုက်မယ်လို့ သစ္စာဆိုထားသလား။ ဒီလိုဆိုရင် ဒီခွေးအက ခင်ဗျား

သမီးတင် မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျား အရိုးတွေကိုပါ ကိုက်မသွားအောင် သတိထား ပေးတော့။ ဒီလို ရူးရူးမိုက်မိုက် အလုပ်တွေကို လျှောက်ပြီးလုပ်မိအောင် တချို့ လူတွေရဲ့ ခေါင်းထဲကို ဘုရားသခင်က ဘာကြောင့်များ ဒီလိုစိတ်ကူးမျိုးတွေ ထည့်ပေးရတာလဲဆိုတာ ကျုပ်ဖြင့် မသိပါဘူးဗျာ။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားတို့က ဘာသာရေးဘက်က အယူသန်တဲ့လူတွေ ဖြစ်လေတော့ အားလုံး အဆင်ပြေ သွားလိမ့်မယ်လို့ ထင်မှာပဲ။ နောက်တစ်ခါ ကျုပ်နဲ့တွေ့ ရင်သာ ဘယ်လိုဖြစ်ကြ တယ်ဆိုတာ ကျုပ်ကို ပြန်ပြောပြစမ်းပါ။ အင်း ခင်ဗျားသမီးကလေးလည်း မကြာခင် အသက်ပြည့်တော့မှာပါပဲ။ ကျုပ်ကတော့ သူ့သွားမယ့်နေရာမှာ ဝိုလ်မူး ဖြစ်တဲ့အတွက် ခင်ဗျား ဘာပဲပြောနေနေ သူ့အလိုရှိတဲ့ လူနဲ့ လက်ထပ်ရ အောင် သူ့ကို ကူညီရမှာပဲ။ ဟင်နရီမာရေးရဲ့။ သူ့နဲ့ကြိုက်နေတာဟာ ကျုပ် သမီးပဲ ဖြစ်လိုက်စမ်းစေချင်သဗျာ။ ဟား . . . ဟား . . . ဟားဟဲ့ ကျယ်လောင် စွာ ရယ်မောပြောဆိုခဲ့ပြီးနောက် ရီတိမ်သည် သူ့မြင်းရှိရာသို့ လျှောက်သွားလေ ခ်။

နောက်တစ်နေ့၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် 'တူဂီလာမြစ်'တို့ ကျော်ဖြတ်ကြ ပြီးနောက် ယခု 'နေတလ်'ဟုခေါ်သော နယ်နိမိတ်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက် လာခဲ့ ကြလေ၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် နောက်ထပ် ၂ ရက်မျှဆက်၍ သွားမိကြ သောအခါ 'ပကာဒီ'အမည်ရှိသော တောင်တန်းများရှိရာသို့ ရောက်ကြလျက် ထိုတောင်များ၏ တစ်ဖက်တွင် ကျွန်ုပ်တို့အား ရီတိမ် ပြောကြားလိုက်သည့်အ တိုင်းပင် များပြားလှသော ဘိုးဝါးခရီးသည် လှည်းအုပ်စုကြီးတစ်စုကို တွေ့ ရှိ ကြရလေ၏။ ထိုသူများကား မိမိတို့အပေါ်သို့ ကျရောက်မည့်ကြမ္မာဆိုးကို မရိပ်မိကြရှာဘဲ၊ ထိုနယ်ထဲသို့ ရှေးဦးစွာ ရောက်ရှိကာ၊ နေရာယူနှင့်ကြသူများ ဖြစ်လေသည်။ နောင်အခါတွင် အဆိုပါခရီးသည် တစ်စုတို့သည် ဒင်ဂန်း၏ ရက်စက်စွာ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခြင်းကို ခံကြရသည် ဖြစ်သောကြောင့် ထိုနေရာ တို့ ယခုတိုင်ပင် 'ငိုသံကြားနေရာ'ဟူ၍ ခေါ်တွင်လေသည်။

ထိုနေရာမှာ အတော်ပင် သာယာသော နေရာဖြစ်သော်လည်း ကျွန်ုပ် စိတ်ထဲ၌ များစွာ ကြိုက်နှစ်သက်ခြင်း မရှိသည့်ပြင် နောင်မေရီနှင့်လက်ထပ်ဦး မည့် အရေးကိုလည်း တွေးမိသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် အဆိုပါ ခရီးသည် ဘိုးဝါး တစ်ယောက်ထံမှ မြင်းတစ်စီးဝယ်ယူပြီးလျှင် အနီးအနားရှိ တောတောင်များသို့ လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုလေ၏။ ကျွန်ုပ်ရည်ရွယ်ချက်မှာ ကျွန်ုပ်တို့လက်ထပ်ဦး သောအခါ အခြေတကျနေနိုင်မည့် မြေဩဇာကောင်းသော မြေညီကွင်းပြင်လျှင် ရှာ ခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။ သို့နှင့် အတော်ပင်ခုကွဲခွဲရှိ ရှာဖွေပြီးသည့်အချိန်၌

သည်မိမိ၏ စိတ်ကြိုက်တွင် မိုင် ၃၀ ခန့်ဝေးကွာလျက် ယခုအခါ 'မူးမြစ်'ဟု ခေါ်တွင်နေသည့် သာယာလှပသော စမ်းချောင်းတစ်ခု၏ နံဘေးတွင်ဖြစ်၏။

ထိုနေရာတစ်ဝိုက်သည်ကား သစ်ပင်ကြီးများ ကင်းရှင်းသည့် မြေခိုခို ဖြစ်သဖြင့်လျက် စက (၃၀၀၀၀)ခန့်မျှ ကျယ်ဝန်းပြီးလျှင် ထူထပ်သော မြက် တောကြီးများထဲ၌လည်း သားကောင်များ အလွန်ပေါများသည်ကို တွေ့ရှိရ၏။ ထိုရာတစ်ပါး တွင်းပြင်ထိပ်၌ ညီညာပြန့်ပျားသော ကုန်းမြင့်တစ်ခုလည်းရှိ၍ ထိုကုန်းမြင့်ထိပ်မှ စမ်းချောင်းတစ်ခုသည် ရေတံခွန်ပမာ ရေလုံးသန်သန်ဖြင့် ဒလဟော စီးဆင်းလျက်ရှိလေသည်။ အဆိုပါကုန်းမြင့်၏ ခါးလည်လောက် တွင် စမ်းချောင်းနှင့်ကပ်လျက် စကအတော်ပင် ကျယ်ဝန်းသော မြေပြန့်တစ်ခု ရှိရာ၊ ထိုနေရာမှာ အာဖရိကတောင်ပိုင်းရှိ ကျွန်းပုံ တွေ့မြင်ရသမျှထဲတွင် အိမ်ဆောက်ရန် အကောင်းဆုံးသော နေရာဖြစ်သည်ကို တွေ့ရှိရလေ၏။ သို့ နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်တို့နေထိုင်ရန်အိမ်ကို ထိုနေရာတွင် ဆောက်လုပ်လျက် စီးပွားရေးအတွက် နွားများကို အမြောက်အများ မွေးမြူရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ သည်။ ထိုနေရာတစ်ဝိုက်တွင် တံဆိပ်ပျက် အစအနများကိုလည်း တွေ့ရှိရလေ ရာ၊ ဇူးလူးဘုရင် 'ချာကာ' သတ်ပစ်လိုက်သဖြင့် မျိုးပြတ်သွားသော ကမ္ဘာ လူမျိုးတစ်စု တစ်ခါက နေထိုင်ခဲ့ဖူးသော နေရာဖြစ်ကြောင်း နောင်အခါ သိရှိရ လေသည်။

စင်စစ်အားဖြင့် ထိုနေရာသည် ကျွန်ုပ်တို့ အသုံးပြုလိုသည့်ထက် ပင် ပိုမိုကျယ်ဝန်းလှသည်ဖြစ်ရကား၊ ကျွန်ုပ်သည် ဟင်နရီမာရေး၊ ပရင်စလီ နှင့် မေရာတို့အား ထိုနေရာသို့ ကျွန်ုပ်နှင့်အတူလိုက်ကြည့်ရန် နောက်တစ်နေ့ တွင်ခေါ်သွား၏။ ထိုနေရာကို တွေ့မြင်ကြရသောအခါ သူတို့သည် မိမိတို့ အတွက် နေအိမ်များကိုလည်း ထိုနေရာ၌ပင် ဆောက်လုပ်ရန် သဘောတူညီကြ လေသည်။ သို့ရာတွင် ယခုအခိုက်အတန့်၌ ဘေးအန္တရာယ်များမှ စိတ်ချလက်ချ ရှိစေရန် ဘိုးဝါးများနှင့် ပြန်၍နေကြရဦးမည်ဖြစ်၏။ သို့နှင့်မကြာမီ ကျွန်ုပ်သည် မိမိအတွက် မြေစတ (၁၂၀၀၀)ခန့်ကို အနီးအနားမှ ကာပါးအချို့၏အကူအညီ ဖြင့် ရှင်းလင်းသတ်မှတ်ပြီးလျှင် ယာယီနေထိုင်ရန် ရွှံ့အိမ်ခပ်ကြမ်းကြမ်းတစ် လုံးကိုလည်း ကျွန်ုပ်ရွေးချယ်ထားသည့်နေရာတွင် ထိုသူများအား ဆောက် လုပ်ရန်ခိုင်းစေ၏။ ပရင်စလီနှင့် မေရာတို့သည်လည်း ကျွန်ုပ်၏အနီးအပါးတွင် အဆိုပါနေအိမ်မျိုးများ ဆောက်လုပ်ရန် အစီအစဉ်များ ပြုလုပ်ကြ၏။ ဤသို့ အစီအစဉ်ပြုလုပ် ပြီးစီးကြသောအခါ မေရီနှင့် ဘိုးဝါးများရှိရာသို့ ကျွန်ုပ် ပြန် လာခဲ့လေသည်။

ထိုနေ့နံနက် ကျွန်ုပ်စခန်းသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသောအခါ ပိတာ ရီတီဖ်အား သူ့အဖေ၊ ၄-၅-၆ ယောက်နှင့်အတူ တွေ့ရှိရသဖြင့် ကျွန်ုပ်က သူ့အား ဒင်ဂန်းနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ရသည့် သတင်းကို မေးမြန်းလေ၏။

'ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ပါပဲ၊ ပထမတော့ ဘုရင်ကြီးက ကျုပ်တို့ ဘိုးဝါးတွေဟာ သူ့နွားအကောင် ၆၀၀ကို ခိုးပါတယ်ဆိုပြီး စိတ်ဆိုးနေသေး တယ်၊ နောက် ကျုပ်က ဒီလိုခိုးတဲ့လူက 'ကလီဒန်' မြစ်နားမှာနေတဲ့ တိုင်းရှင်း သားအကြီးအကဲကြီး တစ်ဦးဖြစ်တဲ့ 'ဆာကွန်ရီလာ' မြစ်တဲ့အကြောင်း သူတို့ ဟာ လူဖြူတွေရဲ့အဝတ်အစားတွေကို ဝတ်ပြီးကျုပ်တို့ကို သူခိုးတွေလို အထင် လွဲအောင် နွားအုပ်ကို ကျုပ်တို့စခန်းတစ်ခုထဲက ဖြတ်မောင်းသွားတဲ့အကြောင်း သူ့ကို ရှင်းပြလိုက်တယ်၊ ဒီတော့မှ သူ့က ကျုပ်ကို သူလာတွေ့တဲ့ အကြောင်း ရှင်းကို မေးတယ်၊ ဒါနဲ့ကျုပ်ကလဲ 'တူဂီလာမြစ်ရဲ့ တောင်ဘက်မှာ မြေနေရာ ကွက် တစ်ခုတောင်းမလိုလားတဲ့ အကြောင်း အဖြေပေးလိုက်တော့ သူက ပြော တယ်၊ 'ဆီကွန်ရီလာ' ခိုးသွားတယ်လို့ သင်ပြောတဲ့နွားတွေကို ကျွန်ုပ်ဆီ ပြန် ယူခဲ့ပါတဲ့ ဒီတော့မှပဲ ဒီမြေအကြောင်းကို ကျွန်ုပ်တို့စကားပြောကြတာပေါ့'လို့ ပြောတာနဲ့ ကျုပ်လဲ ဒီစကားကို သဘောတူပြီး သူ့ဆီက ထွက်လာခဲ့တာပဲ

'ဟာနန်ပါရီလာနဲ့ကော ဘယ်လိုဖြစ်သွားကြသလဲ ဦးလေးရဲ့' 'ဒီလို အလန်ရဲ့၊ ဟိုရောက်တော့ မင်းကို ဇူးလူးတွေရဲ့ အသတ်ခံရ အောင် ကြံစည်တယ် မင်း ကျုပ်ကိုပြောခဲ့တဲ့ စကားဟာ မှန်သလား မမှန်ဘူး လားဆိုတာကို ကျုပ်က စုံစမ်းတာကိုး'

'စုံစမ်းတော့ ဘာကိုတွေ့သလဲ ဦးလေး'

'မှန်တဲ့အကြောင်းကို တွေ့တာပေါ့ကွယ်၊ ဒင်ဂန်းက ကျုပ်ကို သူ တိုယ်တိုင် ပြောပြတာပဲ၊ ဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း ပါရီယာကို ခေါ်ပြီး နောက်ထစ်ခါ ဘိုးဝါးတွေထံကို သူပြန်လာခဲ့လို့ရှိရင် လူသတ်ဖို့ ကြံစည်မှုနဲ့ ရုံးတင်တရားစွဲ ဖယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်၊ သူ့ကို တစ်ခါထဲ ကျွန်ုပ်တို့စခန်းက မောင်းထုတ်ပစ် လိုက်တော့ သူဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ထွက်သွားတယ်'

'ဘယ်ကို သူထွက်သွားသလဲ'

'ဒင်ဂန်းက သူ့တဲနန်းအပြင်ဘက်နားမှာ သူ့ကို ပေးထားတဲ့နေရာ ထို ထွက်သွားတယ်၊ ဘုရင်ကြီးက ပါရီယာဟာ သေနတ်တွေ ဘာတွေပြင်ပေး ပြီးတော့ သူ့စစ်သားတွေကိုလည်း သေနတ်ပစ် သင်ပေးနိုင်မှာမို့ သူ့အတွက် အသုံးကျလိမ့်မယ်လို့ ပြောတယ်၊ ဒါကြောင့် သူဟိုမှာ နေရစ်တာနဲ့ တူ့ဘက် သယ်နည်းနဲ့မဆို သူ့ဒီကို ပြန်လာပြီး မင်းကိုပဲဖြစ်ဖြစ် တခြားလူလဲသေတာပဲ'

ယောက်ကျိပ်ဖြစ်ဖြစ် အနှောင့်အယှက် ပေးပုံမယ်တော့ မထင်ပါဘူး။

‘နို့ပေမယ့် ဦးလေးကို ဟိုမှာ ဒုက္ခပေးမှာ စိုးရတယ်’
‘မင်း ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ အလန်’

‘ကျွန်တော် သေသေချာချာတော့ မပြောတတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် သူဟာ နဂိုထက်က စိတ်နှလုံးကောက်ကျစ်တတ်တဲ့ လူတစ်ယောက် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ တစ်နည်းနဲ့မဟုတ် တစ်နည်းနဲ့ သူကြံစည်မှာပဲ။ လူဆိုးတစ်ယောက်လို့ သူ့ကို ဦးလေးက မောဇီးနှင့်ထုတ်လိုက်ပြီးမှ ဦးလေးကို သူမေတ္တာ ရှိနေဦးမယ် ထင်သလား။’

ရီတိဖိက ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်ကာရယ်မောရင်း... ‘ဒါတော့ မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့ကွယ်။ ဒီလိုလူမျိုးတစ်ယောက်အတွက် ခေါင်းရွပ်ခဲနေလို့လဲ ဘာထူးဦးမှာလဲ။ ကိုင်းပါ အလန်ရယ်။ မင်းကို ကျုပ် မေးစရာတစ်ခုရှိနေတယ် ကွယ်။ မင်းလက်ထပ်ပြီးပလား။’

‘မပြီးသေးဘူး ဦးလေးရေ၊ နောက် ၅ပတ်ကြာတဲ့အထိ မေရီအသက် မပြည့်မခြင်း လက်ထပ်လို့ မဖြစ်သေးဘူး။ သူ့ အဖေကြီးက ခုထက်ထိ သူ့အဖေ ပြုထားတဲ့အကြောင်းနဲ့ ‘ကိုင်း’ ပြောနေလို့ ကျွန်တော်လည်း ဒီအတောအတွင်း မှာ မေရီကို မယူမိဘူးလို့ ကတိပေးထားရတယ်။’

‘သူ့ဟာက ဒီအတိုင်းမှ တကယ်ဟုတ်ရဲ့လား အလန်ရယ်။ ကျုပ် တော့ ဟင်နရီမာရေးကြီးဟာ ရူးနေပြီထင်တာပဲ။ ဒါမှမဟုတ်ရင် သူ့ တူ ဟာနန် က သူ့စိတ်ကို ညှို့ထားပြီထင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဥပဒေက သူ့ ဘျက်ကရှိနေတော့ ကျုပ်က ဝိုလ်မူးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒီဥပဒေကို ချိုးဖောက် ဖို့ ဘယ်သူ့ ကိုမျှ တိုက်တွန်းလို့ မဖြစ်ဘူး။ ဒီတော့ နားထောင်။ ဒီမှာ မင်းဟာ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ခူးပြီးမစားနိုင်တဲ့ သစ်တော်သီးမှည့်တစ်လုံးကိုကြည့်ပြီး အချိန် ကုန်နေလို့ အလကား ဝိုက်ဟာရုံပဲရှိနေမယ်။ ဒါကြောင့် မင်အဖို့ကတော့။ ‘ဆီ ကွန်ရီလာ’ ဆီက နွားတွေပြန်ယူရအောင် ကျုပ်နဲ့အတူ လိုက်လာရင်နိုင်ရင် အကောင်းဆုံးပဲ။ ကျုပ်ကလည်း မင်းလိုက်လာမယ်ဆိုရင် အင်မတန် ဝမ်းသာ မှာပဲ။ နောက်ပြီးတော့ ဒီနယ်အားလုံးကိုရအောင် ကျုပ်သွားတောင်းတဲ့အခါမှာ ဇူးလူးနယ်ကို မင်းကျုပ်နဲ့အတူ ပြန်ပြီး လိုက်ခဲ့စေချင်သေးတယ်။’

‘ဒီလိုဆိုတော့ ကျွန်တော် လက်ထပ်ဖို့က ဘာယ့်နယ်လုပ်မလဲ။’

‘အို... ဒါကတော့ ကျုပ်တို့မထွက်ခင် မင်းလက်ထပ်နိုင်ပါလိမ့် မယ်။ ဒါမှမဟုတ်ရင်လဲ ကျုပ်တို့အပြန်တော့ဖြစ်ရမှာပေါ့ကွယ်။ ဒီမှာ အလန်၊ ဒီကိစ္စအတွက် မင်း ကျုပ်ကို စိတ်ပျက်အောင်မလုပ်ပါနဲ့ကွယ်။ မှီအထဲမှာ

ဇူးလူးစကားကို ရေရေလည်လည် ပြောတတ်တာ မင်းကလွဲရင် ဘယ်သူ့မျှ မရှိ ဘူး။ ဒီတော့ ဒင်ဂန်းနဲ့ ပြောတဲ့နေရာမှာ မင်းကို ကျုပ်က စကားပြန်အဖြစ်နဲ့ ရှိစေချင်တယ်။ ပြီးတော့ ဘုရင်ကြီးကလည်း မင်းကို သိပ်သဘောကျနေတယ် ထင်တယ်။ ကျုပ် နွားတွေပြန်ယူလာရင် မင်းပါ ကျုပ်နဲ့လိုက်ဖို့ တကူးတကမာ လိုက်သေးတယ်။ သူ့စကားကို မင်းမှ ရိုးရိုးသားသား ပြန်ပြောမယ်လို့တဲ့။ ဟိုမှာ စကားပြန်လုပ်ခိုင်းထားတဲ့လူကိုတော့ သူမယ့်ဘူးတဲ့။ အဲဒီတော့ တကယ် လို့ မင်းသာလိုက်လာမယ်ဆိုရင် ဒီကိစ္စကြီးအတွက် ကျုပ်မှာ ဘယ်လောက် အကူအညီ ရသွားမယ်ဆိုတာ မင်းပဲ စဉ်းစားကြည့်ပေတာ။’

ထိုခရီးအတွက် ရှေ့ရေးကို သတိပေးဘိသကဲ့သို့ ကျွန်ုပ် စိတ်နှလုံးမှာ လေးလံလျက်ရှိသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ခပ်ဆိုင်းဆိုင်း လုပ်နေမိ၏။

ရီတိဖိက ဒေါသဖြင့်... ‘ကိုင်း... မင်းက ကျုပ်ကို မကူညီချင်ဘူး ဆိုရင်လည်း ရှိပါစေတော့။ ဒါနဲ့ နေပါဦး မင်းက ဆုတွေလာဘ်တွေ လိုချင်လို့ များလား။ ဒီလိုဆိုရင်လည်း ဒီနယ်ကို ကျုပ်တောင်းရတဲ့အခါမှာ အကောင်းဆုံး မြေဧက(၂၀၀၀၀) မင်းကို ပေးဖို့ ကျုပ် ကတိထားပါတယ်။’

‘မဟုတ်ပါဘူး မင်ဟိုရီရာတိဖိရယ်။ ဆုတွေ လာဘ်တွေအတွက် ပြောနေစရာ မလိုပါဘူး။ ကျွန်တော့်အတွက် အရှေ့ဘက် မိုင် ၃၀လောက်မှာ မြေနေရာ သတ်မှတ်ထားပြီးသားပါ။ အကြောင်းကတော့ သူ့အဖေကြီးက ဟာနန်ပါရိယာအတွက်နဲ့ ကျွန်တော့် အပေါ်မှာ ဉာဏ်နိဉာဏ်နက်တွေ ထုတ် မှာစိုးလို့ မေရီတစ်ယောက်ထဲ မထားခဲ့ချင်လို့ပါပဲ။’

‘မင်းစိုးရိမ်နေရင်တော့ ကိစ္စအေးအောင် ကျုပ်စီမံခန့်ခွဲပါတယ် အစနဲ့။ မေရီမာရေးကို မင်းကလွဲရင် ဘယ်သူ့နဲ့မှ လက်ထပ်မပေးပါနဲ့လို့ ဘုန်းတော် ကြီး ဆယ်လီယာကို ကျုပ်အမိန့်ပေးခဲ့မယ်။ ပြီးတော့ ဟာနန်ပါရိယာ စခန်းကို လာခဲ့လို့ရှိရင် သူ့ကို ကျုပ်ပြန်လာတဲ့အထိ ဖမ်းချုပ်ထားလိုက်ဖို့ကိုလည်း အမိန့်ပေးထားခဲ့မယ်။ နောက်ဆုံး ပြောရမယ် ဆိုရင်ကွယ် မင်းအပေါ်မှာ မကောင်း မကြံနိုင်အောင် ဟင်နရီမာရေးကို ကျုပ်နဲ့အတူ လိုက်လာဖို့ ကျုပ် အမိန့် ပေးနိုင်ပါတယ်။ ကိုင်း ဘယ်နယ် ဒီလိုဆိုရင် မင်းကျေနပ်ပြီလား။’

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်တို့သည် စိတ်ထဲ၌ တစ်စုံတစ်ရာကို ကြောင့်ကျလျက် ပင် ရှိသော်လည်း ရွှင်လန်းစွာနှင့်ပင် ‘ဟုတ်ကဲ့’ဟု တစ်ခွန်းတည်းသာ ပြော လိုက်ပြီးနောက် ဝိုလ်မူးရီတိဖိနှင့် ခွဲ၍ထွက်လာခဲ့လေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် မေရီထံသို့ သွားရောက်၍ အကျိုးအမြတ် ပြောပြသောအခါ ကျွန်ုပ် ဤကဲ့သို့ ကတိပေးခြင်းမှာ လျော်တန် သင့်ကြောင်း

၂၁၆ + ဒဂုန်ရွှေများ

ကြောင်း မေရီကဆီး၍ ပြောဆိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ အံ့အားသင့်၍နေမိ၏။

‘မင်း ဒီမှာဆက်နေရင် ဖေဖေနဲ့ ရန်အသစ်ထပ်ဖြစ်ပြီး အခြေအနေတွေ ပိုဆိုးလာမှာစိုးတယ်၊ ပြီးတော့လဲ အချစ်ရယ် မင်းကို အင်မတန် ခင်မင်ပြီးတော့ ဒီနယ်မှာလည်း နောက်ကို အကြီးအကဲဖြစ်လာမယ့် ပိုလ်မူးရီတိမ်နဲ့ အတိုက် အခံလုပ်ရင် မင်းမိုက်ရာကျနေတော့မှာပေါ့ကွယ်၊ နောက်ပြီး တို့ခွဲနေကြမှာလဲ ခထလေးပဲ မဟုတ်လား အလန်ရဲ့၊ ဒီနောက် တို့တစ်သက်လုံး မခွဲမခွာ အတူ နေကြရတော့မှာပဲ၊ ငါ့အတွက်တော့ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ကွယ်၊ မင်းသိတဲ့အတိုင်း ငါ့ဟာ မင်းကလွဲရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ လက်မထပ်ပါဘူး၊ အို ငါ့အသက် သေရမယ် ဆိုတောင် ငါလက်မထပ်ပါဘူးကွယ်’

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်မှာ မေရီ၏စကားကြောင့် စိတ်နှလုံး သက်သာရာရပြီး လျှင် ‘ဆီကွန်ရီလာ’၏ နယ်ထဲသို့ ခရီးထွက်မည့် ကိစ္စအတွက် ပြင်ဆင်ဖွယ် ရှိသည်တို့ကို ပြင်ဆင်ရန် ထွက်လာခဲ့လေ၏။

အခန်း (၁၆)

ရွေးနွေးစွဲ

နောက် ၂ ရက်ကြာသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဒင်ဂန်း၏ နွားများကို ပြန်လည်ရရှိရန် ခရီးစဉ်ထွက်ကြလေရာ၊ ကျွန်ုပ်တို့မှာ လူပေါင်း ၆၀-၇၀ ခန့် ရှိလျက် အားလုံးလက်နက် အပြည့်အစုံနှင့် မြင်းကိုယ်စီပါရှိကြလေ၏။ ထို့ပြင် နွားများကို တွေ့ရှိက မောင်းနှင့်လာခဲ့ကြရန် ဗိုလ်မှူး ၂ယောက်နှင့် စစ်သား ၁၀၀ခန့်မျှသာ ဒင်ဂန်း၏ ဇူးလူးစစ်တပ်ကြီးတစ်တပ်လည်း ကျွန်ုပ်တို့နှင့်အတူ ပါရှိကြသေး၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ထိုသူတို့၏ ဘာသာစကားကို ပြောဆိုနိုင်သူတစ်ယောက် ဖြစ်ရကား၊ တစ်လမ်းလုံးပင် ဤဇူးလူးတပ်ကြီးကို တွပ်ကဲအုပ်ချုပ်၍ လာရသဖြင့် ထိုခရီးအတွက် လွန်စွာ အသုံးဝင်သော လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေတော့၏။ ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်မှာ တစ်လနည်းပါးခန့် ကြာရှိသော ထိုခရီးအတွင်း၌ ဇူးလူးများနှင့် အဆက်မပြတ်ပြောဆို ဆက်ဆံလျက်ရှိနေသည်ဖြစ်ရကား၊ ချစ်ခင်နှစ်လိုဖွယ် ကောင်းသလောက် ခက်ခဲလှသော သူတို့၏ စကားကို တိုးတက် ကျွမ်းကျင်သည်ထက် ကျွမ်းကျင်၍လာခဲ့လေ၏။

နောက်ဆုံး ကျွန်ုပ်တို့သည် လမ်းခရီးအကြား၌ တစ်စုံတစ်ရာ အနှောင့်အယှက် မတွေ့ကြရဘဲ၊ ‘ဆီကွန်ရီလာ’၏ နေရာသို့ ရောက်ရှိလာကြသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ ကိစ္စကို သူ့အား ထုတ်ဖော်ပြောဆိုကြလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်တို့၏ လက်နက်အင်အား လူအင်အားပြည့်စုံခြင်းကိုမြင်သော ‘ဆီကွန်ရီလာ’သည် တစ်စုံတစ်ရာကိုမျှ စောဒကမတက်တော့ဘဲ လက်လျှောက် အလုံးထဲမှ သူ့ခိုးယူထားသော နွားများကိုသာမက ဘိုးဝါးများထံမှ ယူလာခဲ့သော မြင်းများကိုပါ ကျွန်ုပ်တို့လက်တွင်းသို့ ပေးအပ်လိုက်လေတော့၏။ သို့နှင့်

ကျွန်ုပ်တို့လက်ထဲသို့ တိုရ်စွာရောက်လာအောင်၊ ကျွန်ုပ်တို့က ဇူးလူးစစ် ဝိုင်းရံထားလက်တွင်းသို့ တစ်ဆင့် ပေးအပ်လိုက်ပြီးလျှင် ဒင်ဂန်းထဲသို့ ကောင်း ခွန်စွာ ပြန်လည်ဆောင်နှင့်သွားကြရန် ပြောဆိုညွှန်ကြား၍ လွတ်လိုက်ကြလေ ၏။ ထို့ပြင် ဝိုင်းရံခိုတိတ်ထလည်း သူ့ဘက်မှ တာဝန်ကျေပွန်ပြုစေ၍ နယ်မြေ အချုပ်အတွက် ဒင်ဂန်းထဲမှ တတ်နိုင်သမျှ လျင်မြန်စွာ ချမှတ်မည်အမိန့်ကို မိမိစောင့်ဆိုင်းနေမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ စာတစ်စောင်ရေးသားကာ ထိုသူများနှင့် အတူ ပေးအပ်လိုက်လေ၏။

ထိုကိစ္စပြီးသည့်နောက် ရိုတီစ်သည် ကျွန်ုပ်နှင့် ဘိုးဝါးအချို့အား ခေါ်ဆောင်ကာ၊ ဒဂုန်ကမ်းစာတော်(ယခုထရန်စပေါလ်နယ်)တွင် လာရောက်ရွှေ့ ပြောင်း နေထိုင်လျက်ရှိကြသော အခြားဘိုးဝါးအုပ်စုများရှိရာသို့ သွားရောက် လည်လတ်လေရာ၊ ထိုသူများမှာ အနွယ်အစား နေထိုင်လျက်ရှိကြသဖြင့် တစ်ခန်း တွင် ရှက်အတော်ကြာနေ၍ ခေါင်းဆောင်လုပ်သူများအား ရိုတီစ်သည် အသေး စိပ် ရှင်းလင်းပြောဆိုနေသောကြောင့် ထိုကိစ္စအတွက် အချိန်အတော် ကုန်ခဲ့၏။ ထို့ပြင် ဒင်ဂန်းထဲမှ နယ်မြေအတွက် သဘောတူညီချက်ရှိကြလျှင် အဆင်သင့် ရှိကြရန် နေ့တလီသို့ ထိုသူများလာရောက်ကြရန်ကိုလည်း ရိုတီစ်သည် စီစဉ်ခဲ့ သေး၏။ ထိုအခါ ဘိုးဝါးအများအပြားပင် လှည်းများဖြင့် ချက်ချင်းရွှေ့ပြောင်း သွားကြရန် စီစဉ်လျက် ရှိကြသော်လည်း ခေါင်းဆောင်အချင်းချင်း မလိုမုန်း တီးဖြစ်ကာ မရွှေ့ပြောင်းလိုသော လူစုအချို့က ကံအားလျော်စွာပင် ဝေးလံ သော တောင်၏အခြားဘက်၌ ကျန်ရှိခဲ့လေ၏။

ထိုကိစ္စအားလုံး ပြုလုပ်ပြီးစီးကြပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် စခန်းသို့ တစ်နေ့သော စနေနေ့ ညနေခင်းတွင် ပြန်လည်ဆိုက်ရောက်လာခဲ့ကြရာ အားလုံးပင် စည်သည့်အနောင်အယုတ်ကိုမျှ မတွေ့ကြရဘဲ၊ ကောင်းမွန်အေး ချမ်းစွာ ရှိကြသည်ကို ကျွန်ုပ်တို့မှာ ဝမ်းမြောက်စွာ တွေ့ရှိရလေ၏။ ထို့ပြင် ကျွန်ုပ် တို့အား လာရောက်နှုတ်ဆက်သော ဓမ္မိရာလည်း၊ ဘေးရန် အခက်အခဲများ အကြားမှ ကျော်လွန်လွတ်မြောက်လာခဲ့ရပြီ ဖြစ်သဖြင့် ရှေးကကဲ့သို့ အဝတ် အစား စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်နှင့် မတူတော့ဘဲ စခန်းသို့ 'ဒါပင်' မှ လာရောက် သော တုန်သည်တစ်ယောက်ထံမှ အထည်စတစ်ခုကို ဝယ်ယူကာ လှုပ်စွာ ချုပ်လုပ်ဆင်ဖြန်းထားသဖြင့် ယခင်ကထက်ပင် ချောမောလှပနေသည်ကို ကျွန်ုပ် တွေ့ရလေ၏။

ထိုနေ့မှာ ကျွန်ုပ်အထက်က ပြောဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း စနေနေ့ဖြစ်၍ တနင်္လာနေ့တွင် ဓမ္မိရာ အသက်ပြည့်၍ သူ၏သဘောအတိုင်း လွတ်လွတ်

လပ်လပ် လက်ထပ်နိုင်တော့မည်ဖြစ်ရာ၊ ထိုအကြောင်းအရာကို တွေးခေါ်ကြည့် ဖေရီ၏မျက်လုံးများမှာ တွေ့မြင်သည့် အရိပ်အယောင် သမ်းထား ဝင်အင်း တောက်၍ နေကြသောကြောင့် ပိုမိုချစ်ခင်စွတ်ကောင်း၍နေ၏။ သို့ရာတွင် ကံ ကြမ္မာ၏ ပြုပြင်စီရင်ချက်အရ၊ ထိုတနင်္လာနေ့ ညနေတွင် ဝိုင်းရံခိုတိတ်ထ သည် ဒင်ဂန်းထဲသို့ ဒုတိယအကြိမ် သွားရောက်ရန် စီစဉ်ထားသည် ဖြစ်မကုသ၊ ကျွန်ုပ်မှာ ရိုတီစ်နှင့်အတူ လိုက်ပါရမည်ဖြစ်လေသည်။

‘ဓမ္မိ၊ ကျွန်ုပ်တို့မသွားခင် အတူတူနေကြဖို့ အချိန်ကလေး နည်း နည်းရအောင် နက်ဖြန်ကာ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်တို့ လက်ထပ်ခွင့်ပြုဖို့ ဝင့်ဝင့် ကြီးကို ပြောလို့မရဘူးလားကွယ်’

ဓမ္မိက ရှက်သွေးများပြာလျက်ရှိရာမှ . . . ‘မပြောတတ်ဘူး အချစ် ရယ်၊ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဓမ္မိဟာ သိပ်တုတ်တုတ်နေတာပဲ၊ ဝင့်ဒီက ထွက် သွားနေတဲ့ တစ်ချိန်လုံးမှာလည်း ဝင်းနာစည်ဆိုလို့ ဝေသံမှတောင် မဟုတ်ပြင် သူများက လာပြောပြန်ရင်လည်း ချက်ချင်း နေရာတထပြီး တခြားကို ထွက် သွားတာပဲ’

‘ဆိုးလှချေကလား ဓမ္မိရယ်၊ ဒါပေမယ့် ဝင်းက စိတ်အားထက်သန် နေတုန်း ဆိုရင်တော့ ကျွန်ုပ်ကြီးစားနိုင်ပါတယ်’

‘စိတ်အားထက်သန်ပါတယ် အလန်ရယ်၊ ငါ့မှာဖြင့် ဝင်းနဲ့ဟာနိုး လျက်နဲ့ဝေးဆိုသလို ဖြစ်နေလို့ ရူးတောင်ရူးပျာပြီကောကွယ်၊ ဒီတော့ တို့ သာယံလို လုပ်ကြရမှာလဲ ဟင်’

‘ဝိုင်းရံခိုတိတ်ထ ဗရောက်ပင်စလိုကို ကျွန်ုပ်တို့အတွက် ပြောခိုင်းရမှာပဲ ဓမ္မိ၊ လာ သူတို့ကို ကျွန်ုပ်တို့သွားရှာကြရအောင်’

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လက်ချင်း တွဲကာ ဘိုးဝါးများအလည်မှ ဖြတ်သန်းလျက် သူလည်းနံ့သေး ခုံတစ်ခုပေါ် တွင်ထိုင်၍ ကော်ဖီသောက်နေသော ဗရောက်ထံသို့ သွားရောက်ကြလေရာ၊ ဘိုးဝါးများသည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လက်တို့ကာ ကျွန်ုပ်တို့အား ကြည့်ရှုရယ်မောလျက် ရှိကြလေ၏။ ထိုအချိန်က ဗရောက်မှာ အတိုအသစ် တစ်ထည်ကို ဝတ်ဆင်ထားသဖြင့် ကော်ဖီဖျား စွန်းပေမည်မိုးသောကြောင့် ပေါင်ပေါ်၌ သူ ခြုံစောင်ကြီးကို ဖြန့်တင်ထားလေသည်။

ဗရောက်က ကျယ်လောင်သော အသံဖြင့် . . . ‘သတိနဲ့နဲ့ ဝဲ ကလေးတို့ရဲ့ မင်းတို့က လက်ထပ်ပြီးကြလို့ ဒီလောက် ပုပုအာပီတင်နဲ့ ထမိန် ချင်းတဲ့နေကြတာလား’

(ကျွန်ုပ်) မဟုတ်သေးပါဘူး အန်တီရယ်၊ ဒါပေမယ့် ခုပြောတဲ့ အတိုင်း ဖြစ်ချင်လို့ ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျားဆီ အကူအညီ လာတောင်းကြတာ ပါပဲ။

(ဗရောက်) 'အို ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်က စိတ်ရောကိုယ်ပါ အကူအညီ ပေးပါ့မယ် မောင်တို့ရယ်၊ စင်စစ်တော့ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက် ပေါင်းသင်းကြတော့မယ်ဆိုရင် အပေါင်းအသင်းတွေ အားလုံးနဲ့ ရှေ့မှာ သူတို့ကိုယ်သူတို့ လင်ရယ်၊ မယားရယ်လို့ ကြေညာလိုက်ရင် ပြီးတာ ပါပဲ။ လက်စွပ်လဲတာတို့၊ ဘုန်းကြီးကရှေ့မှာ လက်ထပ်ပေးတာတို့၊ ကျမ်းစာ အုပ်ကို ဖတ်ရတာတို့ဆိုတာဟာ အလုပ်ပိုတွေပါ။ စင်စစ်တော့ အချစ်စစ် အချစ် မှန် နှစ်ခုပေါင်းစပ်ကြတာပဲ။ လက်ထပ်ပွဲအတွက် ရွတ်ရဖတ်ရတဲ့ စာအုပ်ထဲက စကားလုံးတွေနဲ့ ပေါင်းရတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီလိုစကားမျိုးကို ဘုန်း ကြီးတစ်ပါးပါးကသာ ကြားရင်တော့ ဒီလောက်ရဲရဲတင်းတင်း ပြောရပါ့မလား။ ဒါမျိုးဟာ တရားဝင်တာ မဟုတ်ဘူးလို့ ဧကန်ပြောမှာပဲ။ ကဲ ကဲ လာကြ ဗိုလ်မှူးကို သွားရှာပြီး သူဘယ်လို ပြောမလဲဆိုတာ နားထောင်ရအောင် အလန်၊ ကျုပ်တို့ ဒီခုံပေါ်က ဆွဲထုပေးစမ်းပါကွယ်၊ ကျုပ်ဖြင့် ခရီးသွားရလွန်းလို့ နောက် ကို အိမ်တစ်အိမ်ရဲ့ အမိုးကလေးအောက်မှာ တစ်သက်လုံး အေးအေးချမ်း ချမ်း ထိုင်ပြီး နေသွားချင်တော့တာပဲ။

သူခိုင်းသည့်အတိုင်း ပြုလုပ်ပေးပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် ရီတီစ် အား သွား၍ ရှာဖွေကြလေသည်။

ထိုအချိန်၌ ရီတီစ်မှာ စခန်းမှ ထွက်ခွာသွားသော လှည်းနှစ်စီးကို တစ်ယောက်ထည်းရပ်ကာ ငေးမောကြည့်ရှုလျက် ရှိလေ၏။ ထိုလှည်းများထဲ တွင် လိုက်ပါသွားကြသူများမှာ သူ၏ဇနီး၊ အခြားအိမ်သူအိမ်သားများနှင့် မိတ်ဆွေအချို့ တို့ဖြစ်လျက်၊ ၁၅ မိုင်ခန့်ပေးသော 'ဒွန်ကုပ်' ခေါ်နေရာသို့ 'ဟိရာ စမစ်' ဆိုသူ၏ အစောင့်အရှောက်ဖြင့် ရီတီစ်က ပို့လိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။ သူမရှိသည့်အခိုက် စခန်းလှည်းတံ၌ ကြပ်တည်းစွာ နေရခြင်းထက် ဘေးရန် လည်း ကင်းရှင်း၍ အနေရအထိုင်ရလည်း သက်သာမည်ဟု တွေးမိသော ကြောင့် သူသည် မစွမ်းရီတီစ် နေထိုင်ရန်အတွက် ထို 'ဒွန်ကုပ်' အရပ်၌ ယာယီ အိမ်တစ်လုံးကို ဆောက်လုပ်စေခဲ့၏။

ကျွန်ုပ်ကို မြင်သောအခါ ရီတီစ်က ... 'အလန် ကျုပ်စိတ်တွေလေး ပြီး ဘယ်လိုဖြစ်မှန်းမသိဘူး၊ ကျုပ်မိန်းမကို သွားခါနီးမှာ နှုတ်ဆက်တော့ ဘာကြောင့်လဲ မသိဘူး၊ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ သူ့ကို နောက်ထပ် မတွေ့ရတော့ဘူး'

လို့ အောင်းပေးပြီးတော့ ကျုပ်မျက်စိတွေထဲမှာ မျက်ရည်တွေ စဲလာတယ်။ ဒင်ဂန်းဆီက ကျုပ်တို့ အားလုံး အေးအေးချမ်းချမ်းနဲ့ ပြန်ရောက်ပါစေလို့ တူပီ တော့ ဆုတောင်းတာပဲ။ နို့ပေမယ့် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ တနင်္လာနေ့မတိုင်ခင် ကျုပ်တို့မှ မသွားကြသေးဘဲ၊ ဒီတော့ နက်ဖြန် ကျုပ်မိန်းမကို သွားပြီး တွေ့ဦး မယ်၊ ဒါနဲ့ အလန် (မေရီအား လက်ညှိုးညွှန်ပြရင်း) ဒီမိန်းကလေးနဲ့ မင်း ဘာ ကိစ္စများရှိနေလို့လဲကွယ်'

ထိုအခါ ဗရောက်ပင်စလိုက ကြားဖြတ်လျက် ... 'ယောက်ျားတစ် ယောက် ဒီလိုမိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ကလွဲပြီး တခြား ဘာကိစ္စ များ ရှိရဦးမှာလဲ။ ကိုင်း ဗိုလ်မှူး နားထောင်၊ အကြောင်းစုံကို ကျုပ် ပြောပြမယ် 'ကောင်းပြီ၊ အကျဉ်းချုံးပြီး ခပ်တိုတိုပြောနော်၊ ကျုပ်မှာ အချိန်သိပ် မရှိဘူး'

ဗရောက်က သူတတ်နိုင်သမျှ အကျဉ်းချုံးပြီး ပြောပြပြီးသောအခါ ရီတီစ်က ...

'ကျုပ် အားလုံးနားလည်ပြီ၊ မင်းတို့ လူငယ်တွေထပ်ပြီး ပြောစရာ မလိုတော့ဘူး။ ကိုင်း ကျုပ်တို့ အခုဟင်နရီဗာရေးနဲ့ သွားပြီးတွေ့ကြမယ်၊ ပြီး တော့ သူခါတိုင်းထက်ပိုပြီး ရူးမနေဘူးဆိုရင်လဲ အကျိုးသင့် အကြောင်းသင့် သူ့ကို ပြောပြရတာပေါ့'

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် လှည်းတန်းအဆုံး၌ရှိသော မာရေး၏ လှည်းရှိ ရာသို့ သွားကြရာ၊ ဆေးရွက်များကို မောင်းချမားတစ်ချောင်းဖြင့် ထိုင်၍ လှီးနေသော မာရေးကို တွေ့ကြရလေ၏။ ကျွန်ုပ် ဖြန်ရောက်သည့် အချိန်မှစ၍ မတွေ့ကြရသေးသဖြင့် ကျွန်ုပ်အာ တွေ့မြင်ရသောအခါ မာရေးက ...

'ဂွဒ်ဒေး အလန်၊ မင်း ခရီးထွက်ခဲ့တာ ချောချောမောမောပဲနော်' ကျွန်ုပ်က ပြန်ဖြေတော့မည်ဆဲဆဲတွင် ရီတီစ်က ကြားဖြတ်လျက် 'ဒီမှာ ဟင်နရီဗာရေးရဲ့ ကျုပ်တို့ ခုလာကြတာဟာ အလန် သွားတဲ့ ခရီးအကြောင်းကို ပြောမလို့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါထက်ပိုပြီး အရေးကြီးတဲ့ လက်ထပ် ရေးကိစ္စကို ပြောမလို့လာကြတာ၊ တနင်္လာနေ့ကျရင် သူဟာ ခင်ဗျားလိုပဲ ကျုပ်နဲ့ ဇူးလူးနယ်ကို လိုက်ရမှာမို့ ခင်ဗျားသမီးကို နက်ဖြန်ခါ လက်ထပ်ချင် တယ်တဲ့၊ နက်ဖြန် တနင်္ဂနွေနေ့ဆိုတော့ ဒီကိစ္စအတွက် နေ့ကောင်းရယ်သား လဲ ဖြစ်နေတာပေါ့လေ'

မာရေးက သံမှန်သော မျက်နှာထားဖြင့် ... 'အဲဒီနေ့က သူ့အား ဖို့နေပဲ၊ လက်ထပ်တဲ့ ကိစ္စတွေ ဘာတွေနဲ့ အပေးအယူ လုပ်နေရမလဲ ဆိုတာ

မဟုတ်ဘဲနဲ့၊ ပြီးတော့ မေရီကလည်း တနင်္လာနေ့ မရောက်မချင်း အသက်ပြည့်
သေးတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ နောက်တစ်ချက်ကလည်း ကျုပ် သစ္စာခံခွာန်ပြုထားတာ
ဟာ အဲဒီနေ့အထိ တည်မြဲနေသေးတယ်'

(ဗရောတ်) 'ရှင့်တူ လူယုတ်မာကို ရည်စူးပြီး ရူးရူးနှမ်းနှမ်း ကျိန်
ထင်တဲ့ ရှင်သစ္စာကို ဘုရားသခင်က ဂရုစိုက်မယ်များ ထင်သလား၊ အဖိုးထိုက်
တန်တဲ့ ရှင်ကတိ သစ္စာကြီးအတွက် ဘုရားသခင်က ရှင်ခေါင်းပေါ်ကို ကျောက်
တုံးတစ်ခုနဲ့ ရှစ်စိပ်ကွဲအောင် ပစ်မချေပဲ ရှင်ဆုတောင်းပါဦး'

မာရေးက ဒေါသဖြင့်... 'ခင်ဗျား ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားစမ်း မိန်းမ
ကြီး၊ ကျုပ်သမီးနဲ့ ပတ်သက်လာတဲ့ ကျုပ်တာဝန်တွေကို ဘာမှ ခင်ဗျားသင်ပေး
နေစရာ မလိုပါဘူး'

ဗရောတ်က ခါးထောက်လျက်... 'သင်ပေးရမယ်လေ ရှင်က
ရှင်ကိုရှင် သင်မပေးတတ်ပဲကိုး'

ထိုအခါ ရီတိမ်က ဗရောတ်အား နံဘေးသို့ တွန်းဖယ်ကာ ဝင်ရောက်
လျက်...

'ဒီမှာ ရန်ဖြစ်နေစရာမလိုဘူး၊ ကဲ ဟင်နရီမာရေးတစ်ယောက်နဲ့
တစ်ယောက် မေတ္တာရှိနေကြတဲ့ ဒီကလေးနှစ်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျား
ဟာ သူများပြောစရာ ဖြစ်နေပြီ၊ ဒီတော့ ခင်ဗျား သူတို့ကို နက်ဖြန်ကျရင်
လက်ထပ်ခွင့်ပြုမလား မပြုဘူးလား'

'မပြုနိုင်ဘူး ဗိုလ်မှူး၊ တရားဥပဒေအရ ကျုပ်သမီးကို အသက်ပြည့်
တဲ့ အချိန်အထိ ကျုပ်မှာ ထိန်းသိမ်းထားနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးရှိတယ်၊ အဲဒီတော့
ကျုပ်သမီးကို မင်္ဂလာမရှိတဲ့ အင်္ဂလိပ်ကောင်တစ်ကောင်နဲ့ လက်ထပ်ခွင့်ပြုဖို့
ကျုပ်ငြင်းဆိုတယ်၊ ပြီးတော့ 'ဆရာတော် ဆယ်လီယာ'ကလဲ တခြားကို သွား
နေတော့ သူတို့ကို လက်ထပ်ပေးဖို့ ဘယ်သူမှမရှိဘူး'

'ခင်ဗျားပြောတဲ့ စကားတွေက ထူးဆန်းလှချေလား၊ ဟင်နရီမာရေး
ရဲ့၊ ကျုပ်မှတ်မိသလောက်ဖြင့် ဒီအ၊ မင်္ဂလာ အင်္ဂလိပ်ကောင်ကပဲ ခင်ဗျား
လူတွေရဲ့ အကျိုးကို သယ်ဖိုးရွက်ဆောင်လာတာပဲ၊ နားထောင်စမ်းပါဦးလေ၊
ခင်ဗျားက ဥပဒေနဲ့ တိုင်ပြောတော့ ကျုပ်ကလည်း ဗိုလ်မှူးတစ်ယောက် အနေနဲ့
ခင်ဗျားရဲ့ ဆင်ခြေကို ခွင့်ပြုရလေမှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် နက်ဖြန်ည ၁၂နာရီ ထိုးပြီးရင်
တော့ ခင်ဗျား ပြောတဲ့အတိုင်း ဒီဥပဒေဟာ ခင်ဗျားရဲ့သမီးအပေါ်မှာ ရပ်စဲသွားပြီ၊
ဒါကြောင့် တနင်္လာနေ့ မနက်ကျလို့မှ စခန်းမှာ တကယ်လို့ ဘုန်းတော်ကြီးတစ်
ပါးပါးလည်း မရှိဘူး၊ ဒီလူငယ်နှစ်ဦးကလည်း သဘောတူတယ်ဆိုရင်တော့

ကျုပ်က ဗိုလ်မှူးအဖြစ်နဲ့ အားလုံးရှေ့မှာ သူတို့ကို လက်ထပ်ပေးရလိမ့်မယ်'

ထိုအခါ ဗိုလ်မှူးရီတိမ်၏ ဩဇာကို တော်လှန်ဖယ်ရှားခြင်း မပြုဘဲသာ
မာရေးသည် နိုင်သူကို ဖိပြီးလျှင် မေရီအား ဒေါသတကြီးဖြင့် ခြိမ်းခြောက်
မောင်းမဲကာ မကောင်းသောဘေးရန်များ ကျရောက်ပါစေ၊ သားသမီးမရပါစေ
နှင့်၊ အကယ်၍ ရခဲ့ပါလျှင်လည်း သေဆုံးပါစေ၊ စသည်ဖြင့် ပြင်းထန်နှင့်သီးစွာ
ကျိန်ဆဲရေရွတ်လျက်ရှိလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် မာရေးအား အံ့ဩစွာ ငေးမောကြည့်ရှုနေမိကြ၏။
အကယ်၍သာ သူသည် ကျွန်ုပ်ချစ်သူ၏ ဖခင်မဟုတ်ပါက သူ့အား ဒေါသအ
လျောက် ထိုးကြိတ်ရိုက်နှက်မိစေတော့မည်။ ရီတိမ်သည်လည်း ထိုကဲ့သို့ ပြု
လုပ်ရန် လက်ကိုယ် မြှောက်လိုက်သေး၏။ သို့သော် ချက်ချင်းပင် ပြန်ချလိုက်
ပြီးလျှင်...

'ရှိပါစေတော့လေ၊ သူ့ကိုယ်မှာ နတ်ဆိုးဝင်ပူးနေတာပဲ'

နောက်ဆုံး၌ မာရေးသည် အတော်ဝင် မော့၍သွားဟန်ဖြင့် စကား
ပြော ရပ်တန့်သွားသည်တွင် သူဒေါသဖြစ်ချိန်၌ ခေါင်းခုံခံလာခဲ့သော မေရီ
သည် ဦးခေါင်းကို ပြန်မော့လိုက်ရာ မီးဝင်းစင်းစောက်လျက်ရှိသော သူ၏မျက်
လုံးများကို ထင်ရှားစွာ ကျွန်ုပ် တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

'ဖေဖေဟာ ကျွန်မရဲ့ ငွေးသံဖခင် အရင်းနော်၊ ဒီတော့ ဖေဖေဘာပဲ
ပြောပြော ကျွန်မလက်ခံရမှာပဲ၊ ပြီးတော့ နတ်ဆိုးဟာ မကောင်းတဲ့ အလုပ်ကို
လုပ်ဖို့ အမြဲအဆင်သင့် ရှိနေလေတော့၊ ကျွန်မအပေါ်မှာ ကျရောက်ပါစေလို့
ဆုတောင်းခဲ့တဲ့ ဘေးအန္တရာယ်ဟာ မကြာခင်ပဲ ကျရောက်လာလိမ့်မယ်လို့
ကျွန်မထင်တယ်၊ တကယ်လို့ ရောက်ခဲ့ရင်လည်း မကောင်းတဲ့ ဒီဘေးရန်ဟာ
ဖေဖေ ခေါင်းပေါ်ကိုလည်း ကျရောက်လာပါလိမ့်မယ်၊ အဲဒီအခါကျတော့မှ
တရားမျှတမှုဆိုတဲ့ အဆုံးအဖြတ်ကို ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ရော ဖေဖေတူ ဟာ
နန်ပါရီယာရော ခံကြရလိမ့်မယ်'

မာရေးကား စကားပြန်၍ မပြောတော့ဘဲ၊ ဆေးရွက်များကိုသာ
အပြီးကြီးဖြင့် လှီးဖြတ်ဘိသကဲ့သို့ တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက်လှီး ဖြတ်နေလေ
သည်။

(ရီတိမ်) 'ခင်ဗျားဟာ ရူးတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် မိုက်တာလား ဆို
တာကို ကျုပ်ဖြင့် ကွေးပဲမတွေးတတ်တော့ပါဘူးဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ်အပေါ်မှာ
အမြဲကောင်းလေခဲ့တဲ့ တစ်ဦးတည်း သမီးအရင်းကလေးကို ဒီလိုတိုင်းပဲ
တော့ ခင်ဗျားဟာ ရူးရင်ရူး မရူးရင်လဲ မိုက်လို့ပဲ၊ အဲလေ ဟာ...

ခင်ဗျား ကျုပ်နဲ့လိုက်ခဲ့မှာဆိုတော့ ခင်ဗျား အဖေက သူ့ကျုပ်တီးထားနိုင်ဖို့ ကျုပ်ဆုတောင်းပါတယ်။ နို့မဟုတ်ရင် ကျုပ်တော်က နေရာ ခုကွတွေ့ ကုန်ကြမှာနို့ရိမ်မနေခဲ့တော့ တနင်္လာနေ့ ကျုပ်တော်က အဖေက လွတ်တော့မှာပဲ ဒီဘော့အဲဒီနေ့မှာ မင်းတို့ကျုပ်ဟော့ပဲ ခင်ဗျားက ကျုပ်တော်နဲ့ လက်ထပ်ပေးမယ်။ ခင်ဗျားပင်စလို ခင်ဗျားက တစ်ခါ အဖေက ပြောပြပြီး မေရီကိုကြည့်ရအောင်ရောက်ထားလိုက်စမ်းပါဗျား။ အဖေက ပြောတာက ကျုပ်ကလေး လက်ထပ်ရအောင် သူ့တို့ ကျုပ်ရှေ့ခေါ်လာအောင် ပြောတာပဲ။ ခင်ဗျားက အဲဒီအချိန် မတိုင်မီတော့ ကျုပ်က ပိုလိမ့်မူးအနေနဲ့ ခင်ဗျားက ပြောကြည့်ဖို့ အစောင့်တစ်ယောက် ချထားရလိမ့်မယ်။ ဂိုဏ်းတိုက် အဖေက ခင်ဗျားကို လမ်းလျှောက်ဖို့ ကျုပ်အကြံပေးပါရစေ။ နောက်ပြီး အဖေက ပြောတဲ့အခါကျမှ ခင်ဗျား ပြောမိခဲ့တဲ့ စကားတွေအတွက် နှစ်လိုက်တဲ့ အဖေက သခင်ဆီမှာ ဆုတောင်းပေးတော့

တန်ခိုးနေ့နဲ့ စနေနေ့အပြင် ကျုပ်က လမ်းလျှောက်၍ နေသော ဟင်နရီနားရေးကို ရိတ်ခံချထားသော အခါမှာ ကျုပ်ပဲတွေ့ရှိလေ၏။ သူတို့ကျုပ်အား မော်တော်ရှေ့ရွေးချယ်ပြီး ကျုပ်ကလေး ကျုပ်မှာ အံ့အားသင့်၍ ပင် အနိမ့်သေး၏။

အလန်၊ ကျုပ်ကို အထွတ်အမြတ် ပြောကယ်ဆိုတော့ ကျုပ်ဟာ ကျုပ်အသက်ထက်ချစ်တဲ့ မေရီတို့ ဒုတိယကလေးမှာ မလိုလားပါဘူးကွယ်။ သူ့တို့ကျုပ်ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာကို ရှေးအဖေက ပြောခဲ့ဖူးပါ။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်အစ်မရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသားဖြစ်တဲ့ သူ့အစ်မပိုမိုကွဲ ကာနန်ပါရိယာက ကျုပ်ကို အမျိုးမျိုး စိတ်ပျက်အောင် လုပ်ပေးမယ့် ကျုပ်ဘယ်နယ်လုပ်ပြီး ဒီကတိကို ပျက်နိုင်မလဲဆိုတာ မင်းနားလည်ပါလို့မိမယ်။ သူ့ဟာ တကယ်လို သူများတွေ ပြောကြတဲ့အတိုင်း ဆိုးတယ်ဆိုရင်လည်း ဒီလိုဖြစ်ရတာတွေဟာ မော်တော်ဆွေးပါလို့ဖြစ်မှာပဲ။ ဒါက သူ့ကုသိုလ်အတွက် ဖြစ်တာတော့ မတတ်နိုင်ဘူး။ သူဘယ်ဆိုးဆိုး ကျုပ်ကတော့ ရိုးသားတဲ့လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကျုပ်ကတိကို စောင့်ထိန်းရမှာပဲ။ ပြီးတော့ အလန် မင်းဟာ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးဖြစ်တယ်ဆိုတာကိုလဲ မင်းကိုယ်မင်း သတိရစမ်းပါဦး။ မင်းဟာ လူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ပေမယ့် အဲဒီအချက်က ကျုပ်ခွင့်မလွှတ်နိုင်တဲ့ အချက်ဖြစ်နေတယ်။ ဒီလိုဖြစ်နေတာ တောင်မှပဲ မင်းက ကျုပ်သမီးကို လက်ထပ်ပြီး အင်္ဂလိပ်ကလေးတွေ မွေးလာမယ်ဆိုရင်တော့၊ ဘုရား ဘုရား အင်္ဂလိပ်ကလေးတွေ အဲလေ နောက်ထပ်ပြောစရာ ဘာမှမရှိတော့ပါဘူး။ မေရီကို စိတ်ဆိုးတဲ့ ကျုပ်ပြောလိုက်မိတဲ့ စကားတွေ

ကိုလဲ မေရီက စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ကျုပ်ဟာ ရုတ်တရက် ဒေါသထွက်လာတဲ့အခါမှာ ကျုပ်တို့နားထောက် သွေးတစ်ချက်တီးဝင်လာပြီး ကျုပ်ဘာတွေ ပြောမိတယ်ဆိုတာမှ သတိမပြုတော့ဘူး။ ဟု ပြောကာ မာရေးသည် သူ၏လက်တစ်ဖက်ကို လှမ်းကပ်သဖြင့် သူ့အိမ်ကလေး သူ့ထက်ကို ဆွဲကိုင်နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီးလျှင် ထိုကဲ့သို့ပြောဆိုမှုကို ဖယ်စကားအားဖြင့် သူပြောဆိုသည်အခါ၌ သူ့စိတ်နှင့်သူ့ကိုယ် မပတ်သည့်ဆိုလည်း တူညီစွာ စိတ်ပိုကြောင်းနှင့် အလိုက်ဆင့်ပြန်၍ ဖြေလိုက်ရသည်။

(ကျုပ်က) နက်ဖြန်ကျုပ်က အဖေကျုပ်တော်တို့ မင်္ဂလာဆောင်ကိုလာပြီးတော့ ဒီစကားတွေ ပြောတာတွေအပေါ် ဖခင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဆုတောင်းမေတ္တာပို့ သမီးလိမ့်မယ်ထင် ကျုပ်တော် မျှော်လင့်ပါတယ်။

(မာရေး) မျက်နှာကိုရှုမလျှင်... 'နက်ဖြန် မင်းတို့တကယ်ပဲ လက်ထပ်ပြီတော့ မလှဘူး။ အဲဒါမှာ သာခင်၊ မေရီရဲ့နံနားမှာ စတုရန်း ကျုပ်ရည်မှန်းထားတာက မာရီကတစ်ယောက်ဖြစ်ပေမယ့် သူက ကျုပ်မျက်နှာကို အိုးမည်းသုတ်ပြီး ထွက်သွားလို့ ဒီမှာ မရှိတော့ဘူး။ အင်းလေ တစ်ခိုင်ရင်လည်း ကျုပ် လာခေါ်မယ့် ကျုပ် သွားတော့ သတို့သားလောင်းကြီးရေ၊ သွားပေတော့။

ထို့နောက် သူ့အဖေက ချစ်လှည့်၍ ထွက်သွားပေရာ၊ အစောင့်လုပ်သူလည်း သူ့နန်းကို လက်ထပ်ကာ အထိမ်းအမှန် တစ်ခုအနေနှင့် ကျုပ်အား ခေါင်းခါပြုရင်း သူ့နေရာက ဝေးကွာစွာ လေ၏။

အဆိုပါ ထင်ရှားစွာ ကိုကား တွန့်ပဲသည် တွေ့ခဲ့သမျှ နေ့ထဲတွင် အရှည်ဆုံးနေ့ဟူ၍ ထင်ရှားစွာ ပြောရောက်ပင်စလိုကလည်း လက်မထပ်ခင် တစ်နေ့ သတိုးသားလောင်းတို့ သွားသမီးလောင်းဆို တွေ့ဆုံခြင်းသည် ကံမကောင်းဘဲ ရှိတတ်သည့် ပြောဆိုကား၊ မေရီနှင့် တွေ့ဆုံရန် ကျုပ်အား အနည်းငယ်မျှပင် အလှစွာ ချီးမြှင့်၏။ သို့နှင့် ကျုပ်ပဲသည် မိမိအလိုအလျောက် တတ်နိုင်သမျှ အဖေကလေးလေးတော့၏။ ပထမတွင် ကျုပ်၏ဖခင်ဖြစ်သူထံသို့ ပြုလုပ်ပေးစေခဲ့ကဲ့သို့ အဖေများနှင့်တကွ ကျုပ်တို့အား လက်ထပ်ပေးခြင်း ဆုတောင်းပေးစေခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်ရန် သူ့မရှိသည့်အတွက် များစွာသတိရ ဝမ်းနည်းမိခြင်းတို့ကို ထည့်သွင်းကာ စာရှည်တစ်စောင် ကျုပ်ရေးသားပေးသည်။

ဤစာမှာ ကျုပ်၏ သဘောပြောကံသော စာဖြစ်လျက်၊ နောက်ထပ်နေ့ နံနက်တွင် စင်္ဂလယ်နေ့ နေ့စဉ် ကျုပ်သည် တစ်ယောက်တည်း

ရာမှတစ်ဆင့် အခွင့်ကြုံသလို စာကိုဆက်လက်ပေးပို့လိုက်ရန် တောင်းပန်ပြီး လျှင် လှကြပါးလိုက်ရလေ၏။

ထိုကိစ္စပြီးသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် ဇူးလူးနယ်သို့ ယူသွားမည့် မြင်း ၃ ကောင်ကို သွားရောက်ကြည့်ရှုလေသည်။ မြင်း ၂ ကောင်မှာ ကျွန်ုပ်အတွက် ဖြစ်လျက်၊ တစ်ကောင်မှာ ဟန်အတွက်ဖြစ်၏။ ထို့ပြင် မြင်းကုန်းနီးများ၊ ကုန်းနီးအိတ်များနှင့်တကွ လက်နှက်ခဲယမ်းမီးကျောက်များကိုလည်း ကြည့်ရှုစစ်ဆေးရသဖြင့် အတော်ပင် အချိန်ကုန်၍သွား၏။

သခင် ဟန်းနီးမွန်းထွက်မှ ခရီးကလည်း အဆန်းပါလား ဟု ဒရယ်သားရေတစ်ချပ်ကို ကုန်းနီးအခင်းအဖြစ် အသုံးပြုရန် ပြင်ဆင်ပြုလုပ်နေသော ဟန်က ကျွန်ုပ်အား လှမ်း၍ပြောလိုက်၏။ ထို့နောက် ဆက်လက်၍ . . .

ကျွန်တော်သာ လက်ထပ်ရမယ့် လူဆိုရင်တော့ ကျွန်တော့်ချစ်သူကလေးနဲ့ ရက်အတော်ကြာအောင် အနားယူဦးမှာပဲ။ ဒီနောက် သူ့ကို ငြီးငွေ့လာတော့မှသာ လူသတ်တဲ့အလုပ်ကို အင်မတန် နှစ်ခြိုက်ကြတဲ့ ဒီလို ဇူးဇူးနယ်မျိုးကို သွားမယ်။

ဟုတ်တာပေါ့ ဟန်ရယ်။ တတ်နိုင်ရင် ငါလဲဒီလိုပဲလုပ်ချင်တာပေါ့။ ဝိုလ်မွဲက ငါ့ကိုစကားပြန်အဖြစ်နဲ့ ခေါ်သွားချင်ပါတယ်ဆိုတော့ ငါ့မှာ မလွှဲမရှောင်သာ လိုက်သွားရမယ့် တာဝန်ရှိတယ်ဆိုတာ မင်းလည်းအသိသာပဲ။

တာဝန် ဘာတာဝန်လဲ သခင်။ 'အချစ်' ဆိုတာ တစ်ခုပဲ ကျွန်တော်နားလည်တယ်။ အခု သခင်နဲ့ ကျွန်တော် လိုက်မှာဟာ ကျွန်တော် သခင်ကို 'ချစ်' လို့ပဲ ဒီလိုသာမဟုတ်ခဲ့ရင် အစားအများကြီးစားရပြီး အလုပ်နည်းနည်းကလေးသာရှိတဲ့ ဒီစခန်းမှာ ကျွန်တော် နေရစ်ခဲ့မှာပေါ့။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်သာ သခင်ဆိုရင်ဖြင့် ဟိုလူဖြူ သခင်မရွံ့အချစ်ကို အေးအေးဆေးဆေး ခံစားနေမှာပဲ။ ခုတော့ ဘာလဲ တာဝန်တဲ့။ ဖွီ . . . ဒါဟာ လူတွေကို အချိန်မကုစင် အရိုးစုဖြစ်အောင် ကိုယ့်မယားကို သူများလက်ထဲရောက်အောင် လုပ်တဲ့အဖွဲ့စကားပဲ။

'ဒါတွေ မင်းနားမလည်ပါဘူး ဟန်ရယ်။ မင်းတို့လူမျိုးတွေက ကျေးဇူးတရားဟာ ဘာလဲဆိုတာလောက်ပဲ နားလည်တတ်ကြတာပဲ။ ဒါနဲ့ပြောစစ်ပါဦး။ ငါတို့အခုသွားကြမယ့် ခရီးကို မင်းဘယ်လိုသဘောရသလဲ၊ မင်းကြောက်သလား။

ပန်းကိုတွန့်လျက် . . . နည်းနည်း ကြောက်တယ်ဆိုပါတော့ သခင်။ ဒါပေမယ့် နက်ဖြန်အတွက်ဟာ နက်ဖြန်မှပဲ စဉ်းစားတာကောင်းပါတယ် သခင်။

ဒီနေ့စဉ်းစားရင် ခေါင်းကိုက်နေလိမ့်မယ်။ စင်စစ်တော့ ဒင်ဂန်းဟာ ကောင်းတာတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး သခင်ရဲ့။ ဒီဟာ ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်တွေ့ချက်ဖြစ်ပဲ မဟုတ်လား။ သူဟာ ထောင်ချောက်တစ်ခုကို ဘယ်လိုထောင်ရမလဲ ဆိုတာ လောက်သိတဲ့ မုဆိုးတစ်ယောက်ပဲ။ ပြီးတော့ သူက သခင်ပါရီယာကိုလည်း အခုဟိုမှာ လက်ကိုင်ရထားသေးတယ်။ ဒီတော့ သခင်ဟာ ဒီမှာပဲ သခင် မေရီကို နမ်းပြီးနေတာက ပိုကောင်းပါလိမ့်မယ်။ ခြေထောက်နာနေလို့ ကျွန်တော် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား မပြေးနိုင်၊ မလွှားနိုင်ဘူး ဘာညာနဲ့ သခင်က ဘာဖြစ်လို့ မပြောသလဲ။ ဂျှင်းထောက်တုတ်နဲ့ အပန်းမကြီးလှပါဘူး။ ဗိုလ်မှူးတို့ ထွက်သွားကြတဲ့အခါကျတော့ သခင်ခြေထောက်ဟာ အကောင်းပဲ ပြန်ဖြစ်မှာပေါ့။

စင်စစ်အားဖြင့် ဟန်ကား တွန့်ပဲအား အကယ်ပင် ချစ်ခင်သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်အတိုင်း ကျွန်ုပ်မလျော်ရှင်မူ ရရာရကြောင်း၊ သူတတ်သိသမျှ အကြံဉာဏ်ပေးကာ ပြောဆိုခြင်းမျှဖြစ်ရာ၊ သူအား ကျွန်ုပ် အပြစ်မတင်သာပေ။ သူသည် ဒင်ဂန်းထံသို့ သွားရောက်ကြမည့် တိုင်းရေးပြည်မှုနှင့် ပတ်သက်သည့် နှစ်ကြည်ရေးအဖွဲ့တစ်ခု၏ အောင်မြင်ရေးတွင် အဘယ်သို့လျှင် စိတ်ဝင်စားနိုင်ပါမည်နည်း။ ထို့ပြင် ထိုကိစ္စကို အသက်ဆံ့များစွာနဲ့ စားရသော အလုပ်ဟူ၍ သိသည်မှတစ်ပါး မည်သည့်အရာဟူ၍ သိရှိပါဦးမည်နည်း။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်က 'ကိုင်း ဟန်၊ မင်း ကြောက်တယ်ဆိုရင်တော့ ဒီမှာ နေရစ်ခဲ့တာပဲ ကောင်းလိမ့်မယ်။ ငါတခြားတပည့်တစ်ယောက်ကိုပဲ ရှာသွားတော့မယ်။

'သခင်က ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဆိုးပြီး ဒီလိုပြောတာလား။ တကယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်ဟာ သခင်အပေါ်မှာ အမြဲတမ်းသစ္စာ ရှိလာခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက် မဟုတ်လား။ တကယ်လို့ ကျွန်တော် အသက်ခံရဦးတော့ ဘာဖြစ်သေးလဲ။ ကျွန်တော်ဟာ နက်ဖြန်အတွက်ကို မစဉ်းစားပါဘူးလို့ အစကတည်းက ပြောထားတယ် မဟုတ်လား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်လိုက်ခဲ့ပါမယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီနေ့ညတော့ ကျွန်တော့်ကို ဘရန်ဒီ နည်းနည်း ပေးပါဦး သခင်။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် ဟန်ထံမှ နားမချမ်းသာဖွယ် စကားများကို ဆက်လက်၍ မကြားလိုသည်နှင့် ပစ္စည်းများကို ပြီးအောင် ပြင်ဆင်ထားရန် ခိုင်းစေခဲ့ပြီးနောက် ထိုနေရာမှ ထွက်လာခဲ့လေ၏။

ထိုနေ့ညနေ၌ စခန်းတွင် ဆုတောင်းပွဲတစ်ခု ပြုလုပ်ရာ၊ ဘုန်းကြီးမရှိသဖြင့် ဘိုးဝါးလူကြီးတစ်ယောက်က သူ့နေရာတွင် အစားဝင်၍ ပြုလုပ်ရလေ၏။ ထိုသူ ဟောပြောဆုတောင်းသည်အထဲတွင် ဒင်ဂန်းထံသို့ သွားရောက်မည့် အဖွဲ့သားများနှင့်တကွ ကျန်ရစ်သူများအား တောင်းဆိုသည်

ဆရန်ကိုပါ ထည့်သွင်း ဆုတောင်းသည်ကိုပင် ကျွန်ုပ် မှတ်မိသေး၏။

အဆိုပါ ဆုတောင်းပွဲပြီးသောအခါ ထိုပွဲမှစစပင် 'ဒွန်ကုပ်'ကို မြင်းနှင့် သွားပြီးနောက် ပြန်၍ရောက်လာခဲ့သော ရိတ်ပိသည် ဆွေးနွေးပွဲကလေး တစ်ခု ပြုလုပ်ကာ သူနှင့်အတူ လိုက်ပါမည့်သူများအား နာမည်များကို စာရင်း တောင်းကာယူလေသည်။ ထိုဆွေးနွေးပွဲ၌ အချင်းချင်း အတန်ကြာ ဆွေးနွေးကြပြီး နောက် ဘိုးဝါးများကပင် ထိုကဲ့သို့ လူအများသွားရောက်ခြင်းကို သင့်လျော် သည်ဟု မထင်ဘဲ ရှိကြလေသည်။ လူအိုကြီးတစ်ယောက်ကမူ စစ်တပ် တစ်တပ်နှင့် တူနေသည့် လူစုတစ်စုတစ်စေးကြီး သွားကြမည့်အစား ၄-၅-၆ ယောက်ခန့်မျှ သွားကြခြင်းက သာ၍တောင်းမွန်မည့်ပြင် မိမိတို့၏အလို ဆန္ဒကို အေးချမ်းစွာ တောင်းဆိုခြင်းဖြစ်သည်ကိုလည်း ယုံမှားသံသယ ဖြစ် ဖွယ်မရှိကြောင်းနှင့် ပြောဆိုလေ၏။

ထိုအခါ ရိတ်ပိသည် သူ့အနီးတွင် နားထောင်နေသော ကျွန်ုပ်ဖက် သို့ ရုတ်တရက် လှည့်၍ . . .

'အလန်ကွာတာမိန်း၊ မင်းကတော့ ငယ်ပေမယ့် အမှားအမှန် ရေဖန် ပိုင်းခြားတတ်တဲ့ ဉာဏ်ရှိတယ်၊ ပြီးတော့ ဒင်ဂန်းအကြောင်းကိုလည်းသိ၊ သူ့ စကားကို နားလည်တဲ့ လူတစ်ယောက်လည်းဖြစ်တယ်။ ဒီတော့ မင်းကကော ဘယ်လိုသဘောရသလဲဆိုတာ ကျွန်ုပ်တို့ကို ပြောစမ်းပါဦး'

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ထိုကိစ္စကို ဘေးရန်များသည် ဟူ၍ ထင်မြင်ကြောင်း၊ သို့ရာတွင် အကယ်၍ ဝိုလ်မှူးသွားမည် ဆိုပါက ဝိုလ် မှူး၏အသက်လောက် တန်ဖိုးမရှိသော အခြားသူများသည် အတူလိုက်ပါကြ ရန် ဝန်လေးကြမည် မထင်ကြောင်းနှင့် အဖြေပေးလိုက်လေသည်။

'ဒီလို ဘာလို့ ပြောရတာလဲ ကျုပ်စရာရယ်၊ လူဖြူတွေရဲ့ အသက် တွေဟာ အားလုံးတန်ဖိုးချင်း အတူတူပေါ့၊ ပြီးတော့ ဒီကိစ္စထဲမှာ ဘေး အန္တရာယ် ဆိုလို့လည်း ကျုပ်ဖြင့် မသင်္ကာစရာ အနဲ့တောင် မရမိပါဘူး'

'ကျွန်တော်က ဘာရယ်လို့ တတ်အပ်မပြောနိုင်ပေမယ့် အနဲ့တော့ ရနေတယ် ဝိုလ်မှူး၊ ဒင်ဂန်းဟာ ယဉ်နေတဲ့ ကျားတစ်ကောင်လို အရဖြစ်နေပြီ၊ ဒါပေမယ့် ကျားဆိုတဲ့ အကောင်မျိုးက အိမ်ကြောင်တွေလို ပုတ်လားခတ်လား နဲ့ အတူကစားဖို့ ကောင်းတဲ့အကောင်တွေ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်တောင်မှ သူ့လက်သည်းတွေ ကြားထဲက အနိုင်နိုင် ရုန်းထွက်လာခဲ့ရတာ ဘာကြာ သေးသလဲ'

မင်း ဘာဆိုလို့တာလဲ တူမောင်၊ ဒီသတ္တဝါအမည်ကြီးက တို့တို့

သတ်ပစ်လိမ့်မယ်လို့ မင်းယုံကြည်နေသလား'

'ဒီလိုဖြစ်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ယုံကြည်တာပဲ' ကိုင်း ဒါဖြင့် မင်းက အကျိုးသင့် အကြောင်းသင့် ပြောတတ်တဲ့ လူဆိုတော့ ဒီလို ယုံကြည်မှုအတွက် မင်းမှာ အကြောင်းရင်းတစ်ခုခု ရှိရလိမ့် မယ်၊ ကဲ အဲဒါဘာလဲ ပြောစမ်းပါဦး'

'လူတစ်စုရဲ့ အသက်တွေကို ကစားစရာလို သဘောထားပြီး အလောင်းအစား လုပ်နိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်လိုရက်စက်မှုမျိုးကိုမဆို ကျူးလွန်နိုင်လိမ့်မယ်ဆိုတာက လွဲပြီး ဘာအကြောင်းမှ ကျွန်တော့်မှာ မယ်မယ် ရရ မရှိဘူး ဝိုလ်မှူး၊ ပြီးတော့ သူဟာ ခင်ဗျားတို့ ဘိုးဝါးလူမျိုးတွေကို မေတ္တာ မရှိဘူးဆိုတဲ့ အကြောင်းကိုလည်း ကျွန်တော့်ကို ပြောလိုက်သေးတယ်'

ထိုစကားကို ကြားကြရသောအခါ ဘိုးဝါးများသည် များစွာစိတ်ဝင် စားလာကြဟန် လက္ခဏာရှိသော်လည်း မည်သို့မျှ ပြောဆိုခြင်း မပြုကြဘဲ၊ ရိတ်ပိပြောဆိုမည့် စကားကိုသာ စိတ်အားထက်သန်စွာ နားထောင်လျက် ရှိကြ လေ၏။

'ဒါဖြင့် ဧကန္တ အင်္ဂလိပ် သာသနာပြုဆရာတွေက ကျုပ်တို့ဘိုးဝါး တွေကို မုန်းအောင် ဘုရင်ကြီးကို ရန်တိုက်ထားတာ ဖြစ်မှာပဲ ပြီးတော့လဲ'

သူသည် သံသယ မကင်းဟန်ဖြင့် ဆက်လက်၍ . . . 'သူက မင်း အပေါ်တွေကို သတ်ပစ်တောင်မှ မင်းကိုတော့ သဘောလည်းကျ အင်္ဂလိပ် လူမျိုးလည်းဖြစ်လို့ ချမ်းသာပေးမယ်လို့ ကျုပ်ကို မင်းတစ်ခါက ပြောဖူးတယ် ထင်တယ် အလန်၊ အဲဒီတော့ ဒါထက်ပိုမသိဘူးလို့ ကျုပ်တို့ကို ပြောတာ တကယ်လား၊ မင်းအင်္ဂလိပ်လူမျိုးဖြစ်လို့ ဒင်ဂန်းက မင်းတို့ယုံကြည်ကိုးစားပြီး တိတ်တဆိတ် တိုင်ပင်ထားတဲ့အကြောင်း တစ်ခုခုများ ရှိရာသလားကွယ်'

ဤစကားများသည် မျိုးရိုး အစွဲသန်လှသော ဘိုးဝါးလူစု၏စိတ်ကို လှုပ်ရှားသွားစေကြောင်း၊ ကျွန်ုပ် သတိပြုမိသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ ဒေါသထွက်၍ လာမိလေ၏။

'ဒင်ဂန်းက ကျွန်တော့်ကို လျှို့ဝှက်တိုင်ပင် ထားတာရယ်လို့ ဘာအ ကြောင်းမှ မရှိဘူး ဝိုလ်မှူး၊ ကျွန်တော်တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးတဲ့ 'ဧကလီ'ဆိုတဲ့ နူးလူး မှော်ဆရာကြီးတစ်ယောက်က အင်္ဂလိပ်ဆိုရင် မသတ်ရဘူးလို့ သူ့လို ပြောထားလို့သာ ခင်ဗျားတို့လူ ဟန်နန်ပါရိယာက သတ်ဖို့တိုက်တွန်းအေး အေး ဖယ် ဒင်ဂန်းက ကျွန်တော့်ကို မသတ်ဘဲထားခဲ့တာပဲရှိတယ်၊ ဘာ... ဒီဘုရင်ဆီကို ဒီလောက်အင်တိုက်အားတိုက်ကြီး သွားကြလေသော်လည်း'

ခင်ဗူးတို့ ရူးလို့ပဲဆိုတာကို ကျွန်တော် ပြောင်ပြောင်ကြီးပဲ ပြောလိုက်မယ်။ ကျွန်တော်အဖို့ကတော့ တခြားလူတစ်ယောက်နှစ်ယောက်နဲ့ ဒီလိုသွားရမယ် ဆိုရင် တွန့်တော် အဆင်သင့်ရှိပါတယ်။ ဒါဖြင့်လည်း ကျွန်တော်ပဲ သွားပြီး တော့ ဒီခြေစာချုပ်ကို သူလက်မှတ်ထိုးအောင် သူ့ကိုသွေးဆောင်ပါရစေဦးလား။ ဟာတယ်လို့ ကျွန်တော် အသတ်ခံရင်ဖြစ်စေ၊ မအောင်မြင်ရင်ဖြစ်စေ၊ အဲဒီမှာ တော့မှ ဝိုင်းမှူးတို့လိုက်လာကြပြီး သင့်တော်သလို လုပ်ကြပေါ့။

မင်းပြောတဲ့အတိုင်း ဒီဟာကတော့ သင့်လျော်တဲ့စကားပါပဲ။ နို့ပေ မယ် ကျုပ်တို့ စာချုပ်ကို ကြည့်ဖို့လားတဲ့အခါကျတော့ ဘိုးဝါးတွေလက်ထဲ မဟုတ်ဘဲ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးဖြစ်တဲ့ မင်းလက်ထဲကိုပေးလိုက်တာ မတွေ့ရဘူးလို့ ကျုပ်ဘယ်နှယ်သိနိုင်ပါ့မလဲ။ အို ဒေါသ မထွက်ပါနဲ့ဦးလေ။ မင်းဟာ ဘာသွေး ဘဲပါပဲ။ ရိုးသားတဲ့လူဆိုတာ ဒီစကားမျိုးကိုပြောဖို့ မသင့်ဘူးပေါ့။ နေပါဦး အလန်ရယ်။ မင်းဟာသတ္တိကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီးတော့ ဘာကြောင့် ဒီလို ကြောက်နေရတယ်ဆိုတာကို ကျုပ်ဖြင့် တွေးလို့မရပါဘူးကွယ်။ ဪ သိပြီ အမယ်လေး ကျုပ်က သတိမေ့နေလိုက်တာ မင်းက နက်ဖြန်မနက်မှာ မိန်းမချောကလေးတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ပြီးနောက် ကျန်တဲ့ရက် ၂ပတ်တို့ ဇူးလူးနယ်မှာသွားပြီး အချိန်ဖြုန်းရမယ်ဆိုတော့ ဘယ်သဘာဝကျပါတော့မလဲ။ နောင်တော်တို့ကလည်း သူကလက်ထပ်ရမဲ့ လူဆိုတော့ ဒီအထဲမှာ မပါချင်ဘူး ဆိုတာကို မသိတတ်ကြတော့ဘူးလား။ ဒါကြောင့်သူက ကျုပ်တို့အားလုံးထံ ကြောက်အောင် ခြောက်နေတာကိုး။ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့လည်း လက်ထပ်ပြီး မှာ ဒီလိုပဲ အရိုင်းအစိုင်းနယ်ထဲကို ချက်ချင်း ထွက်သွားချင်ပါ့မလား။ အမယ် လေး သတိမေ့နေလိုက်တာ ကျုပ်ကလည်း ဒီအကြောင်းကို ခုမှတွေးမိတော့ တယ်ဗျာ။ ဟား ဟား ဟား 'ဟု ပြောကာ ရီတိမ်သည် သူ့ပေါင်ကို လက်ဝါး ဖြင့် ပုတ်ကာ အားရပါးရ ရယ်မောလျက်ရှိလေ၏။

ထိုအခါ၌ နံ့နားပတ်လည်တွင် ရပ်နေကြသော ကျန်ဘိုးဝါးများက လည်း ရီတိမ်၏ ပျက်လုံးကို သေး ဘာဘဲသံကဲ့သို့ ဝိုင်းဝန်းရယ်မောလျက် ရှိလေသည်။ ကျွန်ုပ်က သူတို့ဘေးရန်အတွက် တားဆီးသတိပေးသည့်တို သူတို့က ကျွန်ုပ်အား မိမိ၏ ဇနီးသည် အသစ်စက်စက်နှင့် လက်တလော မနွဲ့ လိုသေး၍ ရမယ်ရှာနေသည်ဟု အထင်မှားနေကြ၏။ ထိုမျှနှင့်ပင် မပြီးသေးဘဲ တစ်ယောက်ကလှမ်း၍ နောက်ပြောင်လိုက်သေး၏။

(ပထမလူ) 'ဒီအင်္ဂလိပ်ကလေးက လူပါးပဲကွ'
(ဒုတိယလူ) 'သူ့ကိုစိတ်ဆိုး မနေပါနဲ့ကွာ တို့ဘာသာ တို့ တတ်နိုင်'

သလောက် ဆောင်ရွက်ကြတာပေါ့။

(တတိယလူ) 'သူ့ကို ထားပစ်ခဲ့ကြပါကွာ၊ ဇူးလူးတွေတောင်မှ လက်ထပ်ခါစ လူဆိုရင် တာဝန်ပေးပြီး မခိုင်းတတ်ကြပါဘူး' စသည်ဖြင့် တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ပြောဆိုပြောဆိုလှောင်ကာ၊ ကျွန်ုပ်ကျောကုန်းကို ဝိုင်း၍ ပုတ်သူက ပုတ်ကြ၏။ ကျွန်ုပ်အား ကြင်နာသော အမှုအရာများဖြင့် သူတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ကြမ်းတမ်းစွာ တွန်းလှားထိုးလှားလုပ်သူက လုပ်ကြ၏။ သို့နှင့် နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်မှာ ဒေါသထွက်လာသဖြင့် လူတစ်ယောက်အား ထိုးလိုက် မိရာ၊ ထိုသူသည် နှာခေါင်းမှ သွေးများဝင် ဖြာကျလာသော်လည်း အရယ် အမော မပျက်ဘဲရှိနေလေသည်။

သို့နှင့် အားလုံးပြန်လည်ငြိမ်သက် သွားသောအခါ ကျွန်ုပ်က ... ဒီမှာ မိတ်ဆွေတို့ လက်ထပ်သည်ဖြစ်စေ၊ မထပ်သည်ဖြစ်စေ၊ ဒင်ဂန်း ဆီကို ဘယ်သူပဲ မသွားသွား ကျုပ် အန္တအတိုင်း မဟုတ်ပေမယ့် ကျုပ်သွား မယ်။ အဲဒီအခါကျတော့သာ အချိန်ကြတဲ့လူတွေထဲက ဘယ်သူကြာကြာ ထပ် ပြီး ရယ်နိုင်မလဲဆိုတာ သိရမှာပေါ့။

ထိုအခါ တစ်ယောက်က ... 'ကောင်းပါ့ဗျာ ဒီလိုဆို မင်းကစပြီး ထွက်တယ်ဆိုတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ကျုပ်တို့က အိမ်ကိုပြန်ရောက်နေကြရောပေါ့ အလန်ကွာတာမိန်းရယ်၊ ပြီးတော့ ခရီးဆုံးရင် မေရီမာရေးနဲ့ ဘယ်သူ အတူမရှိ ချင်ဘဲ နေပါ့မလဲကွယ်'

ထို့နောက် ကြမ်းတမ်းသော ရယ်မောသံကြီးသည် ဟိန်းဟောက်၍ ထလာပြန်လေရာ ကျွန်ုပ်သည် သူတို့အနီးမှ ထွက်ခဲ့ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏လှည်း အတွင်း၌ စိတ်မော ကိုယ်မောနှင့် လှံ၍ နေမိလေတော့၏။

အသိအလိမ္မာ ပညာဉာဏ်ကင်းမဲ့သော အတန်းအစားထဲ၌ ရှေ့နေ ကို ကြိုတင်သိမြင်တတ်ခြင်းကား အပြစ်ကြီးတစ်ခုကဲ့သို့ပင် ဖြစ်နေရလေပြီ။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၁၅)

စစ်မင်းမိတ်

ကျွန်ုပ် လက်ထပ်ရမည့် နံနက်ခင်း၌ ကျွန်ုပ်မှာ ပြင်းထန်သော မိုးကြိုးသံကြောင့် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးခဲ့ရလေသည်။ ထိုနောက် ကျွန်ုပ်တို့အနီးတွင် ကပ်၍ ဝင်းခနဲဖြစ်သွားသော လျှပ်စစ်ရောင်နှင့်အတူ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ မြည်ဟီး ထွက်ပေါ်လာခဲ့သော မိုးကြိုးသံကြီးသည် ကျွန်ုပ်လှည်းအနီးမှ နားနှစ်ကောင်ကို ထိမှန်သေဆုံးစေပြီးနောက် အဝေးသို့ တဖြည်းဖြည်း လွင့်ပါးပျောက်ကွယ်၍သွားလေရာ၊ မြေကြီးမှာ ငလျင်တော်လဲသကဲ့သို့ ဟိန်း၍ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။ ထိုအခိုက် အသည်းထဲတွင် စိမ့်၍သွားသော လေပြင်းသည် တိုးတေတိုက်ခိုက်လာရာတွင် နောက်မှ ပြင်းထန်သော မိုးသီးမိုးပေါက်များကလည်း ဆက်တိုက် လိုက်၍လာလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် အဆိုပါ ရာသီဥတုမျိုးကို ထိုအချိန်၌ တွေ့ကြုံနေကျပင် ဖြစ်သော်လည်း ထိုနေ့ကမူ အဘယ့်ကြောင့် ဟူ၍မသိအလိုလို စိတ်အားငယ်၍ နေမိလေသည်။ သို့စေကာမူ ကျွန်ုပ်အား မင်္ဂလာဂွေအတွက် အဝတ်အစားများကို ကူညီဝတ်ဆင်ပေးရန် ရောက်လာသော ဟန်ကကျွန်ုပ်အား နှစ်သိမ့်အားပေးလျက် ရှိနေလေသည်။

ဒီလောက်တောင်လဲ စိတ်မကောင်းဖြစ်မနေပါနဲ့ သခင်၊ မနက်မှာ လေမုန်တိုင်းကျရင် ညမှာ လာသာလီမိမိပေါ့

ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် လေမုန်တိုင်းကျတဲ့ မနက်ခင်းနဲ့ အေးချမ်းတဲ့ ညအချိန်အတွင်းမှာ ဘာများဖြစ်ဦး မလဲသိဘူး

ခရီးသွားအဖွဲ့မှာ တိုင်းရင်းသား အစောင့်များနှင့် ကလေးအရွယ်သာသာ လူငယ်ကလေးများပါ အားလုံးလူပေါင်း (၁၀၀)ကျော်ရှိ၍ မွန်းမတည့်မီ

တစ်နာရီတွင် စတင်ထွက်ခွာကြရန် အစီအစဉ် ပြုလုပ်ထား၏။ သို့ရာတွင် သည်းထန်စွာ ရွာသွန်းနေသော မိုးကြီးမှာ (၈)နာရီထိုးပြီးမှ တိတ်သွားသော သဖြင့် မည်သူမျှပင် ပြင်ဆင်ဖွယ်ရှိသည်တို့ကို အပြင်သို့ထွက်ကာ ပြင်ဆင်ခြင်း မပြုနိုင်ကြပဲ ရှိနေကြလေ၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ် နံနက်စာ စားသောက်ရန် လှည်းရှိရာမှ ထွက်လာသောအခါ စခန်းတစ်ခုလုံး ပျာယာခတ်လျက် ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ဘိုးဝါးယောက်ျားများသည် အစောင့်များကို အော်ဟစ်ကာ မြင်းများကို စစ်ဆေးသူက စစ်ဆေးကြည့်ရှုနေကြ၏။ မိန်းမများကမူ မိမိ၏လင်ယောက်ျားများနှင့် ဖခင်ဖြစ်သူများအတွက် အဝတ်အစားများ စားရေးရိက္ခာများကို ထုပ်ပိုးကာ မြင်းများပေါ်တွင် တင်သူက တင်နေကြ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဤကဲ့သို့ ဗျာများနေကြသော အချိန်၌ ကျွန်ုပ်တို့စုကို သတိရမှပင် ရကြပါဦးမည်လောဟူ၍ တွေး၍နေမိ၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ၁၀ နာရီအချိန်ခန့်တွင် ပြုလုပ်ရမည့် ကိစ္စများကို ပြုလုပ်ပြီးစီးသောအခါ အလုပ်ရှုပ်နေကြသော လူရှုပ်လူပြောင်များနှင့် သွားရောက်ရောနှောနေရမည်ကိုလည်း တောင်း၊ ပရင်စလိုရှိရာသို့ သွားရောက်စုံစမ်းရမည်ကိုလည်းကောင်း၊ အလိုလိုပင် တွေး၍ရှက်မိသဖြင့် လှည်းမောင်းခုံပေါ်၌ စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် ထိုင်လျက်ရှိစဉ် ပရင်စလိုကိုိုင်တိုင် ရောက်၍ လာလေ၏။

လာလေ အလန်၊ ဗိုလ်မှူးကဖြင့် မင်းကို ရောက်မလာရကောင်းလား ဆိုပြီးတော့ ကြိမ်းရင်းနဲ့ စောင့်နေလေရဲ့၊ ပြီးတော့ တခြားသူတစ်ယောက်လည်း စောင့်နေတာရှိသေးတယ်ကွယဲ့၊ အို သူကတော့ သိပ်ကိုလှနေတာပဲကွယ်၊ မယားရှိတဲ့လူကရော၊ မရှိတဲ့လူကရော သူ့ကိုမြင်ရတဲ့ လူတိုင်းက လိုချင်ကြတာပဲ၊ ဒီလိုကိစ္စမျိုးကျရင် သူတို့အားလုံးဟာ ဇူးလူးတွေနဲ့ အတူတူပါပဲလေ၊ အသားဖြူတာနဲ့ ပိုပြီးတော့ မထူးခြားလှပါဘူး

ထိုကဲ့သို့ ဗရောက်က သူ့ဝါသနာအတိုင်း စကားကို လေရှည်ကြီး လျှောက်၍ပြောရင်းနှင့် ကျွန်ုပ်အား ကလေးဆိုးကလေးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဆွဲခေါ်သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ သူ၏အင်အားဗလင်ကြီးဖြင့် မြဲမြံစွာ ဆုတ်ကိုင်ထားသော လက်တွင်းမှ အလွယ်တကူ ရုန်းထွက်ရန် မတတ်နိုင်သဖြင့် သူ့ဆွဲခေါ်ရာသို့ လိုက်သွားရလေတော့၏။ ဗရောက်အား နိုင်ငံနှင့် လိုက်သည့်အကြောင်းကို သိရှိသဖြင့် သူ့နောက်သို့ လိုက်လာကြသော လူငယ်အချို့သည် ဝမ်းသာရွှင်မြူးသော အသံနှင့် အော်ကျယ်ဟစ်လှည်း နှစ်မောလျက်ရှိကြကုန်ရာ၊ ထိုအသံများကို ကြားရမှသာတိုင်းပင် လှည်းတစ်စီး

အားထက်သန်စွာ ဝိုင်း၍ကြည့်ရှုနေကြ၏။ ထို့နောက် ဗျက်လုံးတစ်ခုကို ကြားရတိုင်း ကြားရတိုင်း ယောက်ျားနှင့်မိန်းမများသည် ဝါးခနဲ ဝါးခနဲ ရယ်မောကြရာမှ သူတို့ထံပါး ရောနှောပြောင်လှောင်လျက် ရှိကြသဖြင့် နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ဗျက်လုံးအထူးတတ်အောင်ဖြစ်ကာ၊ နားထင် နားရင်းများ ထူပူလာသည်တိုင် အောင် ရှုတ်ကြောက်မိလေ၏။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် နောက်ဆုံး၌ လူအများ ဝိုင်းအုံကြည့်ရှုနေသော မေရီ ရုပ်နေသည့်နေရာသို့ ရောက်လာသဖြင့် ဗရိသတ်များသည် ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာသို့ ဝိုင်း၍ အာရုံစူးစိုက်ကာ ရှိနေကြပြန်လေ၏။ မေရီ ဝတ်ဆင်ထားသော အဝတ်မှာ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူသော ဂါဝန်ရှည် ပုံရိုးရိုးကလေးဖြစ်လျက်၊ သူ၏ဦးခေါင်းပေါ်၌မူ စခန်းမှ အခြားမိန်းမတစ်စုံက ပြုလုပ်ပေးသော ပန်းခွေကလေးတစ်ခုကို ပန်ဆင်ထားလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ရှင်းကား မျက်နှာချင်းဆိုင် မိကြလေပြီ။ ချစ်ရည်ရွမ်းနေသော သူ၏မျက်လုံးကြီးများထဲတွင် ကျွန်ုပ်အား ယုံကြည်ကိုးစားသော အမှုအရာကို ထင်ရှားစွာမြင်ရ၏။ ကျွန်ုပ်က စကားစတင်ပြောသင့်သည်ကို သိသော်လည်း မည်သို့ပြောရမည် မသိသဖြင့် ပြောမိပြောရာ ပွဒ်မောနင်းဟု ပြောလိုက်ရာ အားလုံးက ဝိုင်း၍ ရယ်မောကြ၏။ သို့သော် ဗရေကတမူ မရယ်ဘဲ ...

‘ဒီလို အရူးတစ်ယောက်ကို မြင်ဖူးတဲ့လူများ ရှိကြသေးရဲ့လား ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် မေရီပင် ပြုံးရယ်လိုက်လေတော့၏။

ထို့နောက် ပီတာရီတိမ်သည် ဘိနပ်ရှည်ကြီးများနှင့် မြင်းစီး အဝတ်အစားကို ဝတ်ဆင်ကာ တစ်နေရာမှ ထွက်ပေါ်လာပြီးနောက် သူကိုင်ဆောင်သော ဆင်ပစ်သေနတ်ကြီးကို သူ့သားတစ်ယောက်အား လှမ်းပေးလိုက်ပြီးလျှင် အတန်ကြာ အယောင်ယောင်အမှားမှား ဖြစ်နေပြီးမှ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို သူ့အိမ်ထဲမှထုတ်ယူလိုက်၏။ စာအုပ်တစ်နေရာတွင်ကား မြက်ပင်ကလေးတစ်ပင်ကို အမှတ်အသား အဖြစ်ဖြင့် ညှပ်၍ထားလေသည်။

‘ကိုင်း ကျုပ်ဟာ လူရိုင်းတစ်ယောက် မဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာကို သတိပြုပြီးတော့ အားလုံးငြိမ်မိသက်သက်နဲ့ ရိုရိုသေသေ နားထောင်ကြ။ ကျုပ်ဟာ ဗိုလ်မှူးတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ပြင် တခြားအရာရှိတွေရဲ့ အလုပ်မျိုးတွေကိုပါ တစ်ပေါင်းတစ်စည်းထဲ လုပ်ကိုင်နေရတဲ့ လူဖြစ်တဲ့အတိုင်း အခုဒီလူငယ် ၂ ယောက်ကို တရားဥပဒေအရ ကျုပ်လက်ထပ်ပေးတော့မယ်။ အဲဒီတော့ နောင်အခါကျရင် ခင်ဗျားတို့အထဲက ဘယ်သူကမျှ သူတို့ဟာ တရားဝင်

အောင် အထင်အရှားလက်ထပ်ထားကြတာ မဟုတ်ပါဘူးလို့ မပြောနိုင်ကြတော့ဘူး။ ကဲ ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်း လက်ထပ်ပေးတော့မယ်ဟု ပြောပြီးနောက် ရီတိမ်သည် ခေတ္တမျှအမောပြေရပ်နားနေစဉ် တစ်စုံတစ်ယောက်က ‘ဟီးရား ဟီးရား’ ဟု အော်ဟစ်လိုက်သဖြင့် သူသည် ထိုသူအား ငြိမ်သက်စွာနေရန် ဟန့်တား လိုက်လေ၏။ ထို့နောက်ဆက်၍ ...

‘သူငယ်နဲ့ သူငယ်မ မင်းတို့ရဲ့ နာမည်တွေကို အယ်လိုခေါ်သလား’
ထိုအခါ ဗရေကက ကြားဖြတ်၍ ... ‘ရှင်သူတို့ နာမည်တွေကို ကောင်းကောင်းသိရက်သားနဲ့ မဟုတ်တဲ့စကားတွေကို မေးမနေစမ်းပါနဲ့ ဗိုလ်မှူးရယ်’

(ရီတိမ်) ‘သိတော့သိသေးပေါ့ အန်တီရဲ့၊ ဒါပေမယ့် ဒီနေရာမှာ ကျုပ်က သူတို့ကို မသိဟန်ဆောင်ရမယ် ခင်ဗျားက ဥပဒေကို ကျုပ်ထက်ပိုနားလည်လို့လား၊ ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး ဒေအလုပ်တဲ့ ဟင်နရီဇာရေးကိုလဲ မမြင်ပါတလား၊ ဘယ်ရောက်နေသလဲ’

ထိုအခါ တစ်စုံတစ်ယောက်က ဓာရေးကို ရှေ့သို့ တွန်းပို့လိုက်သဖြင့် ဓာရေးမှာ ရောက်သည့်နေရာတွင်ပင် မတုန်မလှုပ်ရပ်ကာ ကျွန်ုပ်တို့အား စိုက်၍ ကြည့်နေ၏။ သူသည်လည်း အခြားသူများကဲ့သို့ပင် ခရီးထွက်ရန် အဆင်သင့် ရှိနေပြီဖြစ်သဖြင့် သေနတ်တစ်လက်ကို ကိုင်လျက်ရှိလေသည်။

(ရီတိမ်) ‘အဲဒီသေနတ်ကို ယူသွားလိုက်စမ်းပေါ့၊ မတော်တဆ ကျည်ဆံထွက်ပြုသွားလို့ ဒုက္ခရောက်နေကြပါဦးမယ်’ ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် တစ်ယောက်ယောက်က လှမ်းယူထားလိုက်၏။ ထို့နောက် ရီတိမ်က ဆက်လက်၍ ...

‘ကိုင်း ဟင်နရီဇာရေး၊ ခင်ဗျားသမီးကို ဒီလူနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ ခင်ဗျား သဘောတူရဲ့လား’

(ဓာရေး) ‘သဘောမတူပါဘူး’

(ရီတိမ်) ‘ကောင်းပြီလေ၊ ခင်ဗျားကတော့ ဒီလိုပဲပြောမှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် အရေးမကြီးပါဘူး၊ မေရီက သူ့သဘောအတိုင်း ပြုလုပ်နိုင်တဲ့ အရွယ် ရောက်လာပြီပဲ။ သူ့အသက်ပြည့်ပြီ မဟုတ်လား ဟင်နရီဇာရေး၊ အဲဒီမှာ ကျောက်ရုပ်ကြီးလို ရုပ်မနေစမ်းပါနဲ့၊ ကျုပ်မေးတာကို ပြောစမ်းပါ၊ သူ့အသက် ပြည့်ပြီ မဟုတ်လားဗျ’

(ဓာရေး) ‘ပြည့်ပါပြီ’

(ရီတိမ်) ‘ကိုင်း ပရိသတ်အားလုံး သေသေချာချာ နှုတ်ထုတ်ပါ’

၂၃၆ + ဒဂုန်ရွှေများ

ဒီမိန်းကလေးဟာ အသက်ပြည့်ပြီး ဖြစ်တဲ့အတွက် သူ့ကိုယ်သူ ဒီလူနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ အခွင့်ကိုပေးတယ်။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား မိန်းကလေး

(မေရီ) 'ဟုတ်ပါတယ်'

(ရီတီမံ) 'ကောင်းပြီ ဒီတော့ ဟု ပြောကာ သူသည် စာအုပ်ကိုဖွင့်၍ အလင်းရောင်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီးလျှင် လက်ထပ်မင်္ဂလာ စာတမ်းကို အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ ဖတ်စပြုလေ၏။ သို့ရာတွင် သူ့ကိုယ်တိုင်မှာ အခြားဘိုးဝါးများကဲ့သို့ပင် စာပေကောင်းစွာ ကျွမ်းကျင်သူတစ်ယောက် မဟုတ်သဖြင့် အခက်အခဲ တွေ နေလေသည်။

(ရီတီမံ) 'တစ်ယောက်ယောက်က ဒီစာလုံး အခက်တွေကို ကျွန်ုပ်အတွက် ကူဖတ်ပေးစမ်းပါဦး'

သို့သော် တစ်စုံတစ်ယောက်မျှ ပေါ်ထွက်မလာသည့်ပြင်၊ မာရေကလည်း သူ့အား အကူအညီပေးမည့် မဟုတ်ကြောင်းသိသဖြင့် ရီတီမံသည် ကျွန်ုပ်အား စာအုပ်ကို လှမ်းပေးရင်း...

မင်းက ဘုန်းကြီးရဲ့သားတစ်ယောက်ဆိုတော့ စာကောင်းကောင်း တတ်မှာပဲ အလန်၊ ဒီတော့ အရေးကြီးတဲ့ အပိုဒ်ရောက်အောင်ဖတ်စမ်း၊ ကျုပ်က တရားဥပဒေအတိုင်းဖြစ်အောင် မင်းနောက်က လိုက်ဆိုမယ်'

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် စာအုပ်ကို ဖတ်လေရာ၊ နောက်ဆုံး အမေးအဖြေ လုပ်ရမည့် နေရာသို့ရောက်မှ စာအုပ်ကို ပြန်ပေးလိုက်လေ၏။

(ရီတီမံ) 'အား ဒီဟာကတော့ လွယ်ပါတယ်။ ကဲ အလန် မင်းဟာ ဒီမိန်းမကို နေ့သည် မှတ်ယူပါရဲ့လား၊ စာအုပ်ထဲက ကွက်လပ်မှာ မင်းမှာမည် ဖြည့်ထည့်ပြီးတော့ ပြောစမ်း'

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က 'မှတ်ယူပါသည်' ဟု ပြန်၍ ဖြေလိုက်၏။ ထို့နောက် အဆိုပါ မေးခွန်းမျိုးကိုပင် မေရီအား မေးမြန်းရာ မေရီကလည်း ထိုနည်းတူပင် ဖြေကြားလေသည်။

(ရီတီမံ) 'ကိုင်း ဒါပါပဲကွယ်၊ မင်းတို့ကို ဆုတောင်းတွေ ဘာတွေ အရှည်ကြီးနဲ့ ဒုတုလေးမနေချင်ပါဘူး၊ အို ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ ကျုပ်မေ့နေလိုက်တာ၊ မင်းမှာ လက်စွပ်တစ်ကွင်းရှိသလား'

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်အဖွားများ လက်ထက်ကပင် မင်္ဂလာ လက်စွပ်အဖြစ်ဖြင့် အသုံးပြုခဲ့ဟန်တူသော ကျွန်ုပ်မိခင်ကြီး၏ ရွှေလက်စွပ်ကလေးကို ကျွန်ုပ်လက်မှ ဣတ်၍ မေရီ၏လက်ဝဲဘက် လက်ခလယ်တွင် ဝတ်ဆင်၍ ပေးလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်ကား ထိုလက်စွပ်ကို ယနေ့အထိ ဝတ်ဆင်လျက်ရှိသေး၏။ (ဗရောက်) 'လက်စွပ်က အသစ်ဖြစ်ဖို့ ကောင်းတယ်'

(ရီတီမံ) 'တိတ်တိတ်နေစမ်းပါ အန်တီရယ်၊ ဒီတော့ထဲမှာ ရွှေဆိုင်ငွေဆိုင် ရှိလို့လား၊ လက်စွပ်ဟာ လက်စွပ်ပဲပေါ့၊ ကိုင်း ဒါဖြင့်ရင် ပြီးရော၊ အို နေဦးခဏ စာအုပ်ထဲက မဟုတ်ဘဲ၊ ကျုပ်ဘာသာကျုပ် မင်းတို့အတွက် ဆုတောင်းတစ်ပုဒ် ရွတ်ဦးမယ်၊ စာအုပ်ထဲကစာတွေ ရိုက်ထားတာက ဒူးထောက်ကြ၊ ကျန်တဲ့လူတွေတော့ ရုပ်ပုံနေကြပါ၊ မြက်တွေက စိုနေတယ်'

ထိုအခါ ဗရောက်ပင်စလိုသည် မေရီ၏အဝတ်အစားသစ်ကို သတိပြုမိသဖြင့် သူ၏မြဲစောင်ကြီးကို သူ့အိတ်ထဲမှ ဆွဲထုတ်ကာ နှစ်ချိုးခေါက်၍ မေရီခွေးထောက်ရန် ဖြန့်ခင်းပေးသဖြင့် ရီတီမံသည် စာအုပ်ကို လက်မှလွှတ်လိုက်ပြီးလျှင် လက်ပိုက်၍ ဆုတောင်းကို လက်တန်းရွတ်ဆိုလေရာ၊ ထိုဆုတောင်းမှ စကားလုံးတိုင်းသည် ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲ၌ ထူးခြားစွာ စွဲစွဲမြဲမြဲ ကျန်ရှိနေခဲ့လေ၏။ ယင်းတို့မှာ ပုံနှိပ်ထားသော စာရွက်ပေါ်မှာ မဟုတ်ဘဲ - ဖြောင့်မတ်ယုံကြည်သော နှလုံးသားထဲမှ ထွက်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်သည်အတိုင်း လွန်စွာ ခွံငြားလျက် စိတ်နှလုံး ထိခိုက်ဖွယ်ကောင်းလေသည်။

'ကျွန်ုပ်တို့ မွေးဖွားသည့်အခါ၌လည်းကောင်း၊ လက်ထပ်ကြသည့်အခါ၌လည်းကောင်း၊ သေဆုံးကြသည့်အခါ၌လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်တို့အား အစမှအဆုံးတိုင် သိမြင်တော်မူသော အို ဘုရားသခင်၊ ကျွန်ုပ်တို့၏ဆုတောင်းမင်္ဂလာကို ကြားနာတော်မူပါလော့ အရှင်၏ရှေ့မှောက်၌ လက်ထပ်ရန် ရောက်ရှိ၍ လာကြသော ဤယောက်ျားနှင့် ဤမိန်းမအား အရှင်သည် ကောင်းချီးပေးတော်မူပါလော့၊ သူတို့ အသက်ရှည်သည်ဖြစ်စေ၊ တိုသည်ဖြစ်စေ၊ ဖျားနာသည်ဖြစ်စေ၊ ကျန်းမာသည်ဖြစ်စေ၊ ပျော်ရွှင်သည်ဖြစ်စေ၊ ဝမ်းနည်းသည်ဖြစ်စေ၊ ချမ်းသာသည်ဖြစ်စေ၊ ဆင်းရဲသည်ဖြစ်စေ၊ သူတို့အား တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မေတ္တာစစ်ဖြင့် ချစ်ခင်ခွင့်ပေးတော်မူပါလော့၊ အရှင်၏နှုတ်တော်ဖြင့် သူတို့အား သားသမီးများ ပေးသနားတော်မူပါလော့၊ ထို့ပြင် ရုံးဖြောင့်သော အမည်နာမတစ်ခုဖြင့် သူတို့အား သိရှိကြသူအားလုံးတို့၏ ရိုသေလေးစားခြင်းကို ခံယူရန်လည်း သူတို့အား ပေးတော်မူပါလော့၊ သူတို့နှစ်ဦး အတူရှိပါက တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ရွှင်မြူးနှစ်သိမိနိုင်ကြပါစေ၊ သူတို့ချင်း ခွဲခွာနေကြပါက တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မမေ့မလျော့ကြပါစေနှင့်၊ တစ်ယောက်သေဆုံး၍ တစ်ယောက်က ဤရှိခဲ့ပါက ထိုကျွန်ရှိသောသူအား အရှင်၏လက်တော်တွင် သေဆုံးသည့်အခါ အောင်စောင်မကြည့်ရုံတော်မူပါလော့၊ အို လောကအားလုံးတို့

သော အရှင်၊ ဤနှစ်ယောက်အား အရှင်၏အလိုတော်အတိုင်း လမ်းပြတော်မူ၍ အရှင် မည်သို့ပြုသည်ဖြစ်စေ၊ အကောင်းဆုံးပြုလုပ်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရှိစေရန် သွန်သင်တော်မူပါလော့၊ အရှင်ကား ဖြောင့်မန်တည့်မတ်စွာဖန်တီးတော်မူသည့် အရှင်ဖြစ်သည့်အတိုင်း မိမိသားသမီးများအား အဆိုးကိုမပြုဘဲ အကောင်းတို့သာ ပြုလိုသည်ဖြစ်သဖြင့် အကယ်၍ အရှင်အား ယုံကြည်ကိုးစားပါက သူတို့အား ကောင်းကျိုးချမ်းသာကို ပေးတော်မူပါလော့၊ ယခု အရှင်ကိုယ်တော်တိုင် လက်ဆက်ပေးခဲ့သော သူနှစ်ဦးအား မည်သည့် လူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကမျှ ခွဲခွာခွဲခြားကို ခွင့်ပြုတော်မမူပါနှင့်၊ အို ဘုန်းတန်ခိုးဖြင့် ပြည့်စုံတော်မူသော ကျွန်ုပ်တို့၏အဖ ဘုရားသခင်၊ အားမင်း'

ထိုသို့ သူဆိုတောင်းပြီးသောအခါ ကျွန်ုပ်ရိသတ် အားလုံးကပင် သူတို့၏ အသည်းနှလုံးမှ ထွက်လာသည့်အသံဖြင့် 'အားမင်း' ဟု လိုက်၍ဆိုကြလေ၏။ သို့ရာတွင် မာရေးတစ်ယောက်ကမူ ချာခနဲလှည့်၍ ထွက်သွားလေသည်။

ထို့နောက် ရီတိမ်သည် သူ၏နဖူးကို အကျီလက်မောင်းဖြင့်သူ၏ ရင်း၊ 'ကဲ . . . ကျုပ်လက်ထပ်ပေးတဲ့ 'စုံတွဲ'ဟာဖြင့် မင်းတို့ပဲ နောက်ဆုံး ဖြစ်ကြပါစေကွယ်၊ မျက်စိကလည်းမို့ ဘုန်းကြီးကလည်း မဟုတ်တဲ့ လူတို့ ယောက်အဖို့ ဒီအလုပ်က အတော်ပင်ပန်းတဲ့အလုပ်ပဲ၊ ကိုင်း . . . တစ်ယောက်ကို စာစိယောက်နှမ်းကြ၊ ဒါကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ပြုလုပ်ရမယ့် ဝတ္တရားပဲ'

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ နှမ်းရုံကြလေရာ၊ ပရိသတ်များကမူ သောင်းသောင်းပျံ့ပျံ့ ကောင်းချီးဩဘာပေးလျက် ရှိကြလေ၏။ ထို့နောက် ရီတိမ်က သူ၏ဋ္ဌနာရီကို ထုတ်၍ကြည့်ရင်း . . . 'ကိုင်း အလန်၊ ကျုပ်တို့ မသွားကြခင် နာရီဝက်လောက်တော့ မင်း အချိန်ရသေးတယ်၊ ဗရောက်ပင်စလိုကလည်း ဟောဟို တဲထဲမှာ မင်းတို့ကို မင်္ဂလာ နေ့လည်စာ ပြင်ဆင်ထားတယ်လို့ ပြောတယ်၊ အဲဒါတို့ မြန်မြန်ရှက် ရှက်ကြီး သွားပြီး သုံးဆောင်ကြပေတော့'

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် အဆိုပါတဲသို့ သွားရောက်ကြသောအခါ သာမန် အစားအစာမျှသာ ဖြစ်သော်လည်း စားတင်နိုင်သမျှ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ဖြစ်ရန် စီစဉ် ပြုလုပ်ထားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့်၊ ကျွန်ုပ်သည် မင်္ဂလာဦး ဇနီးမောင်နှံတို့ ထုံးစံအတိုင်း အစားအသောက်များကို တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ခွန့်ပေးကာ စားသောက်ကြလေ၏။ ထို့ပြင် ဗရောက်ပင်စလိုက ကျွန်ုပ်တို့အား ထိုအချိန်တွင် နှစ်ယောက်တည်းရှိက ပိုမိုကောင်းမွန်လိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုလျက်နှင့်ပင်၊ ဘိုးဝါးအများပင် တဲထဲသို့ လိုက်လာကြပြီး

နောက် ကျွန်ုပ်တို့အတွက် ဆုမွန်တောင်းကာ၊ အရက်များ သောက်ကြသေး၏။ မာရေးကား လာလည်းမလာ၊ ဝတ္ထုနိပ်တို့အတွက် ဆုမွန်တောင်းကာ အရက်လည်း လာမသောက်ပေ။

ဤသို့ဖြင့် နာရီဝက်ခန့်မျှသော အချိန်ကလေးမှ လျင်မြန်စွာ ကုန်ဆုံးသွားခဲ့လေရာ ကျွန်ုပ်တို့မှ စကားတစ်လုံးမျှပင် နှစ်ယောက်ချင်းပြောခွင့် မရလိုက်ပေ။ ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်အား မြင်းများနှင့် အသင့်စောင်ဆိုင်းနေသော ဟန်ကိုပါ ထပ်မံမြင်ရပြန်ရာ၊ ကျွန်ုပ်သည် နောက်ဆုံး၌ စိတ်ပျက်ပျက်ရှိလာသည်နှင့် မတတ်နိုင်တော့ဘဲ၊ အခြားသူများ အလိုက်သိစွာ ရှောင်ထွက် သွားကြစေရန် မေရီအား ကျွန်ုပ်အနီးသို့ ဆွဲယူစေ့ ဖက်ထားလိုက်မိလေသည်။

'အချစ်ရေ . . . ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ မင်္ဂလာဦးနေ့ကတော့ ထူးထူးခြားခြားကို စကြတာပဲနော်၊ ဒါပေမယ့် မင်းမြင်တဲ့အတိုင်း မတတ်နိုင်ဘူး မေရီ'

'ဟုတ်တယ် အလန်၊ ဘယ်တတ်နိုင်ပါမလဲ။ နို့ပေမယ့် မင်းသွားရမယ့် ခရီးအတွက်တော့ ဒီထက်ပိုပြီး ကိုယ်စိတ်ချမ်းသာရရင် ကောင်းမှာပဲကွယ်၊ ကိုယ်က ဒင်ဂန်းကို ကြောက်တယ်ကွယ်၊ တကယ့်ကိုများ မင်းတစ်ခုခုဖြစ်ရင် ကိုယ်တော့ ရင်ကွဲနာနဲ့ သေရတော့မှာပဲကွယ်'

'ကျွန်ုပ်တို့လူစုက လူအင်အားရော၊ လက်နက် အင်အားရော၊ အင်မတန်ကောင်းတဲ့ လူစုဖြစ်တယ်၊ ပြီးတော့ ဒင်ဂန်းကလဲ ကျွန်ုပ်တို့နဲ့ အေးချမ်းချမ်းဆက်သွယ်ချင်ပုံရနေတယ်၊ ဒီတော့ တစ်ခုခုဘာများဖြစ်စရာ ရှိလို့လဲ မေရီရဲ့'

'ကိုယ်လည်း ဘာရယ်လို့ တတ်အပ်မပြောနိုင်ဘူးကွယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းကို မုန်းနေတဲ့ ဟာနန်ပါရိယာဟာ အခုဖူးလူးတွေနဲ့ အတူတူရှိနေတယ်လို့ ပြောနေကြတယ်'

'ဒီလိုဆိုရင် သူ့အပြောအဆို အရင်ကထက်တောင်ပိုပြီး ဆင်ခြင်ရလိမ့်ဦးမယ်၊ နို့မဟုတ်ရင် ဟိုမှာ သူ ဘယ်ကြာကြာ နေနိုင်ပါမလဲဟု ပြောရာမှ ကျွန်ုပ်သည် မလှမ်းမကမ်းတွင် ရှိနေသော ဗရောက်ပင်စလိုအား လှမ်း၍ခေါ်လိုက်လေသည်။

(ကျွန်ုပ်) 'ဗရောက်ပင်စလို၊ တစ်ဆိတ်ကျေးဇူးပြုပြီး ဒီကိုလာနားထောင်စမ်းပါဦး၊ ကဲ မေရီလည်း နားထောင် မင်းတို့နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဘေးရန်တစ်ခုခုအကြောင်းကို ကျုပ်က ကြားလို့ အကယ်၍ မင်းတို့ ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့ လူတစ်ယောက်ယောက်ကို လွှတ်ပြီးတော့ စာတစ်စောင် ပေးခိုင်းလိုက်မင်းဆိုရင် မင်းတို့တစ်တွေဟာ ဘာမှ စောင့်ဒါက တက်မနေဘဲနဲ့ ပြောတဲ့ ဘာအစီအစဉ်နားထောင်ပြီး လုံခြုံတဲ့တစ်နေရာကို ရွှေ့ပြောင်းပုန်းအောင်းနေကြလို့လဲ ဆိုတာ

ကျုပ်ကို ကတိပေးကြစမ်းပါ'

(မေရီ) 'မင်းပြောတဲ့အတိုင်း ကိုယ်နားထောင်ပါ့မယ် မောင်ရယ်၊ ခုနကလည်း ကိုယ်ဒီအတိုင်းပဲ လုပ်ပါ့မယ့်လို့ သစ္စာပြခဲ့ပြီးပြီ မဟုတ်လား'

(မရောက်) 'ကျုပ်လည်း နားထောင်ပါ့မယ်အလန်၊ ကျုပ်ကတော့ ဘာတို့မှ ကျိန်မထားပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် မင်းဟာ စဉ်းစားဉာဏ်ရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုတာ ကျုပ်သိတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်အဖိုးကြီးရော၊ ကျန်တဲ့ကျုပ်တို့ လူတွေတို့ရော ပြောတဲ့အတိုင်း လိုက်နာပါစေမယ်၊ မင်းက ကျုပ်တို့ကို ဖွင့်မပြောနိုင်ပေမယ့် လူလွတ်ပြီး အကြောင်းကြားတန် ကြားရမဲ့ ကိစ္စတစ်ခုခုတော့ရှိနေပြီ ထင်တာပဲ၊ ဟော မင်းကို သူတို့သွားဖို့ ခေါ်တောင်နေကြပြီ၊ လာမေရီ၊ သူတို့ သွားတာကို ကြည့်ကြရအောင်'

သို့နှင့် ခရီးထွက်မည့် လူများ မြင်းကိုယ်စီနှင့် စုရုံးလျက်ရှိသော နေရာသို့ ကျွန်ုပ်တို့ သွားကြလေရာ၊ သူ့လူများအား နောက်ဆုံး ပြောဆိုခြင်းဖြင့် ပြောဆိုရန် ဟန်ပြင်နေသော ရိတ်ဖိအိမ်နိန့်ခွန်းစကားကို မိရုံမျှသာရှိကြလေ၏။

(ရိတ်ဖိ) 'မိတ်ဆွေတို့... ယခု ကျုပ်တို့ဟာ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ တစ်ရပ်နဲ့ ခရီးထွက်ကြရမှာဖြစ်ပြီး မကြာခင်ပဲ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပြန်ရောက် ကြလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီဒေသဟာ ရိုင်းစိုင်းကြမ်းတမ်းတဲ့ နေရာဖြစ်တဲ့အတွက်၊ ကျုပ်တို့ဟာ ရိုင်းစိုင်းကြမ်းတမ်းတဲ့ လူတွေနဲ့ဆက်ဆံကြ ရလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီမှာ နေရန်ခဲကြတဲ့ လူအားလုံးကို ကျုပ်တစ်ခု နှာကြား ခဲ့ချင်တာကတော့ ခင်ဗျားတို့တစ်တွေဟာ ကစဉ့်ကရဲ တစ်ကွဲတစ်ပြားစီ သွား လာမနေကြဘဲနဲ့ စုစုရုံးရုံး ညီညီညွတ်ညွတ် နေစေချင်တယ်၊ ဒီတော့မှသာ အရေးအကြောင်းရှိရင် ဒီမှာ ကျန်နေခဲ့တဲ့ ယောက်ျားတွေဟာ စခန်းကို အသင့် ကာကွယ်နိုင်ကြလိမ့်မယ်၊ ဒီလိုသာ ခင်ဗျားတို့ တစ်စုတစ်ရုံးတည်း ရှိနေကြမယ် ဆိုရင် အာဖရိကတစ်တိုက်လုံးမှာရှိကြတဲ့ လူရိုင်းတွေအကုန်လုံး လာတောင်မှ ဘာမျှကြောက်ရွံ့ စိုးရိမ်စရာမရှိဘူး၊ ကဲ ဘုရားသခင်ဟာ ခင်ဗျားတို့နဲ့အတူ ရှိပါစေဗျာ၊ ဝှက်ဆိုင်... ကိုင်း နောင်တော်တို့ လာကြချို့၊ သွားလိုက်ကြဦးစို့'

ထို့နောက် ယောက်ျားများသည် မိမိတို့သားမယားများနှင့်တကွ နှမ သားချင်းစသည်တို့ကို နမ်းရွပ်ကာ နှုတ်ဆက်သူက နှုတ်ဆက်လျက်၊ တစ်ဦး လက်တစ်ဦး ဆွဲတိုင်ကာ နှုတ်ဆက်သူက နှုတ်ဆက်လျက်ရှိနေကြလေရာ၊ တစ်နည်းအားဖြင့် ကြောက်စိတ်နည်းဖွယ်တစ်ခုကဲ့သို့ ဖြစ်၍နေလေ၏။ ထိုခဏ၌ ကျွန်ုပ်လည်း အခြားသူများနည်းတူ မေရီအား နမ်းရွပ်နှုတ်ဆက်ပြီးနောက်၊

ခြင်းပေါ်သို့ ခုန်တက်ကာ စီးနင်းထွက်ခွာလာခဲ့လေ၏။ ယခုထစ်ကြိမ် ခွဲစွာချ ခြင်းမှာ ယခင်ကနှင့်မတူပဲ ရင်ထဲတွင် နင့်ဆိုဆိုဖြစ်လျက် ကျွန်ုပ်၏မျက်လုံး အိမ်များထဲ၌လည်း မျက်ရည်များပင် ဝဲ၍လာ၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်၏မျက်လုံးများ ပြန်၍ ကြည်လင်သောအခါ ကျွန်ုပ်သည် မြင်းဇက်ကိုဆွဲကာ နောက်ဘက် အောက်ဆေးဝေးတွင် ကျန်ခဲ့သော စခန်းရှိရာသို့ လှည့်၍ ကြည့်လိုက်မိလေ၏။ နံနက်က မိုးသက်မုန်တိုင်း အရှိန်ကြောင့် ညိုမှောင်သော တိမ်ရောင်များမှာ အပေါ်၌ ရစ်သန်း၍နေသော်လည်း၊ နေရောင်ကလေးများ လှည်းပေါင်းမိုးဖြူ များပေါ်တွင် ထွန်းလင်းတောက်ပလျက် ရှိနေသည့်ပြင်၊ လူများသည်လည်း ထိုမှ ဤမှ ကူးသန်းသွားလာလျက် ရှိနေကြသဖြင့် ထိုနေရာကလေးမှာ အေးချမ်း သာယာသော နေရာတလေးတစ်ခုနှင့်သာ တူ၍နေလေ၏။

ထိုကဲ့သို့သော နေရာမျိုးကို အချိန်အနည်းငယ် အတွင်းတွင် သွေး ချောင်းစီးမည့်နေရာဟူ၍လည်းကောင်း၊ ထိုနေရာ၌ သွားလာလှုပ်ရှားလျက်ရှိ ကြသော မိန်းမများနှင့် ကလေးသူငယ်များသည် ကွင်းပြင်ထဲ၌ တုံးလုံးပက် လက် လဲကျနေကြသော အလောင်းကောင်များအဖြစ်သို့ ကျရောက်ကြလိမ့် မည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ မည်သူသည် စဉ်းစားတွေးတောနိုင်ပါမည်နည်း။ ချုပ် ချုပ်ခြင်းကို မခံလိုကြဘဲ၊ မိမိတို့ စိတ်ထင်ရာကိုသာ အကောင်းဆုံးဟု ယူဆ လေ့ရှိကြသော ဘိုးဝါးများကား အတူတကွ တစ်စုတစ်ရုံးတည်း နေကြရမည် ဟူသော ဗိုလ်မှူး၏စကားကို မလိုက်နာကြချေ။ မိမိတို့ သားမယားများအား အစောင့်အရှောက်မရှိဘဲ ထားခဲ့ကြကာ၊ တစ်ကွဲတစ်ပြားစီ အမဲပစ်ထွက်၍ နေတတ်ကြ၏။

မကြာမီ ကျွန်ုပ်သည် ရှေ့တွင် အခြားသူများနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်နေစဉ် နောက်မှ တစ်စုတစ်ယောက်က မိလားသဖြင့်၊ ကြည့်လိုက်ရာ ဟင်နရီမာရေး ဖြစ်နေသည်ကိုတွေ့ရှိရလေ၏။

'ဘယ့်နယ့် အလန်၊ ဘုရားသခင်ကတော့ မင်းကို ကျုပ်သားမတ် ဖြစ်အောင် ဖန်တီးလိုက်ပြီ၊ ဘယ်သူက ဒီလိုဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါ့မလဲ၊ ပြီး တော့ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ မင့်ကိုလက်ထပ်ပြီး စ လူတစ်ယောက်ရယ်လို့ကို မထင် ဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ လက်ထပ်ပြီးလို့ တစ်နာရီမပြည့်သေးဘူး၊ သတို့ သားက သတို့သမီးကို ထားခဲ့ပြီး ခရီးထွက်လာခဲ့တယ်ဆိုတော့ ဒီလက်ထပ်မှု ဟာ ဘယ်မှာ သဘာဝကျနိုင်ပါ့တော့မလဲ၊ ကြည့်ပါကွယ် မင်းဟာ တလောက် တန်း ဘယ်တော့မှ လက်ထပ်ရမှာ မဟုတ်ပါဘူးဟု ပြောဆိုပြီးနောက် ထွက် မည်သို့မျှ ပြန်လည်ချေခြင်းမပြုနိုင်မီ၊ မာရေးသည် သေနတ်ခဲနှင့် ခြေခံ

ရိုက်ပြီး နောက် ကဆုန်ချ၍ စီးသွားလေသည်။

ထိုအချိန်က ကျွန်ုပ်သည် မာရေးအား မည်သူ့ကိုမျှ မမုန်းဖူးသော အမုန်းမျိုးဖြင့် မုန်းတီး၍ ရှုမိလေသည်။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ဗိုလ်မှူးထံသို့သွားကာ မာရေးအကြောင်းကို တိုင်တန်းပြောဆိုမည်ပြုသေး၏။ သို့ရာတွင် ရူးကြောင်ကြောင် ဖြစ်စွဲဟန်တူသော မာရေးသည် ကျွန်ုပ်၏ ဇနီးသည်နှင့် တစ်နေရာတည်းရှိနေသည်ထက် ကျွန်ုပ်တို့နှင့်အတူ ရှိနေသည်က ပို၍စိတ်ချရသေးသည်ဟု တွေးမိကာ၊ မိမိစိတ်ကို ချုပ်တီးထားလိုက်ရ၏။ သို့သော် အရူးတကာ အရူးများထဲတွင် ဤကဲ့သို့သော ရူးကြောင်ကြောင်လူမျိုးကား ကြောက်မက်ဖွယ်အကောင်းဆုံး ဖြစ်ချေ၏တကား။

ထိုအခါ မာရေးပြောဆိုသွားသောစကားကိုကြားလိုက်၍ အကြောင်းရင်းကိုလည်း ကောင်းစွာသိရှိနေသော ဟန်သည် သူ့မြင်းကို ကျွန်ုပ်နံ့ဆေးသို့ ကပ်လာပြီးနောက် လေသံဖြင့်...

သခင် သခင်ကြီးဟာ မရိုးဘူးထင်တယ်၊ သူ့ကြည့်ရတာ တစ်ယောက်ယောက်ကို မကောင်းကြံတော့ မလိုဘဲ၊ အဲဒီတော့ ကျွန်တော် သေနတ်ကို မတော်တဆ ထွက်သွားသလို ကျွန်တော် လုပ်လိုက်မယ်၊ ကျွန်တော်တို့ လူမျိုးတွေမှာ သေနတ်ကို နမောနမဲ့ ကိုင်တတ်တယ်ဆိုတာကိုလဲ သခင်သိသားပဲ၊ မဟုတ်လား၊ မာရေးဟာ သခင်ကို နောက်ထပ် ဘယ်တော့မှ ဒုက္ခမပေးနိုင်တော့လို့ သခင်နဲ့ သခင်မ-မေရီရော၊ ကျွန်တော်တို့အားလုံးရော ဘေးရန်ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနဲ့ နေနိုင်ကြမှာ၊ ပြီးတော့လဲ မတော်တဆဖြစ်တဲ့အတွက် သခင်ကိုရော ဘယ်သူမှ အပြစ်တင်နိုင်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သေနတ်ဆိုတာ မလိုရင် ဒီလိုပဲ ထွက်ချင် ထွက်သွားကြတတ်တာမျိုးပဲ

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ဟန်အား သွားစမ်းကွယ် ဟု အော်လိုက်မိ၏။ သို့ရာတွင် အကယ်၍သာ ထိုအချိန်က ဟန်၏ သေနတ်သည် မတော်တဆ ထွက်သွားခွင့်ကိုရခဲ့ပါက၊ လူပေါင်းများစွာပင် အသက်ဘေးမှ ချမ်းသာကြမလိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ်ယုံကြည်မိလေသည်။

အခန်း (၁၈)

စစ်စာချုပ်

ကျွန်ုပ်တို့သည် လမ်းခရီးတွင် မည်သည့် အနှောင့်အယှက်ကိုမျှ မတွေ့ကြရဘဲ ကောင်းမွန်စွာ သွားကြရပေ၏။ သို့နှင့် ဒင်ဂန်း၏ တံနန်းနှင့် နေ့ဝက်ခရီးခန့်ပေးသော နေရာသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆီကွန်ရီယာထံမှ ကျွန်ုပ်တို့ပြန်၍ 'မ'လာကြသော နွားအုပ်ကိုမိ၍ လာလေ၏။ ၎င်းတို့မှာ လမ်းတွင် အတန်တန်နားပြီးမှ လာကြရသဖြင့် ဤမျှသော ခရီးပေါက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။ ထို့ပြင် ဗိုလ်မှူးကလည်း နွားများကို ဘုရင်ကြီးအား ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်တိုင် လက်ဆောင်အဖြစ်ဖြင့် ပေးလိုသည့်ဆန္ဒ ထက်သန်၍နေ၏။

သို့နှင့် (၅၀၀၀)ကျော်ခန့်မျှရှိသော အဆိုပါ တိရစ္ဆာန်များအား ရှေ့မှ ထားကာ မောင်းနှင်ရင်းသွားကြရာ၊ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဘုရင်ကြီး၏ နန်းတော်သို့ စနေနေ့ နေ့လည်လောက်တွင် ဆိုက်ရောက်ကြသဖြင့် နွားများကို ချက်ချင်းပင် နွားခြံကြီးများထဲသို့ မောင်းသွင်းလိုက်ကြလေ၏။ ထို့နောက်မှ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဒင်ဂန်းအား နှုတ်ဆက်ခဲ့ကြသော နန်းတော် တံခါးပေါက်ကြီးအနီးရှိ သစ်ပင်ကြီးနှစ်ပင်အောက်၌ မြင်းများကို ကုန်းဖြုတ်ကြပြီးလျှင် ညနေစာ စားသောက်ကြလေ၏။

သို့နှင့် စားသောက်ပြီးစီးကြသောအခါ စကားပြန်လုပ်သူ 'သောမတ်ဟောလ်စက်'သည် ဇူးလူးသံတမန် အချို့နှင့် ရောက်ရှိလာပြီးလျှင် ထွက်တို့အား ဘုရင်ကြီးက တွေ့ဆုံလိုကြောင်း၊ ဘုရင်ရှေ့သို့ ဝင်ကြသည့်အခါ ဇူးလူးလူမျိုးတို့၏ ထုံးစံအရ၊ လက်နက်များကိုထားခဲ့ကြပြီးလျှင် ယင်းလက်နက်မပါဘဲ ဝင်ရမည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ဗိုလ်မှူးရိတ်ဝိအား ပြောလိုကြောင်း။

ထိုအချက်ကို ရိုတီဖိက မလိုက်နာလိုသည့် အမှုအရာရှိနေသဖြင့် ကျွန်ုပ်ကို မှတ်မိနေကြသော သံတမန်များက ထိုကဲ့သို့ ဖြုလုပ်ခြင်းသည် သူတို့နယ်ပယ် ၏ ထုံးစံမလေ့ပင် မဟုတ်ပါသလောဟု ကျွန်ုပ်အား သက်သေထုလျက်ရှိကြ လေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က မိမိမှာ ထိုအရပ်တွင် တာရှည်စွာနေထိုင်ခဲ့သူ မဟုတ်သဖြင့် ထိုထုံးစံကို မသိရှိကြောင်းနှင့် ပြန်ပြောလိုက်ရ၏။ သို့နှင့် သူတို့ သည် အခြားသူတစ်ယောက်ကို သက်သေအဖြစ်တင်ပြရန် အခေါ်ခိုင်းလိုက်ကြ လေ၏။ အကြောင်းကို စုံစမ်းကြည့်ရန် သောမတ်ကလည်း ကျွန်ုပ်အနီးတွင် မရှိသဖြင့် ထိုသူမှာ မည်သူဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ် မသိရှိလိုက်ပေ။ မကြာမီ အဆိုပါ လူရောက်၍လာရာ၊ အခြားသူမဟုတ်ဘဲ ဟာနန်ပါရီယာဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရှိ ရလေတော့၏။

ပါရီယာမှာ ယခင်ကထက် ဖြူစင်ဝဖြိုး ခွံငြားနေလျက် နောက်ပါ ဇူးလူးအခြေအရံများဖြင့် တကယ် လူရိုင်းဗိုလ်ကြီးတစ်ယောက်ပမာ ကျွန်ုပ်တို့ ရှိရာသို့ ကြားကြားစူးစူး လျှောက်လာနေလေသည်။ ရိုတီဖိကို မြင်သောအခါ ပါရီယာသည် သူ့ဦးထုပ်ကို ဟန်ပါပါနှင့် ချွတ်လိုက်ပြီးလျှင် သူ၏လက်တစ် ဖက်ကို ကမ်းပေးလေရာ၊ ဗိုလ်မှူးက လှမ်းမယူဘဲ နေသည်ကို ကျွန်ုပ်သတိထား လိုက်မိ၏။

(ရိုတီဖိ) 'လက်စသတ်တော့ မင်းကဒီမှာပဲ ရှိနေသေးတာကိုး၊ မင်ဟီ ရာပါရီယာ၊ ဒါနဲ့ ကျွန်ုပ်ကို ကောင်းကောင်းပြောပြစမ်းပါ။ ကျွန်ုပ်တို့လက်နက်တွေ ကို ထားခဲ့ရမယ်ဆိုတာက ဘယ်လိုသဘောတဲ့လဲ'

(ပါရီယာ) 'ဘုရင်ကြီးက ကျွန်တော့်ကို အမိန့်ပေးလိုက်တာက တော့'

စကားမဆုံးမီ ရိုတီဖိက ကြားဖြတ်၍ ... 'မင်းကိုပြောဖို့ အမိန့်ပေး လိုက်သလား မင်ဟီရာပါရီယာ၊ ဒါဖြင့် မင်းဟာ ဒီလူမည်း ဘုရင်ရဲ့အစေအပါး ဖြစ်နေတာပေါ့။ ကလေး ဆက်ပြောပါဦး'

(ပါရီယာ) 'သူပိုင်တဲ့ သီးသန့်ပိုင်နက်အတွင်းကို ဘယ်သူမှ လက် နက်ကိုင်ဆောင်ပြီး မလာရဘူးတဲ့'

(ရိုတီဖိ) 'ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်ုပ်တို့ကလည်း သူ့သီးသန့်ပိုင်နက်အတွင်း ကို မလာလိုပါဘူးလို့ ကျေးဇူးပြုပြီး ဘုရင်ကြီးကို ပြောပြလိုက်စမ်းပါ။ သူလို ချင်တယ်ဆိုလို့ ကျွန်ုပ်တို့ယူလာခဲ့တဲ့ နွားတွေကိုလဲ သူလက်ခံချင်တဲ့နေရာမှာ ကျွန်ုပ် အပ်မယ်။ နို့ပေမယ့် လက်နက်မကိုင်ဘဲ ကျွန်ုပ်တို့ မနေနိုင်ဘူး'

သို့နှင့် သူတို့သည် အတန်ကြာ ဆွေးနွေးပြီးနောက် ပြန်သွားကြလေ ၏။ ထို့နောက် ချက်ချင်းပင် တစ်ဖန်ပြန်လာပြီးလျှင် ဒင်ဂန်းသည် ဘိုးဝါးများ အား တံနန်းကြီးအလည်ရှိ ကပ္ပဲကွင်းပြင်ကြီးတွင် လက်ခံတွေ့ဆုံမည်ဖြစ် ကြောင်း၊ သေနတ်များကိုလည်း သူတို့မည်သို့ ပစ်ခတ်ကြသည်ကို ကြည့်ရှု လိုသောကြောင့် ယူဆောင်လာခွင့် ပြုကြောင်းနှင့် ပြောကြားလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်တို့သည် မိမိ၏အဖွဲ့ကို တစ်နိုင်သမျှ ဟန်ပြကောင်း အောင် စီစဉ်ကာ မြင်းများဖြင့် သွားရောက်ကြလေရာ၊ ဧကပေါင်း အတော်ပင် ကျယ်ဝန်း၍ ဘေးပတ်လည်တွင် လက်နက်မကိုင်သော စစ်သားများ ထောင် ပေါင်းများစွာ စီတန်းဝိုင်းရံလျက်ရှိသော ကပ္ပဲကွင်းကြီးရှိရာသို့ ရောက်လာကြ လေ၏။

(ပါရီယာ) 'ခင်ဗျား မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ ဒီစစ်သားတွေဟာ လုံတွေ ကိုင်မထားကြပါဘူး'

(ရိုတီဖိ) 'ဟုတ်တယ် ကိုင်မထားကြပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် တုတ်တွေ တော့ ကိုင်ထားကြတယ်။ လူအင်အားကလည်း (၁၀၀)နဲ့ တစ်ယောက်လောက် ကွာခြားနေတော့ ဒါတွေကို ဘုံးမယ်ဆိုရင် ကောင်းကောင်းအသုံးပြုနိုင်တာပေါ့'

ထိုခဏ၌ နွားများကို နှစ်တန်းခွဲ၍ အတွင်းသို့ မောင်းသွင်းလာလေ ရာ၊ ကွင်းထိပ်တွင် ထိုင်နေကြသော လူတစ်စုကို ကျော်လွန်ဖြတ်သန်းကာ၊ နောက်ဘက်ရှိ တံခါးပေါက်များအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားကြ လေ၏။ သို့နှင့် အဆိုပါလူများအနီးသို့ ကျွန်ုပ်တို့ ချဉ်းကပ်မိသောအခါ ဒင်ဂန်း ၏ ဝတ်ပြု သဏ္ဍာန်ကြီးကို ထိုသူများ၏အလယ်၌ ကျွန်ုပ်တွေ့မြင်ရလေ၏။ ထိုနောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဘုရင်ရှေ့၌ လခြမ်းသဏ္ဍာန်ဝိုင်း၍ ရပ်နေကြရာတွင် ဒင်ဂန်းသည် သူ၏စူးရှသော မျက်စိကလေးများဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့အား ရှာဖွေစမ်း ဘိသကဲ့သို့ သေချာစွာ ကြည့်ရှုလျက်ရှိသည်ကို မြင်ရလေသည်။ မကြာမီ သူသည် ကျွန်ုပ်အား တွေ့မြင်သွားသဖြင့် ကိုယ်ရံတော်တစ်ယောက်အား ဧ လွှတ်၍ ကျွန်ုပ်ကို သူ့အတွက် ဘာသာလာပြန်ပေးရန် အခေါ်ခိုင်းလေ၏။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ခြင်းပေါ်မှ ဆင်းသက်ပြီးလျှင် ရိုတီဖိ၊ သောမတ် ဟောလ်စတက်၊ ဘိုးဝါးခေါင်းဆောင် အချို့တို့နှင့်အတူ ဘုရင်ရှေ့သို့ သွား ရောက်လေ၏။

(ဒင်ဂန်း) 'ဥတ်ဒေး မာကူမာဝန်၊ သင်ဟာ ကျွန်ုပ်ချစ်ခင်တဲ့ အသီးခံ လူမျိုးတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်ပြင်၊ ကျွန်ုပ်စကားကိုလည်း မှန်မှန်ပြန်ဆိုပြီး လူဖြစ်တဲ့အတွက် သင်လအတာကို ကျွန်ုပ် ဝမ်းသာပါတယ်။ သောမတ်ထိုကော့'

အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတစ်ယောက် ဖြစ်ပေမယ့် ကျွန်ုပ်က ယုံတာမဟုတ်ဘူး

ထိုစကားကို ကျွန်ုပ်က ပြန်ပြောသောအခါ ရီတိမ်က...

အိုး... ဒါဖြင့် မင်းတို့နဲ့ အင်္ဂလိပ်တွေဟာ ဒီလိုနေရာမှာတောင် တူညီတို့ဘိုးဝါးတွေထက် သာပုံရနေပါကလား

ထို့နောက် သူသည် ဘုရင်ထံသို့ သွားကာ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လေ၏။

ထိုကဲ့သို့ နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ရီတိမ်နဲ့ ဒင်ဂန်းတို့သည် လာရင်း ကိစ္စအတွက် အပြန်အလှန် စကားပြောဆိုကြလေရာ၊ ကျွန်ုပ်သည် ရာဇဝင်နှင့် သာ သက်ဆိုင်သော အဆိုပါကိစ္စကို အကျယ်ချဲ့ ရေးသားခြင်း မပြုလိုတော့ပေ။ ဒင်ဂန်းက နွားများပြန်လည်ရရှိခြင်းအတွက် ရီတိမ်အား ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောကြားပြီးလျှင် နွားသူခိုး 'ဆီကွန်ရီလာ' အား လက်စားချေသည့် အနေနှင့် သူသတ်ဖြတ်လိုသဖြင့် 'ဆီကွန်ရီလာ' မည်သည့် နေရာတွင်ရှိကြောင်း မေးမြန်းလေ၏။ 'ဆီကွန်ရီလာ' မှာ သူ့နယ်၌ပင် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြောင်း ကြားသိရသောအခါ ဒင်ဂန်းသည် ဒေါသထွက်လာဟန်တူ၏။ ထို့နောက် သူသည် ကျွန်ုပ်တို့ 'ဆီကွန်ရီလာ' ထံမှ ပြန်လည်ဖမ်းဆီးမိခဲ့သည်ဆိုသော မြင်းအကောင်(၆၀)တို့ လည်း သူ့လက်ထဲသို့ပင် ပေးအပ်ရမည်ဖြစ်၍ မည်သည့်နေရာ၌ ရှိကြောင်းမေးမြန်းလေသည်။

ထိုအခါ ရီတိမ်က မိမိနှင့်မဆိုင်သော မြင်းများကို ပေးအပ်ရမည်ဟူ၍ တောင်းဆိုနေခြင်းမှ ဒင်ဂန်းသည် သူ့အား ကလေးတစ်ယောက်ဟု ထင်မှတ်နေပါသလောဟု ပြန်လည်မေးမြန်းလိုက်လေ၏။ ထို့ပြင် အဆိုပါမြင်းများသည် ဘိုးဝါးများထံမှ 'ဆီကွန်ရီလာ' ခိုးယူသွားသော မြင်းများသာ ဖြစ်ကြောင်းနှင့် လည်း ရီတိမ်က ထပ်မံပြောဆိုလိုက်လေသည်။

ထိုအဖြေနှင့်ပင် ဒင်ဂန်း ကျေနပ်သွားဟန်ရှိသောအခါ ရီတိမ်သည် နယ်မြေအတွက် ကတိစာချုပ်ကိစ္စကို စတင်ပြောဆိုလေတော့၏။ ထိုအခါ ဒင်ဂန်းက ယခုမှ ရောက်ရှိလာကြသော လူဖြူများ၏ လေ့ထုံးစံအလိုက် ကခုန်ကြသည်ကို ကြည့်ရှုလိုကြောင်း၊ အလုပ်ကိစ္စအတွက်မှ နောက်တစ်နေ့မှာ ပြောဆိုလျှင် ဖြစ်နိုင်ကြောင်းနှင့် အဖြေပေးလေသည်။

သို့နှင့် နောက်ဆုံး၌ ဘိုးဝါးများသည် ဘုရင်ကြီး စိတ်ကျေနပ်စေရန် 'က' ကြရလေ၏။ ကသည်ဆိုခြင်းမှာ သူတို့သည် နှစ်စုစုလျက် တစ်ဖက်စွန်းဆီမှ မြင်းများကို ကဆုံချ၍ စီးလာကြပြီးလျှင် သေနတ်များကို လေထဲသို့ ထောင်ကာ ပစ်ဖောက်ကြရင်း၊ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ရင်ဆိုင် အပြင်းအထန် တိုက်

ခိုက်ကြမည့်ဟန်ဖြင့် ဇူးလူးများ အံ့ဩစိတ်ဝင်လာကြသည့် စီးချင်းထိုး တိုက်ခွဲမျိုးကို ခင်းကျင်းပြုသခြင်းဖြစ်လေသည်။ ထိုသူများ ရပ်နားကြသောအခါ ဒင်ဂန်းကို သူတို့အား သေနတ်များကို ဆက်လက်၍ အချက်ပေါင်းမြောက်များစွာ ပစ်ခတ်ပြသစေလိုသေး၏။ သို့ရာတွင် ရီတိမ်က ထပ်မံဖြန်းတီးရန် ယမ်းမုန့် မရှိတော့ကြောင်း ပြောဆိုကာ ရပ်တံ့စေ၏။

ဒင်ဂန်းက သံသယရှိဟန်ဖြင့်...

'အေးချမ်းတဲ့ နယ်တစ်နယ်မှာ ယမ်းမုန့်ကို သင်တာကြောင့် အလိုရှိနေရသေးသလဲ'

ကျွန်ုပ်မှတစ်ဆင့် ရီတိမ်က ပြန်၍... 'ကျွန်ုပ်တို့ စားရေးရိက္ခာအတွက် ရှာဖွေဖို့ရယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်ုပ်တို့အပေါ်မှာ ရန်လိုပြီး ထိုကဲ့လား ခိုက်လား လုပ်ချင်တဲ့ လူတွေကို ကာကွယ်ဖို့ရယ် လိုတာပေါ့'

(ဒင်ဂန်း) 'ဒီလိုဆိုရင်တော့ ဒီမှာ ဒါတွေကို အသုံးချစရာမလိုပါဘူး၊

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သင်တို့အတွက် အစားအစာဆိုရင်လည်း ကျွန်ုပ်ကပေးမယ်၊ ပြီးတော့ ဘုရင်ဖြစ်နေတဲ့ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ကလဲ သင်တို့ရဲ့မိတ်ဆွေဖြစ်နေလေတော့ ဇူးလူးနယ်မှာဘယ်လိုလူမျိုးမှ သင်တို့ကို ရန်စုပုံမယ်မထင်ပါဘူး'

ထိုစကားကိုကြား၍ ဝမ်းမြောက်ကြောင်းပြောဆိုကာ ရီတိမ်က မိမိတို့ မောဟန်းနေကြပြီဖြစ်၍ ဝင်းအပြင်ဘက်ရှိ စခန်းသို့ ပြန်လည်နားနေခွင့်ပြုရန် တောင်းဆိုလေ၏။ သို့နှင့် ဒင်ဂန်းက ခွင့်ပြုလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လည်း နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်လာခဲ့ကြ၏။ သို့ရာတွင် ဝင်းတံခါးပေါက်သို့ ကျွန်ုပ်မရောက်မီ စေတမန်တစ်ယောက်လိုက်လာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အား ဘုရင်ကြီးက နှစ်ယောက်ချင်းတွေ့ ဆုံလိုကြောင်းနှင့် ပြောကြားလေ၏။ ထိုစေတမန်ကား အခြားသူမဟုတ်ဘဲ ကျွန်ုပ်တို့၏မိတ်ဆွေဟောင်းကြီး ကမ်ဘူလဖြစ်နေလျက် ကျွန်ုပ်က ဗိုလ်မှူး၏အခွင့်မရဘဲ ဘုရင်နှင့် နှစ်ယောက်ချင်း မတွေ့ဆုံနိုင်ကြောင်း သူ့အား ပြန်ပြောလိုက်၏။

(ကမ်ဘူလ) 'ကျွန်ုပ်နှင့် အတူလိုက်လာဖို့ တောင်းပန်ပါတယ် မာကူမာဇန်။ နို့မဟုတ်ရင် သင့်ကို အတင်းအကြပ် ခေါ်ဆောင်ရပါလိမ့်မယ်'

ထိုခဏ၌ ကမ်ဘူလက အချက်ပြလိုက်သည်တွင် ကျွန်ုပ်၏ သားထုတ်လည်သို့ ဇူးလူးများ ပိုင်းအုံလာကြသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ဟန်အား ကျွန်ုပ်၏ အခြေအနေကို ရီတိမ်ထံသို့ သွားရောက်ပြောကြားရန် ခိုင်းဆရာတို့ကလည်း အကြံမကြံမီ ရီတိမ်ကိုယ်တိုင် လူတစ်ယောက်နှင့်အတူ လိုက်ကာ ဘုရင်အား အကျိုးအကြောင်းကို မေးမြန်းလေရာ၊ ကျွန်ုပ်က သူ့အား ထပ်မံပြောကြား

များ ပြန်ပြောလိုက်၏။

(ရီတီမ်) 'တကယ်လို့ မင်းက မလိုက်ရင်ဖြစ်စေ၊ ကျုပ်က သွားဖို့ခွင့် မပြုရင်ဖြစ်စေ၊ ဒီလူက မင်းကိုဖမ်းပြီး ခေါ်ရာတဲ့လား'

(ကမ်ဘူလ) 'ဟုတ်တယ် အင်ကူ (လူဖြူ)၊ ဘုရင်ကြီးမှာ မာကုမာ ဓန့်ရှဲ့ နားကိုသာကြားစေချင်တဲ့ စကားတွေရှိနေတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ အမိန့်အတိုင်း လိုက်နာပြီးတော့ သူ့ကို အသေပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အရှင်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဘုရင် ရှေ့တို့ ခေါ်ဆောင်သွားရပါလိမ့်မယ်'

(ရီတီမ်) 'ဘုရားရေ... အမိန့်ကလည်း ပြင်းထန်လှချေကလား၊ ဟု ပြောပြီးနောက် သူသည် ကျွန်ုပ်အတွက် အကူအညီရလိုရငြား ဘိုးဝါးများရှိရာ သို့ မျှော်ကြည့်လိုက်ရာ၊ များပြားလှသော ဇူးလူးစစ်သားများ စောင့်ကြပ်လိုက် ပါကာ ဝင်းအပြင်ဘက်သို့ ထွက်သွားကြပြီဖြစ်သော မိမိ၏လူများကို လှမ်း၍ မြင်ရုံသာ မြင်လိုက်ရလေတော့၏။ သို့နှင့် ရီတီမ်က ဆက်လက်၍ ...

'အလန် မင်းမကြောက်ရင်တော့ လိုက်သွားရင် ကောင်းလိမ့်မယ် ထင်တယ်၊ ဒင်ဂန်းမှာ ကတိစာချုပ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး မင်းကမှတစ်ဆင့် ကျုပ်တို့ ကို ပို့ပေးချင်တဲ့ သတင်းများ ရှိနေသလားမှ မသိဘဲ'

(ကျွန်ုပ်) 'ကျွန်တော်ကတော့ မကြောက်ပါဘူး၊ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ ကြောက်နေလို့ ကော ဘာအကျိုးထူးဦးမှလဲ'

(ရီတီမ်) 'ဒါဖြင့် ဟိုဇူးလူးကောင်းကို မေးကြည့်စမ်း၊ ဘုရင်ကြီးက မင်းရဲ့အသက်ဘေးရန်အတွက် အာမခံရဲ့လားလို့'

ထိုအတိုင်း ကျွန်ုပ်ကမေးသဖြင့် 'အစ်ဘူလက...'

'ဒီအတွက်တော့ အာမခံပါတယ်၊ နောက်မပြောသေးတဲ့ ဘုရင်ကြီးရဲ့ စကားအတွက်တော့ ကျွန်ုပ် ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီးပြောနိုင်ပါ့မလဲ'

(ရီတီမ်) 'ကြားရတဲ့စကားကဖြင့် မကောင်းလိုက်တာကွယ်၊ ဒါပေ မယ့် အလန် မင်းသွားရမယ့်ဟာတော့ သွားသာသွားပါကွယ်၊ ဘုရားသခင်က မင်းကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပြန်ခေါ်လာပါလိမ့်မယ်၊ ဒင်ဂန်းက မင်းနဲ့ကျုပ် အတူမလာစေချင်တာကတော့ ထင်ရှားနေတာပဲ၊ အင်း မင်းဇနီးချောကလေးနဲ့ အတူ စခန်းမှာ မင့်ကို ကျွပ်ထားပစ်ခဲ့ရင် ကောင်းသားကွယ်'

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်မှာ ဘုရင်ကြီးရှိရာသို့ လက်နက်မပါဘဲ ခြေလျှင်လိုက် ပါ သွားရလေ၏။ (၁၀)မိနစ်ခန့်အကြာတွင် ကျွန်ုပ်သည် ဒင်ဂန်းရှေ့သို့ ရောက် သွားလေရာ၊ သူသည် ကျွန်ုပ်အား ဖော်ရွှေစွာ ဆီကြိုနှုတ်ဆက်ပြီးလျှင် ဘိုးဝါး များအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ မေးခွန်းအမြောက်အများ မေးမြန်းသည့်အနက်၊

အထူးသဖြင့် မေးမြန်းသည်မှာကား၊ ထိုသူများသည် သူတို့၏ဘုရင်ကြီး၏လက် အောက်တွင် လှုပ်ရှားကာ သူ့ထံမှ ထွက်ပြေးလာကြသော သူများမဟုတ်ပါ။ အဲဒါဟာ ခြစ်လေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ဟုတ်မှန်ကြောင်း၊ သူတို့ထွက်ပြေးသွားကြခြင်း မှာလည်း ပိုမိုလွတ်လပ်စွာ နေထိုင်လိုကြ၍ ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်က အဆိုပါ အကြောင်းများကို ပထမသုနှင့်ကျွန်ုပ် တွေ့ဆုံစဉ်ကလည်း သူ့အား ပြောဆိုခဲ့ဖူးပြီ ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြန်၍အဖြေပေးလိုက်၏။ ဒင်ဂန်းကမူ ကျွန်ုပ် ပြောဖူးသည်ကို သူသိရှိကြောင်း၊ သို့သော် ကျွန်ုပ်၏ နှုတ်မှ ယခင်စကားလုံး များ ထွက်လာသလောဟု သိရှိလိုသောကြောင့်ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့မှသာ ကျွန်ုပ် သည် ပြောဆိုမှန်သော လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည် မဖြစ်သည်ကို သူသိရှိနိုင်မည် ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြန်ပြောလေသည်။ ထို့နောက် သူသည် အတန်ကြာ စဉ်းစား နေပြီးမှ ကျွန်ုပ်အား စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ကာ ...

'ဒါနဲ့ ဟိုအရပ်မြင့်မြင့်နဲ့ မျက်လုံးတွေက ကြယ်များလို လက်နေတဲ့ လူဖြူမိန်းကလေးကိုရော၊ ကျွန်ုပ်ဆီကို လက်ဆောင်အဖြစ်နဲ့ သင်မဟုလာခဲ့ဘူး လား မာကုမာဇန့်၊ ကျွန်ုပ်ပြောနေတာ သူတို့ရဲ့ ဘုရင်အပေါ်မှာ သစ္စာဖောက်ခဲ့ ကြတဲ့ ဘိုးဝါးတွေကို သူ့အတွက်နဲ့ သင့်ဆွေမျိုးသားချင်းလို ပေါင်းသင်းနေရ တဲ့ မိန်းကလေးကို ပြောနေတာလေ'

'အို ဒင်ဂန်း ကျွန်ုပ်တို့အထဲမှာ မိန်းမဆိုလို့ တစ်ယောက်မှ ပါမလာ ဘူး၊ ပြီးတော့ ခုပြောတဲ့ မိန်းကလေးဟာလည်း အခုကျုပ်ဇနီးဖြစ်နေပြီ'

ဒေါသတကြီးဖြင့်... 'သင့် ဇနီးဖြစ်နေပြီ၊ ဟုတ်လား... ဘုရား ရေ၊ ကျွန်ုပ်အလိုရှိနေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို သင်ကဒီလို ယူရဲသလား၊ ကိုင်း ပြောစမ်း၊ မှောင်ထဲမှာ အလုပ်၊ လုပ်ပြီး သင့်ဥမင်လိုက်ခေါင်း တစ်ဖက်ပေါက် က ထွက်သွားတတ်တဲ့ ခြေဖြူကောင်ကလေး၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ တန်ခိုးအကြီးဆုံး ဘုရင်လက်ထက်က ဘဏ္ဍာတော်ကို သင့်မျက်လှည့်အတတ်နဲ့ လှည့်ပတ်ယူ ငင်သွားနိုင်တဲ့ စုန်းကောင်ကလေး၊ ဟာလိုမာ အမာတူတူ တောင်ကုန်းပေါ်မှာ လင်းတတွေကို သတ်တာဟာ သင့်ကျည်ဆံတွေ မဟုတ်ဘူး၊ သင့်မျက်လှည့် အတတ်ပဲ မာကုမာဇန့် ပြောစမ်း၊ ဒီလိုကလိန်ဥာဏ်မျိုးအတွက် သင့်ကို တွန့်ပုံ ဘာဖြစ်လို့ ချက်ချင်းအစတုန်းက သုတ်သင်မပစ်သင့်သလဲဆိုတာ ပြောစမ်း'

ကျွန်ုပ်သည် လက်ဝိုက်ကာ သူ့ကို စေ့စေ့ကြည့်နေ၏။ သို့မှ သဘက်ပမာ ကြမ်းကြုတ် ရက်စက်၍ သူ့ခေါင်းတစ်ချက်ညီတံဖြင့်ဖြင့် ခေါင်းမြောက်များစွာ၏ အသက်ကို ဆုံးရှုံးစေနိုင်သော ဘုရင်ကြီးလက်ထက်

ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့သော သာမညလူဖြူကလေးတစ်ဦးက အံတုဖက်ပြိုင်ခြင်းမှာ စင်စစ် အား ဖြင့်ဆိုသော် ထူးဆန်းသကဲ့သို့ ဖြစ်နေလေ၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် အေးအေးတည်ငြိမ်စွာ ပြုမူပြောဆိုခြင်းသာလျှင် ကျွန်ုပ်၏တစ်ခုတည်းသော လွတ်မြောက်ရေး လမ်းစဖြစ်ကြောင်း သိရှိရကား၊ လေသံခပ်အေးအေးဖြင့် ကျွန်ုပ်က . . .

ဒင်ဂန်း၊ ကျွန်ုပ်တို့ ဗိုလ်မှူးကြီး ဂိုတိစ် ပြောသွားတဲ့စကားအတိုင်း သင့်ကို ကျွန်ုပ် ပြောရဦးမယ်၊ ကျွန်ုပ်၏ဇနီးသည် တစ်ယောက်လုံးကို ကြင်ယာ တွေအများကြီးရှိတဲ့ သင့်လက်ထဲပေးအပ်ရအောင် သင်က ကျွန်ုပ်ကိုများ သူ ငယ်နပ်စားအရွယ်ကလေး တစ်ယောက်လိုမျိုး ထင်နေသလား၊ ပြီးတော့ သင့် ဆီမှာ ကျွန်ုပ်အဖို့ ဘေးရန်မရှိ စေရပါဘူးဆိုတဲ့ ကတိစကားကိုလဲ သင့် ဗိုလ်မှူး ကမိဘူလဆီက ကျွန်ုပ်ရထားခဲ့လေတော့ ကျွန်ုပ်ကို သင်သတ်မပစ်နိုင်ဘူး

ဘုရင်ကြီးသည် ထိုအဖြေကို သဘောတွေ့သွားဟန်ဖြင့် ကလေး ငယ် တစ်ယောက်အလား ဒေါသထွက်နေရာမှ ရုတ်တရက် အမူအရာပြောင်း လဲကာ ရယ်မောလိုက်ပြီးလျှင် . . .

သင့်မှာ ပတတ်တစ်ကောင်လို အင်မတန် လျှင်မြန်တဲ့လူပဲ၊ နောက် ကြင်ယာတစ်ယောက် ကျွန်ုပ်ထပ်ယူရင် လက်ရှိကြင်ယာတွေက ကျွန်ုပ် ကို မုန်းတီးကြမှာ ဖြစ်လေတော့၊ ကျွန်ုပ်ကလည်း ဘယ်ယူပါ့မလဲ၊ ပြီးတော့ သူက လူဖြူဖြစ်နေတော့ တခြားလူမည်းကြင်ယာတွေက မနာလိုတဲ့စိတ်တွေ မချပေါ် လာကြမယ်၊ အဲဒီအခါမှာ သူတို့က တဖြည်းဖြည်းနဲ့သေအောင်၊ သူ့ကို အဆိပ် ခတ်သတ်ကြပြီး၊ ကျွန်ုပ်တို့တော့ သူစိတ်ညစ်လို့သေသွားတာလို့ လာပြောကြ မှာပေါ့၊ နောက်ပြီးတော့ ခုလိုလာတဲ့အတွက် သင့်အဖို့ဘေးရန် မရှိစေရပါဘူး ဆိုတဲ့ ကတိရှိတယ်လို့ သင်ပြောတာလဲ မှန်ပါတယ်၊ နို့ပေမယ့် နားထောင်ဦး ပတက်ကလေးရဲ့၊ သင်ဟာ ကျွန်ုပ်ဆီက လွတ်ထွက်ပြီး ကျောက်တုံးတွေကြား ထဲကို ဝင်ပြေးပေမယ့် သင့်အမြီးကိုတော့ ကျွန်ုပ်ဆွဲထားနိုင်သေးတယ်၊ သင့်ဆီ က ဟိုအရပ်မြင့်မြင့်နဲ့ ပန်းဖြူကလေးကို ကျွန်ုပ်ဆွတ်ခုချင်တယ်လို့ သင့်ကို ပြောခဲ့ဖူးတဲ့ အတိုင်းပဲ ကျွန်ုပ်သူ့ကို ဆွတ်ခူးရလိမ့်မယ်၊ သူ့အယ်မှာ နေတယ် ဆိုတာကို ကျွန်ုပ် ဆူလျှို့တွေပြောပြလို့ ကျွန်ုပ် သိတယ်၊ ဒီတော့ ဘယ်သူ့ကိုပဲ သတ်ပစ်ပစ် သူ့ကိုတော့ မသတ်ဘဲနဲ့ ကျွန်ုပ်ဆီကို အသက်နဲ့ ယူလာခဲ့ဖို့ အမိန့်ပေးထားလိုက်မယ်၊ အဲဒီအခါကျရင် သင့်ဇနီးကို သင်ဒီမှာတွေ့ရမှာပေါ့ မာကူမာဇန်ရဲ့

နိမိတ်မရှိသော အဆိုပါစကားများသည် အမိပ္ပယ်လေးနက်သည်

မလေးနက်သည်ကို မသိရှိရသော်လည်း ကျွန်ုပ်မှာမှ နဖူးမှချွေးများဖြန့်ကာ ကျောရိုးထဲတွင် စိမ့်၍သွားမိလေ၏။

ဒါတော့ တွေ့ချင်လည်းတွေ့မယ်၊ မတွေ့ချင်လည်းနေမယ်ခေါ့ ဘုရင်ကြီးရဲ့၊ လောကကြီးမှာ ကံအားလျော်စွာ လွတ်မြောက်နိုင်တဲ့ အခွင့် အရေးတွေဆိုတာ အများကြီးရှိတာပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ကျွန်ုပ်ဇနီးဟာ သင့် ကြင်ယာတော် ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်ရဘူး ဘုရင်ကြီး'

အို ဒီခြုံဖြူကောင်ကလေးဟာ ကျွန်ုပ်ကျောဘက်ကို ရောက်အောင် လမ်းသစ်တစ်ခု ထွင်နေပြန်ပြီထင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်ုပ်မနောင့် အောက်မှာ သင့်ကိုထားပြီး ချေပစ်လိုက်ရင် သင်ဘာတတ်နိုင်ဦးမှာလဲ ခြုံဖြူကောင်လေးရဲ့ ဒီမှာ မာကူမာဇန် သင်တို့ လူဖြူတွေကို မျက်စိတစ်ဖက်နဲ့ ကြည့်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့ လူမည်းတွေကို မျက်စိတစ်ဖက်နဲ့ ကြည့်တတ်လို့ ကျွန်ုပ်က 'နှစ်မျက်နှာ'လို့ ခေါ်နေကြတဲ့ ဒီရောက်နေတဲ့ ဘိုးဝါးက ကျွန်ုပ်ကသင့်ကို သိပ်ပြီးသတ်ချင်နေ တယ်ဆိုတာ သင်သိရဲ့လား၊ ကျွန်ုပ် တောင်းပန်တဲ့အတိုင်း ဘိုးဝါးတွေနဲ့ သင် လိုက်လာမယ့်အကြောင်း ကျွန်ုပ်က သူ့ကို ပြောပြတော့ သူက ပြန်ပြော တယ်၊ သင့်ကို လင်းတတွေလက်ထဲ အပ်လိုက်မယ်လို့ ကျွန်ုပ်က ကတိပေးရင် သူ တို့မလာအောင် သူသွားပြီး သတိပေးမယ်တဲ့ ဒီတော့ ကျွန်ုပ်ကလည်း ကျွန်ုပ် စိစဉ်ထားတဲ့အတိုင်း ဘိုးဝါးတွေကို လာစေချင်တာနဲ့ပဲ သူတောင်းတဲ့ ကတိကို ပေးလိုက်ရတယ်'

ဟုတ်ရဲ့လား ဘုရင်ကြီး၊ ဒါဖြင့် ပါရီယာလို့ ကျွန်ုပ်တို့ ခေါ်ကြတဲ့ ဒီ'နှစ်မျက်နှာ'ဆိုတဲ့ လူက ဘယ်လို အကြောင်းကြောင့် ကျွန်ုပ်ကိုသေစေချင် နေတယ်ဆိုတာ တစ်ဆိတ်ပြောပြစမ်းပါဦး'

အို . . . သင့်ဥာဏ်နဲ့ ဒီလောက်မှ တွေးမကြည့်တတ်ဘူးလား မာကူမာဇန်၊ အရပ်မြင့်မြင့် မိန်းကလေးကို လိုချင်နေတာဟာ ကျွန်ုပ်မဟုတ်ဘဲ သူဖြစ်ရင် ဖြစ်နေမှာပေါ့၊ ကျွန်ုပ်အတွက် ကိစ္စတချို့ကို သူဆောင်ရွက်ပေးခဲ့လို့ ရှိရင် ဒီမိန်းကလေးကို သူ့လက်ထဲပေးပါ့မယ်လို့ ကျွန်ုပ်က ကတိပေးထား တယ်၊ နို့ပေမယ့် နောက်တော့ သူ့အပေါ်မှာ ဥာဏ်ဆင်ပြီး ဒီမိန်းကလေးကို ကျွန်ုပ်အတွက် ပြန်သိမ်းရင်လည်း သိမ်းရမှာပေါ့လေ၊ လူလိမ္မာတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ်အလိမ္မာရတဲ့အခါမှာ ညည်းတွားနေစရာ လိုသေးသလား'

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ကျွန်ုပ်မှာ ရိုးသားသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်ပုံ လိမ်လည်ခြင်းအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ မည်သို့မျှမသိရှိကြောင်း သူ့တို့ညည်းတွားခြင်း ရှိမရှိကိုလည်း မသိကြောင်းနှင့် အဖြေလေးလိုက်စား

၂၅၂ + ဒဂုန်ရွှေအား

ဒင်ဂန်းက သဘောကျဟန်ဖြင့် . . .

မှန်တယ် မာကူမာဇန်၊ ဒါဟာ သင်နဲ့ ကျွန်ုပ် တူညီကြတဲ့အချက်ပါ။ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ နှစ်ယောက်စလုံး ရိုးဖြောင့်ကြတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း မိတ်ဆွေ ဖြစ်ကြတာပေါ့။ ဒီသစ္စာဖောက် ဘိုးဝါးတွေနဲ့ကတော့ ဘယ်တော့မှ ဒီလိုမဖြစ် နိုင်ကြဘူး။ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ ဘာပဲလုပ်လုပ် ယောက်ျားပီပီထင်ထင်လင်းလင်း လုပ်တတ်ကြပြီး နိုင်တဲ့လူဟာ နိုင်တာပဲ။ ရွဲတဲ့လူက ရွဲတာပဲ။ ဒီတော့ ကျွန်ုပ် ပြောတဲ့စကားကို နားထောင်ပြီး မှတ်ထားစမ်းပါ မာကူမာဇန်၊ တခြားလူတွေ ဘာပဲဖြစ်ကြဖြစ်ကြ သင်လည်း ဘာကိုပဲတွေ့ရတွေ့ရ ကျွန်ုပ်အသက်ရှိနေသမျှ ကာလပတ်လုံးတော့ သင်ချမ်းသာရာ ရစေမယ်။ ဒီစကားအတိုင်း ဒင်ဂန်း ပြောခဲ့တယ်။ အရပ်မြင့်တဲ့လူဖြူမိန်းကလေးကို ကျွန်ုပ်ရသည်ဖြစ်စေ၊ မရသည် ဖြစ်စေ၊ သင့်အသက် ချမ်းသာဖို့ တာဝန်ကိုတော့ ကျွန်ုပ်ဦးခေါင်းပေါ်မှာ ယူ ထားပါမယ်ဟု ပြောကာ၊ ဒင်ဂန်းသည် သူ့ဦးခေါင်းပေါ်တွင် ဖယောင်းနှင့် ကပ်၍လိပ်ထားသော ဆံပင်ခွေကြီးကို လက်ဖြင့် ထိကိုင်လိုက်လေ၏။

‘တခြားလူတွေမှာ ဘေးရန်ရှိရင် ကျွန်ုပ်ကော ဘာကြောင့် လွတ် နိုင်မှာတဲ့လဲ ဘုရင်ကြီး’

‘အို . . . ဒီအကြောင်းကို သင်သိချင်လို့ရှိရင်တော့ ကျွန်ုပ်ဖခင် ဆင်ဂေါက်ကွန်နဲ့ လက်ထက်ကတည်းက ဒီနယ်မှာ နေလာခဲ့တဲ့ ရှေးပညာရှိကြီး ဇီကလီကို သင်တွေ့အောင်ရှာပြီး မေးကြည့်ပေတော့။ ပြီးတော့ ဒီအမာကွန်နဲ့ (ဘိုးဝါး)တွေကို မျက်နှာပြားပြား အရူးတစ်ယောက်နဲ့မတူဘဲ၊ ကိုင်းပင်တွေ ကြားထဲက မြွေတစ်ကောင်လို အခက်အခဲတွေကြားထဲက လွတ်မြောက်အောင် ကြံဖန်နိုင်တဲ့ဦးနှောက်ရှိတဲ့ သင်ကိုလည်း ကျွန်ုပ်သဘောကျတယ်။ ဒါကြောင့် သင်ဘာကိုပဲမြင်မြင် ဘာကိုပဲကြားကြား သင့်အဖို့ ဘေးအန္တရာယ် မတွေ့ဘဲ ဒီနယ်ထဲက ထွက်သွားနိုင်တယ်ဆိုတာသာ မှတ်ထားပေတော့ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်ုပ်ရဲ့စကားပြန်အဖြစ်နဲ့ သင် ဒီမှာနေလိုတယ်ဆိုရင်လဲ စိတ်ချလက်ချနဲ့ နေနိုင်တယ်’

‘ကိုင်း . . . အခု ဗိုလ်မှူးဆီ သင်ပြန်သွားပြီး ကျွန်ုပ်ရဲ့အသည်းနှလုံး ဟာ သူ့အသည်းနှလုံးပါပဲ။ ဒါကြောင့် သူ့ကို ဒီမှာ တွေ့ဆုံရတဲ့အတွက် ကျွန်ုပ် အလွန်ဝမ်းမြောက်ပါစာယ်လို့ ပြောပြလိုက်ပါ။ နက်ဖြန်ခါရယ်၊ သဘက် ခါရယ် ကျရင် သူ့ကို ကျွန်ုပ်တို့လူမျိုးတွေရဲ့ အကျိုးစုံ ပွဲလမ်းသဘင်တွေနဲ့ ဧည့်ခံပြီးနောက် သူ့အလိုရှိတဲ့ နယ်မြေပေးတဲ့ ကတိစာချုပ်ကို ကျွန်ုပ် လက် မှတ်ထိုးမယ်။ အဲလေ သူလိုချင်တာတွေထက်တောင် ပိုရပါလိမ့်မယ်။ ကဲ ကဲ

သွားပေးတော့ မာကူမာဇန်ဟု ပြောပြီးနောက် ဒင်ဂန်းသည် နေရာမှ ဖျတ်ခနဲ ထပြီးနောက် အတွင်းဘက်သို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ကာပွဲကွင်းပြင်၏ တံခါးအပြင်ဘက်၌ ကျွန်ုပ်အား ဖောင်နေသော ကမ်းဘူလနှင့်အတူ စခန်းရှိရာသို့ ပြန်လာခဲ့ရာ၊ ကျွန်ုပ်နှင့် စကား ပြောဆိုရန် တမင်သက်သက် ဖောင့်နေဟန်တူသော သောမတ်ဟောစတက် အား လမ်းတွင်တွေ့ရှိရလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က သူ့အား ဘိုးဝါးများအပေါ် ၌ ဘုရင်ကြီးက မည်သို့ သဘောထားရှိသနည်းဟု တိုက်ရိုက်ပင် မေးမြန်းလိုက် လေ၏။ ထိုအခါ သောမတ်က ပခုံးကို တွန်လျက် . . .

‘ကျွန်ုပ်လည်းမသိဘူး။ ဒါပေမယ့် သူတို့အပေါ်မှာ သိပ်ပြီး မျက်နှာချို သွေးနေပုံထောက်ရင် မကောင်းကြံစည်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲမှာ ထင်တာပဲ။ ခင်ဗျားကိုတော့ဖြင့် အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင်ကို သူ့သဘောကျနေတာ ပဲဗျာ၊ စစ်တပ်တွေအားလုံးမှာ အမိန့်ထုတ်တာကို ကျွန်ုပ်ကြားရတယ်။ ဘယ်သူ မဆို ခင်ဗျားကို အနာတရဖြစ်အောင် လုပ်တဲ့လူဆိုရင် ချက်ချင်းအသတ်ခံရ မယ်တဲ့။ တခြားလူတွေနဲ့အတူတူ ခင်ဗျားမြင်းတွေ ဘာတွေစီးသွားရင်လဲ စစ်သားတွေအားလုံးက ခင်ဗျားကိုတမင်ရွေးပြီး ပြုခိုင်းထားတယ်’

‘ဒီလိုဆိုရင် ခုအခြေအနေအထိတော့ ကျွန်တော်အဖို့ ကောင်းနေတာ ပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ကို သက်သက်ရန်ရှာချင်နေတဲ့ လူတစ်ယောက် ယောက် မရှိဘဲနဲ့၊ တခြားလူတွေထဲက ဘာကြောင့် ကျွန်တော်တစ်ယောက်ထဲ ကိုမှ ရွေးပြီး ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ဖို့လိုနေသလဲ ဆိုတာကို ကျွန်တော်ဖြင့် စဉ်းစားလို့ကို မရပါဘူး’

‘အဲဒါက ဒီလို အလန်ကွာတာမိန်းရဲ့။ သူတို့ နှစ်မျက်နှာလို့ ခေါ်နေ ကြတဲ့ ဟိုပေါ်တူဂီ လူချောချောက ဘုရင်ကြီးနဲ့တွေ့တိုင်း ခင်ဗျားကိုသတ်ပစ် ဖို့ တိုက်တွန်းနေတာကိုးဗျာ။ အဲဒါတော့ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် နားနဲ့ ဆပ်ဆပ် ကြားခဲ့ရ တာဗျို့’

‘ဒီအတွက်ကော သူ့ကိုကျေးဇူးတင်စရာပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမယ့် ဟာနန် ပါရီယာနဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ ကမ္ဘာ့ရန်ဖြစ်တော့မှာပဲ။ ဒါနဲ့ ပြောစမ်းပါဦးဗျာ။ ကျွန်တော်ကို သတ်ဖို့ မပြောတဲ့အခါ ဘုရင်ကြီးကို ဘာတွေများသူပြောတတ် သလဲ’

‘ဒါတော့ ကျုပ်မသိဘူးဗျာ။ နို့ပေမယ့် တိုင်းရင်းသားတွေထဲ ကိုပေးထားကြတဲ့ နာမည်နဲ့ လိုက်အောင် တစ်ခုခု ယုတ်ယုတ်မာမာ ကြည့် နေတာတော့အမှန်ပဲဗျာ။ ကျွန်ုပ်အထင်တော့ဖြင့် စာချုပ်ကို လက်မှတ်ထိုး

လာကြတဲ့ ဘိုးဝါးတွေနဲ့ အများဆုံးပတ်သက်တယ် ထင်တာပဲ။ ဒီမှာ စကား အကုန် ထုတ်ပြောရမယ်ဆိုရင် ဘာတစ်နေ့ ကျွန်ုပ်က ဘာသာပြန်ပြီး ပြောနေ တုန်း ဒင်ဂန်းက ဘိုးဝါးတွေအတွက် သူတို့ကို မြုပ်လောက်တဲ့ မြေနေရာ ထပ်ပိုပြီးတော့ သူမပေးဘူးဆိုတာကို ကျိန်းသေးတယ်ဗျ။ ဒီတော့ ပါရိယာက ဘာကိုပဲ သူလက်မှတ်ထိုးထိုး အရေးမကြီးပါဘူးတဲ့။ ကလောင်နဲ့ ရေးထား တဲ့တာကို လှုံ့ပြန်ပြီး ဖျက်ပစ်နိုင်ပါတယ်တဲ့။

‘တကယ်လားဗျာ။ ဒီတော့ ဘုရင်က ဘာပြန်ပြောသလဲ’

‘တကယ်ပေါ့ဗျာ။ ဒီတော့ ဘုရင်က ‘ဘိုးဝါးကော်မရှင်အဖွဲ့’ ကို သူ တို့လူမျိုးတွေလိုတာ အားလုံးကို ပေးမယ်အပြင် သူတို့ဇူးလူးတွေအဖို့ တစ်ခုခု ကိုလည်း ပေးရဦးမယ်တဲ့။ ဒါနဲ့ခင်ဗျား ဒီစကားကို အခြားလူလည်း ပြန်ပြော မနေနဲ့နော် ကွာတာမိန်း။ မတော်တဆ ဒင်ဂန်းနားကို ခေါက်ကြားသွားရင် ကျွန်ုပ် အသတ်ခံနေရဦးမယ်။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားက လူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်တဲ့ပြင်၊ လင်းတတွေကိုပစ်တုန်းက ခင်ဗျားဘက်က လောင်းလို့ ကျွန်ုပ် အတော်ကြီး နိုင်လိုက်လေတော့ ခင်ဗျားကို ကျွန်ုပ်အကြံတစ်ခု ပေးရဦးမယ်။ အဲဒီအကြံကို ခင်ဗျား လိုက်နာမယ်ဆိုရင်တော့ ကောင်းမှာပဲဗျာ။ ဒီလိုဗျ။ ဒီ နယ်က ခင်ဗျားနဲ့ ရည်ငံနေတဲ့ မိန်းမချောကလေး မေရီမာရေးကိုသွားပြီး ဖောင့် ရှောက်ချေပါ။ ဒင်ဂန်းက သူ့ကိုလိုချင်နေတယ်။ ဒီနယ်တစ်ဝိုက်မှာဆိုရင် ဒင်ဂန်း ဟာ သူလို ချင်တဲ့အရာမှန်ရင် မရ ရအောင် လုပ်တတ်တာပဲ’

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်က ကျေးဇူးတင်ကြောင်းကိုမျှ မပြောရသေးမီ သူ သည် နောက်သို့လှည့်ကာ ကျွန်ုပ်တို့အား အထူးအဆန်းသဖွယ် လိုက်လံ ခြည့်စွဲနေကြသော ဇူးလူးများထဲသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။ ထိုသူမှာ ဒင်ဂန်းပြောသကဲ့သို့ လူလိမ်တစ်ယောက် ဟုတ် မဟုတ်ကား မသိရ ချေ။ သို့သော် သူပြောသွားသော အကြောင်းအရာများမှာ ဒင်ဂန်းပြောလိုက် သည့် စကားများနှင့် ကိုက်ညီလှပေ၏။

သို့နှင့် မြို့ရိုးတံခါး ခေါက်ကြီးသို့ ရောက်ရှိသောအခါ ကမ်းဘူလမှာ သူ၏ ဝတ္တရားကုန်ပြီဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်ကို အရိအသေပေးကာ ပြန်လှည့်သွားသဖြင့် ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်း အပြင်သို့ ထွက်လာရာတွင် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင် အောက်၌ စိတ်အားထက်သန်စွာ စကားပြောဆိုလျက်ရှိသော လူဖြူနှစ်ယောက် ကို ကျွန်ုပ်တွေ့ရလေ၏။ ထိုသူများကား ဟင်နရီမာရေးနှင့် သူ၏ တူတော်မောင် ပင်ဖြစ်၏။ မာရေးက ကျွန်ုပ်အား မြင်လျှင်မြင်ချင်း ရှောင်ထွက်သွားသော် လည်း ပါရိယာကမူ ရှေ့သို့တိုး၍ ကျွန်ုပ်နှင့် လာရောက်ရင်ဆိုင်ကာ စကားပြော

လေသည်။
‘ဂွတ်ဒေးအလန်း၊ မင်းနဲ့မေရီရဲ့အကြောင်းကို ခုပဲ ဦးလေးဆီကကြား ခဲ့ရလို့ ဝမ်းသာပါတယ်ကွယ်၊ ကျုပ်အသည်းထဲနဲ့လုံးထဲက ဝမ်းသာပါတယ်ဆို တာ ခင်းယုံကြည်ပါ’

ပါရိယာက ထိုကဲ့သို့ ပြောဆိုလိုက်သောအခါ ကျွန်ုပ်သည် မိမိကြား သိခဲ့ရသော စကားများကို ပြန်လည်အမှတ်ရမိသည်နှင့် ထောင်းခနဲ ဒေါသ ထွက်မိ၏။ သို့ရာတွင် ယခုအချိန်၌ မိမိစိတ်ကို ချုပ်တည်းထားခြင်းသည် အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်ဟု လှစကား၊ သူ့အား ကျေးဇူးတင်သည့် အကြောင်း ကိုသာ ပြန်၍ပြောလိုက်လေသည်။

‘အေးကွာ၊ ဒီဆုကို ဆွတ်ခူးနိုင်ဖို့ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်စလုံး ကြိုးစား ကြတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ဘုရားသခင်က သူ့သဘောအတိုင်း မင်းကို အနိုင်ပေး လိုက်တာ ဖြစ်လေတော့ ကျုပ် ရန်ငြိုးဖွဲ့ နေစရာ မလိုပါဘူး’

‘ဒီစကားကို ကြားရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျား၊ ကျွန်ုပ်တို့ ခင်ဗျားစိတ် ထဲမှာ အခဲမကြေ ဖြစ်နေမလားလို့ အောက်မေ့နေမိတာ။ ဒါနဲ့စကားမစပ် ပြော စမ်းပါဦးဗျာ ဒင်ဂန်းက ကျွန်ုပ်တို့ကို ဒီမှာ ဘယ်လောက်ကြာကြာများ ဆွဲထား ဦးမှာလဲ’

‘အို အလွန်ဆုံး ၂ ရက် ၃ ရက်လောက်ပဲ ကြာပါလိမ့်မယ်။ ဒီနယ်မြေ အတွက် နောက်ထပ် ဒုက္ခမရှာရအောင် ကျုပ်က ကံကောင်းထောက်မပြီးတော့ သူ့ကို လက်မှတ်ထိုးဖြစ်အောင် သွေးဆောင်နိုင်ခဲ့လေလို့ပေါ့ အလန်းရဲ့။ ဒါကြောင့် ဒီကိစ္စပြီး ပြီးခြင်း မင်းတို့အားလုံးပြန်နိုင်ကြပါလိမ့်မယ်’

‘ဒီလိုဆိုရင်တော့ ဗိုလ်မှူးကြီးက ခင်ဗျားကို သိပ်ပြီးကျေးဇူးတင်မှာ ပဲ။ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားအတွက်ကော ဘယ်လိုလုပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားသလဲ’

‘မပြောတတ်သေးဘူး အလန်း၊ မင်းမြင်တဲ့အတိုင်းပဲ ကျုပ်မှာကတော့ မင့်လို အိမ်ကစောင့်မျှော်နေမယ့် မယားတစ်ယောက်နဲ့ ကံကောင်းတဲ့လူတစ် ယောက်မှ မဟုတ်ဘဲကလား။ ဒီတော့ ဒီမှာ ကျုပ်ခဏလောက် နေဦးမယ်လို့ စိတ်ကူးထားတယ်။ ပြီးတော့ ဒီဇူးလူးတွေဆီက ငွေကောင်းကောင်းထွက်အောင် လုပ်နိုင်မယ့် လမ်းစတစ်ခုကိုလည်း ကျုပ်တွေ့ထားတယ်။ ကျုပ်က ပစ္စည်းဥစ္စာ ဆိုလို့ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မကျန်အောင် ဆုံးရှုံးခဲ့တဲ့လူဖြစ်လေတော့ ငွေတို့ နေ တယ် မဟုတ်လား’

‘ကျုပ်တို့အားလုံး ဒီလိုပါပဲလေ၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ ဘဝထား ချုပ်ကိုင်ခြေ ကာရှိသေးတာပဲ။ ဒီတော့ ခင်ဗျား ကြွေးတွေကို ဆပ်နိုင်အောင် အကြောင်းနဲ့

လာတဲ့အခါကျွန်ုပ် ကျုပ်အဖို့ ဝမ်းသာရမှာပဲ

အို ဒီအတွက်တော့ စိုးရိမ်မနေပါနဲ့၊ မင်းကိုပေးစရာရှိတာမှန်သမျှ တစ်ပြားစတုရန်းအောင် အတိုးရော အရင်းပါပေးမယ်၊ စိတ်ချနေ

ကျွန်ုပ်က သူ့မျက်လုံးများထဲသို့ စူးစိုက်ကြည့်ရှုပြီးလျှင် လေသံခပ် အေးအေးဖြင့် . . .

ဘုရင်ကြီးကလည်း ခင်ဗျားရဲ့ ဆန္ဒဟာ ဒီအတိုင်းပဲရှိနေပါတယ် ဆိုတာ ကျုပ်ကိုပြောလိုက်ပါတယ်။ ဟု ပြောကာထိုနေရာမှထွက်လာခဲ့လေရာ၊ ပါရီယာမှာ စကားတစ်လုံးမှ ထပ်၍ပြောဆိုခြင်း မပြုနိုင်တော့ဘဲ ကျွန်ုပ်အား နောက်မှ ဆေးကြည့်ကာ ကျွန်နေရန်ခံလေ၏။

သို့နှင့်ကျွန်ုပ်လည်း ရိတ်ဝိအတွက် နေရာချပေးထားသည့်တံကလေး ရှိရာသို့ တန်း၍သွားလေ၏။ တံထဲတွင် ပျဉ်ပြားတစ်ချပ်ကို ဒူးခေါင်းပေါ်၌ တင်၍စားပွဲကဲ့သို့ အသုံးပြုကာ ခုံတစ်ခုနှင့် ဖာထိုင်၍နေနေသော ဗိုလ်မှူးအား တွေ့ရှိရလေသည်။ အတွင်းသို့ ဝင်သွားသောအခါ သူသည် ကျွန်ုပ်အား မော် ကြည့်လျက် ဒင်ဂန်းနှင့် မည်ကဲ့သို့ တွေ့ဆုံခဲ့ရပုံကို မေးလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က အခြားသူများ မကြားစေရန် အသံကိုနှိမ်ပြီးလျှင် ဒင်ဂန်းနှင့် တွေ့ဆုံ ခဲ့ရသည့်အကြောင်းကိုသာ မကဘဲ၊ သောမတ် ဟောလ်စကက်၊ ပါရီယာတို့နှင့် တွေ့ဆုံပြောဆိုခဲ့ရသည့် အကြောင်းများကိုပါ တစ်လုံးမကျန် ရိတ်ဝိအား ပြန်၍ ပြောပြလိုက်လေ၏။

ဒီသတင်းကတော့ တော်တော်ဆိုးတဲ့သတင်းပဲ အလန်၊ တကယ် သာခုန်ရင်တော့ ပါရီယာဟာ ကျွန်ုပ်ထင်တာထက်တောင် ပိုပြီးယုတ်မာတဲ့ လူ တစ်ယောက်ဖြစ်နေတာပေါ့၊ နို့ပေမယ့် ကျုပ်ကတော့ ဒီသတင်းကို မှန်တယ်လို့ မထင်ဘူး၊ ဒင်ဂန်းက သူ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်းကိုလိမ်ပြီး ပြောလိုက်တာသာဖြစ်လိမ့်မယ်၊ မင်းကို သုတ်သင်ဖို့ ကြံနေတဲ့ အကြံအစည်နဲ့ ပတ်သက်တယ်လို့ ကျွန်ုပ်ထင်တာပဲ

ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာပဲ ဗိုလ်မှူး၊ ဒါကိုတော့ ကျွန်တော်သိလည်း မသိဘူး၊ ဂရုလည်း မစိုက်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူလိမ်ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာကတော့ သေချာတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် ကျွန်တော်နန်းကို သူ့အတွက်ပဲဖြစ်ဖြစ် ပါရီယာအတွက်ပဲဖြစ်ဖြစ် ခိုးယူမယ်လို့ သူက အတိ အလင်းဖွင့်ပြီး ပြောလိုက်သားပဲ

ဒါဖြင့် မင်းဘာလုပ်ချင်သလဲ အလန်၊
ကျွန်တော်လုပ်ချင်တာကတော့ ဗိုလ်မှူးရဲ့ ခွင့်ပြုချက်အရ ဟန်ကို

မေရီဆီ လွတ်လိုက်ချင်တယ်၊ တစ်ခါက ဗိုလ်မှူးကို ကျွန်တော် ပြောပြဖူးတဲ့ ယာခင်းထဲကို ကျွန်တော်လောမချင်း တိတ်တဆိတ် ရွှေ့ပြောင်းပြီး ပုန်းသောင်း နေကြဖို့ စာတစ်စောင်ရေးပြီး အပေးခိုင်းလိုက်ချင်တာပဲ

ကျုပ်ကတော့ ဒီလိုနေဖို့ မလိုဘူးထင်တာဘဲ အလန်၊ နို့ပေမယ့် မင်းကိုယ်တိုင် ပြန်သွားဖို့ကိုလဲ ကျုပ်က မင်းကိုပြန်မလွတ်နိုင်သေးတော့ မင်း စိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင် ခုပြောတဲ့အတိုင်းပဲ လုပ်တာပေါ့၊ အဲတစ်ခုရှိတာက ဒီဟောတင်တော့ကိုတော့ မင်းလွတ်လို့မဖြစ်ဘူး၊ စခန်းကလူတွေကို တွေ့တရာ လျှောက်ပြောလို့ ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်ကုန်ကြမှာ စိုးရိမ်ရတယ်၊ အခု ကျုပ်တို့ တောင်းကောင်းမွန်မွန် ရောက်တဲ့အကြောင်းနဲ့ ဒင်ဂန်းက ဧည့်ဝတ်ကျောပွန်စွာ ဆီးကြိုစဉ်ခံတဲ့အကြောင်း စခန်းကို လူတစ်ယောက်လွှတ်ပြီး သတင်းပို့ခိုင်း မလို့ စီစဉ်ထားတယ်။ ဒီလူက မင်းစာကို ယူသွားလိမ့်မယ်။ အင်းစာရေးရင် တော့ မေရီနဲ့၊ ပင်စလိုတို့၊ မေတို့ မင်းပြောတဲ့ ယာခင်းရှိရာကို ပြောင်းပြီးနေကြ မယ်ဆိုရင် ဘာစကားမှ အထူးအထွေ ပြောမနေကြဘဲနဲ့ အပြောင်းအလဲ လိုချင် လို့သာ သူတို့ရွှေ့သွားသလို ဟန်ဆောင်ပြီး သွားကြပါဆိုတဲ့အကြောင်းကို စာထဲမှာ မင်းထည့်ပြီး ရေးပေးလိုက်၊ ကိုင်း မင်းစာကို မနက်အရုဏ်တက်အမိ အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် လုပ်ထားပေးတော့ပေါ့၊ ကျုပ်စာလည်း အဲဒီအချိန်မီ ကောင်းပါရဲ့

အသင့်ရှိပါစေမယ်ခင်ဗျာ၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး ဗိုလ်မှူးရဲ့ ဟာနန်ပါရီယာ ကိုကော ဘယ်လိုလုပ်မလဲ

စာရေးနေသည့် ပျဉ်ပြားကို လက်သီးဖြင့်ထုလျက် . . . 'ဒီဟာ နန်ပါရီယာကလည်း အမှောင့်ပဲကွာ။ ပထမတော့ ဒင်ဂန်းနဲ့ ဟိုအင်္ဂလိပ်ကလေး သောမတ်ပြောတဲ့စကားကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင်နားထောင်မယ်၊ သူတို့က မင်းကို ပြောလိုက်တဲ့အတိုင်း ကျုပ်ကိုလည်း ပြောတယ်ဆိုရင် ပါရီယာကို ကျုပ်ဖမ်းပြီး စစ်ဆေးကြည့်မယ်။ အဲဒီလို စစ်ဆေးကြည့်လို့ သူ့မှာ အပြစ်ရှိတာ တွေ့ရင် တော့ ကျုပ်သူ့ကို သေနတ်နဲ့ ပစ်သတ်ပစ်လိုက်မယ်၊ ခုလက်ငင်းတော့ သူ့တို့ သတိထားပြီး စောင့်ကြည့်နေရုံက လွဲလို့ဘာမှမလုပ်ဘဲနေတာ အကောင်းဆုံး ပဲ၊ နို့မဟုတ်ရင် စခန်းမှာ ဗရုတ်ဗရက် ဖြစ်ပြီး စကားတွေကုန်လို့ အခုတို အတည်မပြုနိုင်ဘဲ နေဦးမယ်။ ကိုင်း . . . ကိုင်း မင်းစာကို သွားရေးထားဘူး၊ ကျုပ်လည်း ကျုပ်စာကို ရေးလိုက်ဦးမယ်'

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း မိမိတို့ရှိရာသို့ပြန်ကာ မေရီဆီလို့ အကြောင်း အစုံအလင်ကိုထည့်ကာ စာတစ်စောင် ရေးသားလေ၏။

သူနှင့်ဝရင်စလို မေရာတို့ အတူလိုက်မည်ဆိုပါက ခေါ်ဆောင်၍ စခန်းနှင့်မိုင် ၃၀ခန့်သေးသော ကျွန်ုပ်တို့စဉ်ထားသည့် ယာခင်းရှိရာသို့ ဆောက်လုပ်နေဆဲဖြစ်သော အိမ်များကို သွား၍ ကြည့်ဟန်ဆောင်ကာ ပြောင်းရွှေ့သွားကြရန် အထက်၌ သူတို့မလိုက်လိုပါက မေရီတစ်ယောက်တည်း ပေးတင်တော့အစေခံအချို့နှင့်ဖြစ်စေ၊ အခြားအဖော် တစ်ယောက်ယောက်နှင့်ဖြစ်စေ သွားရောက်နေထိုင်ရန် စသည်တို့ကို သေချာစေ့စပ်စွာ ထည့်သွင်းရေးသားလေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် စာကို ရိတ်ဖိထံသို့ ယူသွားပြီးလျှင် သူ့ကို ဖတ်ပြလေသည်။ ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်၏တောင်းပန်ချက်အရ ရိတ်ဖိက ကျွန်ုပ်ရေးသားထားသော စာအောက်ခြေတွင် အောက်ပါစာကြောင်းများကို ရေးခြစ်ပေးလိုက်သေး၏။

ကျွန်ုပ်သည် အထက်ပါစာကို ဖတ်ရှုတွေ့မြင်ပြီးဖြစ်၍ အတည်ပြုပါသည်။ ကြားသိရသောသတင်းကား မှန်ချင်လည်း မှန်၍ မှားချင်လည်း မှားပေလိမ့်မည်။ ခင်း၏ခင်ပွန်းသည်က မင်းကိုစွာကြားသည့်အတိုင်း ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ပါလေ။ သို့ရာတွင် အဆိုပါသတင်းကို သူညွှန်ကြားလိုက်သော သူများမှတစ်ပါး စခန်းတွင် ခည်သူတို့မျှ ပြောကြားခြင်း မပြုပါလေနှင့်။
(ပုံ) 'ဝိတာရီတိဝိ'

(သို့နှင့် သတင်းပို့သူသည် နံနက်အရက်တက်တွင် ထွက်ခွာသွား၍ စခန်းသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်၏စာကို မေရီသို့ ပေးလိုက်သည်ဟု နောင်အခါ ကြားသိရလေသည်။)

နောက်တစ်နေ့ကား တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်၍ နံနက်ခင်း၌ ကျွန်ုပ်သည် ဘုန်းတော်ကြီး ဓမ္မတာအိုင်ထံသို့ သွားရောက်လည်ပတ်လေရာ၊ သူသည် ကျွန်ုပ်အား ဝမ်းသာအားရ ဆီးကြိုပြီးလျှင် ဒင်ဂန်းသည် ကျွန်ုပ်တို့အပေါ်၌ စိတ်ကောင်းသဘောကောင်း ထားနေသည်ဖြစ်၍ သူ့ကိုပင် ဘိုးဝါးများအလိုရှိသော နယ်မြေအတွက် ကတိစာချုပ်ကို အရေးခင်း၌နေကြောင်းနှင့် ကျွန်ုပ်အား ပြောကြားလေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် ဓမ္မတာအိုင်၏ တံထဲ၌ခေတ္တနေ၍ ဘုရားရှိခိုးဆုတောင်းပြီးလျှင် စခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။ ထိုနေ့နေ့လည်၌ ဒင်ဂန်းသည် ကျွန်ုပ်တို့ကြည့်ရှုရန် ဗျူဟာကပ္ပဲကြီးကို ခင်းကျင်းပြသလေရာ၊ ထိုကပ္ပဲထဲတွင် စစ်သားပေါင်း ၁၂၀၀၀ ခန့်မျှပါဝင်တပြခြင်းပြုလေသည်။

ကပ္ပဲကြီးမှာ စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းလှသည့်ပြင်၊ စစ်တပ်တိုင်းတွင် လေ့ကျင့်သွန်သင်ပေးထားသဖြင့် သူတို့ နှိုင်းစေ့ရာကို လိုက်နာပြုလုပ်တတ်သော နွားလိမ္မာများပါ ရှိသည်ကိုလည်း တွေ့ရှိရ၏။ ထိုနေ့က ဒင်ဂန်းကို

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မြင်လိုက်ရသည်မှတစ်ပါး ကျွန်ုပ်တို့ မတွေ့ရှိကြရပေ။ ထို့၌ ကျွန်ုပ်တို့စခန်း သို့ပြန်လာကြသောအခါ၌ကား သူပို့လိုက်သော အိမ်သားများကို အားရပါးရ စားသောက်ကြရ၏။

တတိယနေ့တွင် (ထိုနေ့ကား ဖေဖော်ဝါရီလ ၅ရက်၊ တနင်္လာနေ့ဖြစ်၏။) အကရာနှင့်အလှတိုက်ပွဲများသည် ယခင်နေ့ကထက် ပိုမိုများပြားလာသဖြင့် အချိန်ကြာမြင့်လာသော ကျွန်ုပ်တို့မှာ ငြီးငွေ့လာမိကြလေ၏။ သို့သော် ညနေစောင်းတွင်း ဒင်ဂန်းက ဝိုင်းပန်းအား စာချုပ်ကိစ္စကို ပြောဆိုလိုသဖြင့်၊ လူများနှင့်အတူ သူ့ထံသို့ လာရောက်တွေ့ဆုံရန် မှာကြားလိုက်လေ၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့လည်း သွားရောက်ကြရာ၊ ကျွန်ုပ်အပါအဝင် လူ ၃၂၄ယောက်ကိုသာ ဒင်ဂန်း၏ရှေ့သို့ ဝင်ခွင့်ပြု၍ ကျန်လူများကိုမူ ကျွန်ုပ်တို့အား လှမ်း၍မြင်နိုင်သော်လည်း ပြောစကားများကို မကြားနိုင်သော နေရာတွင် နေရစ်ခဲ့ကြစေ၏။

ထို့နောက် ဒင်ဂန်းသည် ဆရာတော်ဓမ္မတာအိုင် ရေးသားပေးသော ကတိစာချုပ်စက္ကူကို ဆွဲထုတ်ယူလိုက်လေသည်။ အဆိုပါစာချုပ်မှာ တရားဥပဒေနှင့် လျော်ညီစွာ ရေးဆွဲထားလျက် ခေါင်းစဉ်ကို ကြော်ငြာတစ်ခုခုကို သို့ 'လူအများသိရှိစေရန်'ဟု တပ်ထားပြီးလျှင် စာချုပ်ကို အောက်ပါအတိုင်း ရေးသားထားသည်ကို တွေ့ရှိရလေ၏။

'ပို့နေတလ်'ကို အရှေ့သို့လားသော် 'တူဂီလာမြစ်' အနောက်သို့လားသော် 'အန်ဇင်ဗူဗူမြစ်' တောင်သို့လားသော် မင်လယ်၊ မြောက်သို့လားသော် 'ဘွတ်(ရှီ)မင်းမြစ်' အထိ ကျယ်ဝန်းသော နယ်မြေနှင့်တကွ၊ ဘိုးဝါးလူမျိုးများအား သူတို့၏ထာဝစဉ် ပစ္စည်းအဖြစ်ဖြင့် အသုံးပြုနေထိုင်ရန် ပေးအပ်လိုက်သည်။

ဘုရင်၏တောင်းပန်ချက်အရ၊ အင်္ဂလိပ်ဘဝသားဖြင့် ဓမ္မတာအိုင် ရှေးသားထားသော ထိုစာချုပ်ကို ကျွန်ုပ်က သူ့အား ဘာသာပြန်၍ ဖတ်ပြရ၏။ ကျွန်ုပ် ဖတ်ပြီးသောအခါ သောမတ်ဟောလ်စတက်ကိုလည်း ခေါ်၍ ဘာသာပြန်ခိုင်းပြန်၏။

ထိုကဲ့သို့ ပြုလုပ်နေစေခြင်းမှာ ကျွန်ုပ်ဖတ်ပြသည်ကို စစ်ဆေးအတည်ပြုခြင်းဖြစ်၍ ဘိုးဝါးအားလုံးတို့ကို များစွာလိုက်လျောသည့် သဘောကိုလည်း သက်ရောက်စေလေ၏။ ထို့ပြင် ဘုရင်သည် သူတို့အား လိမ်လည်လှည့်ဖျားလိုသည့် သဘောသို့ မသက်ရောက်စေခြင်းငှာ၊ သူ ခည်သည်အကြောင်းအရာကို လက်မှတ်ထိုးရန်ညီဟူ၍ သေချာကန့်ကွက်သည့် ဆန္ဒရှိကြောင်း သူတို့အား ပြသလိုခြင်းကြောင့် တစ်ကြောင်းဖြစ်၏။ ထိုအချိန်

၂၆၀ + သုန်ရွှေမျှား

စ၍ ရိတ်ဖိနှင့် သူ၏ လူများသည် ဤကိစ္စနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ဒင်ဂန်း၏ နေတနာကို တစ်စုံတစ်ရာ ယုံမှားသံသယဖြစ်ခြင်း မရှိကြတော့ပေ။ သို့ဖြစ်၍ ထိုသူများသည် သစ္စာထားစွာ အတွက် ကြိုတင်ကာကွယ်ထားခြင်း လုံးမရှိဘဲ မိုက်မဲခေါ် လျော့စွာ နေမိခဲ့ကြလေ၏။

သို့နှင့်စာချုပ်ကို ဘာသာပြန်၍ ပြီးသွားသောအခါ ဗိုလ်မှူးက ဘုရင်ကြီးအား လက်မှတ်ကို ယခုပင် ထိုနေရာ၌ ရေးထိုးပါမည်လောဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဘုရင်ကြီးက ယခုမရေးထိုးသေးဘဲ နေတလ်သို့ ကော်မရှင်အဖွဲ့ မပြန်ရောက်မီ နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင်မှ ရေးထိုးမည်ဖြစ်ကြောင်း အဖြေပေးလေ၏။ ထို့နောက် ရိတ်ဖိက ဘုရင်ကြီးအား သူနှင့် ယခုအတူ နေထိုင်လျက်ရှိ၍ ဇူးလူးများက 'နှစ်မျက်နှာ' ဟု ခေါ်ဆိုကြသော ပါရိယာဆိုသူ ဘိုးဝါးသည် 'မာကူမာဇန်' ဟူ၍ ခေါ်ဆိုနေကြသည့် ကျွန်ုပ်အလန်ကွာတာမိန်းအား သတ်ပစ်ရန် ဒင်ဂန်းကို ပြောဆိုခြင်းမှာ မှန်ပါသလောဟု မေးမြန်းရာ ဒင်ဂန်းက ရယ်မောလျက် . . . 'ဟုတ်တယ် အမှန်ပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မာကူမာဇန်ကို သူက မုန်းနေတာကိုး။ ဒါပေမယ့် ဒီလူဖြူကလေးကို ကြောက်မနေပါစေနဲ့။ ကျွန်ုပ် သူ့အပေါ်မှာ ချစ်ခင်နှစ်သက်လေတော့ ဒီဇူးလူးနယ်မှာ သူ့ဘေးရန်မတွေ့အောင် ရဲဘူးဆိုတာကို ကျွန်ုပ်ကျိန်ဆိုပါတယ်။ သူဟာသင်တို့လို ကျွန်ုပ်ရဲ့ ဧည့်သည်ပဲ မဟုတ်လား။'

ထို့နောက် ဘုရင်ကြီးက ဆက်လက်ပြီးလျှင် အကယ်၍ ဗိုလ်မှူးအလိုရှိခဲ့ပါက 'နှစ်မျက်နှာ' ကို သူဖမ်းဆီး၍ ကျွန်ုပ်၏ အသတ်ကို တောင်းဆိုရုံသည် အတွက် သတ်ပစ်လိုက်မည်ဟု ပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခါ ရိတ်ဖိက ထိုကိစ္စကို သူ့သဘောအတိုင်း ကြည့်ရှုစိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြန်ပြောလိုက်သဖြင့် ဘုရင်ကြီးကလည်း သောမတ်ဟောလ်စတက်မှ တစ်ဆင့် ပါရိယာ၏ အပြုအမူကို အတည်ပြုပြီးသောအခါ သူသည် နေရာမှထုလျက် ဒင်ဂန်းအား နှုတ်ဆက်လေ၏။

ရိတ်ဖိသည် ဟာနန်ပါရိယာ၏ ဤကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်တို့ စခန်းသို့ အပြန်တွင် အနည်းအကျဉ်းမျှသာ ပြောဆိုခြင်းပြုသော်လည်း ဒေါသကား အပြင်းအထန် ထွက်လျက်ရှိ၏။ စခန်းသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ပါရိယာနှင့် မာရေးတို့အပြင် အခြားဘိုးဝါးလူကြီးများကိုပါ ချက်ချင်း အခေါ်လွှတ်လေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ရှေ့တွင် ရှိနေစေရန် အစီအစဉ်ပေးထားလေ၏။ သို့နှင့် ပါရိယာ ရောက်ရှိသောအခါ ရိတ်ဖိသည် သူ့အား လူသတ်ရန်ကြံစည်မှုဖြင့် အတိအလင်း စွပ်စွဲပြီးလျှင် မည်သို့ ပြောဆိုချော့ဝရန်ရှိသနည်းဟု မေးမြန်းလေ၏။

ပါရိယာက မူ အဆိုပါ စွပ်စွဲချက်ကို ပြောင်ပြောင်ကြီးကြီး ငြင်းဆိုချက်တို့ကို မကြာမီ လက်ထပ်ခဲ့သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် ကျွန်ုပ်တို့ အချင်းချင်း ရန်စရိသောကြောင့် ကျွန်ုပ်က သူ့အားမတရားလုပ်ကြံ စွပ်စွဲခြင်းမျှသာ ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြန်လည်ခြေပလေ၏။

(ရိတ်ဖိ) 'ဒါဖြင့် မင်ဟီရာပါရိယာ ဒီမိန်းကလေးကို အလန်ကွာတာ မိန်း ရသွားပြီပဲ။ သူ့ဘက်က ရန်စဟာ ရပ်သွားရောပေါ့။ ဒီတော့ရှိခြင်းရှိရင် မင်းဘက်က ရန်စသာရှိနေတော့မပေါ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ဒီကိစ္စကို အခုစစ်ဆေးနေဖို့တော့ ကျုပ်မှာ အချိန်မရှိဘူး။ နို့ပေမယ့် မင်းကိုတော့ ဒီကိစ္စအတွက် နောက်မှပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်နဲ့အတူ မင်းကိုခေါ်သွားမဲ့ နေတလ်ကို ပြန်ရောက်မှပဲ ဖြစ်ဖြစ် စစ်ဆေးကြည့်ရဦးမယ်ဆိုတာ သတိပေးထားလိုက်မယ်။ ကိုင်း အခုတော့ သွားပေးဦးတော့ ပြီးတော့ ဒီဇူးလူးတွေက 'နှစ်မျက်နှာ' လို့ ခေါ်နေကြတဲ့ လူတစ်ယောက်ကိုလည်း ကျုပ်မကြည့်ချင်လို့ မောင်မင်းကြီးသား ကျုပ်မျက်စိအောက်က တတ်နိုင်သလောက် ရှောင်ပြီးနေစမ်းပါ။ ဒီမှာမိတ်ဆွေ ဟင်နရီမှာ ရေး ခင်ဗျားအတွက်ကတော့ ခင်ဗျားမိုက်မိုက်ကန်းကန်း ချစ်ခင်နေတဲ့ ခင်ဗျားတူရင်း တစ်ယောက်ဖြစ်ပေမယ့် ဒီလောက် နာမည်ဆိုးဝါးနေတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျား အပေါင်းအသင်း လျော့မယ်ဆိုရင် ကောင်းလိမ့်မယ်ထင်တယ်ဗျို့။'

ဤကဲ့သို့ 'မြင်၍ပြောသော စကားကို သူတို့နှစ်ယောက်အနက် မည်သူမျှ ပြန်လည်ဖြေဆိုခြင်း မပြုကြတော့ဘဲ။ နောက်သို့သာလျှင်၍ ထွက်သွားကြလေတော့၏။ သို့ရာတွင် နေတလ်သို့ နောက်တစ်နေ့နံနက် ကျွန်ုပ်တို့ ထွက်ခွာကြရန် အစီအစဉ်များကို မြင်းနှင့်စခန်းထဲတွင် လူးလာခေါက်တို့စီးနင်းရင်း ပြုလုပ်နေသော ဗိုလ်မှူးရိတ်ဖိနှင့် ကျွန်ုပ်တွေ့ဆုံကြသောအခါ၌ သူသည် မြင်းဇက်တို့ဆွဲ၍ သပ်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အား . . .

'အလန် ဟာနန်ပါရိယာတစ်ယောက်တော့ ထွက်သွားပြီ မာရေးလဲ သူနဲ့အတူပါသွားလေရဲ့။ ကျုပ်အဖို့တော့ ဝမ်းနည်းစရာမရှိပါဘူး။ ဘယ်နည်းနဲ့ မဆို ကျုပ်တို့ ဒီကမ္ဘာမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တခြားကမ္ဘာမှာပဲဖြစ်ဖြစ် တွေ့ကြပြီး အကြောင်းမှန်ကို ရှာကြသေးတာပေါ့။ ဒီမှာ ဒါကို ဖတ်ကြည့်စမ်းပါဦး။ နောက်တာ ကျုပ်ကို ပြန်ပေး' ဟု ပြောကာ သူသည် ကျွန်ုပ်အား စာစာစိစာစိပေးပြီး လျှင် မြင်းကိုဆက်လက် စီးနင်းသွားလေ၏။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် စာခေါက်ကို ဖြန့်၍ကြည့်လိုက်ရာ အောက်ပါအတိုင်းဖတ်ရှုရလေသည်။

ရွှေပြောင်းလာသူများ၏ ဘုရင်ခံဖြစ်သူ ဗိုလ်မှူးကြီးရိတ်ဖိထံသို့ ဗိုလ်မှူးကြီး

အသားမည်းဇူးလူးများနှင့် အင်္ဂလိပ်လူမျိုး အလန်ကွာတာမိန်းတို့ တကွ ဤမျှထောက် မတရားလုပ်ကြံစွပ်စွဲလျက်ရှိကြသော နေရာမျိုးတွင် ကျွန် ဟော်သည် မနေလိုတော့ပါ။ အလန်ကွာတာမိန်းသည် အခြားသော သူ့လူမျိုး များနည်းတူ ဘိုးဝါးများ၏ ရန်သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်ပြင် ခင်ဗျားတို့ကပင် မသိသေးသော်လည်း။ ခင်ဗျားတို့အပေါ်တွင် အကြီးအကျယ်ဘေးရန်ပြုရန် ဇူးလူးများနှင့် ကြိတ်ကြိတ်စည်နေသော သစ္စာဖောက်တစ်ယောက်လည်းဖြစ်ပါ သည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်သည် ခင်ဗျားတို့ထံမှ ထွက်ခွာသွားပါပြီ။ သို့ရာတွင် အချိန်ကျရောက်ပါက တရားဥပဒေနှင့် ညီညွတ်သော တရားရုံးတော်တစ်ခုခု ရှေ့မောက်တွင် မည်သည့်အမှုကိုမဆို ရင်ဆိုင်ရန် အသင့်ရှိပါသည်။ ကျွန်တော် ဦးလေးဖြစ်သူ ဟင်နရီမာရေးသည်လည်း သူ့ဂုဏ်ကို ထိခိုက်သည်ဟူ၍ ယူဆ သောကြောင့် ကျွန်တော်နှင့် အတူလိုက်လာပါသည်။ ထို့ပြင် သူ့သမီးဖြစ်သူ မေရီကို ဇူးလူးများက ရန်ရှာလိမ့်မည်ဟူ၍ ကြားသိရသောကြောင့်လည်း သူ့ ယောက်ျားက ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရန် သတိမရဘဲ လျစ်လျူရှုထားသည် အတိုင်း သူ့အားဘေးရန်မှ ကာကွယ်ပေးရန် ပြန်သွားရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကျွန် တော်ဆိုလိုသော အဓိပ္ပါယ်ကို ဒင်ဂန်း၏ မိတ်ဆွေဖြစ်သူ အလန်ကွာတာမိန်းက ခင်ဗျားတို့အား ရှမ်းလင်း၍ပြန်ပြောပါလိမ့်မည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဇူးလူး များ၏ အကြံအစည်များကို သူက ကျွန်တော်ထက်ပို၍ သိသောကြောင့်ဖြစ်ပါ သည်။ ဤအကြောင်းများကိုလည်း ခင်ဗျားတို့မကြာမီ အလုံးစုံ သိရှိကြပါလိမ့် မည်။

စာ၏အောက်တွင် ဟာနန်ပါရီယာနှင့် ဟင်နရီမာရေးတို့၏လက် မှတ်များ ရေးထိုးထားလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် စာကိုအိတ်ထဲတွင် ထည့်လိုက်ပြီးနောက် စာတစ်စောင် လုံး၏အဓိပ္ပါယ်ကို ခြုံ၍တွေးနေမိကာ ကျွန်ုပ်သည် သစ္စာဖောက်သည်နှင့် တူ သောအမှုကို ကြံစည်ပြုလုပ်မည်ဆိုခြင်းမှာ မည်ကဲ့သို့ဖြစ်နိုင်ပါမည်နည်း။ စင် စစ်အားဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ထံမှ ပါရီယာထွက်ခွာသွားခြင်းမှာ သူ၏ဖြစ်မှုအတွက် စစ်ဆေးမည်ကို စိုးရိမ်ကြောက်ရွံ့သောကြောင့်သော်လည်းကောင်း၊ သို့မဟုတ် တစ်စုံတစ်ခုသော သေအန္တရာယ်ထဲတွင် သူပါရောနှော ပါဝင်သွားမည်ကို စိုးရိမ် သောကြောင့်သော်လည်းကောင်း၊ တစ်ခုခုကြောင့်ပင် ဖြစ်ရမည်။ ထို့ပြင် သူ့တူ လူယုတ်မာ၏ ဆွဲဆောင်ခြင်းကို မည်သည့်အခါမျှ တော်လှန်ငြင်းပယ်ခြင်းမှာ

မစွမ်းသော မာရေးသည်လည်း သံလိုက်နောက်တွင် ကပ်၍ပါသွားတတ်သော သံစတစ်စကဲ့သို့ အထက်ပါအကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့်ပင် သူနှင့်အတူ လိုက်ပါ သွားခြင်းဖြစ်ပေမည်။ သို့မဟုတ် မာရေးသည် သူ့သမီး၏ဘေးအန္တရာယ် အကြောင်းကို ပါရီယာထံမှ ကြားသိရသဖြင့် အချိန်မီကာကွယ်ရန် သွားရောက် ခြင်းလည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ မာရေးသည် သူ့သမီးကို အသတ် တမျှချစ်ခင်သူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါလော့၊ ယင်းကဲ့သို့ အသက်တမျှချစ်ခင် လှသည့် သမီးရတနာက ကျွန်ုပ်အပေါ်တွင် သူ့ထက်ပို၍ အရေးတယူ ဂရုတ စိုက်ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ရသောအခါ သူ့မျက်စိထဲတွင် အကြီးအကျယ် မျက်စိ စပါးမွှေးစူး၍နေခဲ့၏။ ၎င်းသည်ပင် သူ့သမီးကို ချစ်သလောက် ကျွန်ုပ်အပေါ်၌ မျက်မှန်းကျိုးနေသောအကြောင်း တစ်ရပ်ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်စာဖတ်၍ဆုံးခါနီးသောအခါ တံခါးပေါက်အနီးရှိ သစ်ပင်ကြီး နှစ်ပင်အောက်၌ လက်နက်များကို ထားခဲ့ကာ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဒင်ဂန်းအား အဖွဲ့အနေဖြင့် သွားရောက်နှုတ်ဆက်ကြရန် အမိန့်ရောက်ရှိလာ၏။ ရိတ်ဖိသည် ဇူးလူးများ အထင်ကြီးစေရန် တတ်နိုင်သမျှ လူများစေလိုသော ဆန္ဒရှိဟန်ဖြင့် နောက်လိုက်အစခံ အတော်များများကိုပါ ကျွန်ုပ်တို့နှင့်အတူ လိုက်ပါကြစေ ၏။ ကျွန်ဟော်တင်တော့ အချို့ကိုကား ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် မြက်စားနေကြသော မြင်းများကို ပြန်သိမ်း၍ ကုန်းများ အသင့်တပ်ထားကြရန် ခိုင်းစေထားခဲ့ကြ၏။ ထိုလူစုထဲတွင် ကျွန်ုပ်သည် ဟန်အား ကံအားလျော်စွာ မြင်မိသည်နှင့် အခြား သူများနှင့်အတူလိုက်ပါ၍ ကျွန်ုပ်၏မြင်းများကို ရှာဖွေပြီးလျှင် အသင့်ပြင်ဆင် ထားရန် မှာကြားလိုက်လေ၏။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ သွားကြတော့မည်ဆဲဆဲတွင် မစွတာအိုင်နှင့်အတူ နေသော ဝီလျံဂုဒ်ဆိုသူ သူငယ်ကလေးသည် သာသနာပြုတ်များရှိရာမှ အောက်သို့ဆင်းလာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့အနီး၌ ကျိုးကြည့် ကြောင်ကြည့်နှင့် ယောင်လည်လည် လုပ်နေသည်ကို တွေ့ရှိရလေ၏။

(ကျွန်ုပ်) 'နေကောင်းရဲ့လားဟေ့ ဝီလျံ'

(ဝီလျံ) 'သိပ်တော့ နေမကောင်းဘူး၊ မစွတာ ကွာတာမိန်းရဲ့ အ ကြောင်းကတော့ (ထို့နောက် တီးတိုးလေသံဖြင့်) ခင်ဗျားတို့ အားလုံးအတွက် ကျွန်တော်စိုးရိမ်နေလို့ပဲ။ ဇူးလူးတွေက ခင်ဗျားတို့ တစ်ခုခုဖြစ်ကြလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်ကို ပြောတယ်။ ကျွန်တော်တော့ အဲဒီအကြောင်းကို ခင်ဗျား သိထား သင့်တယ်ထင်တာပဲ။ အဲဒါထက်လဲ ကျွန်တော်ပိုပြီး မပြောဝံ့တော့ဘူးဟေ့ နေ ပြီးနောက် သူငယ်ကလေးသည် လူအုပ်ကြားထဲသို့ တိုးဝင်လျှောက်လှမ်းသွား

လေတော့၏။

ထိုခဏ၌ မြင်းနှင့်လျှောက်၍ အမိန့်ပေးနေသော ရီတိမ်ကို မြင်မီ သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် သူ့ထံသို့သွားကာ အကျီလက်မောင်းကို ဖမ်းဆွဲလိုက်ပြီး လျှင်...

‘ဗိုလ်မှူး ကျွန်တော်ပြောတာ နားထောင်စမ်းပါဦး’

‘ဘာများ အရေးကြီးလာပြန်သလဲကွယ်’

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်တို့သည် ‘ဝီလျံ’ ပြောလိုက်သည့် စကားများအပြင် ကျွန်ုပ်တို့စိတ်ထဲတွင် အဘယ်ကြောင့်မသိ၊ မသိုးမသန့် ဖြစ်နေမိသော အကြောင်းကိုပါ ထည့်သွင်းပြောဆိုလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ရီတိမ်က စိတ်မရှည်သော လေသံဖြင့် ကျွန်ုပ်အား...

‘အိုခါတွေက အလကား ကောလဟလ သတင်းတွေပါ။ မင်းဟာ ဘာကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ကို မင့်စိတ်ကူးယဉ် သတင်းတွေနဲ့ ခဏခဏခြောက်လန့်နေချင်တာလဲ အလန့်၊ ဒင်ဂန်းဟာ ကျွန်ုပ်တို့မိတ်ဆွေကြီးပဲ ရန်သူမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီတော့ ကျွန်ုပ်တို့ ကုသိုလ်နဲ့ ကျွန်ုပ်တို့ရကြတဲ့ လက်ဆောင်ကို ယူပြီးတော့ ကျေးဇူးတင်စကားသွားပြောကြရအောင် ကိုင်း လာကြဟေ့’

သူဤစကားကို ပြောသည်မှာ နံနက်(၈)နာရီအချိန်တွင် ဖြစ်လေသည်။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် တံခါးပေါက်ကြီးမှ တဲနန်းရှိရာသို့ သွားရောက်ကြလေရာ၊ ဘိုးဝါးများသည် အခါတိုင်းကဲ့သို့လက်နက်များကို သစ်ပင်ကြီးနှစ်ပင်အောက်၌ ထားခဲ့ကြပြီးလျှင် ငှယောက်တစ်တွဲ၊ ၅ယောက်တစ်တွဲ ရယ်ဇောကာ စကားတပြောပြောဖြင့် သွားလျက်ရှိကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့မှတစ်ပါး ထိုနေရာ၌ ရှိကြသောသူအားလုံးတို့သည် နောက်တစ်နာရီအတွင်း၌ တစ်ယောက်မကျန် ရက်စက်စွာ သတ်ဖြတ်လုပ်ကြံခြင်းခံကြရသော်လည်း၊ ဆိုးဝါးသော ထိုသူတို့၏ ကံကြမ္မာသည် သူတို့အား အရိပ်နိမိတ်မျှပင် မပြကြသည်မှာ ထူးဆန်းလေစွ ဟု ကျွန်ုပ်တို့သည် မကြာမကြာ တွေးမိခဲ့လေ၏။ ထို့ပြင် ထိုသူများသည် မိမိတို့ ကော်မရှင်အဖွဲ့၏ ရည်ရွယ်ချက် အောင်မြင်၍ သားမယားများထံသို့ မကြာမီ ပြန်ကြရတော့မည် ဖြစ်သဖြင့် ဝမ်းမြောက်ရွှင်လန်းကာ စိတ်လက်ပေါ့ပါးလျက်ရှိကြ၏။ ရီတိမ်ပင်လျှင် ထိုသူများနည်းတူ စိတ်ရွှင်လန်းပေါ့ပါးစွာ ရှိနေသဖြင့် ကျွန်ုပ်နှင့် ကျွန်ုပ်၏ဟန်နီးမွန်း နီးကပ်လာပြီဖြစ်ကြောင်းကို သူ့အပေါင်းအဖော်များနှင့် ပြောဆိုရယ်မောနေသည်ကို ကျွန်ုပ်ကြားလိုက်မိသေး၏။

ထိုကဲ့သို့ သွားရင်းနှင့် ယခင်နေ့များက ကျွန်ုပ်တို့အား စစ်အထူးများဖြင့် ကပြကြီးပြုလုပ်ပျော်ဖြေရာတွင် ပါဝင်ကပြခဲ့သော စစ်တပ်အများပိုင် ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွားကြပြီဖြစ်ကြောင်းကို ကျွန်ုပ် သတိထားမိလေ၏။ သို့စေကာမူ စစ်တပ်နှစ်တပ်ကား ကျန်ရှိသေးရာ တစ်တပ်မှာ ခေါင်းပေါ်တွင် ဆံပင်ခွေများရှိသော စစ်သားများပါဝင်သည့် ‘ဒိုင်းဖြူများ’ခေါ်စစ်တပ်ဖြစ်၍ အခြားတစ်တပ်မှာ ဆံပင်ခွေမပါသော လူငယ်များပါဝင်သည့် ‘ဒိုင်းမည်းများ’ခေါ် စစ်တပ်ဖြစ်လေသည်။ ‘ဒိုင်းဖြူများ’ကို ကျွန်ုပ်တို့၏လက်ဝဲဘက် ကွင်းပြင်ကြီး၏ ဝင်းထရံတစ်လျှောက်တွင်လည်းကောင်း၊ ‘ဒိုင်းမည်းများ’ကို ကျွန်ုပ်တို့ လက်ကျာဘက်တွင်လည်းကောင်း၊ ရှိနေကြ၍ စစ်တပ်တစ်တပ်လျှင် လူပေါင်း ၁၅၀၀ ခန့်ပါရှိလေသည်။ သူတို့တွင် ကသောတုတ်များမှတစ်ပါး လက်နက်ဟူ၍လုံးဝ မပါကြချေ။

မကြာမီ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကပ္ပဲကွင်းပြင်ထိပ်သို့ ရောက်ရှိသွားကြလေရာ၊ ခုံဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် တင်ပလွင်ခွေ ထိုင်နေကြသော အမတ်ကြီးနှစ်ယောက်၏ အလည်ထိုင်ခုံပေါ်၌ ဒင်ဂန်းအား တွေ့ရှိကြရ၏။ သူထွက်လာလေ့ရှိသော နောက်ဘက်ပေါက်အနီးတစ်ဝိုက်နှင့် သူ၏နောက်ဘက်တွင်လည်း အခြားစစ်ဗိုလ်စစ်ကများရှိကြလေသည်။ သို့နှင့်ဘုရင့်ရှေ့သို့ရောက်ကြ၍ ကျွန်ုပ်တို့က သူ့အား အရိုအသေပေးကြလေရာ၊ သူကလည်း ပြန်လည် အသိအမှတ်ပြုကာ သာယာခြေငံသော စကားများဖြင့် ပြုံးရယ်ကာ ဆီးကြိုလေ၏။ ထို့နောက် ရီတိမ် အခြားဘိုးဝါး ၂ယောက်၊ ၃ယောက်၊ သောမတ်ဟောလ်စတက်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ရှေ့သို့တိုး၍ သွားကြရာတွင် ဒင်ဂန်းသည် စာချုပ်ကို ထုတ်ယူပြီးလျှင် ယမန်နေ့က ကျွန်ုပ်တို့ တွေ့မြင်ခဲ့ရသော မိတ္တူစာချုပ် နည်းတူ မှန်ကန်ကြောင်းကို စစ်ဆေး၍ အသိအမှတ်ပြုလေ၏။

စာချုပ်အောက်တွင် တစ်စုံတစ်ယောက်(မည်သူဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ် သတိမေ့နေလေပြီ)က ဒတ်(ချုံ)ဘာသာဖြင့် ‘ဘုရင်ကြီးဒင်ဂန်း၏အမှတ်အသား’ ဟု ရေးလိုက်၏။ စာချုပ်မှာ လက်ဝဲဘက်ရှိ ‘အမှတ်’နှင့် ‘အသား’ကြားတွင် ဒင်ဂန်းသည် သူ့အား ပေးထားသော ကလောင်တန်ဖြင့် ကြက်ခြေခတ် အမှတ်အသားတစ်ခုကို ရေးသားလေရာ၊ သောမတ်ဟောလ်စတက်က သူ့လက်ထံရှိ ကိုင်ကာ မည်ကဲ့သို့ ရေးရမည်ကို ပြပေးရ၏။

ထိုကဲ့သို့ ပြုလုပ်ပြီးနောက် သူ့အမတ်ကြီးများ ဖြစ်ကြသည့် ‘ယူလီဝါနာ’နှင့် ‘မနွန်ဒို’တို့ ၃ယောက်က ဇူးလူးများဘက်မှ သက်သေခံလက်မှတ်ရေးထိုးကြလျက် ရီတိမ်အနီးတွင် ရပ်နေကြသော ‘ဒင်ဂန်း’

အေ၊ စီ၊ ဂရင်းလင်းနှင့် ဘီ၊ ဂျေ၊ လိုင်းဘင်းဘတ်ဆိုသူ ဥယျာဉ်တို့က ဘိုးဝါးများဘက်မှ သက်သေအဖြစ်ဖြင့် လက်မှတ်ရေးထိုးကြသေးသည်။

ထိုကိစ္စပြီးသောအခါ ဒင်ဂန်းသည် သံတော်ဆင့်များအား စစ်တပ်များနှင့် အခြားသူများရှိရာသို့ ပြေးလွှားစေ၍ နေတပ်နယ်ကို ဘိုးဝါးများအား သူအပြီးအပိုင် လွှဲအပ်လိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်းကို အော်ဟစ်ပြောကြားသောအခါ ဇူးလူးများသည် ဆူညံစွာ ပြန်လည်၍ ကောင်းချီးဩဘာပေးလျက်ရှိကြလေ၏။ ထို့နောက် ဒင်ဂန်းသည် အမဲဟင်းလျာများကို အမြောက်အများ ယူဆောင်ကာ ကျွေးမွေးရာတွင် ဘိုးဝါးများက မိမိတို့ မကြာမီကမှ နံနက်စာ စားသောက်လာကြသောကြောင့် မစားနိုင်တော့ကြောင်းနှင့် ငြင်းဆိုကြလေ၏။ ထိုအခါ ဘုရင်ကြီးက သူတို့အား အနည်းဆုံး ဘီယာကို သောက်ကြရမည်ဟု ပြောဆို၍ 'တွာလာ'ခေါ် ဇူးလူးဘီယာများကို အိုးလိုက်ယူဆောင်လာစေကာ ဝေငှပေးစေသဖြင့် ဘိုးဝါးအားလုံးတို့လည်း မငြင်းသာဘဲ သောက်ကြရလေ၏။

ထိုသူများ သောက်စားနေကြစဉ် ဒင်ဂန်းက နေတပ်နယ်မှာ ယနေ့မှစ၍ မိမိတို့၏တိုင်းပြည်ဖြစ်သွားပြီဖြစ်သောကြောင့် မကြာမီ သူတို့သည် ဝင်ရောက်နေထိုင်ကြလိမ့်မည်ဟူ၍ မျှော်လင့်ကြောင်းနှင့် ဘိုးဝါးလယ်သမားများအတွက် ရိတ်ခံအား စကားလက်ဆောင်ပါးလျက်ရှိလေ၏။ ထို့ပြင် သူသည် ဘိုးဝါးများအား အိမ်အပြန်တွင် သာယာသော လမ်းခရီးနှင့် တွေ့ကြရပါလိမ့်မည်ဟုလည်း လောကုတ်စကားပြောကြားလိုက်သေး၏။ ထို့နောက် ဒင်ဂန်းသည် သူဧည့်သည်များအား ဖျော်ဖြေရန် စစ်တပ်နှစ်တပ်ကို စစ်သီချင်းများဆို၍ ကခုန်ကြရန် အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။

သို့နှင့် ဇူးလူးများသည် စတင်ကခုန်ကြလေရာ၊ ဤကဲ့သို့ ကရင်းနှင့် တဖြည်းဖြည်း အနီးသို့ ရုန်းကပ်လာကြလေ၏။

ထိုခဏ၌ ဇူးလူးတစ်ယောက်သည် နောက်ထပ် အဆောင်ဝ၌ စုရုံးနေကြသော စစ်ဗိုလ်များအကြားမှ တိုးတွက်လာပြီးလျှင် အမတ်ကြီးတစ်ယောက်အား တစ်စုံတစ်ရာ ပြောကြားလေရာ၊ ထိုအမတ်ကြီးကမှတစ်ဆင့် ဘုရင်အား အဆိုပါစကားကို ပြောကြားလေ၏။ ထိုအခါ ဘုရင်ကြီးက စိတ်သောကရောက်သည့် အမူအရာဖြင့် 'အို ဟုတ်ရဲ့လား'ဟု ပြောပြီးနောက် ကျွန်ုပ်အား မတော်တဆကြည့်မိသည့်ဟန်နှင့် လှမ်းကြည့်ပြီးမှ ဆက်လက်၍ . . .

'မာကူမာဇန်၊ ကျွန်ုပ် ကြင်ယာဟာ ကောက်ရသလိုပဲ ရုတ်တရက် အပြင်းအထန်ဖျားနေလို့ လူဖြူတွေဆီက ဆေးဝါးတစ်ခုခုကို သူတို့မသွားခင် စားချင်တယ်လို့ ပြောနေတယ်။ သင်ကလဲ လက်ထပ်ပြီးခါစ လူတစ်ယောက်

လို့ ကျွန်ုပ်ကို ပြောဖူးတဲ့အတွက် သင့်ကိုတော့ ကျွန်ုပ်ကြင်ယာတွေနဲ့ တွေ့ဖို့ ယုံကြည်တယ်။ ပြီးတော့ သင့်ကို ကျွန်ုပ်တို့စကားကို နားလည်တဲ့လူတစ်ယောက်လဲဖြစ်တဲ့အတွက် ကျွန်ုပ် ကြင်ယာဆီကိုသွားပြီး သူ့ဘယ်လိုဆေးဝါးမျိုးကို အလိုရှိတယ်ဆိုတာ စုံစမ်းချေပါ'

ထိုစကားကို ကျွန်ုပ် ဘာသာပြန်၍ ပြောလိုက်သောအခါ ဗိုလ်မှူးကြီး ရိတ်ခံက ကျွန်ုပ်အား . . .

'သွားလိုက်ပါ၊ တူမောင်ရယ်၊ ပြီးတော့သာ ကျုပ်တို့ စောစော ထွက်ကြရအောင် မြန်မြန်ပြန်လာခဲ့ပေတော့'

ဤအလုပ်ကို မနှစ်သက်သည်နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ထိုအချိန်သို့တိုင် အောင် ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်းလုပ်၍ နေမိသေး၏။ ထိုအချင်းအရာကိုမြင်သောအခါ ဘုရင်ကြီးသည် ဒေါသထွက်လာဟန်ဖြင့် . . .

'ဘာလဲ သင်တို့ကို ကျွန်ုပ်က ဒီလောက် လိုက်လျောထားပါလျက်နဲ့ အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့ ဆေးဝါးတွေနဲ့ အဖျားရောဂါကို ကုသနိုင်စွမ်းရှိတဲ့ သင်တို့ လူဖြူတွေက ဒီလောက် ကိစ္စကလေးကို ငြင်းဆန်ကြသလား'

ဒင်ဂန်း ပြောသည့် စကားများကို သိရှိသွားသောအခါ ရိတ်ခံက 'သွားပါ အလန်း၊ သွားလိုက်ပါ၊ နို့မဟုတ်ရင် သူဒေါသထွက်လာပြီး တော့ ဘယ်ကိစ္စမှ မပြီးပြတ်ဘဲ ရှိနေပါဦးမယ်'

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်မှာ မည်သို့မျှမတတ်နိုင်တော့သဖြင့် အနောက်ဆောင်ဘက်သို့ တံခါးပေါက်မှဝင်ကာ လိုက်ပါသွားရလေတော့၏။

နောက်တစ်ခဏ၌ ဇူးလူးအချို့သည် ကျွန်ုပ်အား ဝိုင်းဝန်းဖမ်းဆီးကာ ချုပ်နှောင်ကြပြီးလျှင် တစ်ခွန်းမျှ ကျွန်ုပ်မအော်ဟစ်နိုင်မီ အဝတ်တစ်ခုနှင့် ပါးစပ်ကိုပိတ်၍ ကျွန်ုပ်၏ဦးခေါင်းနောက်ဘက်၌ တင်းကြပ်စွာ ချည်နှောင်ထားကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်ကား ဓားစာခံ အကျဉ်းသမားတစ်ယောက် အဖြစ်သို့ တန့်ရောက်ခဲ့လေပြီ။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၁၉)

ချမ်းအာစာပေတိုက်စာရင်း

လှတစ်ချောင်းကို ကိုင်စွဲလာသည် ဘုရင်၏ ကိုယ်ရံတော်တစ်ဦးဖြစ်သော အရပ်မြင့်မြင့် ဇူးလူးကြီးတစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်အနီးသို့ တိုးကပ်လာပြီးလျှင် လေသံဖြင့် . . .

'တိတ်တိတ်နေနော်၊ 'ဆန်းအော့(ဖ်)ဂျော့(ချ်)' သင်ဟာ ဒတ်(ချ်)လူမျိုးမဟုတ်ဘဲ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးဖြစ်နေလို့ ဘုရင်ကြီးက သင့်ကို ကယ်လိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် သင်အော်ဖို့ ကြိုးစားရင်ဖြစ်စေ၊ လွတ်အောင်ရှုန်းဖို့ ကြိုးစားရင်ဖြစ်စေ၊ သင့်သေရပြီဆိုတာသာ မှတ်ထားပေတော့' ဟု ပြောကာ သူသည် လှံကြီးကို မြှောက်ကာ ကျွန်ုပ်၏ ရင်ညွှန်တည့်တည့်ကို ထိုးတော့မည်ကဲ့သို့ အသင့်ချိန် ရွယ်ထားလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် အကြောင်းခြင်းရာ အားလုံးကို နားလည်ခဲ့ပြီဖြစ်သဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး ဇောချွေးများပြန်လျက်ရှိလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ အဖော်များကား တစ်ယောက်မကျန် အသတ်ခံရချေတော့မည်။ အို . . . ကျွန်ုပ်သည် မိမိအသက်နှင့်လဲ၍ သူတို့အား သတိပေးနိုင်မည်ဆိုပါက ဝမ်းမြောက်စွာ သတိပေးလိုပါ၏။

သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်၏ ပါးစပ်ကို ပိတ်ဆို့ကာ အပေါ်မှ ချည်နှောင်ထားသော အဝတ်မှာ ထူထဲကျပ်တည်းလှသည်ဖြစ်ရကား၊ ကျွန်ုပ်မှာ အော်ဟစ်နိုင်ရန်ဝေးစွာ အသံပင်ထွက်အောင် မတတ်နိုင်ဘဲ ရှိလေတော့၏။

ထိုနောက် ဇူးလူးတစ်ယောက်သည် ကျူးရီးဝင်းထရ်ကို ကျွန်ုပ်၏ မျက်စိနှင့် တည့်တည့်ရှိသော နေရာ၌ တုတ်တစ်ချောင်းဖြင့် ကလန်၍ ဖြိုကာ

အပေါက်ငယ်တစ်ခုပြုလုပ်ပြီးလျှင် တစ်ဖက်၌ ဖြစ်ပျက်နေသည်တို့ကို ကျွန်ုပ်အား ထိုအပေါက်ငယ်မှ ကြည့်ရှုစေ၏။ ကပ္ပဲကြီးနှင့် ခသာကပ္ပဲကြီးမှာ သစ်ချိန်ခန့် ဆက်လက်တည်မြဲနေသေး၏။ ထို့နောက် ဒင်ဂန်းသည် နေရာမှထူထွက်ရိတ်မိအား လက်ကို အသာအယာဆွဲကိုင်လှုပ်ယမ်း၍ ဇူးလူးဘာသာဖြင့် 'ဟစ်ဘာဂတ်ချလီ (ချမ်းသာစွာ ထွက်ခွာသွားကြလော့) ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီးလျှင် ဝင်္ဂပါးကိုသို့ ရှုပ်ထွေးပွေလိမ်လျက်ရှိသော နောက်ဘက်အဆောင်များသို့ သွားသည့် တံခါးဝဆီသို့ ပြန်သွားလေ၏။ ယင်းကဲ့သို့ သူပြန်သွားစဉ် ဘိုးဝါးများသည် သူတို့၏ဦးထုပ်များကို ညွတ်၍ ကိုင်မြှောက်လှုပ်ယမ်းကာ သူ့အား ချီးကျူးနှုတ်ဆက်လျက် ရှိကြလေ၏။ တံခါးဝသို့ ဒင်ဂန်းဝင်မိသောအခါမှစ၍ ကျွန်ုပ်မှာ အသက်ပြန်ရှူနိုင်လေတော့၏။

ကျွန်ုပ်၏စိတ်အထင်ကား-ဧကန္တလွဲခဲ့လေပြီ၊ ယခုအချိန်သို့ရောက်မှ သစ္စာဖောက်မှုကို ပြုလုပ်နေရန် လိုတော့မည် မဟုတ်ပေ။

ယင်းကဲ့သို့ ရှိနေရာမှ တံခါးပေါက်ဝသို့ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သော ဒင်ဂန်းသည် နောက်သို့ ရုတ်တရက် လှည့်၍ အောက်ပါအဓိပ္ပါယ်ရှိသော စကားနှစ်လုံးကို အော်ဟစ်အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။

'သူတို့ကို ဖမ်းကြလော့'

ထိုအခါ အထက်ပါအမိန့်ကို စောင့်ဆိုင်းရင်း အနီးတွင်ကပ်၍ ကနန်နေကြသော စစ်သားများသည် ဘိုးဝါးများရှိရာသို့ တစ်ဟုန်ထိုးပြေးဝင်လာကြလေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် သောမတ်ဟောလ်စတက် အော်ပြောသည့်အသံကိုကြားရ၏။-

'ကျုပ်တို့တော့ သစ္စာအဖောက်ခံကြပြီဗျို့'

ထို့နောက် ဇူးလူးဘာသာဖြင့် ဆက်လက်၍ . . .

'ကျွန်ုပ် ဘုရင်ကို စကားပြောပါရစေဦး'

ဒင်ဂန်းသည် ထိုစကားကို ကြားသော်လည်း နားမထောင်လိုကြောင်းနှင့် လက်ကို ခါယမ်းပြလိုက်ပြီးလျှင် အောက်ပါအတိုင်း ဥကြိမ်တိုင်တိုင် အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။

'သူလာလာ အဘာဂတ်' (စုန်းများကို သတ်ကြကုန်လော့)

ထိုခဏ၌ သောမတ်သည် သူ့ဖားမြှောင်ကို ရုတ်တရက် ဆွဲကာ သူနှင့်အနီးဆုံး၌ ရှိနေသော ဇူးလူးတစ်ယောက်၏ ကိုယ်ထဲသို့ လှံတည့်လိုက်လေ၏။ ထိုသူလဲကျသွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူသည် အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့တစ်ယောက်၏ လည်ချောင်းကို ထိုးဖောက်လိုက်ပြန်၏။ ထိုလှံတည့်

သည်လည်း ဓားများကို အသီးသီးဆွဲထုတ်ကာ မိမိတို့ရှိရာသို့ အစုလိုက်အဖုံလိုက် ထြေထောင်လာကြသော ဇူးလူးများအား ကြိုးစား၍ ခုခံကာကွယ်လျက်ရှိကြလေ၏။ သူတို့သည် ရန်သူ့ယောက်၊ ဓယောက်ခန့်ကို အသေသတ်နိုင်ခဲ့ကြ၍ ၂၀ခန့်ကို ဒဏ်ရာရရှိစေကြောင်းကို နောင်အခါ ကျွန်ုပ်ကြားသိရလေသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့ကား ကြာကြာမခံနိုင်ရှာကြပေ။ အိတ်ဆောင်စားခြောင်ကလေးမျှသာ ပါရှိကြသော လူတစ်စုသည် ဤမျှလောက် များပြားလှသော လူထုကြီးကို မည်သို့လျှင် ဖက်ပြိုင်နိုင်ပါအံ့နည်း။

မကြာမီ နားကွဲလှမတတ်ဟစ်အံ့ကြသည့် အသံများ၊ ညည်းတွားသံများ၊ ကျိန်ဆဲရေရွတ်သံများ ချမ်းသာရာရရန် ဆုတောင်းကြသည့် အသံများနှင့် ဇူးလူးစစ်ကြေးကြော်သံများ၏ အကြားတွင် ဘိုးဝါးများအားလုံးနှင့်တကွ ဟောလ်တင်တော့ အစေခံများပါမကျန် ရိုက်လှဲခြင်းကို ခံကြရလေ၏။ ထို့နောက် သူတို့မှာ အသက်ရှင်လျက်ပင် ရှိကြသေးစဉ် စစ်သားများသည် သူတို့အား ဒဏ်ရာရသော တီကောင်များ၊ ပိုးမွှား တိရစ္ဆာန်ကလေးများကို ပုရွက်ဆိတ်များက ဆွဲခေါ်သွားကြတိသကဲ့သို့ မြေကြီးပေါ်တွင် ဒရွတ်တိုက်၍ ရိုင်းဝန်းဆွဲခေါ်သွားကြလေ၏။

ထိုအချိန်၌ ဒင်ဂန်းသည် ကျွန်ုပ်၏နံဘေးတွင် လာရောက်၍ရပ်ရင်း အားပါးတရ ရယ်မောလျက်ရှိရာမှ . . . 'လာ မာကူမာဇော်၊ ဒီသစ္စာဖောက်ကောင်တွေကို အဆုံးစီရင်တာ သွားကြည့်ရအောင်'

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်ကို ဝက်ပါလမ်းများအတွင်းရှိ ကုန်းမြင့်ကလေးတစ်ခုပေါ်သို့ ခေါ်၍သွားလေရာ၊ ထိုနေရာမှ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို ကောင်းစွာ မြင်နိုင်လေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုနေရာ၌ စေတ္တရပ်၍ တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာခဲ့သော အသံများကို နားထောင်ရင်း စောင့်ဆိုင်းနေကြစဉ် တဲနန်းဝင်းထရ်ကို ကြွေကာ 'ဟာလိုမာအမာဘူတူ' လူသတ်တောင်ကုန်းရှိရာသို့ ရှေ့ရွသွားနေကြသော စိတ်နှလုံးတုန်လှုပ်ချောက်ချားဖွယ်ကောင်းသည့် လူတန်းရှည်ကြီးကို မကြာမီ တွေ့မြင်ရလေ၏။ သို့နှင့် တောင်ကုန်းပေါ်သို့ ရောက်ရှိကြပြီးသော အခါ ဇူးလူးစစ်သားများသည် မည်းနက်သော ခြုံပုတ်များနှင့် ကျောက်တုံးကြီးများ၏ အလယ်၌ ဘိုးဝါးများအား တစ်ယောက်မကျန် အမဲသတ်သကဲ့သို့ ရက်စက်စွာ သုတ်သင်သတ်ဖြတ်ကြလေ၏။

အထက်ပါ အချင်းအရာများကို တွေ့ရှိရပြီးနောက် ကျွန်ုပ်မှာ ဆက်လက်သည့်မခံနိုင်တော့ဘဲ မကြာမီ သတိမေ့၍သွားလေတော့သတည်း။

ယင်းကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်သတိမေ့လျော့နေခဲ့သည်မှာ နာရီပေါင်းများစွာ

ကြာရှိခဲ့ဟန်တူ၍ အနည်းငယ် ပြန်လည်ရရှိလာသောအခါ၌ကား ကျွန်ုပ်အနီးကပ်၍ ဇူးလူးဘာသာဖြင့် ပြောဆိုနေသော အသံတစ်သံကိုကြားရလေ၏။

ဤအင်္ဂလိပ်ကလေးအသက်ချမ်းသာရာရခဲ့သည်အတွက် ကျွန်ုပ်တို့များစွာ ဝမ်းသာမိသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူသည် သူ၏ဘဝအဆုံး၌ ကြီးကျယ်စွာ စွန့်စားပြီးမှ သေဆုံးရမည်ပြင် ရှေ့အဖို့၌ လူမည်းများ အဖို့လည်းများစွာ အသုံးဝင်သော သူတစ်ယောက်ဖြစ်လာပေလိမ့်မည်။

ထို့နောက် ထူးဆန်း၍ ကျွန်ုပ်မကြားဖူးသော ထိုအသံက ဆက်လက်၍ . . .

'အို . . . 'ဆင်ဇန်ဂါကွန်န'ယခု သင်သည်၊ သင်၏နွားနို့ကို လူဖြူ၏ သွေးဖြင့် ရောနှောပြီးပေးပြီ၊ ထိုကဲ့သို့ ရောနှောထားသော ဓွက်ကို သင်သည် အနည်ပါမကျန်အောင် သောက်သုံးရပေလိမ့်မည်၊ ယင်းသို့ သောက်သုံးပြီးသည့်နောက် ထိုဓွက်သည် အစိပ်စိပ်အမွှာမွှာ ကွဲပေလိမ့်မည်ဟု' ပြောပြီးနောက် စကားပြောသူသည် ကြောက်မက်ဖွယ်အသံကြီးဖြင့် ရယ်မောလျက်ရှိလေ၏။

ထို့နောက် မကြာမီ ထိုသူသည် ကြီးမားသော မြေကြီးတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်၏အနီးမှ တရုတ်ရှုပ်ထွက်သွားသည့် ခြေသံကိုကြားလိုက်ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း မျက်စိများကိုဖွင့်၍ ကြည့်လိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်ရောက်ရှိနေသော နေရာမှာ တဲကြီးတစ်ခုတဲဖြစ်လျက် မှောင်၍နေသော ထိုအချိန်၌ အလင်းရောင်ဟူ၍လည်း အလယ်တွင် ဖိုထားသော မီးဖိုမှထွက်လာသည့် အလင်းရောင်သာလျှင် တဲတွင်း၌ရှိလေသည်။ ငယ်ရွယ်နုပျို၍ အသင့်အတင့်ရှိသော ဇူးလူးမိန်းမပျိုတစ်ယောက်သည် မီးဖိုကြီးအနီးရှိ ဘူးသီးခြောက်တစ်ခုပေါ်တွင် တစ်စုံတစ်ရာကို ကုန်း၍ရွှေပေးလျက်ရှိနေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုမိန်းမအား ကယောင်ချောက်ချားနှင့်ပင် မေးလိုက်မိသည်။ 'အို မိန်းမငယ်၊ ကျွန်ုပ်အနီးတွင် ရယ်မောသွားသော သူကား၊ လူတစ်ယောက်ဖြစ်ပါသလော'

'မဟုတ်ပါ မာကူမာဇော်၊ ဒါဟာ ဘုရင်တွေရဲ့ ပရောဟိတ်မှော် ဝိဇ္ဇာကြီး ဇီကလီဖြစ်ပါတယ်၊ ဒင်ဂန်းက အလွန်ကြောက်ရွံ့ပြီးတော့ သူ့အဖို့ အတိုင်း လိုက်နာနေရတဲ့သူပေါ့'

'ဘိုးဝါးတွေ သေကုန်ကြတာလဲ သူ့ကြောင့်ပဲလား'

'ဟုတ်မှာပေါ့၊ ကျွန်ုပ်လို့ လူတစ်ယောက်က ဒီလိုထိုက်ထိုက်လေးလေး သေသေချာချာ ဘယ်သိပါ့မလဲ'

'ဒါထက် ဖျားနေလို့ ကျွန်ုပ်ကိုသွားကြည့်ဖို့ လွှတ်ပေးပါဦး'

လား

ဟုတ်ပါတယ် မာကူမာဇနံ၊ ဖျားနေတာ ကျွန်ုပ်ပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်ုပ်တို့ နေကောင်းသွားပြီး သင်က ဖျားနေပြန်ပြီ၊ ဘယ်အရာမဆို ဒီလို တစ်လှည့်စီ လှည့်ပတ်ဖြစ်ပျက်နေကြတာပေါ့လေ၊ ကိုင်း သောဒါကို သောက်လိုက်ဦး' ဟု ဖြော့ကာ သူသည် ဘူးသီးခြောက်ဖြင့် ထည့်ထားသော နွားနို့ ဖျားကို ကျွန်ုပ်အား လှမ်းဝေးလေ၏။

နွားနို့ခွက်ကိုလှမ်းယူရင်း...

'သင့်နာမည်က ဘယ်လိုခေါ်သလဲ'

'ကျွန်ုပ်နာမည် 'နာယာ'ပါ။ ကျွန်ုပ်က ဒီမှာ သင့်အစောင့်ပေါ့၊ ကျွန်ုပ် ဆီက ထွက်ပြေးနိုင်တယ်လို့များ မထင်လိုက်နဲ့နော် မာကူမာဇနံ၊ အပြင်ဘက်မှာ လှံကိုင့်တခြားအစောင့်တွေလည်း ရှိသေးတယ်၊ ကိုင်းသောက်လိုက်ဦး'

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် နွားနို့ကို သောက်ရင်းနှင့် နွားနို့ထဲတွင် အဆိပ်များ ခပ်လေသလောဟု တွေးလိုက်မိသေး၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်မှာ ရေငတ်လှသဖြင့် တစ်စက်မျှမကျန်အောင်ပင် သောက်လိုက်မိ၏။

ခွက်ကိုပြန်ချထားလိုက်ပြီးနောက်...

'ယခု ကျွန်ုပ်ဟာ သေရမယ့် လူတစ်ယောက်လား'

နူးညံ့သော အသံဖြင့်... 'မဟုတ်ဘူး မာကူမာဇနံ၊ လူသေတစ်ယောက်မဟုတ်ပါဘူး၊ အိပ်ပျော်ပြီးမေ့သွားမယ့် လူတစ်ယောက်သာ ဖြစ်မှာပဲ၊ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် သတိမေ့လျော့သကဲ့သို့ ဖြစ်ကာ၊ အိပ်ပျော်သွားလေရာ၊ မည်မျှလောက်ကြာအောင် အိပ်ပျော်နေသည်ကိုတား မသိရချေ။

အိပ်ရာမှနိုးလာသောအခါ၌ကား နေသည် ထန်းတစ်ဖျားခန့်မြင့်နေလေပြီ၊ နာယာသည် ကျွန်ုပ်သောက်သော နွားနို့ထဲတွင် အိပ်ဆေးများကိုထည့်၍ တိုက်ဟန်တူ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်ုပ်မှာ ထိုကဲ့သို့ အိပ်လိုက်ရခြင်းအတွက် အားအင်အတော်ပြည့်တင်း၍ လန်းဆန်းလာ၏။ သို့မဟုတ်ပါက ကျွန်ုပ်သည် ရူးသွပ်သွားလေမည်လော မပြောတတ်ပေ။

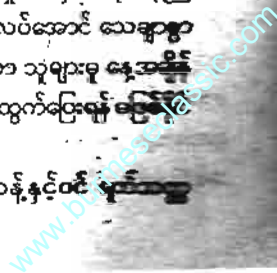
သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ထိုတံတွင်း၌ လဲလျောင်းရင်းနှင့်ဘုရားသခင်သည် ကျွန်ုပ်တွေ့မြင်သော ပြစ်မှုကြီးကို အဘယ်ကြောင့် ကျူးလွန်နိုင်ရန် ခွင့်ပြုခဲ့လေသနည်း၊ သနားဖွယ်ကောင်းသော ဤဘိုးဝါးများသည် ကျွန်ုပ်တို့ကဲ့သို့ပင် လုံးဝအပြစ်မကင်းသော လူများ ဖြစ်လင့်ကစား စင်စစ်အားဖြင့် ရိုသားသော လူကောင်းများသာလျှင် ဖြစ်ကြပေ၏။ သို့ဖြစ်ပါလျက် သူတို့သည် အရိုင်းအစိုင်းတို့၏ အရပ်ဒေသတစ်ခုတွင် ဤကဲ့သို့ ဆိုးဝါးရက်စက်စွာ သတ်

ဖြတ်ခြင်းကို ခံခဲ့ကြရရှာလေသည်။ ဖြစ်ပျက်သည့် အချင်းအရာကား ဆိုးဝါးကြီးကျယ်လှချေ၏။ ထိုကဲ့သို့ ကြီးကျယ်သော ကိစ္စဖြစ်၍လည်း ကိုယ်တွေ့ချက်မြင်ဖြစ်ခဲ့ရသော ကျွန်ုပ်မှာ တစ်သက်တွင် အဆိုပါ အဖြစ်အပျက်ကြီးကို ခံစိတ်ထဲတွင် မမေ့နိုင်အောင်စွဲ၍ နေမိလေသည်။

ထိုမှတစ်ပါး ကျွန်ုပ်၏ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စကလည်းရှိပေသေး၏။ အမှန်အတိုင်းပြောဆိုသော် ကျွန်ုပ်သည် ဘေးအန္တရာယ်အတွင်းမှ မိမိ၏လွတ်မြောက်ရေးအတွက် ဤမျှလောက်အရေးထားနေသည် မဟုတ်ပေ၊ အကယ်၍ ကျွန်ုပ် အသတ်ခံရမည်ဆိုလျှင်လည်း ကျွန်ုပ်၏ဘဝ ဆုံးရှုံးရန်သာ ဖြစ်ပေ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲတွင် ကြိုတင်သိရှိနေသော အသိကား ရိတ်ဖိတို့ လူစုအား ဒင်ဂန်းသတ်ဖြတ်ခြင်းသည် အချည်းနှီး သတ်ဖြတ်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ ထိုထက်ကြီးကျယ်သော သတ်ဖြတ်လုပ်ကြံမှုကြီးတစ်ခုအတွက် နိဒါန်းပျိုးခြင်းမျှသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မေရီတစ်ယောက်ကို ချမ်းသာပေးမည်လောဟူသော အချက်နှင့်တကွ အခြားစကား အစွန်းအစများကို သူသည် ကျွန်ုပ်အား ထုပ်ဖော်ပြောဆိုခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။

အဆိုပါအချက်အလက်များကို ထောက်ရှုခြင်းအားဖြင့် ကျန်ရှိသော ဆိုးဝါးများလည်း တစ်ယောက်မကျန် ဆက်လက်၍ အသတ်ခံကြရပေလိမ့်မည်ဟု တစ်ထစ်ချ ကျွန်ုပ်မှတ်ယူထားမိ၏။ သို့နှင့် ဇူးလူးတဲတစ်ခုအတွင်း၌ မကျဉ်းသမားတစ်ယောက်ဖြစ်နေရသော ကျွန်ုပ်သည် အစောင့်ဟူ၍ မိန်းမငယ်တစ်ယောက်မျှသာရှိပါလျက် သူတို့အား သွားရောက်သတိပေးရန် လွတ်မြောက်အောင် ထွက်၍မပြေးနိုင်ခြင်းကို များစွာမချင့်မရဲဖြစ်၍ နေမိလေ၏။ အကြောင်းမူကား ကျွန်ုပ်ရောက်ရှိနေသော တံပတ်လည်မှာ တဲနန်း၏ ခြံဝင်းဖြစ်လျက် ထိုနံဘေးပတ်လည်တွင်လည်း ၅၅ ပေပေခန့်မြင့်သော ကျူရိုးဝင်းထရုံကြီးဖြင့် ကာရံထားလျက်ရှိ၏။ ထိုဝင်းထရုံပေါ်သို့ ကျော်၍ ကြည့်လိုက်တိုင်း ကျွန်ုပ်သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ၁၅ ကိုက်ခန့်စီခွာ၍ နေရာညပါ စောင့်ကြပ်၍ ချစ်ကြသော စစ်သားများကို အပြင်ဘက်တွင် မြင်ရလေ၏။ ထိုသူများသည် ချီကြီးများကို ကိုင်စွဲကာ ကျောက်ရုပ်ကြီးများကဲ့သို့ မလှုပ်မယှက် ရပ်နေကြရင်းမှ ဝင်းထရုံ၏ အတွင်းရောအပြင်ပါ တစ်မိနစ်မျှ မလပ်အောင် သေချာစွာ ထည့်စွဲ၍လည်း နေလေ့ရှိကြ၏။ ညအချိန်၌ စောင့်သော သူများမှ နေအချိန်ထက် နှစ်ဆမျှပိုများပြားသေး၏။ သို့ဖြစ်ရကား ကျွန်ုပ် ထွက်ပြေးရန် မကြံစည်ကြောင်း ကောင်းစွာထင်ရှား၍နေလေပြီ။

ဤနည်းအားဖြင့် ကျွန်ုပ်ရင်တွင်းမှ ဓမ္မိမဆန့်နှင့်ဝင်

တစ်ပတ် ကုန်လွန်ခဲ့ရလေ၏။ ထိုအတွင်း၌ ကျွန်ုပ်၏ တစ်ဦးတည်းသော အခေါ်မှာ မိန်းမချောကလေး 'နာယာ' ပင် ဖြစ်လေသည်။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ အချင်းချင်း မိတ်ဆွေများအဖြစ် အချင်းချင်း ဖြစ်ခဲ့လေ၏။ အကြောင်းအရာများကို ငြိတတ်နေလေ့ရှိ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့၏ စကားအဆင့်၌ လက်ငင်းအခြေအနေနှင့် ဝတ်သက်၍ သူ့ထံမှ စကားတစ်ခွန်းတစ်စမျှ နှိုက်ထုတ်၍မရဘဲ ရှိနေတတ်သည်ကိုသာ တွေ့ရှိနေရတတ်၏။ ဇူးလူး ရာဇဝင်နှင့် လူမျိုးစုများအကြောင်း နာမည်ကျော် ချာကာ ဘုရင်ကြီး၏ အကျင့်စာရိတ္တ၊ သို့မဟုတ် အခြားထင်ရှားသော အကြောင်းအရာစသည်များနှင့် စပ်လျဉ်း၍မူကား သူသည် လေမပြတ်အောင် တစ်သီတစ်သန်း ပြော၍နေလေ့ရှိ၏။ သို့ရာတွင် လက်ငင်းအခြေအနေသို့ စကားစရောက်လာလျှင်ကား၊ နာယာသည် အုတ်နီခဲပေါ်တွင် ကျသော ရေပေါက်ကဲ့သို့ တစ်ခါတည်း နှုတ်ဆိတ်၍သွားလေ့ရှိ၏။ သို့စေကာမူ သူသည် အကယ်ပင်လော့၊ ဟန်ဆောင်ခြင်းပင်လော့မသိ၊ ကျွန်ုပ်အား မသိသော ထိထပါး ရိုက်ပါး ပြုမှုတတ်ပေ၏။ ထို့ပြင် နာယာသည် ကျွန်ုပ်အား သူနှင့်လက်ထပ်လျှင် ကောင်းလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုကဲ့သို့လက်ထပ်မည်ဆိုပါက ဒင်ဂန်းသည် ကျွန်ုပ်အား နှစ်သက်သဘောကျနေသည့်ပြင် သူတိုင်းပြည်အတွက်လည်း အသုံးကျလိမ့်မည် ထင်သောကြောင့် ခွင့်ပြုရန် အသင့်ရှိကြောင်း စသည်ဖြင့် ရိုးသားစွာ အကြံပေးရှာပေး၏။ သို့နှင့်ကျွန်ုပ်က ကျွန်ုပ်မှာ လက်ထပ်ပြီးသည့် လူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ပြန်ပြောပြလိုက်သောအခါ၌ သူသည် ပုခုံးကိုတွန့်၍ ချစ်စဖွယ်ကောင်းသော သွားကလေးများပေါ်အောင် ရယ်မောရင်း 'ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်သေးသလဲ၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ မိန်းမတစ်ယောက်ထက်ပိုပြီး မယုနိုင်တော့ဘူးတဲ့လား၊ ပြီးတော့လဲ မာကူမာဇန်(ရွှေသိုတိုးကာ ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း) အဲဒီတစ်ယောက်တောင် သင်ဓာတယ်ပိုင်မယ်လို့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သင်သိနိုင်သတဲ့လဲ၊ သင်ဟာ ခုလောက်ရှိရင် ကွာရှင်းပြီးနေပြီ၊ ဒါမှမဟုတ်ဘဲ မုဆိုးဖိုတစ်ယောက်ဖြစ်နေရောပေါ့'

'သင် ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ'

'ကျွန်ုပ်လား၊ ဘာကိုမှ မဆိုလိုပါဘူး၊ အို . . . ကျွန်ုပ်ကို ဒီလို ကြောက်စရာ ကောင်းအောင်ကြည့်မနေပါနဲ့ မာကူမာဇန်၊ လောကကြီးမှာ ဒီလို ဟာတွေဟာ ဖြစ်ပျက်နေကျပဲ မဟုတ်လား'

'နာယာ၊ သင်ဟာ သူလျှိုတစ်ယောက်ထင်တယ်'

'ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာပေါ့လေ၊ ကျွန်ုပ်အသက်ဟာ ဒီဟာအပေါ်

မှာ တည်နေတယ်ဆိုရင် ကျွန်ုပ်ကို ဒီအတွက် အပြစ်တင်စရာရှိသေးသလား' ကဲ . . . ထားပါတော့လေ၊ ကျွန်ုပ် ဘယ်တော့ဒီနေရာက ထွက်သွားရမလဲ ဆိုတာသာ ပြောစမ်းပါ'

'ကျွန်ုပ် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပြောနိုင်ပါ့မလဲ မာကူမာဇန်၊ ဒါပေမယ့် မကြာခင် သွားရလိမ့်မယ် ထင်တာပဲ၊ သင်သွားတဲ့အခါသာ တဲအတွင်းကို အမြဲချောင်းပြီး စောင့်ကြည့်နေတဲ့ အစောင့်တွေကြားထဲက နေပြီး သင့်ကို တတ်နိုင်သလောက် သက်သက်သာသာရှိအောင် ပြုစုလာခဲ့တဲ့ ကျွန်ုပ်ကို မကြာမကြာ သတိရစေချင်ပါတယ်'

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် သူ့အား အလိုက်အထိုက်ပင် ပြန်ပြောလိုက်ရ၏။ သို့နှင့် နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ ကျွန်ုပ်အား လွှတ်ရန်အမိန့် ရောက်ရှိသော၏။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်သည် နံနက်စာ စားသောက်နေသဖြင့် နာယာက ကျွန်ုပ်အား လာရောက်တွေ့ဆုံရန် ဘုရင့်ထံမှ စေတမန်တစ်ယောက် ရောက်ရှိနေကြောင်း ပြောကြားလေသည်။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း နံနက်စာကို တစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် ထားခဲ့ပြီးလျှင် ဝင်းတံခါးသို့ သွားရောက်ကြည့်ရှုသောအခါ ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေကြီး ကမ်ဘူလကို တွေ့ရှိရလေ၏။

'ကျန်းမာရဲ့နော် မာကူမာဇန်၊ နေတယ်ကို အစောင့်အရှောက်နဲ့ ကျွန်ုပ် သင့်ကို ပြန်ပို့ဖို့ လာခဲ့ပါတယ်၊ နို့ပေမယ့် သင် ကျွန်ုပ်ကို ဘာမေးခွန်းမှ မေးလား မြန်းလား မလုပ်ဖို့ကိုတော့ ကြိုတင်ပြီး သတိပေးထားချင်တယ်၊ မေးလည်း ကျွန်ုပ်က ဖြေမှာမဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ ဒင်ဂန်းလဲ များနေတဲ့အတွက် သင်တွေ့ရမယ် မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ သင်မတွေ့နိုင်ဘူး ဆိုပါတော့၊ အခုချက်ချင်းပဲ လိုက်ရလိမ့်မယ်'

'ဒင်ဂန်းကိုလည်း ကျွန်ုပ် မတွေ့ချင်ပါဘူး'

'ကျွန်ုပ် နားလည်ပါတယ်၊ ဒင်ဂန်းလည်း သူ့စိတ်နဲ့ သူ့ကိုယ်၊ သင်လည်း သင့်စိတ်နဲ့ သင့်ကိုယ်ပဲ၊ ဒါကြောင့်လည်း သူက သင့်ကိုမတွေ့ချင်တာ ဖြစ်မှာပေါ့၊ နို့ပေမယ့် တစ်ခုတော့ သတိထား မာကူမာဇန်၊ ဒင်ဂန်းဟာ သင့်အသက်ကို ကယ်ခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်၊ သင်အသင့်ရှိပြီဆိုရင် ကျွန်ုပ်တို့ သွားကြစို့'

'ကျွန်ုပ် အသင့်ရှိပြီ'

တံခါးဝ၌ ကျွန်ုပ်သည် နာယာကို တွေ့ရှိရလေသည်။

'ကျွန်ုပ်ကို နှုတ်ဆက်ဖို့တောင် သတိမရတော့ဘူးလား' ဟုဆိုရာ

အဲလေ တခြားမျှော်လင့်စရာဆိုလို့ ကျွန်ုပ်မှာ ဘာများရှိသေးလိလဲ နို့ပေမယ့်

ကျွန်ုပ်တို့အဖို့

အခွင့်သာမည့် ဒီအရပ်ကွက်ကျွန်ုပ်အသက်ဘေးအတွက် ထွက်ပြေးဖို့ကြတဲ့ အခါ များသိရင်တော့ သင့်အတွက် ကျွန်ုပ်က ဆောင်ရွက်ခဲ့ဖူးသလို သင်ကလည်း ကျွန်ုပ်အတွက် ဆောင်ရွက်ပေးလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်တာပါပဲ။

(သူ၏လက်ကိုကိုင်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရင်း... ဒီအတွက်တော့ ကျွန်ုပ်တို့ သော့အခါ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကတိပေးခဲ့သည့်အတိုင်း နာယာအား ကူညီခဲ့လေ သည်။)

ကမ်ဘူလသည် ကျွန်ုပ်အား တဲနန်းထဲမှဖြတ်၍မခေါ်ဘဲ ဝင်းကို ကွေ့၍ ခေါ်သွားလေ၏။ အကြာမီ ကျွန်ုပ်တို့သည် 'ဟာလိုမာ အမာဘူတူ' တောင်ကုန်းကိုလည်း သွား၍သွားကြရသည်ဖြစ်ရာ၊ ထိုနေရာတွင် လင်း တများ အများ နှာကံရှိ၍ နေကြသည်ကိုတွေ့ရ၏။ အမှန်အားဖြင့် သော် ဝေဒနာ ခံရခြင်း၌ ပစ်ချထားသော ကျွန်ုပ်အဖော်များ၏ လတ်လတ် ဆတ်ဆတ်အရိုးများသည် လမ်းတွင်ပြန့်ကြဲနေသည်ဖြစ်ရကား၊ ကျွန်ုပ်မှာ စိတ် နှလုံးမသက်သာအစွာဖြင့် ယင်းတို့အပေါ်သို့ ကျော်နင်း၍သွားရလေသည်။ အရိုးစုတစ်စုကိုကား အဝတ်အစားကို မြင်ရသဖြင့် လမ်းခရီးတစ်လျှောက် လုံး ကျွန်ုပ်နှင့် အိပ်ရာချင်းအတူ ယှဉ်၍အိပ်လာခဲ့ရသော လူရိုးလူကောင်းကြီး 'ဆယ်မြူရယ်၊ အက်စတာဟူဇန်' ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရလေ၏။ သူ၏ဟောတ် ပက်ရှိနေသော မျက်ကွင်းကြီးများသည် ကျွန်ုပ်အား စူးစိုက်ကြည့်ရှုကာ သူနှင့် သူ့သွေးသားအားလုံးတို့ သေဆုံးခဲ့ကြရာ၌ အဘယ်ကြောင့် ကျွန်ုပ်တစ် ယောက်တည်းသာ အသက်ရှင်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ရလေသနည်းဟု မေးမြန်းနေ ယောင် ထင်မှတ်ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း ထိုမေးခွန်းကို ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲ တွင် ထပ်တလဲလဲ မေးမြန်းနေမိ၏။ ထိုလူစုကြီးထဲမှ ကျွန်ုပ်တစ်ယောက် တည်း အဘယ်ကြောင့် အသက်ရှင်ကာကျန်ခဲ့ရလေသနည်း။

အဖြေသည် အကြာမီ ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထဲ၌ ပေါ်လာတော့၏။ ကျွန်ုပ် သည် လူသတ်သမားကြီး ဒင်ဂန်းအား နောင်အခါ လက်စားချေမည့် လက် နက်တစ်ခု ဖြစ်ကောင်းဖြစ်လာပေလိမ့်မည်။ သနားစဖွယ် ကစဉ်ကလျားပြန် ကြံ၍နေသောအခါ အဖော်များ၏ အရိုးများကို ကြည့်ရှုရင်း ကျွန်ုပ်သည် အကယ်၍ ဆက်လက် အသက်ရှင်နေခဲ့ပါက လက်စားချေသည့် လူစုထဲတွင် မပျက်မကွက် ဆင်နွဲပါဝင်ပါလိမ့်မည်ဟူ၍ စိတ်ထဲ၌ ကျိန်ဆိုလိုက်လေ၏။ ကျိန်ဆိုသည့်အတိုင်းလည်း ကျွန်ုပ်ဝတ္တရားပင် မပျက်မကွက်ခဲ့စေကာမူ အဆို ပါ အကြောင်းကိုကား ဤဇာတ်လမ်းထဲတွင် ထည့်သွင်းဖော်ပြခြင်း မပြုနိုင် တော့ပြီ။

သို့နှင့် စိတ်နှလုံး တုန်လှုပ်ချောက်ချားဖွယ်ကောင်းသော ကိုယ်ခန္ဓာ အရာများမှ မျက်နှာလှုပ်လိုက်သောအခါ မျက်နှာချင်းဆိုင် တောင်ကုန်းသစ်ကြီး လျောတွင် ယခုအချိန်အထိ ရှိနေကြသေးသော ဘုန်းတော်ကြီး မစ္စတာအိုင် နီတဲများနှင့် လှည်းများကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ကမ်ဘူလအား သူ့စွဲ လည်း သေဆုံးကုန်ကြပြီလောဟု မေးမြန်းမိလေသည်။

'မသေပါဘူး မာကူမာဇန်၊ သူတို့လဲ သင်လိုပဲ ပျော့(ချို) ရှိ သား တွေဖြစ်ကြလို့ ဘုရင်က ချမ်းသာဝေးလိုက်တယ်၊ နို့ပေမယ့် ဘုရင်က သူတို့ကို ဒီနယ်ထဲက နတ်ထုတ်ပစ်လိမ့်မယ်' ငွေ

ဤသတင်းကိုကြားရ၍ တော်ပေသေး၏။ အခါ ကျွန်ုပ်က သော မတ်ဟောလ်စတက်ကိုလည်း အင်္ဂလိပ်တစ်ယောက် ခေါ်၍ ချမ်းသာပေးပါသ လောဟု မေးပြန်၏။

'မပေးဘူး၊ ဘုရင်ကတော့ သူ့ကိုချမ်းသာပေးဖို့အတွက် မိတယ်၊ နို့ပေမယ့် သူက ကျွန်ုပ်တို့လူနစ်ယောက်ကို သတ်လိုက်လေတော့ သူ့လဲတခြား လူတွေနဲ့ရောပြီး ဆွဲခေါ်သွားတာခံရတာပဲ၊ သူ့ကိုကယ်ဖို့လို့ သွားတော့ လူ သတ်သမားတွေရဲ့ လက်ချတ်က ဦးနေပြီ'

သို့ဖြစ်လျှင် ကျွန်ုပ်သည် မစ္စတာအိုင်တို့နှင့်အတူ ပူးပေါင်း၍ မသွား နိုင်ပါသလောဟု မေးမြန်းသောအခါ ကမ်ဘူလက ...

'မဖြစ်ဘူး မာကူမာဇန်၊ ဘုရင့်အမိန့်က သင့်ဘာသာသင် တစ် ယောက်တည်း သွားရမယ်လို့ ဆိုထားတယ်'

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့ဘဲ သွားရလေ၏။ တဲနန်း တံခါးဝမှ သစ်ပင်ကြီးများရှိရာသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်တို့၏ မြင်းကုန်း နှီးများသည် ကစဉ်ကလျား ပြန်ကြံ၍နေသည်ကို တွေ့ရှိရလေ၏။ ထိုနေရာတွင် ကမ်ဘူလက ကျွန်ုပ်အား ကျွန်ုပ်၏ကုန်းနှီးကို မှတ်မိပါသလော ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ ကုန်းနှီးကို လက်ညှိုးညွှန်ပြရင်း... 'ဟောဟိုဟာပဲ၊ ဒါပေမယ့် မြင်းမရှိဘဲနဲ့ မြင်းကုန်းနှီးဟာ ဘာအသုံး ကျဦးမှာလဲ'

'သင်စီးလာတဲ့ မြင်းကို သိမ်းထားပါတယ် မာကူမာဇန်' ထို့နောက် သူသည် ကျွန်ုပ်တို့နှင့် အတူပါလာသော လူတစ်ယောက် မြင်းကုန်းနှီးနှင့်တကွ ဆောင် ှည်၊ ရေပူးတစ်လုံး တော်ပိုနှင့် သံကြွေ သံဗူး ၂ဗူး၊ ဆေးသေတ္တာကလေးတစ်လုံးစသည့် ကျွန်ုပ် တွေ့ရသော...

တိုလီမိုလီဝေဦးထာလေးများကိုပါ ယူဆောင်လာခဲ့ရန် အမိန့်ပေးလေ၏။

ရှေ့သို့ တစ်မိုင်ခန့်မျှ လျှောက်မိသောအခါ အပြင်ဘက်က အစောင့်များ၏ တဲတစ်တဲအနီး၌ ကောင်းမွန်စွာ အစာရေစာ ကျွေးမွေး၍ စောင့်ရှောက်ထားသော ကျွန်ုပ်၏ မြင်းကို တွေ့ရလေသည်။ ကမ်ဘူလ၏ ခွင့်ပြုချက် အရ တွန့်ပိတ်သည် ထိုမြင်းကို ကုန်းတင်ကာ တက်စီးလေ၏။ ထိုအခါ ကမ်ဘူလက အစောင့်လက်တွင်းမှ ကျွန်ုပ်ထွက်ပြေးခဲ့သော် ကျွန်ုပ်သည် ဧကန်မုချပင် အသတ်ခံရလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်အား တစ်ယောက်တည်း တွေ့ရှိပါက နေရာမရွေး သတ်ဖြတ်ပစ်ရန် တစ်နယ်လုံးအား ဆင့်ဆိုထားပြီးဖြစ်ကြောင်း အကြောင်းစုံပြောကြားလေ၏။

ထိုအခါ လက်နက်မဲ့နေသော ကျွန်ုပ်သည် ထိုကဲ့သို့သော အမှုမျိုးကို ပြုရန် စိတ်ကူးပင် မထည့်ကြောင်းနှင့် ပြန်ပြောလိုက်ရ၏။ သို့နှင့်ရှေ့သို့ ဆက်လက်၍ သွားကြရာ ကမ်ဘူလနှင့်သူ၏ စစ်သားများသည် ရံဖန်ရံခါ ပြေး၍ လည်းကောင်း၊ ရံဖန်ရံခါ လမ်းလျှောက်လည်းကောင်း ကျွန်ုပ်၏နံဘေးမှ လိုက်ပါ၍ လာခဲ့ကြလေ၏။

ဤနည်းအားဖြင့် ၄ရက်တိုင်တိုင် ခရီးဆက်လက်သွားခဲ့ကြရာ ကျွန်ုပ်စိတ်ထင်အားဖြင့် ရီတီဖီနှင့် ဇူးလူးနယ်သို့ ဝင်လာခဲ့သောလမ်း၏ အရှေ့ဘက်အရပ်သို့ မိုင် ၂၀ကျော် ၃၀ခန့် ခရီးပေါက်ခဲ့ပြီဟူ၍ ထင်မိ၏။ ထိုပြင် တစ်ဦးတည်း လွတ်မြောက်လာခဲ့ရသူ ဟူသောသတင်းမှာ ပြန်နဲ့နေပြီ ဖြစ်သောကြောင့်လည်း ၊ ကျွန်ုပ်တို့ ဖြတ်သန်းသွားကြရသည့် ရွာများတစ်လျှောက်၌ ဇူးလူးများသည် အစုလိုက်အအုပ်လိုက် နေအိမ်များအတွင်းမှ ထွက်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အား လူတစ်ယောက်မဟုတ်ဘဲ ဝိညာဉ်တစ်ခုဖြစ်ဘိသကဲ့သို့ တအံ့တမြဲ ငေးမောကာ ကြည့်ရှုကြကုန်၏။

သို့နှင့် ၃ ရက်မြောက်သောနေ့၌ ကမ်ဘူလတို့သည် သတင်းတစ်ခုကို ရရှိကြလေရာ၊ ထိုသတင်းသည် သူတို့အား အတော်ပင်၊ စိတ်ကို တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားစေသည့် လက္ခဏာရှိ၏။ အဆိုပါ သတင်းရရှိပုံမှာ ကား၊ လက်မောင်းတစ်ဖက်၌ သေနတ်ဒဏ်ရာရရှိလာဟန်တူသော ဇူးလူးတစ်ယောက်သည် လမ်းဘေးချိုတစ်ခုထဲမှ ထွက်လာပြီးလျှင် ကမ်ဘူလအနီးသို့ ချဉ်းကပ်၍ တစ်စုံတစ်ခုကို ပြောကြားလေရာ ကျွန်ုပ်က နားစွင့်ထောင်မိသဖြင့် လူသတ်ပွဲကြီးဟူသော စကားနှစ်လုံးကို ကြားလိုက်မိသည်။ ထိုအခါ တမ်ဘူလက သူ၏နှုတ်ခမ်းများကို လက်ညှိုးနှင့်ပိတ်၍ တိတ်ဆိတ်စွာနေရန် အထိမ်းအမှတ်ပြုလိုက်ပြီးနောက် ထိုသူအား ကျွန်ုပ် မမြင်နိုင် မကြားနိုင်သော နေရာသို့

ခေါ်ဆောင်သွားကြလေသည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်က ကမ်ဘူလအား အဆိုပါလူသတ်ပွဲကြီးတွင် မည်သူတွေ အသတ်ခံကြရပါသနည်းဟု မေးသောအခါ သူသည် ကျွန်ုပ်အား စိုက်ကြည့်နေရာမှ ကျွန်ုပ်ပြောဆိုသည့် စကားကို သူ့အား မလည်ကြောင်းနှင့် ပြန်ပြောလေ၏။

မကြာခင် ကျွန်ုပ်အမှန်အတိုင်း သိရတော့မှာပဲ၊ လိမ်ပြောလို့ ဘာအကျိုးရှိဦးမှာလဲ ကမ်ဘူလရဲ့

ဒီလိုဆိုရင်လည်း သင်သိတဲ့အချိန်အထိ စောင့်ဦးပေါ့ မာကူမာဇန်ရဲ့ ဟု ပြောပြီးနောက် သူ၏လူများနှင့် စကားပြန်ရန် ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ထွက်သွားလေ၏။

ဇူးလူးများသည် ထိုနေ့ညတစ်ညလုံးစကားပြောဆို တိုင်ပင်လျက်ရှိသည်ကို ကြားသိရသဖြင့် အစိုးရိမ်ကြီး စိုးရိမ်လာမိကာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အချင်းအရာတစ်ခု စကန်အမှန်ထပ်မံဖြစ်ပွားလေပြီဟု ယူဆလိုက်မိ၏။ ဒင်ဂန်း၏ စစ်တပ်များသည် ဘိုးဝါးများအားလုံးအား တစ်ယောက်မကျန် သုတ်သင်သတ်ဖြတ်ပြီး ဖြတ်ပေးလိမ့်မည်။ ဤသို့ဆိုပါက မေရီဇရာမှာ အဘယ်သို့ ဖြစ်ရရှာလေသနည်း။ သူသည် သေရှာပြီလော၊ သို့မဟုတ် ဒင်ဂန်းပြောလိုက်သကဲ့သို့ သူ့ကို ဖမ်းဆီး၍ပင် ခေါ်ဆောင်သွားပြီလော၊ စသည်ဖြင့် သို့လော သို့လော တွေးတောရင်းနှင့်ပင် နောက်ဆုံး၌ နံနက်အချိန်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ရလေတော့၏။

သို့နှင့် ဆက်လက်၍ ခရီးထွက်ခဲ့ပြန်ရာ၊ ထိုနေ့မွန်းတိမ်းချိန်လောက်တွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် 'တူဂီလာ မြစ်သို့ နောက်ရှိလာကြလေရာ၊ ကံအားလျော်စွာပင် ဖြတ်ကျော်နိုင်သည့် အခြေအနေရှိသည်ကို တွေ့ရှိကြရ၏။ ထို့နောက် ကမ်ဘူလသည် သူ့တာဝန် ကုန်ဆုံးပြီဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောကြားကာ၊ ကျွန်ုပ်အား နှုတ်ဆက်လေ၏။ ထို့ပြင် သူသည် ဒင်ဂန်းက ကျွန်ုပ်မှတစ်ဆင့် နေထလ်ရှိ အင်္ဂလိပ်များအား ကမ်းလှမ်းရန် မှာကြားလိုက်သည့် စကားလက်ဆောင်ကိုလည်း ကျွန်ုပ်အား ပေးအပ်လေ၏။ အဆိုပါစကားလက်ဆောင်တော် ဒင်ဂန်းသည် သူ့ထံသို့ လာရောက်ကြသော ဘိုးဝါးများ အသက်ရှင်၍ နေခြင်းမှာ မထိုက်တန်သော သစ္စာဖောက်များအား ဖြစ်ကြသည့်အလျောက် သူ့အား ဖြတ်ပစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့သော် ဖြောင့်မန်ရိုးသားသော အင်္ဂလိပ်များကိုမူ သူချစ်ခင်နှစ်သက်သည်ဖြစ်၍ သူ့အား တစ်စုံတစ်ရာကြောက်စရာ မလိုကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ သူ့ထံလာရောက်လည်ပတ်ကာ ဆွေးနွေးကြစေလိုကြောင်း စသည်တို့ဖြစ်လေသည်။

ထိုအခါ မှာကြားသည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်က အင်္ဂလိပ်များအား တွေ့ရှိပါက ဆက်လက်ပြောကြားလိုက်ပါမည်။ သို့ရာတွင် ဒင်ဂန်း၏ဖိတ်ကြားချက်ထိုသူတို့လက်ခံမည် လက်မခံမည်ကိုကား၊ ကျွန်ုပ်မပြောနိုင်ကြောင်းနှင့် ပြန်ပြောလိုက်ရ၏။ စင်စစ်အားဖြင့်လည်း အင်္ဂလိပ်များသည် ထိုကဲ့သို့ နာမည်ဆိုးဝါးသော အရပ်ဒေသကို စစ်တပ်တစ်တပ် မပါဘဲနှင့် လာဉ်ကြလိမ့်မည်ဟု မထင်မိပေ။

ထို့နောက် ကမ်းဘူလသည် စကားပြန်၍ မချေနိုင်မီ ကျွန်ုပ်သည် သူ့အား လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီးနောက် မြင်းကို ရေထဲသို့ ဖြတ်၍မောင်းနှင်လာခဲ့လေ၏။ သို့နှင့် တူဂီလာမြစ်ကိုဖြတ်၍ မိုင်ဝက်ခန့်လာမိသောအခါ ချုံပုတ်များကိုင်းပင်များ ရှင်းလင်းသော နေရာတစ်နေရာသို့ ရောက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် မည်သို့ ဆက်လက်ပြုလုပ်ရမည်ကို အကြံယူရန် ခေတ္တရပ်နားမိလေသည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်လည်း ထိုနေရာ၌ ထူးဆန်းသော အချင်းအရာတစ်ခုကို အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရှိရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မြစ်ကမ်းနှင့် မနီးမဝေး ကျောက်တုံးများအကြားတွင် မြင်းကိုရပ်ကာ စိတ်မော လှမောနှင့် မြင်းပေါ်၌ထိုင်နေစဉ် ကျွန်ုပ်ကြားဖူးသော အသံတစ်သံကို ကြားရလေ၏။

‘သခင် ဒီဟာ သခင်လားဟင်’

ကျွန်ုပ်သည် ဘေးပတ်လည်ကို ကြည့်ရှုသော်လည်း တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုမျှ မမြင်ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏စိတ်တွင် ထင်မြင်ခြင်းမျှသာ ဖြစ်သည်ဟု ယူဆကာ အသာပြန်၍ ငြိမ်နေလိုက်မိ၏။ ထိုနောက် အဆိုပါအသံသည် တစ်ဖန် ထွက်ပေါ်လာပြန်၏။

‘သခင် သခင်ဟာ-သေနေတာလား ရှင်နေတာလားဟင်၊ သေနေတာဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် တစ္ဆေတွေနဲ့ စကားမပြောချင်ဘူး’

‘ခုစကားပြောနေတာ ဘယ်သူလဲဟေ့ ဘယ်ကလဲ’

နောက်တစ်ခဏ၌ ကျွန်ုပ်၏မြင်းသည်လည်း တစ်စုံတစ်ရာကို အနဲ့ခံကာ တရူးရှားတရဲရှဲ ပြုလုပ်နေစဉ်၊ ကျွန်ုပ်နှင့် ခြေလှမ်း ၃-၄လှမ်းခန့်သာ ဝေးသော ဝက်ဝံများ အောင်းလှေရှိသည့် မြေတွင်းကြီးတစ်ခုထဲမှ ဦးထုပ်အနက် တစ်လုံးကို ဆောင်းထားသော မျက်နှာဝါပျော့ပျော့တစ်ခု အပြင်သို့ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို အံ့သြစွာတွေ့မြင်ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုမျက်နှာကို ငေးကြည့်နေသကဲ့သို့ ထိုမျက်နှာကလည်း ကျွန်ုပ်အား ငေးကြည့်နေလေသည်။

‘ဟန် မင်းလာဟေ့၊ ငါ့ဖြင့် မင်းကို တခြားလူတွေနဲ့အတူ အသတ်ခံ

ပြီ ထင်နေတာ’

‘ကျွန်တော်လည်း သခင်ကို အခြားလူတွေနဲ့အတူ အသတ်ခံရပြီ ထင်နေတာ၊ သခင် အသက်ရှင်နေတယ်ဆိုတာ သေချာရဲ့နော်’

‘နေပါဦး မင်းကတော့ ဒီမှာလာလုပ်နေတာလဲ အရူးရဲ့’

‘ဇူးလူးတွေမတွေ့အောင် ပုန်းနေတာပေါ့သခင်၊ ကျွန်တော် သူတို့အသံကို တစ်ဖက်ကမ်းက ကြားလိုက်ရပြီးတော့ လူတစ်ယောက်ရေထဲကို မြင်းနဲ့ဖြတ်လာတာကို မြင်လိုက်ရတာနဲ့ ကျွန်တော်လည်း မြေခွေးတစ်ကောင်လို တစ်ခါထဲ မြေတွင်းထဲ ဝင်ပြေးတာပါပဲ၊ ဇူးလူးတွေများတော့ နောက်ကြောက်ပါပြီ သခင်ရယ်’

‘ကိုင်း အပြင်ကိုထွက်ပြီး မင့်အကြောင်း လာပြောပြစမ်းပါဦး’

သို့နှင့် သူသည် အပြင်သို့ တဖြည်းဖြည်း ထွက်လာလေရာ၊ အရိုးပေါ်တွင် အရေတင်လှမတတ် ပိန်ကြည့်နေသော သူ၏ကိုယ်ပေါ်၌ အဝတ်အစားဟူ၍ အထက်ပိုင်းသာရှိသော ဘောင်းဘီရှည်တစ်ထည်ကိုသာ ကျန်ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ရ၏။ ထိုသူကား အမှန်ပင် ကျွန်ုပ်၏တပည့်ကြီး ဟန်အစစ်ပင် ဖြစ်လေတော့၏။ ထို့နောက် ဟန်သည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ပြေးလာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏ခြေကိုကိုင်၍ အထပ်ထပ်နမ်းရွှပ်ရင်း ဝမ်းသာဝမ်းနည်းဖြစ်ကာ မျက်ရည်အသွယ်သွယ် စီးကျလျက်ရှိလေ၏။

‘အို သခင်၊ သေပြီလို့ မှတ်နေတဲ့သခင်ကို ကျွန်တော်အသက်ရှင်လျက်နဲ့ တွေ့ရတယ်၊ ကျွန်တော်လည်း အသက်ရှင်နေတယ်၊ အို ကျွန်တော်လေ သခင်ဖခင် ဘုန်းတော်ကြီးကိုးကွယ်တဲ့ ကောင်းကင်က ဘုရားသခင်ထို နောင်ဘယ်တော့မှ သံသယမဖြစ်တော့ပါဘူးသခင်ရယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော်တို့ နတ်တွေကိုရော ဘိုးဘေးအစဉ်အဆက်တွေကိုရော တိုင်တည်ပေမယ့် ဘာ မမှထူးခြားဘူး၊ ဒုက္ခသာတွေ့ရတာပဲ၊ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်လည်း ဆာဆာရှိလာတာနဲ့ ဘုန်းတော်ကြီး သင်ပေးလိုက်တဲ့ ကျွန်တော်တို့ နေ့စဉ် ပေါင်မုန့်အတွက် တောင်းဆိုတဲ့ဆုတောင်းကို ရွတ်ဆိုပြီးတွင်းထဲက အသာခေါင်းပြူးပြီး ကြည့်လိုက်တော့ သခင်ကို ဒီမှာတွေ့ရတာပါပဲ၊ ဒါနဲ့ သခင်မှာ တစ်ခုခုများ မပါလာဘူးလား သခင်’

ကံအားလျော်စွာ ကျွန်ုပ်၏တုန်းနှီးအိပ်ထဲတွင် လိုရမယ်... ဆောင်းလာခဲ့သော အမဲခြောက်အမို့ ပါရှိခဲ့သဖြင့်၊ ကျွန်ုပ်က သူ့... အမဲခြောက်ကို ထုတ်ပေးလိုက်သောအခါ သူသည် ပြင်... ခြောက်များကို ခွေးအ အငတ်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ အတုံး...

ကိုက်ဆွဲထား အငမ်းမရ စားသောက်လေ၏။ သို့နှင့် အားလုံးစား၍ ကျန်သွားသောအခါ သူသည် နှုတ်ခမ်းများကိုလျှာနှင့်လျက်ရင်း ကျွန်ုပ်အား ချော့ကြည့်နေပြန်၏။

‘ကိုင်း မင်းအကြောင်း ငါ့ကို ပြောပြစမ်း’

‘ဒီလို သခင်ရဲ့၊ တခြားလူတွေနဲ့ အတူတူ မြင်းတွေကို သိမ်းမလို့ ကျွန်တော် လိုက်သွားတော့ ကျွန်တော်တို့မြင်းတွေ နယ်လွန်နေတာတွေ့ရတာနဲ့ ကျွန်တော်လည်း သူတို့ကို မြင်အောင်ဆိုပြီး သစ်ဝင်းကြီးတစ်ပင်ပေါ်တက်ကြည့်တယ်။ တော်တော်လဲကြာရော ဆူဆူညံညံ အသံတွေကို ကြားရတာနဲ့ ကြည့်လိုက်တော့ ဘိုးဝါးတွေကို ဇူးလူးတွေသတ်နေတာ တွေ့ရတာပါပဲ သခင်၊ ဒါနဲ့ မကြာခင် ကျွန်တော်တို့ကိုလဲ သတ်တော့မှာပဲဆိုတာ သိတာနဲ့ ကျွန်တော်လည်း အဲဒီသစ်ပင်ပေါ်က ငှက်ကြီးသိုက်ကြီးတစ်ခုထဲမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို တတ်နိုင်သလောက်ကြည့်ပြီး ပုန်းနေရတယ်။ နောက်တော့ ထင်တဲ့အတိုင်း သူတို့ရောက်လာပြီး ဟော်တင်တော့တွေကို လှုံ့ထိုးပြီး သတ်ကြတော့တာပါပဲ။ ဒီအထဲ ကျွန်တော်တို့ လူတစ်ယောက်က ထွက်ပြေးလို့ သူတို့လည်း အပြေးအလွှား လိုက်သတ်ကြရသေးတယ်။ အဲ ပြီးလည်းပြီးရော သူတို့တစ်တွေက ကျွန်တော့်ပုန်းနေတဲ့ သစ်ပင်အောက်ကိုလာရောက်ပြီး အမောပြေကြာ လှံကသွေးတွေကို သုတ်သင်ကြနဲ့ လုပ်နေကြတာကို သခင်ရဲ့၊ အဲဒီတုန်းကများ ကျွန်တော့်ကို သူတို့တွေမသွားလို့ပေါ့၊ ကျွန်တော်ဖြင့် ကြောက်လွန်းအားကြီးပြီး အသက်တောင် ပြင်းပြင်းမရှုခဲ့ဘူး’

‘ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ငှက်သိုက်ထဲမှာ တစ်နေ့လုံးထိုင်ပြီး ပုန်းနေလိုက်ရတာ နေကလည်း ခြစ်ခြစ်တောက်ပူနေတော့ လူတစ်ကိုယ်လုံးလည်း အမဲခြောက် ပုတ်ကျနေတာပဲ။ အဲဒါနဲ့ ညရောက်တော့ ကျွန်တော်လည်း သစ်ပင်ပေါ်က ဆင်းပြီး ပြေးလာခဲ့ရတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သေသေးနဲ့ ကြုံနေရတော့ သခင်ကိုလည်း ရပ်ပြီးရှာမနေရဲဖူးပေါ့၊ ပြေးလိုက်တာမှ တစ်ညလုံးပါပဲ သခင်၊ မိုးစင်စင်လင်းတော့မှပဲ ကွင်းတစ်ခုထဲမှာ ဝင်ပုန်းနေရတယ်၊ ဒီလိုနဲ့ ညရောက်လာရင် ပြေးလိုက်၊ မနက်ရောက်လာရင် ပုန်းလိုက်နဲ့ တစ်ခါ နှစ်ခါ ကျွန်တော့်ကို မိသွားတော့မလို့ သိသိကလေးလိုတော့တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က အပုန်းကောင်းတဲ့ လူဆိုတော့ ဘယ်မိပါမလဲ၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်က လူတွေသွားတတ်တဲ့နေရာကို ကွင်းပြီးသွားတာကိုး၊ အဲ ကျွန်တော်တွေ့ရတဲ့ ဒုက္ခတစ်ခုကတော့ အစာငတ်တာပါပဲခင်ဗျာ၊ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ကျွန်တော့်မှာ ပက်ကျိတွေ၊ ဝိုးကောင်များကောင်တွေကိုပါမကဘူး နွားလိုပဲ

မြက်ကိုပါ စားလာခဲ့ရသေးတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ မြစ်ကိုကူးပြီး စခန်းချနေပြန်ရောက်လာတာပဲ’

‘ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း အစားတော့ဝအောင် စားရတော့မဟုတ်ဆိုပြီး သွားတော့ စခန်းကို ဇူးလူးတွေဟာ ထောင်နဲ့ချီ ရောက်လာကြပြီး ဘိုးဝါးတွေကို အစုလိုက်အပြုံလိုက် ဝိုင်းသတ်နေကြတာနဲ့ ပက်ပင်းသွားတိုး နေတာတို့ သခင်ရဲ့၊ သေလိုက်ကြတဲ့ ဘိုးဝါးတွေဟာ ယောက်ျားတွေရော၊ မိန်းမတွေရော၊ ကလေးတွေရော နည်းတာမဟုတ်ဘူး၊ နောက်ဆုံး တခြားဘိုးဝါးတွေ ရောက်ပြီး တိုက်ထုတ်ပစ်တော့မှပဲ ဇူးလူးတွေလည်း နွားတွေယူပြီး ထွက်ပြေးကြတော့တယ်။ ကျွန်တော်လည်း သူတို့နောက်ထပ် ပြန်လာမှာ ကြောက်တာနဲ့၊ အဲဒီမှာ မနေဘဲ မြစ်ကမ်းပါးဆီပြေးလာပြီး ရေငှက်ဥတွေ ငါးကလေးတွေ ရှာဖွေစားရင်းနဲ့ ကိုင်းပင်တွေကြားထဲမှာ ပုန်းပြီး နေလာလိုက်ရတာ ဒီနေ့မနက် ဇူးလူးတွေအသံကိုကြားရလို့ ဒီတွင်းထဲဝင်ပြီး ပုန်းနေမိတဲ့အထိပါပဲ။ သခင်က တွင်းဝဲနားမှာ ပြန်ခနဲ လာရပ်တော့ ကျွန်တော်က တစ္ဆေလို့ ထင်လိုက်မိတာကိုး’

‘နို့ပေမယ့် သခင်ဖခင်ကြီးက ဘုရားရှိခိုးကောင်းကို မှန်မှန်တတ်တဲ့လူဟာ ဒီလိုပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်ဆိုတဲ့အတိုင်း ခုတော့ ကျွန်တော်တို့ချင်း တစ်ခါ ပြန်ပြီး တွေ့ရပါပြီ’ ဟုပြောကာ ဟန်သည် ကျွန်ုပ်ကို မြေကိုတစ်ကြိမ် ထပ်၍ နမ်းရွပ်ပြန်လေသည်။

‘ဟန်... မင်း ဒါဖြင့် စခန်းတို့ မြင်ခဲ့ရတယ်ပေါ့ သခင်မ မေရီကော ဟိုမှာ ရှိသေးသလား’

‘အထဲကိုမှ ကျွန်တော် မရောက်ခဲ့ရဘူး၊ ဘယ်နှယ်ပြောနိုင်ပါမလဲ သခင်၊ နို့ပေမယ့် သူအိပ်တဲ့ လှည်းတော့ ဟိုမှာ မတွေ့ခဲ့ရဘူး၊ နောက်ပြီး ဗရောက်ပရင်စလိုတို့ မေရီတို့လည်းတွေ့ကိုလဲ မတွေ့ခဲ့ဘူး’

‘ဘုရားမလို့ တော်ပါသေးရဲ့ဗျာ၊ ဒါနဲ့နေပါဦး ဟန်ရဲ့စခန်းက ထွက်ပြေးလာခဲ့ပြီး မင်းဘယ်ကို သွားမယ်လို့ စိတ်ကူးတာလဲ’

‘သခင်မနဲ့ ဗရောက်တို့ဟာ သခင်သတ်မှတ်ထားခဲ့တဲ့ ယာခင်းထဲတို့ သွားချင်သွားကြမှာပေါ့၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် အဲဒီကိုသွားပြီး သူတို့ကို ကြည့်မလို့ပါ။ အဲဒီမှာ သူတို့ရှိနေလို့ သခင်သေတဲ့အကြောင်း သူတို့က ချာချာ သိသွားရင် သတင်းလာပေးတဲ့အတွက် ကျွန်တော့်ကို အသေကျွေးမွေးမယ် မဟုတ်လားသခင်၊ ဒါပေမယ့် ကွင်းပြင်ကြီးထဲက မြင်းပျော် ဇူးလူးတွေ မြင်မှာကြောက်တာနဲ့ လမ်းမှာ ငတ်ချင်ငတ်ချင်နေတာနဲ့ ထုတဲ့ မြစ်ကမ်းနားဘက်က လှည့်ပြီး တဖြည်းဖြည်း ထာရူသစ်’

၂၀၄ + ဒဂုန်ရွှေများ

‘နေဝါဦး ဟန်ရဲ့၊ ကဖါးတွေကို ငါအိမ်တွေ အဆောက်ခိုင်းထား
ခဲ့တဲ့ ယာခင်းနဲ့ အခုငါတို့ရောက်နေတဲ့ နေရာနဲ့နီးလို့လား’

‘နီးတာပေါ့ သခင်ရဲ့၊ ယာခင်းသွားတဲ့လမ်းကို မတွေ့ဘဲနေရအောင်
သခင်ဦးနောက် ရှုပ်နေပြီထင်တယ်၊ ၄ နာရီ ၅ နာရီလောက် မြင်းနဲ့ ခပ်ဖြည်း
ဖြည်း စီးသွားရင် သခင် ဟိုရောက်မှာပဲ’

‘ဒါဖြင့် လာဟော ဟန်ခပ်မြန်မြန်လုပ်စမ်း ဇူးလူးတွေက သိပ်ပေးသေး
တာမဟုတ်ဘူး’

သို့နှင့် ဟန်က ကျွန်ုပ်၏မြင်းဝါးချုပ်ကြိုးကို ကိုင်ဆွဲ၍ လမ်းပြရင်း
ကျွန်ုပ်တို့ ထွက်လာခဲ့ကြရာ၊ ဟန်သည် ထိုလမ်းကို ယခင်က တစ်ကြိမ်တစ်ခါ
မျှပင် မရောက်ဖူးသော်လည်း ၎င်းတို့၏ သဘာဝအတိုင်း လမ်းမရှိသော ကွင်း
ပြင်ကြီးထဲ၌ တောတိရစ္ဆာန် ချေသတ္တဝါတစ်ကောင်ကဲ့သို့ သူ့လမ်းကို သူမမှား
ရအောင် ရှာဖွေ၍ သွားနိုင်လေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ အကြောင်းကိုလည်း လမ်းသွားရင်း
သူ့အား ကျွန်ုပ်က ပြောပြသွားရလေသည်။ စင်စစ်အားဖြင့် ဇူးလူးများသည်
ခုခံရန် အသင့်ပြင်ဆင်ထားခြင်း မရှိသော ဘိုးဝါးများအား၊ ရုတ်တရက် ရှောင်
တခင် လာရောက်တိုက်ခိုက်ကြရာ၌ အခြားစခန်းများမှ အကူအညီများ ရော
ရှိုလာကာ သူတို့အား တိုက်ခိုက်မောင်းထုတ်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သို့
ကြောင့်ပင် ဒင်ဂန်းသည် နေတယ်သို့ အချိန်မီ သွားရောက် သတိပေးမည်ကို
စိုးရိမ်ကာ ကျွန်ုပ်အား ထိုအချိန်အတောအတွင်း၌ အကူညီသမားအဖြစ်ဖြင့်
ဖမ်းဆီး ချုပ်နှောင်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အခန်း (၂၀)

ရဲရဲ၏

၃နာရီခန့်သွားမိ၍ တောင်ကုန်းတစ်ခုထိပ်သို့ ရောက်သောအခါ ဓမ္မ
ရောင် တောက်နေသော မြေကြီးတစ်ကောင်သဖွယ် ကွေ့ကောက်စီးဆင်းနေ
သော ‘မူးမြစ်’၏နံဘေးတွင် ကျွန်ုပ်၏နေအိမ်အဖြစ်ဖြင့် အခြေတည်ရန် စီစဉ်
စိတ်ကူးသည့် စည်မျက်နှာပြင်ကဲ့သို့ ညီညာပြန့်ပြူးသော ကုန်းမြင့်ကလေး
သည် ရုတ်တရက် မျက်စိရှေ့တွင် ပေါ်လာ၍လာလေ၏။ အဘယ်ကြောင့်
အောင်လင့်ချက်မရှိဘဲ နေရမည်နည်း။ မေရီသည် ထိုကဲ့သို့ပင် ရက်စက်စွာ သတ်
ဖြတ်သည့် ဘေးရန်မှာ ကင်းလွတ်ကောင်း ကင်းလွတ်ပေလိမ့်မည်။ ယင်းကဲ့သို့
ဖြစ်ပါမှ နှစ်ပေါင်းများစွာ ဆင်းရဲဒုက္ခခံခဲ့ကြပြီးသည့်နောက်တွင် ကျွန်ုပ်တို့အဖို့
ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာ နေထိုင်ကြရန်သာ ရှိတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် မြင်းကို တိုး၍နှင့်လေသည်။ သို့သော် သနားဖွယ်
ကောင်းသော မြင်းကြီးခများမှာ ခြေကုန်လက်ပန်းကျနေရာပြုဖြစ်၍ တစ်ခဏမျှ
သာ ခြေလှမ်းသွက်သွက်ကလေး သွားနိုင်ပြီးလျှင် မကြာမီ လမ်းလျှောက်သကဲ့
သို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်းလျှောက်သွားနေရာလေ၏။ ထို့ပြင် ဟန်ကလည်း အစာငတ်
ပြတ်၍ အားအင် ကုန်ခမ်းနေသည့်ပြင် ခြေထောက်တွင် မတော်တဆ ထိခိုက်
ထားသော ဒဏ်ရတစ်ခု ရရှိထားသဖြင့် ကျွန်ုပ်အား တစ်ယောက်တည်း ရှောင်
စွာ သွားနှင့်လျှင်မှ ကောင်းမည်ထင်ကြောင်း သူကနောက်မှ တဖြည်းဖြည်း
လိုက်လာခဲ့မည် ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောကြားလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည်
အောက်သို့ဆင်း၍ သူ့အား မြင်းပေါ်သို့တင်ပြီးလျှင် မြင်းနံဘေးမှ ခြေကုန်
လျှောက်၍ လိုက်ခဲ့လေ၏။

သို့နှင့် အဆိုပါကုန်းမြင့်ခြေရင်းသို့ ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်သောအခါ

သည် ပျောက်ကွယ်ခဲ့၍ အလင်းရောင်များပျောက်ပျောက်သွားကာ ကျန်ရှိလေတော့၏။ သို့ရာတွင် ကျန်ရှိနေသော ထိုအလင်းရောင်များနှင့်ပင် ကျွန်ုပ်သည် အချို့သော အရာဝတ္ထုများကို တွေ့မြင်ရလေသည်။ ကျွန်ုပ်ဆောက်ရန် ခိုင်းထားခဲ့သော ခွံထရိုက်အိမ်များနှင့် ၎င်းတို့အနီးမှ ပေါင်းမိုးဖြူနှင့်လှည်းအိမ်များသည် ကျန်းမာစေတိုင်တည်း တည်တည် တည်ရှိနေကြ၏။ သို့သော် လူများညီစာချက်ပြုတ်လေ့ရှိကြသော ဤအချိန်မျိုး၌ အဆိုပါအိမ်များမှ မီးခိုးဟူ၍ အစအနမူပင် မမြင်ရသည်မှာ ထူးခြားသကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။ လ၊ ကား မကြာမီ ထွက်လာတော့မည်ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ထိုအခိုက်အတန့်တွင် မှောင်မိုက်နေသည်ဖြစ်ရကား၊ တုန်းမြင့်မြင့်ရင်းရှိ ကျောက်တုံးများအကြားတွင် မြေကုန်လက်ပမ်းကျနေသော မြင်းကြီးသည် ခလုတ်တိုက်ချီတစ်ခါ မြေချော်သည်တစ်လှည့်နှင့် နှောင့်နှေးလျက်ရှိလေ၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း ဆက်လက်၍ သည်းမခံနိုင်တော့သဖြင့် . . .

‘ကိုင်း . . . ဟန်၊ မင်းဒီမှာ မြင်းနဲ့ နေရစ်ခဲ့၊ အိမ်တွေမှာ လူတွေနေတယ် မနေတယ်ကို ငါသွားတက်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်’

‘သတိထားသွားပါ သခင်၊ မတော်တဆ ဇူးလူးတွေနဲ့ တွေ့နေပါဦးမယ်’

ကျွန်ုပ်လည်း ခေါင်းညှိတိုက်ပြခဲ့ပြီး အပေါ်သို့ တက်သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်ထိပ်သို့ရောက်သောအခါ ကမ္ဘာလမ်းဟောင်းမှာ စမ်းချောင်းကလေးရှိသော တောင်ကုန်း၏တစ်ဖက်တွင်ရှိသည် ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည် ကျောက်တုံးတစ်တုံးမှ တစ်တုံးသို့ ကျော်လွှားခုန်ကူးရင်း လမ်းကို တဖြည်းဖြည်း ရှာဖွေစမ်းသပ်၍ သွားလေ၏။ ထို့နောက် တသွင်သွင်စီးဆင်းနေသော ရေသံများကိုနားထောင်ကာ စမ်းချောင်းနံဘေးသို့ ရောက်အောင်မှန်းဆပြီး သွားရင်း၊ ကျွန်ုပ်သည် အသံတစ်သံကို ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရသဖြင့် မြေပေါ်တွင် ဝပ်လိုက်ပြီးနောက် အသားနားထောင်၍ နေမိလေ၏။

စမ်းချောင်းမှ ရေများကျနေသော အသံကြောင့် ကြားရသောအသံမှာ မသဲကွဲလှချေ။ သို့သော် အသံမှာ ရှိကုန်သောအသံနှင့် တူလှ၏။ ကျွန်ုပ်စောင့်ဆိုင်းနေစဉ် ပြည့်ဝသောလမ်းကြီးသည် မှင်ရောင်ထနေသော တိမ်တိုက်များအကြားမှ ထွက်ပေါ်လာကာ ထိုနေရာတစ်ဝိုက်ကို အလင်းရောင်ဖြင့် လွှမ်းမိုးလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် ထိုအလင်းရောင်အောက်တွင် သာမန်လူသားများနှင့်မတူဘဲ ဒေဝံစွာနုနုနုတစ်ကညာတစ်ပါးနှင့်တူသော မိန်းမတစ်ယောက်ကို ရုတ်တရက် တွေ့မြင်ရလေရာ၊ ထိုမိန်းမကား မေရီပင်ဖြစ်လေတော့၏။

သူရပ်နေသော နေရာမှာ ကျွန်ုပ်နှင့်ခြေလှမ်း ၅လှမ်းထက်ရှိ၍ ဝေးပေ။ စမ်းချောင်းနံဘေး၌ ဖြစ်၏သည်ဖြင့်၊ လက်ထဲတွင် အိုးတစ်လုံးကို ကိုင်ထားသောကြောင့် ရေခပ်လာဟန်တူ၏။ ထို့ပြင် ကိုယ်တွင်လည်း မုဆိုးမိများဝတ်သကဲ့သို့ ဂါဝန်နက်တစ်မျိုးကို ဝတ်ဆင်ထားသဖြင့် ဖြူနေသော သူ၏မျက်နှာကလေးမှာ ကြည်လင်သောလရောင်ထဲတွင် ထင်ရှားပေါ်လွင်လျက် ရှိလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် သူ့အား မှောင်ရိပ်အကွယ်မှနေ၍ ဝေးစိုက်ကြည့်ရှုနေမိရာ ပါးပြင်ထက်သို့ တလိမ့်လိမ့်စီးဆင်းလျက်ရှိသော မျက်ရည်များကို မြင်ရသဖြင့် မေရီသည် တစ်စုံတစ်ယောက်အား တမ်းစာငံကြွေးနေဟန်ရှိ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း လည်ချောင်းထဲတွင် တစ်ဆို့နေသကဲ့သို့ ဖြစ်နေပြီးလျှင် စကားတစ်လုံးမျှ မဟုတ်ဘဲ ရှိလေ၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်ကို မြင်လိုက်သည့်ခဏ၌ သူသည် အနည်းငယ်တုန်လှုပ်သွားပြီးနောက်မှ သံကြွေလုမတတ်သော တီးတိုးလေသံဖြင့် . . .

‘အို အချစ်ရယ်၊ ကိုယ့်ကို ခေါ်ရအောင် မင်းကိုလွှတ်လိုက်တာများလားကွယ်၊ ကိုယ်အသင့်ရှိပါပြီ အချစ်ရယ်၊ အသင့်ရှိပါပြီ’ ဟုပြောကာ သူသည် အိုးကိုမြေပေါ်သို့ လွှတ်ချလိုက်ပြီးနောက် လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းလျက်ရှိသေး၏။ ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်မှာ အသံထွက်လာနိုင်လေတော့၏။

‘မေရီ’ ဟု ခေါ်လိုက်ရာ ထိုခေါ်သံကို ကြားလိုက်သည့်ခဏ၌ သူ၏မျက်နှာမှာ သွေးရောင်များသန်းလာပြီးနောက်မှ ထိတ်လန့်တကြားနှင့် အော်လိုက်တော့မည်ကဲ့သို့ ရှိနေသဖြင့် ကျွန်ုပ်က အသံကိုနှိမ်လျှစ် . . .

‘ရှူး ကျုပ်ပါ မေရီရဲ့၊ အသက်မသေဘဲ လွတ်လာခဲ့တဲ့ အလန်လေ’ နောက်တစ်ခဏ၌ မေရီသည် ကျွန်ုပ်၏လက်မောင်းများအကြားသို့ ရောက်ရှိလာသည်ကိုသာ သတိရလိုက်မိလေတော့သတည်း။

‘ဒီမှာ ဘယ်လိုဖြစ်သေးသလဲ မေရီ’ ဟု ကျွန်ုပ်က မိမိ၏အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြီးနောက် မေးလိုက်ရာ မေရီက . . .

‘ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး အလန်၊ မင်းစာကိုရတော့ ကိုယ်တို့လည်း ဇင်းမှာ လိုက်တဲ့အတိုင်း ဒီကိုထွက်လာခဲ့တာပဲ၊ ပြီးတော့ ဝိုင်လ်ဗူးရီတိပ်စ် ရေလိုက်တဲ့ စာအရ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း အသိမပေးခဲ့ဘူး၊ ဒါနဲ့ ကိုယ်တို့မှာ လူသတ်မှုကြီးက လွတ်လာခဲ့ရတယ်၊ ဇူးလူးတွေကတော့ ကိုယ့်ကို လိုက်တာကြောင့် သတိ၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ်တို့ ဘယ်သွားတယ်ဆိုတာ မသိတော့ ဒီကိုလိုက်တာကြောင့်ပါဘူး၊ ဖေဖေနဲ့ ဟာနန်ကတော့ သတိပွဲပြီးလို့ ၂ရက်ကြာတော့ ဇင်းနဲ့ ဒီကို လိုက်လာကြတယ်လေ၊ သူတို့ကတော့ ဒင်ဂန်းကို မယုံလို့ ဘာမှမရှိ’

သတိနဲ့နေကြဘို့ လာပြီးသတိပေးတာလို့ ပြောကြတာပဲ။ နို့ပေမယ့် နောက် ကျနေပါပြီ။ ဒါကြောင့် သူတို့လဲ သေသေးက လွတ်လာခဲ့ကြတာပေါ့။ သေ လိုက်ကြတာကတော့ အလန်ရယ် ပြောမကောင်းပါဘူး။ ၅၀၀-၆၀၀လေးထပ် နှိပ်တဲ့ နိန်းတွေနဲ့ကလေးတွေက ပိုများတာပေါ့လေ။ နို့ပေမယ့် တခြားစခန်းအား လူတွေနဲ့ သူတို့ဆီက အမဲလိုက်သွားတဲ့လူတွေ ပြန်ရောက်ကြလို့ အတော်များ များပဲ အသတ်တေးက ချမ်းသာရာရသွားကြပါသေးတယ်။ ဇူးလူးတွေကိုလဲ တိုက်ထုတ်ကြလို့ အတော်သေကျန်ရစ်ခဲ့ကြတယ်

ဒါဖြင့် မင်းဖေဖေနဲ့ ပါရိယာ အခုဒီမှာရှိကြသလား

မရှိကြဘူး အလန်၊ ဒါပေမယ့် လူသတ်ပွဲကြောင်းကိုတော့ သူတို့ သိသွားကြတယ်။ ပြီးတော့ ရီတိမ်နဲ့ သူ့လူတွေတစ်ယောက်မကျန် ဒင်ဂန်းရဲ့ မြို့တော်မှာ အသတ်ခံကြရတယ်ဆိုတဲ့ အင်္ဂလိပ်ရဲ့ သစ္စာဖောက်မှုကြောင့် ဖြစ်ရ တယ်လို့လဲ ပြောကြသေးတယ်

ဒီဟာသက်သက်လိမ်တာပဲ၊ ကံလေ ဆက်ပြောစမ်းပါဦး

ပြီးတော့ သူတို့က ကိုယ့်ကိုလာပြီး ပြောကြတာကတော့ ကိုယ်ဟာ တခြားမိန်းကလေးတွေလိုပဲ မုဆိုးမဖြစ်နေပြီတဲ့ အလန်ရဲ့။ ဟာနန်ကလည်း မင်းဟာ ကိုယ်ထောင်တဲ့ ပိုက်ထဲမှာကိုယ်ပဲ အမိခံရတဲ့လူဖြစ်တဲ့ပြင်၊ ဘိုးဝါး တွေအပေါ် သစ္စာဖောက်တဲ့လူတစ်ယောက်ဖြစ်လို့ ကိုယ်ဟာမင်းအတွက် ပူ ဆွေးတမ်းတ နေစရာမလိုဘူးတဲ့။ နို့ပေမယ့် ဗရောက်ပင်စလိုကတော့ သူ့ သက်သက် လိမ်ပြောတာပဲလို့ သူ့မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး ပြောင်ပြောင်ကြီး ပြန် ပြောလိုက်တယ်။ ကိုယ်ကလည်း သူ့ကို နောက်ဘယ်တော့မှ စကားမပြော တော့ဘူးလို့ ပြောလိုက်တယ်

ဒါပေမယ့် ကျွန်ုပ်ကတော့ သူ့ကို စကားပြောရဦးမယ်။ ဒါနဲ့ သူတို့ အခု ဘယ်မှာလဲ

ဒီတနေ့နံနက်ပဲ တခြားဘိုးဝါးတွေဆီကို မြင်းနဲ့ ထွက်သွားကြ တယ်။ ဒီနေရာက ရန်သူကို အလွယ်တကူ ခုခံနိုင်တဲ့နေရာဖြစ်လို့ ဘိုးဝါးပါတီ တစ်ခုကို ဒီမှာလာနေရအောင် သွားခေါ်ကြမလို့နဲ့ တူပါတယ်။ သူတို့နက်ဖြန် ပြန်လာကြမယ်လို့ ပြောသွားကြတယ်။ အတောအတွင်းတော့ ကိုယ်တို့အေး အေးဆေးဆေး နေနိုင်ကြပါတယ်။ ကိုင်း လာအလန် အိမ်ကိုသွားကြဖို့ရဲ့ ကိုယ်တတ်နိုင်သလောက် မင်းအတွက်အသင့်ပြင်ဆင်ထားတဲ့ ကိုယ်တို့အိမ် ကလေးလေ။ ဘုရား ဘုရား ကိုယ်ဖြင့်လေ ကိုယ်တို့အိမ်ကလေးပေါ်မှာ မင်း ဘယ်တော့မှ ခြေချတော့မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်နေမိတယ်။ အလိုနားထောင်စမ်း

အလန် ဘာသံပါလိမ့်

ကျွန်ုပ်သည် နားစွင့်ထောင်လိုက်ရာ ကျောက်တုံးများ အကြားတွင် နင်း၍လာနေသော မြင်းတစ်ကောင်၏ ဣသံများကို ကြားရလေ၏။

မကြောက်ပါနဲ့ ဟန် ကျွန်ုပ်မြင်းနဲ့လာနေတာပါ။ သူ့လည်း လွတ် လာတယ်။ ဒီအကြောင်းတွေ နောက်မှ မင်းတို့ကို ပြောပြဦးမယ်

ထိုကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်မြောဆိုနေစဉ် အရပ်ကြီးပြတ်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေသော ဟန်သည် ရုတ်တရက် ပေါ်၍လာလေ၏။

ပွဲဒေး သခင်မ၊ ကဲ ကျွန်တော် သခင်ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် သခင်မဆီကို ပြန်ခေါ်လာခဲ့တဲ့အတွက် ကျွန်တော့်ကို ညစာကောင်းကောင်း ကျွေးရလိမ့်မယ်။ ကိုင်း အစစအရာရာ အဆင်ပြေသွားပါလိမ့်မယ်လို့ ကျွန် တော် မပြောခဲ့ဖူးလား သခင်

ထို့နောက် ဟန်သည် မောပန်းနွမ်းနယ်သဖြင့် စကားပြောရပ်သွား လေရာ ထိုအချိန်၌ သူ့ စကားကို နားထောင်၍ မနေနိုင်အားသော ကျွန်ုပ်တို့ လည် တစ်နည်းတစ်ဖုံ ဝမ်းသာ၍ နေမိတော့၏။

မကြာမီ ကျွန်ုပ်သည် ဗရောက်ပင်စလိုနှင့်အခြား ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေ အားလုံးတို့အား တွေ့ဆုံရလေရာ သူတို့သည် ကျွန်ုပ်အား သေရာမှ ပြန်၍ရှင် လာသော သူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဝမ်းသာအားရ ဝိုင်းဝန်းဆီးကြို နှုတ်ဆက်ကြ လေ၏။ ထို့ပြင် အကယ်၍ ကျွန်ုပ်ကသာ သတိပေးခြင်း မရှိခဲ့ပါလျှင် သူတို့ သည်လည်း ဇူးလူးများ၏ လိုသွားများနှင့် မိတ်ဆွေဖွဲ့ကြရမည် မလွဲဖြစ်ရကား သူတို့သည် ယခင်ကထက် ထပ်လောင်း၍ ကျွန်ုပ်အား ချစ်ခင်လေးစားလျက်ရှိ ကြလေ၏။ စင်စစ်အားဖြင့်လည်း စခန်းရှိ သူတို့နေကြသောအပိုင်းမှာ အပြင်း ထန်ဆုံး တိုက်ခိုက်ခြင်းကို ခံကြရသဖြင့် ထိုနေရာရှိ လူအားလုံးလိုလိုပင် အသတ်ခံကြရကြောင်း နောင်အခါသိရှိရလေသည်။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် သူတို့အား ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှကို အလုံးစုံ ပြန်လည်ပြောပြသဖြင့် သူတို့သည် စိတ်စင်စားစွာ နားထောင်နေကြရာမှ ပြီးဆုံး သွားသောအခါ မေရာက . . .

ဘုရား . . . ဘုရား၊ အားလုံး အသတ်ခံကြရတဲ့ အထဲက မင်းတစ် ယောက်ထဲ ကျန်တာဟာ ကုသိုလ်ကောင်းလို့ပဲ အလန်။ တကယ်လို့ မဟုတ်ဘဲ သာ ဟာနန်ပါရီလို မင်းအကြောင်းကောင်းကောင်းမသိတဲ့ လူဆိုရင်တော့ ဒင်ဂန်းနဲ့ တစ်ကြိတ်တည်း တစ်ဥာဏ်တည်း လို့တောင် ထင်မိမယ်။

ထိုအခါ ဗရောက်က မေရာတက်သို့ ဒေါသဖြင့်ပြော၍ . . .

ဘယ်လိုစကား ပြောလိုက်တာလဲမေရာ၊ အလန်ဟာ သူ့ဘယ်လိုမှ မပြောနိုင်တဲ့ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးဖြစ်နေတာနဲ့ ဒီလိုပဲ အပြောအဆို အစောကားခဲနေရ တော့လော့ ကျုပ်အဖို့တော့ ဒင်္ဂန်းကို အကြံပေးတဲ့ လူတစ်ယောက်ယောက် ဖို့ကယ်ဆိုရင် ဒီလူဟာ တခြားလူမဟုတ်ဘဲ လူယုတ်မာ ဟာနန်ပါရီယာ ဖြစ်ရ ဝယ်ဆိုတာ တစ်ထစ်ချ တွေးမိမှာပဲ။ နို့မဟုတ်ရင် သတ်ပွဲမဖြစ်ခင် ဘာကြောင့် အခုပြီး ဟန်နန်ရီမာရေးကို ခေါ်ပြီး ဒီကိုလာသတဲ့လဲ'

'ကျုပ်လည်း မသိပါဘူးဗျာ' ဟု မေရာက ဖရောက်အား လေပျော့ ထလေးနှင့် ပြန်ပြောလေသည်။

'ဒါဖြင့် စိတ်ကိုထိခိုက်ခဲ့ အပိုစကားတွေကို ဘာလိုပြောနေချင်ရသေး သလဲ။ ဆို... ပြန်ပြီး အဖြေပေးမနေပါနဲ့တော့ ပိုပြီးဆိုးနေပါဦးမယ်။ ဟောဒီ အဲသဲသား ဟင်းကျန်တာကိုသာ ဟန် ဆိုကိုသွားပေးလိုက်စမ်းပါ။ (ထိုနေရာ၌ ကျွန်ုပ်တို့ညစာစားသောက်နေကြကြောင်းကို ဖော်ပြရန် ကျန်ခဲ့ပေသည်) သူ အဝစားထားပြီးပေးမယ့် နောက်ထပ် ဒီလောက်တော့ စားနိုင်ပါလိမ့်ဦးမယ်'

သို့နှင့် မေရာသည် သူ့အမိန့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေးလေရာ၊ အခြား သူများလည်း ဖရောက်ဒေါ်မာန်ပွားနေသည့်အခါများ၌ ရှောင်ထွက်သွားလေ့ရှိ ကြသည့်အတိုင်း တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး ပျောက်ကွယ်သွားကြသဖြင့် သူနှင့်ကျွန်ုပ် နှစ်ဦးတည်းသာ ကျန်ရှိခဲ့လေ၏။

'ကိုင်း အားလုံးမောကုန်ကြလို့ အနားယူကြဖို့ အချိန်တော်ပြီ၊ ဝှစ် နိုက်၊ တူမောင် အလန်နဲ့ တူမမေရီဟုပြောကာ ဖရောက်လည်း ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦး အား ထားခဲ့ကာ ထွက်သွားလေ၏။ ထိုအခါ မေရီက ကျွန်ုပ်အား...'

'ကဲ့အချစ်ရေ... မင်္ဂို ကိုယ်ပြင်ဆင်ထားတဲ့အိမ်ကလေးကို လိုက် ကြည့်ပါတော့ကွယ်။ နေရာကလေးက မကောင်းလှပေမယ့် ထိုယ်တို့ အဲဒီမှာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ နေသွားကြရပါလိမ့်မယ်ကွယ်ဟု ပြောကာ သူသည်ကျွန်ုပ် အား တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ်မတ သုံးကြိမ်တိုင်အောင် နမ်းရှုပ်လိုက်လေ၏။

နောက်တစ်နေ့ ညနေစောင်းတွင် ကျွန်ုပ်၏ဇနီးနှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် အိမ်တွင်းရေးအသေးအဖွဲ့တို့ကလေးများအတွက် ရယ်မောငြင်းခုံနေကြရင်းဖြင့် ဆင်းရဲရဲတူများကို မေ့လျော့ကာပျော်ရွှင်ကြည့်နူးလျက်ရှိကြစဉ် မေရီ၏မျက်နှာ ထား ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲသွားသည်ကို မြင်ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်က အကြောင်း ကို မေးမြန်းသောအခါ မေရီက...'

'နားထောင်စမ်း၊ ကိုယ် မြင်းခွာသံတွေ ကြားရတယ်'ဟု ပြောရင်း တစ်နေရာသို့ လက်ညှိုးထိုးပြသဖြင့် ကျွန်ုပ်က ကြည့်လိုက်ရာတွင် နောက်လိုက်

များနှင့်အတူ မြင်းစီး၍လာကြသော ဘိုးဝါးတစ်စုကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ လူ ပေါင်းအားလုံး ၃၃ ယောက်ရှိ၍ ၂၀ မှာလူဖြူများဖြစ်ကြ၏။

'ကြည့်... သူတို့အထဲမှာ မေဖေပါလာတယ်၊ ဟာနန်တော့ သူ့နံဘေးမှာကပ်ပြီး မြင်းစီးလာတယ်'

မေရီပြောသည်အတိုင်း ထိုအထဲတွင် ဟန်နန်ရီမာရေးပါရှိ၍ သူ့အနီးမှ ကပ်ကာ စကားပြောရင်း နံဘေးမှ မြင်းစီးလိုက်ပါလာသူကား ဟာနန်ပါရီယာ ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် မေရီအား လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ပွေ့ပိုက်ကာ ယုံယ လိုက်ပြီးလျှင်...

'ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ဟာ အတော်ကလေးတော့ ဖျော်ခဲ့ ကြရပါပြီကွယ်'

'မင်းဘာကိုဆိုလိုတာလဲ အလန်'

'ကျုပ်တို့ရဲ့ ပျော်စရာအချိန်တွေဟာ အခုအခိုက်အတန့်မှာ ကုန်ချား သွားပြီလားလို့ ကျုပ်တွေ့မိလို့ပါ'

အသံခပ်လေးလေးဖြင့်... 'ဟုတ်ချင်ဟုတ်မှာပေါ့လေ၊ နို့ပေးမယ့် ဒီအချိန်တွေဟာ အင်မတန် အဖိုးတန်တဲ့ အချိန်တွေ ဖြစ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား ဒါကြောင့် ကိုယ်တော့ ဒီနေ့သေရင်တောင်မှ ပျော်ချော်ကြီးသေပြရပါတယ်'

မကြာမီ ဘိုးဝါးများအပေါ်သို့ ရောက်လာ၏။ ဟာနန်ပါရီယာကား အမြဲမလို မုန်းတီးနေသော သူ၏စိတ်ဓာတ်ကြောင့် ပေလောမသိ၊ ကျွန်ုပ်ကို မြင်လျှင်မြင်ခြင်း မှတ်မိလေသည်။

'အလို အလန်ကွာတာမိန်းပါလား ဘယ်နှယ့်မင်း ဒီရောက်နေသလဲ မင်းဘယ်လိုနည်းနဲ့ ခုထက်ထိ အသက်ရှင်နေရတာလဲ၊ (အသက် ၆၀ ခန့်ရှိ သော အသားညိုညို လူကြီးတစ်ယောက်ဖက်သို့ လှည့်၍) ဒီမှာ ဗိုလ်မှူး ဟောဒီ က အင်္ဂလိပ်အမျိုးသားတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ဟီရာကွာတာမိန်းဟာ ဘုရင်ခံရ တိဖ်နဲ့အတူတူ ဇူးလူးဘုရင်ဆီကို လိုက်သွားတဲ့လူပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့သိကြရ တာကတော့ ပီတာရီတိဖ်နဲ့ သူ့လူအားလုံးဟာ ဒင်္ဂန်းသတ်ပစ်လို့ သေကြရ တယ်ဆိုပြီး ဒီလူကတော့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လွတ်လာရသလဲ မသိဘူး'

'မင်းက ဘာကြောင့်ပစ္စာတွေ မေးနေတာလဲ မင်ဟီရာပါရီယာ၊ ဒီအကြောင်းကို အင်္ဂလိပ်အမျိုးသားက ရှင်းလင်းပြလိမ့်မေ့! ဟု အသံတူညီ ဗိုလ်ကြီးက ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။

'ရှင်းပြနိုင်ပါတယ်၊ ခင်ဗျာသော နားထောင်မယ်ဆိုရင်... ဟန်နန် အခု ချက်ချင်းပဲ ပြောပြပါမယ်'

ထိုအခါ ဗိုလ်မှူးကြီးက ဟင်နရီစာရေးအား အနီးသို့ခေါ်ကာ ခေတ္တမျှ တီးတိုးတိုင်ဝင်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်အား...

နေဦး အနီးနားမထောင်သေးဘူး။ ကိစ္စက တော်တော် အရေးကြီးနေတာပဲ။ ကျုပ်တို့ စားသောက်ပြီးမှ မင်းပြောတဲ့စကားကို နားထောင်မယ် မင်ဟီရာကွာတာမိန်း။ ဒီအတော်အတွင်းတော့ ဒီနေရာက ဘယ်မှ ထွက်မသွားဖို့ မင်းကို ကျုပ်အမိန့်ပေးတယ်။

ကျွန်တော် အကျဉ်းသမားတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီလို့ ဆိုလိုသလား ဗိုလ်မှူး။

ဒီလို မင်းယူဆမယ်ဆိုရင်လည်း ယူဆနိုင်တယ် မင်ဟီရာကွာတာမိန်း။ ကျုပ်တို့သွေးသားဖြစ်တဲ့ မင်းအဖော် ဘိုးဝါး ၆၀ ဟာ ဇူးလူးနယ်မှာ ဘာကြောင့် ဝံ့ရဇာန်တွေလို ရက်ရက်စက်စက် အသတ်ခံရပြီး မင်းကတော့ ဘယ်လိုလွတ်မြောက်လာတယ်ဆိုတာကို ရှင်းလင်းပြရမယ့် အကျဉ်းသမားတစ်ယောက်ပေါ့။ ကဲ ကဲ အခုတော့ ရပ်ပါဦး။ နောက်တော့ ပြောစရာအများကြီး ရှိပါလိမ့်မယ်။ ကိုင်းဟော့ ကာရိုးလတ်နဲ့ ဂျီဟားနက်က ဟောဒီက အင်္ဂလိပ်အမျိုးသားကို မင်းတို့ သေနတ်တွေ ယမ်းထိုးပြီး စောင့်ကြည့်နေကြ။ ပြီးတော့ ကျုပ်အခေါ်လွှတ်လိုက်မှ သူ့ကို ကျုပ်တို့ရှေ့ခေါ်လာခဲ့။

ထိုနောက် ကျွန်ုပ်သည် စိတ်နာလှသည့် အသံဖြင့် မေရီအား... မင်းအစ်ကို ဟာနန်ကတော့ ခါတိုင်းလိုပဲ အ၊ မင်လာလက်ဆောင်တွေယူလာ ပြန်ပြီကောလားကွယ်။ ကဲ ကဲ ကျုပ်တို့လည်း ညနေစာ စားကြပါစို့ မင်ဟီရာ ကာရိုးလတ်နဲ့ ဂျီဟားနက်တို့လည်း ကျုပ်တို့ကို ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ ညစာအတူလိုက်စားဖို့ လတ်ခံကောင်းပါရဲ့။

ကာရိုးလတ်နှင့် ဂျီဟားနက်တို့လည်း ဖိတ်ကြားခြင်းကို လက်ခံကြသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုနယ်၌ ဖြစ်ပွားခဲ့ရသည့် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှသော လူသတ်ပွဲကြီးအကြောင်းကို သူတို့ထံမှ လုံးစေ့ပတ်စေ့ ကြားကြရလေ၏။ အဆိုပါ သတင်းဆိုးများကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ အစားပျက်ကာ ညနေစာကိုကောင်းစွာ မစားသောက်နိုင်ကြသော်လည်း ကာရိုးလတ်နှင့်ဂျီဟားနက်တို့မှာမူ ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ စိတ်လက်အတော်ပင် ပြေပျောက်လာခဲ့ကြပြီဖြစ်ရကား။ ညနေစာကို မြန်ရှက်စွာစားသောက်ကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ စားသောက်ပြီးကြသောအခါ ဟန်သည် ပန်းကန်ခွက်ယောက်များကို လာရောက်သိမ်းဆည်းရင်း၊ ဘိုးဝါးများသည် အရေးတကြီး ဆွေးနွေးတိုင်ပင်နေကြကြောင်း ကျွန်ုပ်အားလည်း မကြာမီအခေါ်လွှတ်လိမ့်

မည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ကျွန်ုပ်တို့အား သတင်းပေးလေ၏။ သူပြောသည့်အတိုင်း ဝင် တစ်ခထမ္မာကြာသောအခါ လက်နက်ကိုင် လူနှစ်ယောက်ရောက်ရှိလာကြ၍ ကျွန်ုပ်အား သူတို့နောက်သို့ လိုက်ခွင့်ရန် အမိန့်ပေးလေ၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် မေရီအားနုတ်ဆက် စကားပြောဆိုမည်ပြုသောအခါ မေရီက ကျွန်ုပ်သွားရာသို့ သူပါလိုက်မည်ဟု ပြောကာ လိုက်ပါလာခဲ့လေသည်။

ကိုက် ၂၀၀ ခန့်သွားမိသောအခါ လှည်းတစ်စီး၏ အရိပ်အောက်၌ ထိုင်နေကြသော ဘိုးဝါးများအား ကျွန်ုပ်တို့တွေ့မြင်ကြရလေ၏။ ထိုသူတို့ အနက်မှ လူ ၆ ယောက်သည် ထိုင်ခုံများဖြင့် လခြမ်းသဏ္ဍာန်ထိုင်လျက် ရှိကြ၍ အလယ်မှ ဗိုလ်မှူးကြီး၏ရှေ့တွင်မူ စာရေးကိရိယာများ တင်ဆားသော စားပွဲကြမ်းတစ်လုံးရှိလေသည်။

အဆိုပါ လူ ၆ ယောက်၏လက်ဝဲဘက်တွင် ပင်စလိမ့်သားစုများနှင့် မေရာ သားအဖတစ်စုတို့ရှိကြလျက် လက်ယာဘက်၌မူ ယခုခန့်နက်တွင်မှ စခန်းသို့ ဆိုက်ရောက်လာကြသော အခြားဘိုးဝါးများရှိကြ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုအချင်းအရာကို မြင်ရုံနှင့်ပင် တရားခွဲရုံးတော်အဖြစ် စီစဉ်ထားကြောင်း၊ လူကြီး ၆ယောက်မှာ တရားသူကြီးများဖြစ်ကြလျက် ဗိုလ်မှူးကြီးက တရားရုံးတော်၏ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်ကြောင်းရိပ်မိလေပြီ။ ထိုသူများ၏ နာမည်များကိုကား ကျွန်ုပ်သည် သူတို့၏အဆက်အနွယ်များကို ထိခိုက်မည်စိုးသဖြင့် မဖော်ပြလိုတော့ပေ။ စင်စစ်အားဖြင့်လည်း 'ဗီလိန်' (အကောက်ကြံသူ)ဟာနန်ပါရီ၏ လက်ကိုင်တုတ်သဖွယ်ဖြစ်နေသော သူတို့သည် သူတို့အမြင်နှင့် ရိုးသားစွာ ပြုမှုကြံခြင်းဖြစ်လေသည်။

(ဗိုလ်မှူးကြီး) 'အလန်ကွာတာမိန်း ရှေ့ပြောင်းလာကြတဲ့ ဘိုးဝါးစခန်းတွေမှာ ထုတ်ပြန်ထားတဲ့ တရားဥပဒေနဲ့ညီအောင် ပြင်ဆင်ထားတဲ့ တရားခုံရုံးတော်ရှေ့မှာ စစ်ဆေးဖို့ မင့်ကိုခေါ်ဆောင်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်တယ်။ မင်းဒီဥပဒေကို အသိအမှတ်ပြုရဲ့လား။'

(ကျွန်ုပ်) 'ဒီလို ဥပဒေမျိုးရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘိုးဝါးမဟုတ်ဘဲ ဂရိတ်ဗြိတိန် ပြည်သားဖြစ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ထံ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ တရားရုံးတော်ရှေ့မှာ စစ်ဆေးမှာကိုတော့ ကျွန်တော်အသိအမှတ် မပြုနိုင်ဘူး။'

(ဗိုလ်မှူးကြီး) 'ကျုပ်တို့လည်း ဒီအချက်ကိုစဉ်းစားမိကြဖူးပေမယ့် အလန်ကွာတာမိန်း ဒါကြောင့် ဒီလိုလုပ်ဖို့ ခွင့်မပြုပါဘူး။ နို့ထောင့် ကျွန်ုပ်တို့ သူ ပိတာရိတ်မိနဲ့ 'ဆီကွန်ရီလာ'ဆီကို မင်းလိုက်မသွားခင် ကျွန်ုပ်တို့အဖော်

သူ့လူတွေအပေါ်မှာ သစ္စာရှိရှိနဲ့ အမှန်အတိုင်းဘာသာပြန်ဆိုပေးပါမယ်လို့ သစ္စာပြုခဲ့ရတာကို မင်းမှတ်မိမှာပေါ့၊ မင်းရဲ့ အဲဒီသစ္စာပြုချက်ကို ကျုပ်တို့ အထောက်အထားပြုပြီး ဒီရုံးတော်က မင်းအပေါ်မှာတရားစီရင် ပိုင်ခွင့်ကိုရ ထား

(ကျွန်ုပ်) 'အဲဒီလို သစ္စာပြုခဲ့တာ မှန်ဝေမယ် ခင်ဗျားတို့ရဲ့ တရားစီရင်ပိုင်ခွင့်ကိုတော့ ကျွန်တော်ကန့်ကွက်တယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်ကန့်ကွက်တာကို စာနဲ့ရေးမှတ်ထားဖို့လဲ ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ်'

'ပြောတဲ့အတိုင်း ရေးမှတ်ထားပါမယ်' ဟု ပြောကာ ဗိုလ်မှူးကြီးသည် သူ့ရှေ့ရှိစက္ကူပေါ်တွင် သေချာစွာ မှတ်သားထားလေ၏။ ပြီးမှ ကျွန်ုပ်အား မော်ကြည့်ကာ...

'အလန်ကွာတာမိန်း၊ မင်းအပေါ်မှာ စွဲဆိုရတဲ့ဖြစ်မှုကတော့ ကွယ်လွန်သူ ဂျင်နရယ်ပီတာရီတိစ် ခေါင်းဆောင်ပြီး ဇူးလူးဘုရင်ဆီကို မကြာမီက သွားကြတဲ့ ကော်ခရိုင်အဖွဲ့ဝင် တစ်ယောက်ဖြစ်ပါလျက်နဲ့ မင်းဟာ သစ္စာမရှိတဲ့ ဒင်ဂန်းနဲ့ မိုက်မိုက်မဲမဲ ပူးပေါင်းပြီး ပီတာရီတိစ်နဲ့ သူ့အပေါ်တွေကိုသာမကဘဲ အထူးသဖြင့် မင်းနဲ့ရန်စရှိခဲ့ကြတဲ့ မင်းယောကွမ ဟင်နရီမာရေးနဲ့ သူ့တူ ဟာနန်ပါရီယာကို သတ်ဖြတ်လုပ်ကြံဖို့ ကြံစည်တဲ့ ပြစ်မှုပဲ၊ ပြီးတော့ ဒီလူသတ် ပွဲကြီး ကျင်းပနေတုန်း မင်းကို ဘေးရန်ကင်းရှင်းတဲ့ နေရာမှာ ရွှေ့ထားဖို့ကိုလဲ မင်းဒင်ဂန်းနဲ့ ကြံတင်ပြီး စီစဉ်ထားခဲ့သေးတယ်၊ ကဲ ဒီတော့ မင်းအပြစ်ရှိသလား မရှိဘူးလား'

ဤကဲ့သို့မတရားစွပ်စွဲချက်ကို ကြားရသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် ဒေါသနှင့် မာနရောစပ်ကာ ကျယ်လောင်စွာရယ်မောလိုက်လေသည်။

'ဒီလိုစကားမျိုးတွေကို ပြောရအောင် ခင်ဗျားဦးနေသလား ဗိုလ်မှူး၊ ဘယ်သက်သေထွက်ချက်ပေါ်မှာ အမှီပြုပြီး ကျွန်တော့်ကို ဒီလို မဟုတ်မဟတ် စွပ်စွဲရတာလဲ'

'အမှန်ကတော့ မင်းမိုက်မိုက်ရိုင်းရိုင်း ကြံစည်မှုတွေကြောင့် ဇူးလူးတွေရဲ့ လှံချက်နဲ့ ကျွန်ုပ်ဖမ်းနဲ့ သမီး ဥယျောကဆုံးရှုံးသွားကြရလို့ ကျုပ်မှူးမယ်ဆိုလဲ ရူးလောက်တာပေါ့၊ နို့ပေမယ့် ကျုပ်မရဘူး၊ အလန်ကွာတာမိန်း မဇူးဘူး၊ အဲ မင်းအပေါ်မှာ သက်သေထွက်ချက်ဆိုတာကိုတော့ မင်းကြားရပါလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် အပြစ်မရှိဘူးလို့ မင်းလျှောက်လဲတာကို ကျုပ် ရေးထားလိုက်ဦးမယ်'

သို့နှင့် သူသည် ရှေးသားပြီးမှ ဆက်လက်၍...

'တကယ်လို့ မင်းဟာ ဟောဒီအချက်အလက်ကလေးတွေကို ဝန်ခံမယ်ဆိုရင် အချိန်သိပ်မရတဲ့ ကျုပ်အဖို့ အချိန်ကုန်အတော်သက်သာသွားမှာပဲ၊ အဲဒါတွေကတော့ တခြား မဟုတ်ပါဘူး၊ ကောင်မရင်အဖွဲ့ ဘာဖြစ်တော့မယ်ဆိုတာ သိတော့ မင်းက အဖွဲ့နဲ့အတူ မလိုက်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားသေးတယ်ဆို ဒါမှန်သလား'

'မမှန်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခုဖြစ်တော့မလို့ သိသယရှိနေလို့ ဟောဟိုက ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတွေကို (ပရင်စလိုတို့အား လက်ညှိုးထိုးပြရင်း) ဒင်ဂန်းလက်ထဲက လက်မတင်ကလေး ကယ်နိုင်ခဲ့ပေမယ့် ကော်မရှင်အဖွဲ့ ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော် လုံးဝမသိရှိပါဘူး၊ စင်စစ်တော့ ကျွန်တော် မလိုက်ချင်တဲ့အခြားအကြောင်း တစ်ခုရှိပါတယ်၊ ဒါကတော့ အဲဒီလိုခရီးစထွက်မဲ့နေ့ကမှ ကျွန်တော်ဟာ 'မေရီမာရေး'နဲ့ လက်ထပ်ကြပါတယ်၊ နို့ပေမယ့် ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေ ဂျင်နရယ်ရီတိစ်က ကျွန်တော့်ကို လိုက်ခဲ့ဖို့ ခေါ်တာနဲ့ သူ့အတွက် ဘာသာပြန်ပေးဖို့ မလွဲသဘာ လိုက်သွားရပါတယ်'

ထိုအခါ ထိုနေရာတွင် ရှိနေကြသော ဘိုးဝါးအချို့က 'ဒါမှန်တယ် ကျုပ်တို့ မှတ်မိတယ်' ဟု ပိုင်း၍ပြောကြ၏။ သို့သော် ဗိုလ်မှူးကြီးကမူ ကျွန်တော်၏ အဖြေလည်းကောင်း၊ ထိုသူများပြောဆိုကြခြင်းတို့လည်းကောင်း၊ အရေးမထားဘဲ ဆက်လက်၍...

'မင်းနဲ့ ဟင်နရီမာရေး၊ ဟာနန်ပါရီယာတို့နဲ့ မသင့်မြတ်ကြဘူးဆိုတာကိုကော မင်းဝန်ခံသလား'

'ဝန်ခံပါတယ် ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဟင်နရီမာရေးဟာ သူ့မှာရှိသမျှ အခွင့်အရေးနဲ့ သူတို့လူစုအသက်တွေကို 'ဒယ်လာဂိုအာ'နားမှာ တစ်ကြိမ်၊ နောက်ပြီး ဇူးလူးနယ်မှာတစ်ကြိမ် ကယ်လာခဲ့ရတဲ့ ကျွန်တော့်ကို သူ့သမီးမေရီနဲ့ လက်ထပ်ဖြစ်အောင် အမျိုးမျိုးတားဆီး နှောင့်ယှက်ခဲ့ပါတယ်၊ ထိုနည်းအတူပဲ ဟာနန်ပါရီယာကလဲ ကျွန်တော့်ကို မေတ္တာရှိနေတဲ့ မေရီတို့ ကျွန်တော့်ဆီက ဓားပြတိုက်ယူဖို့ ကြိုးစားပါတယ်၊ ပြီးတော့ သူ့ဇားပြီး သေတော့မလို့ဖြစ်နေတုန်းက ကျွန်တော့်သူ့ကို ကယ်လာခဲ့ရပေမယ့် နောက်တော့ သူဟာ လူသူလေးပါးကင်းရှင်းတဲ့နေရာတစ်ခုမှာ ကျွန်တော့်ကို သေနှုတ်နဲ့ ပစ်သတ်ဖို့ ကြံစည်ခဲ့ပါသေးတယ်၊ အဲဒီတုန်းက အနာရွတ် ဟောဒီမှာ နာလဲထိ ရှိပါသေးတယ်' ဟု ပြောကာ ကျွန်ုပ်သည် နဖူးဘေးရှိအနာရွတ်တစ်ယောက် လက်နှင့် ထောက်၍ပြလိုက်၏။ ထိုအခါ ဗရောက်ပင်စလိုက ထိုလူကို သေမိတ်မှန်ကြောင်း ဝင်၍အော်ပြန်သဖြင့် သူ့အား တိတ်ဆိတ်စွာနေရန် အော်ကြား၏။

ပြီးနောက် ဗိုလ်မှူးကြီးက ဆက်လက်၍ ...

ပြီးတော့ သွတ်(ရုံ)မင်းမြစ်နားက စခန်းကို မကြာခင် လာတိုက်ကြ တော့မယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းသိလို့ မင်းဇနီးကိုရော၊ သူ့နဲ့အတူနေတဲ့ လူတချို့ကို ရော အခြားသူတွေ အသိမပေးဘဲနဲ့ အဲဒီနေရာကနေပြီး တိတ်တဆိတ် ထွက် သွားကြလို့ လူလွတ်ပြီး သတိပေးတယ်ဆိုတာရယ်၊ နောက်ပြီး မင်းနဲ့သွားကြတဲ့ တခြားလူတွေအားလုံး သေကျန်ရစ်ကြပါလျက်နဲ့ မင်းနဲ့မင်းရဲ့ ဟော်တင်ကော့ နေခံနှစ်ယောက်သာ ဇူးလူးနယ်က လွတ်မြောက်လာကြတယ်ဆိုတာရယ်၊ အဲဒါတွေကော့ မင်းဝန်ခံသလား'

'ကျွန်တော့်ဇနီးကို သူ့မိတ်ဆွေထဲက လိုက်ချင်တဲ့လူတွေရှိရင် လိုက် ပို့ခေါ် မလိုက်ချင်ကြရင်လဲ တစ်ယောက်ထဲပဲ ဟော်ဒီက ခင်ဗျားမြင်တဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်အိမ်တွေ အဆောက်ခိုင်းထားခဲ့တဲ့နေရာက ရွှေ့ပြောင်းလာကြဖို့ ကျွန်တော်စာရေးပြီးပြောလိုက်တာကို ဝန်ခံပါတယ်၊ ဒီလို ရေးရတဲ့အကြောင်း ကတော့ ဒင်ဂန်းက-ဇာစားတာလား တကယ်လားတော့မသိဘူး ကျွန်တော့် ဇနီးကို သူ့ကြင်ယာအဖြစ် အလိုရှိလို့ ခိုးပြီးအယူခိုင်းမယ်လို့ ကျွန်တော့်ကို ပြောဖူးလို့ပဲ၊ ဒီလိုလုပ်တာကိုလဲ ကွယ်လွန်သူ ဘုရင်ခံရိုက်ဖိရုံ ခွင့်ပြုချက်အ၊ ပြုလုပ်ခြင်းဖြစ်ပါတယ်၊ သူ့လက်ရေးပါတဲ့ ကျွန်တော့်စာကိုတောင် ပြန်ပါရေး စာရယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော့် အပေါ်တွေအားလုံး အသတ်ခံကြရတဲ့အထဲက ကျွန်တော်နဲ့ဟော်တင်ကော့ 'ဟန်'နဲ့ လွတ်လာကြတာကိုလဲ ကျွန်တော် ဝန်ခံ ပါတယ်၊ ဘယ်လိုလွတ်လာကြသလဲ ဆိုတာ ဗိုလ်မှူးသိချင်ရင် ကျွန်တော် ပြောပါမယ်'

ဗိုလ်မှူးသည် ထပ်မံ၍ ရေးမှတ်လိုက်ပြီးနောက် ...

'ထူးသက်သေ ဟာနန်ပါရီယာကို ခေါ်ပြီး ကျမ်းကျိန်စေ'

ကျမ်းကျိန်၍ ပြီးစီးသောအခါ ဟာနန်ပါရီယာအား သူသိရှိသမျှ ထွက်ဆိုရန် အမိန့်ပေးလေ၏။

ပါရီယာ၏သက်သေ ထွက်ဆိုချက်ကား များစွာရှည်လျားလှ၍ သေ ချာကျနစွာ စီစဉ်ထားဟန်တူ၏။ သူပြောဆိုသွားသည်ကို ကျွန်ုပ်တို့ပြုရမည် ဆိုသော် သူသည် ကျွန်ုပ်နှင့်ရန်စေရိခဲ့ဖူးသည့်ပြင် သူနှင့် စေ့စပ်ထားသော မိန်းကလေးကို ကျွန်ုပ်က သူ့ဖခင် အခွင့်မပြုဘဲ ခိုးယူသွားသဖြင့် သူ့စိတ်နှလုံး ကို ထိခိုက်နေသည်မှန်သော်လည်း ကျွန်ုပ်အား မည်သည့်အခါမျှ သတ်ရန် သော်လည်းကောင်း တစ်စုံတစ်ရာ အားအန္တရာယ် ပြုရန်သော်လည်းကောင်း မကြံစည်ဖူးကြောင်း၊ ဇူးလူးနယ်သို့ သူသွားရောက် နေထိုင်သည်မှာလည်း

မေရီကို အရွယ်ရောက်လျှင်ရောက်လာခြင်း ကျွန်တော်က လက်ထပ်မည်ကို မကြည့်နိုင်၍ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုနယ်သို့ သူနေထိုင်စဉ် ကော်မရှင်အဖွဲ့ ရောက်လာ မိကလည်း ဒင်ဂန်းနှင့် သူ၏စစ်ဗိုလ်များက အင်္ဂလန်ပြည်ရှိ ဘုရင်မင်းမြတ် အား သစ္စာတော်သူများဖြစ်၍ သူ့အား ပြောပြဖူးကြောင်း၊ သို့နှင့် ရိုက်ဖိသည့် ကော်မရှင်အဖွဲ့နှင့်အတူ ရောက်လာသောအခါ သူသည် ကျွန်ုပ်နှင့်ပတ်သက်၍ ရိုက်ဖိအား သတိပေးရန် ကြိုးစားကြောင်း၊ သို့သော် ရိုက်ဖိသည် ကျွန်ုပ်နှင့်များ စွာ လေပေးဖြောင့်နေသဖြင့် သူ့စကားကို နားမထောင်ခဲ့ကြောင်း စသည်တို့ ဖြစ်လေသည်။ (ထိုနေရာ၌ ပါရီယာသည် ပရင်စလီတို့အား လှမ်းကြည့်လေ သည်။)

ထို့နောက် ဆက်လက်ပြောဆိုသော စကားများကား အဆိုးတကာ အဆိုးဆုံးပင်ဖြစ်တော့၏။ ပါရီယာက သူ၏တဲတစ်တဲအတွင်း၌ ဒင်ဂန်းအ တွက် သေနတ်အချို့ကို ပြင်ဆင်ပေးနေစဉ် ကျွန်ုပ်သည် အတွင်း၌ ဆွဲရိုက်ဖိမသိ ဘဲ၊ တဲအပြင်၌ ဒင်ဂန်းနှင့် စကားပြောဆိုနေသံကို သူကြားရကြောင်း၊ ထိုတဲသို့ ပြောဆိုနေသည့် စကားများမှာ ဘိုးဝါးများအား သတ်ဖြတ်ပြီးနောက် သူတို့ ၏သားမယား ဆွေမျိုးသားချင်းများအား ဇူးလူးစစ်တပ်တစ်တပ်ကို စေလွှတ်၍ အသတ်ခိုင်းရန် ဒင်ဂန်းအား တစ်ဖန် တိုက်တွန်းနေကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်အတွက်မူ ဘိုးဝါးများအထဲမှ ကျွန်ုပ်လက်ထပ်ထားသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် ကျွန်ုပ်ချမ်းသာစေလိုသော မိတ်ဆွေအချို့အား အခြားနေရာသို့ ခေါ်ဆောင်သွား ရန် ကျွန်ုပ်ကို အချိန်ပေးဖို့ ဒင်ဂန်းအား တောင်းဆိုနေကြောင်း အကယ်၍ ဒင်ဂန်းသည် နေတလန်နယ်ကို သူ၏လက်အောက်တွင်ထားလျက် အင်္ဂလိပ်၏ အကာအကွယ်ဖြင့် ကျွန်ုပ်အား အပိုင်ပေးမည်ဆိုပါက ကျွန်ုပ်သည် အဆိုပါ ဘိုးဝါးများ၏အပေါ်တွင် အကြီးအကဲဖြစ်လာလိုသည့် ဆန္ဒရှိကြောင်း၊ ထို အကြံအစည်များကို ကြားရသောအခါ ဒင်ဂန်းက သဘောကျဟန်ဖြင့် သေချာ စွာ စဉ်းစားဦးမည်ဟု ပြန်ပြောသည်ကို ကြားရကြောင်း။

တစ်ဖန် ပါရီယာက ဆက်လက် ပြောဆိုပြန်သည်မှာ ဒင်ဂန်း ထွက် သွားပြီးနောက် သူသည် တဲအတွင်းမှ ထွက်လာသော ကျွန်ုပ်၏ထုတ်စာ မိုက်မဲမှုအတွက် ကျွန်ုပ်အား ပြင်းပြင်းထန်ထန် အပြစ်တင်ပြောဆိုပြီးသည့် ဘိုးဝါးများအား အသိပေးလိုက်မည်ဟု ပြောဆိုခဲ့သေးကြောင်း၊ ပြောသည့် ဘိုးဝါး မကြာမီ နှုတ်နှင့်ရော စာနှင့်ပါ ဘိုးဝါးများအား သတ်ပေးခဲ့ကြောင်း ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် ဇူးလူးများအား သူ့ကို ဖောင်ထိန်းထားကြောင်း သိ ထံသို့သွားကာ သူ့အကြောင်းကို မဟုတ်မတရား လုပ်ကြံခဲ့ခြင်း

၂၉၈ + ဒဂုန်ရွှေမျှား

ရိတ်ဖိသည် သူ့အား စခန်းမှနှင့်ထုတ်၍ နောက်ဆောင်မည်သည့် ဘိုးဝါးကမှ သူ့အား စထားမပြောရန် အမိန့်ထုတ်ထားခဲ့ကြောင်း၊ သို့နှင့် သူသည် သူ့ဦးလေး ဟင်နရီမာရေးထံသို့ သွားကာ အကျိုးအကြောင်းကို ပြောဆိုကြောင်း သို့သော် အမှန်အတိုင်း အားလုံးကို မဟုတ်ဘဲ၊ သူ့သမီး မေရီနှင့်တကွ သူနှင့်အတူ ရှိနေကြသူ ဘိုးဝါးများ အားလုံးသည် ဇူးလူးများ၏ ဘေးရန်ကို စိုးရိမ်ရသည့်အကြောင်းလောက်သာ ပြောပြခဲ့ကြောင်း။

သို့ဖြစ်၍ ဂျင်နရယ် ရိတ်ဖိက သတိပေးစကားကို နားမထောင်သည့်အတွက် သူသည် စခန်းမှ ဘိုးဝါးများထံသို့ မြင်းနှင့်သွားရောက်၍ သတိပေးစကားလေးစုံမည်ထင်ကြောင်းနှင့် အကြံဉာဏ် ပေးခဲ့သည်ဟုဆို၏။ သို့နှင့် သူတို့သည် ရိတ်ဖိအား အသိမပေးဘဲ လျှို့ဝှက်စွာ ထွက်လာခဲ့ကြရာ၊ လမ်းခရီးတွင် အနောင်အယုက် အမျိုးမျိုးကြောင့် နောင်နေးကာ ဘွတ်(ရ်)မင်းစခန်းသို့ အချိန်လွန်ကာမှရောက်၍ သွားကြောင်း၊ ထို့နောက် မေရီမာရေးနှင့် ဘိုးဝါးအချို့တို့သည် လူသတ်ပွဲကြီး မဖြစ်ပွားမီ ဤနေရာသို့ လှည်းများဖြင့် ရွှေပြောင်းလာကြလိမ့်မည်ဟု တွေးမိသဖြင့် သူတို့သည် လိုက်လာကြရာ၊ မေရီတို့သည် အလန်ကွာတာမိန်း ပေးပို့လိုက်သော သတိပေးစကားကြောင့် ထိုကဲ့သို့ ပြောင်းရွှေ့လာကြကြောင်းကို သိရှိကြရလေ၏။ သို့နှင့်သူတို့သည် ဘွတ်(ဂျီ)မင်းစခန်းသို့ အသက်မသေဘဲ၊ လွတ်မြောက်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသော ဘိုးဝါးများထံသို့ ပြန်သွားကာ ထိုသတင်းများကို ပေးလိုက်ကြကြောင်း။

ပါရီယာ၏ သက်သေထွက်ချက်မှာ ထိုနေရာတွင် ပြီးဆုံးသွားလေသည်။

ထို့နောက် ဟင်နရီမာရေးက တစ်ဖန် ကျမ်းကိုးဆိုပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်နှင့် သူ့သမီးကို ဆက်သွယ်မှုများ၊ ကျွန်ုပ်အား အင်္ဂလိပ်တစ်ယောက်ဖြစ်သည့်ပြင် သူယုံကြည် စိတ်ချရသူ မဟုတ်သဖြင့်၊ သူ့သမီးနှင့်လက်ထပ်ရေး ကိစ္စ၌ ကန့်ကွက်တားဆီးခဲ့ခြင်း စသည့် အချက်အလက်များနှင့်ပတ်သက်၍ သူ့တူ၏ ထွက်ဆိုချက်များကို ထောက်ခံထွက်ဆိုလေသည်။ ထို့ပြင်သူသည် အလန်ကွာတာမိန်းနှင့် ဒင်ဂန်းတို့၏စိစဉ်မှုကြောင့် မေရီနှင့် ဘိုးဝါးများ ဘေးအန္တရာယ်ဆိုက်ရောက်ဖို့ရှိသည်ဟူ၍ သူ့အား ပါရီယာက ပြောဆိုသည်မှာ အမှန်ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့နှင့် သူသည်လည်း ရိတ်ဖိထံသို့ စာရေးကာ ထိုအကြောင်းကို ပြောဆိုရန်ကြိုးစားသေးကြောင်း၊ သို့သော် ရိတ်ဖိက နားထောင်ရန် ငြင်းဆိုလိုက်ကြောင်း၊ ထိုအခါတွင် သူသည် သူ့သမီးကို ကယ်ဆယ်ရန်နှင့် ဘိုးဝါးများအား သတိပေးရန် ဇူးလူးနယ်မှ မြင်းနှင့်ထွက်ခွာလာခဲ့ကြောင်း စသည်ဖြင့်

ထွက်ဆိုသွားလေသည်။

သို့နှင့် တရားလိုတက်မှ အခြားသက်သေများ မရှိတော့ပြီဖြစ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် သူတို့နှစ်ယောက်အား ဖြတ်ထိုးမေးခွန်းများကို မေးလေသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်မေးလိုက်သည့် အရေးကြီးသော မေးခွန်းဟူသရွေမှာ တိုက်ရိုက်ငြင်းဆိုချက်များနှင့်သာ တွေ့နေရသည် ဖြစ်ရကား၊ လုံးဝအရာမရောက်ဘဲ ရှိနေတော့၏။

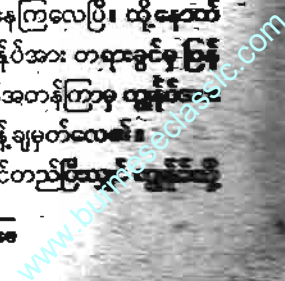
ထို့နောက် ကျွန်ုပ်၏သက်သေများကို တင်ပြလေရာ၊ မေရီကိုမူ ကျွန်ုပ်၏ဇနီးသည် ဖြစ်သဖြင့် တရားသူကြီးများသည် သူ၏ထွက်ဆိုချက်ကို ကြားနာရန် ငြင်းဆိုကြပြီးလျှင် ဗရောက်ပင်စလိမိသားတစ်စုနှင့် မေရာတို့ကိုသာ သက်သေအဖြစ် ခွင့်ပြုလေသည်။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျွန်ုပ်နှင့် ဟာနန်ပါရီယာ၊ ဟင်နရီမာရေးနှင့် ဒင်ဂန်းတို့ ဆက်သွယ်ခဲ့ကြပုံများကို သူတို့ သိရှိသမျှ မှန်ကန်သည့်အတိုင်း တညီတညာတည်း ထွက်ဆိုသွားကြလေသည်။

ထိုသက်သေများ ထွက်ဆိုသွားပြီးသည့်နောက် ဟန်ကိုလည်း ဟော်တင်တော့တစ်ယောက် ဖြစ်သည့်ပြင် ကျွန်ုပ်၏ အစေခံလည်း ဖြစ်သဖြင့် ဗိုလ်မှူးကြီးက သူ၏ထွက်ဆိုချက်ကို မယုလိုသောကြောင့် ကျွန်ုပ်နှင့် ဒင်ဂန်းတို့ မည်ကဲ့သို့ ဆက်သွယ်ခဲ့ရပုံများနှင့် ကျွန်ုပ်နှင့်ဟန်တို့ မည်ကဲ့သို့ လွတ်မြောက်လာခဲ့ကြပုံများကို ကျွန်ုပ်သည် တရားရုံးတော်သို့ ဦးတိုက်လျှောက်လဲချက် ပေးရလေ၏။ ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်သည် ဒင်ဂန်းကို သက်သေတစ်ယောက်အဖြစ်ဖြင့် တင်၍မပြနိုင်သည့်ပြင်၊ တခြားသူများမှာလည်း အားလုံးသေဆုံးကုန်ကြပြီဖြစ်သောကြောင့် သက်သေအထောက်အထားပြရန် မဖြစ်နိုင်တော့သည့်အကြောင်းကိုလည်း ထုတ်ဖော်ပြောဆိုလိုက်သေး၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် ရိတ်ဖိ၏ထောက်ခံချက်ပါသော မေရီထံသို့ ကျွန်ုပ်ပေးသည့်စာနှင့် ကျွန်ုပ်လက်ထဲသို့ ရောက်နေသော မာရေးနှင့်ပါရီယာတို့က ရိတ်ဖိအား ပေးသည့်စာကို ထုတ်၍ပြလေသည်။

ကျွန်ုပ်၏လျှောက်လဲချက် ပြီးဆုံးသောအခါ နေမှောင်စပြုနေပြီဖြစ်၍ လူအားလုံးတို့မှာလည်း မောပန်းနွမ်းနယ်လျက်ရှိနေကြလေပြီ။ ထို့နောက် တရားသူကြီးများ ဆွေးနွေးခန်းဝင်နေခိုက်တွင် ကျွန်ုပ်အား တရားခွင့်ပြုရန် ဆင်းစေကာ အစောင့်များအလယ်၌ နေစေ၏။ အချိန်အတန်ကြာမှ ကျွန်ုပ်အပေါ်ပြန်ခေါ်ကာ ဗိုလ်မှူးကြီးက အောက်ပါအတိုင်း အမိန့်ချမှတ်လေ၏။

အလန်ကွာတာမိန်း ဘုရားသခင်အား တိုင်တည်ပြောဆိုမှု

အဆိုပါ စကားများတာ ကျွန်ုပ် အဆင်ခြင်ကင်းမဲ့စွာ ပြောဆိုမိသော စကားများဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်လန့်ခဲပါ၏။ အတွေ့အကြုံနည်းပါးသေးသော လူငယ်တို့ အမျိုးဂုဏ်တက်ကာ ပြောဆိုမိသော ထိုစကားများသည် ကျွန်ုပ်၏ တရားဉာဏ်များ၏စိတ်ကို များစွာထိခိုက်သွားလေသည်။ သူတို့ချမှတ်ခဲ့သော အမိန့်တို့လည်း ပြောငဲ့မှန်သော စီရင်ချက်ဟူ၍ ယူဆကြ၏။ လူမျိုးရေးနှင့် စတုရသက်သေ ထွက်ဆိုချက်များကြောင့် မျက်ကန်းကဲ့သို့ ဖြစ်နေကြသည် တစ်ကြောင်း၊ လူရိုင်းများ၏လက်ချက်ဖြင့် အသည်းနာဖွယ်ရာ ဆုံးရှုံးသွားခဲ့ ကြရာသော သူတို့လူမျိုးများအတွက် ရူးသွပ်လှ ခမန်း ဖြစ်နေကြသည်တစ် ကြောင်း၊ စသည်တို့ကြောင့် အဆိုပါ ဆုံးရှုံးမှုများအတွက် လက်သည်တရားခံ ဖြစ်မည်ဟု သူတို့ယုံကြည်နေကြသော ကျွန်ုပ်အား သေစေသင့်သည်ဟူ၍ သူတို့သည် ယူဆနေကြ၏။ စင်စစ်အားဖြင့်ကား ဘိုးဝါးများအားလုံးလိုလိုပင် အင်္ဂလိပ်များ၏ ပထောင့်ကြောင့် ဒင်ဂန်းသည် ဤလူသတ်ပွဲကြီးကို ကျူးလွန် ခဲ့ရသည်ဟူ၍ တစ်တစ်ချမှတ်ယူ နေခဲ့ကြပေ၏။ ကျွန်ုပ် အပေါင်းအဖော် အားလုံး သေဆုံးကြပါလျက်နှင့် ကျွန်ုပ်နှင့် ကျွန်ုပ်၏အစေခံသည် ထူးခြားစွာ လွတ်မြောက်လာခဲ့သည့် အကြောင်းတစ်ခုတည်းကပင် ပါရိယာတို့၏ သက် သေထွက်ဆိုချက်များ မပါဘဲနှင့် ကျွန်ုပ်အပေါ်တွင် အပြစ်ရှိကြောင်း သူတို့အဖို့ ထင်ရှား၍နေလေပြီ။

သို့ဖြစ်သည့်တိုင်အောင် ဥပဒေနှင့်ညီညွတ်သော တရားရုံးတော်တစ် ခုခုရှေ့သို့ ရောက်ပါက ဤအမှုကို အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ပယ်ဖျက်ပစ် မည်လောဟူ၍ သူတို့သည် သံသယဖြစ်နေကြသေး၏။ ထို့ပြင် အခွင့်အရေး မရှိဘဲ တရားခံရုံးတစ်ခု စွဲစည်းခြင်းမှာ မိမိကိုယ်ကို မိမိတို့ သူပုန်အဖြစ်သို့ ရောက်စေကြောင်းကိုလည်း သူတို့နားလည်သိရှိကြပြီးဖြစ်သဖြင့် သူတို့လည်း လက်ကံရှည်လှသော အင်္ဂလန်ပြည်၏ တန်ခိုးအာဏာကို ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့် ကြ၏။ အကယ်၍ ကျွန်ုပ်၏အကြောင်းကိုသာ လန်ဒန်ပါလီမန် လွှတ်တော်၌ တင်ပြနိုင်ခွင့်ရခဲ့ပါမူ သူတို့အထဲမှ အတယ်သူသည် ဂရိတ်ဗြိတိန်ပြည်ရှင် ဘုရင် မကြီး၏ သစ္စာတော်ခံ နိုင်ငံတော်သားတစ်ယောက်ကို သေဒဏ်စီရင်ချက်ချပုံပါ မည်နည်း၊ ဗြိတိန်ပြည်သည် သူ၏တိုင်းသူပြည်သားတစ်ယောက်ကို ဥပဒေမဲ့ သေဒဏ်စေပုံသော ဤသူများအား မှန်မှန်ညက်ညက်ချေမှုန်းပစ်လိုက်မည် မဟုတ်ပါစော။ ဤအတိုင်းပင် ဘိုးဝါးများသည် စဉ်းစားမိကြကြောင်း နောင် အခါ ကျွန်ုပ်သိရှိရလေသည်။

နောက်တစ်ချက် သူတို့စဉ်းသားမိသည်မှာကား ဆုံးဖြတ်ချက်

အတိုင်း ယခုချက်ချင်း သေဒဏ်စေလျက်ပါက လူသေတစ်ယောက်သည် အယူခံဝင်နိုင်မည်မဟုတ်သည့်ပြင် ကျွန်ုပ်၏သတင်းကို ဆောင်ကြဉ်းသူအား ကျွန်ုပ်အတွက် လက်စားချေကြမည့် မိတ်ဆွေလည်း ဤအရပ်၌ မရှိချေ။ သို့ရာတွင် သူတို့သည် ထိုအကြောင်းများနှင့် ပတ်သက်၍ လေသံမျှပေကြ ချေ။ သူတို့ အချက်ပေးလိုက်သောအခါ ကျွန်ုပ်မှာ ကျွန်ုပ်၏အိမ်ငယ်ကလေးသို့ ပြန်လာပြီးလျှင် အစောင့်အကြပ်များ၏ အလယ်၌ အကျယ်ချုပ်သဘောဖြင့် နေထိုင်ရလေတော့၏။

အခန်း (၂၁)

အမြစ်ပဲ့အညီအွေး

ကျွန်ုပ်အား ခေါ်ဆောင်သွားပြီးနောက် တရားသူကြီးများသည် ဟာနန်ဒါရီယာနှင့် ဟင်နရီမာရေးတို့အား လူသူလေးပါးမကြားနိုင်သော အတော်လှမ်းလှမ်းနေရာတစ်ခုသို့ သူတို့နှင့်အတူ ခေါ်ဆောင်သွားကြဟန်တူ၏။ သို့ရာတွင် မြေခွေးကဲ့သို့ ပါးနပ်လျှင်မြန်လှသော ဟန်ကို သတိမထားမိကြချေ။ ဟန်သည် ကျွန်ုပ်၏စီရင်ချက်ကို ကြားသိရသောအခါ သူ့ကိုလည်း ဒင်ဂန်းထံမှ လွတ်မြောက်လာသည့် ပြစ်မှုနှင့် အပြစ်ပေးခံရမည်ကို စိုးရိမ်နေ၏။ ထို့ပြင် သူသည် ဘိုးဝါးများ လျှို့ဝှက်စွာ စည်းဝေးတိုင်ပင်ကြခြင်းကိုလည်း သူတို့၏ စကားထို ကောင်းစွာနားလည်သည့်အားလျော်စွာ သိလိုစိတ်ရှိနေ၏။

သို့နှင့်သူသည် တောင်တန်းနံနားသို့ မြက်ခြောက်ပင်များအကြားမှ မြေတစ်ကောင်ကဲ့သို့ တွားကာ လှည့်ပတ်၍တက်သွားလေရာ၊ နောက်ဆုံး၌ ဘိုးဝါးများ စကားပြောဆိုနေကြသော နေရာနှင့် ခြေလှမ်း ၅လှမ်းခန့်မျှပင် မဝေးသော ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံး၏ နောက်ဘက်ရှိ ချုံပုတ်တစ်ခုအတွင်းသို့ ရောက်ရှိသွားသဖြင့် ထိုသူတို့ပြောဆိုသမျှ စကားများကို တစ်လုံးမကျန် ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်လျက်ရှိလေ၏။

သူတို့ပြောဆိုနေကြသော အကြောင်းရင်းကား ကျွန်ုပ်အထက်က ဖော်ပြခဲ့သည့် အကြောင်းများကြောင့် ကျွန်ုပ်အား ယခုချက်ချင်း သတ်ပစ်လျှင် အသင့်လျော်ဆုံးဖြစ်လိမ့်မည်ဟူသည့်အကြောင်းပင်ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးက စီရင်ချက်ချမှတ်ပြီးဖြစ်သဖြင့် အမှုကိုပြန်လည် ရုတ်သိမ်းခြင်း မပြုနိုင်တော့ကြောင်း၊ အင်္ဂလိပ်အာဏာပိုင်များ၏ ချက်စီထံ၌မှ သူတို့၏ကျူးလွန်မှုမှာ

အတော်ပင် ကြီးလေးနေမည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောဆို၏။ သို့သော် အထက်၌ ကျွန်ုပ် အား သူတို့၏ဗဟိုစခန်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားပါက အဆိုပါ စီရင်ချက်ကို ပယ်ဖျက်ကောင်း ပယ်ဖျက်ပစ်ကြလိမ့်မည်ပြင် သူတို့ကိုလည်း ကျူးလွန်ခဲ့သော အပြစ်အတွက် ပုဂ္ဂိုလ်အားဖြင့် အခြားသူများ၏ ကိုယ်စား အပြစ်ပေးကောင်းပေးကြလိမ့်မည်။ ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်သည် လိမ္မာပါးနပ်သည့် အားလျော်စွာ တစ်နည်းနည်းဖြင့် လွတ်မြောက်သွားလျှင် အင်္ဂလိပ်များ သို့မဟုတ် ဇူးလူးများကို သူတို့ထံသို့ ခေါ်ဆောင်လာမည်ကိုလည်း စိုးရိမ်နေကြ၏။

သို့နှင့် ဤကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ သူတို့အားလုံး တစ်စိတ်တည်း တစ်ဝမ်းတည်း တစ်သဘောတည်း ရှိနေကြသည်ကိုတွေ့ရှိရသောအခါ မည်ကဲ့သို့ ဆက်လက်၍ ပြုလုပ်ရပါမည်နည်း ဟူသောပြဿနာသည် ပေါ်ပေါက်လာ၏။ တစ်စုံတစ်ယောက်က ကျွန်ုပ်အား ချက်ချင်း ပစ်သတ်လိုက်ရန် အကြံပေးသေး၏။ သို့သော် ဗိုလ်မှူးကြီးက ညအချိန်၌ ထိုကဲ့သို့ ပြုလုပ်ခြင်းသည် လူသတ်မှု ကျူးလွန်သည်နှင့် တူမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြန်ပြောလိုက်၏။

ထို့နောက် အခြားအကြံတစ်ခုကို ပေးကြပြန်၏။ ထိုအကြံမှာ အရုဏ်မတက်မီ မြင်းနှင့်သွားကြဖို့ အချိန်ကျရောက်သည့်ဟန်ဖြင့် ကျွန်ုပ်အား အိမ်ထဲမှ ခေါ်ထုတ်ကြမည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်အား ထွက်ပြေးနိုင်သည့် အခွင့်အရေးကို ပေးပြီးလျှင် ထိုသို့ထွက်ပြေးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သေနတ်နှင့် ဝစ်သတ်လိုက်ကြမည်။ သို့မဟုတ် ကျွန်ုပ်ထွက်ပြေးသောကြောင့် ပစ်သတ်ရဟန် ဆောင်ကာ ပစ်သတ်ကြရန်ဖြစ်၏။ သေဒဏ်ချမှတ်ထားသော အကျဉ်းသမား တစ်ယောက်အား ထိုကဲ့သို့ ပစ်သတ်ခြင်းသည် တရားနည်းလမ်း ကျသည်ဟူ၍ ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေအရ ဥပဒေက ဆိုထားသည် မဟုတ်လော။

'ဟာနန်ဒါရီယာနဲ့ ဟင်နရီမာရေး မင်းတို့ရဲ့ သက်သေထွက်ဆိုချက်ကြောင့် ဒီသူငယ်ကလေးကို အပြစ်ပေးခဲ့ရတယ်။ ဒီသက်သေထွက်ဆိုချက်ကိုတော့ ကျုပ်တို့ ယုံကြည်ပါတယ်။ နို့ပေမယ့် အနည်းငယ်ပဲဖြစ်စေ၊ မှားနေတာရှိရင်တော့ ဒီလိုအပြစ်ပေးခဲ့တာ တရားနည်းလမ်း မကျတော့ဘဲ လူသတ်မှု ကျူးလွန်တာနဲ့ တူနေပြီး အပြစ်ကင်းစင်တဲ့ သူ့ သွေးဟာ မင်းတို့ဦးခေါင်းပေါ်မှာ အမြဲစွန်းထင်းနေတော့မယ်။ ဒါကြောင့် ဟာနန်ဒါရီယာနဲ့ ဟင်နရီမာရေးတို့ကို တရားရုံးတော်က အစောင့်အဖြစ်နဲ့ နက်ဖြန်မနက် အရုဏ်မတက်မှာ အထူးသမားကို သူ့ အိမ်ထဲက ခေါ်ထုတ်ခဲ့ကြဖို့ အမိန့်ချမှတ်လိုက်တယ်။ လူသတ်မှု လက်ထဲက သူထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားလိမ့်မယ်။ အဲဒီလို သူထွက်ပြေးတာကို မင်းတို့က သူ့ကိုအသေသတ်ပြီး ကာကွယ်စားဆီးကြရမယ်။'

ကျုပ်တို့ ဆောင်နေတဲ့နေရာကို မင်းတို့လိုက်လာကြပြီး သတိပြုတဲ့အကြောင်းကို သတင်းပေးကြရမယ်'

အထက်ပါ အမိန့်ကို ကြားရသောအခါ ဟင်နရီမာရေးက . . .

'ကျုပ် ဒီကိစ္စကို မဆောင်ရွက်နိုင်ဘူးဆိုတာ ဘုရားသခင်ဆီမှာ တွန့်ဆိုပါဦး။ သူ့ သားမက အရင်းခေါက်ခေါက်ကို သတ်ဖို့ လူတစ်ယောက် တို့ တိုက်တွန်းတာ ဟရားနည်းလမ်းကျသတဲ့လား'

'ခင်ဗျားရဲ့ နှုတ်နဲ့အသက်သေအောင် ထွက်ဆိုခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက် ကို ခင်ဗျားရိုင်းဖယ်နဲ့ ဘာကြောင့် ပစ်ခတ်နိုင်တာလဲ ဟင်နရီမာရေး'

'အို ကျုပ် မလုပ်ဘူး၊ မလုပ်နိုင်ဘူး'

လေသံအေးအေးဖြင့် . . . ရုံးတော်တစ် အမိန့်ကို ခင်ဗျား လိုက်နာရ မယ်။ မလိုက်နာဘူးဆိုရင်ဖြင့် ခင်ဗျားလိမ်ပြီး ကျွမ်းကျွန်ခဲ့တာလို့ ကျုပ်တို့မှတ် ယူကြရလိမ့်မယ်။ အဲဒီအခါကျရင် ခင်ဗျားရော၊ ခင်ဗျားတူပါ ဟို အင်္ဂလိပ် ထလေးက ပြန်စွဲတဲ့အခါ လွှတ်တော်ရှေ့ကို ရောက်သွားကြလိမ့်မယ်။ ကျုပ်တို့ အဖိုကတော့ ခင်ဗျားက ပစ်သည်ဖြစ်စေ၊ ဟာနန်ပါရိယာကပဲ ပစ်သည်ဖြစ်စေ၊ ဘာမှ အကြောင်းမထူးဘူး'

ထို့နောက် ဗိုလ်မှူးကြီးသည် ခေတ္တ နားနေပြီးမှ ဆက်လက်၍ ပါရိယာအား . . .

(မှူး) 'မင်းကတော့ ငြင်းချင်သေးသလား ဟာနန်ပါရိယာ၊ တကယ် လို့ ငြင်းမယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့သဘောနဲ့ ကျုပ်တို့ကြိုက်တာကို လုပ်တော့မယ်ဆို တာ ဒီမေးခွန်းကို မင်းမဖြေခင် သိထားစေချင်တယ်။ ပြီးတော့ မင်းသက်သေ ထွက်ဆိုချက်အရ ဒီအင်္ဂလိပ်ကလေးဟာ ကျုပ်တို့အမျိုးသားတွေနဲ့ ကျုပ်တို့ သားမယားတွေရဲ့ ပျက်စီးရာပျက်စီးကြောင်းကို ကြံစည်တယ်ဆိုတာ ကျုပ်တို့ ယုံကြည်ထားရတယ်။ တကယ်လို့ လွှတ်တော်ရှေ့ကို ရောက်သွားတဲ့အခါ ကျရင် ဒီစကားတွေ မှန်မမှန် တစ်လုံးစီ သေသေချာချာ စစ်ဆေးပြီး ကြည့်လိမ့် မယ်'

(ယာ) 'သက်သေထွက်ဆိုတာက တခြား၊ သစ္စာဖောက် လူသတ် သမားက ဖစ်သတ်ရမှာက တခြားပဲ။ နို့ပေမယ့် ကျွန်တော်က ဒီလူလိမ်ရဲ့ အပြစ်တွေ အားလုံးကို သိနေလေတော့ သူ့အပေါ်မှာ ချမှတ်လိုက်တဲ့ အမိန့်ကို ဆောင်ရွက်ဖို့ ဘာလို့ ကျွန်တော် ငြင်းဆန်နေရမလဲ။ ဘာမှစိုးရိမ်မနေပါနဲ့ ဗိုလ်မှူး၊ ဒီအယုတ်စာမကောင် အလန်ဟာတာမိန်းဟာ နက်ဖြန် အရုဏ် တက်မှာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားရာမှာ မအောင်နိုင်ပါဘူး'

'ဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်ပါစေကွယ်နဲ့ ကိုင်း ဒီစကားတွေကို ကြားရတဲ့ လူ အားလုံးစာနဲ့ ရေးပြီးမှတ်ထားကြပေတော့'

ထို့နောက် ဟန်သည် စဉ့်ခိုးပေးပွဲပြီးဆုံးတော့မည်ကို သိ၍တစ် ကြောင်း၊ သူ့အား ဖမ်းမိသွားတာ သတ်ပစ်မည်စိုး၍ တစ်ကြောင်း၊ သူ့လာခဲ့ သည့် လမ်းမှအသံ မကြားအောင် တိတ်တဆိတ် ပြန်ခဲ့ရလေ၏။ သူ့အကြံမှာ ကျွန်ုပ်အား ရှေးဦးစွာ လာရောက်သတိပေးရန်ဖြစ်၏။ သို့သော် အစောင့်များ ကြောင့် သူ့အကြံအတိုင်း မဖြစ်ရကား၊ ပရင်စလိုတိုထံသို့ သွားလေ၏။ ဗရောက်အား သတိပြန်ရလာပြီဖြစ်သော မေရီနှင့်နှစ်ယောက်တည်း တွေ့ရသ ဖြင့် ဟန်သည် သူ့ကြားခဲ့ရသမျှ ထစ်လုံးမကျန် သူတို့အား ပြန်ပြောပြလေ၏။

ဟန်၏စကားတို့ ကြားရသောအခါ မေရီသည် ဒူးထောက်၍ အတန်ကြာ ဆုတောင်းပြီးနောက် နေရာမှ ထ၊လျက် ဗရောက်အား . . .

'မနက် အရုဏ်တက်ကျရင် အလန် အသတ်ခံရမယ်ဆိုတာကတော့ ထင်ရှားနေပြီ အန်တီ၊ ဒီတော့ အခုနေ တခြားသွားပြီး ဝှက်ထားမယ်ဆိုရင် လွတ်မှာပဲ'

'ဒါပေမယ့် အစောင့်တွေရှိနေတော့ ကျုပ်တို့ ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်လို သူ့ကို ဝှက်ထားနိုင်ပါ့မလဲ'

'ဒီမှာ အန်တီ၊ အန်တီတို့ အိမ်နောက်မှာ ကမ်းဝှေ့ ဆောက်ခဲ့ကြ တဲ့ နွားတင်းတုတ်ဟောင်းကြီးရှိတယ်မဟုတ်လား၊ ဒီနွားတင်းကတိုက်ကြီးထဲမှာ ကမ်းဝှေ့ ကောက်ပဲသီးနဲ့ လှောင်ထားလေ့ရှိတဲ့ မြေတွင်းကြီးတွေရှိတာ ကျွန်ုပ်တွေ့ဖူးတယ်။ အဲဒီတော့ အဲဒီတွင်းကြီးတစ်တွင်းထဲမှာ ကျွန်ုပ်ယောက်ျား ကို ကျွန်ုပ်တို့ ထည့်ပြီးအပေါ်က အခုံး၊ ဖုံးထားမယ်။ ဘယ်လောက်အနား ကမ်းပြီး လာရာရှာ အဲဒီမှာတော့ သူ့ကို ဘိုးဝါးတွေ တွေ့ပြီးမသွားနိုင်ပါဘူး'

'ဒီအကြံကောင်းတယ်၊ နို့ပေမယ့် အလန်ကို အစောင့်တွေရှိတဲ့ အိမ် ထဲကနေပြီး တွင်းထဲကို ရောက်အောင် ကျုပ်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ထုတ်လှပေလဲ'

'ကျွန်ုပ်ယောက်ျားရှိတဲ့အိမ်ကို ကျွန်ုပ် သွားနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေး ရှိ တယ်မဟုတ်လား အန်တီ၊ ဒီတော့ ကျွန်ုပ် သွားမယ်။ နောက်ပြီးတော့ သူ့တို့ တခြားခေါ်မသွားခင် ဒီအိမ်ထဲက ကျွန်ုပ် ပြန်ထွက်လာနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေး လည်း ရှိတယ်။ အဲဒီတော့ သူ့ဟာ ကျွန်ုပ်ဟန်ဆောင်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့ထံမှ အဲဒီနေရာက ထွက်ပြီးလာရလိမ့်မယ်။ အန်တီနဲ့ဟန်က သူ့ကို ကျွန်ုပ်တို့ထံမှ မနက်ဖြန် ဘိုးဝါးတွေ အိမ်ကိုလာရှာတော့ ကျွန်ုပ်အပြင် ဘယ်သူ့ကို သူတို့ တွေ့ကြမှာ မဟုတ်ဘူး'

အကြံတော့ ကောင်းပါတယ် တုမရယ်၊ နို့ပေမယ့် ဒီလင်းတော့ က အလန်ရဲ့ အရိုးတွေကို မကောက်ရမချင်း တခြားကို ထွက်သွားကြမယ်လို့ မင်းထင်သလား၊ ဘယ်နည်းနဲ့မှ သွားကြမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အလန်ဟာ ဒီနေရာ ထ နေပြီး ဝေးဝေးမသွားနိုင်ဘူးဆိုတာလဲ သူတို့သိကြမှာပဲ၊ ဒီတော့ သူ့ကို တွင်းထဲမှာ တွေ့တဲ့အချိန်အထိ ဒါမှမဟုတ်လည်း သူထွက်လာတဲ့ အချိန်အထိ ရှာကြလိမ့်မယ်၊ အလန် မြေကြီးပေါ်မှာ စင်းစင်းလဲပြီး သေနေတာကို မတွေ့ရ မချင်း သူတို့တခြားကို ထွက်သွားကြမှာ မဟုတ်ဘူး'

ထိုအခါ မေရီသည် လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားပြီးနောက် . . .

'တော်တော်တော့ စွန့်စားရမယ့် အလုပ်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့ ဒီ အတိုင်းပဲ လုပ်ကြရလိမ့်မယ်၊ အန်တီရဲ့ယောက်ျားကိုသာ အရက်ဝုလင်း တစ် လုံးလောက်ပေးပြီး အစောင့်တွေနဲ့ စကားသွားပြောဖို့ လွှတ်လိုက်ပါ၊ ကျွန်မ ဒီမှာ ဟန်နဲ့ တိုင်ပင်ပြီး စီစဉ်စရာရှိတာ စီစဉ်လိုက်ဦးမယ်'

ထို့နောက် မေရီသည် ဟန်အနီးသို့ ကပ်ခါ လူများအား အိပ်ပျော်စေ တတ်သည့် ဆေးဝါးတစ်စုံတစ်ရာကို သိရှိပါသလောဟု မေးမြန်းလေ၏။ တန် ကလည်း သူတို့လူမျိုးများတွင် ထိုကဲ့သို့ ဆေးဝါးများ လွန်စွာ ပေါများသင့် အတိုင်း သိရှိကြောင်းနှင့် အဖြေပေးလေ၏။ သူသည် အနီးအနားတွင် န ထိုင်ကြသော ကမားများထံမှသော်လည်းကောင်း၊ အနီးပတ်ဝန်းကျင်တွင် ထို ကိစ္စမျိုးအတွက် သုံးနိုင်သော အပင်တစ်ပင်၏ အမြစ်ကို တူးဖော်၍ယူနိုင်၏။ သို့နှင့် မေရီသည် ဟန်အား ထိုဆေးဝါးမျိုးကိုရှာဖွေရန် စေလွှတ်လိုက်ပြီးလျှင် ဗရောက်ပင်စလို့နှင့် ထပ်မံ တိုင်ပင်ပြန်၏။

'ကျွန်မ အကြံတော့ အလန်ဟာ ကျွန်မအယောက်ဆောင်ပြီး အိမ်ထဲက ထွက်ပြေးဖို့ပဲ၊ နို့ပေမယ့် ကျွန်မသိသလောက်ဆိုရင် သူသတိရနေ တုန်း ဒီလိုသယ်နည်းနဲ့မှ ထွက်ပြေးမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီလို ပြေးရင် သူအမြစ်ရှိ တယ်ဆိုတာ ဝန်ခံရာ ရောက်လိမ့်မယ်လို့ သူယူဆလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် သူ သောက်မိ အပျော်ယမကာ တစ်ခုခုထဲမှာ ဆေးခတ်ပြီး သူ့ကို သတိလက်လွှတ် အောင် ကျွန်မလုပ်လိုက်မယ်၊ အဲဒီအခါမှာ အန်တီနဲ့ ဟန်က သူ့ကို ဒီအိမ်ကို ရောက်အောင် ခေါ်လာနိုင်ကြပါလိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့မှ လူသူလေးပါး အရိပ် အခြေကိုကြည့်ပြီး တွင်းကြီးတစ်တွင်းထဲထည့် အပေါ်ကမြက်ခြောက်တွေ ဖုံး ထားလိုက်ကြပေါ့၊ သည့်နောက် ဘိုးဝါးတွေ သူ့ကိုရှာမတွေ့လို့ လက်လျှော့ ပြီး တခြားကိုထွက်သွားကြတဲ့အချိန်အထိ အဲဒီအထဲမှာ သူနေရလိမ့်မယ်၊ တကယ်လို့ သူ့ကို တွေ့သွားကြတယ် ဆိုရင်လဲ ယခုအခြေထက် ပိုဆိုးစရာ

အကြောင်း မရှိတော့ပါဘူး'

'တော်တော်ကောင်းတဲ့ အကြံပဲ မေရီ၊ အလန်က လူသားထဲကယ်၊ ဘယ်အရာမျိုးမဆို ရင်ဆိုင်ရတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်လေတော့ ဒီအကြံကို သူ လိုက်နာမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့ ဘယ်နည်းနဲ့မဆို သူ့ကို လှဲလှဲတိ မာ ပါရိယာနဲ့ သူ့လက်တိုင်တုတ်ဖြစ်တဲ့ မင်းအဖေလက်ထဲက ကယ်ဆယ်ရ လိမ့်မယ်၊ သူ့ကိုတကယ်လို့ သူ့တို့ တွေ့သွားကြမယ်ဆိုရင်လဲ မင်းပြောတဲ့ အတိုင်းပဲ ဒီအခြေထက်တော့ ပိုဆိုးစရာအကြောင်း မရှိတော့ပါဘူး၊ မသကာ ဆိုရင် အဲဒီနေရာမှာ သွေးစွန်းပြီး ကျန်ခဲ့ရပေါ့'

အထက်ပါအတိုင်း မေရီသည် ဗရောက်ပင်စလို့နှင့် တိုင်ပင်ကာ ကြံ စည်ခဲ့ပေ၏။ ဗရောက်ပြောသည်မှာ မှန်ကြောင်း၊ ဘိုးဝါးများသည် မြက်ခင်း ပေါ်၌ သွေးစီးနေသည်ကို မမြင်ရဘဲ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ဤနေရာက ထွက် သွားမည် မဟုတ်ကြောင်း သိရှိသော်လည်း မေရီသည် သူ၏စိတ်ရင်းကို ဗရောက်အား ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခြင်း မပြုချေ။

စင်စစ်ကား မေရီသည် ကျွန်ုပ်အတွက် သူ့အသက်ကို စွန့်လွှတ် လိုက်ရန် ဖြစ်ပေ၏။ မေရီအကြံကား အသည်းနှလုံး တုန်လှုပ်ဖွယ်ကောင်း လှချေ၏တကား၊ သူ၏ ရာဇဝတ်ကောင်ကို သူကိုယ်တိုင် သေနတ်နှင့် ဝမ်းမြီး သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အပြစ်မကင်းသဖြင့် အလိုလို သွေးလန်နေသော် ပါရိယာ သည် အလောင်းကို တစ်စုံတစ်ရာ စစ်ဆေးခြင်း မပြုတော့ပဲ ထိုနေရာမှ တစ်ခါ တည်း ထွက်သွားလိမ့်မည်။ ထိုအခိုက် ကျွန်ုပ်က လွတ်မြောက်သွားနိုင်သည် ဟူ၍ သူသည် တစ်ထစ်ချ တွက်ထားဟန်တူ၏။

ငယ်ထိပ်ကို မြွေပေါက်သကဲ့သို့ဖြစ်ကာ စိတ်နှလုံးချောက်ချားနေရာ သည်တစ်ကြောင်း၊ အချိန်မရသဖြင့်တစ်ကြောင်း၊ မေရီသည် ထိုကိစ္စကို အသေး စိပ်တွေ၍ မနေနိုင်ပေ၊ ကျွန်ုပ်၏ လွတ်မြောက်ရေးကို ရေးရေးမျှမျှမှန်းရင်း သူ၏အကြံကိုသာ တစ်ထစ်ပြီးတစ်ထစ်တိုး၍ စမ်းသပ်ကြစဉ်နေရာ၏။ မေရီ က ဗရောက်အား အကယ်၍ ကျွန်ုပ် ရိုးရိုးမသွားပါက အိပ်ဆေးခပ်ရန် ကြံ စည်ထားသည်ဟူသော စကားကိုသာ ပြောကြားခဲ့၏။ သို့နှင့် ထို့နောက်တူ ဗရောက်သည် ကျွန်ုပ်အား မြေတွင်းထဲတွင်ဖြစ်စေ၊ တခြားတစ်နေရာရာတွင် ဖြစ်စေ၊ သူတတ်နိုင်သမျှ ဝှက်ထားမည်။ အကယ်၍ သတိရလာထု တွေ့ အလိုအလျောက် ပုန်းအောင်းနေစေမည်။ ထို့နောက် သူနှင့် အတူတူထဲ များထံသို့သွားကာ၊ ကျွန်ုပ်အား အလိုရှိပါက လိုက်လံရှာဖွေရန် မည်ဖြစ်၏။

ထို့နောက် ဗရောက်က ထိုထက်ကောင်းမွန်သော အကြံတစ်ခုကို သုတေသနပြုကြောင်းနှင့် ပြောကြား၏။ ထိုအကြံမှာ သူ၏ယောက်ျား သားနှင့် ခေရာတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့ ချစ်ခင်သည့် သူများဖြစ်ကြသည့်အားလျော်စွာ ကျွန်ုပ်တို့၏ လွှတ်မြောက်ရေးကို ထိုသူများနှင့် တိုင်ပင်၍ စီစဉ်ရန် အကယ်၍ လိုအပ်ခဲ့သော် သူ၏လက်ချက်မဦးမီ ပါရီယာအား သတ်ပစ်ကြရန်ဖြစ်၏။

အဆိုပါ အကြံသည် ဖြစ်နိုင်မည်ဆိုပါက ကောင်းမွန်ပါကြောင်းနှင့် မေရီက ပြောလိုက်သဖြင့် ဗရောက်သည် သူ့ယောက်ျားနှင့်အခြားလူများကို ရှာဖွေရန်ထွက်သွားလေ၏။ ထို့နောက် ချက်ချင်းလိုပင် မျက်နှာထွက်ပျက်ဖြင့် ပြန်လာပြီးလျှင် ထိုသူအားလုံးတို့အား ဝိုင်းရံပြီးက အစောင့်များချထားကြောင်း ပြောကြားလေ၏။ အကြောင်းမှာကား ကျွန်ုပ်နှင့် သွေးသားအရင်းအချာကဲ့သို့ ဖြစ်နေကြသော ပရင်စလီနှင့် မေရာတို့က ကျွန်ုပ်အတွက် လွတ်မြောက်ရာ လွှတ်မြောက်ကြောင်းကို ကြံစည်ကြိုးစားကြလိမ့်မည်ဟူ၍ ဝိုင်းရံပြီးထက် ပါရီယာက တွေးမိမည်ဖြစ်သောကြောင့်ပေတည်း။ သို့နှင့် ကြိုတင်ကာကွယ်သည့် သဘောဖြင့် သူတို့အား အစောင့်ချထားခြင်း၊ လက်နက်များကို ကျွန်ုပ်တို့ထံမှ သိမ်းယူသကဲ့သို့ သိမ်းယူခြင်းစသည်တို့ကို ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။ သို့သော် ဝိုင်းရံပြီးကမှ ပရင်စလီနှင့် မေရာတို့အား အကျဉ်းသမားနှင့်အတူ ဗဟိုစခန်းကြီးကို ဓပုန်မကွတ် လိုက်ပါနိုင်ကြရန် အသင့်စီစဉ်ထားခြင်းဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောဆိုလိုက်၏။

သို့သော် ဗရောက်သည် ဝိုင်းရံပြီးထက်မှ အခွင့်အရေးတစ်ခုကိုကား ရရှိလာခဲ့ပေ၏။ ထိုအခွင့်အရေးမှာ ကျွန်ုပ်၏ဇနီးနှင့် သူသည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ရောက်လာ၍ အစားအသောက်များကို ပေးပို့ရင်း ည ၁၀နာရီအချိန်အထိ နေနိုင်ရန်ပင်ဖြစ်လေသည်။ သို့နှင့် သူတို့တွင် အတူအညီရရန်ဟူ၍ လုံးဝ မျှော်လင့်ဖွယ် အကြောင်းမရှိတော့သည်ဖြစ်ရကား၊ တစ်စုံတစ်ရာ ပြုလုပ်ရန် ကိစ္စရှိသည်ဆိုပါက ဤမိန်းမသားနှစ်ဦးနှင့် ဟော်တင်တော့ တစ်ယောက်သာလျှင် ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ကြရပေတော့မည်။ ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်တို့၏ပြရန် ကျန်ရှိခဲ့သည့် အခြားအကြောင်းတစ်ခုမှာကား၊ ကျွန်ုပ်တို့သေနတ်နှင့် ပစ်ရမည့်အရေးတွင် ပါရီယာအား ခိုင်းစေသည်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ဗရောက်သည် ဝိုင်းရံပြီးအား သွားရောက်၍ အရေးဆိုဦးမည်ဟု ကြံစည်မိကြောင်းနှင့် မေရီအား ဟန်၏ရှေ့တွင် ပြောကြားသေး၏။ သို့သော် သူသည် ယခုထက် အခြေအနေ ပိုမိုဆိုးဝါးမည်ကို စိုးရိမ်မိသည်တစ်ကြောင်း၊ ထိုသတင်း ပေါက်ကြားသွားပါက ဟန်အား ခြေရာခံကာ သတ်ပစ်မည်စိုး၍ တစ်ကြောင်း၊ အဆိုပါ အကြံကို လက်

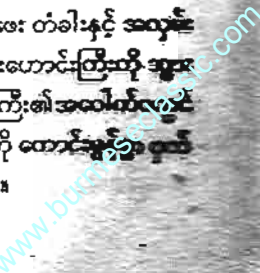
လျှောလိုက်ရ၏။

သို့နှင့် သူတို့နှစ်ယောက်နှင့် ဟန်သည် အထက်က ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့သည့် အကြံအစည်များကို ဆက်လက်တိုင်ပင် ဆွေးနွေးလျက်ရှိကြပြန်၏။ ထိုသို့ ဆွေးနွေးရာ၌ ဟန်၏အကြံတစ်ခုမှာ အစောင့်များအား အိပ်ဆေးခပ်တိုက်၍ မေရီ ကျွန်ုပ်နှင့် သူတို့သည် တိတ်တဆိတ် ထွက်ပြေးကြပြီးလျှင် မြစ်ကမ်းနံ့ဆေး ကိုင်းပင်များအကြားတွင် ပုန်းအောင်းနေကြရန်ဖြစ်၏။ ထိုနေရာကမှတစ်ဆင့် ကျွန်ုပ်တို့အား ကာကွယ်စောင့်ရှောက် ပေးနိုင်ကြမည့် အင်္ဂလိပ်လူမျိုးများ နေထိုင်ရာ ဝိုင်းရံနေတယ်သို့ ရောက်အောင် ထွက်ပြေးကြရန် ဖြစ်ပေသည်။

ဤအကြံကား လုံးဝမဖြစ်နိုင်ပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် လရောင်သည် နေကဲ့သို့ ထိန်လင်းလျက်ရှိသည်ဖြစ်ရကား၊ ထိုနေရာတစ်ဝိုက်တွင် ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်နေသော ကွင်းမြင်ကြီးထဲ၌ ကျွန်ုပ်တို့အား မုန့်ပြန်၍ ဖမ်းဆီးမိကြမည်ဖြစ်၏။ ထိုအခါမှ မလွတ်ကုန်သောရပေမည်။ ထို့ပြင် အစောင့်များကိုလည်း မူးရစ်ကာ အမူထမ်းပေါ့လျော့နေကြမည်စိုးသောကြောင့်၊ မည်သည့်အရက်သေစာကိုမျှ သောက်စားခြင်း မပြုကြရန် သတိပေးထားသည့် အချက်နှင့်လည်း ကြိုကြို၍နေ၏။ သို့စေကာမူ မိန်းမများသည် ဤအကြံကို အခွင့်အရေးသာက စမ်းသပ်ကြည့်ကြရန် ဆုံးဖြတ်ထားကြ၏။

ထိုအတောအတွင်း၌ သူတို့သည် ပြုလုပ်ဖွယ်ရှိသည်တို့ကို ပြင်ဆင် ပြုလုပ်လျက်ရှိကြကုန်၏။ ဟန်သည် အပြင်သို့ ခေတ္တမျှထွက်သွားပြီးလျှင် မကြာမီ အိပ်ဆေးများဖြင့် ပြန်၍လာ၏။ ထိုဆေးများကို သူသည် ကဖားများထံမှ ရလေသလော၊ သူကိုယ်တိုင်ပင် တူးဖော်စီမံခဲ့လေသလော ကျွန်ုပ်ကောင်းစွာ မမှတ်မိတော့ပေ။ သူတို့သည် ကျွန်ုပ်အတွက် ကော်ဖီဖျော်မည့် ရေနွေးထဲတွင် အဆိုပါအိပ်ဆေးကို ထည့်၍ပြုတ်ကြ၏။ ထို့နောက် ကော်ဖီကိုခပ်ပြင်းပြင်း ဖျော်ထားရာ မည်းနက်နေသော ကော်ဖီထဲတွင် အိပ်ဆေး၏ အရောင်နှင့်အရသာမှာ ပျောက်ကွယ်၍နေလေ၏။ ထို့ပြင် ဗရောက်သည် စာစရာအချို့ကို ချက်ပြုတ်ကာ ဟန်အား သယ်ယူလာခဲ့စေ၏။

ရှေးဦးစွာ ဟန်သည် ပရင်စလီ၏အိမ်နောက်ဖေး တံခါးနှင့် အလှူအနည်းငယ်ကွာဝေးသော နေရာတွင် ရှိသည့် မြေတွင်းဟောင်းကြီးကို သွားရောက်စုံစမ်းကြည့်ရှုခဲ့သေး၏။ ထိုနောက် အဆိုပါတွင်းကြီး၏ အဝေါက်လွှတ်မြောက်ရာ၌ ကြီးများ ပေါက်နေကြသဖြင့် လူတစ်ယောက်ကို ထောင်နှော၍ ထားနိုင်ကြောင်းပြန်လာသောအခါ သတင်းပေးလေ၏။

၃၁၂ + ခရစ်နှစ်

ထိုနောက် သုံးယောက်သား ထွက်လာခဲ့ကြ၍ ကိုက် ၁၀၀ခန့် ဝေးသော ကျွန်ုပ်၏ အိမ်တံခါးဝသို့ ရောက်ရှိလာကြသောအခါ အစောင့်များက ဆီး၍ တားမြစ်ကြသဖြင့် မေရီက ...

ဟိုရာရင် ဝိုင်းပွားကြီးက ကျွန်မယောက်ျားဆီကို အစားအသောက် ပိုမို ကျွန်မတို့ကို ခွင့်ပြုပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မတို့ အိပ်ခန်းမှာကို မတားမြစ်ကြဖို့ တောင်းပန်ပါရစေ'

လူတစ်ယောက်က ကြင်နာသည်အသံဖြင့် ... 'မတားပါဘူး။

ကျွန်ုပ်တို့မှာလည်း ခင်ဗျားရယ်၊ ဗရောက်ပရင်စလိုရယ်၊ တိုင်းရင်းသား အစေခံရယ် ဝင်ခွင့်ပေးဖို့ အမိန့်ရထားပါတယ်။ နို့ပေမယ့် လူတစ်ယောက်ဆီကို အစားအသောက်လာဖို့တာမှာ ဘာကြောင့် ခင်ဗျားတို့ သုံးယောက်စလုံး လာဖို့လိုတယ်ဆိုတာကို ကျုပ်နားမလည်ဘူး။ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ သူ့မိန်းမနဲ့ နှစ်ယောက်တည်းရှိတာကို ပိုပြီး သူ့သဘောကျလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်ကထင်နေတယ်'

'ဗရောက်ပင်စလိုက ဒီမှာရှိတဲ့ သူ့ပစ္စည်းတွေကို သူတို့ဗဟိုစခန်းကြီးသွားနေတုန်း ဘယ်လိုလုပ်ထားရမယ်ဆိုတာ မေးဖို့လာတာပါ။ ကျွန်မကတော့ ငယ်ထိပ်ကို သွေးရောက်နေလို့ ဒါတွေကို ဘာမှမစဉ်းစားနိုင်တော့ဘူး။ ဟန်ကတော့ သူ့နဲ့အတူတူလိုက်ဖို့ မြင်းတစ်ကောင် ဘယ်မှာသွားပြီး ရှာရမယ်ဆိုတဲ့ အမိန့်ကိုယူဖို့လာခဲ့တာပါ။ ဒါကြောင့် ကျွန်မတို့ အားလုံးကို ဝင်ခွင့်ပြုပါ မင်ဟီရာ'

'ကောင်းပါပြီလေ ဒီကိစ္စတွေကတော့ ကျွန်ုပ်တို့နဲ့ဆိုင်တဲ့ အလုပ်မဟုတ်ပေဘူး မစွပ်ကွာတာမိန်း၊ နေပါဦး ဒါနဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ ဒီဝတ်လုံရှည်ကြီးအောက်မှာတော့ဖြင့် ခင်ဗျားလက်နက်တွေ ဘာတွေ ယူလာမယ် မထင်ပါဘူးနော်'

'ကျွန်မကို ရှင်တို့ ရှာချင်ရှာကြည့်ကြလေ ဟု ပြောကာ မေရီသည် သူ့ဝတ်လုံကြီးကို ဖွင့်၍ပြသဖြင့် အစောင့်ဖြစ်သူသည် တစ်ချက်မျှ မျက်လုံးဝဲ၍ ကြည့်ရှုပြီးနောက် ခေါင်းညိတ်၍ သူတို့အား ဝင်ခွင့်ပြုလိုက်လေ၏။

(စောင့်) '၁၀နာရီထိုးရင် ခင်ဗျားတို့ ပြန်ထွက်လာကြရမယ် ဆိုတာတော့ သတိပြုကြနော် ခင်ဗျားတို့ ဒီအိမ်ထဲမှာ တစ်ညလုံးအချိန်ကုန်လို့တော့ မဖြစ်ဘူး။ မနက်ကျရင် ဟိုလူ အချိန်နဲ့ မထနိုင်မှာစိုးရတယ်'

သို့နှင့် သူတို့သည် အတွင်းသို့ ဝင်၍လာကြရာ ကျွန်ုပ်၏အမှုအတွက် ခုခံကာကွယ်ရန် လျှောက်လံချက်များကို စားပွဲတစ်လုံး၌ ထိုင်ကာ ပြင်ဆင်ရေးသား၍ နေသော ကျွန်ုပ်အားတွေ့ရှိကြရလေ၏။ ထိုအချိန်၌

ကျွန်ုပ်၏အခြေအနေမှာ စိုးရိမ်ကြောက်ရွံ့နေခြင်းမဟုတ်ဘဲ မိမိဝတ်ကို ထိခိုက်သောကြောင့် ဒေါသဖြစ်၍ နေခြင်းမျှသာဖြစ်လေ၏။ စင်စစ်အားဖြင့် ကျွန်ုပ်အပေါ်၌ လုံးဝအပြစ်မရှိသည့်အကြောင်းကို အထောက်အထား အမျိုးမျိုး ပြ၍လွှတ်အောင် လျှောက်လံနိုင်လိမ့်မည်ဟူသော အချက်ကို စိတ်ထဲ၌ အနည်းငယ်မျှ သံသယမရှိဘဲ တစ်ထစ်ချ ယုံကြည်လျက်ရှိ၏။ သို့ဖြစ်၍ မေရီက ကျွန်ုပ်အား ထွက်ပြေးရန် အကြံပေးသည်ကို ကြားရသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် မေရီအား ထိုစကားကို တစ်ဖန် ထပ်၍မပြောရန် ခပ်မာမာပင် ပြန်ပြောလိုက်မိသေး၏။

(ကျွန်ုပ်) 'ထွက်ပြေးရမှာလား မေရီရယ်၊ ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်မှာအပြစ်ရှိတယ်လို့ ဝန်ခံတာနဲ့ အတူတူဖြစ်နေတော့မလေ။ အပြစ်ရှိတဲ့လူများသာ ထွက်ပြေးတတ်ကြတာပဲ။ ကျုပ်အလိုရှိတာက ဒီအမှုရှင်းလင်းသွားပြီး ဟိုလူယုတ်မာ ပါရီယာရဲ့ အပြစ်ကို ထင်ထင်ရှားရှား ဖော်ထုတ်ပြီးပြချင်တယ်'

'နို့ပေမယ် အလန်း၊ ဒီလိုရှင်းနိုင်တဲ့ အချိန်အထိ မင်းအသက်ရှင်မနေရဘူး။ မင်းကို သေနတ်နဲ့အရင် ပစ်သတ်ကြမယ်ဆိုရင် ဘယ့်နယ့်လုပ်မလဲ ဟု ပြောရင်း မေရီသည် နေရာမှထကာ ပြတင်းပေါက်မှ 'တရုတ်ကတ်'ကို သေချာစွာ ပိတ်ထားခြင်း ရှိမရှိနှင့် သူ့ဆွဲချထားခဲ့သော အခန်းစီးအဝတ် ဓမ္မေကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုပြီးနောက် ပြန်လာပြီးလျှင် အသံကိုနိမ့်လျှတ် ...

'သတင်းဆိုးတစ်ခုကို ဟန်ကြားလာခဲ့ရသတဲ့ အလန်းရဲ့ ကိုင်း မင်းသခင်ကို အဲဒီသတင်း ပြောပြလိုက်စမ်းပါ ဟန်ရယ်'

သို့နှင့် ဗရောက်ပရင်စလိုက စားစရာများကို ပြန်ရွေးရန် ဒုတိယအခန်းအတွင်းရှိ မီးဖို၌ မီးများမွှေးလျက်ရှိစဉ် ဟန်သည် ယခင်က ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း သူ့ကြားခဲ့သမျှကို ပြန်၍ပြောလျက်ရှိလေ၏။ ကျွန်ုပ်ကမူ သူ့စကားကို နားထောင်၍သာ နေသော်လည်း ယုံကြည်စိတ် အနည်းငယ်မျှပင် မရှိပေ။ ဟန်လည်း မိမိ၏ထင်မြင်ချက်ကို လုပ်ကြံ၍သော်လည်းကောင်း၊ လိမ်လည်၍ သော်လည်းကောင်း၊ ပြောခြင်းဖြစ်ရမည်။ ဟော်တင်တော့များ၏ စိတ်ကူးယဉ်တတ်ပုံကို ကျွန်ုပ်ကောင်းစွာသိပြီး ဖြစ်သည်။ သို့မဟုတ် သူသည် အပြင်၌ ဟန်မပျက်စေဘဲ အရက်ကို အလွန်အကျွံသောက်နိုင်သည့်အကြောင်းကို ကျွန်ုပ်သတိပြုမိ၏။ သို့ဖြစ်၍ သူ့စကားဆုံးသောအခါ ကျွန်ုပ်က ...

'ကျုပ်တော့ ဒီအကြောင်းကို မယုံနိုင်ဘူး။ ပါရီယာအဖို့က ချစ်သလို တစ်ယောက် ဖြစ်နေလို့ ဒီလိုဖြစ်နိုင်တယ်ထားဦး ဘုရားတရားကြည့်ပြီး အမြဲတန်း စိတ်နှလုံးကောင်းရှိလာခဲ့တဲ့ မင်းအဖေ ဟန်နီရာရယ် သူ့သဘော

မကျတဲ့လူ ဖြစ်ပေမယ့် သူ့သမီးရဲ့လင်ယောက်ျားအပေါ် ဒီလိုပြစ်မှုမျိုး ကျူးလွန်ဖို့ သဘောတူမတုံ့လား'

ဖေဖေမှာ အရှင်စိတ်မျိုး မရှိတော့ဘူး အလန်ရဲ့ တစ်ခါတစ်လေများ တိုယ်ဖြင့် သူ့ဦးနှောက် ဖျက်သွားပြီလားလို့တောင် အောက်မေ့မိတယ်'

'ဒီနေ့ညနေ သူ့စကားပြောပုံကတော့ ဦးနှောက်ဖျက်တဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ မတူပါလား မေရီရဲ့၊ နို့ပေမယ့် ဒီသတင်းဟာ အမှန်ပဲလို့ ကျုပ်တို့ သဘောထားကြပါစို့၊ ဒီတော့ မင်းတ ကျုပ်ကို ဘာလုပ်စေချင်သလဲ'

'ကိုယ့်ကိုဒီမှာ မင်းအစားထားခဲ့ပြီ မင်းက ကိုယ့်အဝတ်တွေဝတ် ထွက်ပြေးပြီးတော့ ဟန်နဲ့ ဗရောက်နဲ့ သိကြတဲ့နေရာတစ်ခုမှာ ပုန်းနေစေချင်တယ် အလန်'

'ဘယ်နှယ်ကြောင့်လဲ မေရီရယ်၊ ဒီလိုဆိုရင် မင်းဟာကျုပ်ကိုယ်စား သေနတ်နဲ့ပစ်တာကို ခံရမှာပေါ့၊ ပြီးတော့ ဒီလိုရုပ်ဖျက်ပြီး ထွက်ပြေးဖို့ ကြံတဲ့အတွက် သူတို့မှာ ကျုပ်ကိုသတ်နိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးရှိလေတော့ ကျုပ်ကို ပြန်ဖမ်းပြီး သတ်ပစ်ကြမှာ မချပဲ၊ ဒီအကြံက ရူးတဲ့အကြံပဲ၊ ကျုပ်မှာ ဒီထက် တောင်းတဲ့ အကြံတစ်ခုရှိတယ်။ ဗရောက်ပရင်စလို့ ဗိုလ်မှူးကြီးဆီ တိုက်ရိုက် သွားပြီး ဒီအကြောင်းအားလုံးကို သူ့ကို ပြောပြစမ်းပါ၊ တကယ်လို့ ခင်ဗျား အသံကုန်အော်ပြီး ဒီအကြောင်းကို ပြောပေတော့၊ နောက်ဒီကို ပြန်လာပြီး ဘယ်လိုဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပြောပြပါ၊ ခင်ဗျား ဒီအတိုင်းသာ လုပ်ရင် တကယ်လို့ ကျွန်တော့် နက်ဖြန်မနက် သေနတ်နဲ့ ပစ်သတ်ဖို့ အကြံ တကယ်ရှိတောင် ဒီအကြံကို သူတို့စွန့်လွှတ်လိုက်ကြမှာ မချပဲ၊ ပြီးတော့ ဒီ အကြောင်းကို ဘယ်သူက ပြောသလဲလို့ ခင်ဗျားကိုမေးရင် 'ဘူးကွယ်' ဖို့လဲ မမေ့နဲ့ဦး'

ထိုအခါ ဟန်က ကြောက်ရွံ့ဟန်ဖြင့် . . . 'ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒီ အကြောင်းကိုတော့ မပြောလိုက်ပါနဲ့ဗျာ၊ နို့မဟုတ်ရင် သေနတ်နဲ့အဝတ်ခံရမဲ့ လူတစ်ယောက် နောက်ထပ်တိုးနေပါဦးမယ်'

'ကောင်းပြီ ကျုပ်သွားမယ်' ဟုပြောကာ ဗရောက်သည် ထွက်သွား လေရာ၊ အစောင့်များလည်း သူ့အား စကားတစ်ခွန်းနှစ်ခွန်းမျှ မေးမြန်းပြီး နောက် လွှတ်လိုက်ကြလေ၏။ နောက်မှာရိုက်ခနဲကြာသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့ ထံသို့ သူပြန်၍ လာသဖြင့် ကျွန်ုပ်က တံခါးဖွင့်ပေးရင်း . . .

'ဘယ်နှယ်လဲ'

'နေရာမကျခဲ့ဘူး တူမောင်ရဲ့၊ အပြင်ဘက်မှာ စောင့်နေတဲ့ စန္ဒရီတွေ

က လွဲပြီးတော့ ဗိုလ်မှူးကြီးနဲ့ ကျန်တဲ့ဘိုးဝါးတွေ အားလုံး ကျုပ်တို့ လူတွေကို ပါခေါ်ပြီး မြင်းနဲ့ ထွက်သွားကုန်ကြပြီ၊ ဘယ်လဲတော့ ကျုပ် မသိဘူး'

'အဲဒါဆိုတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် သူတို့မြင်းတွေအတွက် မြက်လုံလုံ လောက်လောက် မရှိကြလို့နဲ့တူပါတယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ဘယ်လိုကြောင့်လဲဆိုတာ ဘုရားမှသိမှာပဲ၊ နေဦးနေဦး ကျွန်တော် တစ်ခုသိပြီ' ဟုပြောကာ ကျွန်ုပ်သည် တံခါးကိုဖြင့်၍ အစောင့်များကို အော်၍ခေါ်လိုက်လေ၏။ စင်စစ်အားဖြင့် ထိုသူများကား ရိုးသားပြောငဲ့မတ်သော ကျွန်ုပ်၏ သိဟောင်းကျွမ်းဟောင်း များပင် ဖြစ်ကြ၏။

'နားထောင်ကြစမ်းပါဦး မိတ်ဆွေတို့ရဲ့၊ ကျုပ်အမှုကို စစ်ဆေးဖို့ ကျုပ်ကို ဗဟိုစခန်းကြီးပြန်ခေါ်မသွားဘဲနဲ့၊ နက်ဖြန်မနက် ဒီအိမ်ထဲက ကျုပ် ထွက်အလာမှာ သေနတ်နဲ့ သွေးအေးအေး ပစ်သတ်ကြမယ်လို့ ကျုပ်သတင်းရ ထားတယ်၊ ဒါအမှန်ပဲလား'

'ဘုရားရေ ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ကို လူသတ်သမားတွေများ မှတ်နေ သလား၊ ကျုပ်တို့မှာရှိတဲ့ အမိန့်က ခင်ဗျားကို ဗိုလ်မှူးကြီးက ညွှန်ပြတဲ့နေရာ ခေါ်သွားကြဖို့ပဲ၊ ဒီတော့ ကျုပ်တို့က ခင်ဗျားကို ကမ်းတစ်ယောက်လို့ ပစ် သတ်ပစ်မှာတွေ့ပြီး ပူမနေပါနဲ့ ခင်ဗျားပဲလား ဒီအကြောင်း ခင်ဗျားကို လာပြော ကြတဲ့ လူတွေပဲလား ရူးနေပြီ'

'ကျုပ်လည်း ဒီလိုပဲ ထင်တာပဲ မိတ်ဆွေတို့ရဲ့ ဒါပေမယ့် ဗိုလ်မှူးကြီးနဲ့ တခြားလူတွေက ဘယ်ရောက်နေကြတာလဲဗျာ၊ သူတို့ကို သွားကြည့်ပြီး ပြန် လာခဲ့တဲ့ ဗရောက်ပရင်စလိုက သူတို့အားလုံး ထွက်သွားကြပြီလို့ အခုပြော နေတယ်'

'ဟုတ်ချင်ဟုတ်မှာပေါ့၊ ကျုပ်တို့ဘာကြောင့် ဒီနေရာကို လာကြ သလဲဆိုတာ စုံစမ်းရအောင် ခင်ဗျားမိတ်ဆွေ ဇူးလူးတွေက 'ဟုဂိုလာမြစ်'ကို ကူးပြီး ကျုပ်တို့နောက်ကို လိုက်လာကြတယ်လို့ သတင်းဖြစ်နေတယ်၊ ဒါ ကြောင့် ဗိုလ်မှူးကြီးက သူ့လူတွေကိုခေါ်ပြီး ဒီလိုလဲရောင်နဲ့ သူတို့တို့ တွေ မလားလို့ သွားကြည့်ကြတာဖြစ်မှာပေါ့၊ ကိုင်းပါဗျာ အကျိုးမရှိတဲ့ တွေ ကျုပ်တို့ကိုဆက်ပြီး ပြောမနေပါနဲ့တော့၊ ကြားရတာ ကျုပ်တို့မှာအခွင့်ပဲပဲ လွန်းလို့ နောက်ပြီးတော့ ကျုပ်တို့နစ်ယောက်ထဲရှိလို့ ခင်ဗျား အထူးအထူး ထွက်ပြေးနိုင်တယ်လို့လဲ ထင်မနေနဲ့ဦးနော်၊ ကျုပ်တို့ ဆင်ဝတ်သော ဘာသာမှာ ကျည်ဆံအပြည့်ထည့်ထားပြီး အကြောင်းရှိရင် ဒါတွေကို သူ့နဲ့ ထွက်သွား အမိန့်ရထားတယ်'

ကျွန်ုပ်တို့ တံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်ပြီးနောက်... 'ကိုင်း မင်းတို့ကိုယ်တိုင် ကြားကြရပြီ မဟုတ်လား၊ ကျုပ် တွေးတဲ့အတိုင်း ဒီသတင်းထဲမှာ ယုတ္တိတန်တာဆိုလို့ ဘာမှမပါဘူး၊ ဒီတော့ မင်းတို့စိတ်ထဲမှာ အထင်မှားနေတာ ရှင်းသွားရောပေါ့'

ထိုအခါ မေရီကသော်လည်းကောင်း၊ ဗရောက်ကသော်လည်းကောင်း၊ အဖြေပေးခြင်း မပြုကြချေ။ ဟန်သည်လည်း နှုတ်ဆိတ်လျက်ရှိနေ၏။ သို့ရာတွင် မိန်းမနှစ်ယောက်၏ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လှမ်း၍ကြည့်လိုက်ကြသော ထူးဆန်းသော အကြည့်ကိုကား ကျွန်ုပ်သတိထားလိုက်မိ၏။ သူတို့သည် အမှားကိုအမှန်ဟူ၍ အထင်မှားနေကြသောသူများ မဟုတ်ကြလေရကား၊ ဂမူးရှူးတိုးနှင့် ကြံစည်ထားသော သူတို့၏ အကြံအတိုင်း ဆက်လက်ဆောင်ရွက်သွားကြရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ကြလေပြီ။ သို့သော် ဗရောက်နှင့် ဟန်ကား ထိုအကြံအစည်ကို တစ်ဝက်မျှသာ သိကြချေ၏။ ကျွန်တစ်ဝက်မှာမူ မေရီ၏အသည့်နှလုံးထဲတွင် လုံခြုံစွာကိန်းအောင်း၍ နေခဲ့ပေသည်။ ထို့နောက် ဗရောက်က ကျွန်ုပ်အား ကလေးသူငယ်တစ်ယောက်ကို နှစ်သိမ့်သည့် လေသံမျိုးဖြင့်...

မင်းပြောတာ မှန်မှာပေါ့၊ အလန်ရယ်၊ ပြီးတော့ မင်းစိတ်ချရတဲ့အထိ ဒီအိမ်ထဲက နက်ဖြန်မနက် မင်းထွက်မလာဖို့ကိုလည်း ငြင်းမယ်ဆို ငြင်းနိုင်သားပဲ၊ ကိုင်း စားစရာရှိတာသာ စားကြစို့ရဲ့ အငတ်ခံနေလို့လဲ အကြောင်းပိုပြီး ထူးလာမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟန်ရေ စားစရာတွေ ယူလာခဲ့ပါကွယ်'

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ညစာကို ဟန်ဆောင်လောက်မျှသာ စားသောက်ကြပြီးနောက်၊ ကျွန်ုပ်မှာ ရေငတ်လွန်းလှသဖြင့် ကော်ဖီကို နှစ်ခွက်မျှ ဆင့်၍သောက်လိုက်မိ၏။ ထိုကဲ့သို့သောအကြံပြုချက် ကျွန်ုပ်သည် ထူးထူးခြားခြား အိပ်ချင်၍လာလေ၏။ ကျွန်ုပ်နောက်ဆုံး သတိရသော အချင်းအရာတစ်ခုမှာကား၊ ကျွန်ုပ်အား အချစ်ရည်တို့ဖြင့် ပြည့်လှမ်းလျက်ရှိသော မျက်လုံးရွှဲကြီးများဖြင့် ဖိုက်ကြည့်ရှင်း ကျွန်ုပ်၏နှုတ်ခမ်းများကို အကြိမ်ကြိမ် အဖန်ဖန် နမ်းရှုပ်လျက်ရှိရာသော မေရီပင်ဖြစ်ပေတော့သတည်း။

ကျွန်ုပ်သည် အိပ်မက်မျိုးစုံကို မက်လျက်ရှိ၏။ အိပ်မက်များကား အကောင်းချည့်လိုလိုဖြစ်လေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် ရုတ်တရက် လန့်နှိုးလာခဲ့ရာ ကျွန်ုပ်ကိုယ်ကျွန်ုပ် ပုလင်းတစ်လုံး သတ္တန်ရှိလျက် နံရံများကို အချောကိုင်ထားသော မြေတွင်းကြီး တစ်တွင်းထဲသို့ ရောက်ရှိနေသည်ကို အံ့ဩစွာ တွေ့ရှိရလေ၏။ မည်သူသည် ကျွန်ုပ်အား ဤနေရာသို့ ချထားလေ

သနည်း။ အိပ်မက်ပင် မက်နေသလော၊ သို့မဟုတ် ကျွန်ုပ်သေပြီလော၊ ကျွန်ုပ်အား သေစေနိုင်သည့် အကြောင်းများ ရှိသည်ကို ကျွန်ုပ်သတိရပါ၏။ သို့သော် တစ်ခုထူးဆန်းသည်မှာ သူတို့သည် အဘယ်ကြောင့် ကျွန်ုပ်အား ဤကဲ့သို့သော မိန်းမအဝတ်အစားများဖြင့် မြုပ်နှံခြင်း ပြုကြလေသနည်း။

ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်အား လန့်နှိုးစေသော အသံကား မည်သည့်အသံပေနည်း၊ အပြစ်ဒဏ် စီရင်ခြင်း၏အောင်သံသည် နှစ်လုံးပြူးသေနတ်ထွက်သွားသည့် အသံမျိုးမဟုတ်ခဲ့ပါ။ အဆိုပါ အသံသည် အပြစ်ဒဏ် စီရင်ခြင်း၏အောင်သံ ဖြစ်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် ထိုတွင်းထဲမှ ကြိုးစား၍တက်ကြည့်၏။ သို့သော်တွင်းမှာ ဥပမေနိမ့် နက်သည်ပြင် ပုလင်းသတ္တန်ရှိနေသောကြောင့် အဝမှ ဝင်လာသော အလင်းရောင်ဖြင့် တက်၍မဖြစ်နိုင်ကြောင်းကို တွေ့ရှိရလေ၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်မှာ လက်လျှော့ရမလိုလို ရှိနေစဉ် တွင်းလည်ပင်းဝမှ ဟန်၏ မျက်နှာနှင့်တူသော မျက်နှာဝါဝါတစ်ခု ပေါ်ထွက်လာပြီးလျှင် လက်တစ်ဖက်ကို အောက်သို့ လှမ်းပေးရင်း...

'သခင်နိုးနေရင် လှမ်းခန့်လိုက်ပါ သခင်၊ ကျွန်တော် သခင်ကို ပေါ်ဆွဲတင်ပါ၊ မယ်'ဟု ပြောသော အသံတစ်သံကို ကြားရာ၊ ထိုအသံမှာ အမှန်ပင် ဟန်၏အသံဖြစ်ကြောင်း သိရှိရလေ၏။

သို့နှင့် အဆိုပါလက်ကို လက်ကောက်ဝတ်မှ ကျွန်ုပ်သည် ခုန်၍ဖမ်းဆွဲလိုက်၏။ ထို့နောက် လက်ပိုင်ရှင်သည် ကျွန်ုပ်အား ပင်ပန်းကြီးစွာ အပေါ်သို့ ဆွဲတင်လေရာ၊ နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်သည် တွင်းနှုတ်ခမ်းကို လက်နှင့် ဆုပ်တိုင်မိပြီးလျှင်၊ ထိုလက်၏အကူအညီဖြင့် အပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။ ထိုသူကား ဟန်အစစ်ပင်ဖြစ်တော့၏။

'ကိုင်း သခင်၊ ပြေး ပြေး ဘိုးဝါးတွေ မဖမ်းမိခင် ပြေးပေတော့' အိပ်ချင်မပြေသည် အသံဖြင့်... 'ဘယ်က ဘိုးဝါးတွေလည်း ဒီဘိုသီဘတ်သီ အဝတ်အစားတွေနဲ့ ငါဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပြေးနိုင်မတဲ့လဲ'

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် ဘေးပတ်လည်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုလိုက်ရာ၊ အရုဏ်တက်စကပင် ရှိသေးသော်လည်း ကျွန်ုပ်၏ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကောင်းစွာမှတ်မိလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏လက်သာဘက်တွင် ပရင်စလိုတို၏ ခေါင်းလျက်၊ ကိုက်(၁၀၀)ခန့် အတွင်း၌ မေရီနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ပိုင်သည့် အိမ်တို့အား အကြားမှ ခပ်မှိုင်းမှိုင်း မြင်နေရ၏။ ကျွန်ုပ်အား လန့်နှိုးစေသော အသံထူးထိုနေရာမှထွက်ဝေါ်လာဟန်တူ၏။ အခါတိုင်းကဲ့သို့ မဟုတ်ဘဲ ထွက်လာရာ

ရှား ရှိနေကြသည်ကို တွေ့မြင်ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ထိုသူများ မည်သို့ဖြစ်ပျက်နေကြသည်ကို သိချင်လာလေသည်။ သို့နှင့် ထိုသူများရှိရာသို့ လျှောက်သွားမည်ဖြစ်၍ ဟန်သည် ကျွန်ုပ်အား အခြားဘက်သို့ လှည့်စေကာ ဆွဲခေါ်ရင်း ကျွန်ုပ်အား ထွက်ပြေးရန်ကိုသာ တတ်တတ်တွတ်တွတ်နေလေ၏။ နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်သည် ဆက်လက်သည်းမခံနိုင်တော့ပြီဖြစ်ရကား၊ သူ့အား တအားပိတ် ရှိတ်လိုက်မှ သူသည် ကျွန်ုပ်ကို လွှတ်ပြီးလျှင် ပျောက်ကွယ်၍သွားလေတော့၏။

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည် တစ်ယောက်တည်း ဆက်၍သွားလေ၏။ အိမ်အနီးသို့ ရောက်သောအခါ တံခါးဝ၏လက်ယာဘက် ၁၀ ပေ ၁၅ ပေခန့် အကွာတွင် မြေပေါ်၌ မျက်နှာမှောက်လျက် လဲကျနေသော သဏ္ဍာန်တစ်ခုကို မြင်ရလျက်၊ အဆိုပါ သဏ္ဍာန်တွင် ကျွန်ုပ်၏အဝတ်အစားများ ဝတ်စားထားသည်ကိုလည်း သတိပြုမိလေ၏။ ဗရောက်ပင်စလိုကား သူ၏ညဝတ်အင်္ကျီကြီးဖြင့် ထိုသဏ္ဍာန်ရှိရာသို့ ဒယ်မ်းဒယ်ိုင် ပြေးလာနေလျက်၊ ဝပ်လှမ်းလှမ်း၌မှ ပါရိယာသည် နှစ်လုံးပြူးသေ နတ်တစ်လက်ကို ယမ်းပြန်ထိုးနေဟန်ဖြင့် ရပ်လျက်ရှိလေ၏။ မျက်နှာရှည်ရှည်နှင့် ဟန်နရီမာရေးသည် လက်တစ်ဖက်က မှတ်ဆိတ်မွှေးကိုဆွဲလျက် လက်တစ်ဖက်က ရိုင်ဇယ်ကိုကိုင်ကာ သူ့အားစေ့စေ့ကြည့်ရှင်း ရပ်၍နေလေ၏။ သူတို့၏ နောက်ဘက်တွင်ကား ကျီးကြည့် ကြောင်ကြည့် ကြည့်လျက် ရှိသော ကဖားတစ်ယောက်သည် ကုန်းတင်ထားသော မြင်းနှစ်ကောင်ကို ကိုင်ထိန်းလျက်ရှိ၏။

ကျွန်ုပ်၏အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ကာ မြေပေါ်၌လဲကျနေသော သဏ္ဍာန်ရှိရာသို့ ဗရောက် ရောက်သောအခါ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာကြီးကို ကြိုးစားပန်းစား ကုန်း၍ အဆိုပါ သဏ္ဍာန်ကို ပတ်လက်လှန်လိုက်၏။ ထို့နောက် မျက်နှာကို ငုံ့ကြည့်ပြီးလျှင် ထိတ်လန့်တကြား အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။

‘အမယ်လေး လာစမ်းပါဦး၊ ဟင်နရီမာရေးရဲ့ ရှင်တူချစ်ကြီး လုပ်သွားပုံကို လာကြည့်စမ်းပါဦး၊ ရှင်မှာ အသက်လောက်ချစ်တဲ့ သမီးတစ်ယောက် ရှိတယ်ဆို ခုတော့ ရှင်တူကြီးရဲ့ လက်ချက်ကြောင့် ရှင်သမီး ဘယ်လို ဇာတ်သိမ်းရပြီဆိုတာကို ကြည့်လှည့်စမ်းပါဦး’

ဟင်နရီမာရေးသည် နားမလည်နိုင်သော အမူအရာဖြင့် ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းချင်းတိုး၍ လာနေ၏။ နောက် မြေပေါ်မှ သဏ္ဍာန်ကို မြူများအကြားမှ သေချာစွာငုံ့၍ ကြည့်လေ၏။

ထို့နောက် သူသည် ရုတ်တရက် ရူးသွပ်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားလေ၏။

သူ၏ဦးထုပ်ပြားကြီးသည် ဦးခေါင်းပေါ်မှ ပြုတ်ကျသွားပြီးလျှင် သူ၏ဆံပင်များလည်း ထောင်သွားကြသည်ဟု ထင်မှတ်ရ၏။ သူသည် ပါရိယာသို့ ချက်ချင်းလှည့်၍ ‘ဟဲ့ နတ်ဆိုးကောင်း’ ဟု အော်ခေါ်လိုက်ရာ၊ သူ့အသံကြီးမှာ တောရိုင်း တိရစ္ဆာန်ကြီးတစ်ကောင်၏ ဟိန်းဟောက်သံကဲ့သို့ ထင်မှတ်ရလေ၏။

‘ဟဲ့ နတ်ဆိုးကောင် နင်က ငါ့သမီးကို သတ်ပစ်တယ်ပေါ့လေ၊ အဲလေ နင်က မေရီကို နှင့်အတွက်မှ မရဘဲကိုး၊ သတ်ပစ်တော့မှာပေါ့၊ ကိုင်း ဒီလောက်တောင်ရှိလှတဲ့ သတ္တဝါ သွားလေရောလဟယ်’

မာရေးသည် တစ်စုံတစ်ရာ နောင်နှေးခြင်းမရှိဘဲ သူ့သေနတ်ကို မြှောက်ကာ ဟာနန်ပါရိယာအား တည့်တည့်မတ်မတ်ကြီး ချိန်ရွယ်၍ ပစ်လိုက်ရာ၊ ပါရိယာမှာ မြေပေါ်သို့ ဖြည်းဖြည်းစွာ လဲကျသွားပြီးလျှင် လူးလွန် ညည်းတွားလျက်ရှိလေ၏။

ထိုခဏ၌ များပြားလှသော မြင်းစီးသများသည် မည်သည့်အရပ်က ထွက်ပေါ်လာသည်မသိ ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာသို့ လာနေကြသည်ကို တွေ့ရှိရလေ၏။ ထိုသူတို့အနက် ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲ၌ စွဲစွဲမြဲမြဲမှတ်မိနေသော လူတစ်ယောက်ကိုကား မူးဝေဝေ ဖြစ်နေသော ကျွန်ုပ်အခြေအနေကြားမှပင် ချက်ချင်း သိရှိလေ၏။ ထိုသူကား ကျွန်ုပ်ကို သေဒဏ်ပေးခဲ့သော ဗိုလ်မှူးကြီးပင် ဖြစ်လေသည်။ သူသည် မြေပေါ်တွင် လဲကျနေသော သဏ္ဍာန်နှစ်ခုကို စိုက်ကြည့်ရာမှ ကျယ်လောင် ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းသောအသံကြီးဖြင့် . . .

‘ဒါဘာဖြစ်တာလဲ ဒီယောက်ျားတွေက ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဘာလို့ သူတို့ကို သေနတ်နဲ့ ပစ်သတ်ရတာလဲ ရှင်းပြစမ်းပါဦး ဟင်နရီမာရေး’

‘ယောက်ျားတွေ ဒါဟာ ယောက်ျားတွေ မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ယောက်က မိန်းမ ကျွဲပဲရဲတစ်ဦးတည်းသမီး တစ်ယောက်က နတ်ဆိုးကောင် ကြည့်လေ နတ်ဆိုးကောင်မို့လို့ ခုထက်ထိ မသေသေးဘူး။ ကျုပ်ကို နောက်ထပ် သေနတ်တစ်လက် ပေးကြစမ်းပါ၊ သူ့သေအောင် ကျုပ်လုပ်ပြစမ်းပါဦး’

ဗိုလ်မှူးကြီးသည် သူ့အား အထိတ်တလန့် ကြည့်ရှုရှင်းနှင့် ဝေဖန်ပရင်စလိုအား လှမ်း၍မြင်သဖြင့် . . .

‘ဘာဖြစ်တာလဲ ဗရောက်ရဲ့’

‘ဒီလိုပါ မှန်ကန်တဲ့ တရားဥပဒေအရ ဗိုလ်မှူး ထွက်ဖို့မရှိဘဲ သတ်သမားတွေဟာ အမှားကို လုပ်မိကြပါတယ်၊ ဗိုလ်မှူးထံ သေချာစွာ မိန်းကို သတ်ဖို့လွှတ်လိုက်တယ်၊ သူတို့က သူ့အစား သူ့မိန်းကို သတ်မိ’

၃၂၀ + ဒဂုန်အဖွဲ့များ

လိုက်ကြည့်တယ်

ထိုအခါ ဗိုလ်မှူးကြီးသည် သူ၏လက်ဖြင့် သူ၏နဖူးကို ရိုက်ခတ်ရင်း ညည်းတားနေသည်တွင် ထိုအခါမှ လုံးဝသတိရလာသော ကျွန်ုပ်သည် လက် သီးမျှားကို ဆုပ်ကာ အကြိတ်အော်ဟစ်ရင်း ရှေ့သို့ ပြေးထွက်လာခဲ့လေ၏။

(ဗိုလ်မှူးကြီး) 'ဒါက ဘယ်သူလဲ ယောက်ျားလား မိန်းမလား'

(ဗရောက်) 'ဒါဟာ မိန်းမအဝတ်နဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ။

ကျုပ်တို့ ဆေးခပ်တိုက်ပြီး ရှင်တို့ရဲ့ လူသတ်သမားတွေ လက်ထဲက လွတ် အောင်ဝှက်ထားတဲ့ အလန်ကွာတာမိန်းမပေါ့'

(ဗိုလ်မှူးကြီး) 'ဘုရားရေ ဒီဟာ လူ့ပြည်ပဲလား ငရဲပြည်ပဲလား ကရီ'

ထိုအခိုက်တွင် ဒဏ်ရာဖြင့် လဲကျနေသော ဝါရီယာသည် သူ့ကိုယ် ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် အားပြု၍ ထောက်ထားရင်း - - -

ကျွန်တော် သေရပါတော့မယ်၊ ကျွန်တော့်အသက်ဟာ ထွက်ခါနီး နေပါပြီ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် စကားပြောသွားဦးမယ်။ အင်္ဂလိပ်ကလေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်အရင်က ပြောခဲ့သမျှဟာ အားလုံး လုပ်ကြံပြောတာ ချည်းဝဲ သူ့ဘယ်တုန်းကမှ ဒင်ဂန်းနဲ့ ပူးပေါင်းပြီး ဘိုးဝါးတွေအပေါ်မှာ မ ကောင်းမကြံခဲ့ဖူးဘူး။ ဒီလိုကြံတာဟာ စင်စစ်တော့ ကျွန်တော်ပဲ။ ကျွန်တော် သူ့ကိုမုန်းမေမယ့် ရီတိမိနဲ့ ကျွန်တော်တို့ လူတွေကိုတော့ သေစေချင်တဲ့စိတ် မရှိပါဘူး။ နို့ပေမယ့် အလန်ကွာတာမိန်းမကိုတော့ ကျွန်တော်ချစ်နေတဲ့ သူ ကလေးကို အနိုင်ယူသွားလို့ သေစေချင်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် အကြောင်းက ဖန်တီးလာတော့ တခြားလူအားလုံး သေကုန်ကြပြီး သူတစ်ယောက် လွတ်လာ ရတယ်။ နောက်ပြီး ဒီကို ကျွန်တော်လာတော့လဲ မေရီဟာ သူ့မယား တကယ် ဖြစ်သွားပြီဆိုတာ သိရတော့ သူ့ကို မနာလိုတဲ့စိတ်နဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ရူး မလိုဖြစ်သွားတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ သူ့အပေါ်မှာ မတရားသက်သေအဖြစ် နဲ့ လုပ်ကြံပြီး ထွက်ဆိုခဲ့တာတွေကို ခင်ဗျားတို့ အစူးတွေက ယုံကြည်ကြပြီး တော့ အပြစ်မရှိတဲ့သူကို သေနတ်နဲ့ပစ်သတ်ဖို့ ကျွန်တော့်ကို အမိန့်ပေးကြ တယ်။ ဒီနောက်တော့ အပြစ်အပျက်တွေဟာ ကမောက်ကမဖြစ်ကုန်ကြတာ ပါပဲ။ မေရီဟာ ကျွန်တော့်ကို နောက်ဆုံးအကြိမ် လှည့်စားသွားခဲ့တယ်။ သူက သူ့ကိုယ်သူ ယောက်ျားတစ်ယောက်လိုလည်း ဝတ်ပြီးထားပြန် အချိန်ကလည်း အရက်တက်စ ဝေလီဝေလင်း အချိန်ဆိုတော့ ကျွန်တော်လည်း အထင်မှားပြီး ကျွန်တော့်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော ချစ်သူကလေးကို သတ်လိုက်မိပါတယ်။

ခုတော့ သူ့အဖေက ကျွန်တော့်ကို သတ်လိုက်ပြီလေ'

ထိုအခါ၌ ဆေးမိနေသော ကျွန်ုပ်၏ဦးနှောက်မှာ ကြည့်လင်ခဲ့ပြီ ဖြစ်ရကား။ ကျွန်ုပ်သည် ဖြစ်ပျက်သမျှ အလုံးစုံကို နားလည်သိရှိတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် မိုးယိုးဖေးယားရှိနေသော မိန်းမအဝတ်အစားကြီးနှင့်ပင် လူယုတ် မာရှိရာသို့ ပြန်သွားပြီးလျှင် သူ့တိုယ်ပေါ်တွင် တအားဆောင်၍ နင်းရခြင်းဖြင့် နောက်ဆုံးကျန်ရှိသောသူ၏ အသက်ကလေးကို ညှစ်ထုတ်ပစ်လိုက်လေ၏။

'ကိုင်း ခင်ဗျားတို့ လုပ်ခဲ့တဲ့သူကို ခင်ဗျားတို့ လာကြည့်ကြဦးလေ။ ကျုပ်မယားနဲ့ ကျုပ်အတွက် လက်စားချေစရာ ရှိသမျှ အားလုံးကို ဘုရားသခင် က ခင်ဗျားတို့အပေါ်မှာ လက်စားချေပါစေဗျာ'

ဘိုးဝါးများသည် ခြင်းပေါ်မှဆင်းကာ ကျွန်ုပ်နဲ့ဘေးဝတ်လည်သို့ ဝိုင်း၍လာကြပြီးလျှင် ဝန်ချတောင်းပန်ရုံမျှမကဘဲ။ ငိုကြွေးခြင်းပင် ပြုကြလေ ၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်က တစ်ဖက်မှ သူတို့အား ဒေါသဖြင့် ရေရွတ်မြည်တမ်းခိုက် တွင် ရူးသွတ်နေသော ဟင်နရီမာရေးက အခြားတစ်ဖက်မှ ဆဲဆိုကြိမ်းဝါး လျက်ရှိလေ၏။ ဗရောက်ပင်စလိုကမူ သူ၏လက်မောင်းတုတ်ကြီးကို ဝှေ့ယမ်း ရင်း အပြစ်ကင်းခဲ့သော သူ၏သွေးအတွက် ထိုသူများနှင့် သူတို့၏သားသမီး များအပေါ်၌ပါ ကျိန်စာများကျရောက်စေရန် ဘုရားသခင်ထံ တောင်းဆိုလျက် ရှိလေ၏။

ထိုနောက် ကျွန်ုပ်သည် လုံးဝသတိမေ့၍ သွားလေသတည်း။

ထိုကဲ့သို့ သတိမေ့လျော့ပြီးနောက် ရက်သတ္တနှစ်ပတ်ခန့်မျှ အပြင်းအထန်ဖျား၍ ကယောက်ကတန်း ဖြစ်နေရာမှ သတိပြန်ရလာသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် ဗရောက်ပင်စလို၏ အိမ်ထဲ၌ လဲလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရှိရလေ၏။ ဘိုးဝါးများကား အရှေ့အနောက်တောင်မြောက်လေးပါးသို့ အသီးသီး ထွက် သွားကြပြီဖြစ်လျက် သေသောသူများကိုလည်း မြှုပ်နှံပြီးကြလေပြီ။ ထိုပြင် ဘိုးဝါးများသည် ဒေါသဖြင့် ရူးသွပ်နေသော ဟင်နရီမာရေးကို နွားလှည်းဘစ် စီးထဲတွင် ချည်နှောင်ကာ သူတို့နှင့်အတူ ခေါ်ဆောင်သွားကြောင်းကို သိရှိရ လေ၏။ သို့နှင့်သူသည် နောင်ငြိမ်သက်၍ လာသောအခါ နှစ်ပေါင်းအတော် ကြာမျှ အသက်ရှည်၍ သွားရှာသေး၏။ သို့သော် ထိုအတောအတွင်း၌မူ သူသည် အရပ်တကာသို့ လှည့်လည်၍ တွေ့ရှိသမျှ လူအပေါင်းကို သူ့အ မေရီရှိရာသို့ ညွှန်ပြနိုင်ပါသလောဟု မေးမြန်းရင်းဖြင့် အချိန်တုန်ခွဲသို့ သူ ကြားသိရလေသည်။ သနားဖွယ်ကောင်းသော မာရေးကား သူ၏လုပ်ငန်းကို ထိုက်သည့်အားလျော်စွာ ခံစားသွားခဲ့ရရှာ၏။

ဝန်ကို မစ္စရိယစိတ်ဖြင့် မေရီအား သတ်ဖြတ်သော ပါရိယာအား မေရီဖခင်ဖြစ်သူက အဆုံးစီရင်လိုက်သည်ဟူသော သတင်းထား နောင်အခါ ထွက်ဆောင်ခဲ့လားသေး၏။ သို့ရာတွင် စစ်ပြုပြီး သူ့သတ်ပြုကြီးများဖြင့် စိတ်နှလုံး မချမ်းမြေ့ဖွယ်အကြောင်းချင်းရာများ ပြည်လျက်ရှိနေသော ထိုအချိန်မျိုး၌ ဤအဖြစ်အပျက်မှာ သက်ဆိုင်သူတို့မှတစ်ပါး လူများ၏စိတ်ထဲတွင် မကြာမီ နေလျော့၍ သွားခဲ့လေသည်။ ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်၏ ကွဲအက်နေသော နှလုံးသားကိုမှ မည်သည့်လက်စားချေခြင်းနှင့်မှ ပြန်လည်ဖာထားခြင်း ပြုနိုင်တော့မည် မဟုတ် ရတား။ ကျွန်ုပ် ကိုယ်တိုင်ကလည်း ထိုအကြောင်းကို ပြောဆိုခြင်း မပြုခဲ့ချေ။

နောင်အခါ၌ ဗရောက်နှင့်ဝင်စလိုတို့သည် မေရီ၏ရင်ပတ်ပေါ်မှ တွေ့ရှိရသော စာတစ်စောင်ကို ကျွန်ုပ်လက်ထဲသို့ ပေးအပ်လေရာ၊ ထိုစာမှာ မေရီ၏ သွေးများဖြင့် စွန်းပေလက်ရှိနေပြီးလျှင် အောက်ပါအတိုင်း ရေးသား ထားလေသည်။

မယ့်ချစ်လင်ချေ။

မင်းဟာ ကိုယ့်အသက်ကို သုံးကြိမ်တိုင်အောင် ကယ်ခဲ့လို ခုတော့ မင်းအသက်ကိုကယ်ဖို့ ကိုယ့်အလှည့် ရောက်လာပြီကွယ်။ တခြားနည်းလမ်း တော့ မရှိတော့ဘူး။ သူတို့မင်းကို နောင်အခါ သတ်ကောင်းသတ်ကြလိမ့်မယ် ဒီလိုဖြစ်မယ်ဆိုရင်လည်း ကိုယ်ကတော့ ဟိုဘဝကနေပြီး မင်းတို့ အပိုင် ဆီးကြိုနိုင်အောင် လက်ဦးသေနှင့်ရတာမို့ ဝမ်းမနည်းပါဘူးကွယ်။

အလန်ရေ . . . ကိုယ်လေ မင်းကို ဆေးခပ်တိုက်ပြီးနောက် ကိုယ့်ဆံပင်တွေကိုဖြတ် မင်းအဝတ်အစားတွေကို ဝတ်လိုက်တယ်။ ကိုယ့်အဝတ် အစားတွေကိုတော့ မင်းတို့ ဗရောက်ရယ် ဟန်ရယ် ကိုယ်ရယ် သုံးယောက်ဝိုင်း ပြီး ဝတ်ပေးကြတယ်။ နောက်တော့ သူတို့က မင်းကို ဓမ္မပြောနေတဲ့ပုံမျိုးနဲ့ ခေါ်သွားကြတယ်။ အဆောင့်တွေကတော့ တံခါးဝမှာရပ်နေတဲ့ ကိုယ့်ကိုဖြင်တော့ မင်းမှတ်ပြီး ဘာမှမမေးဘဲ လွှတ်လိုက်ကြတယ်။

ဒီစာကိုမင်းထွက်ပြီးမှရေးရတာမို့ ဘာဖြစ်ကြတယ်ဆိုတာ မသိတော့ ပါဘူးကွယ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းလွတ်မြောက်သွားပြီးတော့ ပျော်ရွှင်တဲ့ ဘဝကို ရောက်သွားနိုင်လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။ နို့စေမယ့် ကိုယ့်ကို သတ်ရတဲ့ စိတ်တွေကတော့ အရိပ်လို အမြဲနောက်ထဲ ပါနေကြမှာ ပေါ့လေ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကိုယ့်ကို မင်းချစ်တာ ကိုယ်သိတယ်အလန်။ ကိုယ်က မင်းကို အမြဲတန်းချစ်သလို မင်းကလည်း ကိုယ့်ကို အမြဲတန်း ချစ်နေမှာပဲ။

မီးရောင်ကလည်း ကိုယ့်လိုပဲ ငြိမ်းတော့မယ်။ ဒါကြောင့် ကိုယ့်နှုတ်

ဆက်ခဲ့ပါတယ်ကွယ်။ သွားပြီ အလန် သွားပြီး လောကမှာ ဖြစ်ပျက်တဲ့ အဖြစ်အပျက်မှန်သမျှ တစ်နေ့မှာ အဆုံးကို ရောက်ကြစေပြီ။ သို့သော် အဲဒီလို အဆုံးသတ်တဲ့ တစ်နေ့မှာ ထိုယ့်နဲ့ တစ်ခါပြန်ပြီး တွေ့ရဦးမှာတော့။ အဲဒီအချိန် မရောက်ခင်တော့ ခွဲကြဦးစို့ကွယ်။ ကိုယ်ရော စိတ်ရော အသည်း နှလုံးကရော ချစ်ခင်တဲ့ သူတစ်ယောက်အတွက် သေရတာဟာ ဘာမှမဖြစ် လောက်ပါဘူး။

နို့စေမယ့် မင့်အတွက် ကိုယ်ဟာ ဒါထက်ပိုပြီး ဘာလုပ်နိုင်ပါဦး မှာလဲကွယ်။ မင်းစနိုးဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကိုယ်ဟာလေ တမ္ဘာကြီး ဟောင်းနွမ်းဆွေးမြေ့ သွားတဲ့ အချိန်အထိ မင့်စနိုးအဖြစ်နဲ့ တည်နေမှာပဲ။ ကောင်းထင်ဘုံကတော့ဖြင့် ဘယ်တော့မှ ဟောင်းနွမ်းဆွေးမြေ့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ်ဟာ အဲဒီကနေပြီး မင့်ကို ဆီးကြိုနေမယ် အလန်ရေ သွားပေါ့။

ဟော အလင်းရောင်ပျောက်သွားပြီ။ နို့စေမယ့် အို ကိုယ့်အသည်း နှလုံးထဲက တခြားအလင်းရောင်တစ်ခုက တောက်လာပါပြီကွယ်။

မင်းရဲ့ အချစ် "မေရီ"

ဤကား သူ့စာပင်ဖြစ်တော့၏။ ကျွန်ုပ်တွင် အခြားထပ်မံ ဗြောဟ္မယ်ရာဟူ၍ ရှိမည်မထင်ချေ။ အထက်ပါအကြောင်းအရာကား ကျွန်ုပ်၏ 'ချစ်ဦးအက်လျာ' အကြောင်းပင် ဖြစ်တော့၏။ ထိုအကြောင်းအရာကို ဖတ်ရှုရသော သူများသည် (အကယ်၍ တစ်စုံတစ်ယောက် ဖတ်ရှုခဲ့ရပါက) အဘယ်ကြောင့် သူ၏အကြောင်းကို ရေးက မပြောခဲ့ဖူးသည်ကိုလည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်သေဆုံး၍ မေရီမှာ ရေး၏ပိညာဉ်နှင့် တွေ့ဆုံရန်သွားသည်အချိန်သို့ ရောက်သည်တိုင်အောင် အဘယ်ကြောင့် ထိုအကြောင်းကို မသိရှိကြစေလိုသည်ကိုလည်းကောင်း၊ ကောင်းမွန်စွာနားလည်နိုင်ကြမည် ဖြစ်သတည်း။

အလန်ကွတာစိန်း

မြန်မာ့စာပေ
အချိန်